

Khách Qua Đường Vội Vã

Contents

Khách Qua Đường Vội Vã	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	25
4. Chương 4	35
5. Chương 5	43
6. Chương 6	53
7. Chương 7	66
8. Chương 8	73
9. Chương 9	85
10. Chương 10	100
11. Chương 11	120
12. Chương 12	137
13. Chương 13	156
14. Chương 14: Chương 14	176
15. Chương 15	188
16. Chương 16	204
17. Chương 17	219
18. Chương 18	239
19. Chương 19: Ngoại Truyện 1	248
20. Chương 20: Ngoại Truyện 2: Tết Đoan Ngọ	251
21. Chương 21: Ngoại Truyện 3: Bố Mẹ Minh	252

Khách Qua Đường Vội Vã

Giới thiệu

Em đứng đây giữa phố phường đông đúc, người với người hối hả bước đi. Anh là ai giữa biển người t

1. Chương 1

Thứ Hai là ngày dễ phát sinh sự cố ngoài ý muốn nhất.

Thẩm An Nhược chỉ thích sống yên bình lặng, ghét những sự việc bất ngờ, vì thế cô rất ghét ngày thứ Hai. Ngay sáng hôm đó đã có quá nhiều việc linh tinh tới cùng một lúc, có cuộc điện thoại khiếu nại của nhân viên, có người phòng khác tới chỗ cô than phiền, lại bị tổng giám đốc Tiền gọi tới nói chuyện nửa tiếng đồng hồ, lúc cô có thể thở phào trở về chỗ ngồi, bắt đầu công việc hằng ngày của mình, vừa mở hòm thư thì đã thấy một đồng thư chúc mừng, lại càng ngạc nhiên hơn nữa khi nhìn thấy quyết định bổ nhiệm. Trên đó viết: “Hôm nay bổ nhiệm Thẩm An Nhược vào vị trí trưởng phòng kế hoạch chịu trách nhiệm duy trì và bố trí công việc, nguyên trưởng phòng kế hoạch XXX sẽ có sự sắp xếp khác”, đọc đến đây không kìm được cô hít sâu một hơi.

Kỳ thực tuần trước chủ tịch và tổng giám đốc đã triệu tập cô tới nói chuyện, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy, thăng chức trong khi nguyên trưởng phòng còn chưa chính thức điều chuyển đi.

Có người thật lòng chúc mừng, có người lại chỉ là giả bộ, có người coi như không có chuyện gì, cũng có người tuần trước còn nắm tay cô đi trên đường như chị em tốt, giờ đây lại coi cô như vô hình. Thẩm An Nhược cảm thấy bối rối, may sao đã sắp tới giờ họp.

Cuộc họp liên quan đến phương án kiểm tra sát hạch hằng năm, thảo luận rất lâu mà chưa thể nào thống nhất ý kiến, đành nghỉ giải lao một lúc. Cánh đàn ông đều qua phòng nghỉ để hút thuốc, nói mười phút nữa mới quay lại, chỉ còn Thẩm An Nhược là con gái nên đành vào nhà vệ sinh chỉnh trang lại đầu tóc và trang phục.

Nhà vệ sinh tầng mười hai đang sửa chữa, vì thế phải xuống tầng mười một. Căn phòng này và phòng trang điểm phía bên ngoài thông nhau, không có tường cách âm. An Nhược đang định bước ra, không ngờ lại nghe thấy bên ngoài có một giọng nói rất to đang nhắc đến tên mình, cô đột ngột dừng bước, nghĩ thế nào lại quay trở vào.

“Cô nhìn thấy tập tài liệu màu đỏ mới chuyển đến chưa? Thẩm An Nhược, hóa ra là cô ta.”

“Ôi, nhìn thấy rồi, lão béo Thái Nhất Tường phen này chắc tức ói máu mà chết. So với lão, người ta tư chất sáng ngời, lại là phụ nữ, trực tiếp đứng trên đầu lão, ha ha, chúng ta lại sắp có trò hay để xem rồi đây.”

“Chắc, người phụ nữ đầu tiên leo lên được tầng lớp lãnh đạo của Chính Dương đấy. Thẩm An Nhược mặc dù danh tiếng không thua kém ai, nhưng cũng chưa biết năng lực thật sự được mấy phần nữa.”

“Người ta làm gì có chống lưng?”

“Gia đình cô ấy rất bình thường, cha mẹ cũng không ở thành phố này. Chồng cô ấy chẳng phải đã mở một công ty nhỏ sao, tốt thế cơ mà?”

“Ôi, cô giả bộ ngốc đấy à? Cha chồng người ta không phải là chủ tịch hội đồng quản trị của An Khải – ngài Trình Hưng Hoa sao, chú của người ta cũng chính là ngài Trình Trấn Hoa của thành phố chúng ta đó.”

“Hả, thật vậy? Giờ tôi mới biết đấy. An Khải ở thành phố W mà, vậy chồng cô ấy mở công ty ở đây làm gì nữa?”

“Ôi, đó không phải là kiểu công tử nhà giàu rảnh rỗi sinh nông nổi, thiên hạ đồn rằng anh ấy tay trắng lập nghiệp đó.”

“Hừm, không biết chừng lại là do tranh quyền đoạt lợi bị thất bại mà thôi. Người nhiều tiền lúc nào chẳng có những chuyện đó, huống hồ lại là những kiểu nhà giàu mới nổi như thế này.”

“Ừm, cô nói cũng có lý. Tổng giám đốc An Khải bây giờ là Trình Thiếu Khanh, con trai cả của nhà họ Trình, chồng của Thẩm An Nhược là thứ hai. Đúng rồi, cô biết Trình Thiếu Khanh lấy ai không? Cũng là tiểu

thư của một gia đình nào đó. Các cô nói xem cậu hai của nhà họ Trình lấy một cô gái không có tiền cũng chẳng có thể lực như thế về nhà, không phải là đã tự vứt bỏ thể diện của chính mình hay sao?”

Bên ngoài rộ lên tiếng cười rúc rích, giọng của một người thứ ba cũng chen vào: “Nhìn các cô kia, thật đúng là chưa biết chuyện gì đã nói, chỉ cần có tiền là được rồi, quan tâm là gì mấy chuyện khác chứ.”

“Lấy người có tiền sẽ như thế nào nhỉ, tiền và tình cảm luôn tỉ lệ nghịch với nhau mà.”

“Cô đang đổ kị đấy à, làm sao mà biết người ta có hạnh phúc hay không chứ?”

“Sao mà lại không biết? Tuần trước chúng tôi ngày nào chả phải ở lại công ty làm thêm giờ, thế mà tối tối vẫn thấy Thẩm An Nhược ở công ty, cô thử nói xem nếu tình cảm vợ chồng còn tốt đẹp thì sao phải thế? Còn nữa, Thẩm An Nhược gần đây hình như đang ở trong căn hộ khu Ngân Anh gần công ty chúng ta, chưa biết chừng hai người bọn họ đã ở riêng rồi. Ôi, những người trẻ bây giờ, mới kết hôn được có vài ngày mà.”

“Ôi!”

“Hả?”

“Đúng là như thế đấy.” Bên ngoài lại rộ lên những tiếng kêu kinh ngạc.

Thẩm An Nhược vô cùng hối hận vì ngay từ đầu không bước ra ngay, giờ đi không được mà ở lại cũng không xong, chỉ biết cầu cho đám bà tám ngoài kia nhanh chóng kết thúc câu chuyện càng sớm càng tốt. cô không thể ngờ rằng có một ngày mình lại trở thành đề tài nóng để mang ra bàn tán hết như những ngôi sao nổi tiếng, chỉ biết dở khóc dở cười.

Buổi chiều công ty có khách quý đến thăm.

Với chức vụ là trưởng phòng mới được bổ nhiệm, được cử đi dẫn đoàn tới từng bộ phận của công ty thăm hỏi, Thẩm An Nhược cùng cả đoàn lãnh đạo đứng chờ trước cửa lớn của Chính Dương.

Phòng kế hoạch của tập đoàn Chính Dương kiêm luôn cả chức năng quản lý tuyên truyền điều lệ Đảng cho nhân viên và tổ chức công đoàn trong công ty, mang tiếng là một tổ chức có kết cấu đơn giản, hiệu quả cao, nhưng thực chất vẫn chưa phải là bộ phận bị giới hạn nhân lực nhiều nhất. An Nhược hôm nay cũng chính thức trở thành tổng bí thư của tập đoàn Chính Dương.

Đoàn khách chỉ có bốn người, không quá phô trương như dự đoán. Căn cứ theo lịch trình làm việc thì Chính Dương đã là doanh nghiệp cuối cùng trong số mười doanh nghiệp được ghé thăm.

Họ bắt tay, chào hỏi xã giao như thường lệ. bên phía tập đoàn Chính Dương có ngài Nghê – chủ tịch hội đồng quản trị, tổng giám đốc Tiền, phó tổng giám đốc Trương và Thẩm An Nhược. Phó chủ nhiệm Lâm – người đã quen mặt với Chính Dương lần lượt giới thiệu: “Đây là chủ nhiệm Tề Thiệu Đường, vị này là trưởng phòng Viên Kỷ Bình, còn vị này là trưởng phòng Giang Hạo Dương.” Ông vừa dứt lời thì chủ nhiệm Tề – người có dáng vẻ rất nghiêm túc nhưng lại vô cùng thân thiện – vừa bắt tay mọi người vừa cười lớn: “Chủ nhiệm Lâm, tôi và chủ tịch Nghê là bạn chiến đấu cũ.”

Trưởng phòng Viên cũng là một người quen của tập đoàn Chính Dương, còn trưởng phòng Giang – người được giới thiệu cùng với chủ nhiệm Tề mới được bổ nhiệm tới đây – thì vẫn còn rất trẻ, dáng người dong dỏng cao, vô cùng cân đối, từ đầu đến cuối vẫn không nói gì, chỉ mỉm cười, đứng giữa những vị quan chức bụng phệ đã quá trung niên đúng là chẳng khác nào thiên nga đứng giữa bầy vịt.

An Nhược đứng trước cửa phòng tiếp khách mời các vị lãnh đạo vào. Vì cô chỉ là người đi theo, lại là phụ nữ nên chỉ khẽ gật đầu với từng vị chức không bắt tay, ở những thành phố phía Bắc, trên thương trường hay quan trường vẫn còn giữa quan niệm truyền thống về khoảng cách nam nữ.

Tới lượt trưởng phòng Giang, có lẽ hành động của An Nhược hơi quá đà khiến cho đối phương hiểu nhầm, tưởng cô đưa tay ra bắt, vì thế bèn khẽ cầm lấy tay cô. An Nhược không lường trước được việc này, bất ngờ nên vội vã rút tay ra, tự dưng hơi lúng túng. May mà lúc đó mọi người đều đã yên vị trong phòng nên cũng không ai để ý tới.

Nửa tiếng sau An Nhược có việc rời khỏi phòng họp, thực ra lúc đó cũng không có việc gì của cô nữa. Vừa quay về phòng, cô gái tên Tùng Việt Việt mới mang trà cho phòng họp đã thò đầu vào, vẻ mặt rất nghiêm

trọng: “Chị Thẩm, chị Thẩm, vị trẻ nhất trong đoàn khách hôm nay đang đảm nhiệm chức vụ gì vậy? rất đẹp trai, đáng cũng đẹp nữa. lúc cười lại còn có nét giống Kim Thành Vũ.”

“Tùng à, em vào đó được tổng cộng mấy giây thế? Khả năng quan sát chẳng tồi chút nào. Để phát huy được hết năng lực của em chưa biết chừng phải điều tới ban tiếp tân của công ty thử làm ba tháng xem sao.”

“Đừng mà, chị Thẩm tốt bụng xinh đẹp.” Cô gái họ Tùng làm bộ mặt vừa vô tội vừa đáng thương, “Mà nhìn thấy trai đẹp tâm trạng bỗng tốt lên hẳn, tự nhiên công việc lại hiệu quả hơn.”

“Giờ tâm trạng em đang tốt, làm việc hiệu quả rồi, vậy nên trước khi tan làm nộp cho chị bản kế hoạch về hoạt động liên hoan cuối năm của nhân viên nhé?”

“Chị Thẩm, đừng hành hạ cấp dưới bọn em như thế chứ!” Cô nàng kêu lên như bị chọc tiết.

Thái Nhất Tường từ phía sau máy tính ngẩng đầu lên, có vẻ mất kiên nhẫn: “Tùng Việt Việt, cô kêu cái gì thế, mạch suy nghĩ của tôi bị cô phá ngang rồi. Cô có thể giữ yên lặng một chút được không?”

Xung quanh im ắng hẳn, bầu không khí bỗng chốc trở nên hơi căng thẳng. Thái Nhất Tường cúi đầu tiếp tục hồ bàn phím, Thẩm An Nhược thấy Tùng Việt Việt định mở miệng nói tiếp bèn ngăn lại: “Nhanh làm việc đi, trước trưa mai nộp cho chị đây.” Tùng Việt Việt lè lưỡi, hướng ngón tay giữa về phía Thái Nhất Tường. An Nhược mím môi cố nén cười trừng mắt nhìn, cô nàng cười đáp trả rồi cũng ngoan ngoãn trở về chỗ của mình.

Gần tới giờ tan làm, cô nhận được điện thoại của phó tổng giám đốc Trương: “An Nhược, đặt cho chú một bàn ở khách sạn trung tâm thành phố, khoảng mười người, là những người có mặt hôm nay. À, mà cháu cũng đi nhé?”

An Nhược im lặng vài giây, cuối cùng cũng mở lời: “Chú Trương, cháu có thể...”

“Tất nhiên là cháu phải đi rồi, đừng ngốc thế. Thật ra chỉ là một bữa cơm đơn giản thôi, chủ nhiệm Tề, tổng giám đốc Nghiêm và chú đều là đồng đội cùng lên rừng xuống biển năm xưa, rất lâu rồi chưa gặp lại, gặp được ông ấy hôm nay thật sự là niềm vinh hạnh cho chúng ta. Chủ nhiệm Lâm và trưởng phòng Viên cháu đều biết cả rồi, đều là những người rất thân thiện. Được rồi, cứ thế nhé!” An Nhược cúp máy rồi ngẩn ra một lúc, thấy hơi khó xử.

Không khí của bữa tối hôm đó rất vui vẻ, rượu vẫn chưa mời hết được một vòng, mọi người trong bàn ăn đã bắt đầu lần lượt kể chuyện cười, sáng tác những mẩu truyện ngắn, hồi tưởng lại chuyện cũ, nói những câu trên trời dưới đất. An Nhược được đặc cách không phải uống rượu, chỉ dùng một ly nhỏ nước hoa quả. Gần đây cô bị đau dạ dày, cả một bàn đầy hải sản chỉ ăn chút xíu mà vẫn có cảm giác nuốt không trôi.

Cô nghe thấy chủ nhiệm Lâm nói: “Tiểu Thẩm hôm nay ăn ít quá. Trưởng phòng Giang, cậu ngồi vị trí thuận tiện nên để ý chăm sóc đến cô ấy nhiều một chút.”

Cả bàn ăn cười rộ lên, trưởng phòng Giang bị chỉ đích danh ngoảnh mặt về phía An Nhược mỉm cười, dùng đũa chung gắp một miếng thịt lợn hầm lớn bỏ vào bát của cô.

An Nhược gật đầu cảm ơn, nghe thấy trưởng phòng Viên nói: “Ôi, sao trưởng phòng Giang lại gắp thịt mỡ cho phụ nữ thế kia? Phụ nữ bây giờ đều rất quan tâm chuyện giảm béo, nhà tôi ngày thường một miếng thịt cũng không dám ăn.”

“Anh lại không hiểu gì rồi, miếng mỡ lợn này là thức ăn tốt nhất cho sắc đẹp, chứa rất nhiều collagen. Hơn nữa, Tiểu Nhược thon thả thế này, cần gì phải giảm béo chứ?”

Hai người này thật ra rất thân thiện, lúc đi tháp tùng An Nhược đã ngồi cùng mấy bữa, lần nào cũng chỉ cần đôi ba ly rượu là bắt đầu lôi những thanh niên trong bàn ra trêu chọc, thật sự không hề có ác ý gì. Nhưng hôm nay có người mới, lại không ngờ chủ đề câu chuyện chẳng hiểu sao nhằm đúng vào cô, An Nhược cảm thấy hơi khó chịu, ngẩng đầu lên thấy mọi người đều đang cười, đành đứng dậy mở lời: “Cháu mời các chú một chén ạ.”

Lúc này thì đến chủ tịch Nghê cũng phải lên tiếng: “Tiểu Nhược đổi rượu rồi hãy mời. Mặc dù chủ nhiệm Tề luôn bảo vệ cháu, nhưng đại diện cho tập đoàn Chính Dương chúng ta, lại là phụ nữ, phải thể hiện thành ý mới được.”

Một ly rượu vang được rót đầy. An Nhược nâng ly nói: “Cháu mời các chú, sau này xin được nhiều chỉ giáo hơn nữa, cháu xin phép cạn trước, các chú cứ tùy ý ạ.” Vừa mới uống vào, thực quản và dạ dày của cô như bị thiêu đốt, vậy mà ly rượu mới cạn lại nhanh chóng được rót đầy. Chén rượu này là để mời các vị lãnh đạo của Chính Dương, nhất định phải uống, phó tổng giám đốc Trương cũng mở lời: “An Nhược, cháu xem, cháu lạ không thành tâm rồi, mời chúng ta mà vội vàng quá, chủ nhiệm Tề lần đầu hạ cố đến thăm, vậy nên phải mời riêng chủ nhiệm Tề một chén mới được.”

Rồi lại nghe thấy chủ nhiệm Tề cười lớn: “Ôi dào, một chén là đủ lắm rồi. Lão Trương, các anh không cần nể mặt tôi mà hành hạ An Nhược thế đâu.”

Khách quý đã mở lời, cuối cùng Thẩm An Nhược cũng được đổi về nước hoa quả, nhưng uống ly rượu mời các vị lãnh đạo trong công ty xong cảm thấy vô cùng khó chịu, dạ dày của cô hình như bắt đầu biểu tình.

Phó chủ nhiệm Lâm cười: “Tiểu Nhược hôm nay quả thật tử lượng không tồi, uống hai chén rồi mà sắc mặt vẫn không hề thay đổi. Chủ tịch Nghê, nhân viên của Chính Dương các ngài thật đáng nể.”

Thẩm An Nhược đành cười nói: “Chủ nhiệm Lâm khen làm cháu xấu hổ quá, thực ra cháu cố gắng lắm rồi, chắc cũng sắp say đến nơi đấy ạ.” Sau đó hướng về phía chủ nhiệm Tề khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn.

Chủ nhiệm Tề cũng cười: “Đồng chí nữ này phải được bảo vệ nhiều hơn, nếu không thì chúng ta thật chẳng đáng mặt nam nhi chút nào, chúng ta nhất định phải học tập quan điểm tiến bộ. À đúng rồi, An Nhược, trưởng phòng Giang đây cũng tốt nghiệp cùng trường đại học với cháu đấy, cháu có cảm thấy quen không?”

Thẩm An Nhược quay đầu nhìn trưởng phòng Giang ngồi cạnh mình, mỉm cười nói: “Anh Giang năm đó là học sinh ưu tú, nổi tiếng toàn trường vì văn võ song toàn, tất nhiên là cháu có nhớ.”

Hạ Thu Nhận hôm qua đã trầm ngâm nói với mình qua điện thoại: Đời người cũng như một chuyến xe mà chúng ta là người cầm lái. Đời người cũng như một chuyến xe mà chúng ta là người cầm lái. Tới mỗi điểm dừng, luôn có người xuống xe, có người lên xe tiếp tục cuộc hành trình, được nửa đường lại rời khỏi, còn người đi cùng chúng ta tới điểm cuối cùng thật sự không nhiều, thậm chí là chẳng còn ai cả.

Đây thực ra là những câu văn được lưu truyền rất rộng rãi trên mạng, vốn mang đầy màu sắc cổ động, lại bị cô nàng đem ra để than vãn, trở thành quan niệm đầy bi ai về nhân sinh.

Còn bản thân mình thì nghĩ, cuộc đời con người thực ra giống như một lữ quán mà chúng ta là chủ, ngày ngày đều nhìn thấy những người qua đường thần sắc mệt mỏi, đến đến đi đi vội vã. Có người chỉ ở lại một đêm, ăn một bữa cơm rồi rời khỏi, sau này chẳng còn cơ hội gặp lại, thậm chí có người chỉ dừng lại hỏi đường rồi đi ngay. Cũng có những người quay trở lại, nhưng lữ quán vẫn mãi là lữ quán, họ vẫn phải rời đi. Sau đó lại có những lớp người khác, bề ngoài thay đổi nhưng vẫn cứ như vậy, lặp đi lặp lại thành một vòng tuần hoàn, con người thì ngày quay ngày dần dần già đi. Chúng ta chẳng bao giờ biết được hôm nay ai sẽ đến, ngày mai ai sẽ đi, ai sẽ là người ở lại.

Phần lớn những người chúng ta gặp, cuối cùng cũng chỉ là những người khách đi qua cuộc đời, vội vã gặp nhau rồi lại vội vã chia xa, có chăng chỉ lưu lại đôi chút kỷ niệm. Có những người, thậm chí còn không để lại chút vết dấu nào.

Tối nay uống rượu, không tìm được lòng, bỗng nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Hồi học trung học có cậu bạn cùng bàn lén bỏ một con sâu xanh vào hộp bút của mình, lúc đi học còn dùng kéo cắt trộm tóc mình nữa. Rất nhiều năm sau, cũng chính cậu ấy ngồi rồng rã trên tàu hỏa mười mấy tiếng đồng hồ đến trường đại học của mình chỉ để nói rằng: “Thẩm An Nhược, tớ vẫn luôn thích cậu, từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tớ đã thích cậu.”

Khi tốt nghiệp trung học, có cậu bạn đã tặng mình một cuốn nhật ký viết đầy thư tình, bảy năm sau gặp lại ở buổi họp lớp, đến khi ra về cậu ấy cũng chẳng thể nhớ nổi tên mình là gì.

Năm thứ nhất đại học thầm thích một anh chàng, ngày ngày đều ra sân bóng rổ nhìn trộm anh ta chơi bóng, trong khi mình hoàn toàn mù tịt về thể thao; mỗi ngày đều đi qua một con đường để được ‘tình cờ’ gặp anh ta trong khi đó là đường vòng; tham gia vào nhóm có anh ta làm nhóm trưởng trong khi mình hoàn toàn không hứng thú gì với trò bi-a... Ngày đó, mình luôn bảo vệ tình cảm của mình hết sức cẩn thận, vui buồn cũng chỉ giấu trong lòng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ đơn giản và ngây thơ rằng về sau sẽ có một

ngày, nếu có thể gặp lại anh ta, nhất định sẽ nói “Đã từng có một người thầm thích anh... người đó chính là em”, rồi mỉm cười thản nhiên, để những cảm xúc ban sơ của tình yêu đầu tiên đó kết thúc một cách đẹp đẽ. Thật ra năm ngoái trong một lần tham gia khóa đào tạo, mình cũng đã gặp lại anh ta, cả một ngày trời có bao nhiêu cơ hội để nhưng lại không có đủ dũng khí tiến tới để chào hỏi. Thậm chí mình còn cố ý tránh né, hoảng hốt chạy trốn, bản thân chỉ sợ bị nhận ra. Hóa ra thứ tình cảm thầm thương trộm nhớ đẹp đẽ nhất trong lòng người cuối cùng sẽ bị thời gian xóa nhòa, dần trở thành một kí ức không nên nhắc lại.

Còn về Giang Hạo Dương... đã từng có một ngày rất xa trong quá khứ, anh đứng trên đỉnh núi hét to: “Thẩm An Nhược, sau này em có đồng ý lấy anh không?” Vậy mà ngày hôm nay, dù chỉ ngồi cách nhau không quá hai mươi phân nhưng lại vờ như những người chưa từng quen biết.

Ngày làm việc cuối cùng của tuần đó lại rơi đúng vào ngày thứ Sáu ngày Mười ba đen tối.

Để kỉ niệm lần xem mặt thứ hai mươi bảy bị thất bại của mình, cùng lúc với hai loại cổ phiếu đồng loạt chạm mốc sàn, Hạ Thu Nhận quyết định cho phép Thẩm An Nhược mời cô ăn tối.

Hai người học cùng lớp từ thời trung học lên đại học lại chung trường, tốt nghiệp xong cũng tới cùng một thành phố lập nghiệp. Cái duyên rất khó có được này khiến cho hai người tính cách tuy khác nhau không ít nhưng vẫn trở thành hai người bạn rất thân.

Họ quyết định đi ăn đồ Quảng Đông, gọi một nồi lẩu, An Nhược cảm thấy mùi vị rất kì cục, nghe Hạ Thu Nhận vẫn lẩm bẩm nói một mình: “Cưỡi ngựa trắng chưa chắc là hoàng tử, rất có thể là Đường Tăng; có cánh dài chưa chắc là thiên sứ, thường là thần điêu...”

Cô bật cười, hiểu rằng câu nói này chắc chắn có liên quan đến buổi hẹn hò thất bại của Hạ Thu Nhận tối qua. Có điều không nên hỏi nhiều, nếu không nhất định tai họa sẽ trút hết lên đầu cô.

Hạ Thu Nhận chửi bới bọn đàn ông đến quá nửa bữa ăn, cuối cùng lại khẽ thở dài: “Thật ra yêu cầu của tớ đâu có cao gì, chỉ cần lấy đại một người, không để mẹ cả ngày mắng tớ là đồ bất hiếu khiến mẹ trước mặt họ hàng thân thích không thể ngẩng đầu lên được, chỉ biết nhìn xuống chân. Nhưng tại sao, trời cao đất dày ơi, đến một ước mơ nhỏ nhoi như thế cũng không thể đáp ứng được cho con chứ!”

“Ôi, cái ‘đại một người’ của cậu cần có những điều kiện gì thế?”

“Điều kiện của tớ thật sự rất thấp mà, chỉ cần thuận mắt tớ là được. Có lúc nghĩ ngợi, một chàng trai còn trẻ mà có ba ‘không’: Không xe, không nhà, không tiền thì sao chứ, chỉ cần một người chồng chung thủy có thể chăm lo chuyện gia đình là được.”

“Vậy thì quá đơn giản, dừng lại trên đường một lúc, chọn đại một người đàn ông thuận mắt, thử tiếp xúc một thời gian xem có được không?”

“Cậu định đẩy tớ đi chết đấy hả Thẩm An Nhược, tớ là loại người tùy tiện vậy sao?”

“Ừ, tớ sai rồi, cậu không phải là người tùy tiện, vì cậu mà tùy tiện thì cậu chẳng còn là người rồi.”

Thẩm An Nhược mới học được câu nói vừa xem trên mạng liền đem ra dùng, cảm thấy rất đắc ý. Hạ Thu Nhận nói tiếp: “Hôm nay tớ vừa gặp một người, cậu đoán xem là ai?” Nhìn thấy đối phương hoàn toàn không tỏ vẻ gì tò mò, đành tự bổ sung: “Tớ gặp Giang Hạo Dương đấy.”

An Nhược “ừ” một tiếng, Hạ Thu Nhận cảm thấy vô cùng hụt hẫng: “Xin cậu phản ứng lại một chút được không, gì cũng được, cậu thế này thật sự tớ không biết phải làm sao.”

“Chị Thu Nhận ơi, chẳng phải em đang bị tin mới của chị làm cho kinh ngạc đến nỗi đầu óc trống rỗng đây sao?” Thẩm An Nhược bắt đầu hoài nghi phải chăng mình đang kết giao nhầm người, “Không biết nói sự thật có làm cho cậu cụt hứng không, vì hôm thứ Hai tớ cũng vừa gặp anh ấy.”

“Vậy sao cậu không nói với tớ? Uống công tớ vừa gặp anh ấy đã lập tức chạy tới báo cho cậu, chờ đợi phản ứng của cậu từ nãy đến giờ.” Hạ Thu Nhận mắng cô một chặp.

“Ôi, thật sự cảm ơn ý tốt của cậu, chẳng phải vừa rồi cậu rất mong tớ biểu lộ hết hỉ nộ ái ố sao?”

“Thôi nào, Thẩm An Nhược, cái đồ vô tâm như cậu làm sao có thể bị kích động chứ? Tớ hiểu cậu nhất mà.”

Vô tâm, từ này thật sự rất chính xác, Thẩm An Nhược thầm nghĩ. Tuần này cô bận tới mắt nhưng vẫn bình thản, vốn tưởng rằng trong lòng phải dậy sóng, đã hai năm cô không gặp lại Giang Hạo Dương, không ngờ rằng bản thân mình thật sự còn chẳng để tâm.

Thực ra hôm nay cô lại gặp anh. Tùng Việt Việt đi giải quyết một số giấy tờ nghiệp vụ nhưng bị từ chối, cô gái nhỏ không chịu được sức ép, lo lắng tới phát khóc, vì thế hôm nay An Nhược đành đi cùng cô.

Những tài liệu đó cũng có một chút vấn đề, nhưng quy định vốn cũng có sơ hở, thật ra có thể cho qua được, tiếc rằng nhân viên là người mới, đành phải đợi cấp trên đi công tác về mới có thể quyết định. An Nhược phát huy hết khả năng của một nhân viên nữ vừa mềm mỏng vừa cãi lý, có cương có nhu, cuối cùng vẫn thất bại ra về. Hai người bước ra khỏi đại sảnh, An Nhược đang nghĩ cách tìm người quen nào trong bộ phận để giúp cô nói chuyện, không ngờ trưởng phòng Giang mới nhậm chức vừa may cũng từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy cô thì sững ra rồi cười khê, đoạn quay sang Tùng Việt Việt gật đầu tỏ ý chào.

“Trưởng phòng Giang.” An Nhược cũng mỉm cười, chào hỏi rất khách sáo.

Giang Hạo Dương đứng lại chưa rời đi ngay, lịch sự hỏi thăm hai người họ đến đây làm gì.

An Nhược kể lại đơn giản vài câu, không ngờ Tùng Việt Việt đứng bên cạnh bỗng xen vào: “Trưởng phòng Giang, thực ra chúng tôi...” An Nhược chỉ cảm thấy hết sức đau đầu.

Mọi chuyện nhanh chóng được giải quyết. Nhân viên công cụ vừa đóng giấu, vừa luôn miệng xin lỗi: “Trưởng phòng Thẩm thứ lỗi, tôi mới vào làm chưa được lâu, không hiểu rõ tình hình của từng doanh nghiệp ở đây.” Tùng Việt Việt há hốc mồm, đến Thẩm An Nhược cũng cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ giải quyết nhanh như thế.

Trước khi ra về, cô còn đưa Tùng Việt Việt đến phòng Giang Hạo Dương tỏ ý cảm ơn: “Cảm ơn anh rất nhiều, hôm nay may mà có anh.”

“Đừng khách sáo, nên như thế mà, vương mắc của công ty cũng là vương mắc của cả hai bên.”

Đứng giữa còn có Tùng Việt Việt, Thẩm An Nhược cảm thấy cuộc nói chuyện của hai người có gì đó rất giả tạo, nhưng vẫn cố tỏ ra tự nhiên. Nếu không thì biết làm thế nào đây?

Quen nhau sáu năm trời, là mối tình đầu của cô, cho dù có duyên nợ với nhau như thế nào đi chăng nữa, suy cho cùng cũng chỉ là một người khách qua đường mà thôi.

Cơm nước no say, thời gian vẫn còn sớm, An Nhược kéo Hạ Thu Nhận tới trung tâm vui chơi mới mở xem phim.

“Cậu giờ là gái đã có chồng rồi mà vẫn tự do thật, muộn thế này rồi không phải về nhà hầu hạ chồng sao?” Hạ Thu Nhận trêu cô, “Ồ, phải rồi, hai ngày trước muốn tìm cậu hẹn hò, cậu đều nói đang ở nơi ở mới, chẳng có nhẽ bọn cậu sống riêng rồi à?”

“Hạ Thu Nhận à, sao cậu không thấy tớ đang hạnh phúc là thế nào? Trình Thiếu Thần đi công tác rồi, vì thế tớ mới chuyển đến căn hộ gần công ty. Chứ nhà trong thành phố rộng quá mà chỉ có một người ở, thật sự tớ hơi sợ.”

“Ông xã nhà cậu một năm thì phải đi công tác đến sáu tháng ấy nhỉ? Chắc bận rộn ngang với chủ tịch thành phố rồi ấy. À, cái lão đồng nghiệp chết tiệt của tớ mới đi công tác có một năm mà đã cô đơn lạnh lẽo không chịu nổi, đành tìm một cô bồ nhí ở ngoài, còn cô vợ chung thủy của hắn thì vẫn ở nhà ngày ngày phụng dưỡng bố mẹ hắn, chăm lo cho con trai hắn... Bọn đàn ông đáng chết, đây là cái đức hạnh khỉ gió gì vậy? Đây là còn nói đám đàn ông thu nhập tầm tầm chứ chưa nói gì đến ông chồng giàu có nhà cậu như Thẩm An Nhược, cậu đừng nói là tớ chưa nhắc nhở gì cậu đó.”

Lần này, Thẩm An Nhược buồn cười thật sự: “Vây cũng tốt mà, tớ nhất định phải đến cảm ơn người nào thay mình chăm sóc chồng.”

Hạ Thu Nhận nhìn cô vẻ khinh bỉ: “Cậu hết thuốc chữa thật rồi.”

Từ lâu Thẩm An Nhược đã quen với những lời độc địa của cô bạn thân, chỉ cười khê để chấm dứt câu chuyện. Hạ Thu Nhận mồm miệng chua ngoa nhưng lại rất tình cảm, luôn sống thật lòng với An Nhược.

“Nếu cậu sợ ở một mình thì tới chỗ tớ đi, ở đó cũng gần công ty cậu. Chỗ cậu lộn xộn vậy cũng không an toàn đâu.”

“Không cần, mai anh ấy cũng về rồi.”

Phim đang chiếu ở rạp Lý Thích Cường chỉ có Vô cực, trên mạng cũng lắm lời chê bai nhưng người xếp hàng mua vé vẫn không ngớt.

“Trên mạng đánh giá phim dở tệ, tiết kiệm tiền một chút, tới nhà cậu xem DVD là được rồi.”

“Những phim tốn hàng trăm triệu như thế này, càng chán càng có giá trị, cái này gọi là đầu tư cho nghệ thuật.”

“Cậu giờ cũng có lối suy nghĩ này sao?”

Vì trong lòng kỳ vọng không nhiều nên hai cô gái đều cảm thấy bộ phim này thật sự cũng không tồi.

“Những lời nhận xét trên mạng thật vô nhân đạo. Khoa học viễn tưởng, sử thi, chiến tranh, cổ trang cung đình, tình cảm, gay cấn, bi ai... à, đúng rồi, còn cả yếu tố hài hước nữa, đúng là n thứ trong một, thật lợi hại quá.”

“‘Người đã phá hỏng cơ hội làm người tốt của ta’. Ha ha ha, buồn cười chết mất.” Hạ Thu Nhận hoàn toàn không giữ ý, cười phá lên, cô nàng nhận được không ít ánh mắt lườm nguýt của người đi đường.

Hai cô gái đi xuyên qua chỗ đậu xe của trung tâm vui chơi để gọi taxi, bỗng Hạ Thu Nhận dừng bước, chỉ vào một chiếc xe cách vài mét: “Ồ, chiếc xe kia...”

“Đi thôi nào.”

“Ồ, thật đó, chiếc gôỉ ôm ở phía sau trông rất quen.”

“Cậu đừng chỉ trở vào xe của người ta nữa được không.”

“Thẩm An Nhược, tớ nghĩ cậu nên tới xem chủ nhân của chiếc xe này là ai, hình như thật sự rất có duyên với cậu...”

Thẩm An nhược đành bất đắc dĩ đuổi theo cô bạn. Nhưng chiếc xe đó đúng là của Trình Thiệu Thần.

Thực ra trong bóng tối cũng không dễ nhận ra, xe của Trình Thiệu Thần lại đi rất chậm, hòa vào dòng xe cộ đông đúc nên càng không nhì rõ. Hơn nữa An Nhược hoàn toàn mù mù về xe cộ, chỉ biết dòng xe chứ không biết dáng xe, thậm chí biển số xe của anh cô cũng không nhớ. Nhưng hai chiếc gôỉ ôm thì cô nhận ra ngay, ngày trước cô có tham gia vào một khóa làm thủ công ở khu phố, tác phẩm duy nhất là hai chiếc gôỉ thêu hình mèo bằng vải in họa tiết, cô đã ném lên chiếc xe mới không dùng của Trình Thiệu Thần nhưng không ngờ anh lại đặt ở đó. Nó được làm rất tùy hứng, vải hoa là cô đặt hàng trên mạng về, chỉ có một chiếc duy nhất, không thể có chiếc thứ hai. An Nhược rất đặc ý bèn lấy điện thoại chụp lại gửi cho Thu Nhận xem, vì thế cô bạn cũng nhận ra. Thật ra biển số xe mặc dù cô không nhớ hết nhưng hai số cuối thì cô vẫn nhớ. Trình Thiệu Thần rất thích số 99, vì thế số điện thoại, số xe, số điện thoại cố định ở nhà đều kết thúc bằng số này.

“Ôi, không phải cậu nói ngày mai anh ấy mới về sao?”

“Cũng có thể anh ấy về trước. Hoặc cũng có thể người khác mượn xe anh ấy đi.”

“Anh ấy về trước mà không báo cho cậu biết sao? Ông chồng nghiện sạch sẽ của cậu còn lâu mới để người khác đụng vào đồ của mình.”

“Hạ Thu Nhận, tại sao cậu lại quan tâm đến chồng tớ còn nhiều hơn cả tớ thế, chẳng lẽ cậu đã phải lòng anh ấy từ trước rồi?”

“Ô hay, cái đồ ngốc Thẩm An Nhược này, tớ lo thay cậu thật chẳng đáng chút nào. Trình Thiệu Thần có người vợ như cậu, có thêm vợ hai nữa chắc cũng vẫn được.”

Thẩm An Nhược bị Thu Nhận nói tạc hết ra, ban đầu cũng hơi xấu hổ nhưng vẫn không nhịn được cười.

Thật ra mà nói thì cũng hơi giống thế thật, mặc dù Thẩm An Nhược không rõ trách nhiệm và cách cư xử của một người vợ phải thế nào. Ví dụ như cô thật sự không rõ Trình Thiếu Thần đang làm gì, kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ biết anh từng có thời gian làm ở một doanh nghiệp nước ngoài, sau đó mới tự mình mở công ty. Anh không bao giờ nói chuyện công việc trước mặt cô, cũng không bao giờ can dự đến việc của cô.

Nhưng anh luôn nhớ rất rõ từng ngày lễ kỉ niệm của hai người, ngày đăng kí kết hôn, ngày cưới, ngày sinh nhật, lễ tình nhân và thậm chí là ngày quốc tế Phụ nữ; những ngày này hoa tươi và quà luôn luôn được gửi tới rất đúng hẹn. Định kỳ mỗi tháng anh cũng gửi vào tài khoản của An Nhược một khoản tiền gọi là chi phí sinh hoạt, thậm chí còn cao gấp đôi tiền lương hàng tháng của cô. Có lần An Nhược định mua thêm một số đồ đạc trong gia đình, ví như hai tháng trước cô đặt mua một bộ sofa để lấp chỗ trống trên gác lửng, rất đắt tiền. Mấy ngày trước cô phát hiện ra trong tài khoản của mình tháng trước lại dôi ra một khoản, thậm chí còn nhiều hơn gấp đôi chi phí của bộ ghế sofa làm cho cô dở khoắc dở cười. An Nhược luôn cảm thấy mức lương của mình so với phụ nữ thành thị nói chung không hề thấp, chỉ là không thể ngờ rằng làm vợ của Trình Thiếu Thần còn có thể kiếm nhiều hơn.

Thật ra đó cũng không phải là một việc quá khó. Thời gian anh đi công tác rất nhiều, ngày thường cũng ít khi về nhà ăn cơm. Số lần ăn cơm ở nhà đã ít, anh lại còn rất dễ tính trong chuyện ăn uống, chỉ thích những món ăn gia đình bình thường nên rất dễ chiều.

Hầu hết những ngày cuối tuần Trình Thiếu Thần đều không đi dự tiệc xã giao, vì thế hai người thường ra ngoài dùng bữa, ăn hết các nhà hàng lớn rồi lại tới những tiệm ăn nhỏ ở tận cùng xó xỉnh, mùi vị đều khiến người ta rất khó quên. Người lái xe lòng vòng một hồi làm cô thật sự mất phương hướng, về sau muốn cùng đồng nghiệp ăn lại món ngon đó đều không thể tìm ra đường. Trình Thiếu Thần ăn tốt như vậy nhưng không hiểu nổi tại sao anh chẳng hề lên cân chút nào.

Nữ đồng nghiệp lớn tuổi thường nói với cô: “An Nhược thật có phúc, kết hôn đã một năm rồi mà chồng vẫn chiều như lúc mới yêu.”

Có người còn nhận xét: “Cặp vợ chồng này giống một đôi đang yêu chứ không giống hai người đã chung sống cùng nhau.”

Hầu hết mọi người đều tỏ ý hâm mộ, chỉ trừ Hạ Thu Nhận, cô ấy hoàn toàn không ưa Trình Thiếu Thần, còn cho rằng kết hôn với An Nhược thực ra là quá hời cho anh.

“Thu Nhận à, Trình Thiếu Thần đối với tớ rất tốt, cậu cũng nhận ra điều đó còn gì. Không phải người đàn ông nào cũng đối xử với vợ mình được như vậy đâu. Nếu mà tớ không hài lòng, chẳng lẽ cậu không cảm thấy tớ đang đòi hỏi quá mức sao?”

“Ôi, Trình Thiếu Thần ngoài việc có nhiều tiền hơn Giang Hạo Dương thì còn điểm gì hơn anh ấy được nữa chứ?”

Cuối cùng Hạ Thu Nhận cũng tìm được cơ hội thứ hai để nhắc đến Giang Hạo Dương.

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai

Hôm nay Hạ Thu Nhận có nói, lấy tư cách là một người hâm mộ Giang Hạo Dương, cô ấy vĩnh viễn không muốn trông thấy Trình Thiếu Thần.

Hóa ra hậu quả của việc tuyển chọn năm ngoái lại lớn như vậy, không chỉ toàn bộ đám Fans một đêm trở thành đồ ăn, đồ dùng sinh hoạt, mà ngay cả những người sùng bái Giang Hạo Dương năm đó cũng biến thành “Dương lê”.

Dương lê1: Cách chơi chữ của tác giả “Dương lê” ở đây có nghĩa là những người hâm mộ Giang Hạo Dương.

Mọi chuyện trên thế gian này thật kì lạ. Giang Hạo Dương ở trường đại học được không ít người theo đuổi, từ một người bản thân hoàn toàn không có thiện cảm gì, vậy mà mình lại trở thành bạn gái của anh ấy.

Tử Hà tiên tử2 nói nàng ấy đoán ra mở đầu câu chuyện nhưng không thể đoán ra kết cục của câu chuyện, có lẽ chúng ta cũng không phải là ngoại lệ. Ngay từ đầu, mình vốn không nghĩ rằng bọn mình có thể ở bên nhau, sau này, mình cũng chẳng bao giờ nghĩ rằng bọn mình sẽ có lúc phải rời xa nhau.

Tử Hà tiên tử²: Một nhân vật trong truyện Tây Du Kí, vốn là một sợi chỉ trong cái tim đèn nằm trên bàn của Phật tổ, một ngày kia trốn xuống trần thế. Nàng mang theo Tử Thanh Bảo Kiếm và tuyên bố ai mà rút được thanh kiếm khỏi bao thì nàng sẽ lấy làm chồng.

[i]Nhưng tất cả đều hoàn toàn không liên quan đến Trình Thiếu Thần.

Từ năm đó đến giờ, Hạ Thu Nhận đã rất nhiều lần hỏi mình rằng: “Tại sao hai người lại chia tay? Có phải đã hiểu lầm gì không?”

Nhưng ‘hiểu lầm’ là một thứ đồ trang sức xa xỉ, cho dù có thể khiến người ta đau đớn, nhưng lại điểm tô cho ‘tình yêu’ trở thành một thứ đẹp đẽ vô ngần.

Sự đẹp đẽ ấy, có lẽ chỉ tồn tại trong tiểu thuyết. còn trong tình yêu ngoài đời thực, đa phần đều bị mài mòn ngày qua ngày, năm qua năm, làm mất dần ánh hào quang xung quanh nó, mãi cho tới khi lộ ra những cạnh sắc mà vĩnh viễn không thể tròn trịa lại như xưa. Chỉ có cái gọi là thực tại, không có cái gọi là ‘hiểu lầm’.

Có người tiếp nhận hiện thực, lựa chọn cuộc sống nhạt nhẽo vô vị, cam tâm biến mình thành chấm đỏ lưu lại khi bị muỗi đốt hoặc là hạt cơm dính trên áo.

Cũng có người cuối cùng cũng có cơ hội trở thành ánh trăng sáng và nốt ruồi son³, kỳ thực chẳng cũng chỉ là đánh cuộc mà thôi.

nốt ruồi son³: Xuất phát từ ý nghĩa “Mỗi một người đàn ông đều quen hai thiếu nữ Hồng và Bạch vốn xinh đẹp yêu kiều, lấy Hồng rồi lâu dần lâu dần Hồng biến thành nốt đỏ lưu lại khi bị muỗi đốt, còn Bạch vẫn là ánh trăng sáng ngời; lấy Bạch rồi, lâu dần lâu dần Bạch biến thành hạt cơm dính trên áo, còn Hồng lại như nốt ruồi son kiều sa trên ngực”.

Mình đã từng cho rằng bản thân thuộc loại thứ nhất, chẳng ngờ cuối cùng lại trở thành lại thứ hai.

Tình yêu thật sự cũng chỉ là ‘có lẽ’ mà thôi, nhiều người sau này cũng trở thành mây khói, hoặc chỉ còn là một vị khách qua đường vội vã. Mình chẳng kì vọng Giang Hạo Dương sẽ nhớ đến mình, chỉ hi vọng anh ấy có thể vượt qua chuyện đó dễ dàng hơn một chút.

Có lẽ vì Giang Hạo Dương quá tự tin rằng mình sẽ vĩnh viễn không rời xa anh ấy, chính thái độ bình chân như vại đó khiến mình quyết định bằng mọi giá phải ra đi.

Luôn luôn là mình nhượng bộ, luôn luôn là mình chịu thua, thậm chí đã từng nghĩ rằng có lẽ cả đời này vẫn sẽ là như thế.

Không ngờ, cuối cùng mình vẫn thắng được anh một lần.

Chiến thắng đấy, mà chẳng hiểu tại sao không thể vui vẻ cười vào mặt anh được.

Giang Hạo Dương sẽ không quá buồn khổ, con người anh là thế.

Nếu anh buồn khổ, có lẽ cũng chỉ vì mình bỗng nhiên đẩy anh ra, chứ hoàn toàn không phải vì anh đã mất mình.

Thu Nhận nói: Giang Hạo Dương vẫn luôn yêu cậu hơn Trình Thiếu Thần.

Mình nghĩ, cô ấy nói đúng.

Nhưng con người chúng ta luôn ích kỷ là vậy, luôn thích tính toán cân đo xem được gì mất gì.

Giang Hạo Dương chưa chắc đã yêu mình, nhưng mình yêu anh ấy, sự chênh lệch ấy khiến mình đánh mất chính bản thân, luôn luôn cảm thấy bất an, lo lắng nhiều hơn hạnh phúc.

Còn Trình Thiếu Thần có lẽ chưa bao giờ yêu mình, nhưng mình cũng chẳng yêu anh, vì thế ở cạnh anh, mình vui vẻ, yên tâm và thanh thản.

Có lẽ với bản tính ích kỷ của mỗi con người, cảm giác an toàn vĩnh viễn quan trọng hơn cảm giác được yêu thương.

Hết chương 1

2. Chương 2

Về tới nhà cũng đã mười một giờ.

Vì là cuối tuần nên Thẩm An Nhược quay về căn nhà phía Đông thành phố, đi tới siêu thị 24/24h mua một túi lớn đồ dùng sinh hoạt thiết yếu. Sau khi Trình Thiệu Thần đi công tác, cô mới chỉ về đây một lần, bây giờ chắc chắn căn nhà đã phủ đầy bụi.

Căn nhà rộng rãi ấy chỉ có một mình cô, trống hươ trống hoác lại vô cùng yên tĩnh thật khiến lòng người cảm thấy rất trống trải. Thẩm An Nhược lấy điện thoại bấm một dãy số, chưa thấy có người nghe cô đã vội vàng ngắt máy. Biết nói gì bây giờ? Anh đã về rồi à, em vừa nhìn thấy xe của anh? Cứ như một cô vợ hay ghen tuông đang kiểm tra chồng, chắc chắn sẽ bị anh cười nhạo. Hay là hỏi bao giờ anh về? Thẩm An Nhược hoàn toàn không tự tin, ngộ nhỡ anh trả lời ngày mai thì sao? Thẩm dò như thế thật chẳng có nghĩa lý gì cả.

Vậy là như mọi khi, cô lên diễn đàn giải bày tâm sự, tán gẫu câu được câu chăng. Cũng thật kì lạ, bạn không thể nào thắng thần được với đồng nghiệp bạn bè ngoài đời thật như những ID ảo mơ hồ sau màn hình máy tính, nhưng vẫn tốt hơn so với cuộc đời bí bách của Lương Triều Vĩ trong phim Tâm trạng khi yêu, cuối cùng chỉ có thể thổ lộ nỗi lòng trong hốc cây. Mãi đến khi mọi người đều đã đi ngủ, An Nhược nhấn refresh liên tục, không khỏi cảm thấy đơn độc, cổ nán lại một lát rồi cũng tắt máy. Xem đồng hồ thì đã hai giờ sáng.

Lúc cô từ phòng tắm bước ra mới phát hiện mình bỏ quên điện thoại trong phòng khách, bèn quay ra lấy. Vừa bước vào cô đã nhìn thấy làn khói thuốc nhàn nhạt bay lên, tim bỗng nhiên thất lại, sống lưng rung mình ớn lạnh. Màn đêm yên tĩnh bao phủ lấy căn phòng, chỉ có ánh trắng bên ngoài xuyên qua tấm rèm cửa, lọt vào chút ánh sáng nhàn nhạt, hình như có một người đang ngồi trên ghế sofa. Đầu An Nhược trống rỗng, cô ngừng thở vài giây, còn chưa biết phản ứng thế nào thì từ phía sofa có tiếng ho khẽ, lúc này cô mới thở phào, toàn thân mềm nhũn, lập tức mò mẫn bật tắt cả hệ thống đèn lên, căn phòng giờ đây tràn ngập ánh sáng.

Người ngả lưng lười biếng trên ghế sofa là Trình Thiệu Thần, tay vẫn đang cầm điều thuốc, tay kia đưa lên che mắt vì ánh đèn đột ngột.

Thẩm An Nhược bị hù dọa, sau lại cảm thấy buồn bực, kiềm chế tức giận nói: “Nửa đêm rồi anh định giả thần giả quỷ dọa ai thế?”

Bàn tay Trình Thiệu Thần dịch sang để lộ ra một bên mắt, he hé nhìn cô một lúc rồi lại nhắm lại, giọng nói hơi mơ hồ: “Ừa, em về lúc nào thế? Em mới đang giả ma giả quỷ dọa anh thì có.”

Lúc đến gần mới nghĩ thấy cả người anh toàn mùi rượu, có lẽ đã ngà ngà say, anh uống nhiều quá rồi.

Cô phục anh nhất ở điểm này, mặc dù uống nhiều nhưng quần áo vẫn gọn gàng, đến đầu tóc cũng không bù xù, hoàn toàn không giống với những đồng nghiệp nam của cô, cứ uống vào là lòi thối lếch thếch, bộc lộ hết bản chất. Anh vẫn ăn mặc nghiêm chỉnh nhưng lại ngồi dài ra ghế, còn trưng ra một vẻ mặt rất đáng yêu. Thẩm An Nhược rất ít khi nhìn thấy anh trong dáng vẻ hoàn toàn không phòng bị như thế này, lại cảm thấy mềm lòng, đi pha cho anh một cốc nước chanh mật ong.

Lúc quay lại chỗ Trình Thiệu Thần, thấy anh đang khẽ nhúu mày nói cà vạt trên cổ mình, cô ngồi xuống bên cạnh giúp anh cởi ra, còn tháo bớt mấy chiếc cúc áo. Cô bỗng cảm thấy tay anh đang chạm khẽ vào da thịt của mình, trượt xống cổ rồi đến xương quai xanh, vô cùng dịu dàng. Hơi thở của An Nhược bỗng nhiên loạn nhịp khi bắt gặp ánh mắt mơ màng của Trình Thiệu Thần, hình như đang nhìn về một nơi vô định nào đó. Tay của anh rất lạnh, cô khẽ né tránh, đưa cốc nước mật ong lên miệng anh. Trình Thiệu Thần uống được mấy ngụm rồi nhất định không chịu uống nữa, hệt như một đứa trẻ, lại cố chấp đưa tay vào sâu trong áo cô.

Thẩm An Nhược vừa tắm xong, chỉ khoác một chiếc áo mỏng bên ngoài, giờ đã bị anh kéo ra quá nửa, đành vừa kéo áo, vừa đẩy anh: “Muộn lắm rồi, mau đi ngủ thôi. Ôi, người anh toàn mùi rượu, bắn chết mất...”

Không ngờ bị anh dùng toàn thân ép nửa người xuống ghế sofa không cửa quay được, chỉ có thể cảm thấy hơi thở của anh lướt xuống tai và cô, toàn thân bỗng nhiên râm ran.

An Nhược nghĩ, thôi được rồi, được rồi, kệ anh vậy, nhưng lại không thấy Trình Thiếu Thần cử động nữa, hơi thở cũng dần dần chậm lại, hóa ra đã ngủ mất rồi.

Anh uống rượu vào vẫn rất ngoan, say mà không làm ồn. Cô vừa bắt lực vừa buồn cười, vất vả lắm mới thoát ra được, lay mãi mà anh vẫn không chịu tỉnh, đành đem chăn gối trong phòng ngủ ra, giúp anh cởi áo ngoài và giày, dùng khăn mặt ấm lau mặt và tay cho anh, bỏ điện thoại trong túi của anh ra đặt bên cạnh. Sắp xếp cho Trình Thiếu Thần ngủ xong, An Nhược ngồi chờ ra trong phòng khách một lúc rồi mới tắt đèn, trở về phòng ngủ. cô vốn rất khó ngủ, nhưng có lẽ vì quá mệt và đã muộn nên chìm vào giấc ngủ rất nhanh chóng.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy cô đã nghe thấy tiếng lách cách trong bếp. Không ngờ Trình Thiếu Thần đã dậy trước, anh đang loay hoay lục tủ lạnh, thấy An Nhược mặc váy ngủ đứng trước cửa phòng bếp ngơ ngẩn nhìn bèn mỉm cười: “Cuối cùng em đã dậy rồi, lười quá đi mất. Nấu bữa sáng cho anh ăn đi, anh đói quá.”

Anh mặc bộ quần áo ngủ màu xanh nhạt, để chân trần, tóc vẫn còn nhỏ nước, vài giọt đọng lại trên trán, lúc này trông thật trẻ trung, khi cười còn để lộ ra lúm đồng tiền rất sâu ở một bên má, có lẽ phải trẻ ra đến vài tuổi, trông chỉ như sinh viên đại học.

An Nhược định thần lại, trong lòng bỗng nghĩ hình như rất lâu rồi không nhìn thấy Trình Thiếu Thần, bỗng nhiên lại có cảm giác xa lạ.

Vẫn may tối qua đã mua đủ thực phẩm để dùng, cô làm bánh mì sandwich kiểu Trung Quốc đơn giản, là bánh mì nướng kẹp trứng chiên, thịt hun khói và rau sống, làm xong bèn chuyển qua món thứ hai là cháo kê.

Trình Thiếu Thần cầm chiếc sandwich kiểu mới trong tay quan sát hồi lâu, không nhận được bèn lên tiếng: “Đây là cách nấu ăn em vừa phát minh à?”

“Món sandwich kiểu Trung Quốc này à? Hồi chúng em còn đi học đều phát ngấy lên với thức ăn dở tệ của nhà ăn trong trường mỗi sáng, vì thế sau khi tập thể dục xong là ra ngoài xếp hàng mua thứ bánh này, một tuần ít nhất phải ăn hai lần, cứ thế trong bốn năm trời. Trình thiếu gia, thật sự anh chưa bao giờ nhìn thấy món ấy sao?”

“Lúc đó bọn anh chỉ có bánh nướng, bánh quẩy, cháo, dưa muối, làm sao có thể so sánh với thể hệ trẻ các em được.”

Thẩm An Nhược hừ anh một tiếng, rõ ràng chỉ hơn cô có hai tuổi mà luôn ra vẻ bề trên.

Trình Thiếu Thần nói tiếp: “Nhìn món này lại nhớ đến những ngày anh còn học ở Đức, vừa khổ sở vừa mệt mỏi mà không thể quay về, anh từng kể cho em nghe chưa nhỉ? Hamburger đại học, hamburger, ôi.” Đoạn cắn mạnh một miếng bánh nướng cứ như có hận thù gì với nó, kết quả là tràn hết nước sốt ra ngoài, chảy cả xuống tay. Tay còn lại của anh đang cầm thìa múc canh, An Nhược đành cầm khăn ăn giúp anh lau sạch, không nhận được cười. Anh ăn uống lúc nào cũng nhã nhặn lịch sự, rất ít khi nhếch nhác thế này.

Chuyện đi du học trước đây anh chưa bao giờ nói với cô, bọn họ không hay nói đến chuyện đời tư của mình. Thẩm An Nhược cũng từng nghe loáng thoáng có người kể rằng anh đã từng đi nước ngoài nhưng vẫn luôn cho rằng đó chỉ là chuyện đi chơi đốt tiền của thiếu gia nhà giàu, không nghĩ rằng thì ra anh thực sự đi học, vì thế thu nộ cười lại, có phần nể trọng anh hơn nhưng vẫn cảm thấy hết sức thú vị. Mỗi lần Trình Thiếu Thần thấy cô đi KFC ăn hamburger đều chê cô sinh ngoại, không ngờ hóa ra lại vì chuyện này.

Bọn họ rất ít khi ăn sáng cùng nhau. Trình Thiếu Thần thường đi làm muộn hơn cô nửa tiếng, công ty lại gần nhà hơn chỗ cô làm, vì thế khi Thẩm An Nhược đi làm anh vẫn đang lười biếng nằm ngủ nướng trên giường hoặc giả vờ đang ngủ.

Những ngày đầu, trước khi đi làm An Nhược đều chuẩn bị bữa sáng cho anh, đến tối về muộn phát hiện ra anh không hề đụng vào chúng. An Nhược nghĩ ngờ anh không ăn sáng nhưng qua vài lần, Trình Thiếu Thần nói anh đến công ty ăn, vì thế về sau cô không bận tâm đến chuyện ăn uống của anh nữa.

Sau đó lại rơi vào im lặng, những cuộc trò chuyện của hai người từ trước đến nay đều chỉ dừng lại ở việc hỏi và trả lời, mỗi người lại chú tâm vào phần ăn của mình. Trình Thiệu Thần ăn vài miếng đã giải quyết xong cái mà cô gọi là ‘sandwich kiểu Trung Quốc’, ăn một ít cháo kê rồi mới mở lời: “Mùi vị rất ngon, cho anh thêm bát nữa.”

An Nhược đứng dậy đi lấy, nhân tiện rán thêm quả trứng, thái thêm ít thịt xông khói, cô vốn nghĩ Trình Thiệu Thần sẽ ăn rất ít, lúc làm xong mang ra cho anh, cô mới thấy anh đã ăn hết gần một nửa phần ăn của mình.

An Nhược vừa dọn dẹp xong đã nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần hỏi: “Anh đi đánh tennis đây, em có muốn đi cùng không?”

“Em phải đến công ty.”

“Hôm nay là thứ Bảy mà?” An Nhược quay đầu lại đã thấy Trình Thiệu Thần đang đứng cách mình không xa.

“Em phải tăng ca. Hôm nay xe cộ cũng không đông, xe buýt sẽ đến sớm hơn ngày thường, em sẽ trễ mất.” An Nhược lau tay, vội vã bước lên lầu thay quần áo, bỗng nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần gọi với theo: “Không cần phải vội vàng thế đâu, để anh đưa em đi.”

“Không cần, nếu không đuổi kịp xe em sẽ gọi taxi.”

Thay quần áo xong bước xuống đã thấy Trình Thiệu Thần mặc quần áo chỉnh tề cầm chìa khóa xe đứng đợi cô trước cửa. An Nhược nói: “Không cần phiền phức vậy, hôm nay không quẹt thẻ, đến muộn một chút cũng không vấn đề gì.”

“Đi thôi, anh cũng muốn đi ra ngoài một chút.”

Cả quãng đường không ai nói gì, lúc Trình Thiệu Thần lái xe thường không nói chuyện, vì thế An Nhược cũng rất ít khi chủ động bắt chuyện với anh. Cô bật CD trong xe, trong đó đã đặt sẵn một CD của La Đại Hữu. Giọng hát của La Đại Hữu vẫn không hề thay đổi theo năm tháng. Tới bài Thời gian đang chậm chậm qua đi, La Đại Hữu cất cao tiếng hát: “Ánh mắt cứ từ từ khép lại, ánh mắt cứ từ từ khép lại, đi về nơi vô định, đi về nơi vô định...” Cùng với tiếng nhạc là tiếng đồng hồ quả lắc, gõ từng nhịp từng nhịp khiến trống ngực An Nhược rung lên từng hồi rất khó chịu, bèn vội vàng tắt đi.

Cuối cùng Trình Thiệu Thần cũng mở lời: “Sao lại tắt đi, bài hát này đang hay mà.”

Thật ra An Nhược cũng thích, nhưng âm thanh vang trong xe anh quá lớn, bài hát này khiến người ta nghe càng lúc càng cảm thấy không thở được. “Em không biết anh lại thích anh ta. Chẳng phải lúc nào anh cũng tránh xa những ca khúc nhạc trẻ sôi động?”

“Đã lâu lắm rồi anh ta không hát những ca khúc nhạc trẻ sôi động, giờ là những ca khúc nhạc trung niên sôi động.”

An Nhược bật cười trước sự hài hước hiếm thấy của anh, mãi về sau mới nghĩ ra anh đang lái xe, chắc chắn sẽ không nhìn thấy vẻ mặt của cô. Chỉ nghe anh nói tiếp: “Khoảng năm 1998, để có tiền đi xem show diễn của anh ấy mà anh nghiện rằng đi làm thêm hết nửa học kì, đó có lẽ là việc điên rồ nhất đời mà anh từng làm.”

“Không phải năm thứ hai anh đã về Đài Loan rồi sao? Những năm gần đây thời gian sống ở Trung Quốc cũng nhiều nữa. Anh muốn xem show diễn của anh ta thì cũng có nhiều cơ hội mà.”

“Năm đó anh không biết, tưởng rằng bỏ qua cơ hội đó sẽ không có lần thứ hai nữa. Năm ngoái lúc anh ta làm live show ở Hồng Kông anh cũng đang ở đó, chỉ cách chỗ anh ở khoảng hai mươi phút đi xe, thế mà anh lại ngủ cả buổi tối trong khách sạn. Nghĩ lại thật xúc động, những tháng ngày tuổi trẻ tươi đẹp biết bao, mặc dù nghĩ đến luôn cảm thấy quá khó khăn vất vả, nhưng ngày nào đều nuôi hi vọng trong lòng.”

“Sao tự dưng anh lại có cảm hứng thơ ca thế? Chuẩn bị thành nhà thơ triết học mất học mất rồi.”

Trình Thiệu Thần nghiêm mặt nói: “Em có thể giả vờ tán dương anh một chút được không?”

“Vậy cho em chút thời gian dần dần nghiền ngẫm đã.” Lúc Trình Thiệu Thần làm mặt nghiêm túc, lúm đồng tiền bên má phải của anh hình như lại càng sâu hơn, An Nhược không nhịn được cười, “Tối qua anh say thế mà cũng tự mình lái xe về nhà sao? Chẳng có tinh thần chấp hành luật lệ giao thông gì cả.”

“Anh đâu có dũng cảm được thế. Đàm Phân lái xe chở anh về.”

“Anh mang cả nữ thư kí đi hộp đêm sao? Ông chủ như anh làm vậy không thấy vô lương tâm à.”

“Bọn anh đi bàn chuyện làm ăn nghiêm túc mà, được chưa hả Trình phu nhân? Em đang nghĩ gì mà lái câu chuyện theo hướng đen tối thế? ... Ôi, mà sao em biết tối qua bọn anh đi hộp đêm?”

“Em đoán.” Không muốn mình lỡ lời, An Nhược lại lười giải thích nên muốn nhanh chóng chấm dứt câu chuyện.

“Hôm qua em nhìn thấy anh à?”

“Em nhìn thấy xe của anh thôi. Anh về cũng chẳng nói với em một tiếng, lại còn làm em đứng tim.”

“Anh có gọi điện thoại cho em nhưng em không nghe máy.”

An Nhược mở di động, trong đó có một cuộc gọi nhỡ vào mười một giờ mười phút tối qua, lúc đó đang xem phim nên cô để chế độ yên lặng, cho đến giờ vẫn chưa chỉnh lại, hóa ra là không nghe thấy anh gọi.

“Hình như hồi trước em có tập lái xe thì phải? Đã có bằng lái chưa?”

“Có rồi.” Thực ra cô đã lấy bằng từ ba tháng trước.

“Lợi hại thật. Anh có quen một bà lái xe đung phải tất cả các cọc nên phải thi đi thi lại hai lần mới qua.”

“Thầy giáo dạy cũng khen em đầu óc linh hoạt, khả năng phối hợp tốt.”

“Em có đức tính khiêm tốn không thế?” Trình Thiệu Thần dừng lại đôi chút, “Em thích loại xe nào? Đến cửa hàng xem một chút đi. Lúc nào em có thời gian? Ngày mai nhé?”

“Không cần đâu, công ty có xe buýt và xe công vụ, ngày thường bắt xe cũng rất tiện.”

“Đi taxi nguy hiểm lắm, hơn nữa lúc cần thì lại không bắt được.”

“Em mắc chứng sợ ô tô.”

“Tự mình lái sẽ không cảm thấy sợ nữa. không phải đi taxi em cũng sợ đấy chứ?”

“Nói tóm lại là em không cần đâu.”

“Không cần thì thôi vậy, làm cái gì cũng khó chịu.” Trình Thiệu Thần cũng cảm thấy không vui.

Chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã đến trước cửa tập đoàn Chính Dương. An Nhược dùng hết sức bấm dây an toàn ra mà vẫn không tháo được. Trình Thiệu Thần cũng không giúp cô, chỉ lo lục lọi chỗ để đồ.

An Nhược nghĩ, thật là nhỏ mọn, việc đơn giản thế mà cũng giận. Cuối cùng cũng tháo ra được, mở cửa xe chuẩn bị đi, không ngờ Trình Thiệu Thần cầm trên tay một chiếc hộp rất tinh xảo đưa cho cô.

Lại một bộ nữa, An Nhược liếc mắt nhìn logo phía trên hộp, cười cười nhìn anh: “Về sau anh không cần phải phiền phức thế này đâu, chỉ cần đổi thành tiền mặt đưa cho em là được rồi. Còn nữa, cảm ơn anh đã đưa em đi làm.”

Lúc quay người chuẩn bị bước đi, cô nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần lau bầu phía sau lưng: “Thật vật chất, chẳng lãng mạn gì cả, lại còn sáng nắng chiều mưa.” Quay đầu lại thấy anh đang dựa vào ghế lái khẽ nhếch miệng nhìn cô, chẳng biết có phải đang cười hay không.

Thấm An Nhược tự cảm thấy đuối lý, quay lại nhìn trước cửa công ty không một bóng người, vội vàng vờn người hôn phớt vào má anh.

Đáng tiếc chưa tô son đỏ, nếu không có thể làm bẩn mặt của anh rồi. An Nhược đứng trước thang máy vừa nghĩ vừa mở chiếc hộp ra, bên trong là một đôi khuyên tai hình giọt nước, vô cùng tao nhã, tinh xảo, viên ngọc vừa đủ lớn, quả nhiên rất hợp với cô.

Chỉ có điều Trình Thiệu Thần có lẽ chưa bao giờ để ý rằng ngoài ngày cưới ra cô không bao giờ đeo khuyên tai, hơn nữa, cô cũng không xỏ lỗ tai.

**** *

Cuối tuần có ca trực, cả tòa nhà mười hai tầng, ngoài nhân viên vệ sinh chỉ còn lại mình, nhàn chán đủ đường, đọc tới trang thứ 101 cuốn ‘Kiêu hãnh và Định kiến’.

Darcy là một người đàn ông hội tụ đủ các tố chất của một người đàn ông hoàn mỹ, vừa tuấn tú vừa giàu có, dịu dàng đa tình lại từng trải, chỉ bằng đó thôi đã đủ để anh trở thành đối tượng đầu tiên các cô gái Anh quốc lựa chọn đính ước, tiếng tăm mãi mãi được lưu truyền. Còn chúng ta, giữa cơ hội được gặp Darcy và trúng vé số giải độc đắc, rốt cuộc sẽ thấy điều gì tốt hơn? Nếu có thể gặp Collins, có lẽ chúng ta đều sẽ cười thầm.

Elizabeth khiến cho người đọc thỏa mãn được trí tưởng tượng của mình, mỗi người phụ nữ đều có thể hóa thân thành nhân vật trong truyện, tự mình tìm kiếm hạnh phúc của mình trong chính giấc mơ ấy.

Trên thực tế, mình rất thích nhân vật Charlotte trong truyện, mặc dù sự xuất hiện của cô ấy chẳng qua cũng chỉ mang tính chất so sánh với nhân vật nữ chính.

Elizabeth chỉ là vì vận may, còn số phận của Charlotte là tự mình lựa chọn rồi tự mình nắm lấy.

Trong lúc mọi người đều đồng tình và lên án cô ấy chạy theo cuộc sống xa hoa với Collins – một người vừa xấu vừa ục ịch – thì sao không hiểu rằng biết đâu cuộc sống bình yên và vui vẻ ấy lại chính là cuộc sống mà cô ấy mong muốn? Mặc dù chỉ có rất ít giá trị nhưng nhân vật Charlotte trong truyện thật sự là một người biết tự hài lòng với cuộc sống của mình để cảm thấy hạnh phúc.

Hôm qua Thu Nhạn cũng hỏi mình: An Nhược, cậu có thực sự hạnh phúc không?

Nói đến hạnh phúc, định nghĩa của mỗi người hoàn toàn khác nhau. Có người dùng vật chất để định lượng hạnh phúc, có người lại thích phải hơn người khác thì mới có hạnh phúc. Tháp năm tầng nhu cầu trong lý luận của Mashlow, cứ mỗi khi bước lên thêm được một tầng, đều có thể định nghĩa là hạnh phúc. Nhưng điều để lại ấn tượng mạnh mẽ nhất với mình, có lẽ là lời giảng của một ông cụ: Biết hài lòng với chính mình mới là hạnh phúc.

Cha mẹ khỏe mạnh, vui vẻ, công việc thuận lợi, cuộc sống gia đình bình yên, cơm áo đầy đủ, sung túc. Mình rất hài lòng với cuộc sống trước mắt, vì thế, mình cảm thấy rất hạnh phúc.

Chuyện sáng nay thực ra rất vô lý. Đã không nhận ý tốt của Trình Thiệu Thần thì thôi, sao lại phải thể hiện ra ngoài cho anh thấy, thể hiện mình là đồ hẹp hòi, nhỏ nhen.

Có lẽ, trong khoảnh khắc anh nhắc đến chiếc xe, mình bỗng nhớ đến chuyến đi ra ngoại thành trên chiếc xe đạp năm ấy.

Mùng Một tháng Năm năm đó, Giang Hạo Dương và mình cùng nhau ngồi trên một chiếc xe đạp tới ngoại thành đốt lửa trại. Ngày đó đi rờn ra mắt bốn tiếng đồng hồ, đầu tóc bấn thủ, thậm chí còn lạc đường, suýt nữa phải qua về, cuối cùng phát hiện ra mặt bị cháy nắng, một tuần sau mới khỏi.

Nhớ lúc đó mình than thở nguyên một tuần, cho đến giờ nghĩ lại, không thể không bật cười.

Thực ra mình không nhớ Giang Hạo Dương lắm, cũng chưa từng hối hận vì đã chia tay anh ấy. Có lẽ cũng như Hạ Thu Nhạn từng nói, mình đúng là vô tâm. Con người luôn luôn hướng về phía trước, không thể tự hành hạ mình vì những điều phiền muộn. Có ai là không thế?

Chỉ là, bỗng không thể điều khiển được bản thân khi nhớ về chuyện trong quá khứ, thấy lòng có chút hụt hẫng.

**** *

Công việc trước Tết luôn rất bận rộn. Có lẽ ngày thường Thẩm An Nhược chăm chỉ tu nhân tích đức nên mặc dù được thăng chức đột ngột nhưng cũng không nhiều người làm khó cô. Tất nhiên ngoài Thái Nhất Tường, một người lớn tuổi mà vẫn thích mach lẻo chuyện của cấp dưới, nguyên do cũng chỉ là cô giúp nhân viên thực tập mới đến giấu một số lỗi vụn vặt để tránh những hậu quả không tốt. Dù cho có hại cô bị lãnh

đạo phê bình cũng không vấn đề gì lắm, tội gì phải để ột đứa nhỏ mới chân ướt chân ráo bước vào xã hội chưa được mấy ngày đã bị ấn tượng sâu sắc về một thế giới quá tàn độc.

Cuối cùng tất nhiên là cũng không giải quyết được chuyện gì. Thắm An Nhược ngẩng đầu lên đã thấy cái gáy béo ị của Thái Nhất Tường, rất muốn ném thẳng tập tài liệu vào hần, nhưng khi hần vẫn điềm nhiên như không, làm vẻ mặt rất bình thản nói với cô: “Trưởng phòng Thắm à, có một vấn đề cần hỏi ý kiến cô.” thì cô vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi trả lời hần: “Anh Thái, anh cứ gọi tên là An Nhược được rồi mà.”

Có ai đó đã nói công sở hết như một nơi thanh toán ân oán giang hồ, y như một đồng bột mì để nấu bột. Sự việc vốn chỉ bé tí như một hạt vừng, vậy mà bao người, kẻ thêm củi người thêm nước, cuối cùng nấu thành một nồi bột lớn.

Trình Thiệu Thần mấy ngày gần đây phải tiếp khách nhiều, ngoại trừ cuối tuần, buổi tối hầu như không ăn cơm ở nhà nhưng lại trở về rất sớm, không giống như trước đây, đến quá nửa đêm mới thấy xuất hiện.

An Nhược nghĩ lại cuộc điện thoại của hai người, mười lần thì đến tám, chín lần đều là liên quan đến chuyện ăn uống.

Ví dụ như: “Tối nay anh không về nhà ăn cơm đâu.”

Hoặc: “Tối nay ăn gì hả em?”

Hoặc: “Tối nay đến nhà hàng XX dùng cơm nhé, khoảng XX giờ.”

Hay: “Tối nay ra ngoài ăn nhé, sau khi tan làm anh sẽ đón em.”

Đúng là một cặp đôi yêu ăn uống.

Ngày Hai mươi ba tháng Chạp, Tết ông Công ông Táo năm nay rơi đúng vào Chủ nhật.

Ngày thường vẫn có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp vệ sinh. Nhưng Tết sắp đến, mỗi một góc nhỏ đều cần sắp xếp trang hoàng, Thắm An Nhược luôn tự mình bài trí thu vén tỉ mỉ từng ngõ ngách trong nhà, bận bịu luôn tay luôn chân suốt hơn nửa ngày.

Hiếm hoi lắm mới thấy Trình Thiệu Thần ở nhà cả ngày, mặc dù chỉ ở lì trong phòng đọc sách, rất ít khi ra ngoài. Dọn dẹp đến chỗ anh, anh cũng không tránh ra, lại giúp cô dọn dẹp đồ đạc trên bàn, thậm chí còn giúp cô lau dọn chỗ cao nhất của tủ sách.

Trước nay Trình Thiệu Thần luôn là một người ít khi giúp đỡ người khác, vậy mà hôm nay lại tự động làm giúp cô, điều này thật sự hết sức kì lạ.

Thời gian hai người họ cùng ở nhà không nhiều, ngẫu nhiên mới có một lần, và thường là ai ở phòng người nấy, rất ít khi nói chuyện với nhau.

Nhưng những lúc Trình Thiệu Thần đột nhiên cao hứng, anh luôn làm những chuyện hết sức kì lạ.

Thắm An Nhược thường để tóc ướt khi đi ngủ, bình thường anh đều không để ý, nhưng cũng có hai ba lần anh lấy lý do để tóc ướt đi ngủ sẽ dễ bị đau đầu nên tự mình đi tìm máy sấy giúp cô sấy cho khô.

Có những lúc thấy cô ném quần áo đầy giường mà vẫn không nghĩ ra nên kết hợp thế nào để mặc khi đại diện công ty tham gia dự tiệc, anh cũng nhiệt tình gợi ý cho cô, thậm chí còn giúp cô chọn màu son, bắt cô lau đi màu son cũ vốn đã rất đẹp.

Thỉnh thoảng sau khi ăn xong, anh còn chủ động giúp cô rửa bát, lau bàn, mặc dù những lần như thế chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tối hôm qua còn kì lạ hơn, An Nhược ngồi trong phòng khách vừa xem tivi vừa bóc túi tỏi mua ở siêu thị về, tỏi được bóc sạch vỏ bỏ vào lọ thủy tinh, làm như vậy khi nấu nướng có thể trực tiếp dùng luôn. Kỳ thực cũng có bán tỏi đã bóc sẵn, nhưng do người khác làm nên cô vẫn luôn lo sợ không vệ sinh. Kết quả bóc được một nửa thì Trình Thiệu Thần đang đi tới đi lui trong phòng như đi bách bộ bỗng ngồi xuống cạnh cô, giúp cô bóc hết số tỏi còn lại.

Thắm An Nhược chỉ có thể nghĩ rằng vì anh đang có hứng nên mới làm vậy, cảm thấy rất buồn cười.

Tối lúc sẩm tối, An Nhược đang tập trung lau một bình rượu bằng thạch anh trong suốt rất đắt tiền trong bếp thì bỗng nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần vang lên sau lưng: “Tối nay tới nhà cô của anh ăn cơm nhé.” Giọng nói vô cùng bất ngờ khiến Thẩm An Nhược giật thót, suýt chút nữa làm rơi cái bình trong tay. Anh thường âm thầm xuất hiện không báo trước ngay sau lưng cô, khiến cho tim cô như ngừng đập, An Nhược cũng đã phàn nàn về chuyện này không biết bao nhiêu lần.

Người cô này của Trình Thiệu Thần gần đây mới dọn về trong thành phố, lại ở cùng khu với công ty của An Nhược, từ nhà cô đi chỉ mất một giờ đi xe.

Hoàng hôn dần buông, những bông tuyết nhỏ xíu bắt đầu rơi xuống, vừa chạm đất đã lập tức tan ra. Bầu trời hơi âm u, sắc trời cũng dần chuyển về tối.

Lúc đến nơi thì trời đã tối hẳn. Trình Ái Hoa là một người phụ nữ đoan trang, rất có khí chất, hồi trẻ chắc chắn là một mỹ nhân. Trình Thiệu Thần cũng có vài nét giống cô mình. Nhưng ở bà, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã khiến người ta cảm thấy có gì đó rất tao nhã.

Lúc An Nhược đến, bà Trình đã đứng trước cửa đợi bọn họ, nhìn thấy cô bèn ôm chầm lấy: “An Nhược, sao cháu vẫn gầy thế này? Sao, có chuyện gì không?” Rồi lại quay sang ôm Trình Thiệu Thần, vừa vỗ vào lưng anh vừa mắng: “Tiểu Thần, đứa cháu quý sứ này, cô đến đây mấy tuần rồi mà sao giờ này cháu mới đến thăm cô? Phải đánh đòn cháu mới được.”

Hai người phải khó khăn lắm mới rời được vòng tay của bà để đi vào phòng khách, nhìn thấy ngài Tề Thiệu Đường, vị lãnh đạo mới nhậm chức ở thành phố này, cũng đang quay sang họ mỉm cười gật đầu.

Bữa tối nay ăn tại nhà, trong bếp đã có người đang lúi húi chuẩn bị, bà Trình đặc ý giới thiệu đó là đầu bếp được mời từ Trùng Hương Các tới. Tề Thiệu Đường cùng bọn họ trò chuyện sôi nổi, bà Trình Ái Hoa đi qua đi lại giữa phòng khách và phòng bếp, mỗi lần quay lại phòng khách đều không quên than mấy câu: “An Nhược à, cháu gầy quá, thế này không được đâu, nhất định phải ăn nhiều vào, đừng có học theo người khác giảm cân nữa.”

Một lúc sau lại quay lại: “Tiểu Thần, bao lâu rồi cháu chưa gọi điện thoại về nhà hả? Có phải cháu muốn làm bố cháu tức chết không?”

Tề Thiệu Đường đuổi vợ mình: “Làm tốt công việc của em đi, đừng để bọn họ làm quá cay, quá ngọt hay quá mặn.” Bà Trình Ái Hoa lập tức đi mất. Ông Tề lắc đầu thở dài: “Tiểu Mẫn cũng giống hệt mẹ nó, cả ngày chẳng thể nói ít đi được.” Nhưng trong ánh mắt rõ ràng là rất vui vẻ, có ý cưng chiều.

Một lúc sau lại hỏi tiếp: “Tiểu Thần, công ty của cháu giờ hoạt động sao rồi? Thanh niên thường có tính quyết đoán rất cao, nhưng anh cháu đã lớn tuổi rồi, gần đây sức khỏe cũng không tốt, mà sở trường của Tiểu Khanh cơ bản không phải trong lĩnh vực đó, cháu thấy đấy, anh cháu chống đỡ rất khổ sở.” Thấy Trình Thiệu Thần cúi đầu không nói gì, lại quay sang Thẩm An Nhược nói: “Mấy ngày trước chú gặp chú Nghê, chú ấy khen cháu rất nhiều.”

“Chú Tề, ông Nghê chẳng qua là nể mặt chú thôi.” Suốt hai tuần nay, An Nhược vẫn canh cánh trong lòng chuyện này. Ông Tề Thiệu Đường cười sảng khoái: “An Nhược, chấy nhay cảm quá. Chẳng nhẽ cháu không biết con trai của cục trưởng Lý và cục trưởng Tạ đều đang rèn luyện khổ sở trên dây chuyền sản xuất của các cháu sau? Thế mà chẳng thấy các cháu chiếu cố đặc biệt gì cho họ.”

Đang nói chuyện thì chuông cửa lại reo, Tề Thiệu Đường vừa nói chưa dứt câu “Hình như Tiểu Mẫn nhà chú về rồi”, Trình Ái Hoa đã chạy ra mở cửa.

Trình Thiệu Thần nói: “Hôm nay nhà mình còn có khách nữa ạ?”

“Thực ra không tính là người ngoài, là bạn của Tiểu Mẫn, An Nhược, người này cháu quen đấy.”

Trái tim Thẩm An Nhược như trĩu xuống, chỉ mong dự cảm của mình không chính xác, nhưng suy nghĩ mới chỉ lướt qua đã nghe thấy tiếng của Tề Gia Mẫn ríu rít bên ngoài: “Bố, chúng con về rồi ạ, anh Thiệu Thần, chị An Nhược, lâu lắm không gặp.”

Thẩm An Nhược quay người định đáp lại, thấy Tề Gia Mẫn xinh xắn đáng yêu đang đứng trước cửa phòng khách, còn người đàn ông lịch sự nho nhã đứng bên cạnh cô bé, không ai khác, quả nhiên là Giang Hạo

Dương.

Một bàn đầy thức ăn ngon, nhưng mọi người đều ăn không nhiều. Tề Thiệu Đường vị bị cao huyết áp, tiểu đường và mỡ máu nên ăn rất ít, Thẩm An Nhược gần đây bị đau dạ dày nên cũng nhanh chóng buông đũa, còn hai mẹ con đáng yêu kia thì nói nhiều hơn ăn. Thế là cả bàn đầy thức ăn thực ra chỉ có hai người đàn ông là Trình Thiệu Thần và Giang Hạo Dương là còn tập trung vào việc ăn uống, cách ăn uống lại vô cùng lịch sự, tao nhã.

Thẩm An Nhược ngồi cạnh Trình Thiệu Thần, hơi chếch với Giang Hạo Dương, chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy nhau. Vừa đúng lúc Giang Hạo Dương cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô. Thái độ của anh rất điềm tĩnh, một nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa vô tội khẽ thoáng qua trên gương mặt anh rồi nhanh chóng biến mất, rất khó nhận ra, chỉ trong chớp mắt đã không còn nữa. An Nhược hoài nghi bản thân nhìn nhầm, vội vã cúi đầu.

Cô cũng không biết mình phải cư xử như thế nào, chỉ cảm thấy điều hòa trong phòng hình như hoạt động không được tốt, lúc nóng lúc lạnh. Trong lòng bỗng chốc thấy hơi hồi hận khi còn đi học không đăng kí tham gia lớp kịch, bằng không trong tình huống này đã biết phải biểu đạt như thế nào. Vị trí này thực ra không như lần gặp tình cờ cách đây hai tuần, mặc dù hai người ngồi cạnh nhau nhưng ánh mắt không thể chạm nhau, cũng không vướng phải những mối quan hệ phức tạp như thế này.

Giang Hạo Dương hình như vô cùng bình tĩnh, cứ thản nhiên như không, thỉnh thoảng lại quay sang Tề Gia Mẫn ngồi bên cạnh nói cười mấy câu. Thẩm An Nhược cảm thấy cô diễn chưa đạt, mặt trận nhỏ còn có thể ứng phó, nhưng gặp những cuộc đại chiến rắc rối như thế này lại cảm thấy có chút hỗn loạn.

May mắn sao Tề Gia Mẫn khéo miệng hết như mẹ cô, cả bữa ăn chỉ nghe thấy cô bé ríu rít nói cười, liến thoắng kể chuyện pha trò, từ chuyện lúc nhỏ đi học cãi nhau với bọn con trai cùng lớp đến chuyện lúc cô bé đi du học ở Pháp gặp những cô gái đẹp trên đường, vì thế không ai chú ý đến An Nhược nữa. Bố mẹ cô bé nghe chuyện cứ liên tục thở dài, đến cả bà Trình Ái Hoa là người lắng nghe chăm chú nhất cũng phải lên tiếng: “Con tiểu yêu này diên quá rồi, không e dè chút nào cả, về sau ai dám lấy con chứ. Học tập chị An Nhược đi, người ta hơn con có mấy tuổi thôi. Làm sao phải trầm tĩnh dịu dàng như chị ấy kia kìa.”

“Chị An Nhược nếu không phải là người có một không hai thì anh Thiệu Thần sao cam tâm tình nguyện chui vào nắm mồ hôn nhân chứ ạ?” Tề Gia Mẫn cười lớn, quay sang Trình Thiệu Thần nháy mắt, “Về chuyện chồng tương lai của con, bố mẹ cứ yên tâm, nếu anh ấy không theo đuổi con, thì con sẽ theo đuổi anh ấy đến cùng.”

Mọi người đều cười, Tề Gia Mẫn lại nói tiếp: “Giang Hạo Dương, cuốn cho em một cái gối đi, anh cuốn giỏi hơn em.”

Tề Thiệu Đường cười lớn: “Hạo Dương, cô con gái của chú được nuông chiều thành quen rồi, lấu cá và ngang bướng lắm. Cháu phải cẩn thận quan sát, kiên nhẫn uốn nắn nó, cảm thấy không chịu được thì nên buông tay, không cần phải quá áp lực, nếu không về sau hồi hận không kịp đâu.”

Trình Ái Hoa lập tức lườm ông: “Cái ông này, làm bố mà lại nói những lời vậy sao? Ông phải nói tốt cho con nó, sao lại có thể lôi hết những điểm xấu của nó ra cho bàn dân thiên hạ biết chứ... Ôi, Thiệu Thần ạ, cháu nhìn xem, An Nhược chẳng chịu ăn uống gì cả, chú ý chăm sóc nó nhiều hơn một chút. An Nhược, có phải thức ăn không hợp khẩu vị của cháu không?”

“Không phải đâu ạ. Thức ăn rất ngon, chỉ là dạo gần đây dạ dày của cháu không được tốt lắm.”

“Ăn không ngon miệng à... ôi. Hả? hay là... cái đó?” Trình Ái Hoa bỗng chốc vui vẻ hẳn.

“Không phải đâu ạ...” Thẩm An Nhược thấy mọi người ngồi trong bàn đều đang hướng về mình, tự dưng cảm thấy vô cùng lúng túng, đành mỉm cười với mọi người, gấp một miếng lớn đồ ăn bỏ vào miệng.

Lại nghe thấy Tề Gia Mẫn ngồi đối diện nói: “À, Giang Hạo Dương, em vừa mới nhớ ra, chị An Nhược là bạn đồng môn với anh, hồi đi học anh đã gặp chị ấy bao giờ chưa?”

An Nhược gấp một miếng nhét vào miệng, lại không để ý trong đó có một miếng ớt, chỉ cảm thấy như vừa bỏ một cục than nóng vào cổ họng, vội vã che miệng quay người đi để ho. Trình Thiệu Thần vừa vỗ nhẹ

vào lưng cô, vừa múc cho cô một ít canh, uống được vài ngụm, nghe anh dịu dàng nói: “Em muốn ăn gì, để anh gấp cho.” Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng cũng vừa đủ để cả bàn đều nghe thấy.

Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ làm bộ làm tịch sẵn sốc cô như thế này. An Nhược cảm thấy đầu mình như phình ra, chỉ nghe thấy Tề Gia Mẫn cười lớn: “Ồi, anh hai, anh Thiếu Thần, háo ra anh cũng là tôi tớ cho vợ. Anh mà cũng có ngày hôm nay sao? Nhưng làm sao chị An Nhược thích ăn gì anh cũng không biết vậy? Anh làm chồng như thế là chưa hoàn thành trách nhiệm rồi.”

Cả bàn đều nhìn hai người bọn họ, Thẩm An Nhược bên ngoài vẫn tươi cười, trong lòng vừa xấu hổ vừa lúng túng vất vả chống đỡ, cúi đầu xuống đã thấy thức ăn trong bát mình được Trình Thiếu Thần gấp cao như một ngọn núi.

Rượu thực tình đã uống không ít, Trình Thiếu Thần và Giang Hạo Dương đều mượn cớ phải lái xe nên chỉ uống một chút, Tề Gia Mẫn cảm thấy hai người đàn ông này thật đáng chán, một mực đòi Thẩm An Nhược cùng cô uống rượu Cognac mang từ Pháp về, vậy mà cũng uống đến cạn. Nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô bé, cô rất khó từ chối, hướng hồ rượu lại là thứ giúp che giấu cảm xúc rất tốt, còn tiếp thêm đường khí cho người uống.

Bữa ăn cuối cùng cũng xong, Tề Thiệu Đường quay trở về phòng đọc sách nghe điện thoại, Trình Ái Hoa ở lại phòng bếp lo dọn dẹp, An Nhược cũng muốn ở lại nhưng bị bà đẩy đi: “Đi đi, đi ăn hoa quả đi.”

Trong phòng khách giờ chỉ còn bốn người bọn họ. An Nhược ngồi cạnh Trình Thiếu Thần, hai người kia ngồi ở một ghế sofa khác. Trên tivi đang chiếu tiểu phẩm, đều là những tiết mục đã cũ, chỉ có Tề Gia Mẫn cười ngặt nghẽo lẫn lộn. Trình Thiếu Thần nói: “Làm em cười thật quá dễ, tiểu phẩm này của mấy năm trước rồi.”

“Người ta ở nước ngoài làm gì có cơ hội xem chứ, anh thật là thích giội gáo nước lạnh vào người khác, đáng ghét.”

“Bên đó không phải cũng bắt được kênh của Đài Loan sao?”

“Có nhiều trò vui như thế, em xem kênh Đài Loan làm gì chứ?” Tề Gia Mẫn bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, “Chị An Nhược, em nhớ chị nói thích áo choàng không tay đúng không? Em có mang về vài cái rất đẹp, chị lên chọn với em nhé”, rồi không nói không rằng lôi An Nhược lên gác. Thẩm An Nhược đứng trên cầu thang không thể không quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trình Thiếu Thần và Giang Hạo Dương như những người bạn lâu năm, Trình Thiếu Thần đưa điều thuốc cho Giang Hạo Dương, còn Giang Hạo Dương lấy bật lửa đưa cho Trình Thiếu Thần.

Trong phòng Tề Gia Mẫn, An Nhược hoàn toàn không nhớ được cô bé riu rít những chuyện gì. Những chiếc áo choàng không tay cô cũng đẹp dễ, cô tiện tay chọn lấy một chiếc, nghe Gia Mẫn nói: “Chị An Nhược, sở thích của chị thay đổi nhiều quá, em cứ tưởng chị thích màu trắng cơ.” Thẩm An Nhược cười cười: “Ừ, chị chọn những màu tươi sáng này làm gì, cái màu tro nhạt kia là được rồi.”

“Nhưng cái bây giờ là hợp nhất với chị rồi, anh Thiếu Thần nhất định sẽ thích.”

Lúc quay lại phòng khách, Trình Thiếu Thần đang tán gẫu với Giang Hạo Dương, trông có vẻ rất ăn ý. Chỉ nghe thấy Trình Thiếu Thần hỏi: “Cậu có thích câu cá không?”

“Bình thường ạ, trình độ của em cũng chẳng ra sao cả.”

“Vùng này có một số chỗ giáp biển, rất thích hợp để câu cá.”

“Em trước giờ chỉ câu ven hồ thôi ạ. Thực ra em bị say sóng, vì thế cứ ra đến biển là không nhìn thấy rõ phương hướng nữa. Anh thường ngày thích làm gì?”

“Tennis. Cũng không hẳn là thích, lúc gặp đối tác thường chơi vài trận. Còn cậu?”

Thấy bọn cô đi xuống, hai người dừng lại, cùng ngẩng đầu lên. Trình Thiếu Thần nhìn An Nhược. “Chiếc áo của em màu đẹp quá, rất hợp với màu da. Gia Mẫn giúp em chọn à?” Anh từ trước đến nay rất ít khi chú ý An Nhược đang mặc cái gì, cũng ít khi đưa ra nhận xét. An Nhược đang định trả lời, Gia Mẫn đã nói tranh lời: “Chị An Nhược tự chọn đấy ạ.”

Lúc về nhà đi ngang qua tập đoàn Chính Dương, qua cửa sổ xe Thẩm An Nhược nhìn thấy bóng đèn lớn chiếu thẳng vào tòa nhà chính của tập đoàn bị hỏng mất một chiếc, làm ẩn đi một chữ “Chính”, trông rất kì cục, vì thế vội vã xuống xe yêu cầu bảo vệ ngay lập tức tắt hết hệ thống đèn, không để việc này làm ảnh hưởng đến hình ảnh của công ty. Cô hỏi lúc nào thì đèn bị hỏng, và tại sao không báo cáo lên cấp trên nhưng các bảo vệ trực ban đều không biết. Lúc vừa bước vào phòng bảo vệ, phát hiện ra đáng lẽ ra phải có hai người trực nhưng giờ chỉ có một người, lại vi phạm qui định hút thuốc trong phòng bảo vệ, chưa kể còn đang dùng loa phát thanh để nghe nhạc. Những nhân viên bảo vệ này là do cục cảnh sát chỉ định, không phải nhân viên của công ty, nếu để phát hiện và báo cáo với cơ sở đào tạo về như thế này thì chắc chắn sẽ ngay lập tức bị trục xuất.

Sau khi vào xe Thẩm An Nhược vẫn cảm thấy hết sức bức bối.

Trình Thiệu Thần bật cười: “Em nhìn em xem, lúc này nói người ta thì vô cùng dịu dàng, giờ thì lại đem bức tức vào người. Thực nữ cũng không đến nỗi phải làm vậy đâu, những chuyện buồn phiền giữ trong lòng nhiều quá làm gì.”

Thẩm An Nhược trợn mắt nhìn anh, anh làm như không nhìn thấy, tiếp tục cười khê: “Chú anh nói gần đây em được thăng chức, từ bao giờ thế? Sao không nói với anh một tiếng, anh có thể cùng em ăn mừng.”

“Nếu so với công việc của một tổng giám đốc như anh thì thật không đáng để nhắc tới, có gì để ăn mừng đâu.”

Lúc đó tuyết đã rơi rất dày, nhìn cũng như không thấy đường. Cần gạt của xe phải làm việc liên tục mới có thể đi tiếp.

Sau một hồi im lặng, Trình Thiệu Thần lơ đãng hỏi: “Lúc ở nhà một mình, em đều ở căn hộ đã ở trước đây sao?” Thẩm An Nhược chỉ “ừ” một tiếng.

“Khu đó quy hoạch và an ninh đều không tốt, trước kia hình như có cả vụ án gì đó đúng không?”

“Có một số đồng nghiệp cũng ở quanh đó, có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Cũng không tốt lắm. Gần công ty có vài khu đang rao bán, kiểu nhà cũng phù hợp, em thích mấy tầng?”

Một lúc lâu không thấy Thẩm An Nhược trả lời, hình như đã ngủ, Trình Thiệu Thần lẩm bẩm: “Thôi được rồi, coi như anh chưa nói gì.”

Điều hòa trong xe rất nóng, toàn thân Thẩm An Nhược đầm mồ hôi, cảm giác say cũng bắt đầu dâng lên, vội vàng mở cửa sổ, gió lạnh cuốn theo một vài bông tuyết tràn vào trong xe nhưng lại khiến người ta tỉnh táo ngay lập tức, cơn đau đầu cũng giảm đi.

“Em đóng cửa sổ lại đi, em làm cả hai chúng ta cảm lạnh hết cả bây giờ. Còn nữa, đừng để tay lên cửa sổ.”

“Hôm nay em uống nhiều quá, em hơi đau đầu.” Thẩm An Nhược không chú ý đến đề nghị của anh. Cuối cùng Trình Thiệu Thần đành phải đích thân kéo cô khỏi cửa sổ rồi đóng lại.

“Em khẳng định bệnh đau đầu và không thoải mái của em liên quan đến việc em uống rượu sao?” Trình Thiệu Thần ngược lên nhìn cô, cười thần nhiên.

Cách anh cười hơi có chút ẩn ý, Thẩm An Nhược cảm thấy rất khó chịu. Có lúc anh rõ ràng là đang cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo, có những lúc vẻ mặt của anh hình như rất trịnh trọng nhưng ánh mắt lại ánh lên vẻ hài hước hiểm thấy. Phán đoán xem anh thật sự đang cười hay đang giả vờ cười là một việc rất lãng phí tâm sức, An Nhược lại lười suy nghĩ nên chẳng bao giờ hiểu được.

Khi anh cười hoặc mỉm môi, trên má sẽ lộ ra lúm đồng tiền, nụ cười càng rõ hoặc môi nhếch lên thì lúm đồng tiền càng sâu, ẩn giấu bao tình cảm, khiến người ta mê mẩn. Giờ đây lúm đồng tiền của anh cứ thoát ẩn thoát hiện, An Nhược nhìn qua cũng thấy, chỉ bực không thể dùng ngón tay chọc thật mạnh vào đó.

“Anh không cần phải úp úp mở mở như thế đâu, em sẽ hiểu lầm rằng anh đang ghen đấy.” Cơn đau đầu bắt đầu ập đến càng lúc càng khó chịu hơn, cô lười không muốn chơi trò đuổi bắt với anh nữa.

“Úp úp mở mở? Vậy sao? Còn nữa, ai ghe chứ, hình như ai đó đang ghen với anh mới đúng.” Trình Thiệu Thần cười rất ẩn ý.

“Thôi nào, người ta sự nghiệp công danh lẫn tình cảm đều như ý rồi, cần gì phải ghen với anh nữa chứ?”

“Ôi, nếu người ghen không phải là anh, cũng không phải là cậu ấy, chẳng lẽ lại là em sao, Trình phu nhân?” Trình Thiệu Thần bật cười thành tiếng, hình như rất vui vẻ đắc ý. Thẩm An Nhược giận không thể cắn đứt lưỡi mình, lại trúng kế của anh rồi, tự đưa mình vào bẫy, kiên quyết ngoảnh đầu đi chỗ khác, không thêm lý sự với anh nữa, mặc cho anh trêu chọc thế nào cô cũng không thêm đáp lại.

Trong xe vẫn bật đèn, cửa kính thủy tinh trong suốt phủ một lớp hơi nước dày, Thẩm An Nhược không có việc gì làm bèn dùng ngón tay vẽ lên mặt kính. Cô nắm chặt tay in lên mặt kính một dấu tròn, rồi lại dùng ngón tay vẽ năm nốt tròn khác thành hình một dấu chân, vẽ tất cả năm, sáu cái đầy lên mặt cửa sổ xe. Từ khóe mắt, cô nhận ra Trình Thiệu Thần đang quay đầu nhìn xem cô đang vẽ cái gì, vậy nên mặc cho cửa sổ cóng lạnh thế nào, cô vẫn dùng tay lau đi thật nhanh thành một khoảng trắng lớn, vô cùng khoái chí. Hành động như vậy đến bản thân cô cũng cảm thấy mình quá vô vị. Bỗng nhiên nghĩ lại, dấu chân cô vẽ trên cửa kính ban nãy, hình như là do Giang Hạo Dương đã từng dạy cho cô, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất tội lỗi.

Suốt quãng đường còn lại, không ai nói với ai câu nào nữa. Bình thường Trình Thiệu Thần chỉ đi mất năm mười phút, có lẽ do tuyết rơi quá dày, trời lại tối, anh cũng vừa uống chút rượu, vì thế tốn thêm nửa tiếng nữa. An Nhược ngủ gà ngủ gật trên xe, cũng may đã về tới nhà rồi.

Trong thang máy, lúc cô đang nhìn chằm chằm vào bảng tính thể lỏng đang nhảy số thì Trình Thiệu Thần bỗng nhiên mở lời: “Trước đó anh hoàn toàn không biết gì cả.”

An Nhược đang chăm chú nhìn vào những con số, bị giật mình vì câu nói bất ngờ của anh, mấy giây sau mới có thể phản ứng lại, nhưng lại không biết phải trả lời anh như thế nào, nhưng trong lòng bỗng chốc cảm thấy thoải mái hơn nhiều, chỉ có thể trả lời: “Ừ.”

Hai người về nhà, ai làm việc người nấy. Thẩm An Nhược cảm thấy rất khát nước, ăn một cốc sữa chua, rồi lại mang cho Trình Thiệu Thần đang ở trong phòng đọc sách một cốc, vốn tưởng rằng anh đang làm việc hoặc lên mạng, vào trong mới biết anh đang xem Tom và Jerry trên máy tính, cảm thấy hết nói nổi.

An Nhược đi tắm rồi trèo lên giường sớm. Tác dụng của thứ rượu mạnh cùng rượu vang lúc này giờ mới bắt đầu phát huy công dụng, cô cảm thấy hơi choáng choáng, cả chiếc giường như đang quay cuồng. Cô ngủ không ngon, một lúc sau mơ thấy hồi còn đi học về nhà nghỉ hè, phải chờ ở nhà ga mấy tiếng liền, lúc định lên thì tàu hỏa cũng bắt đầu chuyển bánh, rõ ràng là rất chậm nhưng lại không thể nào bắt kịp, bèn hướng về nhân viên trên tàu chờ đợi sự giúp đỡ nhưng không làm sao mở miệng ra được, ánh mắt của họ lướt qua cô, coi cô như một người vô hình; một lúc sau lại quay về trường thi, bài thi đã được phát xuống nhưng câu nào cô cũng không biết làm, lúc đó cô chỉ muốn khóc; rồi cô lại bị lôi tuột về lúc còn nhỏ, đang trên biển ngắm nhìn bầu trời xanh, bập bênh nhẹ nhàng như nằm trong nôi, bỗng nhiên quên mất mình đang ở đâu, nhào người ra thì rơi xuống biển, bao bọc lấy cô là bóng tối bốn bề, nước xộc vào mũi và tai, sức ép của nước làm cô không thể thở được, bỗng nhiên bừng tỉnh, nhận ra người mình đắm đuối mồ hôi, cổ họng khô khốc.

Cô dậy mò mẫm trong bóng tối tìm nước uống. Căn phòng hoàn toàn tối đen, không có một chút ánh sáng nào, lại rất yên tĩnh, đến một tiếng động cũng không có. Cuối cùng cũng mò được điện thoại để xem, đã mười hai giờ rưỡi, có lẽ tối nay Trình Thiệu Thần không về phòng ngủ. Thời gian hai người ngủ không giống nhau, vậy nên để không làm ảnh hưởng đến người khác, họ đã giao ước nếu quá một giờ mà vẫn không ngủ thì sẽ ngủ trong phòng đọc sách hoặc ở phòng khách để không làm người kia tỉnh giấc. Trình Thiệu Thần thường quá nửa đêm mới về nhà, Thẩm An Nhược cũng thường lên mạng hoặc xem đĩa đến nửa đêm, có thể nói hai người có quá nửa số thời gian là ngủ riêng, mạnh ai người nấy ngủ.

Quay lại giường cũng không làm sao ngủ lại được, rõ ràng là đầu óc vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt lại có thể nhìn thấy vô số con cừu đang chạy băng băng, mở mắt ra lại thấy màn đêm đen thẫm. An Nhược đang mãi mê đếm cừu để tìm giấc ngủ, lúc đó mới lơ mơ nhận ra có người khê lật chăn, chui vào giường nằm cạnh mình. Cô quay người ra ngoài, không động đậy gì.

Mãi một lúc sau, Trình Thiệu Thần mới ôm lấy Thẩm An Nhược từ đằng sau, để cô nằm trong lòng mình. Ngón tay của anh trên lớp áo ngủ mỏng nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô, chậm chậm lướt dọc theo đường cong mềm mại, cảm tựa vào vai cô, hơi thở ấm áp phả vào cổ cô. Thẩm An Nhược vẫn nằm nghiêng giả vờ ngủ,

một lúc sau thấy phía sau không có động tĩnh gì, hơi thở của anh cũng chậm dần. Thẩm An Nhược nằm nghiêng hồi lâu cảm thấy người tê tê, vì thế cô nhẹ nhàng trở mình, sợ làm anh tỉnh. Không ngờ vừa lúc quay qua thì tấm thân nóng rực của Trình Thiệu Thần đã ở sát bên cạnh mình.

Trình Thiệu Thần nhẹ nhàng nằm lên người cô, anh chạm vào vành tai cô, lướt dần xuống cổ, xương quai xanh, ngực, rồi đến bụng. Lớp áo mỏng tựa đôi cánh bạc của con ve, tuột xuống tới hông. Anh cẩn nhẹ cô, Thẩm An Nhược cảm thấy hình như có một dòng điện nhỏ yếu ớt chạy dọc khắp người, cô thở gấp, hai cánh tay mở ra ôm chặt lấy bả vai Trình Thiệu Thần, ngón tay luồn sâu vào tóc anh.

**** **

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai

Trên tivi đang phát lại ‘Bản ngã thiện lương’, một câu chuyện tình bi ai, tình yêu và thù hận đan xen.

Lúc nhỏ mình rất thích phim này, mê mẩn nhân vật Tề Hạo Nam chẳng thể dứt ra nổi, luôn tưởng rằng cuộc đời một người con gái luôn có người như Tề hạo Nam sẵn sàng chờ đợi, gặp gỡ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Về sau lớn lên mới hiểu, gặp được một người yêu mình hết lòng là chuyện rất khó.

Lúc đó mình rất ghét bạn gái cũ của Tề Hạo Nam, một cô gái luôn luôn tỏ vẻ đau đớn khổ sở, thiếu quyết đoán, chần chừ do dự, làm hại cả bản thân lẫn người khác. Sau từng ấy năm, cuối cùng mới dần dần hiểu ra tại sao năm đó trái tim cô ấy lại nguội lạnh như thế, kiên quyết bỏ đi mặc dù rõ ràng vẫn còn yêu anh ấy, và anh ấy cũng yêu cô, nhưng đau đó trong lòng vẫn luôn cảm thấy tình yêu đó không đủ, hoặc là yêu không chân thành, trái tim cứ mãi mê cân đo đong đếm nên cuối cùng đành phải chia tay.

Diana thật sự quá ngốc. Cô ấy muốn có được tình yêu, lại muốn cả tự trọng, cần được quan tâm chăm sóc, nhưng cũng cần cả tự do. Những điều tốt đẹp đó trên thế gian này, tất cả đều do bạn định đoạt, bạn chỉ có thể đưa ra những lựa chọn hữu hạn cho chính mình. Cô ấy hiểu rằng phải từ bỏ, nếu giữ chặt trong tay không chịu buông, cuối cùng sẽ tự hủy hoại chính mình.

Mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở thành một cô gái ngốc như thế.

**** **

Thẩm An Nhược vừa tốt nghiệp đã được nhận vào làm ở Chính Dương, đầu tiên còn làm ở khu công nghiệp, một năm sau mới được điều chuyển tới bộ phận quản lý.

Khi đó quá trình chuyển đổi thành tập đoàn của Chính Dương chỉ mới vừa bắt đầu, trụ sở chính lúc đó cũng vừa chính thức thành lập, tất cả những nhân viên đều phải có ba năm công tác tại công ty trở lên, kinh nghiệm vô cùng dày dặn, chỉ trừ có Thẩm An Nhược. hơn nữa chỉ có một mình cô là nữ.

Trưởng phòng lúc bấy giờ của cô là Trương Hiệu Lễ cùng được điều chuyển về trụ sở chính, ông kiên quyết đòi đưa cô đi cùng. Trương Hiệu Lễ nói: Mặc dù số năm công tác của An Nhược chưa nhiều, kinh nghiệm còn ít nhưng sắp xếp công việc đâu ra đấy, không xảy ra tình trạng lung tung hỗn loạn. Điểm đáng chú ý nhất là luôn đối xử bình đẳng với bất kì nhân viên nào, đối với người trên rất đúng mực, với người có chức vụ thấp hơn mình vẫn giữ lễ nghĩa phép tắc.

Vài năm sau Thẩm An Nhược được thăng chức, phòng nhân sự như thường lệ cử người đi khảo sát thực tế. Đồng nghiệp cùng làm trong tổ dự án lúc đó nói, Thẩm An Nhược nếu có kiến giải gì cũng không công kích mà vẫn luôn tôn trọng ý kiến của người khác. Nhân viên dọn dẹp nói chị Thẩm đối xử với người khác rất hòa nhã, chẳng bao giờ to tiếng, nhiều năm qua chưa một lần thấy chị ấy nổi giận với ai. Cấp trên trực tiếp của cô hiện tại cũng nhận xét: An Nhược làm việc rất chăm chỉ, cẩn mẫn, tính cách ôn hòa dịu dàng.

Bản thân Thẩm An Nhược thì hiểu rằng mình rất dễ nổi nóng, chỉ có điều trước rất ít người mới bộc lộ.

Hồi còn nhỏ, bị người lớn mắng oan, cô bé Thẩm An Nhược đập con lợn đất đã nhét được đầy tiền, móc hết tiền xu trong đó, mặc áo khoác dày đứng cảm trốn ra khỏi nhà. Thực ra cô cũng không đi xa, chỉ chạy tới công viên nhỏ ngay thường ông cô hay dẫn cô tới, ngồi xuống một góc xem các bà múa Ương ca1, ngắm các cụ ông chơi cờ, cứ như vậy từ trưa cho đến khi mặt trời lặn, thậm chí còn học theo các bà một lúc. Người trong nhà cô hôm ấy được một phen nháo nhác, suýt chút nữa thì đi báo cảnh sát

Ương ca1: Một điệu nhạc dân gian của Trung Quốc

Lúc họp lớp ba, Thẩm An Nhược bỗng không muốn đến trường, lý do vì nhà cô cách trường quá xa. Người lớn ép cô mấy lần, cuối cùng cô ốm không dậy được, sốt ải không hạ, nằm bẹp trong viện hai tuần liền. Về sau người nhà đành chuyển trường cho cô, vài tuần sau, Thẩm An Nhược lại trở thành học sinh xuất sắc, ôm một đồng giấy khen lớn nhỏ. Cha mẹ cô luôn tin rằng, An Nhược vì bị ức hiếp ở trường cũ nên mới đòi chuyển trường, nhưng từ đó đến nay không ai tìm ra nguyên nhân.

Hồi còn nhỏ, khi tâm trạng của cô không tốt, cô đã từng lén lấy nến đốt tóc và ngón tay mình, nhìn thấy những sợi tóc rơi xuống, gần chạm vào ngọn lửa đã xoắn lại rồi thành tro bụi, còn ngón tay bỗng rất do sức nóng của ngọn lửa, những muện phiền trong lòng bỗng dần dần biến mất.

Về sau càng lớn lên lại càng không dám tự làm đau mình như thế nữa. Hạ Thu Nhận tổng kết cho Thẩm An Nhược ba cách để giải tỏa: cắt tóc, hành hạ dạ dày, tiêu tiền.

Thẩm An Nhược để tóc dài, nhưng thường chẳng bao giờ dài quá, chỉ vì mỗi khi tâm trạng của cô không tốt cô thường tự cầm kéo cắt xoẹt một nhát đến cả thước. Có lúc cắt mạnh tay quá không có cách nào cứu vãn đành phải đến tiệm cắt tóc để người ta sửa lại. Bình thường cô ăn không nhiều, thường xuyên trong tình trạng bữa đực bữa cái, nhưng những lúc tâm trạng u uất thường chạy đến cửa hàng ăn ưa thích nhất ăn cho đến khi no cứng bụng mới thôi. Sau đó xem xong “*Lover on a diet*”, đôi nam nữ ấy vì thất tình nên đã ăn nhiều đến mức hóa phì, sợ hãi toát cả mồ hôi, tưởng tượng ra cả hình ảnh của mình trong tương lai. Hồi học đại học, cô thường dành phần lớn thời gian đi dạo, ngồi trên xe buýt đến điểm cuối cùng cách trường học rất xa, loanh quanh trong các chợ bán đồ cũ, sách cũ nguyên ngày, mua về một đồng những đồ dùng yêu yêu nhưng chẳng bao giờ dùng đến. Cũng có lúc mua quần áo, nhưng toàn là đồ rẻ tiền, thoáng cái đã mua được một túi, tất cả đều nhét vào trong tủ mà chẳng bao giờ có cơ hội mặc. Vì thế cô thường cố gắng mang thật ít tiền khi đi ra ngoài, như thế sẽ đỡ tiêu pha hoang phí. Có một lần, chỉ mang theo đủ tiền để đi xe buýt công cộng nhưng lại không nghĩ rằng không có xe, đành phải bắt taxi về trường, ở tầng dưới gọi điện thoại cho bạn cùng phòng mang tiền chạy xuống.

Hạ Thu Nhận nói: Thẩm An Nhược, bề ngoài trông cậu điềm tĩnh nhưng thật sự trong xương tủy luôn có một ngọn lửa đang âm ỉ cháy, thật sự quá đáng sợ.

Thực ra từ nhỏ đến giờ Thẩm An Nhược chưa bao giờ làm mất lòng ai, lúc nào cũng lễ độ lịch sự, khiến cho người ta luôn có ấn tượng rằng hình như cô chưa bao giờ cãi nhau với bạn học hoặc đồng nghiệp. Cũng tương tự như vậy, cô chưa từng có một người bạn nào để trút bầu tâm sự. Thật ra cũng có thể tính là có vài người bạn thân, nhưng chỉ có một sốt là có thể nói những chuyện riêng tư. Làm bạn được với nhau đã phần chỉ vì có những sở thích chung, ví như cùng thích một tác giả, cùng thích một bộ phim, hoặc cũng không biết gì về thể dục, cùng phải học lại.

Hạ Thu Nhận là trường hợp ngoại lệ. giữa hai người không có quá nhiều sở thích chung, mỗi lần ngoảnh đầu nhìn lại, dù ở bất cứ nơi đâu, đối phương vẫn đang ở đó, từ tiểu học, trung học, đại học rồi đến cả khi bước vào đời, vì thế có thể coi là một thứ cơ duyên.

Hạ Thu Nhận thường nói, Thẩm An Nhược à, hình như cậu là loại người rõ ràng đang có bức bối trong lòng nhưng cố kìm nén không chịu trút hết ra, đó là tự ngược đãi bản thân, sớm muộn gì cũng tích bệnh vào người. Không học tập tốt, mặc dù thất bại trong việc xây dựng hình tượng đoan trang thực nữ đầy nhưng dễ chịu biết bao nhiêu. Khi đó cô nàng vừa kết thúc một mối tình. Còn đang trong giai đoạn dây dưa, phía anh kia chưa nói lời chia tay, nhưng đã kịp có người khác. Lúc bọn họ ngồi ở phòng ăn thì gặp một cặp đôi có vẻ rất thân mật đi ngang qua, Hạ Thu Nhận cầm theo chiếc cốc lại gần, thoát đầu chào hỏi rất lịch sự, sau đó hất nguyên cốc rượu vào mặt chàng trai, vẩy tay tạm biệt luôn quá khứ.

Mãi cho đến vài năm sau, mỗi khi An Nhược nghĩ lại chuyện năm ấy đều cười rung cả người. Hạ Thu Nhận nói, cười cái gì, tớ còn nhiều chiến tích oanh liệt hơn mà cậu chưa được tận mắt chứng kiến đấy. An Nhược ngưỡng mộ nói, tớ mừng vì cậu không hất rượu vào mặt cô gái đó. Hạ Thu Nhận làm mặt rất nghiêm túc: Tất nhiên tớ phân biệt được đúng sai, kẻ đáng đánh là bọn đàn ông, phụ nữ chúng ta nhất định phải quan tâm chăm sóc lẫn nhau, hà tất phải tranh chấp làm gì.

An Nhược rất phục Hạ Thu Nhận ở điểm này, vì nếu đổi lại là cô, có đánh chết cô cũng không làm được. Cô nghĩ mình chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy, yên lặng quay đầu bỏ đi, hoặc nếu rơi vào tình huống

không thể bỏ đi được thì đành bước tới chào hỏi, sau đó ôm nguyên nỗi ám ức về nhà tự gặm nhấm một mình.

Thực ra cũng đã có một lần như vậy, thật trùng hợp, chính mắt cô nhìn thấy một cô gái trẻ ôm Giang Hạo Dương. Sau đó cô cũng không hề hỏi han gì, ngược lại Giang Hạo Dương thì lại mắt kiên nhẫn: An Nhược, tại sao em không hỏi gì? Hỏi xem cô ấy là ai, hỏi xem quan hệ giữa bọn anh là gì.

Nếu anh cảm thấy cần thiết phải giải thích, tự nhiên sẽ chủ động nói với em. Nếu không cần thiết, việc gì em phải hỏi nữa. Thẩm An Nhược điềm tĩnh thản nhiên trả lời.

Anh không hiểu, An Nhược. Trong lòng em, rốt cuộc em xem anh là cái gì? Em có từng coi anh như người sẽ sống chung trọn đời với em không? Hay em cảm thấy, anh chẳng qua cũng chỉ là khách qua đường đi chung với em một đoạn hành trình.

Vậy thì, Giang Hạo Dương, anh đã nói với em rằng, anh coi em như người sẽ sống chung trọn đời với anh chưa? Hay là, anh chỉ xem em là một trong những kẻ dự bị? Cuối cùng, anh đã có kết luận rồi chứ?

Lúc đó, quan hệ của hai người đã trở nên vô cùng căng thẳng, tựa như một cái mạng nhện, cứ bện chặt vướng vít vào nhau nhưng lại vô cùng yếu ớt, tựa như chỉ cần một cơn gió thổi nhẹ qua là sẽ rách tan, cứ thế chống đỡ hết ngày này qua ngày khác. Có một thời gian Giang Hạo Dương bị cử đến thực tập ở một vùng quê nhỏ, hai người suốt mấy tuần không gặp nhau, Thẩm An Nhược cảm thấy mình như được giải thoát.

Có một buổi tối, cô và đồng nghiệp tụ tập, cùng nhau uống không ít rượu, chơi oẳn tù tì giả câu đố vô cùng hào hứng. Sau đó lại đi hát, hát bài Ngủ đi của Vương Phi, gào rít cả cuống họng. Ngày hôm đó cô cảm thấy vô cùng thoải mái vui vẻ, bất giác lại buồn vô cớ nghĩ rằng tại sao không thể đơn giản với nhau như bạn bè bình thường, trong khi đó cái gọi là tình yêu đôi lứa lại hoàn toàn ngược lại, hành hạ giày vò nhau cả ngày.

“Chi bằng tất cả cứ như vậy đi, chúng ta dừng lại thôi. Ai cũng sợ rắc rối, một mình không phải đơn giản hơn sao? Một mình sẽ sống đơn giản hơn.”

Lúc đó có đồng nghiệp đang hát Vừa đi vừa hát, bỗng nhiên cô cảm thấy muốn khóc, liền vội vã chạy vào toilet, cho đến khi rửa sạch mặt mới đi ra. Hôm đó cô bỏ về trước, nhưng không ngờ lại gặp Giang Hạo Dương ở dưới lầu khu tập thể của công ty. Về mặt anh trông rất mệt mỏi, nhưng phong thái vẫn rất đỉnh đạc.

Đó cũng là ngày sinh nhật của cô, vì hôm đó là ngày lễ, thế nên đến chính cô cũng quên. Giang Hạo Dương luôn luôn là người không bao giờ nhớ những ngày kỉ niệm, anh cảm thấy chuyện đó rất vô vị, không ngờ hôm nay sau mấy tuần không gặp, anh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Thực ra cách đây mấy đêm khi hai người gọi điện cho nhau đã không còn biết phải nói gì. An Nhược nói: “Giang Hạo Dương, chúng ta hiện tại đã thế này rồi, còn muốn tiếp tục như thế nữa?”

Giọng nói của Giang Hạo Dương ở đầu dây bên kia vẫn vô cùng dịu dàng ấm áp: “Em nói như thế nào thì nó sẽ là như thế.”

“Vậy cũng được, chúng ta đừng nên tiếp tục hành hạ nhau nữa, hai người đều sẽ được giải thoát.”

Bên kia đầu dây rất lâu không có tiếng trả lời, trái tim của Thẩm An Nhược cũng càng lúc càng trở nên lạnh lẽo. Thật tình cô chỉ cần một câu nói, chỉ cần anh nói một câu “Không” đơn giản, hoặc dù cho anh nói “Em đừng nghĩ thế?”, cô cũng cảm thấy được xoa dịu phần nào. Nhưng anh đến một câu cũng không thốt ra được, cả không gian hình như chỉ còn tiếng thở của mình An Nhược. Cuối cùng cô không chịu được sự im lặng đó, cúp điện thoại không nói một lời, cứ như thế đến tận tối hôm nay.

Trở về kí túc xá, mặc dù ăn đã rất no, An Nhược vẫn cố nhồi nhét thêm một miếng bánh gatô hoa quả. Hai người bạn cùng phòng cũng vô phần, vậy nên đoàn kết chống lại cô: “An Nhược, cậu thật vô tình, Hạo Dương đợi cậu suốt ba tiếng rồi.”

Tối hôm đó Thẩm An Nhược chen chúc trên chiếc giường của Hà Song Diễm ngủ một đêm, nhường lại phòng mình cho Giang Hạo Dương. Hà Song Diễm cứ đẩy cô: Qua phòng của cậu đi, chúng tớ không nhìn thấy gì

đầu. Về sau Thẩm An Nhược nghĩ lại, thật sự vì trong lòng cứ bất an và thấy mối quan hệ này rất mờ mịt, cho nên cô mới không muốn để mối quan hệ của hai người tiến thêm.

Trời còn chưa sáng, Giang Hạo Dương đã phải bắt chuyến xe đường dài sớm nhất về nơi anh làm việc, mất hai tiếng rưỡi mới tới nơi. Bốn giờ rưỡi hai người đã xuất phát, dừng lại ở một quán ven đường ăn quẩy chấm sữa đậu nành, An Nhược tiễn anh tới tận bến xe. Dọc đường, họ không nói với nhau câu nào, mãi cho đến khi chiếc xe của Giang Hạo Dương bắt đầu chuyển bánh, anh bỗng mở cửa sổ xe, quay người lại: “An Nhược, chỉ bằng chúng ta bắt đầu lại lần nữa.”

Đó chính là một câu thoại trong phim Happy together, năm đó Trương Quốc Vinh² cũng vừa mới qua đời, An Nhược cảm thấy vô cùng thương cảm. Mặt trời cũng vừa lên, chiếu thẳng vào chỗ An Nhược đứng, mặc dù không ấm áp nhưng lại rất chói mắt khiến cho cô không thể nào mở mắt ra được. Giang Hạo Dương quay lưng về phía mặt trời, An Nhược không nhìn rõ vẻ mặt của anh lúc đó, chỉ có thể thấy anh được bao bọc bởi một quang sáng rực rỡ, cảm thấy trong lòng có thứ gì đó đã sụp đổ, dần dần tan chảy. Lại như vậy, luôn luôn là như vậy, cứ lặp đi lặp lại, sau khi cô suy đi tính lại, trần trọc không ngủ, cuối cùng khi một lần nữa vừa quyết định rằng mình phải từ bỏ, anh chỉ nói một câu đơn giản đã có thể níu cô lại bên mình.

Trương Quốc Vinh²: Diễn viên nổi tiếng Trung Quốc những năm 90, qua đời khi còn trẻ, nổi tiếng với phim ‘Bá Vương biệt Cơ’.

Lúc quay trở về kí túc xá, hai người bạn cùng phòng vẫn chưa dậy. Trên chiếc bàn nhỏ đặt trong phòng khách có một bình hoa loa kèn trắng, nghĩ đi nghĩ lại với tính cách của Giang Hạo Dương, thỉnh linh mang hoa tới tặng thực sự làm khó cho anh ấy, An Nhược nghĩ tới tình cảnh đó, bỗng mỉm cười. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ nói với anh rằng thực ra cô ghét nhất là hoa loa kèn trắng, dáng hoa nở tung mềm rũ, mùi hương lại quá ngào ngạt. Nhưng lúc ấy trong lòng cô đâu đó bỗng trùng xuống, chỉ cảm thấy loài hoa nào cũng không thể sánh được với hương sắc của nó. Đến lúc hoa tàn lụi cũng không nở vút đi.

Đây rốt cuộc là lần chia tay thứ mấy, An Nhược cũng không nhớ rõ. Lần đầu tiên chia tay rồi quay lại, cô cắt phẳng mái tóc lúc đó đã dài đến thắt lưng của mình, thậm chí còn ngắn hơn Hepburn khi ấy, cô tưởng rằng có thể đoạn tuyệt hoàn toàn, nhưng cuối cùng lại thất bại. Về sau Giang Hạo Dương rất yêu mái tóc ngắn như con trai của cô, dùng ngón tay giúp cô vuốt lại cho gọn gàng, cười vẻ yêu chiều: “Thế này rất đẹp, trông lại có vẻ trẻ trung hoạt bát hơn nhiều.” Nên An Nhược lại mềm lòng, sự căng thẳng và chiến tranh lạnh duy trì trong nhiều ngày của hai người hình như chưa bao giờ tồn tại.

Lại có một lần, Thẩm An Nhược nằm trên giường khóc cả đêm, bản thân cô cũng cảm thấy kì quặc vì thực sự cũng không đau lòng đến thế. Ngay hôm sau đầu đau muốn chết, mắt sưng đỏ, không dám ra ngoài gặp người khác, đành phải viết đơn xin nghỉ ốm. Lần đó cô đã thề độc, tình trạng dây dưa không dứt khoát này còn tiếp tục chắc chắn sẽ làm cô đánh mất hoàn toàn tính cách của mình. Nếu bản thân còn không dứt được, chỉ bằng kiếp sau đầu thai làm một con heo. Một tuần sau Giang Hạo Dương mới thêm gọi điện cho cô, vậy mà chỉ cần nói dăm ba câu đã làm cô động lòng.

Lúc đó, Thẩm An Nhược, rất ghét bản thân mình, rõ ràng ở vào thế bị bắt nạt, lại luôn như thể mình đang cố tình gây sự. Cô để ý thấy Giang Hạo Dương đối với cô rất hồ hững, tức giận cho rằng Giang Hạo Dương không biết trân trọng mình, nhưng mỗi lần thấy anh quan tâm và trân trọng hơn một chút là cô lại mềm lòng. Thực ra cô không hiểu đó có phải tình yêu hay không, mối quan hệ của hai người đến lúc đó hình như đã trở thành một trận đấu, ai chịu thua trước, ai kìm chế được sự giận dữ, ai mềm lòng, ai có đầu óc sáng suốt hơn.

Hết chương 2

3. Chương 3

Thẩm An Nhược không nhớ mình và Giang Hạo Dương vì chuyện gì mà cãi vã, chiến tranh lạnh rồi dẫn đến chia tay. Cô chỉ có thể nhớ được những chi tiết vụn vặt, hoàn toàn không có mối liên kết gì, chỉ như đoạn

kết của một bộ phim truyền hình dài tập.

Như thế cũng tốt, ai đó đã từng nói rằng, chỉ nên nhớ những điều cần nhớ, quên những điều nên quên, cuộc sống như thế mới thoải mái được.

Có điều, cô lại nhớ rất rõ câu chuyện đã bắt đầu như thế nào. Có lúc hồi tưởng lại, hết như xem một bộ phim cũ, rõ ràng đã rất lâu rồi nhưng lại cảm thấy vô cùng thân thuộc và rõ ràng. Đó như một chương của cuốn sách đời cô, hoàn toàn không thể vì kết thúc không vừa ý mà cố tình coi thường cả một quá trình.

Lần đầu Thẩm An Nhược nghe thấy tên của Giang Hạo Dương là lúc vừa bước vào năm nhất được vài ngày, khi đó bọn cô vẫn chưa hoàn thành hai tuần huấn luyện quân sự đầu tiên. An Nhược lần đầu rời xa gia đình, ban đêm nhớ cha mẹ không ngủ được, nhớ tới bức thư gửi về nhà mới viết được một nửa, định ngồi dậy ra ngoài hành lang viết cho xong.

Không ngờ khi tới đầu hành lang thì nghe thấy tiếng nói chuyện khe khẽ, hóa ra có người đang gọi điện thoại. Ngày đó, chưa có di động, điện thoại trong kí túc xá cũng chỉ vừa mới được lắp, cho nên điện thoại công cộng ở cuối hành lang mỗi tầng vẫn chưa được tháo xuống. An Nhược đặt tờ giấy viết thư lên mặt bàn trong nhà vệ sinh, nhờ vào ánh đèn chăm chú viết, hành lang vô cùng yên tĩnh nên mặc dù cô đã cố ý tránh đi thật xa, giọng nói từ phía bên kia cũng cố gắng kìm chế thật nhỏ nhưng cô vẫn có thể nghe được. Lát sau hình như cô gái kia bắt đầu khóc thút thít, lảng máng như là: “Giang Hạo Dương, anh nói gì đi chứ. Anh có đang nghe em nói không? Anh không được cúp điện thoại!” Tiếng khóc của cô gái ngày một lớn dần, tuy cố kìm nén lại nhưng vẫn nghẹn ngào, chỉ nghe cô ấy nói tiếp, “Giang Hạo Dương, anh không thể như thế với em được. Tại sao anh lại đối xử với em như vậy?”

Thẩm An Nhược cảm thấy mình thế này thật tội lỗi, mặc dù cô hoàn toàn vô tội, đành vội vã thu dọn đồ đạc nhanh chóng quay về phòng. Bước ra khỏi phòng vệ sinh, không ngờ cô gái ấy đã cúi đầu bước vào thoáng nhìn qua, Thẩm An Nhược đã nhận ra đó là một chị học năm ba cùng khoa, đội trưởng đội cổ vũ, là một cô gái xinh đẹp và kiêu ngạo như thiên nga, cô ta dẫn đầu đoàn múa trong đêm dạ hội chào đón tân sinh viên, được cả trường hâm mộ. Vậy mà, giờ đây đầu tóc lại tả tơi, nước mắt lưng tròng, trông thật vô cùng thảm hại.

Khi đó, cô vẫn chưa bao giờ trải qua một tình yêu thật sự, vì vậy không thể hiểu nổi tại sao một tình yêu vốn ngọt ngào lại có thể khiến người ta khóc lóc thảm thiết, một cô gái vốn rất hạnh phúc lại có thể cam tâm tình nguyện hạ thấp bản thân xuống bùn như vậy.

Về sau nghĩ lại, có lẽ chính vì ấn tượng đầu không tốt ấy khiến cho cô luôn luôn nhắc nhở bản thân trong suốt thời gian quen Giang Hạo Dương là vĩnh viễn cũng không được để bản thân mình rơi vào tình trạng thảm hại, lúc nào cũng chuẩn bị tinh thần để ra đi không vướng bận gì, vì thế mới khiến hai người cuối cùng lâm vào bế tắc, đành phải chia tay. Lúc đó Giang Hạo Dương nói: “Thẩm An Nhược, em chẳng phải là không thật lòng với anh, hãy yên tâm đặt cả tương lai của em cho anh. Anh hi vọng vợ của anh trong tương lai sẽ là em, anh nói điều này là thật lòng. Nhưng em đã bao giờ nghĩ tới tương lai của chúng ta sẽ thế nào chưa? Em với anh đến một chút lòng tin cũng không có.” Vài năm sau, nghĩ về khoảng thời gian này, Thẩm An Nhược cũng thừa nhận rằng chỉ có một người cố gắng sẽ không có tác dụng gì, hai người bọn họ, là ai phụ ai, có lẽ về cơ bản không thể là một đôi.

Chẳng bao lâu cô lại được nghe nhắc tới cái tên Giang Hạo Dương một lần nữa. Tân sinh viên đã bắt đầu chính thức nhập học, cũng như tất cả những sinh viên mới khác, mỗi tối sau khi tắt đèn chị em thường tụ tập nói chuyện với nhau. Và hoàn toàn không ngoại lệ, chủ đề của các cô gái luôn luôn là về các chàng trai.

“Mọi người hôm nay có nhìn thấy cô gái ở cạnh Từ Chí Nghị không? Sinh viên năm nhất đó thật sự quá lợi hại, mới vào trường chưa được mấy ngày.” Tôn Bằng Bằng bắt đầu câu chuyện.

“Từ Chí Nghị là ai thế?”

“Là thành viên trong ban lãnh đạo của hội học sinh trường chúng ta. Thẩm An Nhược à, cậu chẳng chịu cập nhật thông tin gì cả.”

“Không chừng người ta quen biết nhau từ trước rồi ấy chứ.” Trương Lệ đoán.

“Không thể nào, cô bé nữ sinh ấy là người ở đây mà.” Hứa Chi tuyên bố có vẻ đắc ý, “Còn nữa, hôm nay tớ và Phi Phi theo dõi cô ấy, cô ấy học bên khoa kế toán mà.”

“Thôi được rồi, các bạn rảnh quá không có chuyện gì để làm à.” Bạch Hân Nhã lên tiếng.

Thẩm An Nhược rất buồn ngủ, nhưng Tôn Băng Băng ở giường trên lại đang nằm chen chúc bên cạnh. Thực ra cô vẫn đang đeo tai nghe, hoàn toàn không hứng thú với những câu chuyện đồn thổi trong trường, lại cảm thấy thế này thì không lịch sự, đành chỉ đeo một bên tai nghe, bỏ tai kia ra, Tôn Băng Băng cũng rất tự nhiên đeo một nghe của cô lên, “Ôi, An Nhược, cậu đang nghe Từ Tiểu Phượng sao, thứ nhạc này lâu quá rồi.”

“Ừ, cho dễ ngủ ấy mà.”

“Nghe nói Giang Hạo Dương và Quý Nhã Đình chia tay rồi. Mọi người không thấy Quý đại mỹ nhân của chúng ta mấy ngày nay hốc hác tiều tụy sao?”

“Anh Giang đó thật bản lĩnh, bạn lớp bên nói với tớ là bạn gái cũ của anh ấy là hoa khôi của trường Đại học Ngoại Ngữ đấy.”

“Người ta có sức cuốn hút nhỉ! Các cô gái ở trường chúng ta cũng tốt đấy chứ, không ngờ còn bị trường ngoài cạnh tranh. Nghe nói lần trước, những người bên trường Ngoại Ngữ đó chửi trường chúng ta thậm tệ đó.”

“Sao bạn biết Giang Hạo Dương là người phụ tình chứ, chuyện hợp tan là chuyện quá bình thường mà. Anh Giang bây giờ có bạn gái mới chưa?”

“Hiện giờ thì vẫn chưa có. Nếu có chắc chắn phải giấu thôi, không thì làm sao tránh được bị người ta lên án chứ...”

An Nhược mơ mơ màng màng cũng nói chêm vào một câu: “Cái tên Giang Hạo Dương này sao nghe mà quen quá...”

“Thẩm An Nhược, thua cậu rồi, chủ tịch hội học sinh của chúng ta, hôm đón tân sinh viên không phải cậu cũng ngủ gật đấy chứ...” Tôn Băng Băng hơi nổi nóng.

À, Thẩm An Nhược bỗng nghĩ ra. Vừa lúc này đang nói đến ai ấy nhỉ? Quý Nhã Đình, hóa ra chị ấy tên là thế, đúng là người hợp với tên. Chỉ có điều...

“Giang Hạo Dương, cả ba chữ ấy đều có bộ thủy đúng không? Anh ấy chắc là ngũ hành thiếu thủy nên mới lấy cái tên này.” An Nhược bỗng nảy ra một ý nghĩ hết sức kì lạ.

Cô hoàn toàn không chú ý đến Giang Hạo Dương. Hôm diễn ra lễ đón tân sinh viên, cô chỉ hướng ánh mắt về một nam sinh khác. Người đó không hẳn là quá đẹp trai, khí chất lạnh lùng, lên sân khấu hát Chúc phúc của Trường Học Hữu. Lúc cậu đứng trên sân khấu, cũng hoàn toàn không cảm thấy chút gì đặc biệt, vì trên sân khấu lúc đó có quá nhiều các cô gái xinh đẹp, thế nhưng chỉ cần cậu bắt đầu hát, cả hội trường bỗng im lặng, giọng hát của cậu rất dịu dàng êm ái, âm cuối như mang theo từ tính, An Nhược cảm thấy cậu hát hay hơn cả Trương Học Hữu. Lúc cậu lui về sau sân hậu trường, bỗng nhiên quay đầu hướng về phía khán phòng mỉm cười. Trong khoảnh khắc ấy, An Nhược như có thể nghe thấy âm thanh của hạt giống đang nảy nở trong lòng mình. Ngày trước lúc đọc tiểu thuyết đều hình dung khi người con gái bị tiếng sét ái tình, đều dùng cụm từ ‘trong lòng hình như có một đóa hoa nở rộ’, cô thường cười cho rằng đó chỉ là câu chuyện phóng đại, cho đến hôm nay cô mới tin đó là thật.

Cậu ấy tên là Lý Hải Kiếm, là sinh viên năm tư. Thực ra lúc đó An Nhược cũng không có bất kì suy nghĩ gì, chỉ biết rằng khi thấy cậu ấy trong sân trường thì vô cùng vui vẻ, cả ngày không gặp cậu ấy chẳng hiểu sao lại thấy hụt hẫng.

Vừa nhập học đã có một trận thi đấu bóng rổ vòng tròn chào đón tân sinh viên, một người mù tịt về thể thao như An Nhược lại ngày ngày cứ đứng giờ đứng trước sân bóng chưa có khí nào trề, làm các thành viên nam trong đội rất muốn mời cô ăn cơm cùng: “Thẩm An Nhược, em thật có tình nghĩa, ngày nào cũng đến cổ vũ cho bọn anh.” An Nhược cảm thấy trong lòng rất áy náy, cô nào có đến xem bọn họ, vì thế hôm sau mua chocolate đến mời, từ đó đám nam sinh gọi cô là em gái, bảo vệ cô suốt bốn năm học.

Thức ăn ở nhà ăn số Hai của trường là khó ăn nhất, vậy mà sáng sớm nào Thẩm An Nhược cũng đến. bạn cùng phòng cô hỏi, cô chỉ trả lời: “Ồ đó ít người, đỡ phải xếp hàng.” Thực ra là vì sớm nào Lý Hải Kiềm cũng xuất hiện ở đó.

Mỗi buổi trưa cô đều tới đường Viên Thạch bảy, tám lần, con đường đó lưu lại dấu giày của cô nhiều nhất và số lần An Nhược gặp được Lý Hải Kiềm ở đây cũng là nhiều nhất. Phần lớn chỉ là bước qua nhau, nhưng có một ngày, khi An Nhược chạm mặt cậu, cậu bỗng nhiên mỉm cười với An Nhược làm cô bỗng cảm thấy xung quanh có trăm ngàn đóa shoa đang cùng nở rộ. Tối hôm đó, người nào trong kí túc xá cũng hỏi cô: “Thẩm An Nhược, bạn nhặt được tiền hã, sao cứ cười suốt thế, kỳ lạ quá.” Thực ra về sau An Nhược nghĩ, có lẽ lúc nhìn thấy cô, cậu thấy cô khẽ cười nên cũng cười đáp lại cô.

Về sau thậm chí cô còn tham gia câu lạc bộ bi-a mà cậu ấy làm nhóm trưởng, có trời mới biết Thẩm An Nhược ghét thể dục thể thao đến thế nào, huống hồ là bi-a.

Cứ như thế, gần nửa học kì đầu tiên của năm thứ nhất, Thẩm An Nhược vẫn giữ trong lòng tình cảm của mình.

Đến bản thân cô cũng không hiểu tại sao lại như thế. Thời gian càng lâu, gặp càng nhiều, Thẩm An Nhược càng hiểu ra, nam sinh đó rõ ràng không phải người đàn ông mà từ nhỏ cô đã mơ về, thậm chí cậu ta còn có quá nhiều nhược điểm mà cô không thể dung nạp. Ví dụ như cậu ta có lúc rất trẻ con, rất thích thể hiện bản thân, lại quá coi trọng thắng thua, nhưng khi những nhược điểm đó thể hiện ở con người cậu ta thì lại trở thành một vầng hào quang rực rỡ khiến cho các tính của cậu ta trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, thật sự rất đáng yêu. Thẩm An Nhược cảm thấy rất coi thường bản thân mình.

Tối đó cô không ngủ được, cầm đèn pin trốn trong chăn viết nhật kí: Cuối cùng tôi cũng hiểu rằng, tình cảm và lý trí vốn không bao giờ có thể dung hòa.

Thực ra Thẩm An Nhược chẳng hề tính toán gì, chỉ là cô muốn tận hưởng khoảng thời gian này, cũng giống như hồi nhỏ đứng trên ghế uống trộm ít rượu của bố để trong tủ, mặc dù vừa đắng vừa cay, nhưng trong lòng khắp khối vô cùng.

Cô viết trong nhật kí của mình: Chi bằng hãy phóng túng một lần, chỉ cần một lần đó thôi cũng đã đủ lắm rồi. Kỳ thực người mình yêu không phải là cậu ta. Lần đầu tiên mình xa nhà, tâm sự không biết phải chia sẻ cùng ai. Mình yêu chính là phần tình cảm đó, vừa hay nó lại rơi vào cậu ta. Mình muốn có chỗ để gửi gắm ký thác tình cảm, nếu không phải là cậu ta, có lẽ cũng là một cái cây, một đóa hoa, thậm chí là một tảng đá. Chẳng qua cậu ta cũng chỉ xuất hiện đúng lúc mà thôi...

Thẩm An Nhược chôn giấu bí mật của mình rất kỹ, cho tới khi Lý Hải Kiềm tốt nghiệp không một ai biết được cô đã từng trao trái tim mình cho người đó. Rất nhiều năm sau, lúc cô và Hạ Thu Nhận hồi tưởng lại quãng thời gian học đại học có vô tình nhắc đến, Thu Nhận vô cùng kinh ngạc nói: “Thẩm An Nhược, tớ thật sự khâm phục cậu. Thứ nhất là cậu có thể thích được anh ta, anh ta hoàn toàn không phù hợp với bất kì tiêu chuẩn nào của cậu cả. Thứ hai là cậu có thể giấu được một việc như thế, cậu giả bộ quá giỏi. Ngày đó tuần nào tớ cũng đến gặp cậu ít nhất là ba lần, vậy mà vẫn hoàn toàn không biết gì. Còn nữa, tại sao cậu không nói cho anh ta biết chứ? Í nhất cũng phải bày tỏ với anh ta, để anh ta biết, nhờ đâu anh ta cũng thích cậu thì sao? Như thế cậu cũng không cảm thấy tiếc nuối điều gì, nếu là tớ, chắc chắn tớ sẽ cảm thấy hối hận đến chết mất.”

An Nhược nghĩ, nếu thật sự Lý Hải Kiềm muốn theo đuổi cô, e rằng cô sẽ sợ hãi đến mức quay đầu chạy trốn, đó rõ ràng không phải kiểu đàn ông mà cô muốn. Cô không khống chế được mình mà thích anh ta, nhưng luôn kiềm chế để không đánh mất chính mình. Tại sao lại phải bày tỏ nhỉ, rõ ràng là không cầu mong kết quả, yêu thầm một người cũng giống như phim điện ảnh cá nhân vậy, tự mình làm đạo diễn, biên kịch, diễn viên, tất cả đều chỉ một mình mình đảm nhận. Nhưng tình yêu lại là trò chơi của hai người, phải tuân thủ quy tắc, phải học cách thỏa hiệp, thậm chí phải biết chấp nhận đánh cược với thất bại.

Thẩm An Nhược không ngờ rằng lại có thể có hội gặp nhân vật Giang Hạo Dương trong truyền thuyết nhanh đến thế. Học viện Kinh tế đảm trách những hoạt động có quy mô không hề nhỏ, cần rất nhiều tình nguyện viên, phần lớn tân sinh viên đều tham gia rất nhiệt tình, ngay cả người lười biếng như Bạch Hân Nhã cũng đăng ký tham gia.

Thẩm An Nhược không thích chỗ đông người, vì thế nhìn danh sách đã đầy thì như mở cờ trong bụng. Sáng ngày cuối tuần, bạn cùng kí túc xá của cô hoặc đi làm tình nguyện, hoặc đi ra ngoài chơi, chỉ còn mình cô yên tĩnh nghe nhạc, đọc tiểu thuyết, vừa đọc tới đoạn hay thì điện thoại trong kí túc reo vang, Tôn Bằng Bằng khóc nức nở kêu cô lập tức tới khu tự học trong cùng của thư viện tìm giúp cô ấy tập tài liệu màu xanh đưa cho người của hội học sinh. “Tập tài liệu đó cần trước chín giờ, chị khóa trên đã dặn đi dặn lại tớ rồi. Nhưng chúng tớ phải đi bây giờ, An Nhược, cậu giúp tớ với, cậu tốt bụng nhất mà, xin cậu đấy, tớ yêu cậu, tớ cúp máy nhé.”

“Này, cậu đợi chút đã...” An Nhược vẫn chưa hỏi rõ ràng, Tôn Bằng Bằng đã cúp máy, cô thừ ra vài giây rồi mới nhìn đồng hồ, đã tám giờ bốn mươi phút, không còn thời gian suy nghĩ về yêu cầu lạ đời của Tôn Bằng Bằng, ngay lập tức thay quần áo vội vàng rồi chạy tới thư viện, quả nhiên tìm thấy tập tài liệu màu xanh, lòng thầm nghĩ chắc hẳn Tôn Bằng Bằng với bạn trai sáng nay đã tới đây ăn sáng rồi để quên. Rồi lại chạy tới phòng học, vừa dừng lại để thở chưa kịp nói gì, một chị khóa trên đã cầm ngay lấy tập tài liệu trên tay cô: “Trời ơi, cuối cùng thì em cũng đến rồi. Không phải đã nói là phải mang đến sớm trước mười phút rồi hay sao. Làm cho người ta sốt ruột chết đi được.”

“Em xin lỗi, em cũng đã cố gắng để tới nhanh nhất có thể rồi ạ.”

Chị khóa trên nói: “Ừ, em mới đến đây đúng không?”

“Vâng.”

“Ôi, thôi được rồi, lần sau đừng quên nữa nhé.”

Thẩm An Nhược đang cố gắng điều hòa hơi thở nên cũng không thể giải thích. Cô vừa phải chạy vội đến, cảm thấy cổ họng khô khốc, thở cũng khó khăn. Bỗng nhiên nghe thấy bên tai vang lên một câu: “Lại quên trước quên sau, còn đến muộn nữa, việc này đâu liên quan gì đến chuyện có phải sinh viên mới hay không.” Giọng nói hình như rất có sức hút, giọng điệu lạnh lạnh nhạt nhạt. An Nhược ngẩng đầu lên, thấy đứng đối diện mình là một gương mặt có thể coi vô cùng tuần tú. Mặc dù bấy giờ với một bộ dạng không sút môi thì có thể coi là ‘tạm tạm’, nhưng một người con trai có thể dùng từ ‘tuần tú’ để miêu tả thì thật sự rất ít. An Nhược đang thầm chấm điểm xem tư chất và ngoại hình của chàng trai này được bao nhiêu thì đã nghe thấy chị khóa trên nói: “Hạo Dương, đến giờ rồi, chúng ta đi thôi.” Trong đầu An Nhược bỗng lóe lên, thì ra là anh ấy, không kìm chế được cố nhìn thêm một chút. Giọng nói của anh lạnh lùng nhưng cách cư xử lại rất đối dụ dàng, vô cùng giả tạo. Trong đầu của An Nhược cứ lộn xộn mấy chữ ‘giả vờ đạo mạo’, cô cố gắng quên đi suy nghĩ này của mình, nhưng vẫn không thể nhịn được cười.

Giang Hạo Dương dựa vào bên cạnh bàn, quay đầu nhìn cô: “Sao cô không mang theo thẻ công tác?”

“Nhưng em không phải là...”

Chị khóa trên nói: “Đi thôi.”

Giang Hạo Dương rút từ trong tủ ra một tấm thẻ công tác đưa cho cô: “Đeo vào đi. Xe của các cô không phải đã đi rồi sao? Đi cùng xe với chúng tôi đi.” Rồi dúi vào tay cô một bình nước khoáng, “Về sau nên dậy sớm chạy bộ, mới chạy lên cầu thang mà đã thở không ra hơi thế này rồi sao?”

Trong đầu Thẩm An Nhược bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng mạo hiểm, cô bỗng có hứng thú với những hoạt động mà trước đây luôn cảm thấy nhàn chán, vì thế lèo đèo theo sau bọn họ.

Lần đó bọn họ tới một viện phúc lợi ở khu vực gần đó làm tình nguyện. Trên đường đi, Giang Hạo Dương đã phát hiện ra cô là người mạo danh nhưng cũng không nói gì cả, tới điểm tập trung bèn đưa cô tới một tổ làm việc rồi đi mất, về sau Thẩm An Nhược mới biết thực chất đó là tổ được nhận làm những công việc nhẹ nhàng nhất.

Cho tới buổi tối, Thẩm An Nhược nghĩ tới vẻ mặt rất điềm tĩnh của Giang Hạo Dương, chỉ trong nháy mắt đã thay đổi mấy lần, cảm thấy mừng thầm với trò đùa ác hơi quá đáng của mình, hình như đã thay cho cô gái không quen biết kia trả thù được một chút. Có lẽ cả ngày đã quá mệt, Tôn Bằng Bằng trèo lên giường từ rất sớm, mơ mơ màng màng hỏi cô: “An Nhược, sao hôm nay cậu cũng đi?”

“Bọn họ thiếu tình nguyện viên thôi.” An Nhược cũng cảm thấy mệt, nằm xuống nhìn nóc của chiếc giường hai tầng, “Này, Tôn Bằng Bằng, tớ nói chuyện này với cậu, cậu phải hết sức bình tĩnh, đừng nhảy xuống

giường của tớ đây nhé.”

Tôn Bằng Bằng hưởng ứng ngay: “Trẫm cho phép nhà người được nói.”

“Hôm nay cậu đã mất cơ hội được đi chung xe với anh Giang Hạo Dương yêu dấu rồi. Nếu cậu tự mình đi gửi tập tài liệu đó thì...”

“A... a... a...” Tầng trên bỗng vang lên tiếng hét chói tai. An Nhược vẫn chưa kịp bật tai lại. Tôn Bằng Bằng đã leo xuống giường với tốc độ thần tốc, bò xuống bóp cổ cô: “Cậu là đồ đểu, cậu dám khiên khích tớ sao?”

“Ôi ôi, ai bảo cậu mới sáng sớm đã hành hạ tớ, lại còn phá hoại cả ngày cuối tuần êm đẹp của tớ. Cậu rõ ràng có thể tự mình đi lấy...”

“Thượng đế ơi, tại sao con không dám tự mình đi lấy tập tài liệu đó chứ, không phải đã để lại ấn tượng không tốt cho anh Giang Hạo Dương rồi sao? Ôi, tại sao, tại sao? Thượng đế hãy nói cho con biết lý do đi.” Cả tối Tôn Bằng Bằng cứ nhắc đi nhắc lại câu đó bên tai Thẩm An Nhược, An Nhược bị cô lải nhải đến mức đầu óc quay cuồng, không nhận được bèn nói chen vào: “Rốt cuộc Giang Hạo Dương có gì hay ho chứ.”

“Cậu lại còn hỏi vậy sao? Cậu là đồ xấu xa, đã được hời lại còn khoe khoang, tớ bóp chết cậu! Giang Hạo Dương có điểm nào không tốt? Cao lớn tuấn tú lại có thành tích tốt, bóng đá bóng rổ đều tuyệt, tính cách không chê vào đâu được, nghe nói đến cả điều kiện gia đình của anh ấy cũng không tồi chút nào. Ôi, thượng đế ơi, sao lại có một người hoàn mỹ đến thế chứ.”

Thẩm An Nhược chỉ quay mặt đi chỗ khác bĩu môi, dù sao cũng đâu có ai thấy.

**** *

Cuộc thi văn nghệ bằng tiếng phổ thông theo truyền thống của học viện Kinh tế diễn ra một năm một lần, phòng kí túc xá 211 của Thẩm An Nhược bị lớp yêu cầu cử đại diện đi dự thi. Lớp của cô có bốn mươi mấy người nhưng chỉ có tổng cộng sáu người là con gái, lại cùng ở một phòng, mặc dù không phải dung mạo ai cũng đẹp dễ như hoa, nhưng người nào cũng gọn gàng sạch sẽ, lại thường xuyên đi cùng nhau, nếu xếp thành một hàng thì đúng là trong sân học viện có cảnh đáng để xem, nam sinh hai lớp Công thương cảm thấy vô cùng tự hào lẫn vinh quang, ngày thường đối với các cô cũng có ý bảo vệ, nhưng đối mặt với sự kiện lần này bất chấp sĩ diện phong độ của mình, lấy ba mươi phiếu áp đảo sáu phiếu ít ỏi, quyết định lần thi này nhất định các cô phải ra mặt chiến đấu.

Sáu cô gái tập hợp lại chủ động tìm tài liệu khai thác ý tưởng, cuối cùng lấy ý kiến do Thẩm An Nhược chợt nghĩ ra, mọi người tự phân công công việc, chỉ trong vòng một ngày đã viết xong kịch bản hoàn chỉnh. Đó là tiết mục mô phỏng một phiên tòa, dựa theo vụ việc giải quyết tranh chấp dân sự đang được chú ý mấy ngày gần đây, đã đăng thành nhiều kỳ trên báo. Một nhân viên nữ sau khi bị đồng nghiệp vu cáo khiến gia đình tan vỡ, cuối cùng quyết định kiện người hãm hại mình ra tòa.

Những tiết mục tham gia trước đó chỉ toàn là ngâm thơ hoặc đọc truyện, trên sân khấu chỉ là màn độc diễn, còn có thí sinh lựa chọn bài về đọc nhại, không có gì đáng chú ý. Các cô gái phòng 211 vừa bước lên sân khấu, đầu tiên đóng mấy vai bà tám nhiều chuyện ríu rít nhỏ to với nhau, giọng điệu vô cùng cay độc khiến nhân vật nữ chính giận run người, ngay lập tức có hiệu quả, phía dưới vang lên những tiếng cười không dứt. Đến cảnh thứ hai, hiện trường lập tức chuyển thành phòng xử án, bốn cô gái còn lại nhanh chóng nhất trang phục giả phía sau sân khấu, chỉ trong mười giây từ vai nữ độc ác chuyển thành quan tòa nghiêm trang, thư kí và luật sư hai bên, phía dưới sân khấu tiếng cười càng to hơn.

Trước đó các cô đã tập đi tập lại vô số lần, giờ đây mặc dù cảm thấy vô cùng căng thẳng nhưng những lời thoại đều đã thuộc nằm lòng, chỉ tự nhiên thốt ra. Hứa Chi và An Nhược lần lượt là luật sư cho bị cáo và bên nguyên, hai người bọn họ vốn phát âm rất rõ ràng, hôm nay còn đeo kính, thực giống nhân vật trong kịch bản. Người bị hại Bạch Hân Nhã diện mạo vô cùng trong sáng, giọng nói dịu dàng, trông rất tội nghiệp, bị cáo Tôn Bằng Bằng ngược lại, là một vai nữ ác đến tận cùng. Giọng nói của Trương Lệ uyển chuyển thánh thót nên cử cô làm quan tòa, còn Triệu Tuệ tiếng phổ thông không tốt lắm, vẫn còn hơi hướng của tiếng địa phương, để cô làm thư kí, chỉ cần nói vài ba câu thoại. Thực ra kịch bản viết rất cầu thả, rất nhiều chỗ viết sai luật, phần tranh biện thì càng lộn xộn là sự kết hợp của phim truyền hình Hồng Kông, phim truyền hình Mỹ, tường kịch cổ trang các loại. Nhưng một nhóm các cô gái trẻ tràn đầy nhựa sống giả bộ nghiêm trang trên sân khấu lại là một chuyện rất thú vị, An Nhược còn nhớ, sau hôm kết thúc cuộc thi,

các cô nhận được một bó hoa rất lớn, trên thiệp còn ghi: “Toàn thể nam sinh khoa Công thương tặng các em gái phòng 211, chúc mừng và cảm ơn các bạn đã đánh bại khoa Kế toán, giúp khoa chúng ta đại thắng.”

Lúc An Nhược và Hứa Chi tranh tụng với nhau trên sân khấu, không ai nhường ai, tranh luận đang đến đoạn gay cấn thì đèn trên sân khấu chớp vài cái rồi bỗng nhiên vụt tắt, mọi người sững lại một lúc, dưới sân khấu lập tức bắt đầu đánh trống reo hò ầm ĩ, Bạch Hân Nhã không giữ được bình tĩnh, vội kéo tay Thẩm An Nhược: “Làm sao đây? Chúng ta làm gì bây giờ?” Không ngờ micro vẫn chưa ngắt điện, tiếng của Bạch Hân Nhã lập tức vang xuống dưới sân khấu, ở dưới bỗng rộ lên tiếng cười làm tình thế trở nên vô cùng khó xử. Thẩm An Nhược cũng không ngờ bản thân ứng biến nhanh như vậy, ngay lập tức lấy micro giả giọng tranh luận gần từng tiếng: “Tục ngữ nói, làm việc tốt thường hay gặp trắc trở. Cô yên tâm, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về chúng ta.” Hứa Chi phản ứng cũng nhanh không kém: “Bây giờ thắng bại vẫn chưa được phân định, các vị sao lại nói những câu khoa trương đến vậy?” Quan tòa Trương Lệ cũng phản ứng lại, dùng búa đập mạnh xuống bàn, giọng rất nghiêm trang nói: “Trật tự! Trật tự! Trong mắt các vị có còn kỉ luật của toàn án hay không? Hai bên luật sư tiếp tục làm việc đi!”

Bên dưới yên tĩnh được vài giây, trong chốc lát bỗng nổ ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Tiết mục của các cô vậy là vẫn có thể tiếp tục trong bóng tối. Không còn sự hiện diện của những con mắt bên dưới, lại vượt qua sự lúng túng và căng thẳng vừa rồi, bọn họ càng bình tĩnh hơn, phát huy hết khả năng của mình. Cũng may là khi sắp đến đoạn cuối, hệ thống đèn đã khôi phục lại bình thường, sân khấu sáng rực. Theo kịch bản đặt ra ban đầu, bên Thẩm An Nhược sẽ thắng kiện, sau đó bắt tay với luật sư của bị cáo. Hứa Chi và Thẩm An Nhược ra sức bắt tay nhau, ở dưới khán đài lại tưởng rằng họ vẫn tiếp tục tranh giành cao thấp nhưng chỉ mình Thẩm An Nhược hiểu rằng họ đang chúc mừng sự phối hợp ăn ý của hai bên.

Tiết mục của hai lớp Công thương nghiêm nhiên đoạt giải nhất. Giang Hạo Dương và ban lãnh đạo trường cũng ngồi ở hàng ghế ban giám khảo, tới lượt anh giơ bảng điểm lên, anh khẽ cười, ười điểm làm cả hội trường ồ lên kinh ngạc.

Không lâu sau đó là bầu cử nhiệm kỳ mới cho hội sinh viên, sinh viên năm tư rút khỏi, nhường chỗ cho sinh viên năm nhất. Tôn Băng Băng và Hứa Chi tích cực nhất, cả ngày chỉ ở trong kí túc xá chuẩn bị bài diễn thuyết ình, thậm chí còn rất ít khi đến phòng tự học, cả đêm bắt Thẩm An Nhược ở trong kí túc xá vừa làm khán giả vừa làm ban giám khảo. Ngày công bố danh sách những người được đề cử, sau giờ học Thẩm An Nhược ôm sách giáo khoa chậm rãi bước xuống tầng dưới thì gặp vài người bạn cùng học đều nói với cô “Chúc mừng nhé”, “Cố lên”, Thẩm An Nhược ù ù cạc cạc, cho đến lúc gặp Tôn Băng Băng: “Thẩm An Nhược, cậu được đấy, cũng có lòng hướng về đoàn hội.” Về mặt của cô bạn lúc ấy trông thực sự rất khó chịu.

Thẩm An Nhược phải nghĩ mãi mới hiểu ra, hóa ra Tôn Băng Băng không lọt vào danh sách những người được đề cử vào hội sinh viên, những anh chị cô quen mặt trong phòng đều đang bận. “Em là Thẩm An Nhược. Xin lỗi đã làm phiền mọi người, em không biết tại sao em không đăng kí mà trong danh sách ứng cử lại có tên em?”

“Thì ra là em.” Một chị quay lại cười rất thân thiện với cô, “Giang Hạo Dương đã giúp em đăng kí, đồng thời cũng là người tiến cử em.”

“Nhưng tại sao em lại không hề biết chuyện này ạ?”

“Hả? Không ai nói gì với em sao? Ôi, chị cũng không rõ nữa, em đợi Hạo Dương một chút nhé. Đấy, cậu ấy đến rồi.”

Thẩm An Nhược quay đầu lại đã thấy Giang Hạo Dương đang đứng cạnh mình. Anh cao hơn cô nhiều, lúc đó lại đang đứng rất gần cô, cô phải ngẩng đầu lên mới nhìn được vào mắt anh.

“Anh Giang, cảm ơn anh, nhưng tôi hoàn toàn không hứng thú gì với việc vào hội sinh viên cả.”

“Ừm, em đúng là một người thẳng thắn. Tôi cảm thấy em rất phù hợp. Tôi có trách nhiệm phải đề cử người tôi cảm thấy thích hợp gia nhập hội sinh viên.”

“Ít nhất anh cũng phải nhận được sự đồng ý của tôi đã chứ. Anh không hiểu điều đó sao?”

“Hả? Em không nhận được thông báo gì sao? Tôi có để lại thư cho em rồi mà, chẳng lẽ không đến được tay

em?” Giang Hạo Dương lại nở nụ cười mê hoặc lòng người, “Cơ hội người khác tranh cướp không được, em thì lại không muốn. Em không màng danh lợi, lười biếng hay chỉ là quá nhút nhát đây?”

“Anh không cần phải dùng kế khích tướng, đằng nào tôi cũng không mắc lừa đâu. Còn nữa, tôi cũng không tiếp nhận tấm lòng ưu ái này của anh đâu.” Thẩm An Nhược vô cùng tức giận, gắng hết sức để giọng nói của mình vẫn bình tĩnh. Cô thấy Giang Hạo Dương lại bắt đầu cười, bèn dứt khoát quay người rời đi.

Cuối cùng Thẩm An Nhược vẫn vào hội sinh viên. Buổi tối lúc cô quay lại kí túc xá kể với mọi người chuyện này, các cô gái phòng 211 nhất trí cho rằng dù Thẩm An Nhược không tự ứng cử thì cũng nên đại diện ọi người tham gia, hai người sẽ có nhiều cơ hội được chọn hơn một người. Các cô gái của phòng 211 khoa Công thương vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, sao lại không có vị trí nào trong hội sinh viên được? Đến Tôn Băng Băng cũng gạt đi tâm trạng buồn bã ủ ề của mình để động viên cô: “Thẩm An Nhược, cậu vào hội sinh viên đi, đợi đến năm sau tớ cũng vào, vậy là có người giúp cho tớ rồi.”

Ngày chính thức bổ nhiệm có tiệc liên hoan của cả người cũ và người mới, sau khi uống rượu và phát biểu trước mọi người, ban lãnh đạo nhanh chóng rút lui, chỉ còn lại toàn thể người của hội sinh viên giao lưu với nhau. Những sinh viên mới ngồi chung một bàn, thực ra cũng quen biết với các anh chị khóa trước, thỉnh thoảng lại mời rượu qua lại lẫn nhau. Sau đó Giang Hạo Dương, người vừa nhậm chức chủ tịch hội sinh viên, đem một cốc bia tới, vẫn là nụ cười rất ấm áp, quyến rũ, khi chưa bước lại gần, xung quanh An Nhược đã có những tiếng rì rào to nhỏ: “Anh Hạo Dương thật mẫu mực.”

Thẩm An Nhược cúi đầu, dù cố gắng nhưng vẫn không thể giấu đi sự coi thường. Cô nghe thấy giọng Giang Hạo Dương vô cùng hòa nhã: “Tôi xin mời các anh chị em một cốc, cố gắng làm việc tốt nhé.” Bỗng nhiên họ bỗng nảy ra ý tưởng xấu xa. Sau khi mời xong cốc bia, mọi người đề nghị mỗi người phải mời anh Giang một cốc, Thẩm An Nhược ngẩng đầu cười với Giang Hạo Dương: “Anh Giang là niềm tự hào của trường chúng ta, là tấm gương cho chúng ta học theo, mọi người tất nhiên phải mời riêng anh Giang rồi. Để tôi mời trước, đàn anh, tôi cạn trước, anh cứ tùy ý.” Thẩm An Nhược ngửa cổ uống hết cốc bia, vì trong lòng cô hơi căng thẳng nên suýt chút nữa thì sặc. Giang Hạo Dương nhìn cô một lúc, trên mặt thoáng một nụ cười, cũng đưa tay cầm cốc bia lên uống cạn. Sinh viên mới bỗng nhiên sôi nổi hẳn lên, nhao nhao mời bia, tất nhiên cũng có gian lận, hai người cùng mời, đương nhiên toàn là các em gái sợ Giang Hạo Dương phải uống nhiều. Cứ như thế, Giang Hạo Dương uống liền bảy, tám cốc, uống tới cốc cuối cùng thì anh lắc đầu, phải uống vài ngụm mới hết được. Trong lòng Thẩm An Nhược cười thầm, bỗng có cảm giác phấn khích của người vừa làm việc xấu, lúc ngẩng đầu lên đã thấy Giang Hạo Dương đang quay đầu lại nhìn cô từ phía xa, bèn lè lưỡi hướng về phía anh, giả làm mặt xấu.

Cuộc sống của sinh viên đại học thoải mái hơn trung học gấp nhiều lần, việc học hành không quá vất vả, công việc của hội học sinh cũng không quá nhiều, Thẩm An Nhược đã bắt đầu thấy quen. Hình như Lý Hải Kiềm nhạt dần, tình yêu thầm kín của Thẩm An Nhược cuối cùng đã kết thúc bình yên như ý. Kỳ thi cuối kỳ một sắp tới, một người suốt ngày trốn trong kí túc xá đọc tiểu thuyết như Thẩm An Nhược cũng không thể không ôm sách vở tới phòng tự học. Hôm đó đang đọc sách rất chăm chú, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói: “Bạn ơi, có thể cho ngồi cùng được không?” Giọng nói rất quen, ngẩng đầu lên hóa ra là Giang Hạo Dương.

Thẩm An Nhược ngoái lại nhìn phòng học, quả nhiên không còn chỗ trống nào, hầu hết sinh viên đều ngồi bàn riêng, hiếm lắm mới có hai người ngồi chung, phần lớn đều là các đôi tình nhân hoặc các cặp đôi đang trong giai đoạn tìm hiểu. Cô mím môi trềng mắt nhìn Giang Hạo Dương, đối phương nói với cô: “Bàn nào cũng đã kín chỗ, thật đấy. Mãi mới tìm được một người quen.” Thẩm An Nhược định đáp lại một câu, chẳng lẽ chúng ta lại thân thiết với nhau đến thế, cuối cùng thấy không ổn, mím môi miễn cưỡng để đồ đạc của mình sang một bên, nhường một phần bàn cho anh.

Giang Hạo Dương ngồi học rất yên tĩnh, đến cả tiếng giở sách cũng rất khẽ khàng. Thẩm An Nhược ngó sang, thì ra là sách ôn thi nghiên cứu sinh. Không nghĩ tới là anh lại muốn thi nghiên cứu sinh, rõ ràng chiều nào cũng thấy anh ở sân bóng chơi bóng rổ. Được một lúc, Thẩm An Nhược bắt đầu chán học, rút ra một cuốn sách đọc giải trí, mới đọc được vài giây, quyển sách trong tay đã bị giật mất.

“Không có đèn trắng? Ôi, đây là giáo trình của môn nào thế? Bọn em cũng phải thi văn học phổ thông sao?”

“Đưa trả lại tôi đi.” Thẩm An Nhược giằng lại cuốn sách.

“Bọn con gái các em xem những thể loại tiêu cực này sẽ ảnh hưởng đến tâm lý, chỉ bằng đọc Nữ huấn3 đi.”

Nữ huấn3: một thể loại sách thuộc mảng giáo dục gia đình dành cho phụ nữ thời cổ.

Thẩm An Nhược bị chọc giận lườm anh, thấy anh không phản ứng gì bèn nói giọng chế giễu: “Anh làm sao biết cuốn sách nào tiêu cực, nội dung của từng cuốn là gì, hay cô bạn gái nào đó của anh...” vẫn chưa nói hết đã thấy Giang Hạo Dương dùng ngón tay cái đặt lên môi “Suýt” một tiếng, ra hiệu cho cô nói bé đi, rồi lại chỉ chỉ sang các sinh viên đang học bên cạnh. Thực ra trong phòng tự học cũng không yên tĩnh đến mức ấy, vẫn có những đôi tình nhân đang trêu ghẹo nhau ríu rít, cũng có người đang hăng hái thảo luận với bạn mình, nhưng bị anh ra dấu, Thẩm An Nhược cảm thấy vô cùng bối rối, vì thế không thêm để tâm đến anh nữa, lại cầm cuốn sách đang đọc dở lên tiếp tục làm việc của mình. Một lúc sau, khi cô đổi sang sách khác, liếc sang bên cạnh thấy Giang Hạo Dương đẩy sang bên mình một tờ giấy hình như đã chuẩn bị từ trước, trên đó viết: “Học không vào à? Ra ngoài đi, tôi mời em ăn chút gì.”

Thẩm An Nhược cũng không hiểu tại sao ngày hôm đó lại theo anh ra ngoài. Bọn họ đi ăn kem chiên, Giang Hạo Dương bị lạnh, run như cây sậy: “Bây giờ là mùa đông mà, sao lại có người bán kem cơ chứ? Nóng lạnh kết hợp, em cứ thế ăn vào, về sau sẽ bị đau dạ dày đó.” Sau này dạ dày của Thẩm An Nhược thực sự có vấn đề, chưa kể mùa đông ngay cả mùa hè cũng không thể ăn kem được nữa.

Gặp được Giang Hạo Dương cũng là một chuyện không hề đơn giản, anh luôn xuất quỷ nhập thần, lúc ẩn lúc hiện. Cho tới trước kì nghỉ hè cũng không gặp qua anh quá ba, bốn lần. Nhưng sau khi cùng học với nhau, lại cùng nhau đi ăn kem, giữa bọn học hình như đã thân thiết hơn rất nhiều, lúc gặp nhau thì cũng chào hỏi hệt như hai người bạn. Về sau còn nhờ người chuyển cho cô hai cuốn sách, nói là sách của sinh viên năm tư thanh lý nên nhặt về cho cô.

Thẩm thoát học kỳ hai đã qua được hai tháng, sinh viên năm thứ tư cũng lần lượt rời khỏi trường, bắt đầu viết luận văn, tìm việc, mỗi người đều muốn có một vị trí tốt ỉnh, cứ đến cuối tuần là lại vội vã tất bật. Nhóm sinh viên ung dung nhất có lẽ là nhóm sinh viên đã thi đỗ nghiên cứu sinh, ví như Giang Hạo Dương. Thẩm An Nhược lần nào đi qua sân bóng rổ cũng thấy anh mồ hôi nhễ nhại.

Một ngày, Thẩm An Nhược đang ngồi trong phòng tự học của thư viện, học chán lại lôi tiểu thuyết ra đọc, không ngờ vừa đọc được một lúc, cuốn sách bị ai đó giật mất. Giang Hạo Dương nói: “Sao lại nhàn nhả thế này? Giúp anh một việc được không?” Thì ra anh nhờ cô chép giúp luận văn tốt nghiệp.

Thẩm An Nhược thẳng thừng từ chối: “Rõ ràng anh cũng có tay, việc gì phải tìm người khác chép hộ?”

Giang Hạo Dương giơ tay lên, ngón cái đang quẩn bông băng: “Chơi bóng rổ bị thương mất rồi.”

Cuối cùng Thẩm An Nhược đành miễn cưỡng giúp anh chép lại. Giang Hạo Dương ngồi bên cạnh, cầm cuốn tiểu thuyết của cô lên đọc, Thẩm An Nhược không nhìn rõ chữ nào quay sang hỏi anh. Chữ của anh rất đẹp, cứng cáp có lực, rất giống con người anh. Thẩm An Nhược viết đến khi tay mỏi nhừ, dừng một chút vừa bóp tay vừa trợn mắt nhìn anh. Giang Hạo Dương cười cười, khẽ nói: “Em đừng trợn mắt to quá, về sau sẽ có nếp nhăn sớm đấy. Em có biết rất nhiều cô gái như em chủ động xin chép giùm anh luận văn không, vậy mà anh không cần đấy.”

“Em thật may mắn quá, cảm ơn anh đã coi trọng em đến thế.”

“Đâu có, chữ của bọn họ đều quá mảnh dẻ. Chỉ có chữ của em, chữ nào chữ nấy tròn trịa như học sinh tiểu học vậy, các thầy giáo sẽ tưởng rằng anh rất chăm chỉ viết từng chữ một, đem so sánh cũng sẽ không hỏi nhiều.”

Sau khi luận văn tốt nghiệp của Giang Hạo Dương được thông qua, anh chủ động đi tìm Thẩm An Nhược, nói muốn mời cô đi ăn gọi là để cảm ơn. Thẩm An Nhược từ chối mấy lần không được, cuối cùng đành chọn Di Hòa Viên, một nơi cách trường rất xa, không sợ bị bạn bè cùng học bắt gặp. Bọn họ ngồi xe buýt mất bốn mươi phút, rồi lại đi bộ thêm mười phút nữa. Ở đây có những món ăn vặt rất đặc sắc, trước khi ăn phải đổi tiền, lấy phiếu ăn, khá phiền phức. Thẩm An Nhược chỉ ăn cơm rang cũng đã thấy no, Giang Hạo Dương thì lại cảm thấy vô cùng tiếc nuối: “Chúng ta mất hai tiếng đi đường mới tới được đây, sao em

ăn có chút xúu thế?” Vì thời gian còn sớm, bọn họ lại cùng đi xem phim Romeo và Juliet, bộ phim đã được làm lại theo phong cách hiện đại, xem xong cả hai người đều cảm thấy buồn buồn.

Giang Hạo Dương nói: “Hai người bọn học phải chết, thật sự không đáng. Phí cả đời, không thể sống bên nhau thì có sao, chi bằng ai sống cuộc đời của người này.”

“Đúng thế, trong những vở bi kịch của Shakespeare, vở kịch này có kết thúc khiến người ta cảm thấy buồn nhất, cái chết thật sự quá đáng tiếc.”

“Bọn họ mới chỉ vừa nhìn nhau một lần, làm sao có thể đưa ra quyết định cả đời được. Những người trẻ thật quá khinh suất...”

“Vì thế mới phải tìm đến cái chết sớm như vậy, đang lúc yêu nhau đã phải chết, nhờ đâu cho đến lúc kết hôn lại trở thành đôi vợ chồng bất hòa...”

Thẩm An Nhược cảm thấy cuộc nói chuyện này thật sự đã sỉ nhục ngành công nghiệp điện ảnh.

Lúc về đến trường trời đã tối muộn, sắp đến giờ tắt đèn. Giang Hạo Dương đưa An Nhược tới trước cổng kí túc xá.

“Thẩm An Nhược này?”

“Dạ?”

“Tại sao em không tìm bạn trai?”

“Tại sao cứ nhất định phải có bạn trai?”

“Có thể giúp em mức nước, xếp hàng mua cơm, lúc em buồn có thể tìm người đó trút giận.”

“Những việc đó anh đều từng làm rồi hả? Chỉ có quỷ mới tin thôi.”

“À, anh thì ngoại lệ, đều là người khác vì anh mà làm những chuyện đó.”

Thẩm An Nhược bật cười: “Kiêu căng điên cuồng.”

Chẳng mấy chốc bọn họ đã tới cửa phòng kí túc xá nữ, An Nhược nói: “Ở một mình thì sẽ tự do hơn nhiều, mức nước, xếp hàng mua cơm, em đều có thể tự mình làm được.”

Lúc cô chuẩn bị bước qua cửa, lại nghe thấy Giang Hạo Dương gọi cô: “Thẩm An Nhược này?”

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Giang Hạo Dương đứng dưới con đường rực rỡ ánh đèn, cả người anh như chìm trong thứ ánh sáng dịu dàng: “Nếu cho tới khi tốt nghiệp bên em vẫn chưa có ai, chi bằng căn nhắc đến việc làm bạn gái của anh đi.”

Thẩm An Nhược quay người chạy mất, chỉ ném lại cho anh một câu: “Em không nghe thấy gì hết đâu?”

Nhưng trong ba năm tiếp theo, cuối cùng Thẩm An Nhược cũng không có một người bạn trai nào thật. Cô có rất nhiều cơ hội, có một vài người rất hợp nhưng chỉ vì câu nói của cô là trong lúc học đại học không nghĩ tới chuyện yêu đương thế là họ bèn tự động rút lui sạch. Đến ngay cả cô cũng không biết mình cứ khẳng khái như thế liệu có liên quan gì đến Giang Hạo Dương không. Giang Hạo Dương đang học cách cô hàng nghìn cây số, mỗi tuần đều viết mail cho cô, có lúc cũng viết cả thư tay. Khi đó kí túc xá sinh viên vẫn chưa nổi mạng, mỗi tuần An Nhược đều ra ngoài lên mạng một lần, hoàn toàn không phải là đợi chờ gì, nhưng sau khi nhận thư đều cảm thấy tâm trạng vui vẻ hẳn lên. Anh không hề gọi điện thoại cho cô, vì An Nhược không muốn bị bạn cùng kí túc hỏi xa hỏi gần, thường thì đều do An Nhược chủ động gọi điện tới, nói một hai giây, Giang Hạo Dương sẽ lại nói: “Để anh gọi lại cho em.”

Lúc Thẩm An Nhược tốt nghiệp, Giang Hạo Dương cũng tốt nghiệp cao học. Rất nhanh anh được nhận tới thành phố Y làm việc, lúc gọi điện thông báo cho Thẩm An Nhược, anh nói: “An Nhược, chi bằng em cũng tới đây làm việc đi, ở đây sơn thủy hữu tình, khí hậu ôn hòa, con người thân thiện, cuộc sống vừa yên tĩnh vừa thảnh thơi, lại không quá lạc hậu, rất hợp với tính cách của em.”

Thẩm An Nhược không đáp lại anh, nhưng chẳng biết vô tình hay cố ý thế nào mà phần lớn hồ sơ xin việc của mình đều được gửi tới các công ty tại thành phố Y. Lúc cô kí hợp đồng làm việc tại tập đoàn Chính

Dương ở thành phố này, ở quê nhà cũng có những nơi rất nhiệt tình bày tỏ ý muốn giữ cô lại làm việc, nhưng cô vẫn nhất quyết tới đây. Cô tự nói với bản thân, mình không phải vì Giang Hạo Dương mà tới, mà là vì đãi ngộ và cơ hội ở Chính Dương quá tốt. thực ra bản thân cô cũng không hiểu rõ, cuối cùng lý do đó thực sự là gì.

Cứ đơn giản như vậy, thậm chí đến một câu hứa hẹn cũng chưa bao giờ nói. Cho tới rất lâu về sau, Thẩm An Nhược mới chấp nhận rằng, thực ra cô đã coi nó là tình yêu, mặc dù nếu so với tình yêu của các cặp đôi khác thì hoàn toàn không giống, nhạt nhẽo vô tị, hết sức thận trọng, cẩn thận từng bước, nhưng đối với cô, nguy cơ trả giá vẫn rất cao.

Cô đã luôn tưởng rằng với một sự khởi đầu bình yên như thế thì tình yêu cũng nhẹ nhàng như mây bay gió thoảng, chẳng có bất kì giông tố nào. Nhưng cô lại không ngờ rằng thời gian là liều thuốc hóa giải, và cũng là độc dược khiến cho con người ta lạnh nhạt, chán ghét, kiêu cố để chỉ trích nhau. Cuối cùng theo dòng chảy của thời gian, tất cả đều phải thay đổi.

**** *

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ xem: Không công khai.

Có người nói: Nếu hai người đã xác định không thể ở bên nhau, vậy thì chỉ mong lúc yêu nồng nhiệt nhất hãy chia tay, như thế có thể lưu giữ lại bên mình những kí ức đẹp nhất, dành những năm tháng còn lại nhớ về nhau.

Thực ra lúc đó mình đã nghĩ, như thế chính là tự hành hạ bản thân và trái tim mình, nếu đã không có cách nào để ở bên nhau, chi bằng buông xuôi tất cả, còn không thì cứ tiến về phía trước đi. Nếu đổi lại là mình, thà rằng để tình yêu bị thực tế phủ phàng mài mòn làm cho phai nhạt dần đi, cuối cùng lạc mất nhau, tốt nhất là biến mất một chút dấu vết cũng không lưu lại, như thế sẽ không phải đau lòng hay tiếc nuối thêm một lần nào nữa.

**** *

Hết chương 3

4. Chương 4

Lần cuối cùng Thẩm An Nhược và Giang Hạo Dương cãi nhau, phương án của tổ dự án mà Thẩm An Nhược tham gia cuối cùng cũng đã được đưa vào ứng dụng, vì thế buổi tối tổ trưởng tổ dự án mời mọi người đi uống rượu chúc mừng. Tối hôm đó mọi người uống được khá khá bắt đầu chuyển sang màn chúc rượu lẫn nhau, An Nhược thấy tình hình không ổn, vội vàng trốn vào nhà vệ sinh.

Cô gọi điện cho Giang Hạo Dương đang đi thực tập dưới vùng quê, mới nói chưa được nửa câu đã thấy không hài lòng, chẳng bao lâu sau thì bắt đầu bực mình khó chịu. Thực ra gọi là cãi nhau thì không đúng, vì cô đã chán cãi vã, giọng nói của Giang Hạo Dương cũng không giữ được kiên nhẫn nữa, chỉ không ngừng lặp lại một câu nói: “Thẩm An Nhược, em đã nói đủ chưa? Bản thân em không thấy quá phiền phức sao? Ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp được không, hôm nay anh thật sự rất mệt rồi.”

Cuối cùng Thẩm An Nhược kết thúc câu chuyện: “Giang Hạo Dương, không cần phải đợi tới ngày mai đâu. Chúng ta cứ cố gắng duy trì như thế này làm gì, chỉ khiến cả hai đều cảm thấy không thoải mái. Hay chúng ta chỉ làm bạn bình thường thôi, được không?”

Giang Hạo Dương im lặng trong giây lát, lạnh lùng nói: “Tùy em”, rồi cúp điện thoại.

Lúc Thẩm An Nhược quay lại, đám đồng nghiệp nam đã uống say tới mức không phân biệt được phương hướng, chỉ có cô là còn tỉnh. Cô nhìn chòng chọc điện thoại của mình, cả buổi tối chỉ mong nó đổ chuông,

nhưng từ đầu đến cuối vẫn im thin thít. Cuối cùng không cam tâm, đành tự mình gọi lại, dù đã kết thúc nhưng cũng muốn nói một câu tạm biệt, một cuộc, hai cuộc... đối phương không nhắc máy.

Thắm An Nhược nói với chính bản thân. Mình chỉ gọi mười cuộc, nhiều nhất là mười cuộc, cũng là cơ hội cuối cùng của cả hai, nếu anh ấy không nhắc máy, như thế sẽ thực sự dừng lại ở đây. Điện thoại đã nóng ran, một lần nữa thông báo: “Thuê bao không liên lạc được”.

Lòng An Nhược mỗi lúc một lạnh lẽo, cô kiên quyết tắt điện thoại, cảm giác tuyệt vọng lan ra khắp cơ thể, bàn chân, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, dần dần cả người, trái tim cũng bắt đầu cảm thấy ngộp lạnh. Cô mím chặt môi, cảm thấy trong đầu là một mớ bùng nhùng nhưng lại tỉnh táo hơn bao giờ hết, cũng tựa như bị lạc ở một ngã tư vô cùng đông đúc, cuối cùng vẫn phải lựa chọn một con đường để đi tiếp.

Sau đó khi mọi người ra về, Thắm An Nhược nói: “Tôi còn đợi bạn, lát nữa sẽ gặp nhau ở đây luôn.” Đám đàn ông đã uống nhiều dần dần cô một hồi nhưng không cảm thấy có điều gì không ổn.

An Nhược ngồi trên ghế cao ở trước mặt quầy bar, gọi người pha chế rượu mang ình một ly cocktail. Người đó hỏi cô: “Cô muốn uống loại nào?”

Trước đây cô rất ít khi uống cocktail, lại không thường xuyên đến bar, trong chốc lát lại không nghĩ ra cái tên nào bèn nói: “Tùy ý anh, chỉ cần màu sắc đẹp là được.”

Người đó vui vẻ đáp lại cô: “Tôi mới chế được một loại bảy sắc cầu vồng, từ màu đỏ cho đến màu tím, có bảy kiểu tất cả. Cô muốn uống loại nào?”

“Vâng, mỗi loại một ly đi.” Thực ra An Nhược đã uống khá nhiều, bắt đầu thấy váng vất, suy nghĩ không còn rõ ràng nữa. Cô nhớ bản thân mình trước kia luôn luôn được mọi người khen là con bé ngoan ngoan dễ bảo, mọi người sẽ chẳng bao giờ biết được đã bao lần cô có ý nghĩ muốn làm chuyện xấu xa. Cô bỏ một ít ớt vào thức ăn của con chó nhà bà Lý vì nó dám bắt nạt con mèo cô thích, cô lên làm hỏng lốp xe của cô Lâm ở lầu năm vì cô ấy chửi chú Triệu tàn tật ở lầu một. Phải rồi, cô còn cùng Hạ Thu Nhận lập mưu chơi xấu đứa bạn mập ý cùng bàn vì cô ta dám ngang nhiên nói xấu cô ngay trước mặt Thu Nhận. Lần đó, Hạ Thu Nhận viết một bức thư tình giấu tên gửi cho cô bạn cùng bàn với An Nhược đó, trong thư hẹn cô ta đến một chỗ nào đó gặp mặt. Cô bạn mập ú ngơ ngẩn ngần ngừ nguyên cả ngày, sau đó không thể kiềm được quay sang hỏi ý kiến của An Nhược làm cô cười đau cả bụng. Trò đùa đó thật sự rất độc ác, sau đó An Nhược sợ rằng đã làm tổn thương cô ấy, nhưng may mà không sao, cô bạn đó không những không bị đả kích mà từ đó bỗng trở nên tự tin xinh đẹp hơn, trái lại khiến An Nhược cảm thấy rất khó chịu.

Lúc này, cô muốn làm chuyện xấu kinh khủng. Các cô gái độc thân trong tiểu thuyết ngồi ở bar nhất định sẽ có người ái mộ, rồi từ đó thêu dệt nên một mối tình lãng mạn. An Nhược nghĩ, cơ duyên đẹp đẽ thì thật sự cô không mong, có điều nếu một người đàn ông nhìn thuận mắt, có thể dựa vào mà xuất hiện bây giờ, không chừng cô sẽ phóng túng một chút, coi như chúc mừng bản thân chính thức thất tình, lần này, cô nhất định sẽ không quay lại.

Bảy ly cocktail đã được xếp thành một hàng, quả nhiên giống hệt như một chiếc cầu vồng tuyệt mỹ. An Nhược hỏi: “Ly màu xanh lá cây tên là gì vậy?”

“Dập dờn sóng biển.”

“Còn màu tím này thì sao?”

“Sắc tím đam mê.”

An Nhược cười: “Thật sự rất sáng tạo... Đều do tự anh đặt tên hả? Màu đỏ kia không phải là lửa tình rực cháy đấy chứ?”

“Không phải, ly đó gọi là nhiệt huyết sục sôi.”

Cuối cùng Thắm An Nhược không nhịn được bò ra cười.

Đúng lúc ấy, cô cảm thấy có người đang vỗ nhẹ vào vai mình, cô giật mình quay đầu lại nhìn, thấy một người đàn ông trẻ đang cười với cô: “Tôi có thể ngồi ở đây được không?”

“Xin mời, cứ tự nhiên. Quán bar này đâu phải do tôi mở.” Thẩm An Nhược liếc nhìn người đàn ông kia, không phải Thượng để nghe thấy lời than thở của cô mà ngay lập tức cử người đàn ông này đến bên cô đây chứ? Đáng người khá cao ráo, đáng tiếc tư chất yếu đuối chỉ đạt ba điểm, rõ ràng là trông hơi tầm thường.

Thẩm An Nhược cầm ly rượu màu đỏ lên, xoay đi xoay lại ngắm sắc rượu đổi màu, không quan tâm tới anh ta nữa. Nhưng từ khoe mắt cô vẫn có thể nhận ra người đàn ông đó đang nhìn mình.

“Cô tên là gì?”

“Anh đang kiểm tra hộ khẩu của tôi đấy sao?”

“Không, cô dung mạo xinh đẹp, tư chất tuyệt vời, tôi mới nhìn từ xa đã thấy vô cùng ngưỡng mộ, rất muốn làm quen với cô.”

Thẩm An Nhược uống hết một ly, lòng thầm nghĩ thời đại bây giờ còn có kiểu làm quen như thế này sao. Thật đáng thương, thật đáng sợ, người đàn ông này không thể không chấm trượt.

Cô cười miễn cưỡng: “Xin lỗi anh, tôi đang đợi bạn trai.”

“Tôi biết, những cô gái dè dặt và nhút nhát đều lấy cớ này cả. Tôi rất thật lòng muốn làm quen với cô mà...”

Người đàn ông này quá nóng vội, thậm chí còn dám cầm tay Thẩm An Nhược. An Nhược giằng ra nhưng không được.

Quán bar này được dư luận đánh giá rất tốt, trị an cũng không có gì phải phàn nàn, không ngờ lần đầu tiên tới đây lại gặp phải chuyện này, chỉ trách số cô quá ‘may mắn’ mà thôi. Cô nhìn xung quanh, tìm hướng có bảo vệ để đi tới, nếu tình huống bất lợi quá có thể yêu cầu giúp đỡ hay dùng bình xịt trong túi xách để xử lý tên yêu râu xanh này nhỉ? Lúc cô còn đang tính toán thì bỗng nghe thấy giọng của một người đàn ông ở trên đầu mình: “Xin lỗi, phiền anh bỏ tay bạn gái tôi ra.”

Thẩm An Nhược đang ở thế co kéo về phía đằng sau, lại bị người đàn ông bỏ tay ra đột ngột, ngay lập tức theo quán tính ngã ngửa ra sau. Cô nhắm mắt, chuẩn bị tư thế hi sinh trong vinh quang thì lại ngã vào một vòng tay đã đợi sẵn.

Rất nhanh người đàn ông kia đỡ cô ngồi vững, Thẩm An Nhược quay đầu định cảm ơn, nhìn rõ gương mặt của người đó thì lại bật cười: “Ồi, sao lại là anh?”

Người đàn ông vừa nãy đứng sau lưng cô giờ cũng ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười đáp lại, lúm đồng tiền bên má lúc ẩn lúc hiện: “Không phải cô nên nói: Anh già thế nào à?”

Câu này có sự tích của nó. Hai người bọn họ lần đầu gặp nhau tại một đám cưới, họ là bạn cùng học đại học của cô dâu chú rể, vừa hay bị xếp vào chung một bàn, ngoài việc tự giới thiệu qua lại hoàn toàn không biết phải nói chuyện gì. Thật trùng hợp, chỉ hai tháng sau, hai người lại gặp nhau, lần này họ cùng làm phù dâu phù rể. Hành trình ngày hôm đó rất dài, từ nhà chú rể đến nhà cô dâu phải mất đến ba tiếng. Trên xe, mọi người đều cảm thấy buồn chán nên yêu cầu phù dâu phù rể lần lượt kể chuyện cười. An Nhược không biết kể chuyện gì, suy đi nghĩ lại cuối cùng miễn cưỡng nghĩ ra một chuyện: “How are you? Bạn thế nào? How old are you? Bạn già thế nào?” Câu chuyện cười này hơi nhạt, hình như chỉ có anh cười để giữ thể diện cho cô, vì thế ấn tượng của cô dành cho người đàn ông có lúm đồng tiền này khá sâu sắc. Không ngờ anh vẫn còn nhớ.

Người đàn ông vừa tùy tiện nắm tay An Nhược đã lui mất, An Nhược lấy khăn lau chỗ tay bị tên đó nắm chặt, khẽ nghiêng đầu nói với vị cứu tinh của mình: “Vừa nãy rất cảm ơn anh.”

“Chuyện nhỏ thôi mà. Cô ngồi một mình à?”

“Tôi ngồi với bạn. Anh là Trần... Thiếu...” vừa rồi bị căng thẳng, đầu óc Thẩm An Nhược vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

“Trình Thiếu Thần.”

“Cái tên này thật trúc trắc, làm người ta khó phát âm rõ ràng.”

“Tôi vô tội mà, tên của tôi đâu phải do tôi tự chọn đâu.” Lúm đồng tiền của Trình Thiệu Thần lại sâu hơn một chút, “Thẩm An Nhược, là tên này đúng không? Cái tên này đọc cũng đâu có dễ dàng, chúng ta kể tám lạng người nửa cân thôi.”

“Cũng không phải do tôi tự chọn mà.”

Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy thực ra tối nay mình không hẳn là quá xiu xẻo.

Cô và Trình Thiệu Thần gặp nhau lần thứ ba cũng tại một buổi hôn lễ. Con trai của chủ tịch hội đồng quản trị Nghệ thuật tập đoàn Chính Dương cưới vợ, mấy cô gái trẻ như Thẩm An Nhược cũng tới giúp chạy việc. Cô dâu chú rể vốn đang làm việc ở nước ngoài, bởi thế tư tưởng của họ khá thoáng, lần này về nước chỉ là tổ chức tiệc cưới bù, vì thế chỉ làm một bữa tiệc buffet ngoài trời đơn giản ở một trang trại ngoại ô thành phố. Thẩm An Nhược đứng phía sau chủ tịch Nghệ ở lối vào giúp chỉ đường, lúc Trình Thiệu Thần vừa xuống xe cô đã ngay lập tức nhận ra anh.

Khách khứa của ngày hôm đó phần nhiều đều là những vị đã qua tuổi trung niên đầu trọc bụng phệ, Trình Thiệu Thần nhanh nhẹn phong độ lại rất anh tuấn, như thiên nga giữa bầy vịt. Anh bắt tay với chủ tịch Nghệ và phu nhân, nói là thay mặt cha mẹ đến dự, chúc mừng hạnh phúc và tỏ ý xin lỗi. Chủ tịch Nghệ đối với anh rất nhiệt tình, còn nói lúc nào rảnh rồi muốn đến thành phố W thăm bạn cũ lâu ngày không gặp.

Thẩm An Nhược đứng ngoài quan sát rất hồ hững, cảm thấy người này thật sự có quá nhiều bộ mặt. Lúc gặp nhau lần đầu tiên, anh chỉ là một thanh niên kiệm lời ít nói, trong ánh mắt có chút buồn bã, hình như không nói câu nào, uống rượu cũng ít nhưng vẫn rất phong độ, lúc người khác nói chuyện thường tập trung nhìn thẳng vào mắt đối phương, chăm chú lắng nghe, khi tiệc tàn còn chủ động chở Thẩm An Nhược và mấy cô gái về. Lần thứ hai khi làm phù rể, anh trở thành một chàng trai nổi bật, ánh mắt dịu dàng ấm áp, nét cười rạng rỡ, vô cùng tích cực giúp chú rể giải vây, còn hóa giải cho anh ấy vô số tình huống mà vẫn tỉnh bơ như không, tư chất ngồi ngồi, nói năng lại khiêm tốn, là một mẫu hậu bối vừa hào hoa phong nhã vừa lễ độ cung kính.

Chào hỏi xong xuôi, anh cười khê với Thẩm An Nhược, cô đưa anh tới hội trường, cảm thấy rất vui vì sự trùng hợp này nên khê mỉm cười.

Bộ dạng lúc này của Trình Thiệu Thần cũng gần giống như lần thứ hai bọn họ gặp nhau, rất thanh thoi, ung dung và sáng chói. Anh hỏi: “Lần tới cô sẽ tham gia lễ cưới của ai nữa? Có lẽ tôi cũng quen người đó.”

“Gần đây thì không có.” Thẩm An Nhược cũng mỉm cười, “Gặp lại anh, bỗng dưng khiến tôi nhớ tới một bộ phim...”

“Hả? Phim nào?”

An Nhược định nói Bốn đám cưới một đám ma¹, bỗng nhiên nghĩ tới kết thúc của bộ phim đó, nói ra sợ có phần hơi lảng lơ bèn tìm một chủ đề khác, giả vờ lảng đi.

Bốn đám cưới một đám ma¹: Bộ phim của đạo diễn Mike Newell, kể về Charles cùng nhóm bạn chuyên làm phù dâu, phù rể cho các đám cưới. Anh gặp Carrie trong một đám cưới như thế và ngay lập tức phải lòng cô. Tuy nhiên, vì do dự, hoài nghi trước tình yêu sét đánh này mà anh bỏ lỡ cơ hội cưới Carrie – người mà sau này anh mới nhận ra là tình yêu đích thực bấy lâu nay anh tìm kiếm...

Hôm nay, bọn họ lại gặp nhau tình cờ hết như thế. Trình Thiệu Thần chỉ vào dây lý tách trước mặt Thẩm An Nhược: “Cô định uống hết chỗ này sao?”

“Tôi mời anh, xin cứ tự nhiên lựa chọn ỳnh.” Cô đã uống mất ly ‘Nhiệt huyết sục sôi’, lại thuận tay cầm ly màu cam. Trình Thiệu Thần cũng cầm ly màu tím gần anh nhất, ngắm nhìn mấy giây, rồi lại từ từ đặt xuống, đổi sang ly màu xanh, nhấp một ngụm rồi nhú mào: “Trong này có wishky sao? Tôi còn tưởng cô đang uống nước ngọt.”

“Ai lại tới chỗ này uống nước ngọt chứ? Quái đản quá.”

Trình Thiệu Thần vẫy nhân viên phục vụ lại: “Mang cho tôi một cốc nước lạnh.” Ngừng một chút rồi nói tiếp: “Mang thêm cho cô đây một cốc nữa.”

Thẩm An Nhược chống cằm nghiêng đầu nhìn anh cười khê: “Anh biết không, cầu vồng thật ra có hai loại, màu đỏ bên ngoài màu tím bên trong gọi là cầu vồng, màu tím ở ngoài màu hồng ở trong gọi là mây ngũ sắc, ngoài vành của cầu vồng, chúng ta rất ít khi có thể nhìn thấy. Ngày trước cha tôi đã từng nói, hôm tôi ra đời cũng là lúc vừa mưa xong, trên trời có cầu vồng, suýt chút nữa đã đặt tên cho tôi là Thẩm Nghê Hồng. À, mà tại sao anh không uống ly màu tím đó?”

“Đây là lần đầu tiên tôi được nghe chuyện này. Cái tên Thẩm Nghê Hồng rất hay, lại hợp với bộ dạng của cô bây giờ. Cô uống nhiều cũng nói nhiều hơn bình thường thì phải.” Trình Thiệu Thần cầm lấy ly rượu trên tay cô rồi đưa cho cô cốc nước lạnh, “Bao giờ cô định về? Bạn cô ở đâu? Đã rất muộn rồi đấy.”

Hôm đó anh uống thay cô mấy ly cocktail màu sắc bắt mắt, nhất định đợi cho tới khi cô muốn về, rồi lại đi thanh toán, Trình Thiệu Thần nói: “Cho phép tôi được mời cô.” Thẩm An Nhược liếc xéo anh: “Anh à, anh họ gì thế?”

“Tôi họ Trình, tôi tưởng cô vẫn nhớ chứ.” Ở nơi công cộng giằng co nhau thật sự không hay ho gì, anh chặn tay cô lại, ngón tay của anh rất mạnh mẽ, cô giằng ra không được, chỉ đành nhìn anh thanh toán.

Dù Thẩm An Nhược có say rượu nhưng vẫn hết như lúc bình thường, bước đi rất vững vàng, hướng hồ lúc đó cô đã say đâu. Nhưng Trình Thiệu Thần luôn đi sát cạnh cô. Lúc bước ra ngoài cửa, đột nhiên có người bước vào nên dừng phải, An Nhược bị đẩy lại một bước, Trình Thiệu Thần vội đỡ lấy, cô thuận đà ngã vào vòng tay anh. Gió lạnh bên ngoài thổi tạt vào người, hơi rượu dâng lên, thực ra cô uống không nhiều, nhưng vòng tay của người đàn ông này thật sự khiến cho người khác rất an tâm, thậm chí còn có cảm giác thân quen. Cô nghĩ tới ý định tà ác hồi tối, trong đầu hai loại ý tưởng giao tranh nhau.

Trình Thiệu Thần đỡ cô lên xe, cài dây an toàn giúp cô, còn mở hé cửa sổ. Gió thổi vào làm đầu óc cô thật sự choáng váng, lại nghe thấy tiếng người bên cạnh hỏi: “Cô đang ở đâu?” Thấy cô không trả lời, một lúc sau lại hỏi: “Cô định đi đâu?”

Thẩm An Nhược nghe thấy tiếng của mình hình như từ nơi nào đó rất xa vọng lại: “Đi đâu cũng được.” Cô hơi buồn ngủ.

Giọng của người đàn ông đó hình như cũng ở rất xa, như thể đang cười: “Đây có phải là câu trả lời từ miệng một cô gái ngoan hiền không đây?” Hình như chiếc xe bắt đầu chuyển động, một lúc anh lại nói: “Này cô, đừng ngủ đấy. Cô Thẩm? Thẩm An Nhược? Cô có hiểu là trước mặt đàn ông cô không nên mất phong vệ như thế này không? Cô sẽ gặp nguy hiểm. Cô không sợ tôi làm gì cô sao?” Bỗng nhiên anh day day tai cô.

Thẩm An Nhược cảm thấy hơi đau, dựa vào một bên cửa xe miễn cưỡng mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn anh: “Anh ở một mình với phụ nữ vừa uống rượu cũng rất nguy hiểm đấy. Ôi, lẽ nào anh không nhận ra rằng tôi bây giờ chỉ mong anh ngồi sát vào mình sao?” Cô liếc nhìn anh sáng mắt lả lơi, đáng tiếc kinh nghiệm vẫn còn rất non kém.

Trình Thiệu Thần khựng lại giây lát rồi bật cười lớn: “Đây lẽ nào là kiểu trêu chọc tán tỉnh trắng trợn mà người ta đồn đại sao?”

“Không, đây là kiểu dụ dỗ lộ liễu.” Thẩm An Nhược mơ hồ đáp lại. Hôm nay uống rượu xong cô thật chẳng ra sao, thực ra cô vốn có thể uống nhiều hơn nữa mà vẫn không vấn đề gì.

Trước khi Thẩm An Nhược chìm vào giấc ngủ, cô còn láng máng nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần ngồi bên cạnh khê thở dài: “Đầu óc vẫn còn minh mẫn lắm.”

**** *

Lúc Thẩm An Nhược tỉnh dậy, cô chỉ cảm thấy đầu mình đau như muốn nứt ra, cổ họng khô khốc. Cô ngồi dậy, dần dần hồi tưởng lại câu chuyện xảy ra đêm qua, từng việc từng việc một, thậm chí cả câu nói cuối cùng trước khi ngủ gục. Quần áo của cô vẫn chỉnh tề như cũ, chỉ có áo khoác ngoài và giày thì được tháo ra, trên người còn đắp thêm một tấm chăn tơ tằm.

Thật đáng buồn biết bao, đến cả quyền được mượn rượu tầm hoan cũng không có, cô vốn tưởng rằng cứ say đến quên trời quên đất như thế, lúc tỉnh dậy thì đã vật đổi sao dời, thế sự xoay vần, mọi chuyện theo thời gian đổi khác hoàn toàn. Cô vốn rất tự hào vì tư duy minh mẫn của mình, lúc này lại chỉ muốn kẻ đầu mình vào máy chém, chém phăng đầu mình đi.

Xung quanh chỉ toàn là bóng tối, thấp thoáng ánh đèn phía xa khiến lòng người an tâm phần nào. Cô lão đảo bước về phía ánh sáng, bỗng nhận ra mình vẫn có thể bước đi rất vững vàng, thậm chí không chút loạng choạng, chỉ có đầu là vẫn còn đau buốt.

Cách bài trí của căn hộ này rất lạ lùng, hình như không có tường ngăn. Thẩm An Nhược ôm trán ngồi xuống chiếc ghế thấp cạnh cây đèn một lúc, cảm giác trong phòng hình như sáng hơn ban nãy rất nhiều, ngẩng đầu lên thấy Trình Thiệu Thần đang đứng cách mình hai mét, nhìn chăm chú. Anh mặc bộ quần áo ở nhà, tóc vẫn còn ướt, hình như vừa tắm xong.

Thấy cô ngồi đó, mắt anh thoáng chút ngạc nhiên, anh cười: “Cô tỉnh nhanh thật.”

Cô chỉ lặng lẽ nhìn anh. Những lần trước thấy anh đều ở những nơi đông người trang trọng, vận y phục thẳng thớm không một nếp nhăn, giờ nhìn anh trong bộ dạng này lại cảm thấy hết sức bối rối. Để che giấu sự bối rối, có lẽ cô nên đứng dậy la toáng lên. Sao tôi lại ở đây? Để duy trì phẩm giá thực nữ, có lẽ cô nên đưa tay về phía anh cười khê: Chào anh, cảm ơn anh đã đưa tôi về đây. Để... cách hành xử nào phù hợp với tình huống hiện giờ đây? An Nhược nghĩ lúc này bộ dạng mình chắc chắn trông rất ngu ngốc, cơn đau đầu ập đến làm cho cô chẳng nghĩ được điều gì.

May thay Trình Thiệu Thần không đứng ở đó lâu, anh đi qua chỗ An Nhược ngồi, chỉ nói đơn giản: “Cô muốn uống nước không? Nước nóng hay lạnh?”

“Nước ấm đi, cảm ơn anh.” Thẩm An Nhược nghe thấy mình điềm tĩnh nói.

Thẩm An Nhược uống vài ngụm, vẫn cảm thấy ngại ngùng không biết chui vào đâu. Tiết mục đã suy tính tới qua, giờ cô cũng chẳng còn đủ dũng cảm mà diễn tiếp nữa, đành giả vờ ngốc: “Tôi nay phiền anh quá. Tôi nghĩ mình nên về thôi.”

“Ở lại đây đi, đã ba giờ rồi.” Giọng Trình Thiệu Thần vẫn bình thản như không.

Thẩm An Nhược thấy tim mình đập thình thịch, lại nghe thấy anh nói tiếp: “Tôi mệt lắm rồi, không thể lái xe đưa cô về được nữa. Trong khu này cũng rất khó gọi taxi cho cô.”

“Tôi có thể gọi...”

“Không an toàn đâu.” Anh vừa nói hết câu, bỗng nhớ ra điều gì đó liền bật cười, bổ sung thêm, “Không chừng ở cùng với tôi lại an toàn hơn.”

Thẩm An Nhược đang cố gắng tiêu hóa những ý trêu chọc trong câu nói của anh, lại nghe anh nói tiếp, “Cô có thể đi tắm, tôi đã đặt quần áo ngủ, khăn mặt và bàn chải mới trong phòng tắm.” Khi ngẩng đầu lên thì anh đã cầm gối và chăn đi mất.

Thẩm An Nhược đi rửa mặt, rồi mặc bộ đồ cũ quay về giường nằm, Trình Thiệu Thần vẫn để đèn để cô có thể nhìn thấy đường. Không gian và ánh sáng của căn hộ này được thiết kế rất kì lạ, cô không biết Trình Thiệu Thần đang ở đâu, đến cả tiếng thở của anh cô cũng không nghe thấy. Cô chỉnh lại đèn đầu giường, hạ ánh sáng yếu đi một chút.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngoài tiếng tim đập của cô, còn có âm thanh của máu đang chảy trong huyết quản. Rõ ràng im ắng như vậy nhưng cô lại cảm giác như có thiên binh vạn mã đang lao rầm rập tới, khiến cho tai mình ù đặc. Cô lấy gối úp lên đầu mình, cứ như thế trần trọc cho tới tận lúc trời bắt đầu hừng sáng mới có thể ngủ thiếp đi.

Lần thứ hai tỉnh dậy đã gần giữa trưa, cũng may hôm nay là thứ Bảy. Cuối cùng Thẩm An Nhược có thể nhìn rõ căn hộ, thì ra toàn bộ là một không gian mở, tất cả các phòng chức năng đều chỉ phân biệt bằng trần nhà và mặt sàn, phòng ăn, phòng đọc sách hoặc phòng khách đều chỉ ngăn cách bằng một bức bình phong bằng giấy trắng, màu sắc đường nét đều hết sức đơn giản, đồ dùng trong nhà cũng ít, không giống như một căn hộ đang có người ở. Một không gian rộng lớn với cách bố trí như thế này thật sự quá xa xỉ.

Trình Thiệu Thần vẫn đang ngủ, cuộn tròn trong chăn nằm dài trên sofa, tay chân hở cả ra ngoài, môi hơi mím lại trông như một cậu bé, hoàn toàn không giống với dáng vẻ nho nhã, đứng đắn của anh thường ngày. Cô rón rén đi qua, vệ sinh cá nhân xong xuôi bước ra thấy anh đã tỉnh dậy, dụi dụi mắt hỏi: “Cô có biết làm bữa sáng không?”

Gian bếp của Trình Thiệu Thần vô cùng sạch sẽ, tất cả các thiết bị điện tử và đồ dùng đều có đủ, thậm chí đến cả bột gạo và gia vị cũng có, chỉ có điều phần lớn đều chưa mở bao bì, trong tủ lạnh cũng còn có một ít rau cải tươi. Thẩm An Nhược cảm thấy con người này thật kì lạ. Cuối cùng cô quyết định làm bánh trứng và cháo kê, dùng cải trắng và dưa chuột trộn làm hai loại salat. Sau khi dọn dẹp ngăn nắp, lúc cô chuẩn bị ra về thì Trình Thiệu Thần đã thay quần áo xong: “Tôi đưa cô về.”

“Không cần phiền anh thế đâu, tôi đi taxi là được rồi.”

“Cô đang sống ở khu mới à? Hôm nay tôi có việc ở chỗ đó, cũng thuận đường.”

Trình Thiệu Thần lái xe nhanh nhưng vẫn rất cẩn thận. Thẩm An Nhược lại cảm thấy đau đầu trở lại, cô nhớ ra từ tối hôm qua đến giờ điện thoại vẫn tắt, sợ công ty có chuyện bèn mở máy. Điện thoại của cô vừa mở, chỉ vài giây sau, một chuỗi các tin nhắn ồ ạt đến. Cô mở tin nhắn ra xem, có rất nhiều cuộc gọi nhờ của Giang Hạo Dương, tổng cộng là sáu cuộc, từ mười hai giờ đến hai giờ sáng. Thẩm An Nhược ngớ người ra một lúc rồi khẽ thở dài, bấm nút xóa toàn bộ tin nhắn và số điện thoại. Khi dòng chữ ‘xác nhận xóa’ hiện lên, cô do dự một chút, từ đáy lòng có gì đó khẽ nhói lên, nhưng vẫn kiên quyết xóa đi.

Quãng đường không ngắn, Trình Thiệu Thần lái xe rất chuyên tâm, hai người suốt cả quãng đường đều im lặng, Thẩm An Nhược bỗng nhiên rất cảm kích sự kiệm lời của Trình Thiệu Thần.

Đúng vào lúc ấy, chuông điện thoại bỗng nhiên lại vang lên, An Nhược đang mãi nghĩ bị giật mình, lỡ tay làm rơi chiếc điện thoại xuống gầm xe. Trình Thiệu Thần cúi người giúp cô nhặt lên làm cô hơi khó xử. Tiếng chuông vẫn reo ầm ĩ, mặc dù tên người đã biến thành một dãy số dài dằng dặc nhưng cô vẫn có thể nhận ra vì đã thuộc nằm lòng. Cô thấy mắt mình cay cay, có lẽ do dãy số cứ nhấp nháy không ngừng đập vào mắt.

An Nhược cảm thấy hình như Trình Thiệu Thần đang quay đầu sang nhìn, bèn cười với anh: “Cuộc gọi quấy rầy thôi, gọi không biết bao nhiêu lần rồi.” Cuối cùng tiếng chuông cũng tắt, rất lâu sau không thấy gọi lại nữa. Thẩm An Nhược mới khẽ thở phào nhưng trong lòng cũng có chút thất vọng không giải thích được, lại tắt điện thoại. Cô không biết Trình Thiệu Thần ngồi bên cạnh có thể quan sát được mấy phần, chỉ thấy bắt đầu khó xử.

Không khí yên lặng trong xe thật sự khiến người ta cảm thấy bức bối. Trình Thiệu Thần bỗng nhiên mở lời: “Cô cứ mở điện thoại rồi gỡ pin ra, tổng đài sẽ thông báo thuê bao hiện tại đang ngoài vùng phủ sóng. Nếu cô không muốn sau giờ làm cũng bị công ty quấy rầy, chỉ bằng thử cách này xem.”

“Thật sao? Bây giờ tôi mới biết chuyện đó.”

“Ừ, bộ phim mà cô nhắc đến lần trước, tôi biết là phim nào rồi.”

Không ngờ anh lại chuyển chủ đề nhanh như vậy, Thẩm An Nhược hơi lúng túng nhưng cũng rất bình tĩnh hỏi lại: “Đàn ông các anh mà cũng xem ‘Cô dâu chạy trốn’ sao?”

“Ừa, hóa ra là bộ phim đó hả? Tôi vẫn cứ tưởng là phim ‘Bác sĩ hóa thân’”.

Thẩm An Nhược ngớ người một lúc, vài giây sau mới hiểu ra anh đang có ý trêu chọc hành động lạ thường của cô tối hôm qua. Cô không biết nói gì, chỉ mím môi quay đầu liếc Trình Thiệu Thần, thấy anh cùng lúc đó cũng quay đầu lại mỉm cười vô tội với cô.

Hôm nay anh mặc áo len cùng màu với áo khoác ngoài, trông trẻ trung hơn nhiều, anh cũng cười nhiều hơn, hoàn toàn không giống với ấn tượng của cô về anh trước đây. Anh mới chính là người có thể đóng vai đa nhân cách chứ không phải là cô.

Cuối cùng đã đến nơi. Thẩm An Nhược nói cảm ơn rồi đành xuống xe thì bỗng nhiên nghe thấy Trình Thiệu Thần nói: “Nếu em có thời gian, tôi mời em ăn cơm.”

“Hả?” Cô vừa mới đứng dậy, cảm thấy đầu óc bỗng chuenh choáng, trong một chốc vẫn chưa kịp định thần.

“Cảm ơn vì sáng nay đã làm bữa sáng cho tôi.”

Thẩm An Nhược đã đứng ở bên ngoài, Trình Thiệu Thần vẫn chưa xuống xe, vì thế cô không thể nhìn thấy gương mặt anh lúc bấy giờ.

Cô như nghe thấy chính mình đáp lại: “Lẽ ra phải là tôi mời anh mới đúng. Bao giờ anh rảnh thì gọi điện cho tôi.”

Mãi cho tới khi xe của Trình Thiếu Thần đã đi rất xa, cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Lúc đó mặc dù là mùa đông, ánh nắng rực rỡ đến chói mắt, cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, không mở nổi mắt ra nữa.

**** *

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ xem: Không công khai.

Hạ Thu Nhận sau khi đọc xong một cuốn tiểu thuyết đã từng nói: Luôn có rất nhiều những lý do bất đắc dĩ khiến hai người yêu nhau phải chia ly, sống một đời tiếc nuối.

Mình nói: Đó rõ ràng là vì yêu nhau không đủ. Nếu không có thứ gì quan trọng hơn tình yêu thì dù họ không thể sống cùng nhau nhưng vẫn có thể chết cùng nhau.

Hạ Thu Nhận nói mình bị kích động, mình bôi nhọ tình yêu.

Thực ra mình chỉ đang phân tích thực tế mà thôi. Làm gì có thứ tình yêu vĩ đại đến nỗi không gì có thể thay thế được. Nếu yêu đến độ khó có thể chia lìa nhưng vẫn không có cách nào để ở bên nhau thì đó là do luôn luôn có thứ quan trọng hơn tình yêu: tiền bạc, danh lợi, tình thân, tình bạn, thậm chí cả sự bình yên trong lòng... Nhiều vô số kể.

Hồi nhỏ hay đọc truyện kiếm hiệp, thích nhất là nhân vật Lý Tầm Hoan² trượng nghĩa hào hiệp, tình sau nghĩa nặng, mỗi lần đọc tới đoạn chàng đau đớn khắc gương mặt người chàng yêu lên một tấm gỗ rồi chôn vùi trong trận tuyết trắng xóa là mình lại rơi nước mắt. Sau này lớn lên mình hiểu ra rằng, năm đó chàng nhường lại Lâm Thi Âm có lẽ cũng chỉ vì đối với chàng, tình bạn vẫn quan trọng hơn tình yêu. Chàng đã thực hiện ước nguyện khiến lòng mình thanh thản, cũng rời xa người mà người bạn thanh mai trúc mã với chàng đang theo đuổi. Để rồi cuối cùng chính suy nghĩ của chàng lại khiến cả ba người đều không hạnh phúc. Điều này thực ra cũng không ngăn được việc mình tiếp tục thích chàng, chỉ có điều hình ảnh của chàng trong trái tim mình không còn hoàn mỹ được như trước nữa.

Lý Tầm Hoan²: là một nhân vật hiệp khách lãng tử do nhà văn Cổ Long xây dựng nên trong bộ truyện ‘Đa tình kiếm khách, vô tình kiếm’ của ông. Lý Tầm Hoan dưới ngòi bút của Cổ Long là một gã thanh niên học rất giỏi, từng đỗ Thám hoa, tinh thông võ nghệ, nhất là tài phóng phi đao ‘không bao giờ trượt’(lệ bất hư phát) đã lấy mạng khá nhiều kẻ thù khiến cho các hảo thủ giang hồ có phần kiêng nể khi muốn giao chiến với chàng. Chàng nổi tiếng trong giang hồ cũng vì thành thạo cả tửu và sắc. Đây cũng là một nhân vật gặp phải nhiều đau khổ trong cuộc sống, bắt đầu bằng việc nhường người mình yêu là Lâm Thi Âm cho huynh đệ kết nghĩa Long Tiểu Vân, song chính điều này lại mang đến đau khổ cho cả ba người họ. Long Tiểu Vân vì ghen ghen mà sinh đồ kị, rắp tâm hãm hại Lý Tầm Hoan, Lâm Thi Âm vì yêu Lý Tầm Hoan mà không bước ra thế giới bên ngoài, còn Lý Tầm Hoan vì nhớ thương nàng mà làm bạn với rượu và bệnh lao.

Điều mình ghét nhất trong tiểu thuyết là hình ảnh nhân vật nam chính khí phách hiên ngang, có được thiên hạ, mất đi tình yêu rồi lại thổn thức nhớ nhung. Tình yêu vốn không phải là thứ quan trọng nhất, hà tất phải tôn sùng nó đến thế, rõ ràng là quá đầy đủ sung túc rồi nên mới rảnh rỗi mà đem tình yêu ra để ca ngợi, thật buồn cười. Nếu họ thực sự đối mặt với chuyện cơm áo gạo tiền bán mạng để kiếm sống, chỉ sợ rằng cũng chẳng dám quay đầu lại mà nghĩ về người mình đã từng yêu.

Ngay từ nhỏ mình đã nghĩ rằng cái gọi là tình yêu chẳng qua chỉ là một loại cảm giác, cũng giống như cái nức nủ cao su của trẻ con, cái nặng của người bị đau chân hay thuốc phiện của người nghiện. Khi trẻ con lớn lên, người bệnh lành chân, người nghiện cai được thuốc... thì lúc đó họ không cần đến nó nữa, khi đó nó sẽ chẳng còn nghĩa lý gì cả. Bây giờ thì mình càng hiểu rằng tình yêu chẳng qua cũng chỉ là một thứ đồ trang sức, giống như khuyên tai, đeo nó vào có thể khiến cho bạn đẹp hơn một chút nhưng cũng có lúc khiến bạn đau đớn, thậm chí còn khiến tai bạn sưng lên, khổ sở không nói nên lời. Từ trước đến giờ chưa bao giờ mình nghĩ đến chuyện xô khuyên, tai mình dễ bị dị ứng, mình cũng không thích đeo khuyên tai, chưa bao giờ vì chuyện đó mà cảm thấy thiếu đi thứ gì. Vậy thì, mình hà tất phải cần đến tình yêu?

Hết chương 4

5. Chương 5

Hôm đó Thẩm An Nhược quay về nhà, uống hai viên aspirin trị đau đầu và hai viên an thần rồi lăn ra giường ngủ luôn, quần áo cũng không thèm thay. Đến khi cô bị tiếng chuông cửa chói tai làm cho thức giấc, miễn cưỡng mò dậy thì mới biết trời đã tối hẳn, đứng trước cửa nhà cô là Hạ Thu Nhận với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Tại sao cậu lại tắt điện thoại? Tại sao tớ bấm chuông đến tận năm phút cậu mới mở cửa?” Hạ Thu Nhận thấy cô không sao thì nổi giận đùng đùng, miệng nói liên thanh.

“Cái chuông cửa này tiếng khó nghe quá, tớ phải đổi cái khác mới được. Cậu thấy tiếng chim hót thế nào?”

“Thẩm An Nhược!”

“Xin cậu đấy, đừng hét nữa, giọng của cậu cũng khó nghe quá đi mất. Cậu đến đây làm gì thế?” Thẩm An Nhược thấy cơn đau đầu hình như vẫn chẳng đỡ đi chút nào.

“Giang Hạo Dương gọi điện cho tớ, bảo tớ đến xem cậu thế nào. Anh ấy nói không liên lạc được với cậu.”

Chẳng hiểu sao khi cô nghe cái tên ấy lại cảm thấy có chút lạ lẫm, hình như đã quá xa xôi, nhưng vẫn thấy lòng đau nhói. Thẩm An Nhược không nói gì.

“Hai người bỏ cậu lại sao thế? Suốt ngày cãi cộ gây chuyện, không thấy mệt à?”

“Không có gì đâu, về sau sẽ không cãi nhau nữa. Cậu nói với anh ấy giúp tớ là tớ không sao, điện thoại của tớ hỏng, tớ cũng không muốn nói chuyện với anh ấy. Thu Nhận, để hôm khác tớ tâm sự với cậu nhé, hôm nay tớ mệt.”

Hạ Thu Nhận vốn nghĩ rằng hai người họ lại cãi nhau nên cũng không để ý, nói dông dài một lúc rồi nấu cho Thẩm An Nhược bát mì, lát sau thì ra về. Thẩm An Nhược cũng không ngủ thêm được nữa bèn tìm đĩa DVD phim hài để xem. Phim Chuyện văn phòng là một bộ phim của Liên Xô cũ, cặp đôi nam nữ oan gia này ngay từ lần đầu gặp mặt đã không ưa nhau, cả ngày chỉ cãi nhau, đánh nhau chí chóe không ngừng, cuối cùng lại về bên nhau, cô rất thích bộ phim này, ngày trước vừa xem vừa cười ngặt nghẽo, cảm thấy cãi nhau cũng hết sức ngọt ngào, vậy mà giờ đây lại thấy đắng ngắt trong miệng. Một cuộc hôn nhân suốt ngày chỉ có cãi cộ, cuối cùng cũng sẽ có khi cảm thấy mệt mỏi chán chường. Cái mà chúng ta thường xem, vĩnh viễn chỉ là ‘Hoàng tử và công chúa từ đó sống hạnh phúc bên nhau.’ Còn sau đó thì sao, ai mà biết được? Còn phim Xuất thủy phù dung¹, nam nữ nhân vật chính vừa gặp đã cãi nhau đánh nhau, nhân vật nam chính ban đầu còn ra sức hành hạ cô, cuối cùng lại trở nên vô cùng hòa hợp.

Xuất thủy phù dung¹: Một bộ phim Hồng Kông ra mắt năm 2010, nội dung chính kể về nhân vật La Kiều mồ côi cha mẹ từ nhỏ, cô được những người dân trên đảo Trường Châu nuôi dưỡng và hết lòng thương yêu, tuy vậy cô mang nặng mặc cảm và sống rất bi quan. Kiều bị phụ tình nên cô tuyệt vọng nhảy xuống biển định tự tử, may thay cô cho rằng mình nhìn thấy ‘Thủy Thượng Quan Âm’ vốn là một vị thần trong truyền thuyết, Kiều tin rằng một khi nhìn thấy vị thần này thì cô đã có siêu năng lực. Vì thế Kiều tự tin đăng ký tham gia giải bơi lội ‘Hoa sen hé nở’ tổ chức tại Hồng Kông, thậm chí cô còn bắt cóc luôn anh chàng vận động viên vô địch về bơi lội của Hồng Kông là Quách Chí Viễn để về huấn luyện cho đội. Trong thời gian luyện tập, hai người đã phải lòng nhau.

Thực ra trong tất cả các bộ phim, hạnh phúc đều rất ít, chia cách thì dài, còn chúng ta thường chỉ vì vài phút giây ngọt ngào của hạnh phúc ngắn ngủi mà quên đi hai tiếng khổ đau trước đó. Lại xem đến bộ phim Chuyện cũ ở Philadelphia², là phim Catherine Hepburn đóng cách đây sáu mươi năm, trong phim đó, cô gái giàu có đang chuẩn bị kết hôn, cuối cùng lại yêu một người khác, rồi tái hôn với chồng cũ, trước đây bọn họ vì say rượu và bạo lực gia đình mà chia tay nhau, nhưng họ vẫn không sợ lại giẫm lên vết xe đổ mà quay về bên nhau... Thật kì lạ, bộ phim mà trước kia khiến cô luôn vui vẻ thì giờ đây xem lại nó, cô chỉ thấy hồ nghi. Cô tua nhanh bộ phim, nửa tiếng đã xem xong, hết phim này đến phim khác, đầu óc mặc dù mơ mơ màng màng, ý thức cũng không rõ ràng nữa nhưng vẫn không hề buồn ngủ.

Chuyện cũ ở Philadelphia2: Bộ phim nói về một phụ nữ nổi tiếng, Tracy Samantha Lord Haven, vướng phải những rắc rối khi đang chuẩn bị kết hôn với một doanh nhân buồn tẻ thì cùng một lúc, người chồng cũ và một chàng phóng viên quyền cũ xuất hiện. Đây được xem như bộ phim kinh điển của thể loại hài kịch hôn nhân, một dòng phim khá thời thượng vào những thập niên ba mươi, bốn mươi, với mô típ một cặp đôi đã ly dị, có những mối quan hệ mới nhưng cuối cùng lại tái hôn và sống hạnh phúc.

Không ngờ có cũng có bộ phim Bác sĩ hóa thân, đây là phim trong bộ sưu tập của Ingrid Berman. Bình thường Thẩm An Nhược không hay mua thể loại phim u ám này. Cô chỉ xem phim có kết thúc có hậu. Nhớ lần cuối xem phim Bác sĩ hóa thân trên tivi là cách đây mười mấy năm. Dù phim từ nửa thế kỷ trước nhưng âm thanh hình ảnh vẫn thuộc hàng bom tấn, không chỉ tấn công thị giác người xem mà còn căng thẳng đến ngạt thở. An Nhược sợ quá nên tắt đi.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, căn hộ dành cho người độc thân nhỏ xinh này cô mới thanh toán hai tháng trước, vì bạn cùng phòng trong kí túc xá của công ty thường hay đưa bạn trai về ở qua đêm khiến An Nhược cảm thấy rất khó xử. Khi đó cô và Giang Hạo Dương cũng đang trong giai đoạn vui vẻ, Giang Hạo Dương nói với cô: “Em ngốc quá, căn hộ của bọn anh đến tháng Ba là có thể bàn giao rồi. Em cố nhẫn nhịn bọn họ thêm mấy ngày nữa là có chỗ để ở thôi.”

Thẩm An Nhược nói: “Ôi, ai muốn đến ở chỗ anh chứ. Giá nhà bây giờ đang cao chót vót thế này, chỉ cần đầu tư một chút nhất định sẽ có lợi.”

“Anh thật có phúc, bà xã của anh chưa cưới mà đã biết lo lắng quán xuyến gia đình rồi.”

“Anh bớt tự mãn đi, em phải tìm một chỗ ở ỉnh đảnh, về sau nếu anh mà làm em bực mình em sẽ dọn về đó ở một mình, không cần anh nữa.” Cô xoa trán, cố gắng gạt những chuyện cũ ra khỏi đầu.

Chia tay là điều đúng đắn, một thời gian dài gần đây, trước mặt mọi người cô vẫn là một cô gái bình tĩnh chín chắn, nhưng riêng trước mặt Giang Hạo Dương lại nóng nảy thiếu kiên nhẫn vô cùng, lần nào cãi nhau xong cũng cảm thấy rất hối hận, lại dịu dàng ngoan ngoãn nghe lời, cứ như thế này mãi, chỉ sợ bản thân không thể phân biệt phải trái đúng sai để điều chỉnh, trở thành một nữ Jack Hyde thứ hai.

Bên ngoài trời đã hửng sáng, hóa ra chỉ cần hai ngày đã có thể đảo ngược đồng hồ sinh học. An Nhược tự ép mình đi tắm rồi đi ngủ, sau khi dọn dẹp phòng mình cẩn thận, đến cửa sổ cũng lau chùi sáng bóng như gương, cô bèn tới tiệm cắt tóc rồi đi shopping mua mấy bộ đồ mới.

Thế này thật tốt, sang ngày mai, cô lại có thể trở thành một Thẩm An Nhược nữ tính, dịu dàng xinh đẹp đồng lòng người, trước sau như một.

Ngày tiếp theo, cô không trốn được Giang Hạo Dương nữa, anh gọi điện trực tiếp tới máy bàn của công ty. Thẩm An Nhược thấp giọng nói: “Để em gọi lại cho anh.” Rồi cầm điện thoại tới phòng vệ sinh. Đây là câu trước đây Giang Hạo Dương nói nhiều nhất. Cô không muốn anh gọi tới kí túc xá của trường đại học, sợ bạn bè cùng kí túc sẽ hỏi han phiền phức, vì thế đều là cô chủ động gọi điện. Anh sợ cô tốn quá nhiều tiền điện thoại, vì thế sau vài câu sẽ nói: “Để anh gọi lại cho em.” Khi đó cô chưa bao giờ nghĩ hai người đang yêu nhau, bây giờ nhớ lại, thực ra lúc đó cũng đã có thể coi như thế rồi.

Điện thoại được kết nối, ở đầu dây bên kia rất lâu không thấy nói gì, Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy lo lắng, nếu anh lại nói: “Chỉ bằng chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi” thì những gì cô tự dựng lên suốt hai ngày qua chẳng phải lại tan thành mây khói sao, may mà anh không nói gì, có lẽ anh cũng cảm thấy mệt mỏi với mối quan hệ này. Im lặng rất lâu, Thẩm An Nhược thở dài, bình tĩnh mở lời: “Giang Hạo Dương, em đã suy nghĩ rất kĩ, lần này không muốn làm theo cảm tính nữa, từ trước đến giờ anh không thích dây dưa, em cũng muốn là người giải thoát cho cả hai, chúng ta cùng giữ thể diện cho nhau đi.” Đầu dây bên kia vẫn không hề nói gì, cô lại nói tiếp: “Cảm ơn anh đã đối tốt với em trong suốt những năm qua. Anh保重 nhé!”

Thực ra trong khoảnh khắc đó, cô rất muốn nói: “Giang Hạo Dương, dạ dày của anh không tốt, về sau đừng uống nhiều rượu như thế nữa.” Lời nói tới đầu môi chợt nuốt ngược vào trong. Cô nhớ tới một câu chuyện, lúc người chồng vừa mới ly hôn chuẩn bị ra khỏi nhà, xuống tới cầu thang ngẩng lên nhìn thấy người vợ đang phơi khăn trải giường trên ban công, bỗng nhiên thấy không nỡ bèn quay trở lại, câu chuyện lại cứ thế tiếp tục. Còn cô, lần này nhất định sẽ không quay đầu lại nữa. Có lẽ trôi qua rất lâu, mà có khi cũng chỉ

vừa qua một giây, lúc đó cô đã hoàn toàn mất khái niệm về thời gian. Giang Hạo Dương ở đầu dây bên kia khẽ nói: “Em cũng bảo trọng, tự chăm sóc tốt cho bản thân mình nhé.” Cô nghe loáng thoáng thấy có tiếng anh thở dài, tựa hồ một mỗi tới cực điểm, mà cũng tựa như vừa trút được một gánh nặng. Nhưng những chuyện đó giờ đây đã không còn liên qua đến cô nữa.

Buổi chiều, Thẩm An Nhược đang sửa lại biên bản cuộc họp thì nghe thấy đồng nghiệp Lâm Lệ Tinh cùng trưởng phòng Trương Hiệu Lễ đang tranh luận kịch liệt, làm đứt mạch suy nghĩ của cô. Lâm Lệ Tinh đã vào công ty được hơn mười năm, là cán bộ lâu năm của tập đoàn Chính Dương, nhưng lại là cấp dưới của Trương Hiệu Lễ, thời gian công tác không kém là bao so với ông. Thì ra, Trương Hiệu Lễ giao cho chị ta một công việc mới, còn Lâm Lệ Tinh khẳng khái cho rằng khối lượng công việc quá lớn, chị không thể ngày nào cũng tăng ca, nói qua nói lại mãi đành nhờ người của bộ phận nhân sự điều thêm nhân viên tạm thời tới giúp sức. Sếp Trương có vẻ không hài lòng, còn Lâm Lệ Tinh vẫn tiếp tục tranh cãi: “Tôi về nhà còn phải chăm sóc chồng con. An Nhược chưa ràng buộc gì, vẫn nhàn nhả nhất, tại sao không để cô ấy làm.”

“Công việc này không phải là nhiệm vụ của An Nhược.”

“Việc của tôi cũng không chỉ có mỗi việc này.”

“Đây là nhiệm vụ cấp trên giao phó, không phải thứ để đem ra thương lượng với cô.” Hai người cùng nói một lúc, không khí vô cùng căng thẳng, những người khác trong phòng đều không dám ho he nữa lời.

Thẩm An Nhược tranh thủ lúc hai người im lặng, khẽ nói: “Trưởng phòng, tôi có thể cùng làm với chị Lâm.”

“Vây được, để Lệ Tinh làm chính, An Nhược có thời gian rảnh thì trợ giúp. Nhưng công việc của phòng kế hoạch vẫn phải hoàn thành đó.” Tranh luận một hồi cuối cùng cũng giải quyết xong.

Sau khi hết giờ làm, Thẩm An Nhược sắp xếp lại bàn làm việc, hoàn thành xong công việc trong ngày, lên kế hoạch cho ngày mai, đang chuẩn bị ra về thì nghe thấy trưởng phòng Trương gọi: “Thẩm An Nhược, lại đây.”

Sắc mặt của ông rất xấu. Thẩm An Nhược từ trước đến giờ rất tôn trọng người này, năm ngoái ông tự mình phỏng vấn cô, cho cô cơ hội được làm việc tại Chính Dương, tự tay dạy cho cô tất cả, còn đưa cô từ công ty con về tổng công ty, ngày thường luôn đối với cô như người anh, người cha trong nhà.

Trương Hiệu Lễ nói: “Cháu vừa quen Lâm Lệ Tinh đúng không? Cháu không biết tính cô ta thế nào sao? Cháu nên hiểu rằng hôm nay cháu giúp cô ta, cô ta không hề cảm kích mà lại nói cháu là người thích thể diện đó.”

Thấy Thẩm An Nhược không nói gì, ông lại nói tiếp: “Cháu cũng nên biết, chú rất không hài lòng với công việc dạo gần đây của cô ta, nhất là chuyện cô ta ý là nhân viên cũ, đến cả sếp ít tuổi hơn cũng không thèm coi trọng. Hôm nay chú muốn mượn chuyện này để chính đồn lại cô ta. Chẳng lẽ cháu không hiểu điều đó sao? Lẽ nào chú phải khen ngợi vì con dao hai lưỡi của cháu?”

Ông phê bình, An Nhược rất nhẹ nhàng, vì thế cô chỉ biết cúi đầu im lặng.

“An Nhược, lòng tốt phải biết đặt đúng chỗ, cháu luôn luôn thông minh lại nhạy cảm, vậy mà hôm nay bắt cần quá. Công việc không nằm ở chỗ phải làm thật nhiều, đối với lãnh đạo mà nói, trong vòng một tháng cháu chỉ làm một công việc giống nhau vẫn hơn người ngày ngày bận rộn tới mất quay đi quay lại với những công việc tầm thường, vô vị. Nếu cháu muốn sau này có thể tiếp tục phát triển thì hãy nhớ câu này của chú. Còn nữa, hôm nay cháu giúp Lâm Lệ Tinh, lần sau nếu cháu không giúp cô ta, cô ta nhất định sẽ chủ động tìm đến. Cháu cứ đợi mà xem.”

“Chị Lâm chẳng qua cũng chỉ là người khẩu xà tâm Phật thôi ạ.” Thẩm An Nhược không nhận được, thanh minh thay cho Lâm Lệ Tinh.

“Thẩm An Nhược, cháu xem, chú vừa nói lòng tốt của cháu phải đặt đúng người đúng chỗ, cháu ngốc quá. Chú đang giận Lâm Lệ Tinh, cháu lại nói đỡ cho cô ta, chú nghe có lọt tai hay không? Chú lại càng tức giận hơn, có khi lại giận cả chém thớt liên lụy sang cả cháu. Lâm Lệ Tinh là cấp dưới của chú đã mười năm, mặt tốt mặt xấu của cô ta chú hiểu hơn cháu nhiều. Cháu bình thường thì ít nói, cái lúc không cần cháu nói thì cháu lại nhiều lời. Còn nữa, cháu xem lại phần mở đầu bản tổng kết hôm nay của mình, nếu chỉ một câu có thể giải thích rõ ràng, lại không quá quan trọng thì cháu viết thành hai đoạn. Thẩm An Nhược, cháu đã

làm một câu chuyện đơn giản trở thành phức tạp, lại nhìn người và nhìn nhận sự việc phức tạp thành một thứ quá đơn giản. Chú biết nói với cháu như thế nào nữa đây?”

“Cháu xin lỗi, trưởng phòng.” Thẩm An Nhược cảm thấy chẳng biết nói gì hơn.

“Chú chỉ muốn tốt cho cháu, cháu là người thông minh, chắc sẽ hiểu. Ở đây không có người ngoài, những lời chú nói cháu nghe thôi là đủ rồi. Cháu đang không vui có đúng không, rõ ràng là nên khen ngợi biểu dương, kết quả là lại bị giáo huấn?”

“Không ạ, chú nói rất đúng.” Thẩm An Nhược ngoan ngoãn.

Trương Huệ Lễ thở dài: “Với bộ dạng này của cháu, chú chẳng biết nói gì hơn nữa, nếu cháu học được của Lâm Lệ Tinh một chút cũng tốt. Cả ngày hôm nay trông cháu không được khỏe, nếu thấy không thoải mái chỗ nào thì đi bệnh viện khám xem sao, chú cho cháu nghỉ một ngày.”

“Dạ không, chỉ là sáng nay trên đường đi làm cháu nhìn thấy một con chó nhỏ bị xe cán chết, vì thế tâm trạng không tốt lắm.”

Trương Huệ Lễ bật cười: “An Nhược, không phải trước đây cháu nói mình ghét động vật đấy sao.”

“Chú, ghét là một chuyện, đồng cảm lại là một chuyện khác. Cháu nhìn thấy cảnh đó cảm thấy rất buồn.”

Liên mấy buổi tối, Thẩm An Nhược đều ở lại công ty tăng ca giúp Lâm Lệ Tinh. Để triển khai thiết lập thông tin dữ liệu cho hạng mục này phải tìm kiếm tư liệu trong mười năm trở lại đây, ngoại trừ vài năm gần đây, những tư liệu trước kia đều không có kho lưu trữ dữ liệu điện tử, đành xuống phòng tư liệu tra trong từng bộ hồ sơ, vô cùng phiền phức. Tối nào cứ tới bảy giờ hơn là Lâm Lệ Tinh lại tìm có về trước, để một mình Thẩm An Nhược làm quần quật tới mười rưỡi. Cô rất thích công việc này, phải hết sức tập trung, mặc dù không phải động não nhưng cũng chiếm hết thời gian rảnh của cô, sau khi về nhà tắm rửa, cơn mệt mỏi liền kéo tới, đến khi mở mắt ra đã là sáng hôm sau rồi.

Cô chỉ mất ba buổi tối là làm xong công việc, tới tối thứ Sáu lại thấy buồn chán không biết tối nay nên làm gì. Cô đang định gọi điện hẹn Hạ Thu Nhận đi xem phim, không ngờ điện thoại đã reo vang, là số máy lạ. Nhấc máy lên nghe thì giọng đàn ông vang bên tai: “Nếu tối nay cô Thẩm chưa có hẹn, có thể đi ăn cùng tôi được không? Tôi là Trình Thiếu Thần.”

**** **

Sáu giờ tối, Thẩm An Nhược bước ra khỏi cửa công ty, sau đó chỉ một lúc, Trình Thiếu Thần đã lái xe đến trước mặt. Anh lịch sự xuống xe giúp cô mở cửa.

“Cô thích ăn gì? Muốn đi đâu?” Trình Thiếu Thần vừa khởi động xe vừa hỏi.

“Lần này để tôi mời anh.” Thẩm An Nhược vẫn còn nhớ câu nói hôm trước.

“Được, cô mời, tôi trả tiền.”

Thẩm An Nhược còn đang nghĩ cách đáp lại, Trình Thiếu Thần đã cười khê: “Không nên tranh quyền trả tiền của cánh đàn ông, đây là phép lịch sự của một thực nữ.” Cô chỉ biết im lặng.

Anh lái xe rất chăm chú, ít khi nói chuyện, thỉnh thoảng mới buông vài câu nhưng cũng không ngoảnh mặt qua, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Thẩm An Nhược ngồi thẳng lưng, mắt nhìn chăm chú nhưng vẫn có cảm giác hình như thỉnh thoảng anh đang liếc nhìn về phía mình. Cảm giác về sự hiện diện của người này rất mạnh mẽ.

Hai người họ tới quán ăn Tứ Xuyên do Thẩm An Nhược đề nghị, Trình Thiếu Thần ăn rất ít, phần lớn thời gian đều ngồi nhìn Thẩm An Nhược.

“Món cá ở đây rất ngon, bình thường không cho phép gói mang về đâu. Anh không nếm thử một chút à...? Anh không ăn được cay sao?”

“Tôi thường ăn tối rất muộn, bây giờ vẫn chưa thấy đói.” Cuối cùng Trình Thiếu Thần cũng cầm đũa lên, gắp một miếng cá, vừa nhìn mỡ chảy xuống vừa nói: “Tôi rất ít khi thấy phụ nữ các cô dám ăn những thứ

đồ ăn nhiều dầu mỡ như thế này. Mấy đồng nghiệp nữ của tôi một chút đồ cay thôi cũng không dám, sợ nổi mụn, đồ có dầu mỡ lại càng không động vào.”

“Đó là những người phụ nữ tinh tế. Maslow nói, con người phải thỏa mãn những nhu cầu cơ bản mới có thể theo đuổi mức độ hưởng thụ cao hơn, tôi giống như các quốc gia đang ở giai đoạn đầu của việc xây dựng xã hội chủ nghĩa, được no bụng vẫn quan trọng hơn bề ngoài đẹp đẽ.”

Trình Thiệu Thần bật cười: “Cô học kinh tế đúng không?”

“Quản lý.”

Hai người vừa ăn vừa thỉnh thoảng tán gẫu vài câu. Sách dạy giao tiếp có nói, với những người không quá thân quen, chủ đề thời tiết là chủ đề an toàn nhất, vì thế hầu như hai người cũng chỉ nói về thời tiết khí hậu, từ chuyện những ngày lạnh nhất ở phía Bắc, mùa mưa ở miền Nam cho đến sương mù ở Luân Đôn hay vòi rồng ở phía Tây nước Mỹ. Hồi còn học trung học An Nhược rất giỏi môn Địa lý, cô đoán trình độ của Trình Thiệu Thần cũng không tồi.

Ngày hôm đó Thẩm An Nhược ăn rất nhiều, cá hấp. Phu thê Phế Phiến³ và tôm đồng, hầu như chỉ có một mình cô ăn, Trình Thiệu Thần động đũa rất ít khiến An Nhược cảm thấy hơi bất lịch sự.

Phu thê Phế Phiến³: Một món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên, ăn lạnh, bao gồm thịt bò và lòng bò cũng rất nhiều loại gia vị khác nhau, tất nhiên có cả loại ớt đặc trưng của Tứ Xuyên. Khác với tên gọi của nó, món ăn này rất ít khi sử dụng phổi bò. ‘Phế’ là phiên âm của phổi trong tiếng Hán.

“Nhìn cô gầy gầy mà dạ dày không nhỏ nhỉ.” Nét mặt của Trình Thiệu Thần có vẻ thích thú, hình như anh thích ngắm cô ăn hơn là ngồi ăn.

“Anh đang khen hay đang chê tôi vậy?”

“Tất nhiên là khen rồi, tại sao cô không hiểu nhỉ? Một người con gái có khẩu vị tốt khiến cho người khác luôn cảm thấy vui vẻ.” Trình Thiệu Thần khẽ nhếch môi để lộ lúm đồng tiền. Dường như anh không hề cười, nhưng trong ánh mắt thì vẫn rất vui vẻ. Cách biểu lộ tình cảm của người đàn ông này thật sự rất khó đoán.

Thực ra anh ăn uống rất lịch sự, lúc ăn cơm không bao giờ gấp nhiều đồ ăn, khi ăn cũng không hề phát ra tiếng động. Thẩm An Nhược thầm phục anh sát đất.

Có lẽ anh ấy không thích ăn đồ Tứ Xuyên, vậy mà lại đưa mình đi. An Nhược vừa cảm động vừa thấy có lỗi. Về sau hai người cũng không bao giờ đi ăn đồ Tứ Xuyên nữa, nhưng cuối cùng Thẩm An Nhược vẫn không hiểu Trình Thiệu Thần có thật sự không ăn được đồ Tứ Xuyên hay không, vì lúc đi ăn cùng người khác, anh cũng chỉ ăn được vài miếng.

Thực ra Thẩm An Nhược mới là người không thể ăn được đồ Tứ Xuyên, hai ngày sau cô phát bệnh đau dạ dày.

Hôm đó, Hạ Thu Nhận đến chỗ cô ăn cơm, thế mà cuối cùng phải giúp cô xào rau nấu cháo. Cô nàng bực bội nhìn Thẩm An Nhược không một chút sức lực đang nằm bò trên giường: “Sao? Cậu lại đi ăn đồ ăn Tứ Xuyên để tự hại chính mình à? Cho đáng đời, đáng đời cái tật hay quên của cậu đi.”

“Người cả đời không bao giờ ăn cay như cậu vĩnh viễn không bao giờ hiểu được cái khoái lạc khác hạnh phúc đó, chính nó sẽ giúp tớ vượt qua được những lúc đau đớn thế này.”

“Ôi, Thẩm An Nhược à, cậu cứ như đang viết tiểu thuyết gợi dục ấy nhỉ.”

“Là ‘gợi tình’, ok? Mặc dù về mặt chữ giống nhau, nhưng ngữ nghĩa thì hoàn toàn khác nhé.”⁴ Thẩm An Nhược thêu thào nói.

Gợi tình và gợi dục⁴: Nguyên bản tiếng Trung ‘gợi dục’ và ‘gợi tình’ giống nhau, chỉ đảo vị trí chữ, vì thế Hạ Thu Nhận bị nhầm lẫn trong cách dùng từ.

“Thẩm An Nhược, mặc dù lúc này trông cậu trắng bệch chẳng khác gì một con ma nhưng suy nghĩ vẫn minh mẫn lắm.” Hạ Thu Nhận thở dài. Mấy lần cô định nói nhưng lại thôi, cuối cùng chẳng kịp nhắc đến Giang Hạo Dương còn Thẩm An Nhược cũng thâm thở phào.

Không ngờ một tuần sau Trình Thiếu Thần lại hẹn cô. Lúc đó đã tan tầm, nhưng công ty An Nhược đang tổ chức hoạt động thể thao, cô đứng giữa đám đông ồn ào, nhận cuộc gọi từ một số điện thoại lạ: “Xin chào, xin hỏi ngài là ai ạ? Thật sự rất xin lỗi, tôi ở đây nghe không rõ, xin ngài nói to lên một chút.”

“Chào cô, tôi là Trình Thiếu Thần.”

Thẩm An Nhược thấy hơi xấu hổ, cô phản ứng rất chậm với các con số, vì thế rất vất vả trong việc nhớ số điện thoại của người khác, bình thường thấy nhiều hơn bảy số là thấy bối rối.

Cô tới chỗ yên tĩnh hơn, nghe thấy giọng Trình Thiếu Thần vừa trong trẻo vừa lạnh lùng nhưng ngữ điệu lại vô cùng ấm áp: “Nếu ngày mai cô Thẩm có thời gian rảnh, liệu có thể giúp tôi một việc được không?”

Giọng của anh rất chân thành, lý do nghe có vẻ đầy đủ, ngày mai là cuối tuần, Thẩm An Nhược cảm thấy thật khó để chối từ.

Ngày mai một cặp vợ chồng có họ hàng với Trình Thiếu Thần sẽ đến thành phố Y, Trình Thiếu Thần muốn nhờ An Nhược đón tiếp. Thẩm An Nhược nói: “VẬY còn đồng nghiệp của anh thì sao?”

“Bọn họ không phù hợp. Hơn nữa, đi cùng quê với cô, cô không muốn tới làm quen một chút sao?”

Khi Thẩm An Nhược cùng Trình Thiếu Thần đến nhà ga đón đôi vợ chồng kia, cô mới hiểu tại sao Trình Thiếu Thần lại phải tìm mình. Người đàn ông tóc đã hoa râm nhưng trông vô cùng khỏe mạnh, vẻ mặt nghiêm nghị, mặc một chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn đã bạc màu. Còn đi kia mặc dù mặt mũi hiền lành phúc hậu, tươi cười dễ gần nhưng ăn mặc rất giống một nữ cán bộ chính trị của thập niên tám mươi. Suy cho cùng, những đồng nghiệp sành điệu ở công ty Trình Thiếu Thần chắc chắn sẽ không lọt được vào mắt hai người này, chỉ có cô ăn mặc giản dị mới có thể lãnh ‘trách nhiệm’ này mà thôi. Hôm đó cô đi giày bệt và áo nhưng trắng, tóc tết gọn gàng, không trang điểm, ăn vận hết như một sinh viên đại học.

Quả nhiên sau khi gặp Trình Thiếu Thần, hai người nhìn thấy An Nhược mắt bỗng sáng lên: “Thiếu Thần, cô gái này được đấy, dịu dàng đoan trang, tốt hơn hai cô gái lần trước cháu đưa về gấp vạn lần. Con mắt nhìn phụ nữ của cháu khá hơn nhiều rồi đấy.” Giọng nói của ông sang sảng, đứng cách mấy mét vẫn có thể nghe thấy được. Ngay lập tức có người quay đầu lại nhìn Thẩm An Nhược, khiến cô ngượng ngùng chẳng biết giấu mặt đi đâu, đành làm vẻ mặt ‘dịu dàng đoan trang’ khẽ mỉm cười.

Hai vị này là bạn thân của cha Trình Thiếu Thần, lại chứng kiến quá trình trưởng thành từ nhỏ đến lớn của anh. Mỗi năm cứ đến khoảng thời gian này họ lại tới thành phố Y chơi, thường thường chỉ cần Trình Thiếu Thần có thời gian rảnh sẽ đi đón hai người.

Bọn họ tới chùa Linh An, mất hai giờ đi xe. Bình thường Thẩm An Nhược hay ngồi ghế phụ lái phía trước, cuối cùng bác gái lại kéo cô ra ghế sau trò chuyện, vì thế cô đành đổi chỗ cho bác trai.

“Năm đó bác bệnh nặng, bác trai tới chùa Linh An thắp hương cầu khẩn cho bác khỏe lại, chỉ cần lành bệnh hàng năm sẽ quay lại tạ lễ, vì thế từ đó đến giờ năm nào hai bác cũng tới đây dâng hương.” Bác gái kể lại chuyện cũ mà mặt mày rạng rỡ, những nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra, trông như trẻ ra vài tuổi.

Bác trai đi bộ rất nhanh, bước chân thoăn thoắt, leo núi mà cứ như đi đường bằng.

Thẩm An Nhược hỏi khẽ Trình Thiếu Thần: “Bác Lý trước đây là quân nhân à?”

“Ừ, ông ấy là bạn chiến đấu cũ của bố tôi, hồi nhỏ, ông ấy quản tôi còn chặt hơn cả bố.”

Đang nói chuyện, bác trai đã quay đầu lại nói lớn: “Thiếu Thần, lên đây xem nào, cháu còn trẻ mà thể lực tệ quá!” Rồi quay sang An Nhược dịu dàng nói: “Con bé này, cháu đưa bác gái đi chậm thôi không lại mệt.”

Bác gái bám vào tay An Nhược đi phía sau, ríu rít kể chuyện cũ. Hóa ra bác gái đúng là cùng quê với cô, hai người còn học cùng một trường tiểu học, chỉ có điều cách nhau ba mươi năm. An Nhược cảm thấy vô cùng thân thuộc, lắng nghe rất say mê, thích thú. Cuối cùng bà cũng chuyển chủ đề, bắt đầu nói về Trình Thiếu Thần: “Thiếu Thần của bác là một đứa trẻ ngoan, rất lễ phép với người trên, đối với trẻ con lại rất kiên nhẫn. Hồi nó còn nhỏ khi thấy bác ở nhà một mình, sợ bác buồn nên thường xuyên qua thăm bác, còn kể chuyện cười cho bác nghe, giúp bác đi chợ. Lũ con trai cả ngày chỉ biết bắt nạt con gái, Thiếu Thần chẳng bao giờ thêm chơi... Ôi, sau này cô gái nào mà lấy được Thiếu Thần nhất định sẽ rất hạnh phúc. À, phải

rồi, gia đình của Thiếu Thần cũng rất tốt, người nhà họ Trình đều hiền lành tốt tính, chắc chắn sẽ không bao giờ bắt nạt con dâu.”

Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy bác gái này hết như một bà mối nghiệp dư, cô phì cười: “Bác à, cháu và Trình Thiếu Thần chỉ là bạn bè bình thường thôi ạ.”

“Ôi, cặp vợ chồng nào chẳng bắt đầu từ tình bạn.”

Hai vợ chồng già dâng hương vô cùng thành tâm, đỡ nhau cung kính vái lạy. Thẩm An Nhược đứng nhìn họ từ xa, quay sang Trình Thiếu Thần thì thầm: “Một cặp vợ chồng thật hạnh phúc.”

Trình Thiếu Thần cũng ghé tai cô nói khẽ: “Thực ra hồi trẻ bọn họ rất hay cãi cọ, lúc càng thẳng nhất còn dùng cả dao.”

“Anh đừng nói lung tung, thật vô nhân đạo.”

Trình Thiếu Thần cười khẽ, không nói nữa. Một lúc sau lại hỏi: “Cô có muốn vào kia thắp hương cầu khấn gì không?”

“Tôi không tin vào việc này. Tin vào thần linh không bằng dựa vào chính sức của mình. Còn anh, tại sao anh không đi?”

“Tôi trước kia cũng đã cầu khấn rồi, không linh. Vì thế về sau cũng không tin nữa.”

Luôn luôn là như thế, có lần thứ nhất, lần thứ hai, chắc chắn sẽ có lần thứ ba, thứ tư. Về sau Trình Thiếu Thần lại hẹn gặp Thẩm An Nhược, cô đều từ chối với vẻ ngượng ngùng, có điều ba lần anh mời thì có tới hai lần cô đồng ý.

Dường như ngày thường Trình Thiếu Thần rất bận rộn, chỉ những dịp cuối tuần mới gọi điện hẹn gặp cô. An Nhược cũng không có thú vui hay sở thích đặc biệt, cuối tuần thường đi dạo phố hoặc ở nhà dọn dẹp. Trình Thiếu Thần lại vô cùng rảnh rỗi chỗ ăn uống vui chơi, An Nhược cảm thấy đi cùng anh rất vui.

Thẩm An Nhược vẫn không hiểu cuối cùng Trình Thiếu Thần muốn làm gì. Thẩm An Nhược chỉ biết rõ một điều, phần lớn những người như anh đều không đánh giá cao kiểu người đơn giản như cô.

Anh hoàn toàn không có vẻ như đang theo đuổi cô, từ trước đến nay lúc nào cũng rất vô tư, ánh nhìn trong sáng, nét mặt ung dung, lịch sự nho nhã, chỉ trừ tình huống bất ngờ, ngay cả tay cô anh cũng không chạm vào. Lần trước hai người họ cùng ra biển câu cá, lúc lên thuyền, mấy người đi trước làm thuyền lắc qua lắc lại, anh mới đỡ nhẹ lấy eo cô, sau đó thấy cô vẫn sợ không dám bước tiếp bèn nói một tiếng “Thất lễ” rồi bế cô lên, vừa bước qua cầu phao liền lập tức thả cô xuống.

Trình Thiếu Thần là một người rất giỏi. Có lúc thấy anh nhận điện thoại, hình như là chuyện công việc, anh nhíu mày, mím chặt môi, gương mặt vô cùng nghiêm nghị, rõ ràng là đang rất không vừa ý nhưng anh vẫn nhẫn nại lắng nghe, đáp lại thường chỉ là một hai câu, nhưng giọng nói vẫn rất dịu dàng hòa nhã, hoàn toàn khác với vẻ mặt của anh lúc ấy. Thẩm An Nhược phục anh sát đất, cảm thấy anh rất có tư chất của một nhà lãnh đạo. Thực ra đa phần những lúc đó anh đều cười hời hợt với cô rồi đi ra chỗ khác nghe điện thoại. Anh có rất nhiều sở thích, rất am hiểu về vấn đề ẩm thực mặc dù lần nào cũng chỉ ăn rất ít, anh cũng thường đưa Thẩm An Nhược đi đây đó tham quan. Thẩm An Nhược đến thành phố Y đã hơn hai năm những còn rất nhiều nơi mà bây giờ cô mới đặt chân tới. Có lần họ còn tới xem một buổi biểu diễn của sinh viên Học viện Nghệ thuật, những tiết mục đó hết sức kì dị, hình thức thể hiện cũng vô cùng kì quái, Thẩm An Nhược vốn cho rằng bản thân không đến nỗi không biết thưởng thức nghệ thuật, vậy mà chỉ biết ghen ghét trở mặt ra nhìn, Trình Thiếu Thần vờ như xem hết sức chăm chú nhưng lúc lên xe thì cười suốt cả quãng đường. Cuối cùng An Nhược cũng tìm thấy điểm chung giữa hai người, bọn họ bên ngoài nhìn rất lễ độ nhưng bên trong thực chất đều không hiền lành gì.

Ban đầu hai người chỉ đưa nhau đi ăn rồi anh đưa cô về nhà. Càng về sau, anh dẫn cô ra ngoài chơi, hay đi chung với một nhóm bạn, thông thường đều đi vào ban ngày. Lần nào cũng là anh tới đón cô ở công ty hoặc chỗ cô ở, biết cô không muốn để nhiều người nhìn thấy, vì thế anh thường đỗ xe rất xa, lúc đưa cô về nhà, nếu đã quá muộn thì đưa cô về tận cửa nhưng chưa bao giờ đặt chân vào nhà, thực ra Thẩm An Nhược cũng chưa bao giờ mời anh lên nhà ngồi.

Lần đầu tiên anh đưa Thẩm An Nhược tới gặp bạn bè mình, cô bắt gặp những ánh mắt ngạc nhiên nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất. Thẩm An Nhược cũng lơ mơ hiểu được bọn họ kinh ngạc điều gì, vì những cô bạn gái đi cùng họ, người nào cũng hết sức thời trang, mảnh mai xinh đẹp, từ đầu đến chân đều vô cùng hấp dẫn, nữ tính. Cô thầm nhìn lại mình, mặc dù cách ăn mặc không quá quê mùa, nhưng lại cứng nhắc, như bản phác thảo mới vẽ được một nửa. Ngoại hình của cô vốn trẻ hơn tuổi thực khá nhiều, cuối tuần không phải mặc đồ công sở nên trang phục lại càng giản dị, lúc đi chơi chỉ mặc quần bò đi giày bệt, áo khoác ngoài rộng rãi, tết tóc gọn gàng, ngoài ra chỉ tô một chút son. Hôm đó uống rượu xong, một người cười với anh: “Thiếu Thần chuyển sang ăn cỏ non rồi sao? Cô bé này đã tốt nghiệp trung học chưa vậy?” Trình Thiếu Thần cũng cười: “Ngậm miệng lại và uống rượu của cậu đi.”

Bạn bè của anh đều rất thú vị, cử chỉ rất đúng mực, cùng lắm chỉ nói đùa vài câu không ảnh hưởng gì lớn, đối với những cô bạn gái bên cạnh, họ đều tỏ ra hết sức tôn trọng, mặc dù các cô muôn hình muôn vẻ, trang điểm đậm nhạt khác nhau nhưng thái độ của họ đối với các cô cũng không khác nhau là mấy, ít nhất trước mặt người khác cũng không bao giờ tỏ ra suông sã quá mức. Mỗi lần tụ tập, cánh đàn ông hầu như chỉ có từng ấy người, nhưng các cô gái thì thường xuyên thay đổi, rất khó để nhìn thấy một gương mặt quen, hoặc cũng có thể họ đã thay đổi về bên ngoài nên An Nhược không thể nhận ra. Thẩm An Nhược cảm thấy nếu cô bận việc hoặc kiếm cơ bản việc không đến, hay những khi mà Trình Thiếu Thần không hẹn cô, có lẽ anh sẽ dẫn một gương mặt khác đến tham gia cuộc vui, như thế chắc chắn anh cũng có một hàng dài các cô gái đang đợi. Ý nghĩ này bỗng chốc khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Lúc ấy mùa đông đã qua, xuân về hoa nở, cả nhóm hay ra ngoại thành du ngoạn, thường là lên núi hoặc xuống biển. Mặc dù Thẩm An Nhược không thích vận động, nhưng những nơi họ đến thường rất đẹp, trời xanh trong vắt, những đám mây trắng bồng bênh vắt ngang trời, hai bên đường là vườn cây ăn trái, lại đang đúng vào mùa hoa, cây nào cây nấy đều xanh um tươi tốt, hoa đào, hoa hạnh rồi hoa lê trắng ngần như đang cười trước gió xuân, lần nào cũng có cảnh đẹp để ngắm. Thoáng một cái, cô và Trình Thiếu Thần đã quen nhau được hơn nửa năm.

Hôm ấy, nhóm bọn họ leo lên tới tận đỉnh núi, cánh đàn ông chơi bài, còn phụ nữ không tham gia nên xòe ô cùng nhau tán gẫu, đa phần đều là bàn về thời trang và tám chuyện trong làng giải trí. Thẩm An Nhược cảm thấy mình chỉ có thể kể tên được tối đa là mười nhãn hiệu thời trang cao cấp, còn những chuyện họ bàn tán với nhau đều là những tin nội bộ, miệng lưỡi họ rất cay độc, dù không biết nhưng cô cũng không muốn giả vờ như mình biết, lại càng không muốn vào hùa nói xấu với họ, vì thế chỉ đành im lặng lắng nghe, không bàn luận gì nhiều, thỉnh thoảng khi câu chuyện trở nên nhạt nhẽo thì cô lại thêm vào vài câu, trái lại còn nhận được sự hoan nghênh, ai muốn làm gì cũng nói với cô một câu: “Chị Thẩm, chị có muốn đi cùng không?” Hoặc trước khi đánh giá chê bai xong một vấn đề đều thêm một câu: “An Nhược, chị cảm thấy thế nào?” Lúc sau người dân địa phương còn tặng họ gạo, rau thịt và cả đồ dùng nấu bếp, còn mang đến mấy thùng nước lớn. Họ bắc bếp và giả nướng ngay trên núi, hai người nông dân đó còn ở lại làm một món gà hấp bùn nướng đến nổi chân tay lấm lem.

An Nhược thấy đám người này quả thực là cao thủ ăn chơi. Hỏi qua một vòng, trong đám đàn bà con gái chỉ có An Nhược tạm coi là biết nấu ăn, những người còn lại bị xua đi làm việc khác, chỉ có cô được giữ lại nấu nướng. Lúc đó trên núi đột nhiên nổi gió, rất khó giữ lửa để nấu đồ ăn, Thẩm An Nhược bị sặc đến nỗi ho liên tục, mặt mũi nhợt nhạt, gió thổi làm tóc cô rối tung, dây buộc tóc cũng tuột mất, những lọn tóc cứ lòa xòa trước mắt. An Nhược đành phải một tay xào nấu, một tay giữ tóc, sợ rằng không may có sợi nào rơi vào nồi sẽ làm người khác nuốt không trôi. Lúc đang bận rộn luôn tay luôn chân, đột nhiên có người ngồi xuống giúp cô cột lại mớ tóc rối tung kia ra sau gáy. Cô quay đầu lại nhìn, mỉm cười với Trình Thiếu Thần: “Việc này mà anh cũng biết làm sao?”

“Đơn giản thế, ai mà chẳng biết làm. Anh có người bạn là thợ cắt tóc, còn học được từ cậu ta mấy chiêu. Hôm nào có muốn thử một chút không?”

“Em không cần, cảm ơn anh. Chỉ sợ lại chẳng dám gặp ai.” Thẩm An Nhược quay đầu tập trung nấu ăn, Trình Thiếu Thần tháo chiếc khăn lụa trên cổ cô, rất thành thạo giúp cô buộc hết tóc lại. Như thế chẳng cần lo tóc sẽ rơi vào nồi nữa, trước đây bản thân cô chưa bao giờ nghĩ tới, anh chàng này hóa ra lại chuyên nghiệp như vậy, Thẩm An Nhược thực sự rất tâm phục khẩu phục.

Hôm đi câu cá, trên biển có gió nhẹ. Chiếc thuyền mặc dù đủ to và vững chắc nhưng vẫn có người bị say

sóng. Thẩm An Nhược chăm sóc người đó một lúc rồi quay về đầu thuyền. Ánh nắng rất ấm áp, gió biển đầy hơi ẩm, cô đã chuẩn bị cẩn thận, che chắn từ đầu đến chân, còn thoa thêm bốn năm lớp kem chống nắng, nhàn nhả ung dung dựa vào lan can đầy gió và nắng, không như mấy cô gái nằm trong khoang tàu không dám ra ngoài.

Nhóm người đó quả thực có kinh nghiệm câu cá đầy mình, vô cùng thuần thực, nhưng mỗi khi có cá cắn câu lại nhao nhao lên hệt như một đám trẻ con. An Nhược thật không hiểu được bọn học đi chơi để tìm niềm vui cho bản thân, tại sao phải dẫn theo mấy cô gái đó làm gì, rõ ràng là chỉ thêm vướng chân vướng tay phiền phức.

Cô hỏi Trình Thiệu Thần, anh đáp: “Ai cũng vậy thì mình cũng đành đem theo thôi. Thực ra anh cũng không hiểu lắm.” Cô cười đau cả bụng, có điều sau đó Trình Thiệu Thần lại nói tiếp: “Em thì không tính là phiền phức, phần lớn thời gian đều rất có ích, lúc không có việc gì thì ngoan ngoãn ngồi im bên cạnh, cũng có thể coi là bổ mắt.” Thẩm An Nhược cảm thấy anh quen cô quá lâu, đến cả tiêu chuẩn thẩm mỹ cũng hạ xuống.

Động tác câu cá của anh trông vô cùng đẹp mắt, anh chăm chú móc mỗi câu vào lưới câu, vung ra rồi kéo lại, làm liền một mạch, cực kì tự nhiên, khiến An Nhược nghĩ tới một bộ phim cô rất thích River runs through it5, cậu em thứ hai trong phim đó coi việc câu cá như một nghệ thuật, chỉ cần nhìn dáng người cũng đủ thấy mê mẩn. Đó là bộ phim chiếu cách đây mười năm, nụ cười của Brad Pitt khi ấy rạng rỡ, ấm áp hệt như ánh mặt trời buổi sớm.

River runs through it5: Một bộ phim của Mỹ, tựa tiếng Việt là Dòng sông nhân chứng cuộc đời.

Có điều cũng không thấy Trình Thiệu Thần câu được nhiều cá lắm, có lúc thấy cá quá nhỏ, lại thả về biển, nhìn cô đứng bên cạnh đang cười trộm, bèn nói: “Đi câu cá chỉ để đầu óc thư giãn và tận hưởng cuộc sống yên bình không xô bồ, không quan trọng ở kết quả, cũng như nghệ thuật trà đạo của Nhật Bản, không cần phải qua nhiều bước phức tạp để có trà ngon, nhưng nhờ có việc ấy mới thấy lòng tĩnh tại. Em nói xem, ở đâu mà chẳng mua được một con cá chứ?” Hiếm khi thấy anh dạt dào ý thơ như thế, An Nhược bỗng nghĩ tới Châu Kiệt Luân mỗi khi sút bóng không vào thì thường triết lý: “Điểm mấu chốt của việc đá bóng nằm ở chỗ tư thế phải đẹp mắt, có vào lưới hay không cũng không quá quan trọng”, bèn không nhịn nổi cười lớn.

Tối thứ Bảy, Thẩm An Nhược và Hạ Thu Nhận có hẹn, cả ngày cô đi cùng Trình Thiệu Thần, sau đó anh đưa cô tới thẳng chỗ hẹn. Hạ Thu Nhận hơi bất ngờ: “Người vừa đưa cậu đến đây có phải là Trình Thiệu Thần không?”

Thẩm An Nhược sững người ra một lúc: “Ừ, cậu cũng biết anh ấy sao?”

“Gần đây tìm cậu rất khó, thì ra là cậu hẹn hò với anh ấy à? Cậu có đầu óc không vậy, cậu không sợ bị đám công tử ăn chơi lừa tiền đó đùa giỡn sao?”

“Cái gì mà công tử ăn chơi lừa tiền chứ? Cậu dùng từ thật khó nghe quá.”

“Cậu không biết anh ta là ai sao?”

“Giám đốc thị trường của công ty TZ.”

“Ừ, mặc dù TZ cũng là một công ty lớn, nhưng đó đã là gì. Người ta là con trai thứ hai của An Khải. Cậu đừng nói với tớ là cậu không biết đấy.”

“An Khải nào cơ?”

“Tỉnh chúng ta có mấy An Khải chứ? Cậu ngớ ngẩn thật.”

Hóa ra là như vậy, Thẩm An Nhược thật sự thấy bất ngờ. An Khải ở thành phố W, mười năm trước từ một doanh nghiệp gia công máy móc loại nhỏ, giờ đây đã phát triển thành một tập đoàn với quy mô khổng lồ, có tài sản tư hữu liên quan đến đủ mọi lĩnh vực, trong tỉnh không ai không biết. Điều cô ngạc nhiên là cách cư xử của Trình Thiệu Thần hoàn toàn không trịch thượng, tuy rằng gia thế rất lớn, nhưng không bao giờ tỏ ra cao ngạo. Thực ra vẫn còn một điểm, An Khải phát lên quá nhanh, ông Trình sáng lập công ty là một người xuất thân trong quân đội, làm việc gì cũng phóng khoáng, thường khiến cho những người ghe ghét đổ kị gọị với cái tên ‘giàu sổi’, còn Trình Thiệu Thần thì giống như con cháu thế gia.

Thẩm An Nhược còn đang miên man suy nghĩ, Hạ Thu Nhận tiếp tục ríu rít bên cạnh: “Nếu cậu không thể chắc chắn mình sẽ như cô bé Lọ Lem thì đừng dại dột đem bản thân ra đặt cược, hãy tránh xa anh ta ra một chút. Cô bạn gái trước đây, kể cả cô bạn gái trước nữa của anh ta cũng sắc sảo hơn cậu bội phần, vậy mà vẫn bị anh ta bỏ rơi không thương tiếc đó thôi.”

“Ủa, hóa ra Trình Thiệu Thần cũng là một người nổi tiếng ở thành phố này. Tớ không ngờ đấy.”

Hạ Thu Nhận cười: “Cậu quên tớ đang làm gì à? Gia đình anh ấy mặc dù không được coi là quá lợi hại, nhưng ở cái nơi nhỏ bé như của chúng ta thì cũng đã tính là quá đủ rồi. Chú hai của anh ấy là Trình Chấn Hoa, người này chắc cậu biết là ai rồi đúng không? Tổng biên tập tờ Nhật báo XX là chú của anh ấy, anh ấy còn một người bác là hiệu trưởng của một trường đại học, một người bác khác...”

“Cậu không hứng thú với chuyện này sao? Vậy cậu có thích nghe những tin đồn khắp nơi về Trình Thiệu Thần không? Đạo trước trong công ty của anh ấy có một nữ nhân viên viết một bức thư bằng máu để tỏ tình với anh ấy, cậu đoán xem thế nào? Về sau anh ấy yêu cầu phòng nhân sự đưa cô nhân viên này vào diện chỉ tiêu để hiến máu hàng năm...”

“Nghe nói cô bạn gái trước của anh ấy vốn là một mỹ nhân rất nổi tiếng của TZ, cấp dưới trực tiếp của Trình Thiệu Thần, về sau anh ấy chỉ nói một câu, cô đó lập tức bị cử đi Thượng Hải, nội bộ truyền tai nhau rằng nhìn thì có vẻ như được thăng chức nhưng rõ ràng là chán rồi nên mới bỏ...”

“Làm ơn nói gì đi chứ, đừng có im im chẳng phản ứng gì như thế có được không? Thẩm An Nhược, cậu thế này làm tớ lo đấy. Cậu có muốn nghe không?”

Thẩm An Nhược dở khóc dở cười đành vỗ tay vài cái khích lệ: “Rất thú vị, cậu tiếp tục đi.”

“Tin đồn động trời nhất về Trình Thiệu Thần có lẽ là chuyện anh ấy và anh trai, cũng chính là tổng giám đốc của An Khải, chỉ vì một người con gái mà xảy ra xô xát. Ôi, chuyện này truyền tai nhau thành bao nhiêu phiên bản rồi, vì thế chẳng biết bản nào là thật. Còn nữa, nghe nói quan hệ của anh ấy với chủ tịch Trình cũng rất căng thẳng, hình như còn tới mức sắp từ mặt nhau, vì thế gia nghiệp của An Khải lớn là vậy mà anh ấy vẫn kiên quyết không chịu quay về để giúp đỡ, thà tự mình lăn lộn ở bên ngoài còn hơn. Người này cũng thật là...”

“Hạ Thu Nhận, tạp chí của cậu trở thành báo lá cải từ khi nào vậy?”

“Này, cậu đừng cố chuyển chủ đề. Thẩm An Nhược à, cậu nghĩ xem cậu có phải là đối thủ của anh ấy không? Cậu nên cẩn thận như các cô gái khác, rút quân đi thôi.”

Thẩm An Nhược nghe những ‘tin đồn khắp nơi’ về Trình Thiệu Thần cũng không có phản ứng quá mạnh, dù sao những chuyện đó về cơ bản cũng chẳng liên quan đến cô. Cô vẫn không thể hiểu nổi tại sao Trình Thiệu Thần lại có hứng thú với mình như thế, cuối cùng kiên quyết không phí thời gian nghĩ ngợi nữa. Cô cảm thấy quen anh rất vui, khi nghĩ tới việc có lẽ anh vẫn còn một cô bạn gái khác nữa cũng chẳng thấy đau lòng. Có lúc cô cũng nghĩ, mối quan hệ này bao giờ sẽ kết thúc đây? Chắc đó là lúc Trình Thiệu Thần thấy phiền phức, hoặc cũng có lẽ đó là lúc cô cảm thấy chán ngán, nhưng cô hoàn toàn không cho rằng việc đó sẽ làm mình buồn.

Rốt cuộc Trình Thiệu Thần muốn gì ở cô? Thẩm An Nhược nghĩ, có lẽ anh ấy đang cùng cô chơi trò chơi mèo vờn chuột, đợi đến khi cô chịu khuất phục thì lúc đó trò chơi mới kết thúc. Nhưng từ trước đến giờ anh đều rất lịch sự, đến cả những câu đùa quá trớn cũng chưa bao giờ nói ra. Phần lớn thời gian, thái độ của Trình Thiệu Thần rất hòa nhã, lịch sự, rất khó có thể nhận ra suy nghĩ thật sự của anh, nhưng những lúc xung quanh không có ai, anh lại rất thờ ơ, trống rỗng. Ai cũng đều có chuyện của riêng mình mà người ngoài không thể hiểu hết được, từ trước đến giờ cô cũng không có ý tìm hiểu sâu hơn.

An Nhược nhớ hồi còn bé rất thích đến rạp nhỏ ở gần nhà xem người ta diễn kịch, giữa các màn, lúc đang thay đổi phông nền sân khấu, thường có một người đi ra làm nhiệm vụ móc nối các cảnh với nhau khiến sân khấu không bị trống trải vô vị. Có lẽ bản thân cô cũng đóng vai người đó không biết chừng. Nhưng đến lúc có thể yên lòng rời khỏi sân khấu, làm sao có thể tránh được sự e ngại đây?

**** *

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ xem: Không công khai.

Năm ấy mình vừa lên trung học.

Trường cách nhà không xa, đi bộ chỉ mất mười lăm phút, nhưng mình thường đi tới nửa đường mới phát hiện đang đi trên con đường dẫn tới trường tiểu học.

Sau này mình không muốn muộn học vì đi sai đường nữa nên thường ra khỏi nhà sớm mười phút, vậy mà ngày nào trên đường cũng bỗng nhiên dừng bước, ngơ ngác chẳng biết mình đang đứng ở đâu.

Mãi một thời gian sau mình phát hiện ra mình bị nhiễm một chứng bệnh mà người ta gọi là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế⁶, mặc dù triệu chứng rất nhẹ, cũng chỉ có mình mình biết điều này.

Rối loạn ám ảnh cưỡng chế: (tên tiếng Anh: Obsessive – Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress.

Hết chương 5

6. Chương 6

Thẩm An Nhược bị cảm phong hàn do thay đổi thời tiết quá nhanh, triền miên dai dẳng suốt hai tuần mới dần dần bình phục. Trình Thiếu Thần thấy việc này thật buồn cười, anh cho rằng An Nhược quá lười tập thể dục, vì thể bền lười cô tới sân thể thao đánh tennis.

Thẩm An Nhược vốn là một người mù tịt về thể dục thể thao, cô ghét tất cả các môn vận động, có chết cũng nhất định không đi, nhưng thái độ của Trình Thiếu Thần lại vô cùng kiên quyết, nói rằng những người thậm chí còn không có tố chất bằng cô sau khi được huấn luyện đã trở thành những tuyển thủ hàng đầu, anh cực kì tin tưởng rằng Thẩm An Nhược có đủ điều kiện để tham gia giải tennis mùa thu năm nay ở công ty cô.

Bị anh hành hạ quá nửa ngày, Thẩm An Nhược cảm thấy toàn thân rã rời, cứ nằm ườn ra trên cỏ không muốn dậy, cuối cùng Trình Thiếu Thần cũng phải chịu thua: “Kì lạ thật, rõ ràng trông đáng vẻ nhanh nhẹn thế kia mà.”

Anh nhìn Thẩm An Nhược mày mặt ủ rũ không có chút hứng thú nào bèn dịu dàng động viên cô: “Mặc dù em không có thiên phú trong việc chơi tennis, nhưng động tác vẫn vô cùng đẹp mắt.”

Thẩm An Nhược mơ hồ cảm thấy câu nói này vô cùng quen thuộc, bỗng nhớ lại những ngày mùa đông vừa tốt nghiệp xong, cô cũng bị cảm lạnh, khối rồi lại ốm, ốm rồi lại khối, cứ lay lắt như thế gần hết cả một mùa đông dài. Khi đó Giang Hạo Dương rất bận rộn nhưng cuối tuần nào đều dành ra một ngày chạy nửa thành phố đưa cô từ kí túc xá đi đánh cầu lông. Mặc cho Giang Hạo Dương kiên trì thế nào, cô vẫn không thể trở thành cao thủ cầu lông, lần nào cũng hại Giang Hạo Dương đi nhặt cầu cả buổi, cuối cùng chỉ biết than vãn: “Thẩm An Nhược, đánh một trận cầu lông với em còn mệt hơn cả đánh ba trận với quán quân trường đại học của chúng ta.” Thẩm An Nhược thấy vô cùng mất mặt, giận dữ nói: “Ai mà thèm anh đưa đi đánh cầu lông chứ, hôm nay em vẫn còn rất nhiều việc phải làm.” Giang Hạo Dương vừa cười vừa động viên cô: “Mặc dù em đánh cầu rất tệ nhưng động tác vẫn đẹp và khéo léo, trông như đang múa ấy. Chỉ nhìn em múa thôi cũng đủ cảm thấy vui vẻ rồi.” Đó là lời dỗ ngọt buồn nôn nhất mà anh từng nói với cô.

Thẩm An Nhược ngồi im nhìn Trình Thiếu Thần đang đấu với người khác ở phía xa, động tác vung tay đập bóng của anh rất đẹp mắt, phát bóng vừa chuẩn xác vừa mạnh, chẳng giống chút nào với điệu bộ nhàn nhả chậm rãi ngày thường, khiến cô không thể nào không liên tưởng tới câu nói từ xa xưa: “Tình như xử tử, động nhược thoát thổ”¹. Lần đầu tiên tiếp xúc với Trình Thiếu Thần, cô luôn cảm thấy từ con người anh toát lên một vẻ gì đó rất quen thuộc lại yên ổn, cho dù cô từng nghe đủ loại tin đồn về anh nhưng vẫn cảm thấy rất an tâm. Ban đầu đến bản thân cô cũng cảm thấy kì lạ, cô hoàn toàn không phải là người cả tin,

đối với người không cùng đường với mình chỉ tỏ ra tôn kính chứ không thể thân thiết, nhưng dần dần cảm thấy đối với cô, Trình Thiệu Thần hoàn toàn vô hại, mà bây giờ có lẽ cô đã tìm ra đáp án cho riêng mình, thật hoang đường hết sức.

Tĩnh như xử tử, động như thoát thối: Lúc yên tĩnh thì có sự trầm tĩnh bình ổn như con gái chưa xuất giá, lúc hành động lại nhanh nhẹn như con hổ đào thoát khỏi kẻ thù.

Thực ra chuyện này từ trước đến giờ cô chưa bao giờ liên tưởng tới, hôm nay xâu chuỗi lại với nhau liền cảm thấy trùng hợp đến kì lạ. Hai người bọn họ đều cao và gầy, trông rất thư sinh nho nhã yếu đuối, nhưng thực ra đều là những vận động viên thể thao, hầu như môn nào cũng giỏi. Cô rất thích khí chất của Trình Thiệu Thần, bề ngoài trông vẫn dịu dàng lịch sự nhưng thực ra lại lạnh lùng xa cách, anh luôn tạo ra một khoảng cách an toàn với những người xung quanh, rất ít khi thấy anh cười lớn, hay bộc lộ tình cảm ra ngoài. Cô cố gắng nhớ lại lần đầu tiên gặp Giang Hạo Dương, rõ ràng cũng là cảm giác này, chỉ có lúc đó anh còn rất trẻ, có những thứ trong con người anh vẫn chưa kịp định hình, sau này cô và anh lại quá thân thiết với nhau, khi đó con người hiện diện trước mắt cô hoàn toàn là chân thực, rất ít khi thấy được sự ngăn cách. Có đôi lúc thấy Giang Hạo Dương đứng trước mặt người khác, cô cảm thấy hình như đó mới chính là anh, nho nhã lịch sự, lạnh lùng hệt như đang đeo một chiếc mặt nạ, vô cùng đẹp đẽ và không thể tìm ra khuyết điểm nào.

Bầu trời trong vắt, cỏ xanh như tấm thảm, ánh nắng dịu dàng ôm lấy An Nhược nhưng cô vẫn cảm thấy hơi lạnh. Những lúc cô gặp phải chuyện nghĩ không thông, cơn đau đầu thường ập đến rất nhanh, nhưng giờ đây đầu cô chỉ nhói lên một chút. Cô nhớ hồi còn nhỏ, mỗi khi giận dữ người lớn thường làm loạn lên, sau đó cũng tự mình giải quyết chứ không cần đến người khác, về sau nghĩ lại, chắc chắn không bao giờ làm những chuyện như thế nữa. Vậy mà giờ đây, cô lại có cảm giác hổ thẹn và hoang mang hệt như năm đó, cô thấy có lỗi với rất nhiều người, bao gồm cả chính bản thân mình.

Liên hai tuần sau đó, mấy lần Trình Thiệu Thần gọi điện hẹn cô ra ngoài, cô toàn lấy cớ công ty có việc hoặc đã bận chuyện khác, chứ nhất quyết không chịu đi. Thực ra Thẩm An Nhược rất coi trọng mối quan hệ hòa thuận với Trình Thiệu Thần, nhưng trong lòng cô giờ đây thật sự hoang mang, cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào cho thoải mái, chỉ sợ rằng cuối cùng có một ngày nào đó tình bạn giữa anh và cô chấm dứt, hai người chia tay trong bất mãn thì cô thực sự sẽ không chịu đựng nổi.

Trình Thiệu Thần là một người thoải mái, cô đã không muốn đi anh cũng không hỏi han nhiều, lại càng không nài ép, sau khi bị cô từ chối vài lần thì không gọi điện cho cô nữa, còn Thẩm An Nhược lại càng không bao giờ chủ động gọi điện cho anh. Tính ra đã hơn nửa tháng hai người không gặp nhau.

Kiểu bắt đầu chẳng ra sao ấy có kết thúc như vậy cũng là hợp lý. Thẩm An Nhược cảm thấy có đôi chút tiếc nuối nhưng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Khoảng thời gian đó, công ty của Thẩm An Nhược có sự thay đổi lớn về mặt nhân sự, trưởng phòng Trương Hiệu Lễ được cử sang tỉnh khác phụ trách chi nhánh, người quản lý chuyên môn Tôn Hưởng Huy được thăng chức làm trưởng phòng, nhân viên từ công ty con theo đó cũng được bổ sung thêm vào công ty mẹ. Mặc dù công việc mà Thẩm An Nhược được phân công quản lý không hề thay đổi, nhưng tình hình nhân sự trong bộ phận thay đổi khiến cho những thế lực trước đây bị kìm hãm giờ ra sức giương oai, cô đã hết sức cẩn thận giữ mình nhưng cuối cùng vẫn gặp tai bay vạ gió. Thẩm An Nhược thấy rất đau đầu, công việc ở bộ phận của cô vô cùng rắc rối, phức tạp, để làm tốt từng việc một vốn đã không dễ dàng gì, vậy mà vẫn có người tiêu tốn bao nhiêu sức lực để đối phó với những việc không đâu. Tôn Hưởng Huy cũng đau đầu không kém, ông và Thái Nhất Tường gia nhập vào tập đoàn Chính Dương cùng một năm, nếu xét về góc độ tài năng, Thái Nhất Tường xuất chúng hơn nhiều nhưng lại nổi tiếng là hà khắc, lúc trưởng phòng Trương còn đương nhiệm thì không dám ho he gì, nhưng đến khi trưởng phòng Tôn nhậm chức thì Thái Nhất Tường nhất quyết không phục. Lâm Lệ Tinh lại càng không dễ chọc, hiện trong bộ phận cô ta là người có thâm niên nhất, trước đây còn dám tranh cãi với Trương Hiệu Lễ, chưa kể đến Tôn Hưởng Huy phải gọi cô ta một tiếng ‘đàn chị’. Ở Chính Dương ‘sống lâu lên lão làng’, việc chọn lựa cán bộ lại luôn coi trọng nhất là tính tình, phẩm chất, cho nên dù Tôn Hưởng Huy có tức giận, nhưng cũng chỉ nói bóng nói gió một chút, chỉ cần bọn họ không quá đáng, anh ta cũng chẳng có cách nào làm gì họ. An Nhược trước giờ được tiếng là hiền lành ít nói, thế nên trong bộ phận có chuyện gì Tôn Hưởng Huy đều tìm đến cô bàn bạc, dần dà lại khiến cho AN Nhược vốn không có kế địch trở thành đối tượng bị ghen ghét.

Buổi tối, Thẩm An Nhược nằm dài trên sofa xem phim trên đĩa, hôm đó cô xem rất nhiều phim nghệ thuật, đa phần trong số đó đều vừa dài vừa chậm, ba mươi giây sau vẫn chỉ dừng lại ở cảnh đầu, lời thoại thì khô khan vô vị, hai tiếng liền chỉ có hai, ba câu thoại. Trước kia cô không hiểu được tại sao một bộ phim như vậy mà cũng có người xem, bây giờ cô mới hiểu ra rằng đó chỉ là do lười biếng, nếu cô hứng thú say mê xem sẽ thấy hay. Cuộc sống thực ra cũng chỉ đơn điệu, vô vị như vậy, hết như sinh hoạt gần đây của cô ở văn phòng, đầy rẫy những chuyện vặt vãnh ồn ào, mặc dù chẳng thú vị gì nhưng cũng hoàn toàn vô hại.

Trước khi Trương Hiệu Lễ đi, mọi người cùng tụ tập đi ăn một bữa. Mặc dù được thăng chức nhưng Trương Hiệu Lễ vẫn cảm thấy không ổn, sau khi uống rượu bèn nói với mọi người: “Duyên phận giữa người với người, nông sâu thế nào chẳng ai tính được, hôm nay ở cạnh nhau, ngày mai lại phải rời xa. Có điều mười năm ngồi chung một con thuyền, chúng ta gặp nhau giữa hơn một tỉ dân, cơ duyên này có lẽ cũng đủ sâu nặng rồi.” Mọi người đều đã ngà ngà say, không biết có mấy người nghe được câu này, nhưng câu nói của trưởng phòng Trương hôm ấy lại khiến cho An Nhược trằn trọc cả đêm. Cô nghĩ tới rất nhiều người, từ tiểu học, trung học cho đến đại học, có những gương mặt cô nhớ được, có những gương mặt đã quên, những người tình cờ gặp trên đường cho tới những người học chung trường với cô, Giang Hạo Dương, và cả Trình Thiệu Thần, những người không có cơ hội gặp lại nữa, có lẽ cũng đã từng có duyên phận với cô. Hôm đó cô gọi xe đưa mấy đồng nghiệp say rượu về nhà, người lái xe taxi bật một bài hát của Diệp Thiến Vân hỏi còn trẻ: “Thế gian đông đúc, người qua đường vội vã, triều lên triều xuống...” cô bỗng cảm thấy có gì đó ứ lại trong ngực mình, thở ra cũng khó khăn.

Một buổi chiều nọ, Thẩm An Nhược nhận được thông báo, tối hôm đó phải cùng chủ tịch Nghê tới tham dự một buổi tiệc bán đấu giá từ thiện, lại còn được dặn đi dặn lại phải ăn mặc trang trọng một chút.

Thẩm An Nhược thấy hơi khó hiểu, công ty cô có ban quan hệ xã hội, nếu cần một bình hoa di động thì trực tiếp yêu cầu nhân viên lễ tân chuyên nghiệp là được, những việc kiểu như thế này từ trước đến nay chẳng bao giờ đến lượt cô làm. Trợ lý Vu có giải thích buổi lễ lần này có khách quan trọng, một khi hỏi đến tình hình hiện nay của công ty, Thẩm An Nhược nắm rõ hơn có thể dễ dàng đối phó, lại không để lộ nhiều thông tin mật ra bên ngoài.

“Trợ lý Vu, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ tham gia những hoạt động kiểu như thế này, thật sự không phù hợp đâu, bộ phận khác chắc chắn có người có thể đi thay tôi.”

“Thẩm An Nhược, tôi biết viện cớ từ chối không phải là tính cách của cô, đây cũng là công việc mà, sao cô không nghĩ rằng, tất cả nữ nhân viên ở tổng công ty thông minh hơn cô thì lại không trẻ trung xinh đẹp được bằng cô, mà xinh hơn cô thì lại không thể thông minh được như cô, vì thế cô đi là phù hợp nhất.”

Thẩm An Nhược cười: “Trợ lý Vu, sao anh không nói là tôi so với người xinh đẹp tuổi trẻ thì có tài năng thông minh còn so với người có tài năng thông minh thì được cái xinh đẹp trẻ tuổi chứ?”

“Ôi, ôi, An Nhược à, đừng làm khó cho tôi. Đừng càu nhàu nữa, mau về chuẩn bị đi thôi.” Trợ lý Vu cười trong điện thoại.

Sau khi tan làm, Thẩm An Nhược đành vội vã về nhà thay đồ. Quần áo đã có sẵn, không cần dùng đến khoản hỗ trợ của công ty. Mấy ngày trước cô bỗng lên cơn ầm đầu đốt hết hơn nửa tháng lương mua một bộ lễ phục màu xanh nhạt bằng lụa rồi lại nhét nó vào dưới đáy tủ vì nghĩ chẳng bao giờ có cơ hội mặc, vậy mà hôm nay lại được đem ra trưng dụng. Hồi học đại học, bọn con gái lúc nhàn rỗi thường nằm lì trong kí túc xá xem tạp chí thời trang rồi tự trang điểm cho nhau, dần dần cũng lên tay, giờ xem ra cũng có ích đôi chút.

Chủ tịch Nghê trông thấy An Nhược, sững lại mấy giây rồi mới cười: “Thì ra là An Nhược, cháu khác quá, mãi chú mới nhận ra.”

Thẩm An Nhược bối rối cười khẽ, chủ tịch Nghê lại nói tiếp: “An Nhược, cháu vào làm ở công ty này mấy năm rồi?”

“Dạ, ba năm rồi ạ.”

“Thì ra là đã lâu thế rồi cơ à? Vừa mới đó mà cô bé ngày nào đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành. Đạo gần đây hay có người hỏi dò chú rằng ‘cô gái phòng kế hoạch công ty ngài đã có bạn trai chưa vậy?’”

“Chủ tịch Nghệ, chú lại trêu cháu rồi.”

Thẩm An Nhược không thích những buổi tiệc như thế này, chỉ thấy một đám người ăn mặc lộng lẫy mang mặt nạ diễn trò. Một bàn đầy thức ăn ngon nhưng chẳng bao giờ có người động đũa, cô đành chịu đựng cơn đói.

Chủ tịch Nghệ đại diện cho tập đoàn Chính Dương lên chụp ảnh cùng một chiếc bình sứ đời Thanh, Thẩm An Nhược cùng ông bước lên bục nhận. Bước đi nhẹ nhàng khoan thai, nụ cười tươi tắn, có chừng mực, những bài học lễ nghi ngày trước cuối cùng cũng phát huy công dụng. Cô cố gắng thẳng lưng hết mức, cảm thấy mình bỗng như cao lên ít nhất hai phân. Chỉ có điều cái váy cô đang mặc là kiểu cổ xẻ, cô lại gầy nên trông lại càng sâu hơn, gấu váy ngắn khiến cho người ta rất không thoải mái, may mà cô trang điểm đậm, cảm tưởng như đang đeo mặt nạ, vì thế đành tự dối mình là mọi người không nhận ra.

Diễn một hồi, Thẩm An Nhược thận trọng uyển chuyển bước xuống, vừa liếc mắt sang bên cạnh đã không khỏi thở dài, cơ duyên của cô và Trình Thiệu Thần chắc chắn phải tu luyện hơn mười năm, bằng không làm sao đến cả buổi tiệc kiểu thế này cũng có thể gặp được nhau?

Anh đang ngồi cạnh một bàn rất gần sân khấu, vẫn là cái dáng mặc âu phục chỉnh tề khôi ngô tuấn tú ấy. Thẩm An Nhược chỉ nhìn liếc qua nên không rõ thái độ của anh lúc đó, nhưng cô có cảm giác khi cô nhìn thấy anh, dường như anh cũng đang liếc nhìn cô. Đến cả khi trở về chỗ ngồi, cô vẫn hoài nghi rằng anh đang chăm chú nhìn mình nhưng không dám quay đầu lại, cảm thấy mất tự nhiên.

Đã rất lâu cô không gặp Trình Thiệu Thần, giờ tình cờ gặp lại bỗng nhiên có cảm giác rất lạ. Thực ra từ khi bọn họ năng qua lại với nhau hơn, cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy anh trong bộ dạng này. Cuối tuần anh thường ăn mặc thoải mái, sau khi tan làm đi đón cô cũng hay tháo cà vạt, cởi khuy áo ở cổ. Giờ bộ dạng của anh giống hệt như lúc anh và cô mới quen nhau, hết sức trang trọng, lịch sự, làm bộ làm tịch.

Lúc tiệc tan, Trình Thiệu Thần tiến lại chào hỏi: “Chủ tịch Nghệ, chào ngài.”

“Thiệu Thần, hóa ra cháu cũng đến à? Sao phải khách sáo thế?”

“Chú Nghệ.” Trình Thiệu Thần sửa lại cách xưng hô, điệu bộ vẫn rất thản nhiên.

“Đây là Tiểu Thẩm của công ty chú, Thẩm An Nhược, đây là Trình Thiệu Thần.”

Thẩm An Nhược cúi mắt, khẽ cúi người, không nói câu gì, bỗng cảm thấy có chút khò hài.

Trình Thiệu Thần cười khê: “Cô Thẩm, lâu lắm rồi không gặp.”

An Nhược ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh đang mỉm cười hết sức dịu dàng nhưng trong mắt lại rõ ràng có ý trêu chọc. Nhưng đến khi anh quay sang nhìn chủ tịch Nghệ thì ánh mắt đó thoáng cái lại chuyển thành cung kính lễ phép.

Thẩm An Nhược còn chưa đáp lại câu nào, anh đã nói với chủ tịch Nghệ: “Chú Nghệ, cháu có đồng nghiệp đang đợi, cháu đi trước đây ạ. Cô Thẩm, tạm biệt.”

Cô ngoái lại nhìn phía sau anh, quả nhiên có một cô gái rất xinh đẹp đang đứng đợi, cô nàng mặc bộ lễ phục bó sát màu đỏ tươi, trang điểm hết sức tinh tế, chỉ một giây trước vừa tỏ ra lạnh lùng, kiêu ngạo, nhìn thấy Trình Thiệu Thần đi tới liền rạng rỡ tươi cười như ánh mặt trời, đến cả khí chất sắc sảo cũng ngay lập tức mềm mại đi mấy phần.

Bộ váy đỏ đó quá nổi bật, Thẩm An Nhược nhớ lại nhìn như cô ấy cũng bước lên sân khấu một lần làm bên dưới ồ lên kinh ngạc, nhưng lại hoàn toàn không lưu tâm xem là đại diện của công ty nào. Có điều dường như Trình Thiệu Thần chưa xuất hiện, có lẽ nào cô chỉ chăm chăm nhìn mấy món ngon mà không thể ăn nên đã bỏ lỡ mất tiết mục chính rồi sao?

Cô bỗng có một suy nghĩ thật không đúng lúc đúng chỗ chút nào, màu đỏ thực ra là màu dễ gây cảm giác thèm ăn nhất, vì thế KFC và Mc Donald đều lấy màu này làm chủ đạo, thì ra cô gái kia đã có sự chuẩn bị rất cẩn thận. Lúc cô nghĩ đến đó, trong đầu lại ngay lập tức hiện lên cảnh người lớn trẻ em không được xem, bèn che miệng cười khúc khích.

Lúc cô vừa cười thầm vừa tự tán dương khả năng tưởng tượng thiên tài của mình, bỗng nhiên thấy Trình Thiệu Thần đã đi khá xa còn quay đầu lại cười khẽ với cô làm cô hơi lúng túng, chủ tịch Nghệ đứng bên cạnh cô vẫy tay chào Trình Thiệu Thần, Trình Thiệu Thần cũng cúi người chào rất lịch sự rồi quay người đi khỏi, lúc đó Thẩm An Nhược mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng thực ra lại cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Này, An Nhược, cháu quen cậu hai nhà họ Trình của An Khải sao?”

“Đám cưới lần trước của con trai chủ tịch Nghệ, anh ấy cũng tham gia mà.” Cách gọi ‘cậu hai nhà họ Trình’ thật sự là... Thẩm An Nhược bỗng nhớ ra gia đình chủ tịch Nghệ cũng ở thành phố W, có lẽ hai nhà rất thân thiết, trước mặt lãnh đạo cũng không tiện nói dối nên cô bèn bổ sung: “Anh ấy là bạn của bạn cháu, mọi người cũng đã cùng ăn với nhau vài bữa rồi ạ.”

“Ồ, phải rồi, đám cưới của Nghệ Tuấn, tự dừng chú lại quên khuấy mất. Hai đứa chúng nó lớn lên cùng nhau, mọi thứ cứ như mới hôm qua thôi vậy, chớp mắt một cái mà chúng đều đã lớn, thì ra mình đã già thật rồi.”

Thẩm An Nhược cảm thấy lúc này mà im lặng thì thật không lễ phép, đành hỏi một câu: “Trước đây Chủ tịch Nghệ và gia đình anh ấy là hàng xóm với nhau ạ?”

“Cũng ở cách nhau không xa, Thiệu Thần và A Tuấn nhà chú học cùng tiểu học và trung học với nhau, hai gia đình cũng rất thân thiết.” Chủ tịch Nghệ đang miên man với dòng hồi ức của chính mình, “Chủ tịch Trình thật có phúc, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, con cái cũng ngoan ngoãn nghe lời. Thiệu Khanh từ nhỏ đến lớn đều cô cùng mẫu mực, Thiệu Thần hồi nhỏ rất ngoan ngoãn, trong khi những thằng con trai khác đánh lộn ở bên ngoài thì nó vẫn chăm chỉ tập đàn trong phòng.”

“Đàn piano ạ?” Thẩm An Nhược bỗng nhìn anh với con mắt khác.

“Còn cả violin nữa, trình độ khá lắm, vừa thông minh lại ngoan ngoãn phải không? Hồi đó chú cũng hâm mộ nó lắm.”

“Vậy tại sao Trình Thiệu Thần lại không làm cho An Khải ạ?” An Nhược chợt dạ nghĩ, hỏi câu này đơn thuần chỉ là hòa theo lãnh đạo, hoàn toàn không phải có ý muốn bới móc đời tư của người khác.

“Thiệu Thần với cụ ông bên nhà giận dữ nhau, thế nào cũng nhất định không chịu về nhà. Nó là một đứa tính tình cố chấp ngang ngạnh, về điểm này giống hệt cha nó. Có điều nói gì thì nói, chỉ cách nhà có mấy tiếng đi đường, chủ tịch Trình nhớ nó lúc nào cũng có thể qua thăm. Nghệ Tuấn và chú vốn hợp nhau, nó luôn hứa hẹn sẽ hiếu kính với chú mà cũng hai, ba năm mới về thăm chú một lần. Có hôm chú và chủ tịch Trình ăn cơm với nhau, nghe ông ấy vừa cười vừa than thở rằng: “Cả đời này chẳng sợ ai, chỉ đau đầu mỗi chuyện mấy thằng con”, nhưng xem chừng vẫn còn vui vẻ lắm.”

Khi về tới nhà vẫn còn sớm, Thẩm An Nhược đứng trước gương ngắm lại chính mình, ngoài cổ áo xẻ hơi thấp, váy hơi ngắn, trang điểm hơi đậm thì hình như cô cũng không khác nhiều so với ngày thường, vậy mà ánh mắt Trình Thiệu Thần hôm nay nhìn cô rõ ràng là đang cười thầm trong bụng. Thời gian cô quen anh đã được coi là đủ lâu, vì thế rất dễ nhận ra điều này. Nhưng nếu so với cô gái ăn diện bốc lửa bên cạnh anh, Thẩm An Nhược rõ ràng chỉ như một bông hoa dại mọc ven đường.

Cô thay đồ, vì không thường xuyên trang điểm nên ra sức tẩy trang đến tận ba lần, sau đó tìm một đĩa phim được đánh giá là cực kì chán, đặt chế độ tự động tắt sau hai tiếng cho tivi, cô cảm thấy mệt mỏi nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Lúc ấy điện thoại bỗng đổ chuông, là tiếng báo tin nhắn. Chỗ cô ở không lắp điện thoại cố định, từ trước đến nay không bao giờ tắt di động, sợ bố mẹ có chuyện gì không liên lạc được với mình.

Vạn bất đắc dĩ, cô trèo xuống giường lấy điện thoại, cầm lên thì thấy một cái tên rất quen. Đây là lần đầu tiên Trình Thiệu Thần nhắn tin cho cô. Có một lần anh thấy cô đang nhắn tin với bạn còn ngồi cười bên cạnh, nói rằng đây là chức năng vừa không có hiệu quả, vừa vô vị lại lãng phí thời gian nhất của điện thoại. Thẩm An Nhược tưởng tượng trong đầu hình ảnh anh đang kiên nhẫn cặm cụi gõ từng từ từng từ tiếng Hán bỗng cảm thấy buồn cười, rồi bỗng nhiên nghĩ ra điện thoại của anh hình như có chức năng tự soạn tin nhắn, lại cảm thấy không vui gì nữa.

Tin nhắn chỉ có vài chữ: “Cách ăn mặc hôm nay không hợp với em, giống người lớn quá.”

Thẩm An Nhược bực mình, ném điện thoại sang một bên, nằm xuống giường ngủ tiếp. Thực ra cô mới ngủ được một lúc, bộ phim nhạt nhẽo kia vẫn đang bật.

Lát sau không ngủ lại được, cô ngồi dậy xem hết bộ phim có kết thúc còn nhạt hơn cả mở đầu, cuối cùng cũng quyết định nhắn tin lại cho Trình Thiếu Thần: “Không phải việc của anh!”

**** *

Thứ Bảy, Thẩm An Nhược rảnh rỗi không có việc gì nên cùng Hạ Thu Nhận đi dạo phố.

Phong cách ăn mặc của hai người hoàn toàn không giống nhau, Hạ Thu Nhận đòi vào xem quần áo trong từng cửa hàng mới chịu được, Thẩm An Nhược đi đằng sau, thường là khi cô bước chân vào cửa hàng thì Hạ Thu Nhận đã quay người bước ra, nói với cô: “Đi tiếp.” Cô cũng không dám than thở, chỉ cảm thấy đi dạo phố, shopping với Hạ Thu Nhận cứ như thế đi thi chạy marathon vậy.

Thẩm An Nhược chọn quần áo đơn giản và nhanh chóng hơn Hạ Thu Nhận rất nhiều, công việc của cô cũng không đòi hỏi phải ăn mặc quá cầu kỳ, cô chỉ cần tới một vài cửa hàng mua về một đồng quần áo là đủ mặc luôn cho cả quý. Hạ Thu Nhận thấy vậy thường cần nài cô.

“Thẩm An Nhược, mình thua cậu thật, không đi xem từng cửa hàng thì làm sao biết được bộ nào hợp với mình chứ.”

“Ấy, Thẩm An Nhược, bỏ ngay trên tay cậu xuống, trừ màu sắc ra thì nó không khác gì bộ cậu đang mặc trên người cả, cậu không chọn kiểu dáng khác được à?”

“Thẩm An Nhược, đừng có lấy màu xám với màu cà phê đấy nữa, cả tủ quần áo của cậu hầu như toàn màu này, cậu nhìn mà không thấy chán hả? Lấy cái bộ màu hồng này này, đang là màu mốt của mấy cô gái ngây thơ năm nay đấy, bây giờ cậu còn không mặc thì sau này chả còn cơ hội mà mặc đâu.”

Có lúc Thẩm An Nhược cũng camt thấy ngạc nhiên, chẳng hiểu hai người họ làm sao có thể trở thành niềm an ủi, sưởi ấm duy nhất cho nhau trong cái thành phố rộng lớn này.

Hạ Thu Nhận lại chỉ vào đôi giày của Thẩm An Nhược: “Lần trước chẳng phải cậu nói rằng đôi giày leo núi này của mình bị rách sao, lúc đó nhìn mặt cậu buồn đến cả nửa ngày. Không phải nó vẫn rất mới à.”

“Đôi đấy mình vứt đi rồi, mình đã mua một đôi giống y hệt như vậy để đi.”

“Phụt!” Hạ Thu Nhận đang uống trà sữa mém phun ra, “Cậu bị sao thế?”

“Chẳng còn cách nào, tại mình thích kiểu đó.” Thẩm An Nhược trả lời nhẹ tênh, đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó liên khựng lại, một hồi sau lại tự cười giễu rồi nhanh chóng bị Hạ Thu Nhận kéo đi, tiếp tục công cuộc mua quần áo ở các cửa hàng.

Bữa trưa, Thẩm An Nhược nhận được điện thoại của Trình Thiếu Thần, cô hơi chột dạ lén nhìn Hạ Thu Nhận, đi tới chỗ khác nghe điện thoại.

“Buổi tối cô rảnh không? Đi cùng tôi tới một bữa tiệc.” Vẫn cái giọng điệu hết sức bình thản ấy, hết như tuần trước hai người mới hẹn hò với nhau vậy, thật ra ngoại trừ lần gặp nhau ở bữa tiệc bán đấu giá từ thiện đó thì đã hai tháng nay họ không liên lạc với nhau rồi.

“Trước giờ tôi không tham dự mấy bữa tiệc lớn, đến đấy nhỡ có làm sao lại làm mất mặt anh thì thế nào?”

Rõ ràng Trình Thiếu Thần đang cười trong điện thoại: “Lần trước cô đi với chủ tịch Nghê không phải là đóng kịch rất xuất sắc ư?”

“Nhưng anh không phải là ông chủ của tôi.” Không nhắc đến thì thôi, nói đến cô lại càng tức.

“Cô giúp tôi lần này đi! Nếu không tôi tính tiền làm thêm giờ cho cô, coi như cô tặng ca.”

“Mấy cô đồng nghiệp xinh đẹp của anh đâu? Anh để tiền tặng ca mà đưa cho họ.”

“Họ bận cả rồi.”

Quay về chỗ cũ, Thẩm An Nhược thấy rằng tranh cãi nữa cũng vô ích, cũng không hiểu tại sao rõ ràng bản thân không muốn đi, nhưng thế nào rồi đến cuối cùng vẫn phải đi. Cô chỉ có thể tự an ủi bản thân, Trình

Thiếu Thần đảm nhiệm vị trí cao trong công ty thì tất nhiên phải giỏi đàm phán, một người lương thiện như cô làm sao đấu lại anh ta. Huống hồ cô phát hiện, những ngày gần đây không có Trình Thiếu Thần, dù rằng cuộc sống của cô vẫn như cũ nhưng cứ có cảm giác chán nản, cô cũng không có ý định tuyệt giao với anh, thỉnh thoảng sẽ vẫn đồng ý nhận lời gặp mặt, xem như là cách để duy trì tình bạn giữa bọn họ. Cũng may là Hạ Thu Nhận không hỏi han gì, chỉ ngạc nhiên nhìn cô.

Trình Thiếu Thần đến đón cô rất đúng giờ. Biết không cần chuẩn bị gì trước, nên cô chỉ vận một chiếc váy và áo xám cùng màu, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo mỏng. Trình Thiếu Thần nhận xét: “Tại sao lại diện nguyên một cây xám thế này?”

“Vì tôi thích. Anh không thấy mặc màu này rất đẹp ư?” Thật ra thì cả vòng cổ và giày của cô cũng là màu ngọc trai xám.

“Trông già quá.”

Thẩm An Nhược không thèm đôi co thêm nữa, im lặng không để ý đến anh.

Chiếc xe quẹo bẩy, tám khúc quanh thì đến một ngõ hẹp, cứ thế àm đi tiếp. Đây là khu phố cũ, phía trước có một cánh cửa gỗ màu đỏ đã bị tróc sơn, nhìn bên trong như khu nhà tứ hợp viện² kiểu cổ. Thẩm An Nhược không nhận được bèn cất tiếng hỏi: “Đây là đâu vậy? Tôi chưa từng đến bao giờ.”

Tứ hợp viện²: Một kiểu nhà của Trung Quốc thời xưa, bao gồm một khối nhà bao quanh một khoảng sân phía trong thành một tổ hợp khép kín.

Trình Thiếu Thần liếc cô, giọng thần bí: “Cô thật sự không biết hả, đây là khu ăn chơi nổi tiếng ở thành phố này đấy.”

Thẩm An Nhược thầm đánh giá: “Ôi, giá nhà ở đây chắc cao lắm nhỉ!” Rồi lại cảm thấy hết sức ngạc nhiên: “Anh đưa tôi đến đây làm gì? Định đem tôi đi bán hả?”

“Cô xem mình được mấy lạng thịt, bán đi thì được mấy đồng.”

“Ai bảo anh vậy. Anh chặt khúc ra bán sẽ được nhiều tiền hơn. Bây giờ luôn bán như vậy trên thị trường chợ đen rất được giá.”

Trình Thiếu Thần mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền: “Cô thông minh thật, sao tôi lại không nghĩ đến điều này nhỉ?”

“Anh đến đây bao giờ chưa? Mấy cô gái ở đây có phải ai cũng tinh thông cầm kì thi họa không? Tiêu chuẩn hội viên ở đây như thế nào?”

“Này, tôi đang lái xe, đừng có làm phiền tôi như vậy.” Lúm đồng tiền trên má Trình Thiếu Thần càng thêm sâu: “Tôi nói gì cô cũng tin hả? Sao cô lại ngốc vậy nhỉ?”

Anh cho xe dừng trước một cánh cổng đang mở, đi vào một khu nhà kiểu cổ. Anh dẫn cô đi qua mấy bậc thang bằng đá, đường đi lòng vòng chóng cả mặt. Đột nhiên trước mặt cô xuất hiện một chàng trai mặc giả gái đứng cách nửa thước làm cô nhảy dựng lên. Người này rõ ràng rất đẹp trai, rất anh tuấn, tại sao lại cố ý tô son trát phấn như vậy. Lại còn mặc váy kiểu Bohemian nữa chứ. Vừa trông thấy Trình Thiếu Thần thì anh ta đã bỏ nhào ngay về phía trước: “Anh á! Cuối cùng thì anh cũng chịu đến chỗ người ta rồi.”

Thẩm An Nhược nổi hết da gà, Trình Thiếu Thần thì lùi lại rất nhanh, đẩy vội cô lên phía trước: “Sửa soạn cho Thẩm tiểu thư, lát nữa chúng tôi sẽ đến chỗ ‘Lý tú bà’.”

“Hứ, có người mới rồi là quên ngay người cũ, anh thật là vô tình mà, hôm nay người ta sẽ giảm giá tám mươi tám phần trăm cho anh.” Anh chàng này ăn nói ồn ào khiến Thẩm An Nhược thấy khá đáng yêu bèn cố nặn ra một nụ cười. Lại cẩn thận nhìn xung quanh một chút, căn phòng này rõ ràng mang phong cách cổ xưa, tầng tầng lớp lớp, có màn che nhưng lại trang trí quá màu mè, nhìn như một cửa hàng nhỏ. Có thể mở cửa hàng trong sân viện kiểu này, số lượng khách hàng lại chỉ có hạn, quả thực là muốn đốt tiền.

Trình Thiếu Thần đến chỗ mấy giá quần áo trong góc phòng xem xét, sau đó lôi ra một bộ: “Lấy bộ này.”

“Mời cô đi theo tôi.” Không hiểu một cô gái trẻ từ đâu bước ra đã cầm bộ quần áo, đứng bên đợi Thẩm An Nhược. Cô ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh nhưng Trình Thiếu Thần đã nhanh chóng ngồi xuống một

chiếc ghế, không ngó ngang gì đến cô, người đàn ông kì lạ kia còn giúp anh châm thuốc, bản thân anh ta cũng đang ngậm một điếu trên môi.

Phòng trang điểm trông cũng khá bình thường, lại có thêm hai cô gái trẻ, điều này làm Thẩm An Nhược an tâm hơn, lúc này mới đánh giá bộ quần áo mà Trình Thiệu Thần đã chọn thì thấy máu nóng dồn thẳng lên đỉnh đầu. Hóa ra đây là một bộ sườn xám, ở phần dưới là vải sa tanh màu trắng, nhưng trên đó lại vậy mà bầy sắc cầu vòng theo phong cách thủy mặc chạy dài trên tà áo. Trí nhớ của người này cũng tốt ghê, bất kì lúc nào có thể trêu chọc chế giễu cô được, Thẩm An Nhược nghiêng răng hỏi hai cô gái: “Tôi có thể chọn bộ khác không, tôi không quen mặc sườn xám.”

“Cô Thẩm tư chất thanh nhã, rất hợp với bộ sườn xám này, hơn nữa, chúng tôi cũng đã xé mặc ra rồi.” Cô gái phục vụ giải thích. Người đàn ông quái gở kia bước vào, nâng cằm của cô lên ngắm nghía: “Cũng không đến nỗi nào, có thể sửa được.” Anh ta quay về giọng nói thường ngày, hình như rất dễ nghe. Tháo tóc của cô xuống chải mấy cái, anh ta nhìn một lượt từ trên xuống dưới như đang đánh giá cô: “Rất điềm tĩnh, thấy tôi không nói cũng không cười, không tệ. Ừm, về cơ bản là có phong cách.”

Anh ta chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã biến cô thành một thực nữ cổ điển, tóc búi tao nhã, dáng người thướt tha yếu điệu. Lúc bước ra, Trình Thiệu Thần ngắm cô một lát rồi mới mở lời: “Như vậy mới giống cô.” Anh quay đầu nhìn về phía người vừa trang điểm cho cô: “A Xảo, có phải còn thiếu thứ gì không?”

“Bên này.”

Trình Thiệu Thần kéo cô sang bên đó, một dãy tủ kính hiện ra, dưới là một lớp nhung đen, bên trên là hàng dãy đồ trang sức tinh xảo, có kim cương, cẩm thạch... tất cả đều phát ra một thứ ánh sáng huyền bí.

Thẩm An Nhược chợt cảm thấy hoang mang, tựa như họ quay một bộ phim điện ảnh kinh điển, mỗi một phân cảnh đều rất quen thuộc, mà giờ đây cô từ một người ngoài cuộc bỗng nhiên bị đẩy ra giữa sân khấu, bên cạnh là ánh đèn sáng rực, người xem đông đảo, cô chỉ biết ngẩng đầu lên tiếp tục diễn, cho đến khi đạo diễn hô “Cắt” mới có thể lui xuống.

“Cô thích cái nào?” Giọng Trình Thiệu Thần mơ hồ đưa tới.

“Tôi chẳng thích cái nào cả.” Thẩm An Nhược cảm thấy mình gây hấn với anh, có điều sức nặng chưa đủ.

“Lấy chiếc vòng tay này.” Trình Thiệu Thần nhìn cô từ đầu đến chân, quay người nói với người quái dị tên A Xảo kia.

“Hừ, thẩm mỹ không tệ, hàng mới về của Myanmar.”

Đó là chiếc vòng tay màu xanh ngọc, Trình Thiệu Thần cầm tay cô, chẳng nói câu nào đeo vào giúp, quả thật rất hợp, màu xanh ngọc làm nổi bật nước da trắng ngần trên cổ tay cô: “Nó rất hợp với phong cách của em hôm nay”, rồi anh đưa thẻ thanh toán cho cô gái phục vụ bên cạnh.

Thẩm An Nhược mím chặt môi không nói lời nào nữa, tránh cho bản thân lại làm gì xấu hổ. Trình Thiệu Thần lại xem như không có ai bên cạnh, kí lên hóa đơn thanh toán rồi giúp cô xách túi quần áo cũ đã được gấp cẩn thận kéo cô rời đi.

Trên xe, Thẩm An Nhược không nói gì, Trình Thiệu Thần là người phá vỡ bầu không khí yên lặng này, anh nói khẽ: “Cô xem, có phải được đóng gói đẹp để thế này, lát nữa đem đi bán mới được giá.”

“Anh khẳng định là anh đang chuẩn bị bán tôi chứ? Hình như là có công văn yêu cầu phí đóng gói không được cao hơn mười lăm phần trăm tổng giá trị hàng hóa đó.” Thẩm An Nhược lạnh lùng, nhưng giọng nói của cô lại nghe rất nhẹ nhàng, hoàn toàn chẳng có chút khí thế nào.

“Hóa ra cô định giá bản thân mình thấp thế à?” Trình Thiệu Thần cười đến là thích chí. Cô quyết định rồi, tốt nhất là ngậm miệng không nói. Bởi có nói ra, cũng chẳng khác nào đang tạo cơ hội để anh ta trêu chọc mình.

Ánh đèn hoa rực rỡ, áo lụa thướt tha, tóc mây tung bay, dưới thứ ánh sáng huyền ảo đó là bóng người duyên dáng đi qua đi lại, tiếng cười nói vang lên ở khắp mọi nơi. Cánh đàn ông đều mặc âu phục đi giày da, còn phụ nữ mỗi người một vẻ, trang điểm lộng lẫy.

Đúng là một kĩ viện lớn. Thẩm An Nhược nhớ đến lúc này Trình Thiệu Thần có nhắc với A Xảo về ‘Lý tú bà’, cô đã hiểu ra vài phần, một nơi ăn chơi hào nhoáng giữa thành phố phồn hoa này, bản thân cô là một người khá lạc hậu, coi như hôm nay đã được mở rộng tầm mắt.

“Đây chính là cuộc sống thượng lưu mà mọi người hay nói đến sao?” Nếu cứ im lặng sẽ rất buồn chán, cô huých khuỷu tay Trình Thiệu Thần hỏi nhỏ.

Trình Thiệu Thần cười phì một tiếng: “Chúng tôi ở đây làm sao được gọi là thượng lưu? Một phần ba là nhà giàu mới nổi, một nửa là con cháu quan chức.”

“Anh tử tế nhỉ, vậy một phần sáu còn lại là gì? Anh thuộc loại nào?”

“Tôi hả? Tôi giống cô, đều là tầng lớp bị tư bản áp bức.”

Thẩm An Nhược cũng bắt đầu cười: “Anh mà thuộc tầng lớp vô sản? Anh chính là phần tử vô cấp trà trộn trong đám người lao động chúng tôi.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, chỉ chốc lát đã đến chỗ của người chủ trì buổi tiệc hôm nay. Đó là một phụ nữ trung niên sang trọng, tóc búi cao, toàn thân đều là trang sức đắt tiền. ‘Lý tú bà’, Thẩm An Nhược lại nhớ đến cái tên mà Trình Thiệu Thần gọi, trong bụng cười thầm.

“Tiểu Thần, cái tên tiểu quỷ này, cuối cùng cháu cũng tới.” ‘Lý tú bà’ rất nhiệt tình, mở rộng hai tay ôm lấy anh.

“Dì Lý, dì càng ngày càng đẹp ra đấy.”

“Ôi, cháu càng ngày không biết lớn nhỏ gì cả, ha ha ha...” Dì Lý cười đầy vui vẻ, “Này, cô gái xinh đẹp kia là ai đấy.”

“Bạn cháu.” Giọng điệu Trình Thiệu Thần rất bình thản, kéo Thẩm An Nhược đến gần hơn, tay đặt lên eo cô.

“Ôi chà, tiểu quỷ này, trước đây cháu nói với dì là đã có đối tượng, dì cứ tưởng cháu tìm một yêu tinh nào đó đến để ứng phó với dì, hóa ra là thật à?” Dì Lý cầm tay An Nhược ngắm nghía, “Triệu tiểu thư hôm nay phải thất vọng rồi, ôi, đành vậy, cậu ba nhà họ Châu hôm nay cũng đến. Không được, dì phải nói với mẹ cháu mới được, mấy hôm trước còn gọi điện cho dì, dặn đi dặn lại rằng phải để ý cho cháu...”

“Dì Lý, cháu đói rồi, dì cứ đi trước đi, bọn cháu ăn chút gì đã.” Trình Thiệu Thần không nói không rằng, kéo tay Thẩm An Nhược rời khỏi nơi ồn ào này.

Thẩm An Nhược nghiêm mặt nhìn anh: “Vậy hóa ra anh mời tôi đến là để giúp anh diễn trò, sao đây, Triệu tiểu thư không đủ xinh đẹp hay không đủ thông minh vậy?”

“Xinh hơn, thông minh hơn, dịu dàng hơn cô gấp mười lần. Chỉ có khuyết điểm duy nhất là quá xuất sắc, tôi không chịu nổi.”

“...” Cô nhớ rằng đã tự nhắc nhở bản thân phải im lặng, vậy mà hôm nay đã mấy lần phạm sai lầm rồi.

Bữa tiệc thật sự rất nhàm chán, Trình Thiệu Thần thì chẳng biết đã chạy đi đâu, cũng may là đồ ăn ở đây rất ngon, cô không quen ai nên quyết định tìm một góc nào đấy để lấp đầy dạ dày rồi tính tiếp, thỉnh thoảng có người đến bắt chuyện, cô đều dễ dàng cho rơi họ. Không lâu sau tiếng nhạc vang lên, có người bước vào mở màn vũ hội, trên sàn nhảy, người tham gia ngày càng nhiều. Thẩm An Nhược ngẩn đầu tìm kiếm, trên tầng hai có một ban nhạc đang chơi đệm, đúng là phong cách quý tộc.

Dần dần cô đã nhớ ra người được gọi là ‘Lý tú bà’ kia là ai, chính là người có máu mặt nhất trong giới truyền thông của thành phố này, là nhà từ thiện lớn, tiền nhiều vô kể, không biết tiêu thể nào cho hết nên bình thường sở thích lớn nhất của bà là làm mai mối cho người khác, nhà tài trợ chính cho chương trình ‘Cầu Hỷ Thước’, bà còn mở cả trang web kết bạn, chỉ cần là hoạt động kết giao của nam nữ thì có thể lấy được tiền tài trợ của bà. Thẩm An Nhược biết mình là ếch ngồi đáy giếng, không hề ngờ rằng, cho dù là vũ hội mà cũng có sự cách biệt lớn về đẳng cấp như vậy, ví dụ như buổi tiệc xa hoa, hoành tráng ngày hôm nay.

Tiếp ...

Những nam thanh nữ tú này ban đầu còn giữ nguyên hình tượng đoan trang thanh lịch, đến khi ánh đèn mờ dần thì bắt đầu quần lấy nhau, không khí trở nên mờ ám, âm nhạc lại vang lên nghe ảo não. Thẩm An Nhược chọn một ly rượu vang, cẩn thận trốn khỏi những người đến mời cô khiêu vũ, tới một góc không người, hờ hững nhìn đám người đang ôm ấp nhau trên sàn nhảy kia, hoặc là bèo nước gặp gỡ, hoặc là thanh mai trúc mã, hoặc là vốn quen biết nhưng không thân thuộc, trong ánh đèn mờ ảo này đều trở thành những cái bóng mờ mờ đan cài vào nhau khó mà phân biệt được, ai chỉ là món khai vị của ai, ai là nhân vật chính, cũng chẳng có người nào quan tâm.

“Hóa ra cô ở đây.” Bên tai chợt vang lên giọng nói, Thẩm An Nhược giật mình, thiếu chút nữa thì bị sặc rượu.

“Anh cố ý dọa tôi hả?”

“Oan uổng quá, tôi đã đứng cạnh cả buổi rồi mà cô không biết, cô đang làm chuyện gì xấu xa hả?”

“Anh làm sao mà biết tôi định làm gì, vừa nãy tôi gặp người yêu của bạn tôi.”

Trình Thiếu Thần thấp giọng nói: “A, hóa ra đây là nguyên nhân cô không đi khiêu vũ, tôi lại cho rằng...”

“Anh cũng không khiêu vũ đấy thôi.” Câu nói của Trình Thiếu Thần bị cắt nửa chừng, cô không cho anh tiếp tục trêu chọc mình.

“Tôi cũng đang tránh mấy cô yểu điệu thực nữ đó nên không dám lộ mặt.” Trình Thiếu Thần mỉm cười, “Ở đây cũng thấy chán, lại không ra nhảy, chúng ta đi tìm chỗ nào thoáng mát ngồi đi.”

Họ đi qua đại sảnh và dãy hành lang, đến một căn phòng được bài trí hết sức hoa lệ, trong phòng không một bóng người.

“Đây là phòng khách của Lý phu nhân, sàn được làm từ gỗ nguyên cây ở Đan Mạch chuyển về, dụng cụ trong nhà được gia công tại Na Uy, vận chuyển bằng đường hàng không, sofa do một bậc thầy thiết kế chế tạo, tất cả các đèn cổ ở đây đều là của Anh, còn cả mấy bức họa kia, là bản gốc của Ngô Quán Trung, Lâm Phong Miên và Hàn Mĩ Lâm. Như vậy, cô đã cảm nhận được hương vị của giới thượng lưu Trung Tây kết hợp chưa?”

“Trình Thiếu Thần, anh thật vô duyên, ở nhà của bề trên mà nhận xét như thế. Lý phu nhân thật sự rất quan tâm đến chuyện đại sự của anh.”

“Nếu như tuần nào cô cũng nhận được điện thoại của bà, mỗi cuộc không bao giờ dưới mười phút, cứ nửa tháng lại có một cô gái nào đó xuất hiện trước mặt, cô nói xem tôi nên làm thế nào?”

“À, nếu vậy thì anh thăm rồi.” Thẩm An Nhược dựa người trên ghế sofa cười không ngớt. Bộ sườn xám này rất dễ bị nhăn, cả tối nay cô không dám ngồi, chỉ đành luân phiên đổi chân đứng cho đỡ mỏi, thực ra làm bình hoa cho người ta cũng đòi hỏi phải có kĩ thuật, vừa mất sức, lại phải diễn trò, luôn cần tổ chức và thể lực hơn người, hôm nay cô đã làm hết sức mình mà vẫn không thấy tốt lắm.

Trình Thiếu Thần nhàn nhã dựa vào sofa không để ý hình tượng của mình làm cô ghen tị muốn chết.

“Hồi ở trường cô có học khiêu vũ không?” Trình Thiếu Thần hỏi.

“Chúng tôi học nhảy ‘Màu đỏ nương tử quân’ và ‘Tiến vào thời đại mới’.”

“Cô có tham gia đội khiêu vũ không? Nhìn cô không giống với người hay tham gia hoạt động tập thể. Ý tôi là các loại vũ hội hay dạ tiệc ở trường đại học ấy.”

“Anh thật đúng là xem thường người khác, tôi còn tham gia câu lạc bộ bi-a. Khiêu vũ hả? Mấy cái đó năm hai tôi có học, nhưng chỉ nhảy điệu Valse nhanh thôi.”

“Valse nhanh ư? Cô thật là... xem ra tế bào vận động của cô tốt thật.”

Thật ra điều này không liên quan đến tế bào vận động. Thẩm An Nhược không thích khiêu vũ, nam nữ ở gần nhau quá thật sự không thoải mái, đối với người lạ lại càng thấy ngại. Năm đó chỉ vì trong lớp có bạn rủ cô đi học để bồi dưỡng tình hữu nghị giữa các khoa. Còn tại sao lại là Valse nhanh ư? Tuy là điệu nhảy này yêu cầu thân thể nam nữ phải dính sát vào nhau nhưng lúc nhảy phải hết sức để ý, không có thời gian,

tinh thần lẫn sức lực nói chuyện linh tinh hay tạo ra bầu không khí ám muội. Cô ghét khi phải khiêu vũ với mấy tên con trai không quen biết mà lại bị hỏi này hỏi nọ, lại không thể bất lịch sự mà không trả lời người ta. Nhảy điệu Valse nhanh thì khác, cả hai ít có cơ hội nói chuyện bởi nếu không sẽ bị lạc điệu. Cái hay nhất là mấy vũ hội thường không có điệu Valse nhanh, bình thường chỉ cần nói vài câu là cô đã thoát được vô số lời mời.

Không lâu sau, ở đại sảnh bỗng vang lên giai điệu của bản Điệu Valse mùa xuân, tuy rằng âm thanh chỉ loáng thoáng đưa đến nhưng như vậy cũng đủ rồi. Trình Thiếu Thần đứng dậy: “Đến đây, xem tế bào vận động của cô thế nào.” Anh nhanh nhẹ tóm lấy cô, để cô đứng trước mặt mình. Thẩm An Nhược chưa kịp phản đối thì đã bắt đầu xoay tròn theo bước nhảy của anh rồi. Anh nhảy rất tốt, Thẩm An Nhược cảm thấy mình bị xoay tròn hết lần này đến lần khác. Khung cảnh xung quanh liên tục thay đổi. Ngay cả khuôn mặt của anh cũng trở nên mơ hồ. Với lực ly tâm như thế, có khi nào chính mình sẽ bị văng ra ngoài không nhỉ... Trình Thiếu Thần nhẹ nhàng ôm hông cô, một cảm giác rất an toàn. Thật sự là hoang đường, một nơi không người lại có hai kẻ nhảy nhót, cô vừa xoay tròn vừa nghĩ thầm. Lúc cô bắt đầu có cảm giác chóng mặt thì điệu nhảy cũng kết thúc, Trình Thiếu Thần thuận thế để cô ngã ra sofa đơn đằng sau lưng.

Sofa thật sự rất mềm, cô lại chóng mặt, váng vất, giãy giụa cả một lúc lâu cũng không ngồi dậy được, bởi thế Trình Thiếu Thần cười cười đưa một tay ra, cô lập tức nắm lấy, anh kéo cô dậy, khi Thẩm An Nhược đứng thẳng lên rồi cô vẫn còn nắm chặt tay anh.

Tay của anh gầy nhưng ngón tay rất có lực, không khí trong phòng có chút ám muội, lại có chút ngại ngùng. Thẩm An Nhược nhớ ra khi còn nhỏ anh đã chơi piano nên lật tay anh ngắm nhìn, các ngón tay của anh rất dài, đường vân tay cũng rõ nét.

“Cô biết xem tướng hả?”

“Vâng.”

“Cô nhìn thấy gì?”

“Anh thông minh lại có tiền, được nhiều người hâm mộ.”

“Còn gì không?”

“Anh là người có tài, văn võ song toàn, biết chơi bóng, cầu cá, lại chơi được nhạc cụ, ít nhất là hai loại nhạc cụ.”

“Thần thông quảng đại vậy sao?”

“Tất nhiên. À, đằng kia có đàn piano, anh đàn cho tôi nghe một bài được không?”

“Được, cô muốn nghe bài nào?”

“Khúc quân hành Đại Hoàng Phong.”

“Tôi còn lựa chọn nào khác không?”

“Super Mario.”

“Tôi chơi Đại Hoàng Phong tốt hơn.”

Quả nhiên anh chỉ chơi được nửa bài. Vì không muốn ảnh hưởng đến bên ngoài nên chơi rất nhẹ nhàng, những ngón tay vô cùng tao nhã lướt trên phím đàn. Thẩm An Nhược vỗ tay không ngớt.

“Anh chơi thêm một đoạn của Bản giao hưởng số 5 đi.”

Trình Thiếu Thần vừa bực mình vừa buồn cười: “Cô buồn cười thật đấy. Con gái các cô không phải thích nghe mấy bài Over the rainbow, hoặc nếu không thì là mấy bài Dạ khúc hoặc Ánh trăng hay sao?”

“Hóa ra năm đó vì lấy lòng các cô gái mà anh tập luyện mấy bài này, chắc là đã rất quen thuộc? Vậy được, anh chơi một đoạn cũng tốt.”

“Cảm ơn sự cổ vũ của cô, xem ra chúng ta nên trở về đại sảnh thôi.”

Tất cả các vũ hội trên thế giới này đến nửa sau thường trở nên hỗn loạn cuồng nhiệt. Hai người quay về đại sảnh nhảy thêm một vài điệu cũng không cảm thấy thú vị nữa. Thẩm An Nhược không quen đi giày cao gót nên bắt đầu đau chân. Vũ hội còn chưa kết thúc, họ đã rời khỏi.

Trình Thiệu Thần đưa cô về đến dưới nhà, xuống xe mở cửa cho cô: “Cần tôi đưa cô lên lầu không?”

“Không cần, bây giờ vẫn sớm. Trả lại anh này.” Cô định tháo chiếc vòng trên tay xuống nhưng không tháo được. Có lẽ do tối nay hoạt động nhiều quá cổ tay cũng to ra.

“Cô cứ giữ lấy, nó rất hợp với cô.” Trình Thiệu Thần khẽ nói.

Thẩm An Nhược hơi khó chịu, nhìn thẳng vào anh hỏi: “Tại sao?”

“Cứ coi như là đền bù cho việc đồng ý làm bạn tôi hôm nay đi.”

“Anh đúng là đồ tư sản, vung tiền cũng gớm nhỉ! Giá phục vụ của tôi không đáng nhiều tiền như vậy đâu.” Thẩm An Nhược nói một tràng, đột nhiên lại cảm thấy lời nói của mình hình như mang ý khác liền mím môi không nói nữa, từng mắt nhìn anh.

“Vậy coi như quà sinh nhật? Chúng ta là bạn bè mà.”

“Rất cảm ơn, nhưng sinh nhật của tôi qua rồi.”

Hai người cứ giằng co nhau như vậy một lúc lâu, Trình Thiệu Thần im lặng không nói, Thẩm An Nhược cố tháo chiếc vòng ra khỏi tay nhưng không được, Trình Thiệu Thần đột nhiên bật cười. Cô tức giận, nhìn anh nói: “Tôi lên nhà đây, hôm khác sẽ trả lại anh.”, rồi quay người bước đi.

“Thẩm An Nhược.” Trình Thiệu Thần nhìn cô bước đi vài bước, bất ngờ lên tiếng. Cô hơi do dự nhưng vẫn quay đầu lại.

“Tại sao không cho tôi theo đuổi em?”

Thẩm An Nhược chợt thấy đầu mình trống rỗng, chỉ trân trối nhìn anh từng bước từng bước tiến lại chỗ mình, cho đến khi hai người chỉ cách nhau chưa đến nửa cánh tay. Anh cao hơn cô rất nhiều, đứng sát vào khiến cô phải ngước lên mới có thể nhìn vào mắt anh.

Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt Trình Thiệu Thần. Thẩm An Nhược cảm thấy dường như đây là lần đầu tiên cô trông thấy anh ở khoảng cách gần như vậy. Sống mũi thẳng nổi bật trên khuôn mặt đang phát sáng, càng nhìn càng cảm thấy không thật. Thẩm An Nhược nhìn vào mắt anh, ánh mắt vô cùng kiên định, trong suốt không thấy đáy. Trong khoảnh khắc ấy, cô không nhìn rõ được tình cảm trong mắt anh, là vui mừng, chờ đợi, lo lắng hay dắc ý, thậm chí cả ánh mắt quen thuộc khi trêu chọc cô cũng không có.

“Nếu như hiện tại em không có ai, chỉ bằng làm bạn gái tôi đi.” Ngữ điệu trong giọng nói của Trình Thiệu Thần trước sau vẫn nhàn nhạt lạnh nhạt, không giống như đang tỏ tình, mà như thể đang thương lượng một điều khoản hợp đồng hơn.

Thẩm An Nhược chợt thấy trong tâm trí hiện lên hình ảnh của chính mình từ rất lâu trước đó. Năm ấy, cũng là một nụ cười lạnh lùng và tâm tư khó đoán của một người con trai, cũng là tiếng gọi tên cô quay lại, đứng cách cô vài mét và nói với cô: “Nếu tốt nghiệp mà em vẫn một mình thì em hãy suy nghĩ đến việc làm bạn gái tôi.”

Mặc dù là mùa hè nhưng cơn gió thổi qua khiến cô rùng mình, đầu óc trống rỗng lại rồi bời, hình như cô nghe thấy giọng nói của chính mình cất lên: “Anh uống quá nhiều rồi phải không?”

“Tôi vẫn cho rằng mình đã thể hiện rất rõ ràng với em.”

“Ý anh là ngày hôm nay? Hay là rất lâu trước đó?”

“Điều này quan trọng không?”

Trong tình cảnh mặt đối mặt như thế này, Thẩm An Nhược cảm thấy mình sắp thất bại đến nơi, trong ánh mắt sâu thẳm không thể dò xét của anh, cô thấy mình khó có thể trốn tránh. Cô cúi xuống nhìn viên đá nhỏ dưới chân, khẽ nói: “Tôi mệt rồi, ngày mai chúng ta nói tiếp, tạm biệt.”

Vừa mới định quay người đi, đột nhiên Thẩm An Nhược cảm giác tay mình bị ai đó giữ lại, ngay lập tức bị Trình Thiệu Thần ôm vào lòng, môi anh cũng đồng thời áp lên môi cô. Theo phản xạ cô muốn đẩy anh ra nhưng lại bị anh ôm chặt hơn. Môi anh lạnh nhưng lòng tay lại ấm áp, nhiệt độ trên tay anh truyền qua lớp vải quần áo đến làn da của cô, đầu đó trên cơ thể cô mồ hôi nhè nhẹ toát ra. Trình Thiệu Thần hôn rất thành thực, lại không dùng quá nhiều sức nhưng cô thấy như không thể thở nổi, không làm sao rời được đôi môi anh, bởi cô đi giày cao gót quá lâu nên đứng không vững, toàn bộ trọng lượng đều dồn vào anh cả. Không biết bao lâu đã trôi qua, cuối cùng anh cũng buông Thẩm An Nhược ra, chăm chú nhìn cô. Thẩm An Nhược vội vã quay người chạy lên nhà, không dám ngoảnh đầu lại. Cô không muốn nhìn thấy ánh mắt anh lúc này, sợ mình sẽ bị đem ra làm trò cười.

Thẩm An Nhược về đến nhà lại ngây người trong chốc lát, tự hỏi anh muốn gì? Muốn cô trở thành con mồi sao? Cô không đoán được động cơ của Trình Thiệu Thần, bỗng cảm thấy đầu đau như búa bổ. Thẩm An Nhược không muốn tiếp nữa, cô uống hai viên thuốc an thần, tự nhủ mai dậy rồi tính sau.

Hôm sau là Chủ nhật, Trình Thiệu Thần không gọi điện thoại cho cô. Đến tối, Thẩm An Nhược bứt cáng thẳng, quyết định khi nào đó sẽ đem chuyện tối qua trêu chọc lại anh, đồng thời nghĩ làm cách nào để trả lại chiếc vòng quý giá kia cho anh mà không làm tổn thương tới hòa khí của cả hai.

Kết quả là buổi chiều thứ Hai, khi cô vừa từ phòng họp về đến bàn làm việc lại nhận được điện thoại của phòng trực ban: “Cô Thẩm, có người gửi đồ cho cô, mời cô xuống kí nhận.”

“Hiện tại tôi đang có chút việc, phiền anh kí nhận giúp tôi.”

“Cô Thẩm, cô tự xuống lấy thì tốt hơn.”

Cô vội vàng chạy xuống, nhìn thấy ô tô của công ty chuyển phát nhanh đứng trước cửa, người giao hàng thấy cô lại nở nụ cười kì lạ: “Cô Thẩm, có anh Trình gửi tặng hoa cho cô, xin hỏi cô muốn để ở đâu?”

Thẩm An Nhược đứng hình mất một phút, đến khi nhân viên giao hàng mở cửa xe, cô mới hiểu ra ánh mắt và nụ cười kì lạ của anh ta là vì lý do gì. Trong xe tràn ngập hoa hồng, tất cả được xếp dày đặc trong từng chậu lớn, trông như một vườn hoa thu nhỏ.

“Tất cả là chín trăm chín mươi chín bông hồng, cô Thẩm, mời cô kí vào đây.”

Cô bé ở quầy trực ban đã sớm đỏ mặt: “Chị Thẩm, lãng mạn quá.” Thẩm An Nhược không những không thấy cảm động mà còn cảm thấy tức giận, ngay lập tức cầm điện thoại gọi điện cho người kia, “Trình Thiệu Thần, tiền của anh nhiều quá không biết làm gì đúng không?”

Cô nói xong lại thấy hối hận. Từ trước đến nay cô không phải là người không biết lễ nghi phép tắc như vậy, mà dường như Trình Thiệu Thần lại đặc biệt thích trông thấy bộ dạng tức giận của cô, cô càng không vui càng khiến anh vui vẻ, lần này thì đúng ý nguyện của anh rồi.

Quả nhiên tiếng cười của Trình Thiệu Thần vang lên trong điện thoại: “Anh chỉ hy vọng những bông hoa đó có thể thể hiện được thành ý của mình. Thẩm An Nhược, anh rất hy vọng em làm bạn gái anh. Chúng ta ở bên nhau cũng không tệ, không phải sao?”

Thẩm An Nhược nghiêng răng nghiêng lợi, đúng lúc đó xe của chủ tịch Nghê tiến vào, vừa qua cổng, chiếc xe dừng lại. Chủ tịch Nghê mở cửa sổ xe, nhìn qua rồi nói với cô: “An Nhược, mấy hôm nay công ty có hoạt động gì hả? Sao lại đặt nhiều hoa như vậy?”

“Chủ tịch Nghê, bên đối tác khai trương chi nhánh mới nên có ý tặng hoa toàn bộ nhân viên nữ của công ty chúng ta.”

“Họ có lòng như vậy sao?”

“Vâng.” Thẩm An Nhược đợi xe của chủ tịch Nghê đi xa mới dặn dò nhân viên trực ban: “Giúp tôi phân phát số hoa này, mỗi nhân viên nữ một bông.”

Cô đột nhiên cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Hết chương 6

7. Chương 7

Sau đó không thấy ai đề cập đến hai chữ ‘theo đuổi’ kia nữa, hai người cũng nhanh chóng khôi phục lại quan hệ bạn bè, rủ nhau cùng đi ăn như ngày trước. Bình thường Trình Thiệu Thần gọi điện cho Thẩm An Nhược, lúc đầu anh chỉ gọi cuối tuần, sau thì trong tuần cũng gọi. Thường là “Anh đang ở gần chỗ em làm việc, có rảnh thì trưa cùng nhau ăn cơm.” Hoặc nếu không thì là “Khu trung tâm mới mở một nhà hàng, nếu tối không bận thì anh tới đón em, chúng ta đi ăn.” Có lần anh đến tìm cô đi ăn trưa, Thẩm An Nhược thì muốn đi ăn KFC, Trình Thiệu Thần nói không muốn xếp hàng, lại nói mấy món ăn này không tốt, chọn đi chọn lại chỉ có thể chọn cơm trắng với cà phê, khiến Thẩm An Nhược tức muốn học máu.

Trước đây hai người chỉ gọi điện thoại cho nhau vào cuối tuần, mục đích duy nhất là để hẹn hò. Bây giờ thậm chí vào lúc đêm khuya, Thẩm An Nhược chuẩn bị đi ngủ cũng nhận được điện thoại của Trình Thiệu Thần, giọng nói hình như đã chuyển chổng say: “Em có nhớ anh không?” Cũng có khi là “Ôi, tự nhiên rất muốn gặp em.” Câu trả lời của Thẩm An Nhược thường là: “Đang bận, không có thời gian nghĩ đến anh.” Hoặc là “Tôi nhớ đến anh làm gì?” Không thì chỉ một câu nói: “Nhảm chán”. Trình Thiệu Thần cũng không tức giận, cười ha ha và chúc cô ngủ ngon rồi tắt điện thoại. Bị người khác mắng mà lại vui vẻ, Thẩm An Nhược cảm thấy đôi lúc anh thật vô vị.

Hai người ở bên nhau cũng không tỏ ra quá thân thiết, chỉ có điều lúc chia tay Trình Thiệu Thần sẽ hôn tạm biệt cô. Mà những nụ hôn này rất khách sáo, không giống nụ hôn trước, thường là anh hôn trên trán, có khi bên tai, có lúc lại là hai má, rất tự nhiên, không cuồng nhiệt như đêm đó. Thẩm An Nhược thấy chuyện này không quan trọng, cô cũng không chủ động đáp lại anh. Cứ mười ngày nửa tháng hay gặp ngày lễ lớn nhỏ, hoa tươi và quà đều chuyển cho cô đến rất đúng giờ, chỉ là không quá mức khoa trương khiến người ta phát điên như lần trước. Quà không rẻ cũng không đắt, đều do công ty chuyển phát nhanh mang tới, chưa bao giờ Trình Thiệu Thần tự tay đưa. Có lúc Thẩm An Nhược thấy chuyện này rất huênh hoang, cô đã bảo anh đừng bày trò nữa, nhưng phản đối vô hiệu, bản thân lại xấu hổ nên cô dặn nhân viên trực ban không cần đem lên lầu, tan tâm cô về qua sẽ lấy. Cô đoán tất cả việc này đều do trợ lý của anh làm, một trong những nội dung công việc chính là tặng hoa và quà cho bạn gái của sếp. Những món quà đó hết sức tinh xảo, Thẩm An Nhược không hay cập nhật thời trang, nhưng cũng có thể nhận ra chiếc khăn quàng cổ hay chiếc ghim áo đã từng xuất hiện trên các tạp chí thời trang. Có đánh chết cô cũng không tin Trình Thiệu Thần tự tay chọn những món quà này, thậm chí đáng về ngốc nghếch đứng ở cửa hàng chọn hoa của anh cô cũng không tưởng tượng ra nổi. Có lúc cô tưởng tượng đến cảnh trợ lý của anh chuẩn bị vô vàn thứ quà cáp mang tặng, thậm chí còn phải ghi nhớ đã tặng cô nào thứ nào để không bị nhầm lẫn, nghĩ cũng thấy buồn cười.

Có thời gian Trình Thiệu Thần bận rộn, cuối tuần cũng phải làm việc, ít đưa cô đi ăn, chỉ đi đâu đó rồi nhanh chóng trở về, cũng không dự mấy vũ hội hay tiệc tùng gì nữa. Hoặc có lẽ mùa hè nóng quá nên không có chỗ nào để đi, hoặc cũng có thể mấy chỗ hội họp đó ai mang theo ‘bạn gái’ sẽ bị đem ra làm trò cười ọi người, cũng có khả năng anh đã có ‘bạn gái’ khác ấy vụ đó nên ‘bạn gái’ là cô đây đã bị hạ bệ. Có lần Trình Thiệu Thần rủ cô đi lướt sóng, cô nghi ngờ anh có âm mưu, bản thân cô bị say sóng, sóng chết cũng không đi.

Cái lợi nhất khi được mang danh ‘bạn gái’ anh chính là khi từ chối cũng rất thoải mái. Trước đây muốn từ chối anh, cô phải mất công nghĩ ra hàng chục lý do để đỡ ngại, còn bây giờ thì không cần lãng phí nơ ron thần kinh như vậy, chỉ cần nói: “Hôm nay nóng lắm, em không muốn ra ngoài” Hoặc “Hôm nay em mệt, hôm khác nhé” là được.

Khoảng cách giữa hai người như một công thức phân tử. Ngay cả hạt nhân nguyên tử và electron cũng vậy, quá gần sẽ đẩy nhau, quá xa sẽ hút nhau cho đến khi đạt được khoảng cách phù hợp. Có lúc Thẩm An Nhược nghĩ tới hành động tỏ tình của Trình Thiệu Thần, cô lại thấy đầy hoài nghi. Cô cho rằng anh chỉ chơi đùa cho vui, nên cô vốn không coi mình là ‘bạn gái Trình Thiệu Thần’, chỉ là khi hai người thân mật, cô cũng không đẩy anh ra. Có khi cô tưởng tượng bản thân mình là người quan sát mọi vật, đứng ở một nơi cao nhìn xuống nhân gian xem đôi nam nữ buồn tẻ đang hào hứng dẫn nhau đi ăn uống linh đình, chờ một trong hai người chán ngán rồi từ bỏ, vậy là trò chơi kết thúc.

Có một ngày thứ Bảy, Trình Thiệu Thần đột nhiên xuất hiện, gần đây anh rất bận, hai người ngoại trừ đi ăn rồi tiện thể cùng nhau tản bộ ra thì không hẹn hò gặp gỡ. Cả người anh đầy mùi rượu, Thẩm An Nhược

cau mày: “Sao đột nhiên anh đến đây? Anh tự lái xe đến hả?”

“Bắt taxi.”

Khi đó Thẩm An Nhược đang ngồi trên sofa vừa nghe tiếng quảng cáo trên tivi vừa chăm chú thêu, bức tranh ‘Starry night’ của Van Gogh, tay vẫn đang giữ giá thêu. Trình Thiệu Thần đến gần cô ngắm nghía: “Đây chính là tranh thêu chữ thập đấy à? Cuối tuần đẹp trời thế mà em lại ở nhà chơi cái này, thật là vô vị.”

“Đây là tranh thêu nhưng, so với tranh thêu chữ thập thì khó hơn. Mà anh đến làm loạn hết chỉ của em rồi, mất công lắm em mới phân loại được. Anh ngồi sang bên kia đi, người đâu mà toàn mùi rượu.”

Nhìn bộ dạng không thoải mái của anh, Thẩm An Nhược vào bếp pha cho anh cốc nước mật ong giải rượu, quay lại thấy anh đang cầm điều khiển tivi ấn lung tung, đổi kênh liên tục, lại còn luôn miệng kêu ca: “Mấy cái quảng cáo dạo này càng xem càng chán.” Cuối cùng dứt khoát đổi sang chế độ chơi trò chơi, cầm điều khiển chơi xếp gạch.

“Anh đến đây là gì?” Thẩm An Nhược nhìn anh.

“Không có việc gì không thể đến tìm em hả? Em thêu tranh của mình đi, cứ kệ anh.”

Lúc sau anh lại chuyển kênh tivi, Thẩm An Nhược ngẩng đầu lên xem, là bộ phim Titanic được chiếu lại lần thứ một trăm lẻ một.

“Hồi đó dẫn bạn gái đi xem Titanic, cô ấy khóc như mưa, làm anh ướt hết cả ống tay áo, nên sau này chỉ cần nghe đến Titanic là anh lại thấy dị ứng.”

“Anh muốn theo đuổi người ta, sau bị dọa nên chạy mất đúng không? Thẩm An Nhược nhìn anh.

“Sao em lại thông minh vậy? Lúc xem phim này em có khóc không? Để anh đoán nhé, em là kiểu người phụ nữ lạnh nhạt, bạc tình... chắc là không khóc đâu.”

“Lãng phí nước mắt vì chuyện của người khác thật điên rồ. Thực ra mà nói, em cũng không có quá nhiều cảm xúc, cái đoạn thuyền bị lật còn cảm động hơn, nếu không phải sau đó lật thuyền thì đôi này đã chẳng có tương lai, nếu có bỏ trốn thành công thì sau này cũng cãi nhau. Tình cảm nhất thời thực ra lại khiến người ta không thể quên được.”

“Thì ra bà lão trong phim cũng không nhớ suốt đời, nếu không nhìn thấy bức tranh làm sao nhớ lại được. Chỉ sợ bà cụ đã sớm chôn người con trai mình yêu nhất xuống tận cùng trái tim rồi.”

“Ôi, tình yêu đẹp vậy mà bị anh nói thế, thật không chịu nổi.”

“Em thì khác anh chắc.” Trình Thiệu Thần ngáp một cái, “Có một năm, cô giáo yêu cầu bọn anh viết về đề tài ‘Tình yêu là gì’, đến bây giờ anh vẫn nhớ cô giáo xinh đẹp đó. Chỉ tiếc là lần đó cô bắt anh viết lại.”

“Anh viết như thế nào?”

“Quên rồi.” Trình Thiệu Thần bật cười.

“Chắc không phải anh viết bài văn đó thành bức thư tình gửi cô giáo đấy chứ?”

“Đừng có trêu anh, anh không làm vậy đâu.” Trình Thiệu Thần tiếp tục ngáp dài, “Em có tin vào tình yêu không?”

“Không tin, chỉ là cảm xúc của một khoảnh khắc mà thôi. Người hạnh phúc là người biến tình yêu thành tình thân, gìn giữ nó cả đời, còn những người bất hạnh là người biến tình yêu thành vết thương, đau cả một đời. Những người thông minh tất nhiên sẽ biết cách khiến bản thân vui vẻ, biết cách phân biệt giữa món chính và món khai vị, đau khổ rồi cũng dần dần lãng quên thôi.” Có lẽ do tâm trạng của anh hôm nay mà Thẩm An Nhược tự dưng thích ngồi nói chuyện phiếm với anh.

“Vậy nhất định em là người thông minh rồi. Thật đáng tiếc, cô Thẩm à, anh vẫn hy vọng em sẽ yêu anh.”

“Anh chán thật, em yêu anh để làm gì? Anh đâu có thiếu người yêu. Muốn tìm cảm giác yêu đương thì anh tìm mấy cô đồng nghiệp xinh đẹp của anh ấy.”

Trình Thiệu Thần thì thầm gì đó nhưng cô không nghe ra, lại tiếp tục cúi đầu thêu, lát sau ngẩng lên thấy anh nằm trên ghế sofa ngủ từ lúc nào không biết. Lúc ngủ, đôi lông mi dài của anh khép lại, khóe miệng nhếch lên, chân mày hơi nhíu lại, đầu nghẹo hẳn về một bên, trông như một đứa trẻ, so với dáng vẻ thường ngày của anh thì đúng là một trời một vực. Thẩm An Nhược nhìn anh mà bàn thần cả người, cảm giác như có một thứ tình cảm nhẹ nhàng len vào tim cô rồi nhanh chóng biến mất. Mặc dù là mùa hè nóng bức nhưng trong phòng vẫn mở điều hòa, cô bỗng thấy rùng mình bèn chỉnh cho nhiệt độ cao lên, chỉnh cho anh nằm ngay ngắn, rồi lấy chăn mỏng đắp cho anh. Trông lòng lại thấy hơi hối hận, nói nhiều như vậy với anh làm gì, không chừng có ngày tên gian thương này sẽ lại đem mấy lời cô nói ra trêu chọc.

Trình Thiệu Thần ngủ một mạch đến tối mới dậy, đi rửa mặt, ăn một gói mì cô nấu rồi mới rời đi. Thẩm An Nhược thở phào, cô cứ sợ là anh sẽ đòi ngủ lại đây.

Nhưng từ đó trở đi, cứ cuối tuần là Trình Thiệu Thần lại đến nhà cô. Quả nhiên là khoảng cách sinh ra thiện cảm, ngắm nhìn Trình Thiệu Thần từ xa, cô cảm thấy nhìn dáng vẻ sành sỏi của anh thì thấy anh đúng là một công tử chính hiệu. Bây giờ trông thấy bộ dạng ngốc nghếch này của anh, cô cũng bắt đầu thấy quen thuộc hơn.

Có lẽ do công việc mệt mỏi mà anh không thấy có hứng thú với việc ăn uống, chơi bời, phần nhiều đều ở lì trong căn nhà nhỏ của cô, ăn thức ăn cô nấu. Anh khá kỹ tính với chuyện ăn uống, cô cứ nghĩ hầu anh chắc phải rất khổ cực nhưng hóa ra anh ăn uống rất đơn giản, chỉ cần chút dưa muối với cháo loãng cũng được. Cũng có khi cô qua chỗ anh nhưng đường thì xa, cuối tuần xe buýt lại đông, Trình Thiệu Thần nói sẽ tới nhà đón cô, kết quả là anh đến rồi lười quay về nên ở lại luôn. Cuối tuần mà điện thoại của anh reo liên tục, ban đầu còn kiên nhẫn trả lời, về sau anh tức lên: “Đừng có dài dòng nữa, thứ Hai bàn tiếp”, cuối cùng tắt máy luôn. Về sau mỗi cuối tuần ở cùng cô đều không có tiếng chuông điện thoại nữa.

Trình Thiệu Thần lúc im lặng thì rất nhàm chán, có khi anh ngồi bên cạnh nhìn cô thêu đến nửa giờ, nhìn đến mức cô không thấy tự nhiên, lại còn ca thán: “Lần trước anh tới không phải đã thêu đến đây rồi sao, em thêu thật là chậm.”

“Sao mà em càng thêu càng ít vậy, có phải thêu hỏng lại tháo ra thêu lại không?”

“Ôi, em giả bộ thực nữ học thêu đấy à, thật đúng là lãng phí thời gian, chi bằng anh kiếm người thêu giúp em.” Thẩm An Nhược bị anh quấy rầy như vậy tiện tay cầm kim thêu ra vẻ muốn đâm anh, Trình Thiệu Thần nhảy dựng lên trốn mất.

Thẩm An Nhược không có sở thích gì đặc biệt, căn hộ của cô cũng không có gì để chơi, vậy mà Trình Thiệu Thần lại không thấy chán, mỗi lần đến anh đều tìm ra thứ gì đó để giải khuây, không bao giờ làm phiền cô, ví như anh sẽ đi dọa mấy con cá cô nuôi, sau đó mở máy tính chơi game khoảng một đến hai tiếng, có khi xem phim, thường là anh chỉ xem được một nửa rồi ngủ mất. Thẩm An Nhược nghi ngờ, anh đột nhiên chăm đến đây, thường ngủ trưa ở nhà cô, có phải vì sofa ở nhà cô rất thoải mái nên anh mới đến? Gần đây trông anh có vẻ bị mất ngủ khá nhiều.

Cuối cùng Trình Thiệu Thần cũng tìm ra được một thứ để tiêu khiển ở nhà cô, đó là một bàn cờ. Hồi học đại học, An Nhược thường hay đi dạo các hội chợ văn hóa. Cô thích ngắm những món đồ nho nhỏ kì lạ, có khi còn mang một ít về nhà. Có lần đột nhiên cô muốn nhờ một nhà buôn thủy tinh ở Giang Tô làm mấy viên pha lê tròn, kích thước có hạt châu làm quân cờ nhảy. Lúc làm xong lại không tìm được bàn cờ thích hợp. Tốt nghiệp đại học, cô lại nhờ thợ mộc làm một cái, hai món đồ này không tính là quá tốn kém, mấy quân cờ cũng không được tính là hàng xa xỉ, nhưng bàn cờ lại hết sức độc đáo. Trình Thiệu Thần có hứng thú với cờ nhảy, thường rủ Thẩm An Nhược cùng chơi. Mặc kệ cho anh chơi như thế nào, kể cả khi cố ý nhường nhưng lúc nào cô cũng thua, anh thường mắng cô là ngốc. Thấy cô không hăng hái mấy, Trình Thiệu Thần lại hì hụi ngồi chơi một mình. Lúc đầu anh chia làm hai phe, sau đó là ba phe, cuối cùng là sáu người chơi cờ. Thẩm An Nhược liếc mắt nhìn đồng hồ hỗn độn đó mà choáng váng. Quả thực không hiểu người này vì một nhóc quá độ hay tinh lực dư thừa, chỉ thấy anh chơi một mình rất hăng say và đầy hứng thú.

Sau cùng, anh đã chán bàn cờ sáu người này bèn lấy quân cờ ngồi trên sàn chơi bắn bi, sành nhà của Thẩm An Nhược rất sạch, anh thường nằm bò trên sàn, lấy vài quyển sách dày trên giá sách để bày trận chơi. Thẩm An Nhược thấy anh đối xử với mấy viên trân châu bảo bối của mình như vậy thì tức giận đòi anh trả lại. Trình Thiệu Thần nhìn cô: “Em thật nhỏ mọn, hỏng một viên trân châu của em thì anh đổi trả một

viên kim cương được chưa.”

“Ai thêm mấy viên kim cương của anh?”

“Chẳng lẽ em chưa nghe Moulin Rough nói ‘Kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ sao’, so với đàn ông thì đáng tin gấp nhiều lần. Em vẫn còn trẻ, chưa trải nghiệm được điều này đâu.”

Thẩm An Nhược biết mình nói không lại anh, cũng không thêm để ý đến anh nữa. Nhưng xem ra kĩ thuật bắn bi của anh rất tốt, đến khi chơi chán rồi mà mấy viên trên châu của cô cũng chưa hỏng.

Hai người cũng có lúc cãi nhau, thực ra chỉ là đấu khẩu mà thôi. Bọn họ tranh luận về một vấn đề, thường thì Thẩm An Nhược không thắng nổi anh, nếu thắng cũng là Trình Thiệu Thần nhường mình, nhưng anh lại tỏ ra rõ ràng như vậy khiến cô thấy thắng cũng chẳng vinh quang. Nhưng nếu cô thua thì cả nửa ngày chẳng thêm để ý anh, Trình Thiệu Thần cũng chẳng buồn dỗ dành, để mặc cô như vậy.

Thẩm An Nhược không phải là người giận lâu, cô chỉ tức giận một hai tiếng gì đó lại ngoan ngoãn đi nấu cơm hoặc ngoan ngoãn theo anh ra ngoài ăn, cứ như thế việc giận dỗi vừa rồi chưa bao giờ xảy ra vậy.

**** *

Thẩm An Nhược được giao nhiệm vụ đi công tác ở tỉnh ngoài, đúng lúc cô đang giận dỗi nên không nói gì với anh. Bữa đó hai người giận nhau, Thẩm An Nhược bực bội, ăn cơm dọn dẹp xong, cô không nói gì bỏ về, mặc kệ tiết mục hẹn hò sau đó của hai người. Thật ra chuyện này không tính là cãi nhau, bởi tuy Thẩm An Nhược giận mà ai kia vẫn cười nói vui vẻ khiến cô càng tức hơn. Khu anh ở rất rộng, Thẩm An Nhược lại đi không nhanh, đi cả nửa ngày vẫn chưa ra đến cổng, trước đây đều là anh lái xe đưa cô ra nên không thấy xa. Bây giờ đang là giữa hè, ánh nắng chiếu gay gắt, cô thấy mình như bị bốc hơi vậy, chỉ một lúc mà cả người nhể nhại mồ hôi. Lúc chạy ra, cô cũng không hy vọng rằng anh sẽ đuổi theo mình, bản thân cô cũng không thích chơi trò lạt mềm buộc chặt, nhưng trong thâm tâm vẫn thấy hơi hối hận, cho dù bực bội cũng nên tìm kẻ đầu sỏ mà trút, tại sao phải làm khổ mình như vậy. Trong phòng có điều hòa mát mẻ, bên ngoài thì nóng như thiêu như đốt, hai người vốn có kế hoạch tối nay đi trượt tuyết nhân tạo, hoài niệm một chút mùa đông lạnh giá giữa mùa hè nóng bức này.

Đột nhiên nhớ lại những lần cãi nhau với Giang Hạo Dương, trước đây, thực ra nếu có cãi nhau thì phần lớn là anh không buồn mở miệng, nếu có mở miệng cãi thì cô cũng sẽ thua. Những lúc thua cô thường quay đầu bỏ đi, Giang Hạo Dương cũng không buồn đuổi theo, chỉ ở phía sau nói: “Em chạy làm gì, anh không đuổi theo đâu, động một tí là lại lòi cái bản tính giận dỗi của con gái ra làm phiền người khác, từ lúc nào em lại giống mấy cô gái đó vậy?”

Khi đó cơn giận của Thẩm An Nhược cũng hết, cô cười với anh: “Em vốn là một cô gái hết sức bình thường, anh cho rằng em là tiên nữ trên trời không nhiễm khói lửa nhân gian sao. Anh đề cao em quá rồi.”

“Em tự kỷ thật.”

Cô luôn suy nghĩ theo chiều hướng vui vẻ, giận dỗi một lúc lại thấy không nên so đo quá mức làm gì, lại gọi điện thoại cho anh: “Giang Hạo Dương, cho anh hai mươi phút để đến quán KFC ở đường XX, bằng không đừng mong em để ý đến anh nữa.”

Vẫn chưa nói hết câu mà bên kia Giang Hạo Dương đã đập máy khiến cô tức nghẹn họng, ngồi trong quán KFC gọi hai gói bắp rang bơ với một suất kem dâu, ăn gần hết mới thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, cũng không giận nữa, ngẩng đầu lên bắt gặp Giang Hạo Dương đang ngồi đối diện. Khuôn mặt của anh hiện rõ ràng mấy chữ ‘em thật vô phương cứu chữa’, nhưng chẳng phải cuối cùng cũng đến sau. Cô cũng ngay lập tức giấu bộ mặt chiến thắng đắc ý thay bằng vẻ mặt đầy ngoan ngoãn: “Em mời anh ăn nhé, được không? Anh thích ăn gì nào? Bánh tart hay cánh gà? Uống cà phê hay coca?”

“Mấy thứ đồ này anh không thèm.” Cuối cùng Giang Hạo Dương cũng nở nụ cười, với tay lấy phần kem dâu cô đang ăn, xử lý sạch sẽ.

Thẩm An Nhược thở dài, đều là những chuyện đã qua từ lâu, vậy mà giờ đây lại như vừa mới xảy ra. Trước khi tốt nghiệp, cơ hội gặp nhau rất ít, chủ yếu chỉ liên lạc qua điện thoại, khi đó không có cảm giác hai người đang yêu nhau, nói chuyện rất khách sáo, sau này khi ở gần nhau, ngày ngày được nhìn thấy nhau như ý nguyện, cả hai lại suốt ngày cãi nhau, anh thấy mệt mỏi mà cô cũng chán nản.

Hôm chia tay, cô định sẽ cất giữ những kỉ niệm về con người ấy vào một góc khuất sâu nhất của tâm hồn mình, để nó không thể ảnh hưởng tới cô được nữa, nhưng giờ đây, những kí ức đó lại đột nhiên xuất hiện khiến cô cảm thấy có chút gì đó ngọt ngào. Ngày hôm nay nhớ lại chuyện xưa mà cảm giác như cả nghìn năm trôi qua, chỉ mới một vài tháng mà cô cảm thấy hồi ức về Giang Hạo Dương trong cô đã là chuyện của kiếp trước.

Rời khỏi nhà Trình Thiếu Thần, cô bắt gặp hai người đang cãi nhau trên đường. Cô gái đứng khóc, còn chàng trai khẽ dỗ dành: “Tất cả là anh sai có được không, em đừng khóc nữa, đừng khóc nữa mà. Nếu không thì em đánh anh đi.”

Cô gái quay lại tát chàng trai một cái. “Ồi! Em đánh anh thật à, đau quá.”

“Em đánh anh đấy, đánh chết anh đi, đồ tồi!” Cô gái vẫn không ngừng tay, chàng trai chỉ biết né tránh, sau cùng ôm chầm lấy cô gái, sống chết cũng không buông.

Đúng là tuổi trẻ. Thẩm An Nhược mỉm cười, trong một thoáng có kích động cô bỗng muốn quay lại nhà Trình Thiếu Thần và đánh anh hết như vậy. Cuối cùng thấy mình thật nhạt nhẽo, hơn nữa nếu quay lại thì cũng đã quá xa, với ánh mặt trời độc hại này thì thật chẳng đáng để làm thế chút nào. Nếu đổi lại là cô và Trình Thiếu Thần trong tình cảnh vừa rồi, chỉ cần nghĩ đến bộ dạng Trình Thiếu Thần đột nhiên trù mến dỗ dành, cô lại nổi hết cả da gà, cứ nghĩ quanh quẩn một hồi, cơn giận của cô cũng nguôi bớt quá nửa, không để bụng chuyện anh không thèm đuổi theo mình nữa. Đúng lúc có chiếc taxi còn trống chạy tới, cô vậy lại, lên xe, quay về nhà.

Về nhà được một lúc, Trình Thiếu Thần mới gọi điện: “Ừa, sao đột nhiên lại không thấy em đâu vậy”, giọng điệu vẫn còn cố tình giả bộ.

“Xin lỗi, anh gọi nhầm số rồi.”

“Hả, thật sao? Vậy thật không phải, xin lỗi đã làm phiền cô.” Anh dập máy thật.

Thẩm An Nhược thấy kì lạ, tại sao mỗi lần giận dữ anh, cuối cùng người tức giận hơn lại là cô, cơn giận kia vừa mới xẹp xuống lại đột nhiên xộc lên tới tận óc, cũng tại thời tiết quá nóng đây mà.

Cô không phải kiểu người tự ngược đãi bản thân, tức giận vài phút sau liền bỏ đi tắm nước nóng, hạ điều hòa xuống thật thấp, trèo lên giường đắp chăn ngủ ngon lành. Cô bị mặt trời chiếu đến phát điên, cơn mệt mỏi nhanh chóng kéo đến, ngủ một giấc đến chiều, tỉnh dậy xem hai bộ phim, đến khi xem hết cũng tới đêm. Cô nghĩ đến chuyện hồi sáng, cầm điện thoại gửi đi một tin nhắn: “Đồ nhỏ nhen xấu tính.” Tin nhắn báo gửi thành công xong cũng nhanh chóng tắt máy, sáng hôm sau tỉnh dậy mở lên không thấy có hồi âm.

Cách một ngày sau Trình Thiếu Thần mới thêm gọi điện cho cô, không nói gì đến chuyện hôm trước, cô cũng không buồn nhắc tới nhưng không vui về gì, anh gọi điện đến lúc tám giờ, cô chỉ nói: “Em ngủ rồi, anh đừng quấy rầy em”, mười giờ anh gọi đến thì “Em đang ở công ty làm thêm giờ, không rảnh nói chuyện với anh đâu.” Trình Thiếu Thần cũng không có ý muốn quấy rầy, chỉ nói: “Vậy em ngủ tiếp đi” hoặc “Em đang bận à, về sớm nhé”, rồi gác máy luôn, không hề lật tẩy cô. Rốt cuộc sau cả một ngày trời suy nghĩ, cô mới có thể rút ra kết luận: “Quá để ý tới anh ta là tự hại mình.”

Hôm đó Trình Thiếu Thần lại gọi điện cho cô: “Em ở nhà hay công ty?”

“Em ở thành phố XX.” Thẩm An Nhược cảm thấy có chút hãnh diện.

“Thật hay giả vậy? Em đến đó làm gì thế?”

“Công ty cử đi bồi dưỡng.” Thật ra là họp một tuần thôi.

“Bao lâu?”

“Cũng không lâu lắm, chắc chỉ nửa năm thôi.”

“Buồn thật!”

“Sao phải buồn, mấy anh chàng đẹp trai năm xưa thăm yêu mời em đi ăn tối hết cả rồi. Lịch hẹn đã xếp kín hết tháng.”

“Vậy em cứ từ từ hưởng thụ mấy cuộc hẹn hò của mình đi, cẩn thận đừng ăn nhiều đồ béo quá, không lúc về lại không ai nhận ra em.”

Những ngày tiếp theo là bốn cuộc họp liên tục, thật sự rất nhàm chán, lần nào cũng hết trọn một ngày, tối đến là cơ thể biểu tình. Đồng nghiệp đi cùng cô là một cô gái trẻ, buổi tối ăn cơm xong về phòng là ôm điện thoại ‘nấu cháo’ với bạn trai, cười rúc rích, mỗi lần gọi điện ít nhất phải nửa tiếng. Nói chuyện vừa dài vừa lâu, Thẩm An Nhược nghĩ có khi mình phải thay mặt công ty viễn thông cảm ơn họ mới đúng. Cô tập trung đọc tạp chí, không muốn nghe lén người khác nói chuyện, nhưng trong phòng lại quá yên tĩnh, những âm thanh ấy cứ lọt vào tai.

Vì thế đến cuối tuần, Thẩm An Nhược lên kế hoạch đi chợ đêm, vừa mới ra tới cửa thì điện thoại đổ chuông. Mở ra xem, lại là Trình Thiệu Thần, đúng là dai như đũa, đuổi mãi không chịu đi.

“Em bận lắm. Anh có chuyện gì thì nói đi, không có gì thì em cúp máy đây.”

“Thẩm An Nhược, anh lạc đường rồi. Phải làm sao đây?”

“Lạc đường thì tìm cảnh sát hoặc gọi 110, gọi điện cho em làm gì?”

“... Sao lửa giận của em vẫn còn lớn thế, vừa mưa to một trận mà không hết, chẳng lẽ đây chính là Tam Muội Chân Hỏa¹ trong truyền thuyết sao?” Trình Thiệu Thần cười khê trong điện thoại.

Tam Muội Chân Hỏa¹: Hồng Hải Nhi có phép tạo lửa Tam Muội Chân Hỏa, nước thường không dập tắt được. Lửa này được sinh ra từ lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân rơi xuống Hỏa Diệm Sơn khi Ngộ Không đại náo thiên cung. Hồng Hải Nhi muốn tạo lửa phải tự đánh vào mũi.

“Anh mới tạo ra Tam Muội Chân Hỏa ỹ... Mà sao anh biết ở đây vừa mưa xong?” Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô. “Thiệu Thần, anh đang ở đâu thế?”

“Anh không biết, chẳng vừa nói là anh lạc đường còn gì.”

Tiếp ...

Thẩm An Nhược ngồi taxi lòng vòng mãi mới tìm được Trình Thiệu Thần, thấy anh đang thong thả ngồi uống trà, mỉm cười với cô: “Thật mất mặt, không phải em học ở thành phố này sao? Vậy mà cũng lạc đường.”

“Anh còn nói được nữa sao, là ai cố ý nói sai tên đường khiến em phải đi một vòng như vậy?”

“Em có bằng chứng gì nói anh cố ý? Anh đâu có sống ở đây bốn năm.” Về mặt của Trình Thiệu Thần trông thật vô lại: “Anh nói là đến khách sạn tìm em, em có chịu đâu.”

“Sao anh lại tới đây?” Thẩm An Nhược biết rằng có tranh luận cũng không có cửa thắng bèn tìm một chủ đề khác để hỏi anh.

“Tất nhiên vì rất nhớ em rồi.”

“Anh nghĩ là em mới lên ba sao?” Thẩm An Nhược nhìn anh cười lạnh lùng: “Chắc chắn là anh đi công tác, đúng không?”

“Em biết rồi còn hỏi anh làm gì?”

“...”

“Đưa anh đi ăn gì đó đi, anh đói quá. Trước đây em thích ăn ở đâu vậy?”

“Gần đây có một quán ăn lâu đời rất ngon.” Thẩm An Nhược thuận miệng trả lời anh, hai giây sau đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, “Thôi bỏ đi, con đường đó sau này sửa lại, chắc là quá ấy không còn đâu.”

“Vậy đi xem xem nó còn hay không. Đi nào, bộ dạng của em nhìn thật ngốc nghếch.”

Mặc dù con đường đã hoàn toàn đổi khác nhưng cái quán vẫn nằm đó, đến cả phong cách trang trí cũng không hề thay đổi, mùi vị vẫn hệt như ngày nào.

“Không tệ.” Trình Thiệu Thần kết luận, hôm nay ăn nhiều hơn mọi khi, “Sao hôm nay em ăn ít vậy?”

“Trước khi đến em đã ăn rồi, bây giờ ăn không nổi nữa.”

“Khách sạn đó phục vụ bữa tối sớm thế à? Lúc anh gọi em mới chỉ năm giờ rưỡi thôi mà?”

“Em ăn vặt không được hả?”

Trình Thiệu Thần đặt đĩa xuống, cười đầy ẩn ý, nhìn cô: “Nhìn bộ dạng ngơ ngác của em kìa. Ở đây có kí ức nào đặc biệt với em hả?”

Thẩm An Nhược mím môi lườm anh, không nói gì.

“Chẳng lẽ anh đoán đúng rồi? Ôi, thật đáng thương tâm.” Giọng Trình Thiệu Thần tỏ ra rất đồng cảm, nét cười trên mặt lại càng rõ hơn. “Vậy chúng ta đổi một quán ăn khác được không?”

“Ăn cơm của anh đi. Nhiều lời quá, thật đáng ghét.”

“Em muốn ở lại hay đi ngay bây giờ? Hay anh để em yên tĩnh ở đây hồi tưởng lại kỉ niệm? Thật ra vấn đề này rất đơn giản, em chọn cách nào?”

“Anh cứ ở đây là được rồi, em đi.” Thẩm An Nhược lườm anh, quay đầu đi một mạch.

Cô càng tức giận thì Trình Thiệu Thần càng thấy vui vẻ, cô đã sớm nhận ra sự thật này, quả nhiên vừa bước ra ngoài, đứng cách vài mét vẫn có thể nhận ra tâm trạng vui vẻ của anh, thậm chí còn leo đèo đi bên cạnh, nắm lấy tay cô. An Nhược giắt ra, mấy giây sau lại bị anh nắm lấy. Anh cố ý thả lỏng tay để cô dễ dàng gỡ ra rồi lại giữ tay cô, cứ như vậy khiến Thẩm An Nhược cũng mệt, không thêm giằng ra nữa, cứ để mặc anh kéo cô qua đường.

Bằng qua con phố này là quảng trường trung tâm thành phố, nơi đây được xây dựng lại hồi cô học năm thứ hai, thực ra cũng không quá lớn nhưng ở thành phố phồn hoa đông đúc dân cư này mà có thể tạo nên một khoảng không gian rộng rãi như vậy thì cũng được xem là kì tích trong quy hoạch những năm về trước. Vì quảng trường này mà một vài nơi mang tính biểu trưng đã bị phá bỏ, thậm chí cả rạp chiếu phim mới xây dựng được hơn một năm cũng bị tháo dỡ. Năm đó, lần đầu tiên Giang Hạo Dương mời cô đi Di Hòa Viên ăn cơm, cùng nhau tới rạp chiếu phim mà sau đó mấy tháng phải đóng cửa để xem Romeo và Juliet, hôm ấy cũng chính là ngày Giang Hạo Dương hỏi cô nếu như vẫn một mình thì có thể suy nghĩ đến việc làm bạn gái anh hay không. Khoảng thời gian đó, cô cứ nghĩ rằng chẳng qua chỉ là một trò đùa, rất nhiều năm về sau, cô mới dám thừa nhận mối tình đầu của mình. Vậy mà hôm nay, cô lại bắt đầu cảm thấy mê muội, câu chuyện năm ấy phải chăng chỉ là một bước đi sai lầm của cô?

Trình Thiệu Thần mua cho cô cây kem: “Ăn đi, sẽ mau hạ hỏa.”

“Anh tránh xa em ra một chút, cơn giận của em sẽ qua nhanh hơn đó.”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô: “Nơi này bao nhiêu người qua lại, em đừng coi anh như người qua đường vậy chứ.”

“Có người qua đường nào lại ngồi gần nhau như vậy không? Anh thật phiền phức.”

“Cứ cho rằng em đang ngồi đây nghĩ về mối tình đầu thì cũng không thể trút giận lên đầu anh như thế được.”

“Tại sao anh biết là mối tình đầu? Hừ, mối tình đầu của em kết thúc hồi sáu tuổi rồi.”

“Vậy chắc là một tình yêu sâu đậm nào rồi. Cái bàn ban nãy chúng ta ngồi đó, có phải là nơi trước đây em đã từng ngồi không?”

“Trình Thiệu Thần, anh đi chết đi!” Cuối cùng Thẩm An Nhược cũng tìm được cơ hội đánh anh thật mạnh, trông anh tuy gầy nhưng cơ thể lại rất rắn chắc, cuối cùng chính cô lại bị đau.

Trình Thiệu Thần cũng không tránh né, chỉ khẽ cười: “Em nhìn mình xem, mới trêu chọc vài câu đã quạu lên rồi, nói em trẻ con còn không thừa nhận, thẹn quá hóa giận hả?”

Thẩm An Nhược dừng tay, sống chết cắn chặt môi, trong bụng thấy không cam tâm, lại đá anh một cái: “Đồ xấu xa!”

Quảng trường rộng lớn ngày hè luôn có mấy cô cậu nhóc mang giỏ hoa hồng đi kì kèo chèo kéo mấy cặp nam nữ. Một cô bé đáng yêu mặt mày lanh lợi chạy đến chỗ Trình Thiếu Thần: “Anh trai ơi, mua hoa hồng tặng chị gái xinh đẹp này đi.”

Trình Thiếu Thần rút mấy tờ tiền đưa cho cô bé.

Cô bé đặt giỏ hoa xuống, rút tiền trong túi ra đếm cả nửa ngày, cuối cùng quyết định đưa cả giỏ hoa cho Trình Thiếu Thần: “Tất cả chỗ hoa này đều là của anh, em đi đổi tiền lẻ trả lại anh.”

“Không cần đâu, em giúp anh một việc được không? Anh vô tình làm chị gái kia tức giận, em giúp anh dỗ chị ấy, làm cho chị ấy cười là được.”

Thẩm An Nhược không thèm nhìn anh, quay đầu bước đi.

“Chị ơi, hoa của chị này. Anh kia...”

Trình Thiếu Thần quay đầu lại nhanh tay lấy mấy bông hoa đặt vào tay Thẩm An Nhược: “Được rồi, em đã giận anh cả nửa tháng rồi, vẫn chưa hết giận à, con gái mà hay tức giận là nhanh già đấy.”

Thẩm An Nhược quay người cầu vào tay anh.

“Á... á..., em không già, em trông trẻ trung như một cô gái vị thành niên. Thẩm An Nhược, không ngờ em lại bạo lực vậy.” Trình Thiếu Thần đau quá, hít một hơi rồi nói tiếp: “Nhưng mà bình thường lúc nào em cũng kiềm chế, bây giờ phát điên cũng tốt, giúp cơ thể khỏe mạnh.”

Trình Thiếu Thần chỉ ở lại hai ngày, sáng hôm sau nữa không thấy bóng dáng anh, đến tối lại đột nhiên xuất hiện, đề nghị cô đưa anh đi xem khuôn viên trường học trước kia của cô, còn kiên quyết phải đi bằng xe buýt.

“Thiếu gia giàu có, phải chẳng rất nhiều năm rồi anh chưa đi xe buýt?”

“Cũng không lâu lắm, năm tốt nghiệp đại học anh vẫn ngồi xe buýt mà.”

Hai người đi dạo trong khuôn viên trường gần một tiếng đồng hồ, phần lớn thời gian Trình Thiếu Thần im lặng không lên tiếng, không giống với bộ dạng lảm nhảm tối hôm trước của anh. Thẩm An Nhược thường có cảm giác, anh tựa như bầu trời mùa hạ, tâm tình bất định, thay đổi thất thường.

Hết chương 7

8. Chương 8

Thẩm An Nhược đi công tác về, Trình Thiếu Thần lại tới thành phố khác. Khi một mối anh không muốn nói chuyện, điện thoại cũng không liên lạc mỗi ngày, có gọi chỉ nói chuyện ứng phó vài câu rồi gác máy. Thẩm An Nhược chẳng hiểu nổi tính khí của anh, cũng không muốn tự mình mất mặt thêm trừ khi có việc, ngoài ra chẳng bao giờ chủ động gọi điện. Tính ra không chỉ là gặp mặt, đến một cuộc nói chuyện tử tế cũng đã từ lâu rồi. Thẩm An Nhược cảm thấy cuộc sống của mình hình như thiếu thiếu thứ gì đó, ngix đi nghĩ lại, hóa ra là đã lâu rồi không giận hờn Trình Thiếu Thần.

Lúc Trình Thiếu Thần trở về, vừa đến sân bay đã vội vã gọi điện nói tới đến đón cô đi ăn. Mấy ngày không gặp, nhìn anh đen hơn, hình như cũng gầy đi nhiều.

“Gần đây công việc của anh vất vả lắm à?” Cô không nhận được mở lời hỏi anh. Anh trước giờ vốn rất giỏi, lúc câu cá còn có thể dễ dàng giải quyết công việc với những khách hàng khó tính.

“Anh có thể coi đây là sự quan tâm đặc biệt của em đối với anh không?”

“Em chỉ thấy kì lạ khi anh sụt cân thôi.”

“Bơi lội, tắm nắng, mùa này ở Hải Nam thời tiết rất tốt.”

“...” Thẩm An Nhược chẳng biết nói gì nên giả bộ ngó nghiêng xung quanh, từ trước đến giờ cô không mấy chú ý đến xe anh đi, giờ mới phát hiện ra: “Trình Thiếu Thần, anh có nhầm không đấy, anh lại đổi xe mới à, lại còn đi loại xe này nữa, anh có đạo đức nghề nghiệp không vậy?”

“Anh đổi việc mới, gần đây cùng bạn bè làm một số dự án, cũng sắp được 3 tháng rồi. Ủa, chẳng lẽ em không biết?”

“Anh có nói gì đâu?”

“Anh nhớ đã nói với em rồi.”

“Em nhớ là không có mà.” Thực ra Thẩm An Nhược cũng không chắc chắn lắm. Mặc dù chẳng phải quá quan trọng nhưng trường hợp này giữ vững lập trường là lựa chọn tốt nhất. Cũng may Trình Thiếu Thần không tiếp tục tranh luận nữa.

Hai người đến dùng bữa ở một nhà hàng Ý, khung cảnh hết sức tao nhã. Thẩm An Nhược chỉ gọi một suất ăn trẻ em, còn đẩy phần mỳ sang cho Trình Thiếu Thần.

“Suất ăn này thường không được ngon lắm, hay em gọi một suất khác đi. Lần đầu tiên anh thấy một người lớn như em lại chọn phần ăn của trẻ em đấy. Còn nữa, từ khi nào em không ăn mỳ vậy?”

“Em đi ăn đồ Tây đều chọn suất ăn trẻ em. Nếu không biết cách kết hợp, chọn suất ăn trẻ em nếu có sai sót sẽ không bị chê cười, đây là một kỹ năng mới vào công ty dạy em, sau này em cũng quen luôn, không sửa được. Chọn suất ăn trẻ em thì em mới ăn được hết, không để thừa lại quá nhiều, thể hiện em là người có giáo dục. Còn về mỳ Ý thì do em không biết dùng nĩa một cách đẹp mắt, nên tốt nhất là không ăn.”

Trình Thiếu Thần đang uống cà phê, nghe cô nói vậy thì bật cười, ho sặc sụa, thiếu chút nữa là cà phê đổ cả lên người. Anh cầm giấy ăn, vừa lau miệng vừa tiếp tục cười: “Thẩm An Nhược, anh không biết phải nhận xét về em thế nào, em chẳng màng đến thể diện mà cứ nhất nhất phải thẳng thắn chân thành như thế sao?”

“Rất vui vì em có thể khiến anh vui vẻ, không cần cảm ơn em đâu.”

“Anh nhất định phải cảm ơn em, anh bị mấy cái hợp đồng điên rồ khiến mấy ngày nay không thể cười nổi. Để cảm ơn em, anh sẽ dạy em làm cách nào dùng nĩa ăn mỳ một cách tao nhã, em cuốn tròn lên như vậy là được, mặc dù có hơi phiền phức nhưng không phải tay em rất linh hoạt sao? Thực ra em còn có thể yêu cầu người phục vụ mang tới một đôi đũa.”

“Nhà hàng này cũng có đũa hả?”

“Tại sao em không thử hỏi xem?”

Thẩm An Nhược quyết định không bị mắc lừa. Cô cũng đã ăn no, đặt đĩa mỳ kia sang một bên, cầm nĩa lên học cách cuốn mỳ. Trình Thiếu Thần thấy cảnh này thì cười ngặt nghẽo không dừng được.

Trình Thiếu Thần nhận điện thoại, chân mày anh cau lại, hình như có việc gấp.

“Anh đưa em về nhà trước, công ty xảy ra chuyện, anh phải lập tức qua đó.”

“Không cần đâu, anh cứ đi đi, lát em gọi xe về cũng được, bây giờ cũng không quá muộn mà.”

“Vậy em cẩn thận, về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho anh.”

Thẩm An Nhược không ngờ sẽ gặp được người quen ở đây. Nhà hàng rất rộng, qua một khúc quẹo, đột nhiên cô bắt gặp một chị học cùng thời đại học, năm đó là cô gái rất mạnh mẽ giỏi giang, bây giờ đã trở thành một phụ nữ đầm thắm hết mức. Chị cùng nhanh chóng nhận ra Thẩm An Nhược, cô dừng bước, khẽ nói: “Em chào chị.”

“An Nhược, hóa ra em ở thành phố này?” Nhiều năm không gặp, chị Lý rất ngạc nhiên, “Hạo Dương, sao cậu không nói với tôi chuyện này.”

Thẩm An Nhược cố gắng lờ đi bóng dáng quen thuộc đó, người kia đứng dậy, quay người, cười nhạt: “An Nhược, lâu rồi không gặp”, rồi quay sang Trình Thiếu Thần gật đầu chào: “Tổng giám đốc Trình”.

Thẩm An Nhược thấy đầu mình ong lên, không nghe ra họ đang nói gì với nhau, chỉ loáng thoáng nghe thấy Trình Thiệu Thần và Giang Hạo Dương nói vài câu khách sáo, hình như trước đó cả hai đã từng quen biết, đàn chị kai cũng kéo cô ngồi xuống, cười với Trình Thiệu Thần và nói gì đó với anh, Trình Thiệu Thần xin phép đi trước.

Cô thấy mình đang cười máy móc, cố gắng duy trì phép lịch sự tối thiểu, điều hòa mở quá lạnh, cô rét run cầm cập. Cô đã từng nghĩ đến việc nếu như gặp lại Giang Hạo Dương thì nên nói gì, nên thể hiện thái độ ra sao, chỉ không nghĩ rằng ngày đó lại tới quá nhanh, cô vẫn chưa chuẩn bị gì cả.

Cô như người mất hồn, thần trí vẫn đang lơ lửng trên chín tầng mây, trong tiềm thức, cô bay lượn trên cao, mở to đôi mắt lạnh lùng nhìn một con rối giống mình đang máy móc trò chuyện, hành động. Cô không nhớ bản thân đã nói gì, nhưng cũng không quá lo lắng vì những giao tiếp được rèn luyện hằng ngày không thể khiến cô làm ra điều gì thất lễ. Thẩm An Nhược chỉ biết khi hồn mình quay về thì bản thân đã ngồi ngay ngắn trên xe của Giang Hạo Dương. Anh cài dây an toàn cho cô rồi khởi động xe, không hỏi cô đi đâu.

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người, Thẩm An Nhược mới trấn tĩnh lại được.

“Anh về lúc nào vậy?”

“Cũng sắp được một tháng rồi.”

“Vậy sao? Chúc mừng anh được thăng chức.”

“Ừ. Công việc của em dạo này sao rồi?”

“Vâng, vẫn như cũ thôi.” Thẩm An Nhược chợt thấy buồn cười. Thật hoang đường, một cặp tình nhân đã từng có kế hoạch kết hôn với nhau lại nói chuyện đầy khách sáo, giả tạo như hôm nay.

“An Nhược, trước nay em vẫn biết cách để sống tốt. Chuyện này sẽ chẳng bao giờ khiến anh lo lắng.” Giang Hạo Dương khẽ nói.

“Chẳng phải anh cũng sống rất tốt đó sao, tới đó tu nghiệp vài tháng, giờ cả xe cả nhà đều có hết, con đường thăng quan tiến chức cũng rất rộng mở.”

“Những thứ đó dù đã có, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ thành vô nghĩa. Anh đã đánh mất thứ mà anh không bao giờ có thể lấy lại được, An Nhược, em không cảm thấy điều đó sao?” Giọng Giang Hạo Dương vẫn bình thản như thể đang nói chuyện không liên quan đến mình.

Thẩm An Nhược hơi bực mình, vì thế cũng học theo cách nói chuyện lạnh lùng vô cảm của anh: “Anh vẫn còn quan tâm đến chuyện đó sao?”

“Anh chỉ không hiểu, tại sao chúng ta lại đến nông nổi này?”

“Em cũng không nghĩ ra nên không muốn nghĩ tới nữa. Giang Hạo Dương, mọi chuyện đã qua rồi, anh cần gì phải tỏ ra tiếc nuối như vậy, nếu thật sự để ý thì anh đã không chờ đến hôm nay mới xuất hiện.”

“An Nhược, ngày đó anh cũng dần hiểu ra, hai người chúng ta đã đi đến cùng, dù có quay lại bao nhiêu lần đi chăng nữa cũng không thể tránh khỏi kết thúc này, cả hai chỉ đang gây sức ép cho nhau. Chỉ là anh không cam lòng, bất luận thế nào cũng phải nói lời từ biệt, dù không thể ở bên nhau cũng nên có gì đó gọi là chính thức, không thể nói qua loa qua điện thoại vài câu là cắt đứt cơ duyên mặn nồng mấy năm được. Lúc đó anh bận việc không dứt ra được, nhưng có một hôm xe chở bọn anh đi khảo sát ở huyện K, anh nhìn bảng chỉ đường, biết em chỉ ở cách đó một trăm cây số. Anh đã xuống xe, nhờ mấy người trồng cây ở thôn bên cho anh đi quá giang, anh chờ em cả đêm, nhưng cuối cùng lại không được như anh mong đợi.”

“Khi nào?” Thẩm An Nhược hơi sững ngồi.

“Tuần thứ năm kể từ khi chúng ta chia tay, anh ở dưới lầu đợi em, cuối cùng thấy em được một người khác đưa về. An Nhược, khi đó anh chỉ đứng cách em có chục mét mà em cũng không nhận ra.”

“Anh đã đến, sao không cho em biết?”

“Khi đó em đang chào tạm biệt Trình Thiệu Thần, đưa mắt nhìn anh ta đi khuất, khi quay đầu lại, khoe miệng em còn vương nụ cười. Anh vốn muốn xuất hiện trước mặt em nhưng trong giây phút đó, anh lại mất

hết dũng khí. Đột nhiên anh cảm thấy, nếu để em ra đi như thế liệu có hạnh phúc hơn không. An Nhược đã lâu rồi anh không thấy nụ cười ấy của em nữa. Em đã quyết định chia tay, đó là sự lựa chọn cuối cùng của em. Nhìn em vui vẻ như vậy, tại sao anh lại phải phá vỡ hạnh phúc của em thêm một lần nữa? Vì vậy khi đó anh đã chọn cách ra đi, không muốn là phiền em nữa.”

“Anh sợ...” Thầm An Nhược bỏ dở câu nói đang định thốt ra. Cô ghen ngào, trong tim chợt có những cảm xúc rất kì lạ, đó là những cảm xúc hỗn tạp giữa thương cảm, buồn cười, tức giận và cả không cam lòng. Người đàn ông này có thể đọc vị tình yêu một cách rõ ràng như đang đọc một bản báo cáo, lại có thể nắm bắt những tình tiết lằng mạn trong tình yêu một cách bình thản lạnh lùng, cô vĩnh viễn không phải là đối thủ của anh nên dần dần mới mất đi cảm giác an toàn, liều mạng mà tháo chạy để cuối cùng lại cảm thấy không nỡ. Còn bản thân cô, thật ra sớm đã trở thành một miếng thịt gà nhát nhẽo mà anh muốn vứt bỏ thật nhanh. Bất luận ra sao thì cô cũng phải cảm ơn anh, cuối cùng giờ đây cô cũng có thể cảm thấy thực sự nhẹ nhõm.

“Đều là chuyện đã qua rồi.” Thầm An Nhược yếu ớt nói.

“Đúng vậy, đều đã qua, sau này cũng sẽ không lặp lại.” Giọng nói của Giang Hạo Dương so với ban nãy càng trở nên bình thản.

Xe anh đi không quá nhanh nhưng cuối cùng vẫn đến nơi.

“Cảm ơn anh.”

“Anh tiễn em lên lầu, em đi một mình không an toàn.”

“Không cần đâu.”

Sắc trời hôm nay thật kì lạ, là đêm đen nhưng lại sáng rõ như ban ngày. Những tầng mây hạ xuống rất thấp, không khí ẩm mà oi nồng.

“Chắc là sắp mưa, dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa to, anh về đi, lái xe cẩn thận.”

“Anh tiễn em đến hành lang.”

Thầm An Nhược không nói thêm, chỉ yên lặng cúi đầu bước đi, cảm giác Giang Hạo Dương chỉ ở cách cô vài bước chân. Hơi thoé và từng bước đi của anh nhẹ nhàng, như không hề có tiếng động.

Cô cầm chìa khóa mở cửa, nghe giọng nói của Giang Hạo Dương nhẹ nhàng vang lên sau lưng mình: “An Nhược, bảo trọng.”

Thầm An Nhược bước vào phòng, lúc này cô dường như đã mất hết sức lực, đôi chân mềm nhũn ra, cứ thế ngồi gục trên thảm. Cô ngồi như vậy một lúc lâu, đầu có ong ong trống rỗng, tim đập loạn nhịp làm lồng ngực đau nhói. Cô không muốn nghĩ đến những chuyện đã qua nên đã chấp nhận chọn cách bỏ chạy. An Nhược đứng lên, vào bếp lấy ra chai rượu trắng, mở nắp uống một ngụm lớn. Hơi cay xộc lên khiến cô ho sặc sụa, nước mắt không ngừng rơi xuống. Khi hơi rượu bốc lên cũng là lúc cô thấy mọi thứ trở nên rõ ràng, nhịp tim dần ổn định trở lại, cô đứng đó tự cười bản thân mình.

Lần đó làm cá không có rượu, cô nhờ Trình Thiếu Thần đi mua giúp một chai, anh loay quanh chán trong siêu thị rồi mua về một chai rượu Ngũ lương² đóng hộp tinh tươm. Khi đó Thầm An Nhược trêu anh một trận, không ngờ hôm nay nó lại giúp cô trị tâm bệnh của mình. Dù sao thì rượu ngon vẫn đúng là rượu ngon, lúc đưa vào miệng hơi khó chịu, nhưng khi đã uống thì lại rất sáng khoái, cô uống hết ngụm này đến ngụm khác, chớp mắt chai rượu chỉ còn lại một phần ba. Bản thân tự thấy mình thật đáng sợ, nhớ lại lúc đọc Cuốn theo chiều gió, Scarlett uống trộm rượu, xong còn lấy nước hoa súc miệng, cô cũng sợ mình trở thành một con sâu rượu nên nhân lúc còn tỉnh táo vội chạy vào bếp cất chai rượu ở chỗ cao nhất.

Rượu Ngũ lương²: được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: Cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Loại rượu này được ca tụng là ‘ba chén tràn hứng khối, một giọt cũng lưu hương’. Đây là một loại rượu rất đắt của Trung Quốc.

Lần đầu tiên Thầm An Nhược uống rượu là do Giang Hạo Dương dạy cô, khi đó cô học năm thứ nhất, anh chưa tốt nghiệp, cả hội bạn bè hẹn nhau cuối tuần lên núi Thái Sơn ngắm mặt trời mọc, anh cũng kéo cô đi cùng, buổi chiều vội vàng lên xe lửa, gần tối mới bắt đầu xuất phát từ Đại Miếu, leo một mạch đến đỉnh

Ngọc Hoàng. Rạng sáng, nhiệt độ bỗng giảm xuống thấp, ánh đèn trên đỉnh núi tưởng như xa tít tắp. Thẩm An Nhược vừa lạnh vừa đói thể lực cạn kiệt. Giang Hạo Dương dìu cô đi một đoạn rồi đưa cho cô một chai rượu nhỏ: “Em uống một chút đi, sẽ thấy ấm và khỏe hơn.” Cô uống một ngụm, vị rượu xộc lên tận đỉnh đầu, quả nhiên rượu chảy đến đâu thấy người ấm đến đó, lúc đó xem nhân thì mới biết hóa ra rượu này nặng gần bốn mươi độ. Giang Hạo Dương vẫn luôn ở sát cạnh cô, lúc leo tới Thập Bát Bàn, hình như còn để cô dựa hẳn vào người mình mà đi. Khi ấy hai người vẫn chưa thực sự thân thiết, nhưng trong tình huống lúc đó, bất luận là ai đưa tay ra cho cô, cô vẫn sẽ cảm kích mà nắm lấy. Trước khi mặt trời mọc, không khí vô cùng lạnh lẽo, cô đã mặc áo choàng dài và dày mà vẫn lạnh run. Giang Hạo Dương lại đưa chai rượu qua cho cô, lần này cô uống hết cả gần nửa chai rượu nhỏ làm Giang Hạo Dương hoảng sợ: “Em không say đấy chứ.”

“Không đâu.”

“An Nhược, em có tố chất làm sâu rượu đấy.” Anh cởi chiếc áo khoác to trên người mình đưa cho cô. Trên đầu họ là bầu trời đêm trong vắt, những ngôi sao lấp lánh trên trời, trong suốt cuộc đời mình, cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều sao như hôm ấy, trong mắt cô chỉ còn ánh cười của anh và bầu trời sao lấp lánh. Sáng sớm hôm đó, mặt trời bị tầng tầng lớp lớp mây mù che phủ, cuối cùng họ không có cơ hội ngắm mặt trời mọc. Nhưng trong kí ức của Thẩm An Nhược đã có thêm một bầu trời đầy sao, bầu trời sao lấp lánh như vậy cô đã không còn nhìn thấy dù vài năm sau cô có lên núi Thái Sơn lần nữa.

Thật đáng buồn, có lẽ bản thân cô thật sự có khả năng để trở thành con sâu rượu. Uống gần hết nửa chai rượu Ngũ lương mà vẫn thấy tỉnh táo, đã vậy vẫn còn sức để nhớ lại chuyện xưa.

Ánh chớp đầu tiên lóe lên, hệ thống chiếu sáng trong phòng đột nhiên tắt ngúm, bốn bề chỉ còn là bóng tối bao phủ, giơ tay ra cũng không thấy năm đầu ngón tay. Trong căn phòng tối om, Thẩm An Nhược thậm chí còn không dám thở mạnh, sợ hãi chỉ muốn hét lên, cuối cùng bịt chặt lấy hai tai, mấy giây sau đó là liên tiếp những tiếng sấm rền vang bên ngoài khiến cô dù có bịt tai vẫn nghe thấy.

Cô vốn sợ bóng tối và những ngày có dông, hồi nhỏ mỗi khi có sấm sét, ông nội sẽ bịt tai, che hai mắt cô lại, ôm lấy cô đi đi lại lại trong phòng, bằng không cô chỉ cần nghe thấy tiếng sấm thì sẽ khóc rất to. Cô vĩnh viễn không thể quên cái đêm của nhiều năm về trước, cũng là một đêm mưa to sấm chớp như đêm nay, cô giật mình tỉnh dậy có thể là vì tiếng sấm cũng có thể là vì đau quá, lúc cô xuống khỏi giường thì bỗng nhiên nhìn thấy máu loang lổ trên ga giường màu trắng. Cô sợ đến mức muốn hét lên mà không nổi, hoảng hốt chạy đến mở cửa phòng bố mẹ nhưng trong phòng không một bóng người. Ngoài cửa sổ, những ánh chớp vẫn tiếp tục lóe lên, hình như muốn đập vỡ tất cả, mấy giây sau, căn phòng chìm vào bóng tối, có lẽ sét đã đánh đứt dây cáp điện. Thẩm An Nhược cuộn mình trong chăn, ngồi co ro trên mặt đất run rẩy, muốn khóc mà không khóc được. Cho đến tận sáng hôm sau, khi cha mẹ với đôi mắt sưng đỏ trở về nhà, cô mới biết người thương yêu cô nhất, ông nội của cô, đã bỏ cô mà đi. Sau này lớn lên, mỗi khi có tiếng sấm chớp, bóng tối, máu tươi và cái chết đã trở thành nỗi sợ hãi của cô, cả đời cô không thể quên được.

Tiếp chương 8

Vậy mà đêm nay, những kí ức về đêm đó lại tái hiện một lần nữa, rõ ràng hơn bao giờ hết. Thẩm An Nhược dán mình vào góc tường chậm chạp lần mò, mỗi giây trôi qua đều cảm thấy đau đớn, cô nhớ trong túi xách của mình có chiếc đèn pin nhỏ, rõ ràng chỉ cách mấy mét mà như không thể tiến lại gần. Lại một ánh chớp nữa lóe lên, cô cảm giác tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng cũng nhờ đó mà cô nhìn thấy đường đi, vội vàng chạy ra đến cửa, sờ được chiếc túi xách vẫn nằm trên mặt đất. Cô muốn tìm đèn pin nhưng cuối cùng lại rút điện thoại ra, ánh sáng le lóe của chiếc điện thoại đã cứu cô, cô muốn nghe thấy giọng nói của một ai đó để tự an ủi bản thân rằng cô không bị Thượng đế ném lên một hoang đảo nào đó. Điện thoại ấn nút ‘Gọi đi’ cô mới nhận rõ là cuộc gọi cho Trình Thiếu Thần, cô không định tìm số của anh nhưng chẳng hiểu sao lại ấn luôn vào cuộc gọi nhờ mà trước đó anh đã gọi. Cô vội vàng cúp điện thoại nhưng Trình Thiếu Thần đã bắt máy. Khi giọng nói của Trình Thiếu Thần từ nơi nào đó vang lên, Thẩm An Nhược cảm thấy sự sợ hãi của mình bỗng vơi đi rất nhiều.

“...”

“Thẩm An Nhược, em có đó không? Tại sao không nói gì?”

“...”

“Mưa đông thì không nên nghe điện thoại, rất nguy hiểm, về sau phải chú ý.”

“...”

“Sao em không nói gì? Em uống rượu hả?”

“... Sao anh biết?” Thẩm An Nhược cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh để mời lời.

“Anh ngửi được mùi rượu.” Trình Thiếu Thần cười. Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy an tâm hơn phần nào.

“Tìm anh có việc hả?”

“Không có gì, em gọi nhầm số, em cúp máy ngay đây.”

“Có tài liệu của em để quên trên xe anh, cần anh mang sang cho em không?”

“Không cần, cũng không gấp. Anh giải quyết xong việc ở công ty rồi hả?”

“Ừ.”

Cuộc điện thoại bỗng rơi vào im lặng. Lại một tiếng sấm vang lên, theo bản năng Thẩm An Nhược để điện thoại xa ra một chút, đang định tắt đi thì nghe tiếng Trình Thiếu Thần vang lên: “Thẩm An Nhược, em đang khóc hả?”

Cô chết lặng, vừa rồi rõ ràng cô có khóc, nhưng chính cô cũng không nghe thấy tiếng khóc của mình, cô tự hỏi có phải Trình Thiếu Thần đang đứng đối diện trong đêm tối mà cô không nhìn thấy anh hay không, đột nhiên nỗi sợ hãi lại ùa về. “Tòa nhà bị cắt điện rồi, em rất sợ bóng tối.” Hình như cách nói này có thể lấy lại cho cô chút ít thể diện.

Tiếng cười của Trình Thiếu Thần vang lên trong điện thoại: “Không bị cắt điện đâu, chỉ có phòng em là tối thôi, chắc là đứt cầu dao.”

Cầu dao tổng nằm cửa chính, ngay trên đầu cô. Mở được đèn pin trong túi xách, quả nhiên là cầu dao tổng bị đóng. Ánh sáng lại tràn ngập căn phòng, sáng đến nỗi cô không mở nổi mắt, Thẩm An Nhược dần dần lấy lại được nhịp thở, tim cũng đập chậm hơn, cảm thấy mình như sống lại, sinh lực trở về, lúc đó não bộ mới linh hoạt như cũ: “Trình Thiếu Thần, sao anh biết chỉ có phòng em là tối? Anh đang ở đâu thế?” Đầu dây bên kia chỉ im lặng rồi ngắt điện thoại.

Vừa nãy có ánh chớp lóe lên, hình như anh đang ở bên ngoài. Thẩm An Nhược chợt cảm thấy lo lắng, lập tức gọi điện lại, may thay tiếng điện thoại vẫn rất rõ ràng, tiếng tút tút vang lên, cô thấy bất an. Phải đến sáu, bảy hồi chuông, điện thoại mới được kết nối, cô vội vã hỏi: “Anh đang ở đâu? Anh không sao chứ?”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng nhưng giờ đã có thể nghe thấy tiếng thở của anh. Có lẽ phải một lúc lâu sau, hoặc cũng có thể là chỉ trong chốc lát, giọng nói của Trình Thiếu Thần mới vang lên, nghe không nhận ra cảm xúc gì của anh: “Thẩm An Nhược, đột nhiên anh nhớ đến lần chúng ta gặp nhau ở quán rượu.”

Thẩm An Nhược im lặng, tựa như đang đợi anh nói tiếp, lại không biết thực ra mình đang đợi cái gì, sâu thẳm trong trái tim có điều gì đó mơ hồ lo sợ.

“Anh rất muốn biết, lời đề nghị tối hôm đó của em còn hiệu lực không?”

Thẩm An Nhược thấy trong tim mình có gì đó sụp đổ. Cô đã uống không ít rượu, mặc dù còn khá tỉnh táo nhưng phản ứng vẫn chậm hơn so với bình thường, gây ảnh hưởng đến suy nghĩ. Hoặc có lẽ về cơ bản cô không muốn nghĩ, chỉ tiếp tục hỏi anh: “Anh đang ở đâu?” Đầu dây bên kia không ngắt điện thoại nhưng cũng không có tiếng trả lời.

Thẩm An Nhược cầm điện thoại ngẩn ra vài giây, tâm trí dần trở nên mơ hồ hỗn loạn, những cảm xúc không thể gọi tên dâng lên, đột nhiên như hiểu ra điều gì đó, cô đứng lên mở cửa phòng. Đèn cảm ứng ở hành lang sáng lên, Trình Thiếu Thần đang đứng ở tay vịn cầu thang, người và đầu tóc đều hơi ướt, vẻ mặt rất nghiêm túc, chỉ có lúm đồng tiền là càng thêm sâu, đáy mắt như có ý cười. Nhìn cô đứng ở cửa, anh mỉm cười: “Em đang dùng hành động thực tế để đón chào anh phải không?” Giọng nói của anh ấm nhưng hơi khàn, hoàn toàn không giống trước đó.

Thẩm An Nhược nhanh chóng nhận ra mình lại bị anh đùa giỡn, quay người vào muốn đóng cửa nhưng không nhanh tay bằng Trình Thiệu Thần, trước khi cô kịp đóng cửa, anh đã chặn lại. Cô sợ làm anh bị thương nên dừng lại, bực mình cắn môi, hoàn toàn bất ngờ khi anh ngay lập tức đẩy cô vào trong, đá cửa đóng lại, khóa trái, đẩy cô áp sát tường, môi anh phủ lên môi cô, dường như muốn cướp đi hết hơi thở của cô.

Thẩm An Nhược không kịp phản ứng, hoảng loạn đặt tay lên lồng ngực anh ngăn không cho anh tiến lại gần thêm, nhưng hai tay đã bị một tay anh giữ chặt dặt ra sau lưng, tay còn lại ôm chặt eo cô, làm cô càng ép chặt anh. Thẩm An Nhược hoàn toàn mất tự chủ, ý thức cũng mất sạch, ý niệm muốn phản kháng bỗng chốc tiêu tan, để mặc anh cưỡng đoạt, khuấy đảo cho đến khi cô được anh bế lên đặt trên giường. Cô bỗng cảm thấy choáng váng, tâm trí trở nên mơ hồ, chỉ cảm nhận được bàn tay và bờ môi anh đang chu du trên khắp cơ thể mình, đến nơi nào là nơi ấy bùng lên những ngọn lửa nhỏ.

Trời mùa hè nóng nực, quần áo không mặc nhiều, cho đến lúc này, cơ thể của cô đã lộ lộ ngay trước mắt anh. Thân thể Thẩm An Nhược như chìm vào bến mê, một tiếng thở dài khe khẽ vang lên trong tim, ý thức cũng rời bỏ, chỉ còn bản năng đang trỗi dậy. Trình Thiệu Thần đột nhiên dừng lại, ngẩng lên một chút, anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Em có nhận ra anh là ai không?”

Đôi mắt anh sâu thẳm mà trong suốt, lúc này như ẩn chứa thứ cảm xúc mơ hồ nào đó cũng hết như cảm giác mê mên trên cơ thể lúc này, Thẩm An Nhược không trả lời, chỉ vươn cánh tay ôm cổ anh, rướn người áp đôi môi lạnh lẽo của mình lên làn môi ấm áp của Trình Thiệu Thần. Trong một thoáng, khi Trình Thiệu Thần tiến vào cơ thể cô, tiếng kêu đau đớn của cô tan biến nơi đầu môi anh.

Sấm chớp đã ngừng, mưa ngày càng to, từng hạt từng hạt, đập mạnh vào cửa sổ, như thể muốn nhấn chìm tiếng thở hổn hển của hai người. Trong phòng vô cùng oi bức, điều hòa và quạt đều chưa được mở, Thẩm An Nhược thở ra, toàn thân đau nhức, mồ hôi tuôn chảy, cảm giác trong phòng lẫn bên ngoài kia, cả trong và ngoài cơ thể cô đều bị nước bao bọc, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Đến nửa đêm, khi mọi thứ tĩnh lặng, mưa cũng đã tạnh, nước mắt cô vẫn lặng lẽ rơi, hình như muốn đem tất cả nước mắt suốt bao năm qua chất chứa trong lòng trào ra bên ngoài. Thẩm An Nhược không muốn đánh thức Trình Thiệu Thần, nhẹ nhàng cuộn mình lăn ra tận mép giường, cách anh thật xa, hoàn toàn không một tiếng động nào. Đột nhiên Trình Thiệu Thần trở mình, lồng ngực áp chặt vào lưng cô, gơ tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng trượt lên phần eo của cô. Hơi thở của cô trong phút chốc như dừng lại, đến cả nước mắt cũng ngừng theo, anh chỉ khẽ lấy tay mình nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô. Cô tiếp tục im lặng nhưng cảm thấy không thoải mái chút nào, khe khẽ thở dài. Tiếng Trình Thiệu Thần vang lên sau lưng cô, thật trầm, thật thấp: “Em như vậy khiến anh cảm thấy mình vừa phạm trọng tội, hơn nữa còn thất bại hoàn toàn.”

Cô quay người lại gối đầu lên cánh tay anh, rồi được anh ôm thật chặt. Thẩm An Nhược kéo chăn lên, ngập ngừng: “Em chỉ nhớ đến ông, rất nhiều năm về trước, ông cũng mất trong một đêm mưa gió như vậy.”

**** *

Từ: Blog của Thẩm An Nhược.

Chế độ xem: Không công khai.

Để một số chuyện chính thức trở thành dĩ vãng cần rất nhiều dũng khí để nhìn thẳng vào nó. Có lẽ mình thực sự rất yêu Giang Hạo Dương, đã từng là như thế, có lẽ cho tới tận bây giờ tình yêu ấy vẫn luôn nhiều hơn những gì mình thừa nhận, vì thế mới tính toán so đo, lúc nào cũng tự nhắc nhở bản thân không được rơi xuống vũng bùn, tôn nghiêm danh dự chẳng còn, đến cả lời từ biệt anh cũng không quá quan trọng. Cuối cùng tất cả cũng đã qua, thế càng tốt, thật sự tốt.

Giữa người với người luôn phải tìm một điểm cân bằng mới có thể duy trì mối quan hệ hòa bình, yên ổn. Như Trình Thiệu Thần, mình lợi dụng anh ấy, vì thế cũng cam tâm tình nguyện bị anh ấy lợi dụng, hoàn toàn không muốn đi sâu tìm hiểu ý định của anh ấy là gì, lúc nào anh ấy mới dừng trò đùa của mình lại, cũng hoàn toàn không để tâm.

Đôi khi, vững lòng và buông xuôi có lẽ cũng chỉ trong suy nghĩ. Người có lúc muốn hồ đồ lại không thể hồ đồ được, chỉ bằng cứ để thế này đi.

**** *

Thẩm An Nhược vốn cho rằng quan hệ giữa mình và Trình Thiệu Thần sẽ nhạt dần đi, nhưng sự thật là mọi chuyện vẫn như cũ. Hai người vẫn hẹn hò ăn uống, thì thoảng liến lấu đầu khẩu cùng nhau, không quá căng thẳng mà cũng chẳng lạnh nhạt xa cách. Buổi tối gặp nhau, anh sẽ kiếm có để ở lại nhà cô, hoặc bắt cô ở lại nhà mình. Quan hệ nam nữ đặc biệt là khi ở chung sẽ xuất hiện những ràng buộc về thể xác, giữa hai người cũng dần nảy sinh tình cảm. Ban đầu Thẩm An Nhược thấy khó thích nghi nhưng dần dần cũng quen. Trước đây cô thường bị mất ngủ, hay nằm mơ, mơ xong tỉnh lại thường không ngủ được. Nhưng khi ở trong vòng tay của Trình Thiệu Thần, cô lại có thể ngủ một cách ngon lành, cũng có khi bị đánh thức bởi những giấc mộng, nhưng chỉ cần nghe tiếng tim đập và hơi thở đều đều bình yên của anh, cô lại cảm thấy an lòng, tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Có lúc cô đã từng nghĩ rằng nếu quan hệ giữa hai người kết thúc, thì bản thân liệu có lưu luyến hay không. Cô cảm thấy phải cố gắng nhiều hơn để không lưu luyến và lún quá sâu, nhưng có lẽ thất vọng một chút cũng là điều khó tránh khỏi.

Một lần cuối tuần, Trình Thiệu Thần dụ dỗ thành công An Nhược đến nhà anh gói sủi cảo, rõ ràng anh không thích ăn sủi cảo, hôm đó cũng không phải ngày lễ. Thật ra từ trước đến nay Thẩm An Nhược chưa bao giờ tự tay mình làm sủi cảo, vốn định mua sẵn vỏ bánh và nhân, nhưng Trình Thiệu Thần cho rằng như vậy thì không tình cảm và chẳng phải là thực sự làm bánh, nhất quyết đòi cô phải tự tay nhào bột, làm nhân, khiến người cô rất nhếch nhác. Anh ở bên cười vui vẻ, thỉnh thoảng cũng chạy ra phụ giúp cô một chút nhưng càng giúp càng rối khiến Thẩm An Nhược hoài nghi hình như anh đang có ý phá mình.

Anh có người giúp việc theo giờ, cứ cuối tuần sẽ đến dọn dẹp và nấu luôn hai bữa, nhưng dạo gần đây Trình Thiệu Thần thường để cho cô dọn dẹp, lại thích làm khó Thẩm An Nhược, anh luôn nghĩ ra những món ăn kì lạ để cô thử nghiệm trong bếp. An Nhược thường mặc kệ nhưng cuối cùng vẫn bị lừa. Về cơ bản, cô cũng được tính là mẫu phụ nữ khéo léo, nhưng chẳng hiểu sao hết lần này đến lần khác vẫn bị anh đưa vào thế bí, lần nào cũng biến nhà bếp trở thành bãi chiến trường, có khi mấy món cô làm còn không thể ăn nổi, vậy mà anh vẫn hớn hử vào ăn vụng, Thẩm An Nhược cũng tranh thủ nhét thứ vừa khó ăn vừa khó coi đó vào miệng anh.

Cô sợ nhất là làm vỏ bánh, hồi nhỏ ở nhà bà bị lấy chày cán bột vụt vào lòng bàn tay nên để lại trong lòng cô không ít ám ảnh. Sủi cảo cô nặn hình thù rất xấu xí, Trình Thiệu Thần cười nhạo vừa đi rửa tay rồi vào giúp cô, không ngờ anh biết nặn bánh, bánh anh làm rất đẹp, khiến Thẩm An Nhược phải nhìn anh bằng con mắt khác.

“Có gì lạ đâu. Hồi nhỏ anh sống cùng bà ngoại, mỗi lần làm bánh đều là anh làm vỏ bánh lấy thêm ít bột rắc lên trên. Anh còn biết hấp bánh nữa, bà ngoại bị đau lưng, thường là anh nhồi bột rồi mới đưa cho bà. Ấy, em đừng có nghi ngờ anh như vậy, đến cả màn thầu táo đỏ dùng trong dịp năm mới anh cũng có thể làm đấy.”

“Anh nhìn ra bên ngoài đi, có con trâu đang bay trên trời kia.”

“Em thật là không biết khiêm tốn, thấy anh thông minh hơn em thì xấu hổ lắm à. Em vụng một chút cũng không sao, anh không để bụng đâu.”

Thẩm An Nhược bị anh trêu chọc, bực mình không nói lại được liền đẩy anh ra ngoài, không cho anh bước vào bếp nữa. Cô ở trong bếp buộc chặt lại tạp dề, lấy vải buộc lên đầu, bị Trình Thiệu Thần nhìn thấy, cười cô ăn mặc theo phong cách ‘cô gái Hà Lan’ thịnh hành trong năm tới, thật biết nắm bắt xu hướng của thời đại, còn dùng điện thoại chụp lại mấy bức.

Hai người họ hệt như đang chơi một trò chơi gia đình. Thẩm An Nhược thầm nghĩ, người đàn ông kia có lẽ hồi nhỏ đã nhìn lên mấy cô bé chơi trò chơi gia đình, đóng vai nấu ăn chăm em thì cũng muốn tham gia nhưng sợ mất mặt, bây giờ mới có dịp chơi, vì vậy mới biến thái thế này. Chỉ nghĩ đến đó thôi cô đã không nhịn được cười.

Đồ ăn sắp xong thì có tiếng chuông điện thoại vang lên. Tiếng của Trình Thiệu Thần vọng ra từ phòng khách, có vẻ không vui lắm: “Đúng, đang ở nhà... Không cần lên đâu, lúc đến nơi gọi điện thoại là được, tôi sẽ tự đi xuống lấy... được rồi, biết rồi.”

Thẩm An Nhược thò đầu ra hỏi: “Có khách à?”

“Không, chuyển phát nhanh của công ty, có một kiện hàng thôi.”

Vài phút sau chuông cửa vang lên, Thẩm An Nhược chẳng thấy anh có động tĩnh gì bèn chạy ra xem, bất ngờ khi thấy Trình Thiệu Thần với một ông cụ đang giằng co nhau ở cửa. Nhìn thấy cô, ông cụ mỉm cười, quay qua Trình Thiệu Thần, hỏi: “Không mời ta vào uống trà hả? Đây là kiểu tiếp khách gì vậy?”

Trình Thiệu Thần nghiêng người để ông bước vào.

“Có cần cởi giày không?”

“Không cần.”

“Thích tha đất vào nhà hả?”

Thẩm An Nhược thấy hơi khó xử, tiến lên hay lùi lại cũng không được, người đàn ông tiến về phía cô: “Cô gái, lấy cho ta một đôi dép đi trong nhà.” Cô nhìn Trình Thiệu Thần, thấy anh không có phản ứng gì đành nghe theo.

Ông cụ đưa mắt nhìn quanh ngôi nhà, từ tốn ngồi xuống sofa, chỉ tay vào Trình Thiệu Thần: “Ngồi đi.”

Thẩm An Nhược quen biết Trình Thiệu Thần cũng không phải chỉ trong một chiều, rất nhiều loại phản ứng của anh cô đã được chứng kiến, nhưng kiểu phản ứng bị động thì chưa bao giờ thấy, nhất là vẻ cười gượng gạo này. Ông cụ chẳng đếm xỉa gì tới anh, tươi cười quay về phía Thẩm An Nhược: “Cháu là...”

Trình Thiệu Thần mím chặt môi, vốn không muốn trả lời, ông cụ ngồi trên ghế cũng chỉ nhìn về phía cô. Thẩm An Nhược cảm giác đầu mình tê rần, ông cụ này và Trình Thiệu Thần có ngoại hình khá giống nhau, phong thái và cách nói chuyện lại y hệt, cô cũng đã lờ mờ đoán ra người này là ai. Trình Thiệu Thần có thể lờ ông đi, nhưng cô thì không, đành ngượng ngùng trả lời: “Cháu là người dọn vệ sinh làm việc theo giờ.”

Ông cụ cười thành tiếng: “Con đúng là sáng tạo, tìm một cô giúp việc trẻ trung, xinh đẹp, giúp tạp hạ một chén trà nhé.” Thấy cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, ông chợt ngừng lại, sau lại bổ sung thêm, “Trà xanh, loại nào cũng được, nếu như không có thì cho ta nước lọc cũng không sao.”

Thẩm An Nhược đi pha trà, tiện tay lấy cho Trình Thiệu Thần một cốc nước lọc, anh rất ít khi uống trà. Ông cụ hình như đang nói gì đó, giọng rất nhỏ, thấy cô ra liền ngẩng đầu lên mỉm cười hiền từ với cô, chỉ có điều nụ cười như ẩn chứa điều gì đó rất sâu xa: “Cháu làm cơm có đủ cho ba người ăn không?” Thấy Thẩm An Nhược gật đầu, ông liền ấn điện thoại: “Các anh đi ăn cơm đi, bốn mươi phút sau đón ta.”

Cô bị kẹt ở giữa, cảm thấy vô cùng khó xử, đang định lấy cớ có việc để đi trước, thì Trình Thiệu Thần ngẩng đầu lên nhìn cô: “Nếu em có việc thì cứ về trước đi.” Thẩm An Nhược thấy đúng như ý nguyện, toan đứng dậy, không ngờ ông cụ lại mở miệng: “Cậu hai Trình, gia giáo của cậu đâu hết rồi, bây giờ là mấy giờ rồi, cậu có thể để một cô gái bụng đói mà đi sao?”

Bữa cơm này xem ra chỉ có mỗi ông Trình Hưng Hoa là vui vẻ, thoải mái nhất. Cô chỉ làm hai món rau, thêm một canh, ngoài ra có sủi cả, thế mà lại được khen ngợi hết lời:

“Rau cần tây xào rất vừa lửa.”

“Măng tây xào thịt, cháu đã ướp qua với muối phải không, vị cũng rất ngon.”

Thẩm An Nhược chỉ có thể khiêm tốn mà nhận lời khen của ông. Thực ra từ đầu đến cuối chỉ có mình ông lão nói chuyện, Trình Thiệu Thần không hề mở miệng xen vào.

“Thiệu Thần, mẹ con trước nay không nấu ăn, con có nhớ hồi có lần các con suýt bị ngộ độc không?”

“Con không nhớ.”

“Sang tuần bớt chút thời gian về thăm mẹ con, dạo này mẹ con bị đau đầu, cả ngày cứ nhắc đến tên con khiến ta cũng phát bực.”

“Sang tuần con đi công tác.”

“Món sủi cảo này có vị giống món bánh mà bà con làm năm đó. Chắc, hôm nay là sinh nhật bà, chớp mắt mà bà đã đi được bao nhiêu năm rồi.”

Cuối cùng Trình Thiệu Thần cũng mở miệng, nói một câu dài nhất trong suốt ba mươi phút trở lại đây: “An Khải sắp đóng cửa hay sao mà tự nhiên ngài Trình lại rảnh rồi vậy?”

Thấy anh cuối cùng cũng chịu mở lời, ông lão lại cười: “Ta không hiểu, An Khải với con có liên quan gì đến nhau đâu, nếu nó sục đồ thì con được lợi lộc gì?”

Trình Thiệu Thần cúi đầu tiếp tục cầm cúi ăn, vừa lúc tiếng chuông điện thoại vang lên bên đứng dậy, quay người đi ra ban công: “Con đi nghe điện thoại.”

Tiếp ...

Bàn ăn thiếu mất một người, áp lực bỗng giảm đi nhiều, thật ra thì mọi người đều đã no. Thắm An Nhược thay xong quần áo, cảm thấy không còn khó xử như ban nãy. Trình Hưng Hoa cũng không làm khó cô, chỉ hỏi cô một vài câu về gia đình, nhà ở đâu, bố mẹ làm gì, trong nhà có những ai, không vạch trần lời nói dối ban nãy của cô, cũng không hỏi quá nhiều vấn đề riêng tư. Thắm An Nhược không dám nói dối thêm đành thành thật trả lời.

“Thiệu Thần nhà chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ là tính khí không được bình thường lắm, từ nhỏ đã không có cách nào nói được nó. Cháu chỉ cần mặc kệ nó là sẽ không bị nó bắt nạt.”

Điều này là có ý gì đây, cha con nhà này thật khó đối phó. Thắm An Nhược đang vắt óc nghĩ xem nên trả lời như thế nào thì Trình Thiệu Thần đã quay lại: “Ngài Trình, xe của ngài đang đợi ở dưới lầu rồi.”

Thắm An Nhược dọn dẹp phòng bếp, Trình Thiệu Thần ngồi dựa lưng vào sofa trong phòng khách, không hề có ý định động tay vào việc gì. Thắm An Nhược cũng không cần anh giúp càng đỡ gây thêm phiền phức.

“Anh có thể nói với em là bố anh đến để em tránh đi mà.” Thắm An Nhược nghĩ lại chuyện ban nãy, có chút giận dỗi.

“Tại sao em phải tránh mặt? Cũng không phải là người em không thể gặp.”

“Vừa rồi mất mặt quá, đã thế anh lại không giúp em giải vây.”

“Em đâu có ngốc đến mức tình huống đó mà không đối phó được, chẳng nhẽ bao nhiêu năm làm việc của em là vô ích hà? Huống hồ anh cũng không biết nên giải vây giúp em kiểu gì nữa.”

“Làm gì mà anh với bố anh cứ như thù địch vậy? Ông lớn tuổi rồi mà còn phải chăm lo chuyện của anh.”

“Chắc, em bị bố anh mua chuộc rồi sao? Em phát hiện ra lấy lòng ông ấy tốt hơn là lấy lòng anh rồi hả?”

Thắm An Nhược giả vờ không nghe thấy.

“Có điều, trước nay ông ấy đều không hài lòng với mấy người ở cạnh anh, hôm nay lại có thiện cảm với em. Nay, em phải cẩn thận, đàn ông lớn tuổi càng đáng sợ hơn đấy, em ngốc nghếch thế, căn bản không phải là đối thủ của ông ấy đâu.”

“Anh bị thần kinh hả!” Cô vừa rửa tay xong, cố ý vẩy nước vào người anh: “Có lẽ là do em vừa nông dân vừa thô tục, khác xa với mấy cô nàng tiểu thư đài các của anh trước kia, hợp với cách đáng giá của các cụ thì sao.”

Trình Thiệu Thần cười phá lên, biếng nhác ngả người ra ghế: “Cái này là em nói đấy nhé.”

Thắm An Nhược dọn dẹp nhà bếp xong, không nhìn được quay sang anh: “Anh với bố giận nhau làm gì. Là người nuôi dưỡng anh, không phải kẻ thù của anh, anh không sợ bác bị anh làm cho tức giận mà sinh bệnh hả, lẽ nào anh không cảm thấy phiền lòng?”

“Đã nhiều năm rồi không nói chuyện với ông ấy, cũng quên mất cảm giác ở chung như thế nào rồi.” Trình Thiệu Thần thở dài, “Có chút mâu thuẫn với ông, nhưng vẫn chưa giải quyết được.”

“Cha con với nhau mà còn mâu thuẫn gì? Trừ phi ông ép anh học môn anh không thích, ép anh đi học trường anh không mong muốn.”

“Còn gì nữa?”

“Hoặc là ông làm chuyện có lỗi với mẹ anh, anh thay mẹ trút giận? Cũng có thể... phá vỡ mối tình đẹp đẽ của anh?... Thậm chí không chỉ một lần?” Thẩm An Nhược bổ sung thêm.

Trình Thiệu Thần cười lớn: “Thẩm An Nhược, lúc em nói nhiều hóa ra lại đáng yêu như vậy, sao mà em thông minh thế, đoán ra mọi chuyện một cách chính xác.”

“Trong tiểu thuyết và phim ảnh đều có những tình tiết như thế.” Thẩm An Nhược nhìn anh đầy coi thường.

Hai người đi ăn ở một nhà hàng đúng vào giờ cao điểm nên phải đứng đợi một lúc lâu. Trình Thiệu Thần mất kiên nhẫn, đến nói chuyện điện thoại cũng có thể nhận ra anh đang tức giận.

“Không được... đây là mức thấp nhất rồi. Không, không cần thương lượng thêm gì cả, cứ như vậy đi... được rồi, vậy tôi sẽ chờ xem. Tạm biệt.”

“Tôi với anh ta không có gì để nói. Anh bảo là tôi đã ra nước ngoài... Không cần chủ động liên lạc với họ, cứ để họ tự gọi lại, anh không hiểu rằng ai nóng vội trước sẽ rơi vào thế bị động sao... Vấn đề này có cần thiết phải hỏi tôi không? Tôi trả lương cho anh để làm gì?”

“Đưa A23 vào danh sách từ chối giao dịch của chúng ta. Bọn họ cũng không phải là lựa chọn duy nhất của chúng ta... Đúng, sau này phải chú ý, đừng nhắc đến họ trước mặt tôi.”

Thẩm An Nhược cảm thấy hoàn toàn xa lạ với một Trình Thiệu Thần đang đứng trước mặt mình. Rõ ràng anh là một người rất bình tĩnh, giọng điệu luôn ôn hòa, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng, càng nhìn càng thấy lạnh lẽo. Thấy cô quay sang mình, Trình Thiệu Thần mỉm cười: “Không có gì, gần đây việc công ty hơi bận rộn một chút.”

“Có rắc rối gì à?”

“Không. Là rắc rối của người khác.”

Khi anh cười, mắt anh lên ánh sáng vô cùng ấm áp, tựa như mặt trời sau cơn mưa. Đồ tắc kè hoa! Thẩm An Nhược nhủ thầm trong lòng, đột nhiên cảm thấy con người trước mắt mình thật đáng sợ. Trình Thiệu Thần cũng tiện tay tháo luôn pin điện thoại của mình ra.

Thức ăn của nhà hàng đưa lên rất chậm chạp, phục vụ cũng không tốt.

“Anh không hiểu, mỗi lần ăn phải đợi ít nhất là ba mươi phút, phục vụ so với tiêu chuẩn cũng kém hơn rất nhiều mà em lại cứ khăng khăng đến đây ăn.” Trình Thiệu Thần phàn nàn.

“Món măng thái sợi ở đây là ngon nhất, nhà hàng nào cũng không bằng.”

“Bởi vì em phải đợi quá lâu nên đã đói mềm rồi chứ sao, cho em ăn mầm đá cũng thấy ngon.” Trình Thiệu Thần rút điện thoại di động ra không biết để làm gì, có lẽ nhớ ra mình đã tháo pin điện thoại nên nói với Thẩm An Nhược: “Cho anh mượn điện thoại của em.”

Thẩm An Nhược cũng chán vì phải chờ đợi, đang xem Tom và Jerry trên điện thoại, lúc đưa qua cho anh vẫn chưa thoát về màn hình chính. Trình Thiệu Thần nhìn màn hình điện thoại, cười cười bĩu môi: “Trẻ con.”

Thực ra gần đây hai người lại cãi nhau một trận, chiến tranh lạnh mấy ngày liền mà vẫn kiên quyết không chịu gặp mặt nhau. Đã hai ngày Trình Thiệu Thần không gọi điện thoại cho cô, Thẩm An Nhược nghĩ thầm, vậy là GAME OVER, cuối cùng đã kết thúc, một cảm xúc kì lạ nhói lên trong tim, vừa có gì đó vui mừng lại có chút thất vọng. Hai ngày sau anh mới gọi điện cho cô, giọng điệu ấm áp, thái độ cũng nhẹ nhàng, không nhắc gì đến chiến tranh giữa hai người.

Mấy chuyện làm nũng hay giận hờn gì đó Thẩm An Nhược không rành, cô cũng cố gắng quên đi chuyện cãi cọ vừa rồi, chỉ có điều trong lòng khó tránh khỏi chút buồn bực, không thèm cười khi nhìn thấy anh, nhưng Trình Thiệu Thần cũng không để ý.

Trình Thiệu Thần trả điện thoại, cô lại tiếp tục xem phim hoạt hình của mình, chỉ nghe giọng người đối diện vang lên: “Tháng sau anh đi Paris. Không phải em vẫn muốn đi Pháp sao? Em xin nghỉ mấy ngày đi cùng anh đi.”

“Tháng sau công ty rất bận.”

Trình Thiệu Thần cười: “Sao em luôn bận hơn chủ tịch Nghệ vậy nhỉ? Trong danh sách mười nhân viên xuất sắc nhất công ty năm nay không có em à?”

Thẩm An Nhược nhướn mày nhìn anh: “Em là người thứ mười một, cảm ơn anh. Em chỉ muốn đi xem cánh đồng hoa oải hương ở Provence mà thôi nhưng mùa này lại không có hoa.”

“Vậy đến thăm bảo tàng Louvre và đại lộ Champs-Élysées cũng được. Nếu có thời gian đi Venice du lịch.”

“Công ty đang cắt giảm biên chế, anh dụ em trốn đi chơi ngay lúc nước sôi lửa bỏng này sao? Em mà mất bát cơm thì anh được lợi gì?”

“Tại sao không được lợi lộc gì, nếu như em không có cơm ăn thì lấy anh làm phiếu cơm dài hạn cũng được, để đề phòng lúc anh không vui sẽ để em đói dài dài, em cũng sẽ không dám hung hăng ngang ngược khi ở với anh nữa.”

Thẩm An Nhược cũng nhạo lại anh: “Công ty anh muốn chen chân vào ngành công nghiệp ăn uống hả?”

“Cũng có ý định như vậy, chỉ có điều hiện tại đang nghiên cứu ngành chăn nuôi.” Anh nhìn Thẩm An Nhược bực mình cắn môi không nói được câu nào, mỉm cười để lộ lúm đồng tiền. “Ví dụ nhé, Thẩm An Nhược không thích đồ trang sức ngọc ngà, không hiểu đồ hàng hiệu, không tiêu xài lãng phí, ăn uống lại không tốn là bao, như vậy chi phí chăn nuôi sẽ cực thấp, chẳng mấy chốc mà đạt mục tiêu.”

Thẩm An Nhược muốn ném điện thoại vào anh nhưng mọi người xung quanh quá đông, bảo vệ hình tượng của mình là thượng sách, vì thế làm như không nghe thấy, trấn tĩnh ngồi uống nước.

Trình Thiệu Thần vẫn tiếp tục nói: “Em thật sự không muốn cân nhắc chút nào sao? Công việc này của em cho dù có mất đi cũng không đáng tiếc lắm đâu? Anh chỉ cảm thấy kì lạ, đến cả anh mà em cũng lười ứng phó, vậy làm sao em có thể cam tâm tình nguyện mỗi ngày vui vẻ mà chịu đựng mấy ông già ở công ty em chứ?”

Thẩm An Nhược nghiêng răng ken két: “Cân nhắc cái gì? Về chuyện được anh bao nuôi hả? Anh định nuôi em đến lúc béo mồm thì đem đi giết thịt hay đợi đến lúc cao giá thì bán đi?”

Lời nói ra rồi cô mới kịp định thần lại, rõ ràng Trình Thiệu Thần chỉ hỏi cô có muốn đi Provence với anh không mà cô lại kích động đến mất cả lý trí như thế.

“Thẩm An Nhược, hóa ra em có khiếu hài hước ghê nhỉ, trước đây anh không phát hiện ra đấy.” Thẩm An Nhược chán nản nhận ra mình lại trở thành trò tiêu khiển cho Trình Thiệu Thần, anh đang cười rất vui vẻ, phải kìm nén lắm mới nói tiếp được câu sau: “Vậy em muốn được nuôi đến khi nào?”

Thẩm An Nhược điên tiết ném điện thoại vào người Trình Thiệu Thần nhưng anh nhanh tay bắt được. Lúc anh đang cười nghiêng ngả thì phục vụ đã mang đồ ăn lên. Thẩm An Nhược tập trung dùng bữa, không thèm để ý đến Trình Thiệu Thần, cũng may anh cũng không có ý định trêu chọc cô nữa.

Cô ăn chưa được một nửa thì Trình Thiệu Thần đã ngừng đưa, không hỏi thúc cô mà chỉ với lấy tạp chí du lịch xem lướt qua. Thấy cô đã ăn xong mới mở đến một trang cho cô xem: “Em có bằng lái xe chưa? Loại xe này rất thích hợp cho con gái đi, em thích không?”

Thẩm An Nhược lườm anh: “Đây có phải là loại xe vợ bé trong truyền thuyết không? Anh thấy em và chiếc xe này liên quan gì đến nhau?”

Những ngày đó, Thẩm An Nhược cảm thấy quan hệ giữa mình và Trình Thiệu Thần dần dần rơi vào một vòng luẩn quẩn, hai người họ lúc thì lạnh nhạt, lúc thì lại quần quýt nồng nhiệt. Mặc dù Thẩm An Nhược đã tu luyện đến cảnh giới thần kinh trì trệ vô cùng nhưng linh cảm vẫn rất nhạy bén, cô nhận ra dạo gần đây tình cảm của Trình Thiệu Thần đối với cô rất lạ. Anh vốn thay đổi như chong chóng, ví như ngày hôm nay, phút trước còn không kiên nhẫn nổi, phút sau lại vô cùng gần gũi, có lúc cô có cảm giác rất mạnh mẽ rằng anh đang nhìn mình nhưng khi cô ngẩng đầu lên lại thấy anh nhìn đi hướng khác.

Đến cả thái độ của anh cũng dần dần chỉ cho có lệ. Thẩm An Nhược không cảm nhận được anh thật lòng với mình, có điều đến nước này cô mới tin, thì ra trước đây anh chưa bao giờ thật lòng, nhưng chí ít cũng

từng dụng tâm. Bữa tiệc nào rồi cũng có lúc tàn, hành hạ nhau mệt mỏi đến khi chẳng còn chút sức lực nào, nên kết thúc đi thôi. Cô là người khá thoáng, từ trước đến nay chưa bao giờ đặt quá nhiều kì vọng vào mối quan hệ này, mỗi ngày cứ vậy mà trôi qua. Khi anh đối xử với cô cho có lệ, thì cô đến việc miễn cưỡng đáp lại cũng lười, nhưng nếu như có hôm nào đoạ anh chú ý săn sóc cô một chút, cô cũng sẽ vui vẻ mà ngoan ngoãn nghe theo.

Có lẽ đã đến hồi kết của câu chuyện, nên hai người lại càng trân trọng khoảng thời gian trước mắt, càng về sau, tuy mỗi ngày cơ hội gặp nhau đều ít đi, nhưng mỗi khi ở bên nhau lại hết sức thận trọng, không trêu chọc nhau để tránh gây tổn thương cho đối phương. Về điểm này, khó có lúc nào hai người lại ăn ý với nhau như thế, bởi lần gần đây nhất Trình Thiệu Thiệu trêu chọc làm Thẩm An Nhược tức giận, nên về sau anh cũng ít chọc cô hơn.

Trình Thiệu Thần không phải là người nhẫn nại, nhưng khi ở trên giường thì anh lại hết sức kiên nhẫn, khéo léo dẫn dắt từng bước, dùng lời lẽ dịu dàng vuốt ve mơn trớn khiến cô chẳng thể đề phòng, chỉ cần anh muốn, anh sẽ có thể có được cô.

Đôi lúc Thẩm An Nhược cảm thấy có lẽ Trình Thiệu Thần xuất phát từ trách nhiệm và thể diện của người đàn ông, chỉ đang chờ cô chủ động rời bỏ, mà cô thì lần nào cũng vì những bịn rịn không tên mà tự đánh mất dũng khí để mở lời, chỉ còn cách tiếp tục duy trì trạng thái này.

Lúc này đây, Thẩm An Nhược đang nằm trong vòm ngực trần của Trình Thiệu Thần, khẽ khàng ôm lấy bụng anh, nghe tiếng trái tim đập từng nhịp bình yên, cảm thấy anh cũng đang nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần của mình. Bốn bề tĩnh lặng, đèn không bật, chỉ còn âm thanh của nhịp tim và hơi thở. Chợt có một ý nghĩ thoáng qua đầu cô trước khi chìm vào giấc ngủ: Cho dù sau này cô hoàn toàn quên mất người đàn ông này, cả tên tuổi và hình dáng của anh, thì cô cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ khoảnh khắc ấm áp và yên bình này.

Hết chương 8

9. Chương 9

Lúc Thẩm An Nhược gọi điện cho Trình Thiệu Thần, anh hơi bất ngờ, vì cô rất ít khi tìm anh trong giờ làm việc như thế này.

“Hình như em để quên chìa khóa ở chỗ anh, cái mà ở trên có móc một con cá nhỏ ấy. Anh nhìn thấy nó không? Khi nào về nhà nhớ tìm giúp em nhé.”

“Anh cũng không rõ. Anh không rảnh, em tự qua tìm đi.” Trình Thiệu Thần có vẻ không vui lắm.

Thật là chẳng gallant gì cả, đến chuyện nhỏ như thế mà cũng không thèm giúp, Thẩm An Nhược nghĩ thầm, đến lúc tan làm lại vội vã bắt xe hơn một tiếng mới tới nơi. Đây là chiếc chìa khóa phụ của công ty, bình thường chẳng dùng vào việc gì, mãi cho tới hôm nay cần dùng thì lại chẳng thấy đâu, cô phân vân không biết tuần trước ở nhà anh lúc dock ngực túi tìm đồ có rơi ra không.

Trong phòng tối om, anh có lẽ ăn tối bên ngoài rồi mới về nhà, mà cũng có thể sẽ chẳng về. Thẩm An Nhược bật đèn lên, nhìn thấy chiếc chìa khóa được đặt ngay trên tủ cạnh cửa chính. Cô nhặt chìa khóa định đi ngay nhưng rồi bỗng nhiên sinh nghi, bèn thay dép đi trong nhà rồi vào trong. Căn hộ với không gian mở này dù hoàn toàn không có vách ngăn nhưng giờ đây dưới ánh đèn mờ mờ lại giống như mê cung, chẳng mấy chốc khiến cô hoa mắt. Cô bước vào phòng ngủ, quả nhiên không ngoài dự liệu, trên giường có bóng người lơ mơ, cô bước tới khẽ vén chăn lên, thấy Trình Thiệu Thần quần áo vẫn chưa cởi, đến cả cà vạt cũng không thèm tháo, đang nằm ngủ say sưa trong chăn. Cô thận trọng đặt tay lên tránh anh, nóng quá.

Thẩm An Nhược lay Trình Thiệu Thần dậy làm anh gắt um lên.

“Đừng chạm vào anh.” Anh hất tay cô ra, trằm chằm quá đầu tiếp tục ngủ.

“Anh ốm sao không nói với em một câu? Anh đã đi khám chưa? Ít ra thì cũng phải cô Trương qua chăm sóc anh chứ.” Con người này thật quá cố chấp.

“Anh không ốm, em mới là người ốm.”

“Anh chưa ăn cơm à? Muốn ăn chút gì không?” Thẩm An Nhược dịu dàng hỏi.

“Anh không đói, không phải lo cho anh.”

“Em đưa anh đi bệnh viện nhé?”

“Anh không đi, em đi đi.”

Đối với người đang ốm không đẹp dẹp hời nhỏ nhen. Thẩm An Nhược lại là cô gái có giáo dục, vừa dịu dàng vừa nhân hậu, vì thế chỉ có thể lờ đi thái độ gắt gỏng của anh đối với mình.

Người này lúc đang ốm thật sự không thể phục được, lúc cô giúp anh cởi quần áo chỉ gặp phải sự phản kháng không đáng kể, khi cô đưa thuốc cho anh uống, đỡ dành thế nào cũng không được, cuối cùng vẫn phải dùng thìa để cạy miệng anh ra, nước tràn ra khắp nơi. Lúc cô trông trẻ hộ người khác cũng chưa bao giờ vất vả như thế này, đánh không được mà mắng cũng không xong, anh còn khó chiều hơn cả trẻ con, làm cả người co o ướt đầm mồ hôi.

May thay, anh lặn qua lặn lại một lúc cuối cùng cũng chịu ngủ. Thẩm An Nhược đắp lại chăn cho anh rồi ngồi xuống bên cạnh cắn móng tay, ngây người nhìn anh, những lúc cô bối rối không biết phải làm sao thường cắn móng tay vô thức như thế.

Ai đó đã nói, đàn ông lúc ngủ và lúc ốm dễ bộc lộ bản năng của mình nhất. Nếu câu nói này đúng thì người đàn ông trước mặt cô mặc dù ngày thường luôn tỏ ra thông minh, trầm tĩnh, nhưng bản tính vẫn luôn là một đứa trẻ.

Cô chưa ăn tối, vì thế đành tìm mì ăn liền ăn tạm rồi nấu cho anh một ít cháo chờ anh tỉnh dậy rồi ăn. Tối hôm đó Thẩm An Nhược có hẹn với đồng nghiệp, cô ngồi ở mép giường, thấy nhiệt kế đã dần dần trở về mức nhiệt bình thường, bèn để lại một mẩu giấy trên đầu giường nói trong bếp có cháo, dặn đi dặn lại anh phải uống thuốc đúng giờ hoặc đi bệnh viện, sau cùng mới xách túi chuẩn bị ra về. Cô đã bước ra tới cửa, cuối cùng lại thấy không nhẫn tâm để anh ở một mình nên ở lại, gọi điện hủy hẹn với đồng nghiệp xong cũng thay quần áo, ngồi ở phòng khác xem kênh giải trí buổi tối, chỉnh cho âm thanh thật nhỏ, cứ nửa tiếng lại vào kiểm tra nhiệt độ cơ thể anh, trong lòng cảm thấy thật buồn cười, đã nghĩ rằng sắp chia tay đến nơi rồi, vậy mà lại như thế này, cô cũng chẳng bao giờ định lấy lòng anh, vậy mà giờ lại quần lấy anh như vậy.

Ôi, chẳng biết phải làm sao, có lẽ là bản tính lương thiện trời cho, vốn đã đồng cảm với những sinh vật yếu đuối, mặc dù cô không thích vật nuôi nhưng mỗi khi nhìn thấy mèo hoang lang thang trên phố là cô không cầm lòng nổi, huống hồ là người thân với mình. Ban ngày còn mạnh mẽ là thế, đêm xuống lại yếu đuối đến đáng thương, cô làm sao có thể rời đi, như thế thật quá vô nhân đạo. Nghĩ đến đó, cô bỗng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Trong căn hộ của anh chỉ có độc một chiếc giường, Thẩm An Nhược đành phải nằm xuống cạnh anh. Anh trở mình liên tục làm cô ngủ cũng không yên, chốc chốc lại dậy giúp anh đắp lại chăn, đo nhiệt độ. Đến nửa đêm, Trình Thiệu Thần sốt trở lại tới ba mươi chín độ, Thẩm An Nhược lo tới toát cả mồ hôi. Cô không có kinh nghiệm chăm sóc người ốm, chỉ dựa vào trực giác, lấy khăn ẩm lau người cho anh, sau đó tìm bông y tế thấm vào rượu trắng chà xát vào lòng bàn tay và nách của anh, nghe nói cách này có thể làm hạ sốt. Người bệnh sốt cao này lại sợ ngứa, đã ốm rồi mà chẳng ngoan tí nào, lúc phản kháng còn cào làm tay cô bị thương.

Thẩm An Nhược đang suy nghĩ xem lúc gọi cấp cứu có nên nói quá lên một chút không thì nghe thấy Trình Thiệu Thần khe khẽ nói: “Anh xin lỗi.”, cô ngừng lại vài giây, quay sang nhìn anh. Thì ra anh đang nói mơ, cô chỉ nghe anh mơ hồ lẩm bẩm: “Em không được đi.”

Đầu óc Thẩm An Nhược như mê đi, đến khi ý thức được rằng người này trong lúc vô thức vẫn xấu tính như thế, có lẽ nên tránh đi một lúc. Cô bước đi rất xa, lại nghe tiếng anh khe khẽ gọi: “Bà ngoại, bà ngoại.” Cô quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên lại cảm thấy hơi đau lòng, thì ra nhìn anh mạnh mẽ kiên cường là thế, cuối cùng trong lòng cũng chôn giấu những bí mật và tình cảm không thể nói ra, vào những lúc cơ thể yếu đuối

nhất mới bộc lộ ra. Thẩm An Nhược chậm chậm trở về nằm xuống cạnh anh, khẽ đặt tay ào trong chăn thì bỗng bị tay anh nắm chặt lấy, nhất quyết không chịu buông ra.

Cô tìm thấy số điện thoại trực ban của bệnh viện trên mặt bàn, bác sĩ có mặt rất nhanh chóng, chẩn đoán anh không có vấn đề gì đáng lo, chỉ là bị sốt cấp tính. Bác sĩ tiêm cho anh và căn dặn Thẩm An Nhược một tràng rồi mới ra về. Tổng cộng là ba túi nước, suốt nửa đêm còn lại, Thẩm An Nhược chỉ nhìn chăm chăm vào dòng thuốc trong chiếc túi trong suốt đang chậm chậm nhỏ từng giọt, cũng không buồn ngủ nữa. Rõ ràng anh không quen với việc phải truyền dịch, tay cứ quờ quạng, Thẩm An Nhược khẽ dè lên tay anh, cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh hạ dần, ngón tay và lòng bàn tay cũng dần lạnh. Cô tìm mãi không thấy túi chườm nước nóng, may thay trong tủ lạnh của anh vẫn còn vài túi sữa, cô đem bỏ cả vào lò vi sóng cho nóng rồi dùng khăn mặt bọc lại, đặt vào lòng bàn tay anh.

Thực ra cô rất lo anh lại nói mơ gì đó. Bọn họ đã quen nhau rất lâu, rõ ràng từ trước đến nay anh chẳng bao giờ có thói quen này. Cô cũng không để tâm đi thăm dò những bí mật của người khác, đặc biệt là anh. Cũng may, anh cứ thế mê man ngủ, khẽ nhếch miệng, không phát ra âm thanh nào nữa, đến cả hơi thở cũng rất khẽ.

Thẩm An Nhược thấy tai mình đau nhói mới tỉnh dậy, thì ra cô đang ghé vào mé giường ngủ quên mất. Trình Thiệu Thần véo tai cô, nói: “Lên giường ngủ đi. Em ngủ xấu quá, nước miếng chảy hết lên tay anh rồi.”

Trông anh có vẻ tỉnh táo hơn, cứ như thể người quấy cô suốt đêm qua không phải là anh vậy. Thẩm An Nhược thở phào, nếu như không phải vì mí mắt sụp xuống không mở ra được thì cô đã trừng mắt lên lườm anh rồi.

Có vẻ anh đã khỏe lại, cô cũng không muốn để ý đến anh nữa, vì vậy quyết định tới công ty, nhưng giờ cũng đã muộn, bèn lấy điện thoại cho trưởng bộ phận xin đến muộn một chút, cuối cùng chẳng hiểu sao lại nói thành xin nghỉ một buổi, đến lúc muốn sửa lại thì đã muộn.

Cô đi nấu một nồi cháo thật đặc, làm thêm canh trứng cho anh, ngồi đối diện bên bàn ăn, ai dùng bữa của người nấy. Trình Thiệu Thần lấy thìa gầy gầy phải đến nửa ngày: “Có lẽ phải hai mươi mấy năm nay anh không ăn thứ đồ kiểu như thế này nữa.”

“Đây là đồ ăn cho trẻ em, anh không ăn thì đổ đi.” Thẩm An Nhược không được ngủ, tâm trạng và tinh thần đều rất tệ, lại nhìn thấy anh tươi vui phơi phới, vì thế càng lười đối phó với trò đùa của anh.

Cô đang cầm cúi ăn, Trình Thiệu Thần bỗng vươn tay ôm lấy mặt cô: “Cô giá lương thiện này, thật là vừa đáng yêu vừa đáng thương, một đêm thức trắng mà mặt mũi đã hốc hác tiêu tụy thế này rồi. Anh phải làm thế nào để báo đáp em đây?”

Mặt của cô bị anh bóp rất đau, cô chỉ sợ có vết bầm thì chắc chắn không dám gặp người khác, vì thế bèn vùng vằng thoát khỏi bàn tay anh, kết quả là đến tay mình cũng đau: “Ngồi tử tế đi, ai cần anh báo đáp chứ, người ta chỉ là đồng cảm với anh nên mới làm thế. Hồi nhỏ con chó cưng nhà em bị bệnh, em còn ở cạnh nó hai ngày hai đêm, huống hồ đêm qua anh còn bệnh nặng hơn nó khi đó nữa.”

Cô nói bóng gió mà Trình Thiệu Thần cũng không buồn bắt bẻ lại, chỉ khẽ mỉm cười, thấy cô không phản ứng gì bèn cúi đầu ăn tiếp, húp sạch bát canh trứng và hai bát cháo. Anh rút giấy ra lau khóe miệng và ngón tay, Thẩm An Nhược cảm thấy anh nhìn mình, vì thế ngẩng lên nhìn lại anh.

Có lẽ không ngờ cô lại ngẩng đầu lên, ánh mắt của Trình Thiệu Thần không kịp lảng đi chỗ khác, hình như có chút ngập ngừng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến thành dòng nước dịu dàng.

Anh khẽ hỏi: “Thẩm An Nhược, anh có một đề nghị... Minh kết hôn đi.”

“Trình Thiệu Thần, anh bị sốt nên đầu óc lú lẫn hết rồi à?”

“Anh rất thật lòng, không phải đùa đâu.” Trình Thiệu Thần thu lại vẻ mặt tươi cười.

“Một chút khổ nhục kế cũng có thể khiến anh nguyện hiến dâng cả đời cho em sao? Anh thật dễ bị mua chuộc.” Giọng điệu của Thẩm An Nhược cũng không hiền lành gì.

“Thẩm An Nhược, anh rất yêu cái cảm giác được ở bên em, em cũng không ghét anh, phải không? Lẽ nào em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện chúng ta sẽ kết hôn sao?”

“Chưa, chưa bao giờ.”

Dường như Trình Thiệu Thần sững lại đôi chút, anh im lặng rất lâu, cuối cùng cũng mở lời, giọng điệu bình thản như lúc nói chuyện với khách hàng, không thể nghe ra đang có cảm xúc gì: “Thẩm An Nhược, thật ra anh rất muốn biết người con gái như em, cứ ở cạnh anh một cách không rõ ràng bao ngày qua, cuối cùng em muốn một kết thúc như thế nào đây?”

Thấy giọng điệu của anh bắt đầu nhuốm mùi nguy hiểm, Thẩm An Nhược cũng ngay lập tức đề cao cảnh giác: “Em chưa nghĩ ra. Có lẽ đợi sau khi anh đá em, trả em một khoản phí chia tay hào phóng, coi như là hồi môn cho em chăng?” Cô mỉm cười duyên dáng với anh, cố gắng hết sức để giọng nói của mình nghe thật dịu dàng.

Thẩm An Nhược vốn tưởng rằng anh sẽ tức giận, cuối cùng anh chỉ nhìn cô mỉm cười, hình như tâm trạng vẫn rất tốt: “Vậy lấy anh không phải sẽ có lợi hơn sao? Tất cả của anh sẽ là của em. Nếu có một ngày nào đó chúng ta thật sự phải xa nhau, em không nghĩ những gì em nhận được sau khi ly hôn sẽ hậu hĩnh hơn sao?”

“Nghe có vẻ rất có lý.”

“Vậy em có thể để tâm suy nghĩ một chút về lời đề nghị của anh không?” Thấy Thẩm An Nhược không biểu lộ gì, anh bèn bổ sung: “Hay em thấy lời cầu hôn của anh chưa đủ chính thức hoặc chưa đủ thành ý? Em cũng thích hoa tươi và nhẫn kim cương à?”

“Không phải thế, em chỉ cảm thấy đầu óc anh đang không minh mẫn, tâm trí hỗn loạn, nên nghỉ ngơi đi anh ạ.”

Thật ra cô thực sự không quá để tâm tới lời cầu hôn của anh, chỉ coi đó là một câu nói đùa, vài ngày sau sẽ quên. Có lẽ cũng không thực sự coi là đã quên, nhưng cô vẫn cố hết sức để không nghĩ về nó.

Hồi còn rất nhỏ, đám trẻ con thường trốn người lớn lên núi bắt châu chấu, Hoàng Lượng Lượng nhà hàng xóm vì cứu cô mà ngã sứt cả trán. Cô cũng bị thương, vậy mà vẫn cố nín lại trong trạm xá ôm lấy cậu ta khóc to, một mực nói: “Nếu sau này anh trở thành người xấu xí không lấy được vợ, em sẽ lấy anh”, khi ấy cô hoàn toàn quên mất trước đó mấy ngày vừa tuyên bố Hoàng Lượng Lượng là người cô ghét còn hơn cả loài gián, chuyện này đã trở thành chuyện cười cho người lớn, cũng khiến cô tới tận bây giờ lần nào về thăm nhà nhìn thấy cậu ta đều lảng đi thật xa.

Trước lúc tốt nghiệp đại học, Hạ Thu Nhận đi thực tập về bị cảm một trận rất nặng, khi đó bạn cùng kí túc của cô nàng vẫn chưa nhập trường, vì thế Thẩm An Nhược đành ở lại phòng bạn mình để chăm sóc. Lúc gặp cô, Hạ Thu Nhận chỉ nói: “May mà còn có cậu. Biết sao không? Cả một buổi sáng tờ vật vã trên giường, đến uống nước cũng không đủ sức, vì thế lòng đã thầm quyết định, nếu lúc ấy có người con trai nào đem tới một chút hơi ấm cho tớ thôi, tớ nguyện sẽ hiến dâng cả tấm thân này để báo đáp... Nếu anh ấy đã có bạn gái, tớ cũng nhất quyết phải giành anh ấy ình.”

Ôi, con người trong những lúc yếu lòng thật dễ bị kích động, nhưng luôn có người giữ gìn mình mãi, không để phạm phải sai lầm.

Về sau Trình Thiệu Thần không nói lại chuyện kết hôn nữa, nhưng bọn họ vẫn ở bên cạnh nhau như thế. Có hôm cuối tuần, anh ngồi đọc tài liệu tới khuya, cô cũng ôm tiểu thuyết tới phòng đọc sách ngồi, đọc tới lúc gà gáy, không biết ngủ từ lúc nào, cuối cùng được anh bế về giường. Thỉnh thoảng anh cũng cùng cô xem phim tình cảm, rất dè chừng không ý kiến gì, chỉ cười cười mờ ám.

Thẩm An Nhược nghĩ nếu có thể duy trì mãi tình trạng này thật ra cũng không tồi, vì thế trong lòng luôn né tránh mọi sự thay đổi, cô hiểu rõ rằng nếu khác đi dù chỉ là nhỏ tựa cánh bướm lay động cũng có thể tạo ra cơn cuồng phong, huống hồ là chuyện lần này. Nhưng cô cũng biết, tình tại chỉ mang tính tương đối, vận động mới là vĩnh hằng, thứ gì rồi cũng sẽ phải thay đổi.

Ngày hôm đó cô đã xem đến lần thứ n bộ phim Kiều hãnh và định kiến. Bộ phim của đài truyền hình BBC phiên bản những năm 1980, vô cùng trung thành với nguyên tác, cô cảm thấy đây là bản hay nhất so với

các bản được cải biên trước đó, mặc dù trên mạng đâu đâu cũng có người ca ngợi bản phim năm 1990, thế nên cô đành tự mình hưởng thụ trong cô đơn. Đáng tiếc là phim này không có phụ đề tiếng Trung, khả năng nghe tiếng Anh của cô lại chẳng tốt lắm, may mà nguyên tác đã thuộc nằm lòng, vừa nghe vừa đọc phụ đề tiếng Anh cũng không ảnh hưởng đến nội dung đang theo dõi.

Ngài Collins đang cầu hôn Elizabeth, bị cự tuyệt còn cao hứng kể lể: “Tôi biết, phàm là cô gái lần đầu tiên được người khác cầu hôn, trong lòng đã đồng ý rồi nhưng vẫn từ chối, có khi còn từ chối đến hai, ba lần.”

Trình Thiệu Thần đang nằm trên sofa ngủ gà ngủ gật, gối đầu lên đùi cô, bỗng nhiên cười khê. Thẩm An Nhược cúi đầu, thấy anh đang nhìn mình rất lạ, thấy không thoải mái bèn quay đi chỗ khác nhưng vẫn bị chăm chú hướng theo, đành vớ chiếc gối tựa đặt lên đầu anh. Trình Thiệu Thần không phản ứng gì, đợi đến lúc cô buông tay mới kéo chiếc gối sang một bên, nhắm mắt tiếp tục ngủ. Một lúc sau, ngài Darcy đến cầu hôn cũng bị cự tuyệt, Elizabeth kiên quyết nói: “Nếu cả thế gian này chỉ còn một mình anh là đàn ông, tôi cũng sẽ không lấy anh.” Cô đang đau lòng thay cho ngài Darcy đẹp trai lạnh lùng lại mang vẻ quý tộc, bỗng nghe thấy Trình Thiệu Thần hỏi, giọng có vẻ ai oán: “Thẩm An Nhược, nếu thế gian này chỉ còn một mình anh là đàn ông, em lấy anh đi.”

Cô nổi cả da gà vì giọng điệu của anh, vội vàng nói: “Vâng, chắc chắn rồi.”

Có vẻ Trình Thiệu Thần cảm thấy rất mãn nguyện với câu trả lời này, kéo chiếc gối ôm vào lòng, im lặng ngủ tiếp.

Thẩm An Nhược bỗng nghĩ ra một chuyện: “Này, Trình Thiệu Thần, tiếng Anh của anh hóa ra tốt như vậy sao, dậy đi dậy đi, anh không phiền thì giúp em dịch một ít tài liệu đi.” Đó là mấy đề tài Hạ Thu Nhận ném cho cô làm, tiếng Anh của cô nàng còn tệ hơn cô nữa.

Trình Thiệu Thần đi công tác hai tuần mới về, cuối tuần hai người lại ở chung.

Thẩm An Nhược bị mặt trời chiếu vào mắt mới tỉnh, kéo chăn lên che kín đầu, nằm sấp trên giường, gối đầu lên cánh tay tiếp tục ngủ, nhưng toàn thân đau nhức, tứ chi mỗi nhừ, trần trọc lăn đi lăn lại mãi mà vẫn không tài nào ngủ tiếp được. Bỗng có thứ gì đó cộm lên ở mặt cô, mãi mới phát hiện ra ở ngón áp út bàn tay không biết từ bao giờ có một chiếc nhẫn. Rèm cửa sổ bị mở ra quá nửa, ánh mặt trời tràn vào chói lóa khiến cô không tài nào mở mắt ra được.

Thẩm An Nhược từ trong chăn chui ra, dịu dịu mắt. Tuy cô chẳng hứng thú với kim cương nhưng cũng không khỏi trầm trồ, viên kim cương khá lớn được cẩn trên phần đế hình dáng vô cùng đặc biệt, lại điểm thêm vô số những viên kim cương nhỏ cực kì tinh xảo. Lúc ngồi dậy cô mới phát hiện ra đầu giường chất đầy hoa hồng phấn, là một bó khổng lồ, tất cả đều chưa nở, tầng tầng lớp lớp chẳng có lấy một kẽ hở.

Thẩm An Nhược đang ngồi trên mép giường, kinh ngạc đến mức suýt chút nữa ngã ngã, lại bị ai đó ôm chặt lấy, tấm chăn mỏng rơi xuống đất. Trình Thiệu Thần ghé tai cô thì thầm: “Kim cương, hoa hồng đều đã có, còn thiếu gì nữa không em?” Cô lúng túng đẩy anh ra, kéo chăn quấn quanh người mới có thể miễn cưỡng trấn tĩnh nhìn Trình Thiệu Thần.

Anh thường dậy sau cô, vậy mà hôm nay đã sửa soạn chỉnh tề, bộ dạng như sắp sửa đi ra ngoài, còn mỉm cười rất mãn nguyện. Anh ôm bó hoa hồng đặt trước mặt cô, cầm lấy bàn tay đeo nhẫn của cô lên, cẩn trọng nhận xét: “Thật vừa vặn, xem ra con mắt của anh vẫn rất chuẩn xác.”

“Em thấy đeo nó liên tục một tháng chắc ngón tay em viêm khớp mất.”

“Phải nặng một chút mới có thể chứng tỏ được thành ý của anh. Em không đeo hoa tai, lát nữa chúng ta đi mua một đôi nhẹ hơn là được.”

Cô thực sự không biết nói gì với anh nữa.

“Vây, Thẩm An Nhược, anh bây giờ chính thức...” Người nói để lộ lúm đồng tiền rất sâu. Thực ra Thẩm An Nhược ngờ rằng anh đang nhịn cười đến nội thương.

“Anh Trình, anh không cảm thấy để thể hiện sự nghiêm túc của anh thì ít nhất anh cũng phải để em mặc quần áo và rửa mặt đánh răng đã chứ?” Cô chẳng nề mặt, cắt ngang câu nói của anh.

“Anh chỉ cảm thấy, bây giờ em chưa kịp đề phòng gì, tỉ lệ thành công của anh sẽ cao hơn một chút.” Trình Thiệu Thần biện bạch hết sức ngây thơ rồi đứng dậy ngoảnh quanh.

“Trình Thiệu Thần, đợi một chút.”

“Hả?”

“Anh làm ơn đừng có quỳ, thật mất phong độ quá.”

“Vậy thì thế nào mới được đây? Anh vô cùng có thành ý...”

“Em nói em sẽ nghiêm túc suy nghĩ về lời đề nghị vô cùng có thành ý của anh, hãy cho em thời gian. Nhưng bây giờ, có thể xin anh, để cho em mặc đồ vào đã được không?” Thẩm An Nhược cảm thấy đầu mình to ra.

“Em cần suy nghĩ trong bao lâu?”

“Một năm.” Nói rồi lại nhìn sắc mặt anh, “Thôi, nửa năm cũng được.”

“Ba tháng.” Trình Thiệu Thần giơ ba ngón tay trước mặt cô.

Thẩm An Nhược hất tay anh ra: “Ba tháng thì ba tháng. Nhưng em có thể xin gia hạn thêm không?”

Trình Thiệu Thần chỉ đáp lại bằng một nụ hôn chẳng chút dịu dàng, cô vùng vẫy mãi mới thoát ra được: “Buông ra, em còn chưa đánh răng mà.”

“Ba tháng đủ dài để em làm xong báo cáo hạng mục rồi đó.” Anh vén tóc cô ra sau tai: “Cho đến lúc đó nếu em vẫn còn cự tuyệt với anh, có lẽ anh sẽ thật sự nản lòng thoái chí mà đi lấy người khác mất.”

Rõ ràng vẻ mặt anh như thể đang đùa cợt, nhưng Thẩm An Nhược vẫn cảm thấy câu nói cuối cùng hoàn toàn đáng tin. Sau ba tháng, hoặc là phải kí giao ước vô thời hạn, hoặc là đường ai nấy đi, rõ ràng dứt khoát, mở ra nhiều hơn một lựa chọn so với dự tính ban đầu của cô. Vốn biết anh là một cao thủ trong đàm phán, nhưng cho đến giờ cô mới tận mắt chứng kiến.

Hôm đó, cô cuộn tròn người trên sofa xem một bộ phim đen trắng cũ, nghĩ tới phim của Hollywood cô xem hồi nhỏ, đã quá lâu, đến giờ cô cũng không thể nhớ nổi tên nhân vật chính. Một đạo diễn và diễn viên thiên tài, hai người vốn là oan gia, cuối cùng vị đạo diễn nhận ra mình đã yêu nữ minh tinh kia, bèn viết một bức thư cầu hôn, nhưng cô gái đang trải qua biến cố lớn, khi tỉnh tâm trở lại mới phát hiện ra bức thư ấy. Lời cầu hôn quá muộn màng, người đàn ông cô yêu đã kết duyên cùng người con gái khác. Ai nói tình cảm không thể đo đếm được, luôn có thước đo vô hình, tỉ mỉ từng chút một, anh trao đi bao nhiêu phần thật lòng, em sẽ trả lại anh từng ấy tình yêu, hai đầu cân luôn cân bằng thì trạng thái ấy mới có thể duy trì được. Lúc ấy Thẩm An Nhược cũng thấy tiếc nuối cho câu chuyện của bọn họ, cho đến bây giờ lại cảm thấy, đã bỏ lỡ rồi thì hãy để nói qua đi, nếu năm ấy họ thật sự ở bên cạnh nhau thì rất có thể họ lại trở thành một đôi vợ chồng bất hòa, chỉ khiến người khác cảm thấy tiếc nuối hơn mà thôi.

Có điều cho dù như thế nào, cô vẫn đánh dấu cẩn thận thời hạn ba tháng trên lịch.

Gặp lại Giang Hạo Dương lần nữa thật ra cũng chỉ là tình cờ, đúng ra bộ phận anh làm trước đây và công việc của cô chẳng bao giờ liên quan đến nhau, nhưng cô lại tham gia hội nghị do cơ quan nhà nước tổ chức, gặp anh đứng trên bục diễn thuyết làm người chủ trì. Khoảng cách rất xa, cô không nhìn rõ anh, nhưng giọng của anh vang lên rất rõ ràng bên tai cô.

Bỗng Thẩm An Nhược nhớ lại, thực ra ngày đầu tiên cô bước chân vào cổng trường đại học đã có ấn tượng với Giang Hạo Dương. Trong lễ nhập học, anh đại diện cho toàn trường đọc lời chào mừng tân sinh viên, cũng chính giọng nói trầm ấm điềm tĩnh ấy mà cô bạn học đứng bên cạnh phải thốt lên: “Giọng anh ấy hay quá, cứ như là MC thực thụ vậy.”

Nhưng dù cho cô và anh qua lại với nhau rất lâu mà sao không thể nhớ ra lần đầu tiên chạm mặt? Kí ức của cô về anh, vẫn bắt đầu từ lần cô vô ý nghe trộm điện thoại của người khác.

Tập đoàn Chính Dương cách trung tâm thành phố khá xa, buổi trưa không kịp quay về nên Thẩm An Nhược đành ghé qua một quán ăn nhanh ven đường dừng bữa. Cô bước vào, nhận ra cách bài trí vô cùng thân quen, chợt nhớ ra đây là nơi ngày trước mình và Giang Hạo Dương thường tới. Ngày đó anh thường hay ở lại làm thêm giờ, có những lúc hẹn sáu giờ gặp nhau, cuối cùng đến sáu rưỡi vẫn chưa thấy anh tới. Về sau,

cô thường bắt xe tới đây, đi loanh quanh mua sắm, ở đây bày bán rất nhiều thứ đồ chơi hiếm có. Có lúc cô mua một cuốn tạp chí rồi ngồi trong cửa tiệm nhỏ nào đó, gọi đồ uống, sau đó đợi anh, thường thì chưa đọc xong anh đã có mặt.

Thực ra lần cuối tới nơi này không phải từ quá lâu, nhưng cảm giác thật khác lạ, nhìn tên cửa hàng cũng không nhận ra, Thẩm An Nhược vẫn nhớ ở đây có món gạch cua rất ngon, cháo thịt nạc nấu cũng rất vừa miệng. Lúc đó đã muộn, khác không quá đông, cô cúi đầu dùng bữa, ăn được khá nhiều, lúc gần xong mới nhận ra có người kéo ghế đến ngồi trước mặt mình. Ngẩng lên mới nhận ra miệng mình vẫn còn ngậm đầy đồ ăn, cảm thấy vô cùng xấu hổ, lúng túng cười cười, người đàn ông trước mặt thấy vậy vội chìa một tờ giấy ăn cho cô.

Trong một thoáng lại chẳng biết phải nói với nhau điều gì. Cô định cúi đầu ăn tiếp, nghĩ một lúc, cảm thấy thật chẳng ra sao, đành hỏi: “Anh ăn gì chưa?”

“Ăn rồi. An Nhược, lâu lắm không gặp em.”

“Cũng không lâu lắm, vừa rồi em còn nhìn thấy anh đứng trên bậc thềm.” Thẩm An Nhược trả lời, bỗng nhiên cảm thấy câu đùa này thật lạnh lùng, chợt rung mình.

May mà Giang Hạo Dương bật cười đúng lúc, không để bầu không khí thêm căng thẳng, không có ý định đứng dậy nhưng cũng chẳng nói thêm câu gì.

Thẩm An Nhược bỗng mất hứng, thấy ăn đã khá, bèn cầm túi ra quầy thanh toán. Giang Hạo Dương nói với bà chủ: “Tính cho cháu luôn nhé.”

Thẩm An Nhược mở miệng nhưng lại không thốt được câu nào, hình như bà chủ cũng nhận ra cô: “Ôi, cháu gái, lâu lắm không gặp cháu. Hai cháu...” Đúng là đầu óc của người làm kinh doanh, cảm thấy có chỗ không thích hợp, bèn ngừng lời, quay sang cười với Giang Hạo Dương, “Cháu cũng lâu lắm rồi không tới đây, số tiền đã đưa lần trước vẫn còn dư nhiều lắm.”

“Không sao đâu ạ, cứ để lại đây đi.”

Trời vừa sang xuân, cây lá xanh tươi trở lại, gió cũng ấm áp hơn mặc dù thời tiết còn rất lạnh. Bọn họ bước ra ngoài, trước mắt là quảng trường phủ một màu xanh đẹp nhất thành phố, gần đó có tiệm chụp ảnh rất nổi tiếng, vì thế ngày nào cũng có các cặp đôi sắp cưới lui tới.

Lúc nào cũng có một tổ trợ lý luôn tay luôn chân bận rộn đi theo sau giúp cô dâu chú rể, sau khi hoàn tất một cảnh, sẽ có người chạy tới đưa áo khoác, người thì đưa điện thoại, người thì chỉ dẫn phân cảnh vừa rồi cô dâu phải mỉm cười xinh đẹp đưa mắt liếc nhìn chú rể. Vốn cảnh tượng phải rất trong trẻo thiêng liêng, nhưng nhìn qua lại thấy tức cười, hóa ra là đang đóng phim, cung vàng điện ngọc sau lưng kia vốn là mô hình bằng gỗ, còn đôi tình nhân ngọt ngào thân mật trước ống kính kia sau khi tiếng hô “Cắt” vang lên thì lập tức trở thành những khách qua đường xa lạ.

Lúc sau cô gặp một cặp vợ chồng già, mái tóc đã điểm sương, mặc lễ phục cưới sóng đôi bên nhau, dù đi không còn vững, phải dựa vào nhau nhưng họ vẫn vui vẻ tạo dáng. Cảnh tượng ấy thoát nhìn rất khôi hài, người qua đường cũng dừng lại chỉ trỏ, nhưng họ vẫn thản nhiên như không. Thẩm An Nhược thấy dường như trong sâu thẳm trái tim mình có gì đó đang khẽ rung động, vô thức nhìn bọn họ mỉm cười dịu dàng.

Cô đứng đó ngắm hai người rất lâu, mãi cho tới khi họ cũng mỉm cười vẫy tay mới nhận ra mình như người thất thần.

“Hi sự của em cũng sắp tới rồi nhỉ?”

Khi giọng của Giang Hạo Dương vang lên bên tai, Thẩm An Nhược giật thót người, lúc đó mới nhận ra cô đã hoàn toàn quên mất còn Giang Hạo Dương đang đứng sau lưng.

“Anh nghe ai nói vậy?” Cô hỏi theo phản xạ, nói ra rồi mới thấy mình lỡ lời.

“Dạo gần đây có tin đồn tổng giám đốc Trình mới mua một căn hộ trong khu trung tâm, đang tiến hành sửa sang...” Giang Hạo Dương vốn đang vui vẻ, nhận ra sự nghi hoặc trong mắt cô, bèn thu lại nụ cười, hơi ngập ngừng nói tiếp: “Em không biết à?” Nghĩ một lúc rồi lại bỏ sung, “Tin đồn thôi ấy mà, đừng để ý.”

Cô hoàn toàn không biết gì, hoặc Trình Thiệu Thần đã từng nói nhưng cô không chú ý. Có điều chuyện cô quan tâm lúc này lại không phải là vấn đề đó.

“Anh có định tham dự lễ cưới của em không?” Thẩm An Nhược cố dùng giọng điệu thoải mái nhất hỏi anh.

“Có chứ, nếu em mời.”

“Được, em sẽ nhớ gửi thiệp mời cho anh.”

Buổi chiều, Thẩm An Nhược không quay về công ty, tạm thời thay đổi lịch làm việc, tới công ty quảng cáo và hội chợ triển lãm khảo sát tiến độ chuẩn bị công việc, rồi đi kiểm tra hai công xưởng gia công đồng phục và một số công ty quà tặng, dạo gần đây công ty đang có một dự án rất lớn. Đến khi công việc hoàn thành, trời cũng đã tối.

Cô bỗng rất muốn gặp Trình Thiệu Thần, nhắc điện thoại lên, nghe anh khẽ nói ở đầu dây bên kia: “Anh đang họp, tối nay có khách. Gọi lại cho em sau nhé... Có chuyện gì à?”

“Không có gì, anh cứ bận việc của anh đi.”

Cô hơi chán nản, nhận ra chiều nay đi đường gặp quá nhiều chuyện, đôi giày đang đi bị rách một ít, thực ra chỉ cần sửa lại là ổn, nhưng vẫn tới cửa hàng mua đôi mới, sau khi vứt đôi cũ vào thùng rác rồi, lại thấy vẫn còn thích nó, nhớ lúc mua cũng đắt nên hơi tiếc.

Cô ngồi thừ ra trong quán cà phê đến một tiếng đồng hồ, ăn hết một cái pizza và ba cốc kem, tới khi toàn thân lạnh toát mới đứng dậy sang quán đồ nướng ăn rất nhiều xiên nướng. Con gái một mình tới đây thực ra chẳng dễ coi chút nào, cô ngồi trong ghế ló, buông màn trúc xuống làm cậu bồi bàn vô cùng vất vả. Vậy mà dạ dày vẫn không sao, thật là kỳ tích.

Nhìn đồng hồ, bấy giờ cũng đã muộn, chỗ cô ở cách đây rất xa. Từ đây đến nhà Trình Thiệu Thần lại chỉ mất chưa đến mười phút đi xe, tới đó nghỉ một đêm cũng tốt. Nhưng cô nhanh chóng gạt đi ý nghĩ đó, đang chuẩn bị vậy xe lại nhìn thấy một cửa hàng băng đĩa trước cửa trang trí rất đặc biệt.

Vốn chỉ muốn đi dạo vài vòng, nhưng trong cửa hàng lại đang bật nhạc jazz cũ, ngày thường rất ít nghe, vì thế cô ở lại trong đó khá lâu, nhân tiện lại mò được mấy đĩa DVD phim rất hay, cuối cùng ôm tất cả ra thanh toán.

Cô phải miễn cưỡng lắm mới đè nén được cơn nghiện của mình xuống, toàn là những bộ phim cô rất thích.

Trình Thiệu Thần gọi điện tới, bên cạnh anh nghe có vẻ rất ồn ào. Cô đang ngẩn ngơ nhìn đồng đĩa, hoài nghi anh lúc này vẫn đang ở một club nào đó, bỗng nhiên cảm thấy chẳng còn chút hứng thú nào, nói qua loa với anh vài câu rằng mình đang xem phim ở nhà rồi cúp máy.

Lúc tính tiền, cậu nhóc thu ngân vừa thao thao bất tuyệt qua điện thoại vừa vui vẻ đùa với cô: “Ôi, thật là hào phóng, mua một lần nhiều vậy sao? Chị định xem đến khi nào?... Chị hình như là fan của Marilyn Monroe, nhưng trông lại chẳng giống chút nào?”

Cô cười cười, không đáp.

“Ồ, chị còn là fan của Hepburn nữa à. Hai người bọn họ rất khác nhau, sở thích của chị phong phú thật.”

“Tôi cảm thấy con người họ thật ra không khác nhau nhiều lắm.”

“Bây nào, sao chị có thể nói thế được. Ôi, phim *Âm thực nam nữ* này thật khiến người ta bực chết đi được, à phải rồi, kết thúc thế nào nhỉ, tôi cũng không nhớ ra phim này kể về chuyện gì.”

Âm thực nam nữ: một bộ phim của đạo diễn Lý An, là câu chuyện của một người đầu bếp giả với ba người con gái chưa lập gia đình, xen giữa những rắc rối đời thường của họ là những cảnh phim về quá trình chuẩn bị, chế biến các món ăn của người đầu bếp.

“Ngô Thiển Liên thu hết dừng khí, đội mưa tới gõ cửa nhà bạn trai, quyết định chấp nhận lời cầu hôn, cuối cùng lại phát hiện ra anh ta không yêu mình.”

“Ôi, sao lại kết thúc như vậy chứ? Tôi còn nhớ rõ đó là phim vui mà...” Cậu nhóc lẩm bẩm một mình.

Lúc cô bước ra ngoài, bỗng thấy xe của Trình Thiệu Thần đỗ trước cửa.

“Cô gái nhỏ thích nói dối này, cẩn thận không mũi mọc dài ra đó.” Người anh đầy mùi rượu và thuốc lá, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, đến tóc tai, cà vạt đều chỉnh chút rồi nhào.

“Uống rượu rồi còn lái xe, sao cảnh sát không bắt anh nhỉ.” Thẩm An Nhược liếc xéo anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn cùng anh về nhà.

Tiếp theo ...

Cô đã ngủ say, cuối cùng lại mơ thấy những giấc mơ hết sức kì lạ, chẳng hiểu sao lại tỉnh.

Đèn đầu giường vẫn bật, Trình Thiệu Thần đang tựa đầu giường đọc tạp chí.

“Trình Thiệu Thần”, cô mơ màng gọi.

“Ừ?”

“Sao anh lại biết em đang ở cửa hàng băng đĩa đó?”

“Em đoán đi.”

“Đ đoán không ra.”

“Ngốc thật, anh không nói cho em biết đâu.”

“Ôi, đồ nhỏ nhen. Không nói thì không nói, làm như em muốn biết lắm?”

Cô mơ màng định ngủ tiếp, Trình Thiệu Thần đã tắt đèn, nằm xuống bên cạnh. Cửa sổ căn hộ này cản sáng rất tốt, cô mở mắt cũng không thấy gì xung quanh.

“Trình Thiệu Thần, anh có thật sự muốn lấy em không?” Giọng cô mơ hồ tựa gió thoảng.

“Sao em cứ luôn cảm thấy anh đang trêu đùa em thế?” Câu trả lời của Trình Thiệu Thần cũng lững lơ trong không gian, “Anh đã bị em đánh bại thật rồi.”

Thẩm An Nhược không nói gì.

“Em đã suy nghĩ và quyết định lấy anh rồi à?”

Im lặng một thoáng. “Vâng, bỗng nhiên cảm thấy, lấy anh có vẻ cũng không tệ...”

Trình Thiệu Thần khẽ cười trong bóng tối: “Câu nói này từ miệng em thốt ra có lẽ là một lời khen ngợi quá lớn rồi... hôm nay có chuyện gì à?”

Cô miễn cưỡng chống lại cơn buồn ngủ, nghĩ một lúc: “Hôm nay gặp một đôi vợ chồng già đi chụp ảnh cưới, bỗng thấy rất cảm động, tự nhiên rất muốn mặc váy cưới.”

“Đơn giản vậy thôi sao?”

Thật mất hứng. “Anh thông minh, tài giỏi, đẹp trai, phóng khoáng, lại có tiền... à, có tiền đồ, em không biết quý trọng cơ hội này, về sau nhất định sẽ vô cùng hối hận, làm người không nên gây khó dễ ỉn, anh nói xem có đúng không?”

Trình Thiệu Thần bật cười, “Mặc dù câu vừa rồi nghe hơi chướng tai, nhưng anh vẫn cảm thấy rất dễ chịu. Còn gì nữa không? Khó khăn lắm mới thấy em khe anh, tranh thủ nói thêm vài câu nữa đi.”

“Hết rồi.” Thẩm An Nhược quay người định ngủ tiếp, chẳng ngờ chọn nhầm bên, lại lăn vào đúng vào vòng tay anh, cảm nhận nụ hôn của anh rơi trên trán, mắt và cả mũi mình.

Có lẽ vì anh ít khi có những cử chỉ dịu dàng và cổ quái thế này, các dây thần kinh của cô cũng bay biến, dịu dịu vào cổ anh, ghé tai nói: “Thực ra hôm nay em bỗng nhiên cảm thấy, nếu anh đi lấy người khác, em sẽ hơi đau lòng.”

“Chỉ hơi đau lòng thôi sao?” Trình Thiệu Thần hôn khẽ vào tai cô, khiến cô nhột muốn chết, bèn cắn vào cổ anh một cái: “Được rồi, không chỉ là hơi. Em sẽ vô cùng vô vùng đau lòng, đau lòng tột cùng, đứt ruột đứt gan, không thiết sống nữa. Như thế anh đã mãn nguyện chưa?”

“Cũng có thể coi là tạm hài lòng rồi.” Trình Thiệu Thần xoa cổ, cầu nhàu, “Thẩm An Nhược, rằng em sắc thật đấy, có khi anh phải đi tiêm vắc xin mất thôi. Còn nữa, tài ăn nói của em kém quá, đến mấy câu nịnh bợ người khác cũng vụng về lấp bắp.”

“Anh đi chết đi!” Cô định đập anh một phát, nhưng cuối cùng hai chân bị anh kẹp chặt, định cấu anh thì tay cũng bị anh chụp được. Cô giãy giụa mãi mà không thoát ra nổi, hai người ôm nhau cười nói vui vẻ.

**** *

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai

Cảm giác của người sắp kết hôn thực ra cũng không mấy tốt đẹp, giống như đêm trước kỳ thi, lo lắng, rối bời, căng thẳng.

Nhưng bất luận thế nào, cảm giác này vẫn tốt hơn rất nhiều so với lúc bị người khác đá hoặc rời bỏ người khác.

**** *

Thẩm An Nhược không tài nào ưa nổi ngày Tết, ồn ào, bắn thử, không gian tràn ngập mùi lưu huỳnh, khắp nơi đi đâu cũng tiếng pháo, cảm giác như lạc vào chiến trận.

Ba mươi tết, trời chưa kịp tối, tiếng pháo đã rền vang. “Năm nào đến ngày này chị cũng nghĩ, người dân Iraq chắc đang phải sống trong cảnh hệt như thế này, chỉ thay bằng tiếng súng đạn mà thôi, thế là lại cảm thấy được an ủi phần nào.” Tiếng pháo nổ bên nhà hàng xóm rất lớn, xé rách cả bầu không gian, như muốn đập tan kính cửa sổ. Ôn Tịch Nhã ôm một đồng chân trước bụng, “Thật đáng tiếc, năm nay không được ra ngoài đốt pháo hoa, đành phải đợi đến mừng Một rú em đốt pháo hoa cải vậy.”

“Em từ nhỏ đã ghét những ngày này. Những năm đó cấm đốt pháo hoa, bạn cùng lớp với em buồn lắm, chỉ có em là mừng thầm, cứ tưởng sẽ có một kỳ nghỉ lễ yên lành. Đáng tiếc là chỉ sau mấy năm, lệnh cấm đã bị dỡ bỏ.”

“Thật trùng hợp, Thiệu Thần cũng ghét Tết, có điều không phải vì tiếng ồn của pháo hoa mà vì ghét ngày lễ trong nhà có quá đông người.” Ôn Tịch Nhã ngáp, lười biếng nói, “Lúc nhỏ em cũng không thích Tết sao? Thật kỳ lạ. Lớn lên không thích thì đã đành, nhưng trẻ con không phải thường rất mong đợi dịp này vì có quần áo mới và lì xì ư?”

“Có một năm đứa trẻ con nhà hàng xóm đứng trên sân thượng ném pháo xuống, rơi đúng vào chân em, dọa em sợ chết khiếp.”

“Ồi dà, em kể thế làm chị xấu hổ quá, năm đó chị và Trình Thiệu Thần...”

Trình Thiệu Thần đang ngồi ở một góc phòng khách, nghe thấy nhắc tới tên mình, bèn ngẩng đầu nhìn về phía họ. “Hai chị em đang nói xấu tôi đấy à?”

“Tôi đang kể cho An Nhược nghe chuyện năm ấy chúng ta đứng trên sân thượng ném pháo hoa dọa người đi đường.”

“Ôn Tịch Nhã à, ai chơi cùng cậu chứ, làm sao cậu có thể quên được, sự thật là cậu mới là người ném pháo, còn tôi chỉ bị oan thôi, thế mà cậu cũng có thể kể ra được.”

“Trình Thiệu Thần, trên danh nghĩa tôi là chị dâu của cậu đấy, cậu cũng đừng không biết phân biệt trên dưới như thế.”

Trình Thiệu Thần không muốn tranh cãi cùng phụ nữ, vì vậy sớm nhận thua, quay sang tiếp tục câu chuyện với Trình Thiệu Khanh. Ôn Tịch Nhã mất đi đối thủ, tiếp tục tranh cãi cũng cảm thấy chẳng vui vẻ gì nên ngồi khâu cái áo gối bằng vải cho trẻ con, thỉnh thoảng lại cùng Thẩm An Nhược tán gẫu đôi ba câu. Ngón tay chị rất mảnh dẻ nhưng lại không làm được mấy công việc tỉ mỉ này, cứ hai phút lại bị kim đâm vào tay, kêu lên liên tục. Mới đầu, lần nào chị kêu hai người đàn ông cũng quay ra nhìn, sau rồi chẳng ai thèm chú ý nữa, chỉ có Thẩm An Nhược vẫn giật mình thon thót.

“Tịnh Nhã à, em bỏ cái thứ đó đi được không, để dì Trần làm cho, nếu không thì đừng kêu nữa, ngày Tết mà còn bị em dọa đến mệt.” Trình Thiếu Khanh bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Anh nghĩ là em thích chuyện khâu vá lắm à? Mẹ anh nói đồ người trong nhà tự tay may thì đứa trẻ mới khỏe mạnh, thế mà bà chẳng thêm đũa vào. Anh đã không giúp thì cũng đừng để ý đến em nữa, bớt soi mói đi, OK?” Ôn Tịnh Nhã cũng tức giận. Không khí trở nên hơi căng thẳng.

Trình Thiếu Thần khẽ nói: “Anh à, vừa nãy anh nói tới đâu rồi nhỉ?”

“À, anh đang nói đến việc An Khải giờ mở rộng một cách mù quáng, bố cũng bắt đầu lú lẫn rồi.”

Ôn Tịnh Nhã chỉ cười, chẳng nói gì thêm, tiếp tục cầm lên khâu tiếp, lại bị đâm vào tay, ngồi xuýt xoa một hồi.

“Chị dâu, nếu chị cảm thấy không vấn đề gì thì để em làm cho, chị cứ bị đâm như thế, bé sẽ sợ đấy.” Thẩm An Nhược cầm áo gối qua phía mình, đường kim đưa đi đưa lại rất nhanh, chẳng mấy chốc đã gần xong, chỉ còn chừa lại mười phân, đưa lại cho Ôn Tịnh Nhã làm nốt.

Hai anh em nhà họ Trình đang thưởng trà, Trình Thiếu Thần pha, Trình Thiếu Khanh uống. Thẩm An Nhược tình cờ đưa mắt nhìn, động tác pha trà của anh rất thuần thực, không nhanh cũng không chậm, khiến cho con người ta cảm thấy rất thư thái. Đây là điều cô chưa bao giờ nhìn thấy hay nghĩ tới, vì trước nay anh chẳng bao giờ uống trà.

Lúc hai chị em không trò chuyện gì, cô mới nghe được loáng thoáng câu chuyện của hai anh em.

“Thiếu Thần, em không đồng ý rời khỏi công ty đó, lúc đầu anh còn có thể hiểu được, nhưng giờ em mở công ty riêng rồi, vất vả như vậy làm gì? Nếu không em về giúp một tay đi. Chỉ cần dùng một nửa công sức em bỏ ra bây giờ đã có thể mang lại lợi nhuận không dưới mười lần rồi, lẽ nào điều đó không khiến em cảm thấy hài lòng sao?”

“An Khải đâu có thiếu người như em.”

“Sao em lại biết là không thiếu, em hiểu hơn ai hết rằng đây không phải là lĩnh vực sở trường của anh, mình anh chống đỡ thật sự quá mệt mỏi. Em cứ giận dữ với bố, hai người việc ai nấy làm, cuối cùng hại cả đến anh.”

“Không phải ông già đã lôi kéo được rất nhiều nhân tài về rồi sao?”

“Khác máu tanh lòng, dùng người ngoài vẫn phải đề phòng, làm sao có thể tin tưởng được bằng người trong nhà?”

“Anh vẫn giữ lối suy nghĩ đó ư, người mà anh tin tưởng nhất thường là người nguy hiểm nhất. Em đã từng nói với anh rồi, để những người có liên quan đến Trình gia quản lý vòng ngoài thôi, anh lại nhất quyết không nghe. Còn nữa, làm sao anh biết người nhà mình không hại anh đây?”

“Nếu có chuyện đó thật thì anh cũng cam lòng.”

“Chỉ vì anh hiếu thuận nên mới bị ông già chi phối. Ông ấy nắm thóp được anh rồi.”

Bọn họ nói chuyện rất nhỏ, nhưng Trình Thiếu Thần nói xong câu đó, Ôn Tịnh Nhã bỗng ngẩng đầu nhìn về phía họ, trong thoáng chốc ánh mắt rất lạ lùng, rồi lại quay sang Thẩm An Nhược cười, tiếp tục câu chuyện còn bỏ dở về đề tài nuôi trẻ: “Ngày trước có đồng nghiệp của chị kể, trong thời gian mang thai không được tức giận, nếu không đứa trẻ sau này cũng sẽ rất hay nổi nóng, không kiềm chế được thì thật là xui xẻo.”

“Em đừng cười, điều này có căn cứ cả đấy. Năm đó khi mẹ chị mang bầu chị phải hoạt động quá nhiều, vì thế từ lúc trong bụng mẹ chị đã mắc bệnh rối loạn tăng động giảm chú ý². Mọi người đặt cho chị cái tên ‘Tịn Nhã’, cũng là mong chị có thể điềm tĩnh một chút, thế mà chẳng có tác dụng gì cả, từ nhỏ chị đã giống hệt một thằng con trai, tất cả những việc dành cho đàn bà con gái chị đều không biết làm.”

Bệnh rối loạn tăng động giảm chú ý²: Tên tiếng Anh: Attention-deficit hyperactivity disorder – ADHD, là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của căn bệnh này là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm với sự suy giảm khả năng chú ý, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng học tập và quan hệ với mọi người.

“Ôi, đường kim mũi chỉ của em đẹp quá, chị chưa thấy cô gái nào lớn lên ở thành phố mà biết khâu vá.”

“Ngày trước em có tham gia học một khóa thêu thùa và cắm hoa, cũng học được một thời gian.”

“Chị thấy tính cách và cái tên của em rất tương xứng. Trước đây chị còn nghĩ, nếu tên và tính cách trái ngược nhau như thế, chi bằng đặt cái tên cho con trai là ‘Náo Náo’³, thế cũng an lòng được phần nào. Nhưng xem ra cái tên này cũng không phải là tốt nhất.”

Náo Náo³: Âm chỉ náo nhiệt, âm ỉ.

“Nhưng ‘Náo Náo’ nghe rất hay.” An Nhược bật cười, “Bao giờ chị sinh?”

“Muộn nhất là tháng Ba, khi nào cây trái ra hoa thì chị cũng được tự do.”

Cả buổi chiều trong phòng bếp người ra người vào tấp nập, đến tối bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ có sáu người và một nhóc con sắp ra đời dùng bữa.

Bữa ăn diễn ra trong yên lặng, mọi người cầm cúi ăn, hình như không có cách nào để nói chuyện với nhau, chỉ nghe thấy bên ngoài kia, tiếng pháo hoa, tiếng hò hét vang lên không dứt. Có lẽ vì cảm thấy không khí quá im ắng, mọi người giờ mới bắt đầu chịu mở lời, nhưng thực ra cũng chỉ là một người hỏi, một người đáp, hệt như đang trong buổi hội thảo. Trình Thiệu Thần luôn là người trả lời ngắn gọn nhất, thường chỉ trong một, hai từ.

“Đây là lần đầu tiên An Nhược không ăn Tết cùng bố mẹ để phải không?”

“Dạ.”

“Có thấy thoải mái không? Chắc, có lẽ bố mẹ con vẫn chưa quen. Lần này phải nói Thiệu Thần đưa con về thăm nhà mấy ngày. Năm nay cũng là năm đầu tiên con về làm dâu, nên mới phải ở đây. Về sau đến Giao thừa về với bố mẹ con cũng được.”

“Con dâu tất nhiên phải ở nhà chồng đón Giao thừa, quy định này sao có thể phá bỏ được? Không quen thì phải học cho quen.” Thẩm An Nhược chưa kịp trả lời, mẹ chồng cô đã lạnh lùng xen vào.

“Quy định không phải là do người ta tạo nên sao? Không nhất thiết phải giáo điều như vậy. Nhà người ta chỉ có một đứa con gái, hai ông bà già đón Tết một mình trong cô đơn như thế, chúng ta may mà còn có hai thằng con trai.”

“Toàn là ông nhiều lời, An Nhược còn chưa nói gì cơ mà. Tịnh Nhã làm dâu chúng ta đã mấy năm rồi, có bao giờ thấy nó về nhà đón tết đâu.”

“Lúc nhỏ Tịnh Nhã cũng đã thường đón Tết với chúng ta rồi. Nhà nó với nhà chúng ta đi bộ nửa tiếng đã tới, nó về nhà lúc nào chẳng được. Sao có thể so sánh như thế?”

Tiếp ...

Hai người cứ như vậy tranh luận một chặp. Câu chuyện cũng từ Thẩm An Nhược mà ra, mặc dù vô tội nhưng cô vẫn cảm thấy như có lỗi, đành ngồi im thín thút, chẳng dám động đũa, cứ trơ mắt ra nhìn ba người còn lại thản nhiên ăn uống.

Trình Thiệu Thần ngồi đối diện thấy vậy bèn hất cằm lên ra hiệu: “Ăn đi.”

Cuộc tranh luận chẳng biết dừng từ khi nào, bàn ăn lại yên lặng, Thẩm An Nhược gắng sức cúi đầu thật thấp.

Vài phút sau, cặp vợ chồng già lại có cớ để tranh luận, lần này chủ đề là đứa trẻ trong bụng Ôn Tịnh Nhã. Nói chung hai người ít khi có cùng quan điểm, lại nhất quyết không chịu thừa nhận quan điểm của đối phương, kiên trì tranh luận cho tới khi người kia tự động rút lui chứ chưa bao giờ đạt được thỏa hiệp. Đây là điều Thẩm An Nhược tự rút ra sau vô số lần sum họp cùng cả gia đình.

Dù bàn vẫn đầy thức ăn nhưng vẫn có thứ gì đó khiến người ta không ngon miệng, không khí rất nặng nề.

“Ôi, còn nhớ hồi nhỏ tới nhà mình ăn cơm, bố hay nói quân tử dùng bữa không nói chuyện, ai nói trước người đó sẽ bị đánh vào tay. Lệnh cấm đó bị dỡ bỏ từ bao giờ vậy ạ?” Ôn Tịnh Nhã nói, “An Nhược, đáng tiếc là em không được chứng kiến cảnh đó, buồn cười kinh khủng.”

“Lúc còn nhỏ em vừa ăn cơm vừa nói chuyện cũng bị người lớn mắng, đại khái là sợ sẽ bị ghen cơm, lúc lớn lên thì không bị quản lý nữa.” Thẩm An Nhược thành thật trả lời.

“Có thể bố bỗng nhiên cảm thấy, bàn ăn là chỗ tốt nhất để mọi người trong nhà nói chuyện với nhau.” Trình Thiếu Khanh liếc về phía bố mình, khẽ nói.

“Có chuyện đó sao? Lẽ nào anh cũng bị bố đánh vào tay rồi.” Trình Thiếu Thần thủng thẳng lên tiếng.

“Thiếu Thần, trí nhớ của em bị sao vậy? Đầu là cô ấy dụ em nói chuyện, sau đó để em chịu đòn cho cả hai.” Trình Thiếu Khanh khẽ cười.

“Lúc nhỏ em mà đã biết gallant thế sao?” Trình Thiếu Thần nói với Ôn Tịnh Nhã, “Hóa ra từ nhỏ cậu đã mắc nợ tôi, nhớ tìm cách báo đáp đi nhé.”

“Cậu trở nên tính toán từ bao giờ vậy? Chẳng phải khi ấy suốt ngày tôi giúp cậu chép bài, viết văn, đến cả quay cóp trong kỳ kiểm tra cũng là tôi giúp cậu... Để không tiếp tục làm nô dịch cho cậu, lúc phân khoa khi lên cấp ba, tôi đã phải nghiêng rằng chọn khoa Văn không phải là sở trường của tôi...”

“Cậu đừng có vu oan, tôi có lúc nào đi thi phải quay cóp đâu? Còn nữa, cậu chọn ban xã hội là vì thành tích môn tự nhiên của cậu quá tệ, có khi còn kém hơn môn không phải là sở trường.”

“Chắc, cậu đừng nhắc tới môn tự nhiên trước mặt tôi nữa, năm đó tôi nhờ cậu giảng bài cho, cậu chẳng bao giờ đợi tôi hiểu bài đã mất hết kiên nhẫn, mắng tôi ngốc nghếch, cuối cùng lại đẩy tôi cho anh cậu.”

“Vì cậu thật sự ngốc đến nỗi khiến người ta không thể chịu được, đành phải nhờ tới chuyên gia như anh trai tôi để cứu vãn. Hơn nữa khi đó không phải cậu luôn trách anh trai tôi lên đại học rồi không thèm để ý đến cậu nữa sao, tôi tốt bụng nên mới tạo cơ hội cho cậu mà.”

“Cậu ăn nói lung tung gì thế, tôi trách lúc nào.”

Trình Thiếu Khanh khẽ cười với Thẩm An Nhược: “Hai người bọn họ từ hồi đi nhà trẻ đã học chung lớp cho tới tận lớp Mười, lúc nhỏ đã thích cãi nhau, chẳng ngờ đến giờ vẫn vậy?”

“Em cũng có một người bạn học cùng từ nhỏ, đến lúc lên đại học vẫn học chung trường.”

“Cấp ba em cũng học ban xã hội à?”

“Dạ không, em học tự nhiên.”

“Thật sao? Tại sao lại thế? Trông em rất giống những nữ sinh ban xã hội.” Bởi vì Trình Thiếu Thần không tiếp lời, Ôn Tịnh Nhã mất đi đối thủ, lại chen vào câu chuyện.

“Thành tích môn tiếng Anh và chính trị lịch sử của em còn kém hơn rất nhiều so với những môn tự nhiên.” Thẩm An Nhược đáp.

Bữa tối cuối cùng cũng kết thúc. Vì sợ đứa trẻ trong bụng Ôn Tịnh Nhã bị ảnh hưởng nên họ hạn chế đốt pháo, nhưng trong sân vẫn đốt pháo hoa hơn một giờ đồng hồ, vô cùng rực rỡ, muôn hình muôn vẻ. Thẩm An Nhược dựa vào ban công tầng thượng ngắm nhìn hơn nửa tiếng, đến khi đầu cổ mỏi nhừ, Ôn Tịnh Nhã cầm cây pháo bông hươu hươu trong không khí, gấp dài nói: “Em nói đúng, An Nhược, ngày Tết vừa chán vừa phiền phức. Ày dà, cụ ông lại gọi hai anh em nhà họ tới dạy bảo, lát nữa sẽ tới lượt chúng ta tới cùng ‘Tiêu Thái hậu’ xem chương trình Chào Xuân.” Mẹ chồng của hai cô họ Tiêu, lại có phần khắt khe như Thái hậu, Thẩm An Nhược cố nén để không bật cười. Nói xấu mẹ chồng sau lưng với chị dâu rất không phải phép, đây là điều bố mẹ đã căn dặn cô rất kỹ.

Nhưng phụ nữ có thai bao giờ cũng có những đặc quyền, Ôn Tịnh Nhã vừa ngồi xuống chưa được mấy phút đã được về phòng nghỉ sớm, lúc đi còn quay sang Thẩm An Nhược làm mặt quỷ để trêu cô.

Thực ra Thẩm An Nhược hơi e ngại khi một mình đối diện với mẹ chồng, bà lúc nào cũng nói chuyện rất dịu dàng từ tốn, cử chỉ hành động khoan thai khéo léo, nhưng luôn khiến cho người khác cảm thấy áp lực.

Lúc đó đã hơn chín giờ, Trình phu nhân vẫn ăn mặc như có thể ra ngoài bất cứ lúc nào, đến gương mặt cũng được trang điểm hết sức tỉ mỉ, bà chăm chú xem chương trình Chào Xuân hết như thưởng thức ca kịch, chốc chốc lại nói với cô: “Ca sĩ này biểu cảm không đạt.” “Trang phục của tiết mục này hơi diêm dúa.” “Kịch bản của tiểu phẩm này quá tệ” Bà nâng chén trà lên nhấp một ngụm, Thẩm An Nhược chốc chốc lại biết ý châm thêm nước. Đã rất nhiều năm cô không xem chương trình này, nhưng rồi cuối cùng cũng bị cuốn theo, chăm chú dán mắt vào khẩu hình của diễn viên. Có điều tiết mục đang xem càng lúc càng chán, mẹ chồng cô cuối cùng cũng chẳng muốn xem tiếp, quay sang nói chuyện phiếm với Thẩm An Nhược. Thực ra cũng không thể gọi là nói chuyện, vì chỉ có một người nói một người nghe.

“An Nhược, con ăn mặc giản dị quá, chẳng giống người phụ nữ mới kết hôn gì cả. Thanh niên các con không được chỉ chú ý đến sở thích của bản thân, vẫn có một số quy tắc cần phải tuân theo. Ngày mai để đi Trần lấy số đo của con, hôm khác mẹ sẽ chuẩn bị một ít quần áo, sai người mang cho con.”

“Lần trước mẹ tới nhà, con đang lau nhà phải không? Để người ngoài nhìn thấy không phải sẽ khiến nhà ta bị chê cười vì không biết thuê người giúp việc, hơn nữa còn ngược đãi con dâu sao? Nếu muốn tập thể dục thì tới phòng tập, chuyện lau dọn về sau cứ để người giúp việc theo giờ làm.”

“Bình thường con ở nhà không trang điểm gì sao? Đàn ông cả ngày đi làm đều tiếp xúc với lũ hồ ly tinh, cuối cùng về nhà nhìn vợ mình như nàng Tố Diện triều thiên⁴, lời thôi léch thếch, thế chẳng phải là ép chồng con đi lãng nhăng sao?”

Tố Diện triều thiên⁴: Tích về em gái của Dương Quý Phi thời Đường, là phù nhân nước Quắc, thường không trang điểm lên diện diện kiến thiên tử.

“Nghe nói con thường xuyên phải làm thêm giờ, vậy thì ngày thường sao có thể chăm sóc cho Thiếu Thần? Công việc của nó đã rất bận, giờ về nhà cũng lại thấy đèn còn chưa sáng, sao có thể chấp nhận được? Nếu công việc bây giờ quá mệt mỏi, chỉ bằng tìm việc khác đi. Mẹ cảm thấy tính cách của con rất phù hợp để vào làm trong các đơn vị nhà nước, nếu con đồng ý, mẹ sẽ sắp xếp giúp con.”

“Mau mau có với nhau một đứa con đi, đàn ông phải làm cha rồi mới có thể biết kiềm chế và thật sự trưởng thành. Thân thể, sự nghiệp đều là thứ yếu thôi, đến khi con ở tuổi mẹ rồi con sẽ hiểu đối với người phụ nữ, không gì quan trọng bằng gia đình, con cái mới là sinh mệnh thật sự của con.”

“Con gầy quá, ra Tết mẹ sẽ cho đi Trần tới ở nhà các con một thời gian, giúp con bồi bổ một chút.”

“...”

Ôn Tịnh Nhã đã từng nói với cô, đối phó với mẹ tốt nhất là nên nói ít và gật đầu nhiều, vì chỉ cần cô nói một sẽ kéo theo mười lời khiển trách, cô cảm thấy kết luận này vô cùng xác đáng.

Thẩm An Nhược ngồi nghiêm chỉnh, luôn giữ nụ cười tươi tắn trên môi, cẩn thận che giấu sự mệt mỏi của mình, đối với mỗi vấn đề luôn ngoan ngoãn đáp “Dạ”, “Con biết rồi ạ”, hoặc “Cảm ơn mẹ”, cứ như vậy cả buổi tối, cảm thấy còn mệt hơn sáu tiếng đồng hồ đi học bồi dưỡng nghiệp vụ. Cuối cùng mẹ chồng cô cũng mệt, quyết định đi ngủ, lúc này An Nhược mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc quay về phòng, Trình Thiếu Thần đã thay đồ ngủ, nghiêng người dựa vào đầu giường xem điện thoại, thấy cô bước vào thì mỉm cười đầy ẩn ý: “Được tha về sớm thế cơ à? Anh còn tưởng phải kéo dài tới sau mười hai giờ đêm cơ.”

“Em có thiên phú, vì thế tiếp nhận thông tin rất nhanh.” Thẩm An Nhược nằm dài ra giường, không muốn ngồi dậy nữa.

“Ra là thế, tính cách của em chắc sẽ làm mẹ chẳng dễ dàng gì để bới ra khuyết điểm đâu. Còn nhớ năm ngoái mẹ giáo huấn Tịnh Nhã một mạch tới tận hai giờ sáng.”

“Chị dâu không phải từ nhỏ đã rất thân thiết với nhà mình sao? Sao lại đến mức như thế?”

“Tịnh Nhã rất nóng nảy, người khác nói một câu thì cô ấy phải nói lại ba câu, mẹ sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô ấy? Phải dạy dỗ cho tới khi nghe lời thì mới thôi, để anh trai không bị cô ấy bắt nạt.” Trình Thiếu Thần nhớ lại chuyện cũ, vui vẻ đáp.

“Các anh không bắt nạt người khác thì thôi, ai dám bắt nạt anh em nhà anh chứ.”

“Em ngủ sớm đi, mới phải ứng phó với mẹ anh có hai tiếng đồng hồ đã mệt mỏi như vậy, ngày mai em còn phải ứng phó với một người còn đáng sợ hơn nhiều.”

Thẩm An Nhược bật dậy: “Nhiều người vậy sao? Em cứ tưởng chỉ có người nhà anh thôi? Sao anh không nói sớm? Ngày mai em phải làm gì?”

“Dì Trần đã chuẩn bị ổn thỏa cho em cả rồi, lúc cần là ai dì ấy sẽ giúp em phân phát lần lượt, lúc cần xưng hô chào hỏi dì ấy sẽ nói cho em chào hỏi thế nào, người khác tặng em cái gì em chỉ cần nhận lấy là được. Ôi, không phải chỉ một buổi sáng thôi sao, cố gắng chịu đựng một chút là được, không khó bằng việc em ứng phó với khách hàng đâu. Em đang nhìn anh bằng ánh mắt gì thế, làm như đang rất hối hận vì đã lấy anh vậy.”

Đêm Giao thừa thường chẳng bao giờ trôi qua yên ả, qua mười hai giờ, pháo hoa bên ngoài dĩ dưng không ngớt, trong phòng cũng vang lên tiếng chuông điện thoại. Thẩm An Nhược cố gắng lắm mới thoát khỏi cơn buồn ngủ để nghe điện thoại chúc tết và trả lời tin nhắn, cuối cùng dứt khoát tắt điện thoại. Lần nào tới đây cô cũng bị lạ giường ngủ không yên giấc, vô cùng mệt mỏi, lúc bắt đầu rơi vào trạng thái mơ hồ nửa mê nửa tỉnh lại nghe thấy tiếng chuông báo điện thoại có tin nhắn mới, cô đang đoán xem mình đã đổi chuông báo tin nhắn lúc nào, quờ quạng mò dậy mới nhớ ra điện thoại của cô đã tắt.

Trình Thiệu Thần không nằm cạnh cô, mà đang ngồi trên sofa ngoài cửa sổ trả lời tin nhắn. Anh không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ điện thoại hắt lên mặt anh. Đây là lần đầu tiên Thẩm An Nhược thấy anh mò mẫn soạn tin nhắn, thực ra bản thân cô cũng chỉ nhận được duy nhất một tin nhắn từ anh. Trình Thiệu Thần của bây giờ không như Trình Thiệu Thần thông minh đầy tự tin nắm chắc phần thắng trong tay của ngày xưa, lại có vẻ ngốc nghếch, rõ ràng không thông thạo nhưng nét mặt vô cùng dịu dàng khéo miệng khéo nhếch lên.

Cô mờ mịt, cứ ngây ra nhìn anh một lúc, quên cả việc nằm xuống ngủ tiếp, mãi cho đến khi Trình Thiệu Thần ngẩng đầu lên mới phản ứng lại. Thực ra cô đang ngồi trong bóng tối, anh vốn không thể nhìn thấy, ánh sáng từ màn hình điện thoại của anh vụt tắt, cả căn phòng lại chìm vào bóng tối. Nhưng bỗng nghe thấy anh nói: “Khó khăn lắm mới ngủ được, so lại tỉnh rồi? Mơ thấy ác mộng à?”

Giọng nói của anh dịu dàng hơn ban ngày rất nhiều.

“Em lạ giường, đến nơi mới là không thể nào ngủ ngon được.” Cô thì thào rồi nằm xuống.

Một lúc sau, anh mới quay lại nằm cạnh cô, giúp cô đếm lại chăn, choàng tay qua eo cô ôm cô vào lòng mình. Thẩm An Nhược khi ngủ thường quay lưng về phía anh, bị anh kéo vào lòng, áp lưng vào ngực anh. Trình Thiệu Thần cũng không để ý, chỉ xem cô như một chiếc gối ôm, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Thẩm An Nhược cực kỳ ghen tị với người có thể ngủ ngay như vậy, chỉ muốn đánh thức anh, nhưng cuối cùng lại thấy không nỡ. Anh ôm rất chặt, cô không tài nào quay người lại được, lúc đầu còn nằm đếm cừu, đếm đi đếm lại một hồi lại quên mất đếm để làm gì, sau lại đếm tiếng nhịp tim của anh, không biết đếm được bao nhiêu, cuối cùng trước khi trời sáng cũng ngủ thiếp đi trong tiếng pháo hoa dĩ dưng xa xa.

**** *

Ngoại truyện nhỏ

Tiết lộ liên quan đến tin nhắn của Tiểu Thần Thần đêm giao thừa.

Có tin nhắn tới...

Tiểu Thần Thần đang lơ mơ ngủ, bò xuống giường xem... rồi nhắn lại một tin...

Vài giây sau, người kia cũng nhắn lại:

Ôi trời ơi, anh cũng biết nhắn tin à?

Tiểu Thần Thần trả lời:

Vợ tôi đang ngủ.

Người kia nhắn tiếp:

... Cho hỏi vợ anh đầy tháng chưa vậy?

Tiểu Thần Thần tưởng tượng ra cảnh Thẩm An Nhược đội mũ và ngâm núm vú cao su, quần trong chăn ấm, không nhìn được cười, loay hoay nửa ngày với đồng ký tự, trả lời tiếp:

Không nhỏ thế đâu, ba tháng nữa là tròn năm rồi.

Thẩm An Nhược cách đó không xa, căn góc chăn như đang thăm giận đối:

Đêm hôm khuya khoắt, tối như hũ nút, cười đen tối thế là sao? Đối phương cũng có nhìn thấy đâu. Đồ thần kinh! Dở hơi! Thật đáng ghét!

Hết chương 9

10. Chương 10

Buổi sáng ngày mừng Một trôi qua không quá khó khăn, người nhà và khách khứa ra vào không ngớt. Thẩm An Nhược chỉ phải mỉm cười lễ phép là ổn, hình như không cần nói gì thêm. Bà Tiêu tuy rằng rất muốn nắm mọi thứ trong tay, nhưng là một người mẹ chồng tốt, vẫn thay cô xử lý rất nhiều tình huống cô không biết ứng phó thế nào, hình như còn cảm thấy vô cùng hài lòng về cách cư xử của cô, đối với cô càng lúc càng vui vẻ, hòa nhã. Cô đã nhận được vô số bao lì xì, cuối cùng ‘Tiêu Thái hậu’ lại dúi vào tay cô một túi lì xì màu đỏ rất tinh xảo, mở ra là một đôi sen bằng vàng ròng được khảm trên châu viên nào viên này tròn vành vạnh, nhìn mà phát hoảng. Cô đưa cho Trình Thiếu Thần xem, anh chỉ cười: “Mẹ cũng bắt đầu theo kịp thời đại rồi, không ngừng thay cái cũ bằng cái mới. Có lẽ em cứ yên lặng thuận theo làm mẹ hài lòng, bằng không hôm nay mẹ sẽ tặng em một con gà mái bằng vàng đấy. Dì Trần nói bà đã đặt làm một cái, xem ra đã tặng cho Trình Nhã rồi.”

Buổi trưa, cánh đàn ông nhà họ Trình đều ra ngoài, bàn ăn chỉ còn lại ba người phụ nữ, có lẽ Tiêu Thái hậu phải tiếp khách cả buổi sáng cũng đã mệt, ngoài việc chỉ cho Ôn Tịnh Nhã tư thế ngồi không ngay ngắn sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa trẻ trong bụng cũng như hình thành tính cách, còn Thẩm An Nhược xem chừng hơi kén ăn vì cô chỉ ăn những món trước mặt, điều này là một thói quen xấu vừa không hợp lý vừa không có lợi cho sức khỏe và cần phải sửa, bà không nói thêm gì nữa. Lúc chỉ ra khuyết điểm của người khác, bà vẫn giữ biểu hiện tao nhã thông dong, khiến cho đối phương cảm thấy tự xấu hổ với bản thân mình.

Đến chiều, Ôn Tịnh Nhã lôi Thẩm An Nhược ra ngoài. Chị nói: “Em muốn đi dạo một chút không? Nếu chưa có kế hoạch gì thì đi cùng chị đi, ở nhà chán muốn chết.”

Thực ra Thẩm An Nhược cũng rất lo chị mang cái bụng to như vậy đi ra ngoài, vì trời đang rất u ám, có vẻ như sắp có tuyết rơi, vì thế rất vui vẻ nhận lời.

Ngày đầu năm, đa số các cửa hàng đều đóng cửa, bọn họ men theo con đường nhỏ chậm chậm bước đi, chốc chốc lại có chú nhóc chơi pháo hoa dọa người đi đường. Ôn Tịnh Nhã bật cười, lúc sau còn mua một túi pháo diêm. Mỗi lần chị ném pháo, Thẩm An Nhược đều rất căng thẳng, chỉ lo chị vẫn động như thế sẽ bị động thai dẫn đến sinh non.

“Em nhìn xem, An Nhược, hạnh phúc sao mà giản đơn quá, mấy đồng tiền thôi cũng thỏa mãn rồi, chỉ cần tốn chút tâm tư thôi. Đàn ông chẳng bao giờ hiểu được cả, luôn tưởng rằng đắt nhất mới là tốt nhất. Bọn họ vẫn luôn không hiểu, vì sao phụ nữ lại không biết đủ như thế.”

“Vâng, đúng vậy.” Thẩm An Nhược không biết phải tán gẫu những vấn đề phức tạp với những người mình không thân thiết như thế nào, cô luôn tâm niệm chỉ nói chuyện bình thường chứ không đi sâu, nếu không sẽ rất dễ lỡ lời. Nhưng cô vốn lại là một người rất giỏi lắng nghe, không nói chen vào, cũng không hấp tấp mất kiên nhẫn, chăm chú nghe bà chị dẫu lú lo kẻ lẽ những chuyện vụn vặt vô thưởng vô phạt. Ôn Tịnh Nhã là một người rất thú vị, có thể biến những câu chuyện hết sức bình thường trở nên vô cùng ly kỳ, người khác chưa cười, chị đã tự cười trước, vô cùng vui vẻ phấn khởi, chỉ có điều Thẩm An Nhược luôn cảm thấy

chị chẳng bao giờ thực sự vui vẻ như những gì chị thể hiện. Nhưng như thế cũng có sao, con người là loài động vật nhiều mâu thuẫn, cái bên ngoài và bên trong luôn có sự khác biệt, một người thoạt nhìn có vẻ lạc quan lại thường rất bi quan, cũng giống như người cứng rắn nhất thường mới là người yếu đuối nhất.

“Em có cảm thấy chị nói nhiều không?”

“Không đâu ạ.”

“Thực ra ngày thường chị nói cũng chẳng có ai nghe cả, đều là chị tự nói tự trả lời. Thiếu Khanh thì người khác nói ba câu anh ấy mới đáp lại một câu, Thiếu Thần ở với em chắc cũng ít nói như vậy.”

“Vâng, rất ít ạ.”

“Điểm này hai anh em nhà họ rất giống nhau, nhưng hình như em còn ít nói hơn.” Ôn Tịnh Nhã bật cười khẽ, “Để chị dẫn em tới gặp người này.”

Nhà kiểu cũ, xem chừng đã xây từ rất lâu, cầu thang vừa cao vừa hẹp, không có thang máy, đáng lẽ bình thường sẽ vừa cho hai người đi sóng đôi, nhưng giờ Ôn Tịnh Nhã một mình đã đứng bằng chỗ của hai người, Thẩm An Nhược chỉ có thể thận trọng đi theo sau chị, trong lòng thầm suy tính, ngộ nhỡ chị có bước hụt chân thì mình sẽ đỡ như thế nào. Bọn họ đi rất chậm và cẩn thận, chốc chốc lại dừng lại, rồi cũng tới nơi. Mở cửa là một người phụ nữ, xem ra cũng không còn trẻ nữa, mặc chiếc áo ngoài khá thoải mái, quần một chiếc khăn đội đầu màu trắng, thấy Tịnh Nhã thì thốt lên vui sướng: “Sao con lại tới đây? Thế này đâu có tiện đi lại, gọi điện thoại là được rồi.” Gương mặt người phụ nữ hơi phảng phất nét ưu tư, nhưng khi mỉm cười lại khiến người ta cảm thấy như được tắm trong gió xuân, không đoán nổi tuổi tác.

“Dì Tình, con đưa một người tới nhờ dì xem giúp ạ.” Bên ngoài rất cũ kĩ, phía trong lại như một thế giới khác, nhưng hoàn toàn không xa hoa, tinh tế mà giản dị, rất giống cảm giác đối với chủ nhân căn nhà.

Thẩm An Nhược cũng bắt chước Tịnh Nhã gọi “dì Tình”, thấy bà khẽ liếc nhìn, hình như đang suy nghĩ gì đó, sau mới khẽ cười mở lời: “Con là An Nhược, phải không?”

“Sao dì biết? Con đang định để dì đoán.” Ôn Tịnh Nhã chen ngang.

“Con đưa ảnh đám cưới Thiếu Thần cho dì xem rồi, con quên à?”

“Ảnh cưới cái nào trông cũng không thật. An Nhược ở ngoài xinh hơn, dì nhỉ?” Tịnh Nhã như thể đang khoe cô vậy.

“Hình dáng bên ngoài không thay đổi, chỉ rõ ràng hơn một chút thôi.” Ở dì Tình có một cái gì đó rất có học thức và tao nhã, tất nhiên hoàn toàn không giống với vẻ tao nhã quý phái của mẹ chồng cô mà hệt như một thực nữ bước ra từ tranh. “Ồ đây có trà mới rất ngon, các con tới thật đúng lúc.”

Động tác pha trà của bà rất nhẹ nhàng, tinh tế, An Nhược nhớ lại cách Trình Thiếu Thần pha trà tối qua, không biết có phải do học được ở đây không. An Nhược không hiểu về trà, nhưng những đợt trà tươi non, đựng trong chiếc bình trong suốt, từng phiến lá cứ xòe rộng trong làn nước xanh biếc lóng lánh, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy dễ chịu.

“Dì Tình, nhà sao lại chỉ có một mình dì?”

“Dì để người làm về nhà ăn Tết rồi, ngày mai mới quay lên.”

“Sao lại có thể để dì ở một mình được? Để con gọi cô Hoàng qua đây với dì.”

“Dì ở một mình có sao đâu nào, con đừng vẽ việc ra, về cũng đừng nói gì cả.” Thấy Tịnh Nhã vẫn muốn giữ nguyên ý định của mình, bèn đổi đề tài câu chuyện, “Cây đàn tranh cổ trước đây con nhờ người đưa đến, âm sắc quả nhiên rất hay. Con có muốn nghe không?”

“Tất nhiên rồi ạ, mà phải là khúc đó.” Tịnh Nhã quay đầu lại nói với An Nhược: “Hôm nay em thật may mắn, dì Tình là bậc thầy về trà và cũng là nhà diễn tấu đàn tranh cổ giỏi nhất ở thành phố này.”

“Đừng nghe nó nói linh tinh, con bé này lúc nào cũng thích khoa trương, dì chỉ không ngờ với tính cách ưu hoạt náo của nó từ bé lại chỉ thích khúc Cao sơn lưu thủy¹, thể mà vẫn khẳng khái không chịu tự học.” Dì Tình nói với An Nhược.

1 Một trong mười bài hát được mệnh danh là ‘Trung Hoa thập đại cổ khúc’, gắn liền với điển tích Sở Bá Nha – Chung Tử Kỳ.

Tiếng đàn mềm mại như nước, nhẹ nhàng như gió lướt qua căn phòng, Thẩm An Nhược nghe đến say mê, cho tới tận khi dì Tình nói với cô: “An Nhược, chắc chắn con đã từng học đàn cổ rồi.”

“Sao dì biết ạ?” Thẩm An Nhược vô cùng bất ngờ.

“Từ ánh mắt con nhìn dì đàn cũng có thể đoán được ra.”

“Ồ, An Nhược cũng đàn thử một bài đi.”

Thẩm An Nhược cười bối rối: “Em học được có vài ngày thôi ạ, cũng chỉ biết qua một đoạn gọi là đối phó trong kỳ kiểm tra, sao dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt dì Tình được? Chị dâu định làm em xấu hổ chết sao.”

“Chị làm gì có ý định xấu xa đó.” Tịnh Nhã cười, “Dì Tình có nhớ không, năm ấy con cũng học được vài ngày, cuối cùng Thiếu Thần nói con như đang đập bông, làm con tức đến độ không thèm tập nữa. Chà, bây giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười, làm sao con có thể dễ dàng bị kích động như thế được nhỉ?”

“Con có bao giờ chịu ngồi yên nửa tiếng đồng hồ đâu, đứa nhóc trong bụng con nếu tính cách cũng giống con thì sẽ vất vả lắm đó.”

Tịnh Nhã không đòi An Nhược biểu diễn nữa. Bọn họ nán lại trò chuyện một lúc rồi sửa soạn ra về. Dì Tình nói: “Để dì tiễn hai con, cũng đúng lúc muốn xuống dưới đi dạo một lát.” Lúc đi đi lấy áo khoác ngoài, An Nhược thấy bà mặc áo hơi vất vả bèn chạy lại giúp, khẽ hỏi: “Gần đây dì không được khỏe ạ?”

“Ừ, lúc con nghe dì đàn cũng nhận ra à? Giờ thì không sao rồi, vừa phẫu thuật xong, cắt đi một vài bộ phận cơ thể thôi mà.” Thấy An Nhược nhìn mình vẻ ngạc nhiên, dì chỉ khẽ mỉm cười, chỉ vào ngực: “Hai bên đều không còn nữa rồi. Nếu dì không nói, con chắc chắn không nhận ra đúng không?” Nói đoạn lại chỉ vào chiếc khăn trên đầu: “Tóc cũng rụng hết. Nhưng có nhiều lúc, nếu con thực sự phải mất nó, chỉ bằng giả vờ như nó chưa từng tồn tại, như thế sẽ không cảm thấy buồn nữa.” Dì cười, hết như đang nói tới một chuyện chẳng hề liên quan đến mình.

Ôn Tịnh Nhã nắm tay An Nhược bước đi chậm chậm, việc mang thai làm cho chị trở nên nặng nề hơn, bước đi cũng rất vất vả, dần dần dựa hẳn vào người cô. Thực ra tài xế vẫn đi theo hai người, nhưng chị kiên quyết không lên xe.

“Gần đây dì Tình bị bệnh nặng, lúc phát hiện ra thì đã quá muộn, chút nữa là không thể phẫu thuật được.”

“Xem ra tinh thần dì vẫn rất tốt.”

“Ừ, sau khi khỏi bệnh, rất nhiều chuyện đều nghĩ thoáng ra hơn rồi. Tâm trạng của dì bây giờ tốt hơn ngày trước nhiều.” Tịnh Nhã chậm rãi nói, “Em ít nói quá, đến ‘Tiêu Thái hậu’ cũng nói chị phải học tập em. Em thậm chí còn chẳng hỏi chị dì Tình là ai.”

“Dì Tình là ai thế ạ?”

Ôn Tịnh Nhã cười: “Một vị trưởng bối, đã chứng kiến bọn chị trưởng thành như thế nào. Đừng nói với mẹ chuyện chị đưa em đi thăm dì nhé... À, mà chị không nhắc, chắc em cũng chẳng nói.”

Thẩm An Nhược “vâng” một tiếng, quả nhiên Ôn Tịnh Nhã lại tự nói với chính mình, “Rất nhiều người đều nói, năm đó chỉ chút nữa là bố kết hôn với dì Tình... quá nhiều chuyện đáng tiếc trong quá khứ. Nhưng nếu chuyện đó thực sự xảy ra thì đã chẳng có Thiếu Khanh và Thiếu Thần, hai chị em mình chắc cũng chẳng bao giờ có cơ hội gặp nhau. Đời người có quá nhiều điều kỳ diệu...”

“Vâng, cũng giống như hiệu ứng cánh bướm vậy.” Thẩm An Nhược nói với chị mà như đang nói với chính mình.

2 Hiệu ứng cánh bướm: Cái tên ‘hiệu ứng cánh bướm’ đã được rất nhiều tác phẩm âm nhạc và điện ảnh sử dụng, tuy nhiên nó lại thường được dùng để mô tả nghịch lý thời gian và quan hệ nhân quả, đặc biệt là trong tác phẩm có nhắc tới du hành thời gian.

“Lần đầu tiên chị gặp em đã cảm thấy em rất giống dì Tình. Em có thấy vậy không?”

“Sao có thể giống nhau được. Dì Tình là một phụ nữ quá xuất sắc.”

“Khí chất của hai người rất giống nhau, đặc biệt là lúc cười. Bố cũng cảm thấy như vậy, vì thế ông rất thích em.”

“Thật sao?” Lúc đó Thẩm An Nhược không thể đoán ra đây là một lời khen hay có ý nào khác, “Chị, em thấy hơi mệt rồi, hay là chúng ta nghỉ một lúc đi.” Thực ra trông Ôn Tịnh Nhã đã rất mệt rồi nhưng vẫn cố gắng chịu đựng.

“An Nhược này, em có cảm thấy chị nói quá nhiều không?”

“Không. Em ít nói nên rất thích nghe người khác nói chuyện.”

“Anh Thiếu Khanh luôn nói, chắc là chị đã phải chịu đựng mấy kiếp làm người câm, vì thế kiếp này phải nói ra bằng hết.”

“Chị ở nhà cũng gọi anh cả là ‘anh Thiếu Khanh’? Thật kì lạ.”

“Từ nhỏ chị đã gọi như thế, về sau không thay đổi được. Em và Thiếu Thần đều xưng hô với nhau bằng cả họ cả tên, cũng kỳ lạ mà.”

“Là thói quen thôi chị ạ, em không biết phải thay đổi thế nào nữa.”

“Ừ, chị thấy hơi đói, chúng ta đi ăn gì đi.”

Nơi Ôn Tịnh Nhã đưa cô tới là một quán ăn được bài trí vô cùng tinh tế, mới mừng Một mà khách đã ngồi kín chỗ. Mỗi loại bánh chị đều gọi một đĩa lớn, nước canh dùng kèm cũng gọi tới mấy suất.

“Ở đây ngày thường đều phải xếp hàng rất dài, lúc nào chưa tới lượt cũng đã bán hết sạch, muốn mua đủ các vị là không thể. Hôm nay là ngày đầu năm, vì thế ít khách hơn, vị nào cũng có đủ cả. Đáng ngưỡng mộ nhất là dù họ kinh doanh rất tốt nhưng vẫn kiên quyết không mở thêm cửa hàng, vì thế chất lượng không bao giờ thay đổi. Em nếm thử xem.”

“Dạ.”

“Dạo này chị còn cảm thấy hai điều, đói và mệt, vì thế mấy tháng gần đây chỉ ăn rồi lại ngủ, ngủ chán lại ăn, thật chẳng khác gì một con heo, thậm chí còn không biết con người còn thứ gì khác để theo đuổi nữa.”

“Như thế chẳng phải rất tốt cho em bé trong bụng sao?”

“Ừ, cả nhà đều nói vậy. Lúc chúng ta còn trẻ có quá nhiều mục tiêu và ước muốn để theo đuổi, tưởng rằng ai cũng có trong tay cây bút thần của Mã Lương³, muốn gì cũng có thể đạt được, tưởng rằng cả thế giới đều nằm trong tay chúng ta. Đến giờ mới có thể nhận ra, thì ra sự tồn tại của chúng ta cuối cùng cũng chỉ vì một đứa trẻ, kể từ lúc nó xuất hiện, cuộc đời của em cũng được định đoạt, từ đó về sau em chỉ là sống cho nó mà thôi.”

3 Mã Lương là chính trị gia và là tướng lĩnh của nhà Thục Hán.

Chị thấy Thẩm An Nhược chỉ cười mà không nói gì, cũng cười khê: “Em bây giờ chưa phải trải qua điều đó thì chưa hiểu được đâu, đến lúc em cũng giống như chị bây giờ thì hãy nghĩ thử xem.”, nghĩ ngợi một lúc rồi lại nói, “Thật đấy, An Nhược ạ, mau có em bé đi, nhân lúc vẫn còn đang trẻ. Trước đây chị luôn nghĩ chơi vài năm cho chán rồi mới tính tiếp, bây giờ lại cảm thấy có sớm hơn một chút lại tốt hơn. Em nhìn chị xem, sức khỏe, tinh thần đều không thể như mấy năm trước nữa.”

An Nhược cúi đầu cười, Ôn Tịnh Nhã lại nói: “Tiêu Thái hậu mà ở đây nghe chị nói những câu này, nhất định bà sẽ khen chị có phong thái của một bà chị dâu tốt.”

Thẩm An Nhược không nhịn được cười, cảm thấy bà chị dâu này thực ra rất dễ thương.

Thế gian này thật nhỏ bé. Lúc hai người sắp ăn xong, An Nhược thấy một người mặc váy dài nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh mình, rõ ràng đang là mùa đông, chất vải cũng rất dày nhưng vẫn khiến người ta cảm

thấy vô cùng phóng khoáng. Cô còn đang mải suy nghĩ, không ngờ chủ nhân chiếc váy quay lại: “Tịnh Nhã, là bạn à?”

Thẩm An Nhược ngẩng đầu lên nhìn, thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp, dáng cao gầy đang đứng cạnh bàn của hai người.

Ôn Tịnh Nhã như bị bất ngờ trong giây lát, rồi nhanh chóng trở lại vẻ bình thường. Chị cũng không tiện đứng dậy, chỉ mỉm cười ngượng nghịu: “Tử Yên, lâu lắm rồi không gặp. Nhìn bộ dạng tớ bây giờ, đáng người đều đã thay đổi cả, không ngờ cậu vẫn có thể nhận ra.”

Thẩm An Nhược đứng dậy, nghe Tịnh Nhã giới thiệu: “Đây là bạn cùng học rất nhiều năm với chị, Tần Tử Yên. Thẩm An Nhược, em gái tớ.”

“Cậu kiếm ở đâu ra cô em gái xinh đẹp thế này vậy?” Giọng của Tần Tử Yên rất dịu dàng dễ nghe. Cô gái chỉ trang điểm rất nhẹ, nhưng dung mạo vẫn vô cùng xinh đẹp tinh tế.

“Tất nhiên là em gái ruột, lẽ nào không giống tớ sao?”

“Nhìn kỹ một chút thì cũng có nét giống.” Mỹ nhân đứng là mỹ nhân, chỉ cần mỉm cười, vạn vật xung quanh như hoàn toàn lu mờ.

“Cậu về từ bao giờ vậy?”

“Một tuần trước. Cậu cũng sắp sinh rồi nhỉ?”

“Sắp rồi, chỉ còn một tháng nữa thôi.”

“Thế sao, nhìn cậu bây giờ thật lạ.” Tần Tử Yên cúi người xoa nhẹ cái bụng tròn tròn của Tịnh Nhã, “Thật xin lỗi, không thể nói chuyện với cậu nhiều hơn được, tớ hẹn với bạn mất rồi. Hôm khác liên lạc nhé, khi nào con ra đời nhớ báo cho tớ.” rồi lại quay sang phía An Nhược: “Rất vui được biết em, An Nhược.”

Thẩm An Nhược khẽ cúi người chào cô, lúc ngồi xuống, thấy Ôn Tịnh Nhã vẫn đang nhìn về phía Tần Tử Yên, có vẻ như có tâm sự, không để ý chiếc khăn ăn đã rơi xuống đất, đang định khom người xuống nhặt.

“Chị dâu, để em.” Tiếng Thẩm An Nhược không lớn, nhưng trực giác mách bảo, khi đứng dậy cô nhìn ra phía cửa. Quả nhiên Tần Tử Yên đứng đó quay đầu lại về phía cô, bốn mắt gặp nhau, không khí có phần hơi nhạy cảm. Thẩm An Nhược hướng về phía cô gái mỉm cười thân thiện, Tần Tử Yên cũng cười lại, nhưng trong nét cười ấy có chút gì đó phức tạp và ý tứ không thể nhìn ra, khiến cô cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Trên đường về nhà, Ôn Tịnh Nhã bỗng trở nên trầm ngâm, không ríu rít như lúc đi nữa.

“Chị dâu, chị khó chịu ở đâu à?”

“Không có, chị ăn nhiều nên buồn ngủ, lại hơi mệt một chút.” Ôn Tịnh Nhã ngồi ở ghế sau xoay người tìm một chỗ dựa để chịu hơn. Thẩm An Nhược liền giúp chị lót chiếc gối mềm ra sau lưng, “Cảm ơn em, An Nhược. Phải rồi, về sau nếu không có người lớn, em chỉ cần gọi chị là “Tịnh Nhã” như Thiếu Thần là được rồi, bị người khác gọi là ‘chị dâu’ bỗng cảm thấy mình già quá.”

“Dạ.”

“Chị bạn học của chị lúc này... đẹp chứ.”

“Vâng, một đại mỹ nhân.”

“Chữ ‘đại’ em dùng thật khéo, mỹ nhân trên thế gian này mặc dù nhiều, nhưng đại mỹ nhân thì hiếm lắm.” Ôn Tịnh Nhã khẽ đáp lại, mi mắt khép hờ, có lẽ đã ngủ rồi.

Trời chạng vạng tối, bên ngoài lát phát tuyết rơi, hai anh em nhà họ Trình vẫn chưa về nhà. Hệ thống sưởi trong phòng khách hoạt động rất tốt, hai chị em họ ngồi cùng mẹ chồng và dì Trần tán chuyện. Dì Trần là bạn rất thân của bà Tiêu, sau khi chồng qua đời liền ở lại nhà họ Trình giúp đỡ mọi việc, hình như đã trở thành người nhà, anh em họ cũng dành cho dì một sự tôn trọng hết sức đặc biệt.

Câu chuyện của hai người già chủ yếu đều hồi tưởng lại chuyện đã qua, Thẩm An Nhược chỉ ngồi nghe, không dám nói chen vào, lúc nào có câu hỏi cần trả lời, cô cũng đáp rất cẩn thận để trọng tâm câu chuyện không rơi vào mình, Ôn Tịnh Nhã cũng không hào hứng tiếp chuyện, hình như vẫn chưa tỉnh ngủ.

“An Nhược, con nên khuyên chị về sớm một chút, đừng chiều theo tính của nó mà ra ngoài, hôm nay trời thì lạnh, người đã nặng nề thế này rồi, làm sao mà chịu được?” Di Trần lo lắng nói.

“Tịnh Nhã từ nhỏ đã thế rồi, làm gì có ai khuyên được nó. An Nhược, con đừng học theo chị dâu con.” Mẹ chồng cô dịu dàng nói.

“An Nhược sẽ không thế đâu, mẹ cứ yên tâm.” Ôn Tịnh Nhã không chút để ý. “Không phải hai người đang nói đến chuyện hồi còn trẻ sao? Con vẫn đang nghe mà, sao lại lôi con vào thế?”

Tuyệt rồi càng lúc càng nhiều, bà Tiêu bắt đầu thấy lo lắng cho hai cậu con trai: “Chồng các con đi đâu vậy?”

Hai chị em đều ấp úng khiến bà Tiêu vô cùng không hài lòng.

“Nhìn các con xem, làm vợ như thế sao có thể chấp nhận được, đến việc chồng mình đi đâu cũng không biết là sao? Trời lạnh, đường trơn thế này, lẽ nào lại không lo lắng, cũng không thèm gọi lấy một cuộc điện thoại hỏi thăm nữa.”

“Không còn trẻ con nữa, đâu cần phải chút chút lại để mất tới như sợ đi mất chứ. Mẹ à, không phải lần trước mẹ đã từng dạy con không được quản lý chồng quá chặt, để họ không phản bội mình hay sao à?”

Thẩm An Nhược muốn cười mà không dám cười, bà Tiêu vẫn chưa kịp nói gì, Di Trần đã vội vàng xen vào: “Hai cậu này cũng thật là, ngày mừng Một Tết mà không chịu về sớm một chút, đến đi đâu cũng không thèm gọi điện về thông báo. Để đi tìm họ xem sao.” Lát sau quay lại thông báo: “Thiếu Khanh nói mấy phút nữa sẽ về tới nhà, Thiếu Thần gọi điện không thấy trả lời.”

“Hai đứa chúng nó không đi cùng nhau sao? Thiếu Thần làm cái gì vậy nhỉ?” Bà Tiêu vô cùng lo lắng hỏi.

“Trước có đi cùng nhau, sau lại tách ra rồi, Thiếu Thần đi gặp một người bạn.” Di Trần trả lời.

Thẩm An Nhược thấy mẹ chồng liếc nhìn mình, hình như đang thăm dò phản ứng của cô, đành vội vàng cầm điện thoại lên, cố tỏ ra mình đang sốt ruột. Trong điện thoại chỉ có tiếng trả lời: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện ngoài vùng phủ sóng...” Cô mỉm cười, bỗng cảm thấy cách thể hiện này không phù hợp lắm, vẻ mặt tươi cười này chắc chắn sẽ bị nói là vô ý vô tứ, nhất định phải điều chỉnh lại cho phù hợp, “Có lẽ là điện thoại hết pin mẹ à, anh ấy khi lái xe vẫn cẩn thận lắm, mẹ đừng lo.” Trong lòng bỗng dưng nhớ lại ngày trước Trình Thiếu Thần đã từng dạy cô làm thế nào để tắt điện thoại.

Trước bữa tối, cuối cùng Trình Thiếu Thần cũng trở về, mọi người ùa ra hỏi han vô cùng ân cần, lo lắng tình hình giao thông có phải rất nguy hiểm hay không hoặc là đã xảy ra chuyện gì trên đường, thấy anh như đang bị cảm thì nào là canh gừng, nào là lò sưởi, coi anh hết như một đứa trẻ, còn về việc vì sao anh lại đột nhiên mất tích, cứ hể nhắc tới là ngay lập tức bị gạt đi.

Trình Thiếu Thần bị cảm lạnh, dùng bữa xong quay về phòng nghỉ ngơi. Thẩm An Nhược nhận lệnh chăm sóc anh, cũng được phép về phòng sớm, không phải đi theo người lớn nữa.

Lúc ở bàn ăn trông anh còn rất mệt mỏi, về phòng rồi lại vui vẻ tươi tỉnh, quay đi quay lại ngoài việc nói chuyện giọng mũi hơi nghèn nghẹt thì chẳng có vẻ gì là đang có bệnh, sống chết cũng không chịu uống thuốc.

Sau khi kết hôn, thực ra hai người rất ít khi có cơ hội ở cùng nhau trong một không gian nhỏ như thế này, thường việc ai người nấy làm, giờ lại như hai châu chấu cột chung vào một sợi dây, thực sự cảm thấy hơi tẻ nhạt.

Trình Thiếu Thần dựa vào thành giường đọc một cuốn sách dày, Thẩm An Nhược cuộn mình trên chiếc ghế cạnh giường xem đĩa, là một bộ phim đen trắng thập niên bốn mươi, buồn rồi lại vui, tan rồi lại hợp. Trình Thiếu Thần vừa lật trang sách vừa ngáp, một lúc sau không thấy động tĩnh gì, cô ngoảnh đầu sang nhìn thì hóa ra anh đã ngủ mất, liếc nhìn cuốn sách anh đang cầm trên tay, quả nhiên là Từ điển tiếng Hán.

Cô kéo chăn đắp cho anh, nghĩ thế nào lại lay anh dạy: “Trình Thiếu Thần, thay đổi rồi hãy ngủ chứ.”

Trình Thiệu Thần trở mình, làu bàu đáp bằng giọng mũi nghèn nghẹt: “Đợi đến lúc chính thức đi ngủ rồi anh thay, giờ anh chỉ chớp mắt một chút thôi.”

Thẩm An Nhược cũng hết cách, nhồi người ra sờ trán anh, không sốt, khe khẽ hỏi: “Anh uống nước không?”
“Sữa.”

Cô đi lấy hai hộp sữa hâm nóng lại, giúp anh cầm ống hút vào miệng, cuối cùng chỉ uống được hai ngụm, anh cũng chẳng thèm mở mắt, chỉ tay về phía chiếc kệ nhỏ đầu giường ra hiệu cho cô đặt ở đó.

Đồ tự phụ. Thẩm An Nhược cũng lười chẳng thèm quan tâm đến anh nữa, uống vài ngụm sữa của mình, tiếp tục xem đĩa, cặp tình nhân cuối cùng cũng được ở bên nhau. Xem xong một đĩa, lại đổi đĩa khác, vẫn là một bộ phim cũ, Sabrina, con gái của ông tài xế từ nhỏ đã yêu thầm cậu hai của một gia đình giàu có mà cô cùng lớn lên, nhưng cậu lại chưa từng một lần chú ý đến cô.

Một lúc sau với tay lấy hộp sữa đặt trên kệ đầu giường để uống tiếp, mới phát hiện hết sạch. Quay đầu thấy Trình Thiệu Thần đã dậy, miệng ngậm ống hút, không biết anh ngồi đó được bao lâu.

“Anh làm gì mà đến cả hộp sữa của em cũng uống hết sạch vậy?”

Trình Thiệu Thần đưa cho cô hộp sữa đang uống dở.

“Em không cần, không muốn bị lây bệnh của anh đâu.” Thẩm An Nhược đẩy tay anh ra, cuối cùng lại bị anh nắm lấy, kẹp chặt trong lòng bàn tay mình lật qua lật lại ngắm nghía hồi lâu, Thẩm An Nhược cảm thấy vô cùng kỳ quặc.

“Dì Tình nói, trông em có dáng vẻ của một phụ nữ dịu dàng, thông minh, lại tháo vát. Sao anh không nhận ra điều đó nhỉ?”

“Anh cũng tới thăm dì Tình à?”

“Lúc anh tới thì hai chị em cũng vừa đi.”

“Sao anh lại để mình bị cảm thế? Điều hòa trong xe hỏng à?”

“Anh cùng một người bạn học cũ lên núi một chuyến, tuyết rơi nhiều quá, lái xe cũng không an toàn, vì thế tự đi bộ lên.”

“Ừm.” Thẩm An Nhược chỉ đáp lại một tiếng dán mắt vào màn hình, sau khi lớn lên, cô gái trở nên vô cùng xinh đẹp, người cô thầm yêu cuối cùng cũng nhận ra sự tồn tại của cô, thế nhưng người anh lại lo lắng cho em trai mình, vì thế tìm mọi cách tiếp cận cô. Thẩm An Nhược bỗng vô cớ hỏi: “Trình Thiệu Thần, anh có thấy em và dì Tình giống nhau không?”

“Sao có thể thế được?” Trình Thiệu Thần trả lời rất nhanh, giọng điệu quá nghiêm túc khiến cho cô ngẩn ra một lúc. Hồi lâu mới nghe thấy Trình Thiệu Thần mở lời, “Dì Tình là người phụ nữ hiền hậu dịu dàng thực sự, còn như em, Thẩm An Nhược à, em chỉ là thực nữ nửa vời mà thôi.”

“Ừ.”

Trình Thiệu Thần thấy cô không có phản ứng gì thì không muốn dừng lại, lấy chân đá đá cô: “Ủa, sao hôm nay bình tĩnh vậy? Anh còn tưởng em định quay sang cắn anh cơ.”

“Anh nói quá đúng, em cắn anh làm gì.”

“Từ khi nào em trở nên khiêm tốn thế?”

“Có khi nào em không khiêm tốn à?”

Thẩm An Nhược tiếp tục xem đĩa, quan hệ của người anh trai và nữ nhân vật chính bắt đầu bước vào giai đoạn mặn nồng. Rốt cuộc tên bị cảm lạnh kia vẫn chẳng chịu đi ngủ, giờ trò quấy rối, đúng là cứ có chuyện gì là lại nhiều lời hơn bình thường.

“Thẩm An Nhược, em đoán con của anh cả là trai hay gái?”

“Anh đã biết rồi à?”

“Tất nhiên là không biết thì mới hỏi em chứ. Tịnh Nhã đã nói với em chưa?”

“Chưa. Chuyện này có liên quan đến anh sao?”

“Tất nhiên là có liên quan đến chúng ta. Nếu là một cô bé đáng yêu, chúng ta có thể thỉnh thoảng lại qua nhà chơi mấy ngày, nếu là con trai thì cũng tạm được, hơi buồn hơn một chút.” Trình Thiệu Thần nghĩ một lúc rồi bổ sung: “Nhưng nếu đứng ở góc độ suy nghĩ về lâu về dài, anh cả sinh được con trai sẽ tốt hơn, như thế chúng ta sẽ hoàn toàn không gặp phải áp lực gì cả, chuyện sinh nở thế nào cũng không thành vấn đề.”

“Nhà anh trọng nam khinh nữ thế sao?”

“Cũng không hẳn. Hồi còn nhỏ bố mẹ cũng chỉ mong anh là con gái, cuối cùng lúc sinh ra lại là trai, thất vọng quá liền đem anh cho ông bà ngoại nuôi. Có điều mẹ tư tưởng vẫn hơi bảo thủ trong khi bố thì đã thoáng hơn rồi.”

“Lúc anh còn nhỏ, bố mẹ có thường hóa trang cho anh thành con gái rồi chụp ảnh không?”

“Tất nhiên là không rồi, đánh chết anh cũng không làm. À, thế em thích con trai hay con gái?”

“Chẳng thích thế nào cả, em sợ trẻ con lắm.”

Trình Thiệu Thần cười chế nhạo: “Em đâu phải chỉ sợ mỗi trẻ con, tất cả những động vật nhỏ em đều sợ cả, phải không? Đến chú chó mới được một tháng tuổi cũng không dám ôm, thật là đồ nhát gan.”

Bộ phim đã đến hồi kết, do dự ư, đấu tranh ư, bối rối ư, Thẩm An Nhược xem đến ngẩn ngơ. Vì Trình Thiệu Thần đang cảm lạnh mà vẫn thích nhiều lời, lại tiếp tục nói: “Sao lại có người có thể thích phim đen trắng được nhỉ, chất lượng đĩa kém, màu sắc u ám, chỉ tổ mờ mắt.”

“Anh không thấy những hình ảnh đen trắng rất có cảm xúc sao?”

“Đồ tiểu tư sản nửa vời.”

“Em cũng đâu có phủ nhận chuyện đó.”

“Đi ngủ sớm đi, mai chúng ta phải đi sớm.”

“Mới ở nhà có hai đêm, bố mẹ nhớ anh đi sao?”

“Bố chỉ mong sao anh đi nhanh cho đỡ vướng mắt ông. Nhưng nhờ ông không nhớ để em đi thì sao?” Trình Thiệu Thần bật cười, “Đường trơn ướt, xe cũng không đi nhanh được, chúng ta xuất phát sớm một chút. Lẽ nào em không muốn gặp bố mẹ em sao? Lâu lắm em không về thăm nhà rồi.”

“Phải rồi, rất lâu rồi không về thăm bố mẹ.”

Anh cùng cô ngồi xem tiếp bộ phim, nữ nhân vật chính yêu người anh trai nhưng anh ta đã quyết định chấp nhận quan hệ hôn nhân có lợi cho việc làm ăn, để cô gái lại bên người em, giúp cô hoàn thành ước mơ thuở nhỏ.

Thẩm An Nhược đẩy anh: “Anh đi ngủ đi, phim này không phù hợp cho nam giới, nhất là người đang có bệnh xem đâu.”

“Bộ phim này trước đây hình như anh đã xem rồi. Về sau thế nào nhỉ?” Trình Thiệu Thần ngáp dài, anh vốn cũng chẳng có chút hứng thú nào.

“Người em đánh anh trai mình, về sau còn khuyên anh ta tới Pháp để theo đuổi nữ nhân vật chính.”

“Diễn biến quá nhạt nhẽo, đơn giản và cũ rích.”

“Đúng, thật nhạt nhẽo. Chuyện ngoài đời thực sao có thể đơn giản và trong sáng như thế được.”

“Bộ phim trước em xem có phải là phim Random Harvest không?”

“Em không để ý tên tiếng Anh của nó, chỉ biết tên tiếng Trung của nó là Uyên Mộng Trùng Ôn⁴.”

4 Uyên Mộng Trùng Ôn: ôn lại giấc mộng uyên ương.

**** *

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai.

Công ty tổ chức giao lưu giữa các nhân viên nữ, chủ đề là: “Làm thế nào để cân bằng mối quan hệ giữa sự nghiệp và gia đình”, cuối cùng lại biến thành buổi thảo luận về nỗi thống khổ của hôn nhân. Chị em đều thi nhau ca thán: Tại sao hôn nhân luôn là mồ chôn tình ái?

Còn với mình, hôn nhân ít nhất cũng có thể che chở cho tình yêu, không đến nỗi đẩy nó đến mức không nhà không cửa, trở thành những hồn ma vất vưởng. Thực ra, nếu hôn nhân có thể chôn cất được thì thứ gọi là ‘tình ái’ cũng đâu hơn gì một đồ vật?

Tất nhiên, có cái mất đương nhiên sẽ có cái được, chuyện được mất cũng chẳng nên tính toán rõ ràng làm gì, chỉ thêm mệt mỏi.

**** *

Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy gần đây cuộc sống của mình thật nhạt nhẽo, ngày nào cũng dậy đúng giờ, ăn sáng, bắt xe, đi thang máy lên phòng, khởi động máy tính, nghe điện thoại, rồi lại bắt xe, ăn trưa... Hôm nào cũng trôi qua trong mệt mỏi chán chường, nghe nhạc sôi động mà còn muốn ngáp dài, có lẽ vì mùa xuân đã sang, cảm giác này cũng là điều dễ hiểu.

Cô đang làm món canh cá viên trong bếp, rất nhiều quy trình phức tạp. Hai người họ thường ăn uống đơn giản, lúc thích cầu kỳ thì rủ nhau ra ngoài dùng bữa. Chỉ vì sáng sớm nay Trình Thiệu Thần buột miệng nói bỗng nhiên nhớ hương vị của món canh cá viên nên cô mới bận rộn từ lúc tan làm đến tận bây giờ. Thẩm An Nhược vừa nấu cơm, vừa tự rửa xả bản thân mười lần như một, lúc nào cũng dễ bị muỗi lòng.

Đến khi cơm nấu sắp xong thì Trình Thiệu Thần lại gọi điện về: “Tối nay có việc, anh không về ăn cơm đâu.”

“Sao anh không nói sớm, cơm nước xong xuôi cả rồi.”

“Không phải em cũng phải ăn cơm sao? Nói sớm em lại ăn qua quýt cho xong.”

“Cảm ơn anh đã quan tâm đến em.” Thẩm An Nhược tức giận cúp máy luôn. Rõ ràng là quên báo cho người ta biết, vậy mà còn cố ra vẻ quan tâm, chẳng trách tài ăn nói của cô vĩnh viễn không bao giờ sánh được với anh.

Trình Thiệu Thần nói đúng, lần nào anh không ăn cơm ở nhà, cô đa phần đều ăn uống tùy tiện, úp một bát mì hoặc làm một cái bánh mì với salad, thế là đủ cho bữa tối. Có điều vẫn cảm thấy rất bức mình, giận dỗi ăn hết quá nửa phần cá viên, làm thêm hai cốc sinh tố chuối, thêm một cốc sữa chua mới thấy dạ dày đầy đầy, thấy vui vẻ đôi chút, đến Trình Thiệu Thần là ai mà nghĩ nửa ngày trời mới nhớ ra nỗi.

Hôm sau thức dậy, liếc về phía phòng đọc sách vẫn thấy anh đang ngủ say, cô bèn thu dọn nhà cửa sạch sẽ rồi đi làm. Thường căn phòng này không đóng, đêm qua lúc cô đi ngủ đã là hai giờ sáng, khi ấy anh vẫn chưa về. Rượu chè be bét, thật sa đọa quá mà. Thẩm An Nhược lăm bằm trong bụng, giúp anh đóng cửa lại, vào thang máy rồi lại phải đi ra giúp anh khóa cửa.

Trong những tháng ngày mệt mỏi chán chường này, ngay cả việc làm tình cũng rất qua quýt, hết như một thủ tục. Không chỉ có cô, mà cả anh cũng vậy.

Kết thúc của bộ phim Tuyết ở Kilimanjaro thế nào nhỉ? Có giống với tác giả Hemingway không? Ngày mai phải nhớ đi mua đĩa này về mới được. Thẩm An Nhược đang nằm bên dưới người khác nghĩ ngợi, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm. Ôi, gay go rồi đây, sáng sớm mai có cuộc họp bất thường, quên mất không thông báo với phó tổng giám đốc Triệu, xong việc này nhất định phải nhớ dùng điện thoại ghi chú lại.

Bỗng ngực cô đau nhói, thì ra bị cắn mạnh một phát. Lẽ nào mình phân tâm quá nên bị phát hiện rồi sao... ôi da, nhưng mà đau thật, đồ đểu. Thẩm An Nhược ôm lấy anh, cào tay lên lưng anh. Hứ, cào được có mấy đường, đau, nhưng lại không hề chảy máu, đáng tiếc cô không để móng tay dài, mà tiếp theo làm gì cô cũng chưa nghĩ ra, điều này chỉ khiến người bị gây sự không khách sáo với cô nữa.

“Tắt đèn đi anh.”

“Không phải em rất sợ bóng tối sao?”

Anh với cô tranh cãi một hồi, nghe chỉ toàn những âm thanh mờ ám và vụn vỡ.

“Xin anh tắt đèn giúp em.” Thẩm An Nhược đưa tay lên che mắt, không hiểu sao ánh đèn lại chói như vậy, nhắm mắt lại mà vẫn thấy khó chịu.

Cuối cùng yêu cầu của cô cũng không được chấp nhận, Trình Thiệu Thần kéo tay cô ra, đặt một tay mình lên che mắt cô lại, dùng lực giữ chặt, cô đẩy thế nào cũng không thoát ra được. Môi anh mạnh mẽ áp xuống, cả cơ thể của anh cũng vậy. Hành động của anh đột nhiên kiên quyết và dữ dội lạ thường, cô hoàn toàn không thể chống cự lại, cuối cùng chỉ có thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Lần tới tuyệt đối không được thách thức trắng trợn quyền uy và tôn nghiêm của anh, đúng là một bài học đau thương. Thẩm An Nhược trong cơn buồn ngủ tự nhủ với bản thân mình một cách yếu ớt và đầy uất ức.

Hôm sau, không ngờ anh dậy từ rất sớm. Lúc Thẩm An Nhược đang ở trong phòng tìm quần áo, từ trong gương thấy anh cởi trần bước vào. Vô duyên!

Cô im lặng thay đồ, thay xong liếc sang đã thấy Trình Thiệu Thần quần áo chỉnh tề, đang tìm cà vạt. Thấy cô khẽ xoay người định đi, anh nói: “Tối nay đến nhà cô dùng bữa nhé.”

“Tối nay em có công chuyện ở công ty rồi, anh đi một mình đi.”

“Em yên tâm đi, em sẽ không phải gặp lại Giang Hạo Dương đâu.” Câu nói này quả nhiên làm Thẩm An Nhược khựng lại.

“Gia Mẫn về Pháp rồi. Còn anh Giang của em... đầu tiên, mối quan hệ của anh ta và Gia Mẫn thực ra cũng không thân thiết lắm, thêm nữa là, anh ta phải lập tức chuyển về thành phố rồi, khả năng em gặp lại anh ta ở nhà cô là cực kỳ thấp.”

“Không phải anh ta mới được điều tới khu vực này à? Sao lại phải chuyển?”

“Đối tượng cán bộ trẻ quan trọng đã qua bồi dưỡng của thành phố, tất nhiên phải được cử tới những khu vực trọng yếu rồi. Phó cục trưởng XX, nói không biết chừng trong vòng hai ba tuần tới sẽ được bổ nhiệm.”

Cục gì gì đó chính là bộ phận cấp trên trực tiếp của cô, Trình Thiệu Thần lại biết rất rõ về nơi đó, sự xuất hiện của anh sớm nay thật sự làm cô chẳng thể vui vẻ nổi, lúc đó chắc chắn anh đang cười thầm trong bụng.

Cô không nói gì, lườm Trình Thiệu Thần, chuẩn bị rút lui lần nữa.

“Thẩm An Nhược, em làm gì mà nhìn anh bằng ánh mắt đó vậy?” Mỗi lần Trình Thiệu Thần diễn cái vẻ mặt ngây thơ vô tội đều là lúc phiền phức nhất.” Con đường sự nghiệp của anh bạn cùng trường em thuận buồm xuôi gió thật, em nên cảm thấy vinh dự chứ.”

“Giang Hạo Dương có làm chủ tịch thành phố đi chẳng nữa thì cũng có quan hệ gì với em chứ? Chung quy vẫn không bằng việc cùng bạn học cũ leo núi đập tuyết tìm hoa mai, như vậy thực tế hơn, anh nói xem có đúng không, anh Trình?”

Cô vốn muốn trông thấy anh biến sắc, nào ngờ Trình Thiệu Thần vẫn cười rất ngây thơ: “Trời ơi, qua đến một tháng rồi mà em mới nghĩ ra chuyện này sao. Xin hỏi, em đang ghen sao Trình phu nhân?”

“Ma mới thèm ghen với anh.” Thẩm An Nhược thật sự muốn trở mặt.

Trình Thiệu Thần vẫn giữ vẻ mặt không liên can, giơ hai chiếc cà vạt trong tay về phía cô: “Giúp anh nghĩ xem, chiếc nào phù hợp để đi gặp vị khách quan trọng hôm nay? Một người phụ nữ trẻ hơn mẹ anh nhưng lại già hơn em nhiều đấy.”

“Anh Trình dù có đeo dây thừng lên cổ thì vẫn khô ngô tuần tú, phong độ ngời ngời, cứ tự tin lên.” Thẩm An Nhược lạnh lùng đáp và rút lui luôn, nghe thấy Trình Thiệu Thần vẫn đang cười sau lưng: “Thẩm An Nhược, anh đoán bây giờ em đang nghĩ, ước gì có thể dùng một sợi dây thừng treo cổ bég anh đi cho rồi.”

Vài ngày sau Thẩm An Nhược gặp lại Giang Hạo Dương, khi ấy ngày nào cô cũng phải chạy khắp nơi để xin phê duyệt một dự án, vị trưởng ban có quan hệ rất tốt với cô đã trực tiếp dẫn cô tới gặp chủ quản mới

được bổ nhiệm: “Nếu cháu có câu hỏi gì có thể trực tiếp hỏi phó cục trưởng Giang, cậu ấy trả lời thì không có vấn đề gì đâu.”

Thẩm An Nhược và Giang Hạo Dương lại chạm mặt nhau, cô ngồi đối diện với anh qua bàn làm việc, nhưng phải cách nhau cả mét.

“Đàn anh, chúc mừng anh.” Có lẽ vì Trình Thiệu Thần đã từng nhắc đến chuyện này nên cô không cảm thấy khó chịu nữa, chỉ như gặp một người bạn cũ, vừa có đôi chút kính nể nhưng vẫn được coi là thân quen. Hơn một tháng trước, ở nhà người cô của Trình Thiệu Thần, cô vẫn cảm thấy như ngồi trên bàn chông. Cũng có thể, tình thế hôm nay đã hoàn toàn thay đổi, thiếu đi khán giả, còn cô đã chuẩn bị sẵn sàng, vì thế càng thản nhiên hơn. Thời gian, suy cho cùng thật quá vô tình, cứ trôi đi, mọi thứ cũng vì thế mà dần dần đổi thay.

“An Nhược, sao hôm nay em lại tới đây, chúng ta thật có duyên.” Nét mặt Giang Hạo Dương không thể nhìn ra nét cười, nhưng Thẩm An Nhược biết là anh đang cười, hết như đang kể một câu chuyện tiếu lâm vậy.

“Phải, sao lại trùng hợp thế nhỉ!” Thẩm An Nhược cũng cười khê.

Anh đứng dậy đi lấy nước cho cô, nước sôi pha thêm một chút nước lạnh, nhiệt độ vừa phải. Cô chưa bao giờ kể với người khác rằng cô uống nước quá nóng hay quá lạnh đều bị buốt răng, uống trà luôn bị đau bụng, không ngờ anh cũng biết.

**** *

Chiều cuối tuần, Thẩm An Nhược khoác thêm áo mỏng, chuẩn bị ra ngoài. Trình Thiệu Thần vốn chẳng bao giờ quan tâm đến việc cô đi đâu, bỗng nhiên lại hỏi: “Em muốn đi leo núi với bạn à?”

“Em đi tìm thầy hướng dẫn để cùng em tập xe.”

“Em thay đổi ý kiến rồi à?”

“Xe của công ty đang sửa, nhân viên không được dùng xe nữa.”

“Nghe thầy giáo nói buổi học hôm nay bị hoãn, anh đưa em đi tập nhé.”

“Tổng giám đốc Trình ngày nào cũng trăm công nghìn việc, em sao dám làm phiền.”

“Dù sao cũng đang rảnh rồi, hôm nay anh đang chán.”

Thẩm An Nhược biết ngay anh cố ý mang cô ra đùa cợt.

“Thật kỳ lạ, rốt cuộc em làm cách nào để lấy được bằng lái xe vậy?”

“Em quyến rũ người chấm thi.”

“Dựa vào thứ sắc đẹp này của em sao... Ồi, chậm lại!”

Bọn họ cho xe chạy thẳng tới vùng ngoại ô ngay gần đó. Cỏ đã xanh trở lại, nhú lên những mầm non màu lục nhạt, khiến lòng người nhẹ bẫng, Thẩm An Nhược cứ ngẩn ngơ đắm chìm trong cảnh thiên nhiên, không nỡ dứt ra.

Trình Thiệu Thần chẳng có tâm trạng nào mà vui vẻ như vậy, anh vỗ vỗ trán: “Dừng xe lại đi, anh mệt chết mất. Thầy giáo của em thật là vô trách nhiệm.” Một lúc sau lại nói: “Để anh tìm người đưa đón em đi làm, nếu có việc đột xuất thì bắt taxi cũng được.”

Thẩm An Nhược giả vờ như không nghe thấy gì.

Thực ra cô cũng mệt, cánh tay và lưng đều đau mỏi.

Buổi trưa họ ăn cơm luôn ở đó, chiều mới quay xe về. Anh tập trung hướng dẫn cô đi trên con đường nhỏ xúu vừa chật hẹp vừa chốc chốc lại có người băng qua, dọa cô cả người ướt sũng mồ hôi, suýt nữa cho xe tông vào tường.

“Xe của anh đáng giá bao nhiêu tiền thế? Chi phí tập xe cho em chắc là cao lắm.”

“Không có gì, đâm hỏng thì đổi xe khác tốt hơn.”

“Anh làm gì mà suốt ngày đổi xe vậy.”

“Đi mãi một chiếc sẽ cảm thấy chán kinh khủng.”

“Đồ dễ thay lòng.”

“Chẳng liên quan gì đến chuyện thay lòng hay không cả. Chẳng phải em cũng có những bộ quần áo chỉ mặc một lần rồi không mặc nữa, thậm chí mua về rồi còn chẳng mặc hay sao?”

Anh nói cũng đúng. Chỉ là, từ khi nào anh bỗng có thể bớt chút thời gian trong lịch làm việc dày đặc để quan tâm tới những chuyện nhỏ nhặt như thế này nhỉ, thật kỳ lạ.

Lúc sau anh đưa cô tới showroom ô tô, hai người lại bắt đầu bắt đầu quan điểm.

“Trình Thiếu Thần, người lái xe là em mà, đừng áp đặt sở thích dùng đồ hiệu của anh vào chuyện này. Anh thấy có mấy người làm việc từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều mà vẫn lái chiếc xe mười mấy vạn đi loanh quan khoe mẽ không?”

Lúc thanh toán cũng chẳng ai chịu ai.

“Em tự trả được, công ty có chế độ trợ cấp.”

“Công ty có hỗ trợ cho em một trăm phần trăm không?”

“Nhưng cũng không cần đến anh.”

“Thẩm An Nhược, anh thực sự không hiểu nổi, tại sao lúc nào em cũng khó chịu với anh về những chuyện vô vị thế này nhỉ, em thấy vui lắm à?”

“Em cũng chẳng định ăn bám người khác, anh việc gì phải chiều chuộng em như nhân tình, lúc nào cũng lôi em ra làm trò cười thế? Anh đã thỏa mãn chưa?”

Trình Thiếu Thần cười khê: “Xin em, cái nghề làm nhân tình cũng cần phải dày công bồi dưỡng nghiệp vụ từ trong ra ngoài đấy, về cơ bản em không đủ tư chất đâu.”

Cuối cùng cô vẫn bị chọc giận tới mức không nói nên lời.

**** *

Ôn Tịnh Nhã sinh được một bé gái vô cùng đáng yêu.

Cuối tuần về nhà thăm hai mẹ con, Tịnh Nhã than thở: “Trời ơi, sao lại sinh vào đúng ngày Cá tháng Tư cơ chứ, Náo Náo sau này lớn lên chắc chắn sẽ oán trách chị.”

Bà Tiêu gợi ý chỉ bằng thuận theo ngày sinh, tên mẹ đặt là ‘A Ngu’, có thể bảo vệ đứa trẻ bình an.

Hai bên giằng co một lúc, cuối cùng mỗi người gọi theo ý mình, Tịnh Nhã nói: “Náo Náo dậy ăn sữa đi nào.” Mẹ chồng thì lại gọi: “Thím Lý, làm ơn bỏ chặn của A Ngu ra phơi dùm tôi.” Cuộc chiến vô cùng hài hước, nhưng chẳng ai dám cười.

Trình Thiếu Khanh tỏ ra không quá thích thú, về mặt tâm lý lạ thường, trái ngược hoàn toàn với sự vui mừng của ông nội và chú.

Thẩm An Nhược không thể ngờ Trình Thiếu Thần lại thích trẻ con đến vậy, ôm trong lòng không muốn rời, thậm chí còn dỗ con bé nín khóc giỏi hơn cả chị Nguyệt. Thẩm An Nhược chợt có ý nghĩ xấu, chẳng lẽ tên này hồi nhỏ quá thích bú mẹ, nhưng vì là con trai nên không dám thể hiện ra ngoài hay không?

Còn Ôn Tịnh Nhã thì vô cùng bất mãn với chuyện này, vì cô chẳng có cách nào dỗ được Náo Náo (hay A Ngu) nín khóc, lòng dạ rối bời, vì thế lần nào Trình Thiếu Thần bế con bé chưa đầy năm phút đã không kìm được than thở: “Trả Náo Náo cho tôi đi. Cậu thích trẻ con như thế, sao không tự mình sinh một đứa mà chơi.”

Thẩm An Nhược vốn không thích trẻ con, ngay cả với bé con xinh xắn này cũng vậy. Cô bảo mẫu bế đứa bé đặt vào lòng cô, cô chỉ cảm thấy như đang ôm một quả bom hẹn giờ, sợ run như cây sậy, ôm lỏng thì sợ đứa bé rơi xuống đất, ôm chặt quá lại sợ làm nó khóc, một lúc sau lưng đã ướt đầm mồ hôi. Thấy cô cười

gượng gạo, người khác lại tưởng cô căng thẳng và xúc động, còn đùa cô đang trải nghiệm cảm giác làm mẹ. Vừa may chỉ một phút sau, Trình Thiếu Thần rất tự nhiên ôm lấy đứa bé trong lòng cô. Tự đáy lòng cô chưa bao giờ muốn cảm ơn anh như lúc này.

Buổi tối, Tịnh Nhã kéo An Nhược ra một chỗ tán chuyện.

“Em xem, quá thuận buồn xuôi gió, chẳng lo lắng gì trước khi sinh, sau sinh cũng không bị trầm cảm, nhẹ nhàng hơn so với tưởng tượng bao nhiêu. Em chưa nghĩ đến chuyện làm mẹ à? Thiếu Thần thích trẻ con lắm đấy, cậu ấy vốn rất có duyên với chúng.”

“Nuôi dạy một đứa trẻ bình an thuận lợi đến khi trưởng thành khó khăn quá. Mong nó mạnh khỏe không đau ốm gì, mong nó phát triển bình thường, học hành không thua kém ai, rồi lại mong nó cống hiến được cho xã hội... Trách nhiệm này quá nặng nề. Đòi người ai cũng có lúc phạm lỗi, nhưng sai một ly đi một dặm. Cứ mỗi khi nghĩ tới chuyện này là em lại thấy sợ.”

“Em nghĩ xa xôi thế làm gì, làm người, việc đầu tiên là nhận ra thứ quan trọng nhất trước mắt đã. An Nhược, chị thấy hay là em cứ đợi thêm một thời gian nữa đi, bây giờ em chưa sẵn sàng để làm mẹ đâu.”

Lúc cô rời khỏi phòng Tịnh Nhã có đi ngang qua phòng đọc sách chung, cửa không khép chặt lộ ra một khe hở. Trình Thiếu Thần vẫn đang ngồi trong đó nghe giáo huấn, thật đáng thương.

Ông Trình Hưng Hoa nói: “Đã không làm được cái gì mà còn ăn bớt tiền mồ hôi công sức của người khác. Đồ tồi!”

“Hiện tại lợi nhuận của ngành công nghiệp chế tạo thấp như vậy mà còn chẳng làm khó cho bố được cơ mà. Những gì chúng ta kiếm được không phải là tiền mồ hôi xương máu sao, định nghĩa ‘Đồ tồi’ cũng chẳng thể dùng trong trường hợp này được, ngài Trình lạc hậu thật rồi.”

“Đồ lợi dụng.”

“Đó phải gọi là đầu tư chứ ạ?”

Thật chẳng giống một cuộc nói chuyện giữa hai cha con chút nào.

Cô ngắm mấy bức tranh sơn dầu treo ở khúc quanh của cầu thang, không đề tên tác giả, nhưng cô lại rất thích. Ba bức tranh rất nhỏ, miêu tả phong cảnh ba mùa, phía xa có núi, gần hơn là rừng, rất có chiều sâu, nhưng lại thiếu mất bức mùa đông.

Trong phòng khách, mẹ và dì Trần đang nói chuyện, dì Trần nói: “Nghe nói Tử Yên trở về được một thời gian rồi.”

“Thiếu Khanh biết chuyện đó không?”

“Tôi cũng không rõ. Nhưng chắc chắn Thiếu Thần biết rồi.”

“Hôm mừng Một có phải Thiếu Thần đi gặp nó không?”

“Chắc là vậy.”

“Thật là... Bề trên ăn ở chẳng chính ngôi chẳng trách bề dưới chúng nó hỗn hào, nhà dột từ nóc. Đại họa!”

“Bà khe khẽ chứ, sao lại lôi cả ông Trình vào đây làm gì? Không có gì đâu, tôi thấy quan hệ giữa An Nhược và Thiếu Thần vẫn rất tốt.”

“Ừ. Nói với mọi người, đừng bao giờ nhắc đến cái tên này trước mặt An Nhược. Tôi thấy tuy nó không nhiều lời, nhưng lòng người khó đoán lắm. Còn nữa, đừng để Tịnh Nhã biết, nếu không nó sẽ không vui đâu.”

“Còn cần bà phải dặn nữa hay sao?”

Thẩm An Nhược thề rằng cô thực sự không cố ý nghe trộm. Cô nghe được câu đầu tiên đã chuẩn bị quay người đi lên gác, nhưng đúng lúc đó chiếc khăn của cô lại bị rơi, chất liệu lại quá nhẹ nên bay luôn xuống bậc cuối cùng của cầu thang, cô đành phải xuống nhặt, nghe được lôm bôm thêm chừng ấy, nhưng cũng cố gắng đi lên nhanh nhất có thể.

Đã đi tới quá nửa cầu thang, đột nhiên nghe thấy có tiếng người đi tới, không khỏi thầm thở dài trong lòng, không thể làm gì khác hơn là quay người bước xuống. Cô nào có chọc ai đâu cơ chứ, vậy mà lại phải làm kẻ tiểu nhân oan rồi.

“Dì Trần ạ.”

“An Nhược, Tịnh Nhã ngủ rồi à?”

“Chưa ạ.”

“Nói chuyện với nó nhiều một chút nhé, mấy ngày nay nó nhớ cháu lắm.”

“Dạ, Tịnh Nhã hơi đói, cháu xuống bếp lấy chút đồ ăn cho chị ấy.”

Lúc về vẫn là Thẩm An Nhược lái xe, mất tận ba giờ đồng hồ, lúc gần tới ngoại ô thành phố, xe cô trên đường cao tốc cũng bắt đầu nhiều hơn.

Trình Thiệu Thần thiếu chút nữa thì cảm cả vô lăng điều chỉnh phương hướng giúp cô: “Thật là chẳng có khiếu lái xe gì cả, điẩu thế này mà dám chạy xe với tốc độ cao.”

“Em lái một mình tốt hơn bây giờ nhiều, đều là do anh lúc nào cũng ở bên cạnh quấy rối em, lại còn nói chuyện làm em phân tâm.”

Trong xe im ắng hẳn. Có lẽ vì quá yên tĩnh, hình như lại khiến người ta lơ mơ buồn ngủ, Thẩm An Nhược bật nhạc, dừng lại ở bài Kujiki của Kitaro⁵. Hết một lượt, Thẩm An Nhược lại cho chạy lại, Trình Thiệu Thần không nhận được, lên tiếng: “Đổi bài khác đi. Nghe thứ nhạc khó chịu này chẳng trách em càng lúc càng xấu tính.”

5Tên một nhà soạn nhạc và nhạc sĩ biểu diễn đa nhạc cụ.

“Loại nhạc này có gì mà khó chịu? Anh chỉ thích áp đặt quan điểm của mình lên người khác thôi.”

“Giai điệu nghe có vẻ rất bình yên, nhưng phối khí lại rất nóng nảy, gấp gáp, tiết tấu quá chậm, không hợp với em. Lập xuân rất dễ bốc hỏa, anh nghĩ em nên nghe nhạc của Bach.”

“Cảm ơn anh, em thích Bethoven hơn.”

Vậy là lại hết chuyện để nói.

Thẩm An Nhược nghe lời anh đổi sang đĩa khác, “Hoa Quý Vương Triều”, ồn ào cho chết anh đi.

Cuối cùng cũng về tới trục đường chính của thành phố. Trời đã chạng vạng tối, đèn bắt đầu được bật sáng.

“Không ngờ em sợ trẻ con đến thế, nhìn bộ dạng em cũng đủ biết rồi. Trước đây anh cứ tưởng em chỉ nói chơi.”

“Em cũng không ngờ anh lại có sở thích yêu trẻ con.”

Trình Thiệu Thần không để ý đến cách dùng từ của cô: “Ừ, đứa trẻ nhỏ xíu, như đồ chơi vậy, ôm trong lòng cứ mềm mềm.” Anh khoát tay: “Từ nhỏ anh đã thích động vật nhỏ, thường xuyên ôm mèo hoang về nhà, lần nào cũng bị mẹ mắng.”

“Loại nào anh cũng thích à? Vậy anh có thích chuột hay thằn lằn không?”

Trình Thiệu Thần không để ý đến lời khiêu khích của cô, một lúc sau lại nói: “Bọn mình nuôi một con chó đi.”

“Anh định làm gì?”

“Một con chó mini chẳng hạn, giống không quá to như thế này, lúc em đi dạo có thể đem nó trong túi, lúc anh về nhà muộn nó có thể chơi với em, như thế giúp em nuôi dưỡng tình yêu với động vật. Thế nào?”

“Trình Thiệu Thần, anh thấy nuôi chó hứng thú hơn nuôi em sao?”

“... Thẩm An Nhược, tốt nhất em nên bố trí thời gian đi bệnh viện một chuyến, xem xem có phải bị chứng mãn kinh sớm không.”

**** **

Thời gian gần đây, Thẩm An Nhược đang phải làm việc ở văn phòng thứ hai của bộ phận quản lý hành chính, thế là lúc nào cũng phải chạm mặt người quen, lúc bắt đầu làm việc gặp một ông A nào đó ở công ty A, dùng bữa cùng ông B ở công ty B, là đồng nghiệp với người nhà ông C ở công ty C, thế giới này hóa ra nhỏ hẹp như cái làng mà thôi. Có điều, Thẩm An Nhược không ngờ lại gặp Tần Tử Yên trong hoàn cảnh này, ở đây ô uế hỗn tạp, hoàn toàn chẳng hợp với chị.

Lúc Thẩm An Nhược gặp, Tần Tử Yên đang ôm một tập tài liệu vừa phô tô ra, vì tránh một người đi vội mà chồng tài liệu trong tay rơi xuống đất quá nửa. Người kia luôn miệng xin lỗi, nói mình đang vội nên phải đi gấp, đến giúp người ta một tay cũng không thêm làm.

Thẩm An Nhược vội vã ngồi xuống giúp chị nhặt tài liệu. Nói về mục đích, thứ nhất dù sao cũng là người quen, thứ hai là việc của cô đã giải quyết thuận lợi, nếu có là người lạ thì cũng dừng lại giúp một tay, huống hồ sức hấp dẫn của đại mỹ nhân, đến phụ nữ cũng không thể không xiêu lòng. Hôm nay Tần Tử Yên ăn mặc đơn giản và khá thoải mái, tóc búi lại, nhưng nhìn đi nhìn lại thế nào trông vẫn không giống một cô gái làm văn phòng.

Lúc Thẩm An Nhược giúp chị nhặt tài liệu lên có vô tình liếc qua, bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện: “Trang này cần hai bản tài liệu cùng in trên một tờ thì mới được”, rồi lại nhận ra, “phần này thiếu một chương rồi...”

“Phải rồi, sao lại như thế được nhỉ? Cảm ơn em, nếu không hôm nay lại phải xếp hàng vô ích cả buổi sáng rồi.”

“Không có gì ạ, chuyện nhỏ thôi mà.”

Tần Tử Yên vì trình tự xét duyệt giấy tờ không cách nào giải quyết công việc, đành cùng cô bước ra khỏi tòa nhà hành chính.

“An Nhược phải không. Em ăn mặc trang trọng như thế này thật không giống với lần trước chị gặp. ‘An Chi Nhược Tổ’6, tên em thật dễ nhớ.”

6 Từ này vừa có nghĩa là ‘Bình thản như không’, vừa có tên của An Nhược ở trong.

“Vậy ạ? Tử Yên, là ‘Yên’ trong ‘Xuy Yên Niễn Niễn’7 đúng không nhỉ?”

7 Cụm từ này có nghĩa là khói bếp bốc lên.

“Ừ, đúng, nhưng đa số mọi người đều chỉ nghĩ đến từ Nghiên trong ‘Xá Tử Nghiên Hồng’ thôi.”

8 Từ ‘Nghiên’ và ‘Yên’ trong tiếng Trung, có phiên âm phát âm gần giống nhau, ‘Sa Xá Tử Nghiên Hồng’ lại mang nghĩa rực rỡ, xinh đẹp.

“Ý hiểu này nghe rất thơ mộng.”

“Em thấy giống với tên tiểu thuyết của Quỳnh Dao không?”

“Dạ không, em thấy giống với cái tên trong tiểu thuyết võ hiệp hơn.”

“Thực ra là vì bố mẹ chị, hai người quen nhau ở Lư Sơn, vì thế cái tên này bắt nguồn từ ‘Mặt trời chiếu đỉnh Hương Lư mây tía vờn quanh sương mờ bằng lăng’.”

“Bố mẹ chị thật yêu thương nhau.”

“Phải rồi, yêu thương nhau trọn đời. Họ đã qua đời mười mấy năm trước rồi.”

Thẩm An Nhược im lặng một lúc: “Em xin lỗi.”

“Không sao đâu, qua lâu rồi mà. Chị đã từng nghĩ đến việc đổi tên, vì cái tên này luôn bị người khác chê cười, nhưng nghĩ đến nguồn gốc của nó, lại thấy do dự.”

Thế giới này thật kì diệu, họ đang nói chuyện, người ngoài nhì vào có lẽ trông chẳng khác gì hai người bạn cũ. Ngoài trời đang mưa rất lớn, nhiều người phải nán lại trong tòa nhà.

Hai người đứng ở mái hiên một lúc đợi ngớt mưa. Tần Tử Yên cẩn thận ôm tập tài liệu vào lòng, sợ bị mưa hắt vào: “Chị không ngờ trong nước việc giải quyết thủ tục hành chính nhỏ nhặt như vậy mà cũng thật phiền phức.”

“Thực ra chị có thể mời một người đại diện tới làm thay mà.”

“Ừ, đúng vậy. Một người bạn của chị nói, cái tính quên trước quên sau của chị, chắc chắn phải mất hai tuần lễ mới có thể giải quyết xong, chị không tin nên quyết định tự mình làm lấy, nếu sớm biết thật sự thế này đã không tốn công đánh cược làm gì.”

“Người bạn ấy chỉ mong điều tốt cho chị thôi mà.”

“Ừ, có lẽ vậy.”

Mưa cuối cùng cũng ngớt, Thẩm An Nhược hỏi: “Chị muốn đi đâu bây giờ? Để em tiễn chị một đoạn.”

“Cảm ơn em, không cần đâu. Chị đợi xe tới đón là được rồi.”

Thẩm An Nhược đi bộ tới chỗ đỗ xe, lúc chờ xe khởi động, lại thấy Tần Tử Yên đang đứng bên vệ đường, bèn dừng lại, kéo cửa kính xuống.

“Xe giờ vẫn chưa đến. Nếu em không vội, đưa chị ra bến xe gần nhất được không?”

Chỗ Tần Tử Yên muốn tới cũng thuận đường với công ty cô. Không có Trình Thiếu Thần ở bên cạnh, thực ra cô lái xe cũng không quá tệ.

Thỉnh thoảng Tần Tử Yên chỉ nói một hai câu, giọng nói của chị rất dễ nghe, tất nhiên là hết sức hút hồn, nhưng hoàn toàn không lạnh lùng, có gì đó rất dịu dàng ấm áp, Thẩm An Nhược muốn ghét chị cũng không được.

“Chị quên mất là mình cũng đã có bằng lái, những lý thuyết và thực hành đều phải thi lại hai lần mới qua, có lẽ vì thầy hướng dẫn thấy chị tập xe quá đổi vất vả, quyết định để chị thi đầu tiên, lúc thi thực hành cũng xếp cho chị đường dễ nhất.” Lúc Thẩm An Nhược phanh gấp tránh chiếc xe đi ngang qua, Tần Tử Yên nói: “Thế nên vì sự an toàn của người khác, không để chị lái xe có lẽ sẽ tốt hơn.”

“Sao lại thế được?”

“Chị hoàn toàn chẳng có tí tế bào vận động nào cả.”

“Thi lấy bằng lái xe ở nước ngoài rất khó mà.”

“Chị thi trong nước.”

“Không phải chị vừa từ nước ngoài về sao?”

“Ừ, chị ở Đức mấy năm rồi, có thời gian ở Pháp. Nhưng cũng thường xuyên trở về.”

Kênh giao thông đang phát một bài hát, ‘Rhapsody on a Theme of Paganini’, nhạc chủ đề của bộ phim Somewhere in time. Tần Tử Yên nghe rất chăm chú, cho tới khi bài hát kết thúc mới khẽ thở dài: “Chị ghét bộ phim này, nhưng lại thích nhạc phim, lần nào nghe cũng rơi nước mắt.”

“Bộ phim này thế nào hả chị?”

“Cô gái kia quá vô vọng chỉ có thể chờ đợi, và đã chờ cả cuộc đời. Lần chủ động duy nhất của cô ấy, cuối cùng cũng đợi được, nhưng đã hủy hoại tuổi thanh xuân và tiền đồ tươi sáng của mình. Chị không thích như thế.”

Hôm đó Thẩm An Nhược tụ tập cùng đồng nghiệp, đều thuộc khóa sinh viên thực tập vào Chính Dương làm việc cùng một lúc, cùng nhau tham gia quá trình đào tạo của công ty, tuổi tác xấp xỉ, kinh nghiệm như nhau, nhiều năm không tụ tập được như thế này, mọi người đều vô cùng xúc động. Thực ra mấy năm gần đây, bọn họ cũng đã rời đi quá nửa, năm ấy tỉ lệ nam nữ trong đoàn thực tập sinh là 3:1, bây giờ đã trở thành 1:1. Những tân cử nhân còn bỏ ngỡ năm nào, giờ đây người thì kết hôn, người thì sinh con, câu chuyện quay đi quay lại cũng chỉ mấy vấn đề cơm áo gạo tiền. Một anh họ Lâm than thở từ sau khi con trai anh ấy ra đời, địa vị của anh trong gia đình cứ xuống dốc không phanh, chị họ Tưởng lại ca thán mâu

thuần trong quan hệ với mẹ chồng đã lên tới đỉnh điểm, em họ Tôn lớn tiếng mắng chồng và người tình đầu tiên vẫn còn vấn vương tình cảm, cậu Cao mới kết hôn cứ nửa tiếng lại gọi điên báo cáo vợ... Rồi còn kể chuyện của người khác, một anh này và chị vợ yêu nhau mười năm mới kết hôn, cuối cùng khi vợ có bầu thì đi ngoại tình, lúc đứa trẻ ra đời cũng là lúc họ ly hôn, thứ tình cảm giản đơn thậm chí còn chẳng đáng tin bằng mấy đoạn quảng cáo trên truyền hình, lại một người khác, sắp kết hôn rồi mới phát hiện vợ và người tình cũ vẫn lén lút qua lại với nhau, vậy nên đám cưới không thành... Thẩm An Nhược chỉ im lặng lắng nghe, trong lòng nhủ thầm, trời ơi, đám đàn ông này thật sự buồn chuyện còn giỏi hơn phụ nữ một bậc. Cuối cùng cũng có người nhận ra Thẩm An Nhược chẳng nói chẳng rằng, bèn lớn tiếng nói:

“Các cô lo mà học tập An Nhược đi, từ trước đến giờ chưa từng thấy người ta mở miệng chê bai chồng mình, hoặc nói xấu mẹ chồng.” Mọi ánh nhìn đều đổ về phía cô, đủ mọi sắc thái tình cảm. Thẩm An Nhược rửa mặt, trong chớp mắt nở một nụ cười gượng gạo: “Nào, mọi người uống rượu thôi. Kiểm tra đi này, tôi cạn rồi nhé.” Hôm nay là cuối tuần, ăn uống no say mọi người lại kéo nhau đi hát, ẩm ỉ tới tận khuya, lúc về nhà đã là một giờ sáng.

Cửa chỉ khóa một lớp, trong phòng tối đen, cô đoán sớm nay Trình Thiếu Thần rời khỏi nhà quên không khóa cửa, cũng may trị an ở khu vực này rất tốt.

Cô có thói quen đi tới đâu cũng bật đèn cho sáng, tới phòng khách, tự nhiên đèn lại sáng trước khi cô kịp bật, Trình Thiếu Thần còn về nhà sớm hơn cả cô, đang lười nhác hút thuốc trên ghế sofa, chân gác lên thành ghế, lạng lẽ ngồi trong bóng tối.

Cô liếc anh, đi ngang qua mở cửa sổ. Cô vốn ghét mùi khói thuốc.

“Em đi đâu thế?” Trình Thiếu Thần thờ ơ hỏi.

“Tự tập với đồng nghiệp.”

“Đi chơi chắc vui lắm hả, anh gọi điện cũng không thèm nhắc máy.”

“Điện thoại hết pin rồi.” Lúc phát hiện ra điện thoại đã hết pin cũng chẳng lo lắng gì, vì anh rất ít khi gọi điện cho cô, hơn nữa đã hai tuần liền, mãi đến lúc cô đã ngủ say rồi anh mới thèm về nhà, tối thứ Sáu lại càng muộn hơn, vì thứ Bảy anh thường có thói quen ngủ đến trưa mới dậy. Nhưng ít nhất dù có muộn đến mấy thì hằng ngày anh vẫn về nhà, từ trước đến giờ chưa bao giờ qua đêm ở ngoài, vì vậy Thẩm An Nhược cũng chẳng bao giờ nói gì anh.

“Em mệt rồi, đi ngủ đây. Sao anh còn chưa ngủ?”

Cô đã bước tới khúc quanh của cầu thang, nghe thấy tiếng Trình Thiếu Thần sau lưng mình khe khẽ nói: “Bà Trình, về sau đừng về muộn như vậy nữa.”

Nội dung câu nói và cả điệu bộ của anh thật sự làm cô bức mình. Thẩm An Nhược quay đầu lại, hít vào một hơi, cũng bắt chước điệu bộ của anh: “Anh Trình, lúc anh đi sớm về hôm em có bao giờ nói gì không? Đã hai tuần liền đến tảng sáng anh mới chịu về nhà, sao lại quên nhanh như vậy?”

“Thẩm An Nhược, đàn ông sao giống với phụ nữ được? Còn nữa, anh đều là vì chuyện công việc mà.”

“Em biết rồi, về sau em sẽ chú ý.” Thẩm An Nhược chấm dứt câu chuyện, tiếp tục đi lên cầu thang.

“Thẩm An Nhược, qua đây ngồi với anh một lát đi, hình như lâu lắm rồi chúng ta không ngồi nói chuyện trực tiếp với nhau.”

“Tổng giám đốc Trình, hôm nay ngài có ý về nhà sớm là vì muốn nói chuyện chân tình sao?” Thẩm An Nhược không nghe lời anh, nhưng vẫn đứng dựa tay vào cầu thang, chỉ cách anh vài mét, cao hơn hẳn anh, vị trí này khiến cô cảm thấy hơi có đôi chút ưu thế.

“Thực ra rất lâu rồi chúng ta không gặp mặt nhau, lúc anh về thì em đã ngủ, tới khi anh dậy thì em cũng đi rồi.” Trình Thiếu Thần không quan tâm đến sự vô lý của cô.

“Hay là anh mong em ngày nào cũng đợi anh tới hai giờ sáng, chạy ra cửa đưa cho anh đôi dép lê, sau đó sáng sớm lại ngồi ở đầu giường chờ anh tỉnh dậy để đưa khăn cho anh lau mặt?”

“Mặc dù chẳng cần phải đến mức như thế, nhưng nếu em thực sự muốn làm những điều đó thì anh cũng chẳng dám có ý kiến gì.”

Tài ăn nói của Thẩm An Nhược kém hơn anh rất nhiều, vì thế lại rút lui, không thèm quan tâm đến anh nữa, quay người bước đi. Nhưng rõ ràng hôm nay Trình Thiệu Thần lại thực sự rất có hứng thú với câu chuyện nhạt nhẽo này.

“Dạo này em dễ cáu gắt quá. Em có chuyện gì buồn bực à?”

“Đâu có. Anh Trình vất vả kiếm tiền ngày đêm để em có cuộc sống thoải mái hơn, em tôn thờ anh như một vị thánh còn chẳng kịp ấy chứ.”

“Em cũng có thái độ thù hằn như thế với thánh thần sao?”

“Xin anh, em mệt lắm rồi, muốn đi ngủ. Anh à, nếu lần sau nửa đêm anh muốn kiếm người nói chuyện thì báo trước với em một câu để em còn chuẩn bị tinh thần.”

“Thẩm An Nhược, em khó chịu thật đấy, chẳng có cách nào nói chuyện được với em cả.”

“Em không phải người khó chịu nhất đâu. Anh ngẫm lại bản thân xem ban đầu vì sao lại lấy em.”

“Đầu óc anh có vấn đề thì anh mới thích cái kiểu khó chịu khác người này của em, anh thích nhìn thấy em ghét anh như thế này.” Trình Thiệu Thần đưa thuốc lên miệng, khẽ liếc nhìn cô.

Thẩm An Nhược tắm rửa với tốc độ nhanh nhất có thể rồi chui vào chăn. Cô thực sự rất mệt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng lại không sâu, mơ mơ màng màng, giấc mơ rất hỗn loạn, sau lại tỉnh dậy vì khát nước. Lúc đó mới nhận ra Trình Thiệu Thần đã nằm ngủ ngay bên cạnh, cô chẳng biết anh vào đây từ lúc nào. Cãi nhau với anh xong, cô cũng đi thẳng vào phòng riêng.

Trình Thiệu Thần ngủ cũng không yên, có lúc hai người bọn họ xoay lưng nằm rất xa nhau, đến khi anh ngủ say lại gác chân lên người cô, đặt tay lên bụng cô, thậm chí trán còn kê sát vào cổ cô chẳng khác gì một con gấu, hết như bây giờ. Thẩm An Nhược khẽ gỡ tay anh ra, cẩn thận không làm anh thức giấc, xuống giường đi uống nước. Cô uống hai cốc lớn mới thấy cơn khát dần dịu đi, đứng ngẩn ra một lúc rồi quay về giường.

Rèm cửa vẫn chưa kéo kín, ánh trăng tràn vào phòng, hắt lên gương mặt của Trình Thiệu Thần. Cô vẫn luôn cảm thấy anh ngủ hết như một đứa trẻ, lông mi rất dài, môi khẽ mím lại, vẻ mặt vô cùng thánh thiện. Đã lập xuân nhưng trời còn rất lạnh, lúc cô chui ra thì không sao, sau một hồi, anh đã thò hết chân tay ra ngoài chăn. Cô khẽ thở dài, giúp anh đắp lại, lúc nằm xuống mới nhận ra anh cũng đã tỉnh, ngái ngủ hỏi cô: “Em lại mất ngủ à?”

“Tối uống nhiều trà quá.”

“Chẳng bao giờ chịu ghi nhớ cả.” Trình Thiệu Thần xoay người ngủ tiếp, “Em đếm cừu đi.”

Điều bộ ngái ngủ chẳng chịu cảm thông với tính cách của người khác khiến cô vừa ghen tị vừa bực mình, bỗng nảy ra ý xấu, đẩy đẩy anh: “Tối nay bọn em đang thảo luận, người ta tại sao lại phải kết hôn.”

“Ừ, rồi sao?”

“Tại sao anh lại muốn kết hôn?”

“Anh không biết. Có lẽ là vì bỗng nhiên muốn kết hôn.”

“Vậy tại sao anh lại lấy em?”

“Thẩm An Nhược, em xong chưa thế?” Trình Thiệu Thần kéo chăn trùm qua đầu, không thèm trả lời cô nữa.

**** *

Cuối tuần, Thẩm An Nhược đang ở trong phòng thu xếp quần áo vào vali, nghe thấy tiếng người gõ cửa. Còn chưa mở cửa, lúc ngẩng đầu lên, cô đã thấy Trình Thiệu Thần dựa vào khung cửa thích thú nhìn cô: “Sao, em định bỏ nhà ra đi à?”

“Em đi công tác, chiều tối mai sẽ khởi hành.”

“Sao không nói sớm hơn?”

“Làm sao bằng được anh, trước khi lên máy bay mới thêm gọi điện thông báo, em thế này là sớm lắm rồi, ít nhất còn nói với anh trước tận hai mươi tư tiếng đồng hồ.”

“Em đi đâu? Đi công tác bao lâu?”

“Vân Nam. Chắc phải một tuần.” Cô thấy sắc mặt của Trình Thiệu Thần vẫn rất bình thản, lại bổ sung: “Nhưng em còn được nghỉ một tuần nữa, nên ở đó thêm vài ngày.”

“Anh vốn định... thôi được rồi, đợi em về rồi nói.” Trình Thiệu Thần cắt hững, dợm quay người bước đi: “Chúc em chơi vui.”

Hai người họ phải đến lúc xa cách mới có thể nói chuyện vui vẻ với nhau. Trình Thiệu Thần tối nào cũng gọi điện cho cô, chăm chỉ một cách bất thường, thậm chí còn gọi rất sớm, lẽ ra giờ này anh vẫn đang dùng bữa ở ngoài. Cũng chẳng có gì nhiều để nói, thường là Thẩm An Nhược báo cáo lại lịch trình trong ngày.

“Hôm nay phải nghe giảng nguyên một ngày, thầy giáo đó lại còn nói giọng địa phương, nghe phát mệt.”

“Thầy giáo hôm nay đẹp trai vô cùng, giọng nói cũng dễ nghe nữa.”

“Hôm nay tối tập đoàn XX tham quan, đi mất nguyên ngày, nếu sớm biết phải đi nhiều như thế, em đã không đi giày cao gót.”

...

Sau khi kết thúc hội nghị, cô tới Đại Lý và Tây Song Bản Nạp chơi một chuyến, sau lại tới Lệ Giang ban ngày đi cùng một đoàn khách du lịch thăm thú xung quanh, buổi tối ở lại trong cổ trấn. Cái gọi là cổ trấn của Lệ Giang, từ lâu đã trở thành một trung tâm mua sắm, những công trình đều xây dựng bằng gỗ, treo đèn lồng giấy, bán đủ thứ kì lạ. Cô loang quanh một mình, mua một túi to những thứ chẳng bao giờ dùng đến, nào là bình trà bằng bạc, nào là vải nhuộm, lên đến là chắt, nghĩ chắc mình chẳng thể nào mang về được, vì thế sang ngày thứ hai vội vàng mang hết ra bưu điện để đóng hàng gửi về. Thật đúng là biểu hiện của kẻ đang chán đời, Thẩm An Nhược tự chế giễu bản thân.

Tối ngày thứ chín, Trình Thiệu Thần nói trong điện thoại: “Sao lâu quá rồi em vẫn chưa chịu về, anh bắt đầu thấy khó chịu rồi.”

“Thôi nào. Anh cũng thường xuyên phải đi công tác, không đi công tác thì cũng về nhà muộn, hôm nay lại giả vờ gì thế.”

“Đâu có giống nhau, lúc đó anh đều biết em đang ở nhà.”

Tối đó Thẩm An Nhược như thường lệ đi ngó nghiêng những cửa hàng ở cổ trấn Lệ Giang, thấy một tìm một cửa hàng ăn nhỏ chuyên phục vụ đồ ăn vặt của địa phương, tiêu tốn không biết bao nhiêu thời gian. Trời bỗng nhiên đổ cơn mưa, cô đành trú tạm trong một cửa hàng nhỏ chuyên bán đồ thuê. Chủ cửa hàng là một cô gái người Mosuo dân tộc Nạp Tây, trông vô cùng giản dị, đang dùng khung cửi bằng gỗ dệt áo choàng bằng sợi bông. Cô ở lại trong cửa hàng rất lâu, mua được ba chiếc áo choàng, nhưng mưa vẫn chưa ngớt, đành ngồi nói chuyện với cô chủ, nghe cô kể về phong tục tảo hôn⁹, thì ra hoàn toàn không giống với những gì cô tưởng tượng, nhưng lại giống với kiểu ‘Hôn nhân cuối tuần’¹⁰ đang rất thịnh hành tại các thành phố lớn. Cô chủ nói: “Dân tộc Hán thích thật, có thể ở bên cạnh người mình yêu mỗi ngày.” Thẩm An Nhược chỉ cười chứ không nói gì, cô chủ lại nói tiếp: “Nhưng khoảng cách mới có thể sinh ra những điều tốt đẹp, như chúng tôi, lâu thật lâu mới có thể gặp lại nhau, rất trân trọng, vì thế cả đời vẫn không cảm thấy chán ghét nhau.”

⁹ Người Mosuo không có tục cưới gả mà vẫn duy trì phong tục ‘tảo hôn’ hay còn gọi là ‘thăm hôn’ trong tiếng Mosuo là ‘sắc sắc’. Nam thanh niên đêm đêm sẽ cưới ngựa sang nhà cô gái ưng ý, leo lên chiếc thang mà cô gái bắc sẵn để vào căn gác của cô. Họ sẽ ở bên nhau suốt đêm nhưng người con trai phải lặng lẽ về nhà trước khi gà gáy sáng.

10 Hôn nhân cuối tuần là một kiểu hôn nhân thời kỳ mở cửa, đôi nam nữ tới đăng ký kết hôn, trên pháp luật là vợ chồng nhưng ngày đi làm từ thứ Hai đến thứ Sáu thì vẫn ở riêng, sống cuộc sống độc thân, chỉ đến cuối tuần mới ở cùng nhau, tận hưởng cuộc sống cuối tuần.

Câu nói của cô chủ cũng giản dị chân thành hết như con người cô, nhưng hình như ẩn chứa một chân lý sống rất sâu sắc. Thẩm An Nhược đang định đáp lại vài câu, điện thoại trong tay đã reo vang.

“Em đang làm gì đấy?”

“Đang uống trà với một anh chàng đẹp trai.”

“Ồ đó bộ sở Khanh nhiều lắm, em phải chú ý giữ gìn, đừng tự tiện nói chuyện với người lạ.”

“Với tư sắc này của em thì chẳng bị dòm ngó đâu, trước đây anh từng nói thế mà.”

“Nhưng trời tối rồi, ngộ nhỡ có người mất không tốt thì sao?”

Thẩm An Nhược bật cười, bên ngoài mưa cũng đã ngớt, cô chào tạm biệt cô chủ cửa hàng, tiếp tục đi dạo.

Trình Thiệu Thần vẫn chưa chịu cúp máy, trò chuyện câu được câu chăng với cô, cô vừa trả lời có lẽ với anh, vừa nhìn ngắm xung quanh. Vì những thứ đồ ở các cửa hàng này rất thú vị, cô lại đang có thời gian, nên cứ chậm rãi ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ khác, thật giống phong cách mua sắm của Hạ Thu Nhận.

Trời vừa tạnh mưa nên hơi lạnh, cô cũng mặc ít đồ, bèn rút một chiếc áo khoác mới mua ra khỏi túi, choàng lên người như quần một chiếc chăn dày, quả nhiên ấm áp hơn rất nhiều. Một tay cô cầm điện thoại nói chuyện với Trình Thiệu Thần, thế mà không thấy luống cuống, cô cũng tự cảm thấy phục bản thân mình. Bước được mấy bước, bỗng nhiên cảm thấy chiếc áo choàng bông này phối với trang phục trên người trông có vẻ rất kỳ cục, mặc dù trời đã tối, nhưng đèn của các cửa hàng cửa hiệu dọc đường đều rất sáng, người thì đông, cô lại có đến ba chiếc áo choàng khác nhau, chỉ bằng đổi một chiếc màu trắng sẽ tốt hơn. Cũng may khác qua đường chỉ chăm chú vào việc đi dạo và mua sắm, nếu có ai nhìn thấy cô bây giờ, chắc chắn sẽ bị cô làm cho buồn cười chết mất.

Trình Thiệu Thần trong điện thoại bỗng nhiên cười khê, tiếng cười rất kỳ lạ.

“Anh cười gì thế?” Thẩm An Nhược bực mình hỏi.

“Chiếc vừa nãy có vẻ hợp hơn đấy.”

Thẩm An Nhược sững người như bị điện giật, vội vã quay đầu ngó nghiêng xung quanh. Người qua lại đang rất đông, phần lớn đều là khách du lịch, đèn của các cửa hàng lại rất sáng làm cô lóa mắt, hơi choáng váng.

Thẩm An Nhược vẫn đứng chôn chân tại chỗ, bao nhiêu người lướt qua cô, hoặc vội vã hoặc chậm rãi, cứ như vậy không ngớt. Cuối cùng cô cũng nhìn thấy Trình Thiệu Thần đang ở một quán trà cách đó không xa, anh đứng trước một tấm màn được kết bằng từng chuỗi từng chuỗi dài đèn lồng da cừu, thứ ánh sáng dịu dàng ấy ôm lấy cả con người và khuôn mặt của anh, khiến xung quanh anh như có một vầng hào quang mơ hồ, kỳ ảo.

Thấy cô cuối cùng cũng trông thấy mình. Trình Thiệu Thần mỉm cười, khóe miệng khê cong lên, lúm đồng tiền rất sâu, vừa dịu dàng vừa có chút tinh nghịch, lúc anh cười thế này trông vô cùng ưa nhìn, anh rất ít khi cười ngây thơ kiểu này. Đứng cách nhau một đoạn xa mà cô vẫn có thể thấy rất rõ.

Khoảnh khắc ấy, đầu óc Thẩm An Nhược bỗng choáng váng và ngơ ngẩn, hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn câu nói của người xưa vang lên: “Tìm người giữ chốn trăm ngàn lượt. Chợt quay đầu lại, người đứng đó dưới ánh lửa rụi đèn tàn¹¹.”

11 Nguyên văn: Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi đầu, nan nhân khước tại đăng hỏa lan san xử trích từ bài Thanh ngọc án – Nguyên tịch của Nam Tống Tân Khí Tật.

Hết chương 10

11. Chương 11

Trình Thiệu Thần ở lại Lệ Giang ba ngày, sau đó đưa Thẩm An Nhược cùng về nhà.

Ngày thứ hai, hai người đi leo núi tuyết. Có cáp treo nhưng lại kéo cô leo bộ lên, hại cô bám cứng tay anh, dồn toàn bộ trọng lượng lên người anh rồi mà vẫn cảm thấy mệt, cứ mấy chục bậc thang lại ngồi xuống nghỉ một lúc.

“Sao không đi cáp treo?” Thẩm An Nhược dù thở không ra hơi vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

“Thế chất em quá yếu, phải tăng cường tập luyện.”

“Anh đi chết đi. Sao không ngồi cáp treo lên núi cho rồi?”

“Em muốn nghe anh nói thật à? Đúng là hỏng hết hình tượng của anh. Thôi được rồi, anh sợ độ cao.”

Đến đỉnh núi, con đường nhỏ giữa rừng trở nên bằng phẳng, hướng đến đồng cỏ. Hai con sóc xám thoăn thoắt phóng qua trước mặt hai người, chớp mắt một cái đã chui vào sâu trong rừng.

“Anh cũng đến đây đi du lịch à?”

“Đương nhiên là đi công tác.”

“Em muốn nghe sự thật.”

“Ở Côn Minh bọn anh đã giải quyết xong rồi, xong xuôi mọi người quyết định cùng nhau đi lung tung cho khuây khỏa. Riêng anh do có việc gấp nên phải quay về trước, có điều gần thể này chỉ bằng tiện đường đưa vợ về cùng luôn, đỡ lo ở đây có người vui quên trời đất, quên luôn cả đường về nhà. Giải thích như vậy em hài lòng chưa?”

“Địa điểm công tác ban đầu là ở đâu?”

“Ở Thượng Hải.” Trình Thiệu Thần thành thật trả lời.

“Trình Thiệu Thần, anh cứ nói dối là anh chú ý đến đây tìm em, làm em vui một chút thì có gì phải ngại?” Thẩm An Nhược ôm cánh tay anh hờn dỗi nói, nhưng lại không giấu được nụ cười trên khóe môi.

“Như vậy không được, nếu để nhân viên và khách hàng biết anh bị nữ sắc mê hoặc, cậy quyền tư lợi thì về sau anh đâu còn mặt mũi gặp mọi người?”

Ngày hôm sau nửa trời bỗng mưa lớn, tầm tã đến nửa ngày vẫn chưa dứt, đi đâu cũng dở, hai người đành phải ở lại khách sạn chơi cờ nhảy, môn cờ duy nhất cô tạm coi là biết chơi. Cảnh vật xung quanh khách sạn Trình Thiệu Thần ở rất đẹp, các phòng rộng rãi, xa có núi, gần có sông, lúc nào cũng mông lung chìm trong hơi sương như một bức tranh thủy mặc mờ mờ, ngoài kia, mưa vẫn rơi tí tách, đập vào lan can sắt phát ra những âm thanh rất vui tai.

Tâm trạng Trình Thiệu Thần không tốt, vì thế số lần Thẩm An Nhược thắng khá nhiều, cô nhớ trước đây, anh nhường ba nước cô thua đã đành, nhường đến năm nước cô vẫn thua.

“Chà, là em tiến bộ hay anh kém đi vậy?”

“Hôm qua anh không ngủ được.” Trình Thiệu Thần ngáp liên tục.

Tới một nơi xa xôi thế này chỉ để ngủ ngày thì thật là quá xa xỉ, Trình Thiệu Thần bèn gợi ý: “Chúng ta chơi trò gì kịch tính một chút đi, thua một ván coi một thứ trên người, được không?”

Thẩm An Nhược biết mình vừa trúng bẫy, chết cũng không theo.

“Đồ nhát gan. Đồ trên người anh đâu nhiều như em, hơn nữa mỗi ván anh nhường em bảy nước, thế đã được chưa?”

Tất nhiên Thẩm An Nhược vẫn thất bại thảm hại. Ban đầu cô không nhẽo bảo đến cuối cùng mới ‘thanh toán’ một thể, sau đó thua đến mức không thể thua thêm được nữa, liền ném bàn cờ đi chạy thoát thân. Phòng khách sạn cũng chỉ có từng đó chỗ, cô nhảy lên sofa, rồi nhảy lên trên bàn, chạy vài vòng cuối cùng

vẫn bị bắt được. Trình Thiệu Thần đề cô xuống giường, vừa cù cô vừa hỗn hển cười: “Em cố tình phá luật, anh yêu cầu bồi thường gấp đôi.”

Thẩm An Nhược bị cù làm cho ngứa ngáy cả người, vừa cười vừa hét: “Cứu với.”

“Em kêu khẩn cổ cũng không ai đến cứu đâu.”

Rõ là đôi vợ chồng dở hơi.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn tí tách rơi, mờ mịt hơi nước, bên trong hai người đang mải mê vui đùa, cũng ướt sũng mồ hôi. Rất lâu sau, Trình Thiệu Thần vẫn nằm trên Thẩm An Nhược, vùi mặt vào ngực cô, ôm cô hết như một đứa trẻ. An Nhược khẽ nhắm mắt lại, một tay ôm vai, một tay vò tóc anh, sau lại vuốt ngay ngắn, rồi lại vò loạn lên. Kỳ lạ là anh chẳng phản kháng gì, bình thường anh rất ghét có người chạm vào đầu. Anh im lặng rất lâu làm cô tưởng rằng anh đã ngủ, đang định nhẹ nhàng lật anh qua một bên, chợt nghe thấy anh khẽ nói: “Thẩm An Nhược, chúng mình có con đi.”

Bàn tay đang nghịch tóc anh bỗng ngừng lại, cô nghe thấy chính mình đang khẽ trả lời: “Vâng.”

Hai người thật sự bắt đầu nghiêm túc với vấn đề chăm sóc trẻ nhỏ. Thẩm An Nhược chăm chỉ đi khám sức khỏe, Đông y Tây y đều tới, cô cũng chịu đựng nỗi sợ máy khoan, đi hàn lại chiếc răng bị hỏng một lỗ. Ngoại trừ những bữa tiệc không thể trì hoãn, họp mặt đồng nghiệp từ chối được thì từ chối, tránh được thì tránh. Những cuộc gặp mặt vì công việc của bọn họ thường nhiều nam ít nữ, cảnh đàn ông thích trêu chọc đó luôn oán trách: “Thấy chưa, thấy chưa, phụ nữ một khi đã lấy chồng thì ai cũng trưng ra cái bộ mặt đáng ghét này. Đợi đến khi làm mẹ, chắc chắn sẽ thành Mẫu dạ xoa¹”. Trình Thiệu Thần nghiện thuốc lá không quá nặng, vốn hút rất ít, giờ cũng dứt khoát bỏ, rượu không động đến nữa, đến chuyện nhà cửa cũng chú ý về từ sớm.

1Tôn Nhị Nương, tôn hiệu Mẫu dạ xoa, là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy Hử. Bà ta là một trong 72 Địa Sát tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

Thực ra Thẩm An Nhược vốn sợ trẻ nhỏ, lúc đi kiểm tra sức khỏe nghe thấy tiếng khóc vọng ra từ phòng hộ sinh, cả người lạnh toát, dạ dày quặn lại, nhưng ít nhất cô cũng đã từng đối mặt với nó. Từ lúc có mục tiêu mới, một số thói quen đều phải thay đổi. Cô ghi nhớ lời dặn của bác sĩ, không được kén ăn, ép mình ăn những thứ bình thường chẳng thể nào nuốt nổi, thưởng thức mấy bản nhạc, bộ phim chán ngắt mà người ta nói có thể bồi dưỡng tình cảm, cải thiện tâm trạng, gấp gấp gấp dài cổ đọc cho bằng được mấy cuốn sách về mẹ và trẻ sơ sinh mỗi tối. Ngay đến cô vốn cho rằng làm tình chỉ là phiên bản nâng cấp của cái gọi là vận động trên giường hay chuyện nam nữ không thích hợp làm ở nơi công cộng và có tính nguy hiểm nhất định, giờ đây trở nên vô cùng thiêng liêng, như một nghi thức thần bí nào đó.

Tuy nhiên mọi chuyện lại không được thuận lợi như vậy. Trước đây phương pháp phòng tránh của họ quá chu đáo, do đó Thẩm An Nhược cứ cho rằng không phòng tránh nữa thì mang thai là chuyện dĩ nhiên, quả thật cô vẫn còn quá thiếu kinh nghiệm.

Tháng thứ nhất, lần đầu cô cắn môi dưới, nhìn không chớp mắt vào que thử thai, sau này Trình Thiệu Thần nói về mặt cô lúc ấy hết như xung trận, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Tháng thứ hai vẫn chưa thấy gì. Cô thở dài, Trình Thiệu Thần nói: “Nhìn em như thể trút được gánh nặng vậy.” Thực ra thì oan cho cô quá, lúc đó chỉ cảm thấy việc này như đứng trước một kỳ thi lớn, hằng đêm khổ sở đọc sách không thể thoái mái vui chơi, đến khi ngày giải phóng ngay trước mắt lại nói kỳ thi lùi lại, những tháng ngày căng thẳng này cứ tiếp diễn, con đường tươi sáng còn mãi xa phía trước, thật uế oải.

Vị thầy thuốc Đông y nói cơ thể cô vốn tính hàn, khả năng mang thai thấp hơn so với người thường, có lẽ là thật. Do đó đến tháng thứ ba, lúc Trình Thiệu Thần vui như mở cờ trong bụng nhìn về mặt của cô, cô bỗng thấy vô cùng buồn bực. Rõ ràng là ý kiến của anh, cuối cùng người căng thẳng lại là cô, anh đứng một bên xem kịch vui, vậy nên cả tối không thèm để ý đến anh nữa, ngay cả khi anh có ý định ôm lấy, cô cũng gạt ra.

“Em quá căng thẳng nên mới thành ra như vậy, chỉ bằng cứ thuận theo tự nhiên thôi.”

Cô vẫn mặc kệ anh, không quan tâm.

“Sao em lại giận anh? Rõ ràng anh cũng đang rất cố gắng mà.” Trình Thiệu Thần nhin cười.

Vì có gì mà nửa đêm cô lại cùng kẻ nhật nhèo này tranh luận như trẻ con vậy nhỉ? Thẩm An Nhược trùu chần bị lỗ tai mình lại.

“Này, anh chỉ nói đùa thôi, thật ra anh cũng chưa chuẩn bị gì mà. Đêm qua mơ thấy em sinh bốn, anh hai tay bế hai đứa, trên vai cõng một đứa, còn đứa dưới đất đang khóc oa oa, giật mình tỉnh ngủ, toát hết cả mồ hôi. Thật đáng sợ.”

Thẩm An Nhược đang ở trong chần bí không thở nổi, nghe anh nói mà không nhin được cười, cuối cùng đành vén chần thò đầu ra, mở miệng thật to để thở, bị anh nhàn cơ hội nhào tới hôn. “Thôi nào, em đừng nản lòng, chúng mình cố tiếp là được mà.”

Để tránh bức xạ, buổi tối cô không lên mạng nữa. Lúc Trình Thiệu Thần về muộn, cô lục mấy đĩa giải trí, cuộn tròn trong chần xem hết bộ này đến bộ khác cho đến lúc anh về. Bây giờ cô chỉ xem một bộ hài kịch làm theo kiểu thương mại, bị phê phán là nông cạn, kiểu giải trí nhẹ nhàng, lúc xem thì buồn cười, không phải đau đầu nhức óc, xem xong mà tên phim còn chả nhớ, thật quá tốt. Có khi cô xem xong ngủ lúc nào không hay, lúc tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên giường trong phòng ngủ, bên cạnh là Trình Thiệu Thần.

Đây là thời điểm hai người hòa hợp nhất từ khi kết hôn tới giờ, hết như đang trở lại thời kì trước hôn nhân. Lúc đó, cô chẳng có bất kỳ dự định nào cho ngày mai, phía trước chỉ là một khoảng không mờ mịt, còn hôm nay, tưởng như đã có thể nhin thấy rõ cửa ải phía trước.

Trình Thiệu Thần bỗng đề xuất đưa cô về thăm nhà, cô liền vui vẻ nhận lời. Thành phố cha mẹ An Nhược sống không quá xa nhưng đi tới đi lui một chuyến cũng mất nguyên ngày. Trình Thiệu Thần lại bận rộn, ngoài những ngày lễ tết, còn lại Thẩm An Nhược đều tự đi tàu hỏa về, tối thứ Sáu xuất phát, Chủ nhật quay về.

“Anh dạo này nhàn nhỉ? Sao bỗng nhiên lại nhớ đến bố mẹ em?” Không phải tại cô có ý nghi ngờ nhưng anh vốn rất lười, nhà mình còn không muốn về, thường để cô một mình đại diện về thăm bố mẹ chồng.

“Hôm trước nói chuyện điện thoại, bố nói loại thực được bố trồng giờ nở hoa ba màu, thật kì lạ, về ngắm xem thế nào. Với lại anh cũng thèm món cá kho tàu mẹ làm, đi ăn ở nhiều tiệm rồi nhưng không đâu ngon bằng của mẹ.”

“Lý do này của anh... nếu để cha mẹ biết được, không biết nên cười hay khóc đây.” Thẩm An Nhược thấy anh đang pha trò, “Ừa, mà từ lúc nào anh với bố quan hệ lại tốt vậy? Chả phải anh rất sợ gặp bố sao? Bố chưa hề nói với em chuyện cây hoa lạ đó.”

“Sao với em, anh được nhiều người quý mến hơn đây.”

Chẳng mấy khi bọn họ cùng về nhà, bà Lâm Chiến Vân rất vui vẻ, mất cả buổi chiều bận tối mắt tối mũi trong bếp, chỉ đạo ông Thẩm Tịnh Hòa loạn như cào cào.

“Ông nó, đưa cái đó, cái đó và cả cái kia nữa cho tôi nào.”

“Rốt cuộc là bà muốn cái nào?”

“Chính là cái đó đó, sao ông không thể hiểu ý tôi được nhỉ? Ông mắc bệnh người già rồi sao?”

“Làm sao tôi biết được bà muốn cái nào chứ?”

Đi đường mệt nhọc, hai người vốn định trốn trong phòng nghỉ ngơi nhưng giọng mẹ An Nhược quá to, đóng cửa lại rồi mà vẫn nghe rõ, nguyên cả buổi chiều đều là những câu như thế, lúc đầu còn nhin được nhưng cuối cùng vẫn phải bật cười, thật là bất kính.

Trình Thiệu Thần thở dài: “Bố em thật đáng thương, ngày nào cũng bị ngược đãi như vậy.”

“Bố thì có gì đáng thương? Ở nhà việc trong việc ngoài đều đến tay mẹ em, một bình dầu bố còn không rót nổi, gần sáu mươi tuổi rồi mà đến máy giặt cũng chưa bao giờ sử dụng. Mẹ em đi có ba ngày mà bố đói đến mức sụt mất năm cân, hại mẹ em từ đó không dám đi đâu cả.”

“Lợi hại vậy sao? Nhưng mỗi lần anh đến, bố đều rất chăm chỉ giúp mẹ việc bếp núc, còn tranh phần rửa bát nữa.”

“Là làm bộ cho anh xem đấy, để anh không bắt nạt em như bố bắt nạt mẹ.”

Bên ngoài lại là tiếng cãi nhau, bố An Nhược nói: “Thời mãn kinh của bà lại đến nữa rồi, bà định đánh thức hai đứa chúng nó dậy để làm trò cười cho chúng sao?”

“Ông đi đi, đừng ở đây vướng chân tôi nữa.”

Thiếu Thần và An Nhược vốn không ngủ mà ở trong phòng cô xem lại ảnh cô hồi nhỏ, còn ngoài kia bố mẹ vẫn tiếp tục đấu khẩu, họ cũng không tiện đi ra ngoài.

“Từ lúc em có thể nhớ được mọi chuyện, ngày nào bố mẹ cũng cãi nhau, cãi xong lại làm lành, ngày hôm sau lại tiếp tục, không ngờ như vậy mà cũng sống với nhau được một đời.”

Lúc bọn anh còn bé, bố mẹ không bao giờ cãi nhau trước mặt con cái mà chỉ coi người kia như không tồn tại, bố hút thuốc một bao thuốc, còn mẹ khóc ở trong phòng, chẳng ai thèm để ý đến bọn anh. Lúc anh đói quá, anh trai phải nấu cơm cho anh ăn, có lần làm tay bị thương, phải nghỉ học rất nhiều ngày.” Có lẽ đây là lần đầu tiên Trình Thiếu Thần nói về gia đình mình.

“Em nhớ có một lần bố mẹ cãi nhau rất to thì em nói, bố mẹ đừng hành hạ nhau như vậy nữa, ly hôn luôn đi cho xong, cũng đừng quan tâm đến việc con cảm thấy gì. Ngay lập tức bố mẹ dừng trận chiến, quay ra giáo huấn em một bài.” Thẩm An Nhược nhớ lại.

Trình Thiếu Thần phì cười: “Thật ra tính cách của em và bố mẹ không giống nhau. Không hiểu cái tính nết khó chịu này được di truyền từ ai?”

“Em cũng không biết, bố mẹ vẫn cứ nghĩ là năm đó bé nhầm em về. Nhưng lớn lên trông em vẫn rất giống họ.”

“Ừ.” Trình Thiếu Thần lật tấm ảnh của cô hồi tiểu học, “Thẩm An Nhược, thật ra hồi nhỏ em rất đáng yêu, rất có khí chất.”

“Mẹ em cũng nói vậy, còn nói em lớn không được như xưa.”

“Cũng đâu đến nỗi, đứng ngoài đường cũng không gây ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố đâu. Sao em lại véo anh? Ái, buông tay ra đi, anh sai rồi, em là mỹ nhân, vừa xinh đẹp dịu dàng lại vừa có khí chất.”

Một lúc sau, đôi vợ chồng già lại tiếp tục cuộc chiến.

Trình Thiếu Thần rất không nhân hậu nghiêng đầu nghe ngóng: “Anh nghĩ là bố em bị ức hiếp quá. Em xem tên hai người xem, thật là bổ sung tuyệt vời cho nhau.”

“Chắc, bề ngoài thì lần nào người thắng cũng mẹ em. Bố ăn nói không bằng được mẹ, lại chẳng dám trả đũa.”

“Bố em ra tay chẳng phải hậu quả sẽ rất nghiêm trọng sao? Lần trước em kể bố em hồi còn trẻ là huấn luyện viên võ thuật không chuyên, anh đã giết mình rồi. Cho đến giờ nghĩ mãi vẫn không ra, một cao thủ võ lâm mà khóc hết nước mắt ngày con gái đi lấy chồng, rồi còn nhìn anh bằng con mắt như thể anh là kẻ buôn người vậy.”

“Từ lúc em còn nhỏ, bố đã đặc biệt cảnh giác các bạn nam học cùng, ai gọi điện thoại đến hỏi bài tập đều bị bố hỏi han cặn kẽ, làm người ta sợ quá không dám gọi lại nữa. Bố đối với anh như thế đã là thân thiện rồi.”

“Là vô cùng thân thiện mới phải, bố còn muốn anh sáng sớm mai đi tập cùng bố.”

Ngày nghỉ, bình thường Thẩm An Nhược cũng không có thói quen ngủ nướng, tầm bảy giờ kém là tỉnh, lúc ấy Trình Thiếu Thần đã đi rồi, khi đánh răng rửa mặt xong thì bố và anh mặt mũi đầy mồ hôi trở về, hai người đang nói chuyện rất thân thiết.

“Anh đưa bố đi tập thật à, là cụ cố tình trêu anh đấy.” Thẩm An Nhược vừa bóp chân cho anh vừa nói.

“Anh cũng phải giả bộ cho bố xem chứ.”

“Mấy giờ hai người xuất phát?”

“Bốn giờ, chạy bộ hết ba ngọn núi, mệt chết mất thôi.”

“Đáng đời.” Thẩm An Nhược sung sướng hả hê nói.

Thật ra An Nhược vốn chẳng bao giờ ôn hòa bình tĩnh được như thế này, nhưng thời gian gần đây luôn tu tâm dưỡng tính, nghe nhiều kinh Phật, đọc những tác phẩm văn học nổi tiếng, vì thế tâm tính cũng bình hòa, việc mình không rõ thì không can dự, chuyện nghĩ không thông thì không nghĩ nữa. Trình Thiệu Thần thỉnh thoảng vẫn về muộn, trên người toàn mùi thuốc lá với rượu, thậm chí còn cả mùi nước hoa. Cô chưa bao giờ hỏi anh đi đâu, anh cũng không nói. Trình Thiệu Thần khá ưa sạch sẽ, quần áo trên người thà vứt đi chứ không để người ngoài giặt hộ, vì thế tất cả đều là cô tự tay giặt lấy. Có một hai lần, cổ áo sơ mi của anh có vết son môi rất rõ, cô cũng lẳng lặng giặt cho sạch, không hề rằng nửa lời.

Hai lần son môi đó màu không giống nhau, mùi nước hoa trên người anh không phải cùng một nhãn hiệu, anh cũng chẳng bao giờ tắm giặt trước bên ngoài rồi mới về nhà, vì thế có gì mà phải tra hỏi anh đây, chỉ làm cho chính mình khó chịu.

Thông thường Thẩm An Nhược và Ôn Tịnh Nhã nói chuyện sau năm phút chủ đề chỉ xoay quanh Náo Náo, đến những việc nhỏ nhất như ngủ chảy nước miếng hay lúc ăn bị nghẹn hết như là kì tích vậy. Thẩm An Nhược không nỡ cắt đứt thú vui của bà mẹ trẻ, bình thường Tịnh Nhã nói bao lâu cô đều nhẫn nại nghe hết, mới đầu cũng chỉ lắng nghe, nghe lâu thật lâu mà Tịnh Nhã vẫn dạt dào hưng phấn khiến cô cũng cảm thấy có hứng thú. Hôm nay Tịnh Nhã tán gẫu với cô về chuyến du lịch và ẩm thực mà không hề nhắc đến Náo Náo. An Nhược cảm thấy rất kì lạ, bèn chủ động hỏi: “Náo Náo sao rồi? Đã bỏ được rồi nhỉ?”

“Ôi, bỏ được rồi, bỏ rất nhanh, chị phải tìm cách buộc nó lại không nó ngã mất.” Tịnh Nhã nói, nhắc đến con gái là giọng dịu dàng hơn, “An Nhược, chị thấy mẹ nói rất đúng, vẫn là cái tên ‘A Ngu’ hay nhất, rất lạ mà ý nghĩa lại sâu xa. Em thấy thế nào?”

“Tịnh Nhã, xảy ra chuyện gì thế?” Thẩm An Nhược vốn rất nhạy cảm.

“Không có gì, chỉ là chị bỗng cảm thấy, đời người từ đầu tới cuối vốn là một cuộc chơi, chi bằng ngốc nghếch một chút cũng tốt, làm người thật khó để hồ đồ mà.”

Ngày hôm sau nữa, lúc Thẩm An Nhược cùng Trình Thiệu Thần ra ngoài ăn, cô nói: “Cuối tuần này về thăm nhà đi anh.”

“Không phải mới về mấy hôm trước sao? Em lại nhớ ai à?”

“Lúc nói chuyện với Tịnh Nhã, hình như tâm trạng chị ấy không được tốt.”

“Chứng trầm cảm sau sinh của cô ấy phát tác rồi à?” Trình Thiệu Thần vô tư nói, “Không ngờ nhân duyên với nữ giới của em tốt như vậy, Tịnh Nhã qua lại với em thì không có gì lạ, dĩ Trần cũng có ấn tượng tốt với em, đến người thích đi soi mói khuyết điểm của người khác như mẹ mà còn không bói ra được tật xấu của em. Còn nữa...” Đường như anh nghĩ đến chuyện khác nên bỏ lửng câu nói. Anh vẫn luôn như thế, lúc nói chuyện phiếm chẳng bao giờ chịu tập trung.

“Nhân duyên của em với nam giới cũng rất tốt, tại anh không biết thôi.”

Hai người họ rất lâu rồi không ra ngoài ăn.

Một lúc sau, Trình Thiệu Thần nói: “Cuối tuần anh bận rồi, em đi một mình nhé.”

“Em đừng tự đi xe, bảo Tiểu Lý đưa đi.”

“Thật ra không có vấn đề gì đâu, anh cứ coi thường em.” Thẩm An Nhược ngẩng đầu lên liếc thái độ của anh, vội vàng chữa lời: “Được rồi, em nghe lời anh.” Khi anh nghiêm túc thì chẳng có cách nào thuyết phục được, cô có cũng chỉ tốn công.

“Lúc nào đi nhớ mang mấy hộp trà nhé, lần trước về quên mất không đem theo.”

Nghe câu này, Thẩm An Nhược không khỏi bật cười: “Anh với bố làm sao mà thành ra như thế này vậy? Rõ ràng là rất quan tâm nhau. Bố lần nào nhắc đến chuyện hồi nhỏ của anh cũng rất vui vẻ, anh thích ăn

gì đều nhớ rất rõ, thấy anh về cho dù mặt mày nghiêm nghị nhưng cũng không giấu nổi vẻ vui mừng. Còn anh tuần nào cũng gọi điện cho bác sĩ Kiều, không phải chỉ là hỏi thăm thôi chứ.”

Trình Thiếu Thần ngừng lại một chút, hình như đang suy nghĩ, một lúc sau chậm rãi nói: “Đôi khi mối quan hệ đã căng thẳng rồi muốn khôi phục lại rất khó. Ngay từ đầu chỉ là những chuyện nhỏ không ngờ đến, kết quả không ai nhường ai, về sau càng ngày càng tệ đi.”

“Cha con thì sao có thể nảy sinh mâu thuẫn lớn như thế được.”

“Bây giờ nghĩ lại thấy bình thường, đổi lại là anh, cũng chẳng khác hơn gì ông. Tuy nhiên lúc đó lại cảm thấy không thể tha thứ được.”

“Sao anh lại thiếu khoan dung với người thân của mình thế?”

“Có thể do từ nhỏ anh đã lấy bố làm gương tưởng tượng ra một người cha quá hoàn mỹ, về sau phát hiện ra vốn dĩ bố cũng như bao người khác. Bây giờ dù đã nghĩ thông rồi nhưng lại quên mất phải hòa hợp như thế nào.”

“Bố vẫn luôn rất tốt với anh, chỉ có thái độ của anh là hơi lạnh lùng với anh thôi.”

“Em chưa thấy lúc bố nói chuyện với anh, không phải giáo huấn thì cũng là giễu cợt. Lúc anh với ông căng thẳng nhất, ông còn định đoạn tuyệt quan hệ với anh.”

“Ông là cha, anh là con, lẽ nào anh muốn đợi bố cúi đầu trước mình sao? Thật ra thái độ của bố bây giờ đã là nhún nhường lắm rồi.”

Trình Thiếu Thần mỉm cười: “Thẩm An Nhược, hôm đó dì Trần nói lần đầu tiên nhìn thấy em đã nhận ra em đúng là một người vợ hiền thảo. Không lẽ lại là thật?”

“Cảm ơn anh đã khen, được anh khen làm em thấy sợ hãi quá.” Thẩm An Nhược cũng cười.

Trên đường đến bãi đỗ xe, Trình Thiếu Thần nhận một cuộc điện thoại. Lúc anh nghe điện, Thẩm An Nhược thường đứng xa một chút nhưng vẫn thấy vẻ mặt anh nghiêm trọng, loáng thoáng nghe anh nói: “Chính là tôi. Được, tôi đến ngay đây.”

Lúc anh lại gần, không đợi anh mở lời, Thẩm An Nhược đã nói: “Anh đi đi, em tự về nhà được.”

“Anh có người bạn hẹn gặp chút chuyện, nên qua xem thế nào.” Cô không ngờ anh lại lên tiếng giải thích.

Sau khi Thẩm An Nhược về nhà, cô bắt tay vào giặt một đồng quần áo, ủi mấy bộ quần áo của anh rồi xem hết một đĩa phim, đã quá mười giờ, Trình Thiếu Thần vẫn chưa về nhà. Cô cầm điện thoại lên định gọi mấy giờ anh về, không dùng quay số nhanh mà ấn từng số một, nhập đến số cuối cùng nghĩ một lúc rồi không ấn phím gọi lại buông điện thoại xuống. Đổi sang đĩa phim khác, là phim hài nhưng cô chỉ thấy một mớ rã rời, cuối cùng không chịu được đành đi ngủ.

Nằm trên giường lại không thấy buồn ngủ như lúc này, cứ nửa tỉnh nửa mơ, hình như nghe thấy tiếng mở cửa, cô định ngồi dậy thì như bị bóng đè, đầu óc vẫn tỉnh táo mà không tài nào cử động được. Cô mơ hồ cảm thấy Trình Thiếu Thần đứng trước giường nhìn mình, cố gắng gọi tên anh, muốn nhờ anh đẩy mình một cái để thoát ra khỏi tình trạng này nhưng nói không thành tiếng, cảm thấy anh đã đi rồi, thậm chí còn ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt thoảng tới.

Có sách nói, mỗi người trong đời đều hai, ba lần bị bóng đè nhưng những người thường xuyên gặp phải trạng thái này chỉ chiếm năm phần trăm toàn dân số thế giới, thật không may cô lại nằm trong số này, cũng vẫn tốt vì rơi vào tình thái này sẽ không mơ thấy những thứ linh tinh nữa, chỉ là lúc nửa tỉnh nửa mơ phân không rõ đâu là thật đâu là mơ.

Lúc cử động được tay chân, toàn thân cô ướt đẫm. Bởi không chắc chắn tiếng mở cửa lúc này mình nghe thấy có là thật không nên cô khoác thêm áo vào rồi đi ra xem. Đèn cô bật dưới tầng đã tắt, quả nhiên Trình Thiếu Thần đã về, cô lẳng lặng đi qua hành lang, bước chân rất nhẹ, gần như không thành tiếng, cuối cùng nhìn thấy một chấm sáng yếu ớt. Cô đã bố trí chỗ này thành một phòng nghỉ nhỏ. Trình Thiếu Thần đang tựa vào một cái ghế mây, tay đặt trên lưng ghế, trên ngón tay vẫn đang cầm điếu thuốc ngồi yên lặng trong

bóng tối. Cô đứng bên cạnh một lúc, anh mới nhận ra, bật đèn ở dưới đất lên hỏi: “Muộn thế rồi, sao em chưa ngủ?”

Thần sắc anh có phần mệt mỏi, mấy sợi râu lún phún mọc trên cằm. Anh nhìn điều thuốc trên tay, gạt bớt tàn thuốc rồi đưa lên miệng, nghĩ một lúc lại buông xuống, dập điều thuốc đi.

“Anh muốn ăn chút gì không, em làm cho.” Thẩm An Nhược nhẹ nhàng hỏi.

“Không cần, anh ngồi đây một lúc thôi. Em đi ngủ đi, muộn lắm rồi.”

Thẩm An Nhược lấy cho anh một cốc nước, sau đó quay về phòng ngủ, lúc này cô mới nhận ra trời đã tảng sáng, hơn bốn giờ rồi.

**** *

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai

Mình luôn có ấn tượng sâu sắc về câu nói của dì Tình. Dì nói: Nếu mất đi thứ gì rồi thì cứ giả vờ như thứ đó chưa từng tồn tại. Còn mình thì nghĩ: Nếu cái gì cũng không biết thì cứ vờ như chuyện đó chưa từng xảy ra.

Nhưng có lúc ‘giả vờ’ thật khó, ví dụ như giả vờ hạnh phúc. Mẹ chồng dùng quyền uy phô trương thanh thế để cheo chống hạnh phúc, Tịnh Nhã dùng con cái để mê hoặc rằng mình hạnh phúc, cuối cùng bọn họ đều giống nhau, vì cùng tin rằng ngốc nghếch một chút, u mê một chút mới hạnh phúc được. Có dạo mình cũng ngây thơ nghĩ rằng hạnh phúc đơn thuần ngẫu nhiên cũng sẽ có thể có được.

Thực ra, nếu không phải vì mình đã thấy những vai diễn khác trong câu chuyện hạnh phúc này, mình có lẽ sẽ cố mà hồ đồ một chút. Giờ cũng chẳng hiểu mình đang cố diễn vai nào nữa...

**** *

Hôm sau, Thẩm An Nhược vừa đến chỗ làm đã hay tin bệnh viện ruột cấp tính của Lâm Lệ Tinh phát tác, phải nhập viện. Cô nhanh chóng hoàn tất công việc của mình rồi vội vàng đến bệnh viện. Đây là bệnh viện tốt nhất thành phố. Lâm Lệ Tinh đã qua cơn nguy hiểm nhưng vẫn phải nằm ở phòng cấp cứu. Thẩm An Nhược hỏi han chị vài câu rồi mới ra về, nghĩ đến một người bạn học cùng trung học làm phó khoa cấp cứu, nên qua chào hỏi, tiện thể nhờ cô bạn quan tâm tới đồng nghiệp mình. Đã lâu không liên lạc nhưng lúc gặp lại rất thân thiện, trước lúc tạm biệt, Thẩm An Nhược bỗng hỏi: “Tôi qua có phải có một bệnh nhân cấp cứu tên Tần Tử Yên được đưa vào viện không?”

“Để tớ xem đã.” Người bạn lật hồ sơ, “A, đúng là có, Tần Tử Yên. Sao vậy? Cậu biết người này à?”

“Một người bạn thôi, tớ nghe nói cô ấy gặp chút chuyện.”

“Cô ấy chuyển sang phòng khác rồi, bây giờ đang ở phòng X tầng X tòa nhà X.”

“Còn nguy hiểm không?”

“Cô ấy cũng ổn rồi, bệnh án ghi là ngộ độc thuốc.”

“Cảm ơn cậu.”

Thẩm An Nhược đi xuống tầng, cô ngồi trên xe rất lâu, cuối cùng lại đến cửa hàng hoa mua một bó hoa. Chủ hàng gặp lại cô, cảm thấy rất bất ngờ.

“Tôi lại vừa hay tin một người bạn nữa nhập viện.” Thẩm An Nhược khẽ giải thích, “Bố giúp tôi một bó lan tím. Phải rồi, không cần thêm loại nào khác, chỉ loại này thôi.”

Cô cầm bó hoa tím nhạt trên tay vừa đi vừa do dự, cảm thấy hình như mình đang làm một việc rất ngốc nghếch, bó hoa đã nở quá nửa, tựa như áp ôm một tảng khối mông, thật hợp với tên người bệnh. Đến trước cửa phòng, ở đây không có nhiều phòng đơn, cửa kính trong suốt, lờ mờ thấy có người nằm trên giường bệnh đang truyền nước cạnh giường có y tá. Cô bỗng mất hết dũng khí, chân chừ mất mấy giây, cuối cùng nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống trước cửa rồi quay người định đi thì cửa phòng đột ngột mở.

“Cô là bạn của cô Tần?” Y tá là một người phụ nữ rất hiền lành.

“Vâng, nhưng tôi không muốn làm phiền cô ấy. Chị giúp tôi mang hoa vào nhé.” Thẩm An Nhược khẽ nói.

“Chị Tôn, có người đến à?” Trong phòng vọng ra giọng nói yếu ớt.

Thẩm An Nhược hơi bối rối, lúc bước vào, cảm giác như mình đang làm một việc ngốc nghếch, nhưng ngoài mặt vẫn cố nở nụ cười hòa nhã.

“À, là em sao? Chị đang nghĩ xem là ai đến.” Sắc mặt Tần Tử Yên tái nhợt, tâm trạng vẫn rất tốt, nhìn thấy cô có chút kinh ngạc nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, mỉm cười thân thiện.

“Em đến thăm đồng nghiệp, tình cờ thấy tên chị trong phòng làm việc của bác sĩ nên tiện thể lên thăm luôn.” An Nhược giải thích.

“Hoa đẹp quá, sao em biết chị thích hoa lan tím?”

“Em thấy nó rất hợp với tên chị. Chị đỡ hơn rồi chứ?”

“Thật ra cũng không có gì, chị có thói quen uống hai liều an thần, tối qua lại uống nhiều rượu quá, quên mất mình đã uống thuốc nên uống thêm lần nữa. Lúc sau cảm thấy khó chịu quá nên gọi điện thoại cầu cứu. Chị ngốc nhỉ?”

“Em cũng có lúc uống quá nhiều thuốc, may đây là thuốc hạ sốt.” Thẩm An Nhược mỉm cười, “Chị nghỉ ngơi đi nhé, em có việc, bây giờ phải về công ty.” Thẩm An Nhược đứng dậy chào tạm biệt.

“An Nhược... Chị gọi em thế được không?” Đúng lúc cô chuẩn bị mở cửa đi ra, Tần Tử Yên bỗng hỏi vậy, cô quay đầu lại.

“Chị và Trình Thiếu Thần là bạn học lâu năm rồi.”

“Em biết.”

“Trong thành phố này, chị chỉ có anh ấy là người bạn thân thiết nhất. Vì thế...”

“Em hiểu rồi. Chị đừng nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi thật tốt đi nhé.”

Gần đây Thẩm An Nhược có chút phiền muộn. Công việc ngập đầu, công ty cứ loạn cào cào, bệnh của Lâm Lệ Tinh vẫn chưa khỏi hẳn, đến Tùng Việt Việt cũng xảy ra chuyện. Công việc của hai người bọn họ vốn không quá quan trọng nhưng thiếu đi hai người, rất nhiều việc trong phòng sẽ bị thiếu đi một mắt xích, làm mọi người vô cùng vất vả để chống đỡ. Lãnh đạo thì cứ ném xuống vô số thông báo về công việc đột xuất, khiến mọi người ai cũng khổ sở mà không nói được. Trong khoảng thời gian này Thẩm An Nhược cũng phải cùng mọi người tăng ca mỗi buổi tối, sau đó mời tất cả đi ăn cơm một bữa, cười cười nghe mọi người cầu nhau, hôm sau lại tiếp tục chỉ đạo công việc.

Đến người nhằn nại như Tiểu Lưu cũng không chịu nổi mà than phiền: “Chị An Nhược, chúng ta có thể xin cấp trên tuyển thêm nhân viên tạm thời không? Hay một số việc không cần quá gấp thì kéo dài thêm mấy ngày cũng được.”

Hôm đó người không phục cô, lúc nào cũng thích gây rắc rối, Thái Nhất Tường sau khi uống mấy ly rượu, vỗ vỗ vai cô, mạnh miệng nói: “An Nhược, tôi tặng cô câu này, đưa trẻ biết khóc thì mới được ăn kẹo.”

Hôm đó ở trong phòng Tổng giám đốc Tiền, cô bị giáo huấn một trận, Thái Nhất Tường đang đứng ngoài cửa đợi xin chữ ký, chắc chắn đã nghe được hết. Bỗng nhiên cô thấy rất cảm kích, người ngoài mặt khó chịu như vậy mà vẫn có những điểm hết sức đáng yêu.

Đạo gần đây công ty thực ra sắp có chuyện lớn, ban lãnh đạo cũng xác định tinh thần, nhưng nhân viên vẫn hoàn toàn không hay biết. Cô ở giữa rất khó xử, chỉ có thể cầm một cốc bia lớn rồi mỉm cười: “Thành thật xin lỗi mọi người, mọi người lượng thứ, sau này tôi sẽ hết sức bù đắp ọi người.”

Hôm đó, một khách hàng quen của công ty kéo cô ra nói chuyện phiếm, thần bí nói rằng, những hiện tượng kỳ quái phát sinh bên người cô mấy ngày hôm nay chắc chắn sẽ còn lặp lại. Cô cười trừ, cũng không để bụng, vậy mà đến hôm đó lại nhận được điện thoại của Tùng Việt Việt.

Tùng Việt Việt đang đứng trên mái nhà của tòa nhà năm tầng kiểu cũ, chỉ cách Thẩm An Nhược mười mét, cứ khó mãi: “Chị An Nhược, ở đây em không có người thân, chỉ có thể gọi chị đến gặp em lần cuối, để còn có người biết tại sao em chết.”

An Nhược cảm thấy hoa mắt váng đầu, cô giờ hết như khách mời của một bộ phim truyền hình vớ vẩn. Nếu được, cô thật sự chỉ muốn đẩy Tùng Việt Việt xuống, biến câu chuyện này thành một vở kịch đen tối bi thảm nhất có thể.

Tùng Việt Việt trước đây tràn đầy sức sống, người con gái đang yêu luôn vô cùng xinh đẹp, bây giờ chỉ vì người đó thay lòng đổi dạ mà không thiết sống nữa.

“Tùng Việt Việt, tòa nhà này chưa đủ cao, em nhảy xuống không chết được đâu, chỉ bị tàn tật hoặc tâm thần thôi. Em cứ nghĩ kĩ đi?”

“Tùng Việt Việt, em rất muốn lên bản tin thời sự đúng không? Em không sợ về sau lúc đang đi trên đường, ngày nào cũng có người chỉ trỏ sao?”

“Tùng Việt Việt, là em không muốn sống nữa, hay em muốn để cho ai đó hối hận cả đời? Để chị kể cho em nghe câu chuyện có thật nhé? Một người bạn tốt của chị, cũng như em, vì một người con trai mà nhảy từ tầng hai mươi xuống. Cô ấy cứ nghĩ rằng mình sẽ hủy hoại được cuộc đời anh chàng kia, nhưng hiện nay anh ta sự nghiệp thành đạt, gia đình êm ấm hạnh phúc, chỉ khổ bố mẹ cô ấy, mẹ cô ấy hai năm sau mà bệnh ung thư đã qua đời, còn bố cô ấy giờ đây thoát nhìn còn già hơn tuổi thật có lẽ phải tới mười tuổi.”

...

Thẩm An Nhược nói đến miệng lưỡi khô ran. Cô không có sở trường nói chuyện với người khác, nhưng vụ việc trước mắt khiến cô nhớ lại kí ức đau buồn của mình, cũng chạm đến khúc mắc trong lòng cô. May thay, khi giọng cô đã khản đặc và cảnh sát chưa đến, Tùng Việt Việt gục vào lòng cô mà khóc không thành tiếng, làm bắn luôn cả bộ quần áo mới mặc lần đầu của Thẩm An Nhược.

Cô xin nghỉ phép giúp Tùng Việt Việt, đồng thời sắp xếp cho Tùng Việt Việt ở lại căn hộ của mình gần công ty. Ở đây Tùng Việt Việt không có người thân, ở trong kí túc xá mọi người lại đàm tiếu. Hai ngày sau, Thẩm An Nhược đưa Tùng Việt Việt đi phá thai, tìm một người giúp việc tạm thời cho Tùng Việt Việt.

“Chị An Nhược, em xin lỗi.” Thẩm An Nhược đang trông nồi canh gà, nghe thấy tiếng Tùng Việt Việt khẽ nói: “Em biết dạo này chị rất nhiều việc, em lại mang thêm rắc rối đến cho chị.”

“Em không cần xin lỗi chị mà hãy xin lỗi bố mẹ em và chính bản thân em.” Thẩm An Nhược như chẳng còn chút hơi sức nào để dạy dỗ cô bé, “Tùng Việt Việt, em phải sống vì bản thân em, đừng sống vì bất kỳ thằng đàn ông nào cả. Nếu em không biết trân trọng chính mình, sẽ chẳng có ai trân trọng em cả.”

“Chị An Nhược, câu chuyện chị kể cho em có thật không? Về bạn của chị...”

“Là thật đấy, người bạn từ nhỏ lớn lên cùng chị, lúc mất, cô ấy còn trẻ hơn em bây giờ, còn chưa tốt nghiệp đại học.”

Cuối tuần, rốt cuộc Thẩm An Nhược cũng thoát khỏi công việc, nằm dài trên sàn gác xép nghe nhạc. Bọn họ ở tầng cao nhất, nhưng phía trên vẫn còn một tầng nữa, áp với nóc nhà, ánh sáng ở đây rất đẹp. Trình Thiếu Thần rất hiếm khi lên, vì thế đây chính là khoảng trời riêng của Thẩm An Nhược.

Thực ra ở đây cũng chỉ có ít đồ đạc của Trình Thiếu Thần, một cây đàn piano hìn tam giác rõ ràng là dùng để trang trí phòng khách nhưng anh kiên quyết đặt ở đây, hơn nữa Thẩm An Nhược cũng chưa từng nhìn thấy anh đụng vào.

Cô ngồi dậy, kéo nắp đàn lên, đầu tiên chơi loạn lên một lúc, sau đó mới chậm vật chơi sao cho ra giai điệu, tiếng nhạc còn rất rời rạc nhưng cô nghĩ, piano là loại nhạc cụ có âm thanh tuyệt vời nhất, chơi bừa cũng không đến nỗi là tạp âm.

Cô hành hạ chiếc đàn chán chê, cảm thấy ngón tay hơi đau, lúc chuẩn bị xuống nhà lại thấy Trình Thiếu Thần đang đứng tựa vào thành cầu thang, biết cô nhìn mình liền khẽ vỗ tay: “Hóa ra em còn biết chơi đàn, cũng không tệ, sao không tiếp tục?”

“Hồi nhỏ em có học chơi đàn điện tử mấy ngày. Em đâu dám múa rìu qua mắt thợ?” Không ngờ bị anh bắt gặp, rõ ràng lúc này anh không có nhà mà.

“Đạo này tâm trạng em không tốt à? Sao tiếng đàn nghe nóng nảy vậy?”

Bản nhạc lúc này cô đàn là Bản giao hưởng số chín.

“Vâng, công việc không thuận lợi, em bị cấp trên mắng suốt.”

“Vậy mà cũng khiến em buồn bực? Chi bằng nghỉ quách cho xong.”

Thẩm An Nhược bật cười: “Cả công ty đều chịu được, tại sao chỉ mình vợ anh không chịu được? Cũng đâu có phải lá ngọc cành vàng.”

“Bọn họ không thể không chịu vì họ cần miếng ăn. Về phần em, Thẩm An Nhược, anh thật không thể hiểu, tại sao em phải ở đó nhẫn nhịn chứ?”

Lại thế rồi, Thẩm An Nhược cảm thấy thật đau đầu. Trước đây có một thời gian cô phải tăng ca, về nhà mệt đến mức không muốn nói chuyện với anh, Trình Thiệu Thần gợi ý cô thôi việc, cô mặc kệ, anh khi đó cười nhạo chuyện cô mang thái độ với công việc về nhà là hành động ngốc nghếch nhất.

“Em tốt nghiệp đại học xong đã làm việc tại Chính Dương, dõi theo từng bước phát triển của công ty, làm sao nói đi là đi được?”

“Trung thành mù quáng.” Trình Thiệu Thần tỏ vẻ khinh khỉnh, “Gần đây đến các tác giả chuyên mục nữ quyền trên văn báo cũng nói, chọn được một người đàn ông tốt dễ hơn việc chọn một công ty toàn đàn ông tốt, tuy nhiên vẫn có người nghĩ không ra. Em có nhiều thời gian, muốn làm gì cũng được, như vậy không tốt sao?”

“Buổi tối lúc chúng ta đọc sách văn hay thảo luận về chuyện này, cuối cùng đi đến kết luận, người phụ nữ chỉ biết gia đình, một khi mất đi gia đình thì sẽ mất đi tất cả.” Chủ đề này Thẩm An Nhược cũng rất quan tâm.

“Thẩm An Nhược, chẳng nhẽ em hoàn toàn không có cảm giác an toàn với cuộc sống hiện tại của mình sao?” Trình Thiệu Thần vốn định đi xuống tầng rồi, nghe câu nói ban này của Thẩm An Nhược, quay người hỏi lại.

Đổi chủ đề bây giờ sẽ tốt hơn. “Âm sắc của chiếc đàn này không tệ chút nào, sao em chưa từng thấy anh đánh đàn, như vậy thật lãng phí bao năm theo học, thật đáng tiếc.”

“Năm đó học đàn chỉ muốn làm bà ngoại vui lòng, về sau bà mất rồi, anh cũng không có hứng.”

“Bà ngoại anh rất thích âm nhạc?”

“Ừ, bà là giáo viên nhạc, biết sử dụng rất nhiều nhạc cụ. Không phải em đã từng học đàn tranh sao? Cũng đều bỏ cuộc rồi đấy thôi.”

“Năm đó ông nội tặng em một cây đàn tranh, nói đợi đến sinh nhật ông, muốn nghe em gảy bài Xuân giang hoa nguyệt dạ, đây là khúc nhạc yêu thích của ông. Em đã rất cố gắng học, chỉ tập đúng khúc nhạc này, nhưng chưa đến sinh nhật thì ông đã qua đời.”

Căn phòng bỗng rơi vào im lặng, không ai nói gì. Lát sau Thẩm An Nhược mới lên tiếng: “Trình Thiệu Thần, anh chơi một đoạn nhạc đi, chiếc piano này sắp hỏng đến nơi rồi.”

“Anh không có hứng.”

“Thật nhỏ nhen kèn kiệu.”

“Thôi được rồi, em thích nghe đoạn nào?”

“Somewhere in time.”

Trình Thiệu Thần khựng lại một giây: “Đổi bài khác đi.”

“Không chơi cũng được, em xuống nấu cơm đây.”

Lúc hai người dùng bữa, tivi trong phòng khách vẫn đang bật, đúng lúc chuyển sang bản tin xã hội, những chuyện vụn vặt như hạt vừng không đáng cho người khác biết giờ lại được lên tivi, biến thành trò cười cho tất cả người dân thành phố: một người đàn ông bỏ vợ, một người phụ nữ ngàn dặm đi tìm chồng, bị lừa tình trên mạng, vi phạm chế độ hôn nhân một vợ một chồng... Giọng nói không chút truyền cảm của phát thanh viên cùng những tiếng khóc nức nở của nhân vật chính trong câu chuyện không ngừng vang lên.

“Chuyển kênh đi, phiền chết mất.” Trình Thiệu Thần nói. Từ trước đến giờ anh chỉ xem CCTV, ghét cay ghét đắng những chương trình kiểu này.

Lúc đó tivi đang chiếu bản tin dài kì người thật việc thật, một người đàn ông cùng mối tình đầu nói lại tình xưa, người vợ hiện tại đem con đến công ty chồng làm ầm lên, nhất quyết đòi tìm cách giải quyết, đã phát đến tập thứ ba, người đàn ông này chỉ muốn ly hôn, người vợ nằng nặc đòi tự sát. Thẩm An Nhược luôn nghi ngờ chương trình bản tin kiểu này có sự sắp đặt kịch bản trước rồi, hoặc nếu không phải nhân vật chính của câu chuyện phản ứng quá kém trước ống kính, cô còn tưởng rằng đây là một bộ phim dài tập.

“Năm đó không thử cố gắng mà sống với nhau, bây giờ lại làm ầm lên, khiến cho bao nhiêu người đau khổ.” Thẩm An Nhược thở dài.

“Cô nàng gốc ở phòng em giờ sao rồi?”

“Đã đi làm lại rồi.”

“Vẫn còn trẻ mà, còn nhiều thời gian, cứ gốc ghé cũng được.”

“Sao anh chẳng thể đồng cảm với em ấy nhỉ? Người ta đã động chạm gì đến anh nào?”

“Lúc cô ấy gặp chuyện, ngày nào em chẳng thái độ với anh, thế chả phải đụng đến anh sao?”

Thẩm An Nhược giữu cọt: “Em đâu chỉ nhằm vào một mình anh, là vì em thấy tất cả đàn ông trên đời, hơn một nửa đều là đồ khôn cả.”

Trình Thiệu Thần trợn mắt lên nhìn cô: “Thẩm An Nhược, càng ngày anh càng không thể hiểu nổi cách nghĩ của em. Có chuyện gì em cứ nói thẳng ra đi, sao cứ nói một nửa rồi thôi hoặc nói câu nào cũng lấp lửng muốn hiểu sao thì hiểu thế? Anh đã nói với em rồi, em đem lối tư duy công việc ấy về nhà thì thật đúng là gốc hết thuốc chữa, lẽ nào em không thấy mệt sao? Em thích nói chuyện với anh theo kiểu đó lắm à?”

Thẩm An Nhược trân trân nhìn anh một lúc, xét về tài ăn nói, cô vốn không phải đối thủ của anh, nhưng như tình hình bây giờ, đâm lao thì phải theo lao thôi. Cô chỉ nhẹ nhàng hỏi băng quơ: “Người bạn bị nạn của anh khỏe rồi chứ?”

Đến lượt Trình Thiệu Thần giữu cọt: “Anh lại cứ nghĩ em suốt đời không biết để bụng cơ đấy.”

“Chuyện này không liên quan đến em. Em chỉ tò mò thôi, chẳng biết tuyệt vọng đến mức nào mà có thể khiến một cô gái quyen sinh, có điều hình như cũng thành công rồi.”

“Không phải như em nghĩ đâu.”

“Làm sao anh biết được em đang nghĩ gì?”

“Cô ấy chỉ là một người bạn, và là con gái, có vậy thôi. Những chuyện còn lại, Thẩm An Nhược em biết ít đi một chút sẽ tốt hơn.”

“Được thôi, chuyện của anh em không có hứng.” Thẩm An Nhược mặc kệ anh, cúi xuống ăn cơm tiếp.

“Thẩm An Nhược, anh nói với em lần nữa, không phải như em tưởng tượng đâu. Còn nữa, em đừng vui buồn thất thường như thế, chúng ta có thể không vì một người chẳng liên quan mà cãi nhau nữa được không?”

Cụm từ ‘người không liên quan’ được anh nói ra một cách hời hợt đã kích động Thẩm An Nhược. Cô cười nhạt: “Người không liên quan? Trình Thiệu Thần, em thật không thể hiểu nổi cách nghĩ của anh. Người bạn học từ bé đến lớn của anh, có duyên với nhau từ trong nước ra nước ngoài, có khi còn thân thiết hơn cả Tịnh Nhã. Vì cô ấy, anh sẵn sàng đánh nhau với người anh trai anh vô vùng tôn trọng, căng thẳng cả với bố đẻ, đó cũng là lý do khiến cô ấy sợ hãi. Mừng Một Tết, anh cùng cô ấy đi ngắm tuyết đến mức bị

cảm, rồi còn ở lại bệnh viện trông cô ấy đến tận khi trời sáng. Mấy chuyện này em đều có thể lý giải, bạn cũ cũng được, mối tình đầu cũng xong, đều là có tình cảm mà. Vậy sao bây giờ anh lại nói cô ấy là người không liên quan? Vừa nãy em nói không sai chứ, đàn ông nếu như đã vô tình thì đúng là đáng sợ vô cùng.”

Trình Thiệu Thần bị cô chặn họng làm nửa ngày không nói được câu nào, mãi lâu sau mới từ tốn nói: “Thẩm An Nhược, rốt cuộc anh đã hiểu một chuyện, thì ra không phải em ghen mà là bất bình thay người khác. Sao thế? Em định làm thánh nữ, muốn trời anh lại làm lễ vật lấy lòng sao?”

Thẩm An Nhược buông đũa xuống, đứng lên định đi. Trình Thiệu Thần nhàn nhạt nói tiếp: “Em đừng đi, anh chưa nói xong đâu. Vừa rồi em nói đến mối tình đầu thì anh cũng nói thật luôn, anh đúng là kiểu người chẳng bao giờ lưu luyến chuyện tình cảm hết như em nói, mối tình đầu của anh, cô ấy tên là gì, trông ra làm sao, bây giờ anh thực sự chẳng nhớ nổi. Em thì ngược lại, lúc nào cũng hoài niệm, đến cả một hành vi vô tình cũng không quên được, là bởi từ trước đến giờ em lúc nào cũng nhớ phải không? Bây giờ em đang cảm thấy tiếc nuối lắm đúng không?”

Thật không thể chịu nổi thêm một câu nào nữa, Thẩm An Nhược miễn cưỡng thu dọn bát đũa, thay quần áo rồi mở cửa bỏ đi.

“Muộn thế này rồi em định đi đâu?” Trình Thiệu Thần ở phía sau lạnh lùng hỏi.

“Trong phòng ngột ngạt quá, em ra ngoài hít thở không khí.”

Cách tiểu khu yên tĩnh không xa là một khu thương mại hết sức sầm uất. Cô không đi xe, bước chân một cách vô định, đến cửa hàng quần áo thì thử mấy bộ, đến một cửa hàng sữa chua thì ăn một cốc thật to, cuối cùng ghé qua một quán cà phê. Khi này đã nôn một trận, thực ra vẫn chưa no, vì thế gọi thêm một suất cơm thịt bò sốt tiêu đen, đã rất lâu rồi cô không ăn món cay như vậy.

Dạ dày được lấp đầy, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn, nhìn đồng hồ đã mười một giờ bèn quay trở về. Đạo này cô ít đi bộ, để giày cũng hơi cao, lúc đi quên không thay giày nên giờ chân vô cùng đau nhức, trong lòng thấy hơi hối hận, tại sao hai người cãi nhau mà một mình cô phải chịu khổ, không chịu thua cũng không được.

Lúc về nhà, Trình Thiệu Thần vẫn chưa ngủ, tivi trong phòng khách vẫn bật, anh ngồi trên sofa trước tivi đọc tạp chí, thấy cô về anh không thèm ngẩng đầu lên. Cô cũng xem như không nhìn thấy anh, tắm xong liền đi ngủ, trong lúc mơ màng có cảm giác anh nằm xuống cạnh mình. Cô xoay người lại, nằm sát ra mép giường, quay lưng về phía anh rồi chìm vào giấc ngủ.

Thẩm An Nhược quên là lúc vừa ăn quá no xong không nên đi ngủ ngay, bụng dạ rất khó chịu, ngủ không ngon. Cô mơ về thời đại học, rất nhiều người đi leo núi Thái Sơn. Rõ ràng biết là mơ nhưng khung cảnh giống y như thật, tất cả đều là người lạ, trong đó cô chỉ biết Giang Hạo Dương, trước đây chưa từng mơ thấy anh nên cảm thấy vô cùng khó hiểu. Rành rành là có bậc thang đá dẫn lên đỉnh núi, không hiểu sao mọi người lại leo trên một đường núi cao và dốc, cô mệt lả người, đứng trước một vách đá không còn sức mà đi nữa. Giang Hạo Dương mỉm cười giơ tay ra trước mặt cô, cô thấy hành động thân thiện của anh thật kì quặc, hai người không thân nhau mà. Cô lưỡng lự vươn ra nắm lấy tay anh, chớp mắt lần nữa thì phát hiện Giang Hạo Dương đã biến thành Trình Thiệu Thần, nên cô liền cười với anh: “A, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Trong thâm tâm cô nghi hoặc, sao lại xa lạ vậy, rõ là rất quen thuộc mà. Cô nắm lấy tay anh một cách đầy tin tưởng, đợi anh kéo mình lên, không ngờ anh lại đột nhiên cười nhạt buông tay ra, để cô cứ thế rơi xuống.

Thẩm An Nhược muốn hét lên nhưng hét thế nào cũng không ra tiếng, cô choàng tỉnh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, cẳng chân đau vô cùng, hóa ra bị chuột rút. Cô vốn luôn như vậy, cứ mơ thấy leo cầu thang bị ngã rồi tự nhiên giật mình tỉnh dậy là bị chuột rút, chỉ có điều cảnh trong mơ lần này thật và nguy hiểm hơn. Bốn bề là một màn đêm yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập loạn xạ cùng tiếng thở đều đều của Trình Thiệu Thần, thật may, chỉ là mơ thôi. Cô nén đau ngồi dậy, cảm thấy các ngón chân đều co rút, trán và lưng ướt đẫm mồ hôi.

Cô không ngờ anh cũng bật dậy, lặng lẽ xoa bóp các ngón chân cùng bắp chân cho cô. Anh dùng lực rất mạnh chứ không hề nhẹ nhàng, khiến cô thấy đau nhưng ngón chân dần dần hồi phục, nhịp tim cũng trở lại như thường. Cô nằm xuống giường, Trình Thiệu Thần buông tay ra.

“Em lại gặp ác mộng à?”

Cô không nói gì.

“Ác thú trong giấc mơ có phải mang hình thù của anh không?”

Thẩm An Nhược cắn chặt môi vẫn còn khiếp sợ cảnh trong giấc mơ. Trình Thiệu hần khe vuốt trán cô rồi rút tay về rất nhanh, có lẽ vì bàn tay anh đã ướt cả. Anh cười khẽ, chuẩn bị bước xuống giường thì Thẩm An Nhược bỗng ôm chặt lấy tay anh. Theo phản xạ anh định rút ra, Thẩm An Nhược lại càng ôm chặt.

“Để anh đi lấy khăn lau khô cho em.” Trình Thiệu Thần nói trước khi rút tay mình ra.

**** *

Dạo gần đây hai người ở chung với nhau luôn tỏ ra thận trọng, cố gắng không nói gì, thỉnh thoảng câu được câu chăng cũng chỉ là “Hôm nay ăn gì”, “Mai đi đâu”, đều là những chủ đề an toàn. Bởi vì chỉ cần mở miệng là không giữ được bình tĩnh, cuối cùng lại rơi vào tình thế bế tắc.

Thẩm An Nhược nhìn món đồ trang trí bằng vải trên tường đến thờ người ra, là do cô làm nhưng cô không nhớ mình treo lên đây từ bao giờ. Trình Thiệu Thần đang xem tivi bỗng nhiên mở lời: “Em hết ngày nghỉ phép ở công ty chưa? Tuần sau đi Nhật với anh.”

“Đi có việc gì? Mùa hoa anh đào qua lâu rồi mà.” Anh nói như ra lệnh, Thẩm An Nhược cảm thấy rất khó chịu.

“Không phải em muốn ngắm hoa oải hương sao? Lần trước đi Pháp không phải mùa hoa nở, ở Hokkaido cũng không tới đâu.”

“Em không cần đi ủng hộ nền kinh tế Nhật Bản. Anh yêu quốc gia đó nhỉ, năm nào cũng đi không biết bao nhiêu lần.”

“Ai bảo anh kiếm được tiền từ bọn họ.”

“Anh đang giúp người dân Nhật Bản kiếm tiền từ người dân Trung Quốc chúng ta đấy.”

“Em cố ý gây sự à, anh chẳng hiểu từ lúc nào em trở nên dễ nổi cáu thế.” Trình Thiệu Thần chẳng thèm để ý đến lời nói khiêu khích của cô, “Để anh nhắc em một chút, trưởng phòng Thẩm, lúc nào em cũng đầy nhiệt huyết, lại còn dự định cả đời phấn đấu vì tập đoàn Chính Dương, mỗi năm đều nhập nguyên vật liệu từ Nhật Bản đến mấy tỉ, đừng nói em không biết.”

Từ lúc cãi nhau đến giờ, cứ nói đến việc gì của đối phương là hai người đều nói kiểu ẩn ý, thể hiện thái độ miệt thị, ví dụ như Trình Thiệu Thần đang nói về tập đoàn Chính Dương: “Mấy dự án đầu tư của Chính Dương dạo này không ổn chút nào. Sao đây Thẩm An Nhược, em vẫn quyết tâm sống chết không thay lòng đổi dạ với công ty à?”

“Anh đừng nói những lời ác độc như thế. Không phải chú Nghê là bậc cha chú đã nhìn anh lớn lên sao? Anh đang nói xấu chú đấy à?”

“Chú Nghê là người tốt, tuy nhiên công ty không phải của mình chú.” Trình Thiệu Thần nói chẳng kiêng nể gì, “Phương hướng đã sai, muốn sửa chữa sai lầm nên tiếp tục đầu tư vốn vào, kết quả càng thảm hại hơn đúng không? Bỗng dưng quyết sách sai lầm như vậy là vì nội bộ không thống nhất. Thêm nữa cấp trên đang điều tra vụ việc, chỉ muốn có người đứng ra gánh hậu quả. Thẩm An Nhược, anh nghĩ em nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, ở nước khác em vẫn có thể chứng minh lòng yêu nước của em mà.”

Thẩm An Nhược thầm kinh hãi, anh hoàn toàn không lui tới công ty cô, vậy mà vấn đề chỉ cần nhìn qua cũng hiểu, đúng là gần đây công ty rất rối loạn. “Xin anh đừng coi trọng em như vậy, em cũng chỉ là nhân viên quèn thôi.”

“Nhân viên quèn như em có khi còn để tâm hơn các sếp, trước nay sao không thấy em để tâm đến anh như vậy nhỉ? Anh đoán người gây ra vụ này là cấp trên cũ của em, Trương Hiệu Lễ, tính chính trực và lòng trung thành khiến người khác khâm phục của em một khi thể hiện ra ngoài không chừng sẽ khiến em phạm sai lầm. Phong cách làm việc của một vị lãnh đạo nào đó trong công ty em, em nhất định hiểu rõ hơn anh, Thẩm An Nhược, em tự xem lại đi.”

“Liên quan gì đến anh?”

“Anh lo đến lúc đó... sự ngưỡng mộ cao quý cùng tâm hồn thuần khiết của em sẽ bị tổn thương.”

Thẩm An Nhược bị anh làm cho rối lên đến mức cảm thấy vừa phiền vừa bức tức, vội vàng chuyển chủ đề: “Cuối tuần là sinh nhật bố đấy.”

“Ai?”

“Bố anh.”

“Thì sao?”

“Bố anh thích quà gì?”

“Ông không thiếu gì cả.”

“Nhưng cũng phải có chút quà chứ.”

“Tùy em.”

“Em biết, nhưng ít nhất, xin anh hãy giữ im lặng, đừng như lần trước, cố ý phá đám đúng lúc bố đang cao hứng. Bố khó xử, anh cũng thấy dễ chịu sao?”

“Bố không ngốc, anh cũng đâu có vạch trần ai, em cho rằng bố sẽ tin những lời lẽ ba phải đó của em à?”
Trình Thiếu Thần ngừng lại một lúc rồi như chợt nhớ ra điều gì, “Em về một mình đi, tuần sau anh đi công tác rồi.”

“Anh đổi ngày đi công tác không được sao? Sinh nhật bố mỗi năm chỉ có một lần. Cứ giả bộ vui vẻ là được, có gì khó đâu.”

Trình Thiếu Thần vốn đã chẳng có hứng thú gì với cuộc nói chuyện này, âm lượng tivi vốn rất to, nghe cô nói đầy vẻ kiên quyết bèn chỉnh nhỏ đi rồi xoay người lại nhìn cô: “Hay đấy, Thẩm An Nhược, tất cả mọi người trên thế gian này, em đều cố gắng đối tốt, cấp trên của em, đồng nghiệp của em, người nhà anh, cả những người qua đường không quen không biết, thậm chí cả người em tự cho là tình địch của mình, em đều có thể hoặc thật lòng hoặc giả vờ đối tốt với họ. Sao em lại cố tình không đối tốt với chồng em vậy? Thế đã đành, nhưng ngay cả khi anh muốn lấy lòng em một chút cũng phải xem sắc mặt em mới dám nói là sao?”

“Anh Trình, anh muốn được em đối xử tốt à?”

“Không cần.” Trình Thiếu Thần xoay người lại, lạnh lùng nói.

“Được thôi, em cũng không cần anh đối tốt với em.”

Kênh khoa học đang phát câu chuyện về đàn kiến phá hỏng cả một con dê, ban đầu chỉ là một vết nứt rất nhỏ nhưng cuối cùng có thể làm sập tất cả. Trình Thiếu Thần chỉ xem kênh của CCTV, khoa học giáo dục, thể thao, quân sự và tài chính kinh tế, hiện giờ anh đang nhìn màn hình không chớp mắt, mặc kệ lời cô nói.

Có lúc, một khi mối quan hệ rơi vào bế tắc thì rất khó trở lại như xưa. Thẩm An Nhược đang dọn dẹp phòng, khi đi ngang qua phòng khách, liếc nhìn màn hình tivi, chợt nhớ lại trước đó không lâu Trình Thiếu Thần vô tình nói ra câu này, đột nhiên thấy vô cùng đồng cảm.

Trò chơi vô vị này cứ thế được diễn đi diễn lại, hai người vì muốn chấm dứt những cuộc tranh cãi không đầu không cuối, vì thế đều ít xuất hiện trước mặt đối phương. Trình Thiếu Thần lại bắt đầu về nhà muộn, có lần còn không về nhà. Thẩm An Nhược cũng về muộn, cố ý ở lại công ty thật lâu rồi mới về. Lúc nói chuyện điện thoại bọn họ vẫn rất bình tĩnh, Trình Thiếu Thần nói: “Anh bận việc bên ngoài, tối anh không về đâu” hoặc như “Bây giờ muộn quá, tự lái xe không an toàn đâu, đừng về nữa”. Cho nên thời gian anh và cô cùng ở nhà càng ngày càng ít.

Hôm đó cùng Hạ Thu Nhận đi ăn, Hạ Thu Nhận nói: “Trước đây rõ ràng còn vẻ mặt xuân tình phơi phới, sao mới mấy ngày mà đã tiêu tụy vậy? Sao thế, kẻ hoặc có con vất vả quá à?”

Cả sảnh bao nhiêu là người, tiếng của Hạ Thu Nhận rất lớn khiến Thẩm An Nhược chỉ hận không thể bịt miệng cô nài lại.

Hiện tại Hạ Thu Nhận rất bận rộn, thế nên Thẩm An Nhược muốn hẹn bạn phải hẹn trước ba ngày.

Gần đây chuyện ăn uống của Thẩm An Nhược không được tốt lắm, răng còn bị đau, lúc ăn cơm phải hết sức cẩn thận.

“Cậu làm sao mà không thiết ăn uống gì thế, không lẽ có thật rồi?”

“Không, bọn tớ tạm thời dừng lại rồi.”

“Hai người giận nhau thật rồi à? Ừ, thực ra thế cũng tốt, cãi nhau thì mới giống vợ chồng bình thường, tớ cứ nghĩ vợ chồng cậu mãi bình yên cơ.”

“Không phải, cơ thể tớ có một chút vấn đề, đang phải uống thuốc nên không muốn có con.”

Mắng chửi dần ông vẫn là chủ đề chính của Hạ Thu Nhận, sau ba lần tuyên bố ‘Đàn ông tốt tuyệt chủng hết rồi’, Hạ Thu Nhận cũng bình tĩnh lại, “Dạo này bọn tớ đang làm chuyên đề về ngoại tình, tớ rút ra được kết luận này: Sở dĩ xuất hiện người thứ ba, chủ yếu là do vợ chồng có vấn đề nên người thứ ba mới xen vào được.”

“Tớ vẫn cứ nghĩ,” Thẩm An Nhược ngừng lại một lúc: “Cái gọi là người thứ ba không phải là người chen vào giữa mà là người thử thách tình yêu của hai vợ chồng.”

“Luận điệu này của cậu thật kì lạ. Sao vậy? Nhà cậu có chuyện gì à? Chồng cậu ngoại tình, hay cậu định ngoại tình thế?”

Thẩm An Nhược im lặng không nói gì, Hạ Thu Nhận đột nhiên đập bàn đứng dậy: “Không lẽ là thật? Đàn ông là thứ không tốt đẹp gì!”

“Cậu bình tĩnh đi, xin cậu đó. Không phải thế, chỉ là một vài việc tớ không thể nghĩ thông được.”

“Không nghĩ thông được thì đừng nghĩ nữa, sao cứ phải làm cho rõ ràng ra chứ? Cứ như vậy thật khó chịu.”

“Cũng không cần thiết, đúng ra chẳng phải chuyện của tớ. Còn nữa, Thu Nhận, cậu nói đúng, nếu vợ chồng có vấn đề thì không thể đổ trách nhiệm lên người khác. Có thêm nhiều rắc rối khác bên ngoài nữa cũng chỉ là thêm xúc tác chứ không phải nguyên nhân, kể cả có thêm nguyên nhân gì thì đây cũng là chuyện sớm muộn.”

“Thẩm An Nhược, cậu đúng là nhát gan, lúc nào cũng suy nghĩ tiêu cực.” Hạ Thu Nhận bỗng cảm thấy chẳng biết nói gì cho phải.

Mấy ngày sau, đúng lúc vừa tan sở thì Trình Thiếu Thần gọi điện cho cô: “Tối nay có tiệc, được nghỉ thì về nhà thay quần áo đi nhé.”

Dạo này hai người nói chuyện với nhau không có câu hỏi nào, chỉ toàn câu khẳng định.

“Tối em bận rồi.” Thẩm An Nhược cũng chẳng vui vẻ gì.

“Tiệc mừng thọ dì Lý sáu mươi tuổi, dì nói rất muốn gặp em.”

“Dì Lý là ai? Em cũng chẳng phải nhân vật quá quan trọng. Em nói rồi, tối nay em có việc.”

“Tám giờ tối tiệc bắt đầu, bây giờ anh có việc, trước bảy rưỡi anh về nhà đón em. Anh cúp máy đây, lát gặp.”

Đập máy xong, Thẩm An Nhược mãi không có phản ứng gì. Trình Thiếu Thần rất ít khi yêu cầu cô cùng tham gia mấy bữa tiệc rượu, mà nếu có, cô từ chối, anh cũng không ép.

Nghĩ một lúc, cuối cùng cô về nhà đúng giờ, khi trang điểm và thay xong bộ lễ phục màu đen, Trình Thiếu Thần cũng về tới nơi, nhìn chằm chằm cô mấy giây: “Em mặc màu đen trông tái lắm, như người vừa bị bệnh.”

Cô quay về phòng, lau son hồng nhạt trên môi đi, tô lại bằng màu đỏ đậm rồi nói: “Thế này đã được chưa, thưa anh Trình?”

“Em thấy hợp là được rồi.” Trình Thiếu Thần cũng lười không muốn ý kiến gì.

Chính Thẩm An Nhược cũng tự thấy cô lúc này rất thích hợp để tới dạ hội hóa trang ma cà rồng.

Trình Thiệu Thần dừng xe trước một cửa hàng trang sức rất lớn.

“Gi vậy?”

“Em không đeo vòng cổ.”

“Người phụ nữ không tự tin về bản thân mới cần dùng đến trang sức.”

“Em đừng hiểu nhầm. Anh chỉ nghĩ cổ áo em rộng quá.”

Nhân viên trong cửa hàng nhìn thấy hai người quần áo chỉnh tề bước vào liền nở nụ cười thân thiện, ân cần tiếp đón. Các kiểu vòng cổ lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn, vô cùng tinh tế tao nhã.

“Chị xem, bên này toàn là các mẫu mới, rất hợp với chị. Chị thích kiểu nào?”

Thẩm An Nhược cười: “Kiểu nào đắt nhất? Lấy kiểu đó đi.”

Nụ cười của nhân viên bán hàng vẫn tươi như trước, chỉ hơi bối rối, lén nhìn về phía Trình Thiệu Thần đang ngồi đọc tạp chí ở khu chờ phía xa.

Thẩm An Nhược thấy khá quen thuộc với kiến trúc hoa lệ sáng rực nơi này, chợt nhớ ra trước đây Trình Thiệu Thần đã từng đưa cô đi dự một bữa tiệc ở đây. Lý phu nhân chính là bà mối nổi tiếng ở thành phố này, năm đó Trình Thiệu Thần gọi bà là ‘Lý tú bà’. Chuyện xảy ra hôm đó hiện rõ mồn một trước mắt khiến cô chợt thấy tim đập mạnh. Trình Thiệu Thần đã đi trước mấy bước, thấy cô vẫn chưa đi, liền quay lại nắm lấy tay cô.

Đời người là một sân khấu lớn, mấy phút trước hai người vẫn xem nhau là người đứng, giờ phút này lại như đôi uyên ương tình cảm sâu nặng.

Bữa tiệc của Lý phu nhân rất hoành tráng, người ra kẻ vào như nước. Được một lát Trình Thiệu Thần đã muốn rời đi, cô biết anh cũng không thích những nơi như thế này. Cô tự đi tìm chút đồ ăn, thỉnh thoảng cùng người lạ bắt chuyện vài câu, tránh né mấy người muốn tiến tới hoặc ánh nhìn không thân thiện, cũng gặp vài gương mặt khá quen nhưng không mấy thân thiết, rồi bỗng nhiên nhìn thấy Tần Tử Yên, sao chị ấy lại ở đây. Chị mặc một bộ sườn xám màu tím nhạt trông vô cùng nhã nhặn, đang cùng một chàng trai khiêu vũ. Thẩm An Nhược đứng nhìn từ xa một lúc, trong lòng cũng phải thừa nhận người đẹp thì góc nào cũng đẹp.

Đại sảnh rất đông người, không khí cũng không thoải mái. Thẩm An Nhược vẫn chưa quen đi giày cao gót nên bước đi rất thận trọng, tránh được một người mời khiêu vũ, vào phòng vệ sinh định tô lại lớp son, lúc này ăn chút đồ nên son đã bị mờ đi. Biệt thự rộng lớn đèn đuốc rực rỡ, chỗ nào cũng sáng trưng, dãy hành lang dài treo một loạt tranh, nhìn tổng thể có chút rối mắt nhưng tất cả đều là bản gốc, rất đáng để thưởng thức. Thẩm An Nhược chăm chú xem tranh, cô chậm chậm đi sát từng bức để quan sát, sau đó đi tới một cánh cửa lớn, hướng tầm nhìn vào bên trong, cách trang trí rất quen thuộc, những ký ức bỗng tràn về, cô khẽ mỉm cười, định vào trong xem một chút, nghĩ ngợi giây lát, cuối cùng ngăn bước chân mình lại, ngẩng đầu tiếp tục xem những bức tranh trên tường.

Thẩm An Nhược đi lên tầng ba, cô nhìn xuống qua khe hở ở cầu thang, ở đây có một cảm giác rất lạ, như của người từ trên cao liếc xuống quan sát mọi thứ phía dưới, có người tán tỉnh nhau trên sàn nhảy, có người nép trong góc tường ôm ấp nhau, cũng có người đứng bên cầu thang thì thầm nói chuyện. Ở vị trí của Thẩm An Nhược, có thể thấy Trình Thiệu Thần thờ ơ cầm điều thuốc trên tay, thong dong bước vào phía sau cánh cửa. Mấy phút trước, hình như cũng có một bóng người mặc đồ tím nhạt nhẹ lướt vào. Cô đứng đó trong yên lặng một lúc rồi quyết định đi ra ngoài tản bộ.

Vườn sau nhà trồng hoa hồng, dưới ánh trăng toát lên vẻ đẹp mê hồn, mùi hương cũng theo gió mơ hồ phiêu tán. Cô ngồi xuống chiếc ghế gỗ trong vườn, ánh trăng bao la, gió nhẹ thoảng qua, khung cảnh rất thích hợp để nói chuyện tình cảm. Chân đau quá nên cô cúi người tháo giày ra, đan chân vào nhau rồi dẫm lên giày. Trong vườn cũng có người khác nhưng cô ngồi ở góc khuất, sẽ không ai để ý.

Cô ngồi đó khá lâu, không khí bên ngoài thật thoải mái, chợt có người từ biệt thự vội vàng đi ra. Cô nhận ra vì tối nay không có nhiều người mặc đồ tím. Tần Tử Yên đi rất nhanh, vừa khéo đi ngang qua trước mắt

cô. Thẩm An Nhược ngồi gọn vào hơn nữa, cô vốn đã trốn vào chỗ tối không ai để ý nhưng nhờ ánh trăng sáng, cô vẫn nhìn rõ trên khuôn mặt Tần Tử Yên là hai hàng nước mắt.

Thẩm An Nhược ngẩn ra ở đó một hồi, nghĩ lại những chuyện đã qua, sau đó phát hiện ra có người đang nhìn mình, ngẩng đầu lên thì thấy Trình Thiệu Thần không hiểu từ bao giờ đã đứng trước mặt cô. Anh vẫn thích làm cô giật mình, lần này thì không, không biết anh đã ở đây nhìn cô bao lâu rồi. Anh đứng ngược sáng nên cô không nhận ra thái độ của anh.

“Về thôi.”

“Tiệc tàn rồi à?”

“Vẫn chưa, nhưng việc của anh đã giải quyết xong rồi. Cả tối nay không thấy em đâu, cũng không mang theo điện thoại.” Giọng anh vẫn hết sức bình thản.

“Sao anh biết em ở đây?”

“Có người thấy em đi ra ngoài, anh ra chỗ khuất để tìm.”

Thẩm An Nhược cúi xuống tìm giày, ngồi lâu quá chân đã hơi tê, phát hiện đôi giày đã bị mình đá ra khá xa. Trình Thiệu Thần nhặt giày về giúp cô, cô định đưa tay ra, nào ngờ anh ngồi xuống đi giày vào cho cô, ngay cả dây giày cũng buộc rất cẩn thận. Thẩm An Nhược ngậy người ra rồi đứng dậy, chợt không biết phải nói gì, Trình Thiệu Thần cũng im lặng. Được một lúc, vô tình ngoảnh đầu lại, bắt gặp Tần Tử Yên không biết từ bao giờ đã đứng cách đó không xa, nhìn về phía hai người. Ánh trăng đã ngả về Tây, góc khuất cô đứng nay đã được ánh trăng bao phủ.

Trình Thiệu Thần uống một chút rượu, trên đường lái xe chậm nhưng vẫn rất vững vàng, thậm chí còn ổn định hơn bình thường, mắt anh chỉ nhìn về phía trước mà không nói gì. Thẩm An Nhược thấy hơi đau đầu, dựa vào cửa kính xe gần như ngủ thiếp đi. Cầu thang máy cũng chậm hơn ngày thường, hai người họ dù coi nhau như không khí nhưng bầu không khí xung quanh vẫn đặc quánh, làm người ta thấy khó thở. Trình Thiệu Thần bỗng phá tan sự im lặng: “Em có khăn tay không?”

Thẩm An Nhược lấy từ trong túi ra đưa anh.

Trình Thiệu Thần cầm lấy khăn, đột nhiên kéo cô lại lau hết son trên môi, anh khá mạnh tay làm cô đau, chỗ bị anh giữ và môi đều rất đau.

Một tiếng “Đình” vang lên, cuối cùng cũng đến nơi, cửa thang máy mở ra, Thẩm An Nhược lập tức đẩy anh ra, tìm chìa khóa mở cửa. Trình Thiệu Thần đi theo sau cô, thấy cô đóng cửa lại liền dè cô vào cửa mà hôn một cách mãnh liệt, anh rất ít khi hôn cô như vậy.

Thẩm An Nhược gắng sức vùng vẫy, không những không thoát ra được mà còn bị anh xé hết áo váy. Bộ váy này vốn kiem vải, trước ngực khoét sâu, sau lưng hở hơn nữa, phía dưới cũng ngắn, Thẩm An Nhược thở hổn hển, sống chết lấy tay đẩy anh ra: “Đừng làm hỏng váy của em.”

“Anh ghét cái váy này.” Anh xé toạc phần áo phía trên rồi tiến vào từ phía dưới chân váy, động tác vô cùng thô lỗ.

Anh vốn ưa sạch sẽ, không thích mùi nước hoa, ghét nhất là lớp mỹ phẩm trên mặt, ít khi chưa tắm mà làm việc này. Thực ra cô cũng là người sạch sẽ, từ chỗ đồng người về là cảm thấy khó chịu. Thẩm An Nhược dùng toàn bộ sức lực đẩy anh ra: “Em muốn đi tắm.”

Hai người nằm trên giường, cách nhau thật xa, mỗi người một ý nghĩ. Đã rất lâu bọn họ không ngủ cùng nhau nên có chút hờ hững, vì thế mà Thẩm An Nhược thấy rất không thoải mái. Bỗng nhiên Trình Thiệu Thần tiến lại gần cô, ôm cô vào trong lòng, chậm rãi lướt những ngón tay thon dài của mình xuống xương quai xanh rồi dừng lại ở bụng dưới của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, môi anh cũng mơn trớn tai cô, đột nhiên dịu dàng vô cùng. Thẩm An Nhược chợt thấy sợ, hít sâu vào một hơi, nghe thấy Trình Thiệu Thần khẽ nói vào tai, hơi thở nóng ấm khiến cô ngứa ngáy nhưng lời lẽ rất lạnh lùng: “Thẩm An Nhược, anh không hiểu, em không muốn có con thì cứ nói với anh, anh không ép. Sao lại phải uống thuốc làm khổ bản thân như vậy?”

Hết tập I

12. Chương 12

Mấy hôm sau, Thẩm An Nhược nhớ lại bộ dạng lúc Trình Thiệu Thần nói mà trong lòng vẫn còn sợ hãi. Anh rõ là coi cô như thú cưng, dịu dàng ôm vào lòng mà lời lẽ lại lạnh như băng. Cô đang định giải thích bỗng cảm thấy chẳng có chút hứng thú nào.

Gần đây cô luôn đi kiểm tra phụ khoa định kì, lúc trước kết quả cho thấy có chút vấn đề, bác sĩ khuyên cô dùng thuốc điều trị lại có thể tránh thai. Quả thực là cũng có người trực tiếp dùng loại thuốc này để thay thế thuốc tránh thai, bởi nó rất bí mật, ít ai biết đến công dụng này.

Cô không hề có ý giấu Trình Thiệu Thần, cũng đã vứt vỏ thuốc vào thùng rác, không ngờ anh vẫn biết. Dù sao cô cũng có tâm ý riêng, lúc biết loại thuốc này còn có công dụng khác, cô vẫn dùng mà không quan tâm đến các gợi ý khác của bác sĩ.

Cũng được, tùy anh hiểu. Thực ra hôm qua lúc Trình Thiệu Thần tức giận, trong thâm tâm cô thấy chút gì đó vui sướng rất nhỏ nhen.

Từ hôm đó trở đi, mối quan hệ giữa hai người càng lạnh nhạt, hết như hai người qua đường, đến nói chuyện điện thoại cũng không, đã rất nhiều ngày rồi không thấy mặt nhau. Trình Thiệu Thần có mấy căn nhà cô không biết, nhưng chỗ anh từng ở, từ sau khi kết hôn cô chưa từng về đó, nơi đó gần công ty hơn, Thẩm An Nhược quay lại căn nhà trước đây cô sống, hiếm hoi lắm mới về nhà lấy ít đồ, cô cũng cố ý chọn lúc Trình Thiệu Thần không có nhà để về.

Giống như trò chơi xếp gỗ lúc nhỏ vậy, muốn xây được một căn nhà phải cần rất nhiều thời gian, cẩn thận, tỉ mỉ từng chút một, lo lắng không biết lúc nào nó sập, nhưng lúc định phá bỏ thì chỉ cần một ngón tay, nhẹ nhàng đẩy một cái.

Thực ra cũng chỉ là đội người kia mở lời, chẳng ai muốn là người nói trước.

Có lúc Thẩm An Nhược không thể không phục khả năng liệu sự như thần của Trình Thiệu Thần. Sự hỗn loạn ở Chính Dương càng lúc càng tăng lên, quả nhiên cấp trên cũ của cô Trương Hiệu Lễ bị đẩy lên ‘đài’, chắc chắn phải đối mặt với quyết định thời việc. Thẩm An Nhược vẫn cố chấp làm người chăm chỉ, kiểm tra dữ liệu hồ sơ, sửa lại một bản báo cáo rồi trình lên cấp trên. Cô cũng biết mình bị Trình Thiệu Thần nói trúng, liền vỡ ngớ ngẩn, cuối cùng chính sếp Trương phải gọi điện cho cô nói: “Thẩm An Nhược, cháu lại hồ đồ rồi, trước đây chú dạy cháu như thế nào?”

Cô biết lý do tại sao sếp Tiền và sếp Trương vốn không hợp nhau, lần này là kết quả của cuộc đấu đá giữa các thế lực trong nội bộ. Một đội mười mấy người đồng lòng, tổn bao sức lực mới thấy một dự án khả quan, lại bị ủy viên hội đồng ban quản trị bắt ngưng lại. Bọn họ vì dự án này mà tranh luận suốt đêm, cũng từng có người đến vùng hẻo lánh công tác hơn một tháng. Giờ đây tất cả khó khăn đều đã qua, mọi mối quan hệ đều đã giải quyết xong thì lại bị yêu cầu tạm thời dừng lại không lý do. Đa số mọi người trong đội năm đó đều từng là cấp dưới của sếp Trương.

Chủ tịch Nghê tìm cô tâm sự: “An Nhược, cháu phải hiểu rõ, có nhiều lúc chúng ta phải học cách thỏa hiệp”, rồi lại nói: “Đứng trước lợi ích của tập thể, nên hy sinh lợi ích cá nhân.”

Những chuyện này cô đều hiểu rõ nhưng cần thời gian để thích nghi, vậy nên hiện giờ vẫn rất phiền muộn.

“An Nhược, nhiều thứ cháu cố sức giữ lấy mà chẳng cần biết là có đúng hay không. Có lúc cháu cố chấp quá, hôm trước chú gặp Thiệu Thần rồi, có nhắc đến cháu...”

Cô đang cúi đầu im lặng không nói gì, nghe thấy tên Trình Thiệu Thần liền ngẩng đầu lên.

“À, thật ra cũng không có gì. Đúng rồi, dạo này quan hệ giữa Thiệu Thần và lão Trình đã tốt hơn rồi, hoạt động của An Khải gần đây xem ra là do Thiệu Thần chỉ đạo. Nghe lão Trình nói Thiệu Thần nên sớm về An Khải. Do đó cháu...”

Cô không biết, hoàn toàn không biết, hóa ra Trình Thiếu Thần đã chuẩn bị xong xuôi việc rời bỏ cô còn cô vẫn chẳng cảm thấy gì cả.

Lúc công việc khó khăn nhất, Thẩm An Nhược đến công ty chẳng biết phải làm gì. Hôm đó có một cô gái đến công ty, khóc lóc làm loạn cả lên, cô ta vốn là vợ của một nhân viên, đến đây vạch mặt người chồng ngoại tình. Chủ tịch công đoàn là nam, khuyên giải cô ta nửa ngày không được, cuối cùng đành phải nhờ đến cứu viện: “Ai ra nói với cô gái kia đi, tôi hết cách rồi. An Nhược, em với cô ta tầm tuổi nhau, em ra xem giúp được gì không đi.”

Thẩm An Nhược ngồi trong phòng tiếp khách, nghe cô gái trạc tuổi mình sụt sùi, cô ta khóc nguyên một giờ đồng hồ, vừa khóc vừa kể chuyện từ lúc mới quen nhau đến vụ đối chất tối qua. Thậ ra người đàn ông kia là chiến hữu của cô, cô gái cũng là đồng nghiệp mà cô biết, An Nhược hiểu rõ mối quan hệ của bọn họ, trước đây cô thấy hoang đường nhưng giờ nhìn lại bỗng thấy thông cảm.

Cô không khuyên nhủ, chỉ ngồi bên đưa khăn giấy, đợi đến khi cô ta khóc mệt rồi tự ngừng, ủ rũ nói: “Quãng thời gian đẹp nhất tôi đã dâng hiến cho anh ta, cả trái tim này tôi cũng tặng anh ta, vậy mà sao đến cơ sự này?”

“Cuối cùng là vì cô còn yêu anh ta hay là vì cô không cam tâm?” Thẩm An Nhược bỗng hỏi.

“Tôi không rõ. Nhưng tôi nghĩ thông rồi, tệ hơn nữa thì ly hôn thôi.” Cô gái đó rửa mặt xong, cũng là một người xinh đẹp, khá đẹp đôi với đồng nghiệp của cô, vụ ồn ào vừa rồi cứ như diễn tập kịch bản vậy. Cô nàng thông thả bỏ đi rồi, Thẩm An Nhược mới bắt đầu thấy đau đầu, lúc này thật quá ảm ỉ.

Tối đó Hạ Thu Nhận tìm cô, nói có mấy người bạn đại học đến vùng này du lịch, muốn tìm bạn cũ ở đây gặp mặt, vì thế đến tìm cô trước.

Bao năm không gặp, bạn bè vô cùng thân mật, uống rất nhiều rượu. Không ngờ Giang Hạo Dương cũng ở đó.

Thực ra không có mấy người biết hai người bọn họ từng qua lại, trừ Hạ Thu Nhận, cho nên khi đối mặt cùng mọi người cô cũng không thấy ngại ngùng. Mọi người nhắc đến chuyện tan tan hợp hợp mấy năm nay, những cặp đẹp đôi thì chia tay, những cặp tưởng như không đội trời chung thì lại kết hôn, thế gian này thật khó đoán.

Bọn họ uống đến tận khuya mới giải tán. Biết trước sẽ uống nhiều rượu nên không ai lái xe đến, Giang Hạo Dương vậy taxi cho cô và Hạ Thu Nhận về nhà.

“Em tự đi cũng được.” Thẩm An Nhược nhấn mạnh nhưng không ai để ý lời cô. Nhà Hạ Thu Nhận gần đây nên cuối cùng trên xe chỉ còn cô.

Cô uống khá nhiều, hoặc có thể đã lâu rồi không uống rượu, từ lượng giảm đi nhiều, bỗng thấy chóng mặt, mơ màng tựa vào ghế sau.

“Em không nên uống nhiều như vậy.” Giang Hạo Dương bình thản nói.

Thẩm An Nhược đang im lặng bỗng nói: “Anh Giang, năm đó vì sao chúng mình chia tay?”

Hồi lâu không thấy trả lời, Thẩm An Nhược liếc anh một cái, giữa ánh đèn đường tranh tối tranh sáng, anh mím môi, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Gần đây em hay tình cờ nghĩ tại sao năm đó chúng ta lại chia tay. Anh đoán xem, em nghĩ mãi mà chẳng nghĩ ra nổi lý do.”

“Anh cũng không nhớ.”

“Anh đã bao giờ thấy hối tiếc chưa?”

“An Nhược, em say rồi.”

Cô thấy buồn ngủ, lát sau không tự chủ mà nói: “Em cứ nghĩ mình sẽ không đi vào vết xe đổ này nữa...”

Trong cơn mơ màng cô thấy xe chạy về hướng ngược lại căn hộ của mình.

“Dừng xe, bác tài đi sai đường rồi.”

“Khu Bích Hải đúng không? Đúng rồi mà?” Người tài xế thấy cô nghi ngờ nghiệp vụ của mình nên cảm thấy không hài lòng.

“Bây giờ tôi không...” Thẩm An Nhược bỗng thấy không ổn nên bỏ lửng câu nói rồi từ từ ngồi lại ghế sau, cảm thấy mình chẳng còn chút sức nào, đành nhắm mắt lại.

Lúc mơ màng, nghe thấy Giang Hạo Dương chậm rãi nói: “Có những lời không nên tùy tiện nói ra. Chỉ cần không nói ra thì có thể giả vờ như không có chuyện gì. Bởi vì lời đã nói ra sẽ vĩnh viễn không cách nào rút lại được.”

“Giả vờ? Giả thì vẫn cứ là giả mà thôi.”

Thẩm An Nhược định sau khi Giang Hạo Dương đi sẽ gọi một chiếc xe khác trở về khu Ngân Anh, thật không ngờ oan gia ngõ hẹp, vừa mở cửa xe đã gặp ngay Trình Thiệu Thần đang bước từ trong xe ra. Cô biết sắc mặt mình nhất định trông rất khó coi.

Trình Thiệu Thần không nhìn đến cô, lập tức quay sang Giang Hạo Dương cười niềm nở, giữ nguyên phong độ: “Cục trưởng Giang, đã lâu không gặp.” Sau đó tiến lên đỡ Thẩm An Nhược đang đứng không vững. Anh vừa chạm vào bả vai, cô đã vô thức lùi lại phía sau, vì lùi quá vội mà lao đảo một chút, thế nào lại ngã vào lòng Giang Hạo Dương, anh ta cũng nhanh nhẹn ôm lấy cô rồi không nói không rằng, chuyển cô qua bên Trình Thiệu Thần.

“Tối nay có mấy người bạn cũ từ nơi khác tới, tụ tập với nhau một chút, lâu ngày không gặp nên uống hơi nhiều.” Giang Hạo Dương đi thẳng vào vấn đề, cười cười.

“Cảm ơn, làm phiền anh rồi.”

“Không sao.”

Trình Thiệu Thần giữ lấy vai Thẩm An Nhược đẩy về dịu dàng quan tâm, đi thẳng tới cầu thang máy. Cô định gạt tay anh ra nhưng nghĩ trong thang máy có camera nên thôi. Lúc vào phòng, anh thả cô xuống sofa làm dạ dày cô muốn lộn nhào, tưởng sắp nôn đến nơi.

Thẩm An Nhược định thần lại, vốn định trở về căn hộ của mình, không ngờ gặp anh, lẽ nào mấy hôm nay anh đều ở nhà? Muộn thế này, lại chóng mặt như vậy, tự trọng và thoải mái, điều gì quan trọng hơn đây? Cô ôm trán đau khổ nghĩ ngợi.

Trình Thiệu Thần châm thuốc, rít một hơi, thái độ như không có gì, lạnh lùng liếc nhìn cô, khói thuốc của anh vẩn vút bay tới đầu mũi cô.

Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy bứt rứt: “Xin anh đẩy, ngửi mùi thuốc lá em thấy buồn nôn.”

“Em nhìn thấy anh là buồn nôn chứ gì.”

“Em mệt lắm, không muốn cãi nhau với anh.”

“Bao giờ hết mệt mà muốn cãi nhau thì báo anh.”

“Em không có gì để nói với anh nữa cả.”

“Anh thì có nhiều chuyện muốn nói lắm, ví dụ như bàn luận về bộ phim Random Harvest chẳng hạn.”

Thẩm An Nhược cười nhạt: “Thật buồn cười, Trình Thiệu Thần, hai chúng ta ra nông nổi này thì liên quan gì đến người khác.”

“Không liên quan à? Tỉnh mộng xưa nên cảm thấy không chịu nổi hiện tại sao?”

“Anh không phải cay nghiệt như thế, thật quá ảnh hưởng đến khí chất. Còn nữa, anh có tư cách gì mà dạy dỗ em?”

“Thẩm An Nhược, bây giờ em vẫn còn là bà Trình đó.”

Thẩm An Nhược thấy càng mệt mỏi, bả vai dường như không chịu nổi gánh nặng nữa: “Trình Thiếu Thần, chúng ta cãi nhau thế này có ý nghĩa gì không? Em muốn đi ngủ.” Cô cầm túi xách của mình lên, cứ thế quay đi dù bước chân không còn vững nữa.

“Thẩm An Nhược” tiếng Trình Thiếu Thần vang lên phía sau, lộ vẻ mệt mỏi, “Anh nhớ trước đây rất nhiều lần em hỏi tại sao anh lại lấy em.”

Thẩm An Nhược dừng lại, im lặng.

“Lúc đó anh cảm thấy, sống cùng em rất thoải mái, rất dễ chịu, như được quay về thời niên thiếu vô lo vô nghĩ. Nhưng giờ đây em khiến anh mệt mỏi quá.”

“Anh đã biết đây là lựa chọn sai lầm rồi, chỉ bằng sửa luôn đi.”

“Ý em là gì?”

“Anh đã từng nói với em, phương hướng sai rồi mà vẫn tiếp tục đầu tư thì tổn thất càng lớn, hành động này càng ngu ngốc hơn. Anh vốn là người thông minh phải không?”

Trình Thiếu Thần cũng im lặng, đợi cô nói nốt.

Lời nói đã ra đến đầu lưỡi, muốn nuốt lại nhưng cuối cùng vẫn tuôn ra, có lẽ cũng vì chút hơi men, cô mở lời: “Chúng ta ly hôn đi.”

“Anh không muốn nửa đêm nói những chuyện vớ vẩn này. Em say rồi đấy.”

“Em vẫn nhớ năm đó anh muốn cưới em, anh cho em ba tháng suy nghĩ. Trình Thiếu Thần, em cũng sẽ đợi ba tháng. Ba tháng sau, em sẽ đưa đơn. Hiện tại em không say, anh rõ chưa.”

Thẩm An Nhược có buổi tiệc ở khu phía Đông, lúc lái xe về qua nhà của anh và cô, nghĩ tới mấy chứng chỉ nghiệp vụ đạo diễn gần đây cần dùng đến, cô định về nhà lấy, không ngờ gặp Trình Thiếu Thần nên không về nữa. Sau câu chuyện tối hôm đó, Trình Thiếu Thần coi cô như không khí, đẩy cửa đi ra.

Cô ở tầng dưới quan sát một lúc lâu, đèn vẫn tắt. Cô không thể vào xem chỗ đỗ xe bởi có camera ở tầng trên. Về sau lại nghĩ sao mình phải sợ Trình Thiếu Thần, anh không phải yêu quái, cùng lắm chỉ bức mình một lúc thôi, chả mấy khi tiện đường thế này.

Tạ ơn trời đất, Trình Thiếu Thần không ở nhà thật. Cô tìm đủ giấy tờ, lấy thêm mấy bộ quần áo ném vào vali rồi ngồi trên chiếc ghế trước giá sách ngáy người một lát. Trên bàn có bức ảnh hai người chụp chung, là Tịnh Nhã năm đó lấy ảnh cưới hai người ra để photoshop, Thẩm An Nhược mặc váy cưới ngồi trong lòng bàn tay Trình Thiếu Thần, nhìn cứ như quảng cáo cho hãng điện thoại nào đó vậy.

Có một số chuyện hai người bọn họ rất giống nhau, ví như hai người đều thấy việc treo một bức ảnh cưới to trong nhà thật ngốc nghếch, nên trong nhà không hề có ảnh cỡ to, lần trước mẹ An Nhược đến chơi cũng nhắc mãi chuyện này. Tấm ảnh này vẫn ở đây vì An Nhược thích như vậy.

Cuối cùng lại kết thúc như thế này, thật ra nhiều lúc Trình Thiếu Thần đối với cô rất tốt. Đôi khi là thế, không hiểu sao quan hệ xấu đi, về sau lại không biết phải thế nào để trở lại như trước, Thẩm An Nhược thở dài một tiếng, đặt tấm ảnh trở về bàn. Một người kiêu ngạo như Trình Thiếu Thần tuyệt đối không chấp nhận người khác khiêu khích uy quyền của mình. Cô vốn nghĩ chẳng đến một tuần sẽ nhận được đơn xin ly hôn của anh, không ngờ anh vẫn bình thản như không. Còn cô sau khi nói xong, trong lòng tuy không tránh khỏi cảm giác trống vắng, nhưng thấy nhẹ nhõm hẳn. Có những lúc, chỉ cần kết thúc thôi cũng giống như được giải thoát, ai quan tâm có đau đớn hay không.

Thấy cũng đã mệt, cô xuống nhà.

Tới nơi cô mới biết số mình đúng là không tốt. Trình Thiếu Thần đang ngồi trên sofa, lẳng lặng nhìn cô đi xuống. Anh chỉ bật đèn bàn, ánh mắt mơ màng nhưng vô cùng khó đoán, có vẻ đã uống khá nhiều rượu. Vừa này cô ngồi trên gác ngăn ra hồi lâu, lại không để ý gì nên không thấy tiếng anh vào nhà. Hay anh đã ngồi đó từ trước rồi? Lúc mở cửa cô không nhìn về hướng phòng khách, mà anh vốn luôn thích ngồi một mình trong bóng tối.

“Cô Thẩm, hoan nghênh trở về.”

“Em phải đi bây giờ. Tạm biệt, anh Trình.”

“Muộn rồi mà vẫn có hẹn à?” Anh nhìn cô một lượt.

Cô liếc anh, không định trả lời, đi tiếp ra cửa, không ngờ Trình Thiếu Thần đã nhanh như chớp, đứng chặn trước mặt cô: “Ngồi xuống đi, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chúng ta chẳng còn gì để nói cả.” Thẩm An Nhược cẩn thận lùi lại, giữ một khoảng cách an toàn, từ rất lâu đã có người dạy cô không nên đứng gần đàn ông đang say.

“Lại đây uống với anh một ly, rượu nho loại thượng hạng của Đức đấy.” Trình Thiếu Thần nhã nhặn ngồi xuống sofa, lấy một ly rồi với tay đưa cho cô.

Rõ là đã uống nhiều nhưng trông anh vẫn rất tỉnh táo, tay cũng chẳng hề run. “Trình Thiếu Thần, anh uống nhiều rồi, đừng uống nữa.” Cô không cầm ly. Đã lâu không gặp, không hiểu anh có thói quen uống rượu ở nhà từ lúc nào.

Trình Thiếu Thần cười nhạt: “Anh uống ít hay nhiều, liên quan gì đến em?”

“Đúng, hoàn toàn không liên quan.” Thẩm An Nhược ghét nhất là người say, đặc biệt là đã say rồi nhưng trông vẫn tỉnh táo minh mẫn. Vấn đề cần suy nghĩ ngay lúc đó có nên ra cửa lấy xe đi về không. Cô ngoảnh đầu nhìn anh, bắt gặp ánh mắt của anh hướng về phía mình.

“Thẩm An Nhược, hôn nhân của chúng ta, ngay từ đầu em đã có chuẩn bị, cẩn thận chừa lại inh đường lui, lúc nào cũng trong tư thế sẵn sàng rời đi. Thế nào? Bây giờ là thời cơ tốt nhất, hay thực sự em nhịn không được nữa?” Cô phục nhất điểm này ở anh, bất kể anh nói gì đều có thể dùng giọng điệu kiểu ‘thời tiết hôm nay đẹp thật’, nói năng vô cùng điềm tĩnh.

Thẩm An Nhược im lặng nhìn anh, không nói gì.

“Thực ra không chỉ là hôn nhân, từ lúc chúng ta quen nhau, em đã không để bản thân lún vào, đúng không?”

Thẩm An Nhược cắn môi, né tránh mọi câu nói.

“Trước anh đã từng nghĩ, em không yêu anh cũng không sao, em khó tính một chút cũng không sao, ít nhất chúng ta vẫn rất hòa hợp, mà cái hôn nhân cần vốn là tình thân chứ không phải tình yêu. Nhưng anh không ngờ em chẳng hề có một chút lưu luyến nào, nói trở mặt là trở mặt, muốn đi là đi. Em coi anh là gì đây?”

Thẩm An Nhược đang cắn môi nhưng vẫn không kìm được bộc phát: “Trình Thiếu Thần, anh giả bộ thánh thiện quá đấy. Anh nói không để bản thân lún vào, không yêu anh nhưng anh cũng đã từng yêu em chưa? Anh đã từng coi em là vợ chưa? Hay chỉ như đang nuôi một con thú cưng thôi? Lúc vui anh chiều chuộng em, cười đùa với em, thấy em trang điểm xinh đẹp thì rất hài lòng, mang em ra ngoài cũng không sợ mất mặt. Còn lúc không vui thì mặc em ở nhà một mình, mấy ngày không thèm hỏi đến. Anh đối với em rất tốt, khăng khải hào phóng, anh cho em tự do, thậm chí có lúc rất dịu dàng. Nếu giờ em là người tình của anh, chắc chắn em sẽ rất mãn nguyện. Nhưng mà, Trình Thiếu Thần, em là vợ anh, anh đã bao giờ để ý đến cảm nhận của em chưa? Anh đã bao giờ nghĩ xem em thích gì, muốn gì chưa?”

“Được, anh nghe đây, em muốn gì?”

“Hiện giờ em chẳng muốn gì cả, chỉ muốn ly hôn.”

“Đừng mơ.”

“Trình Thiếu Thần, bản thân anh cũng hiểu rõ, lựa chọn ban đầu của anh có quá nhiều sai lầm, sao không thẳng thắn một chút? Anh không cam lòng sao? Bởi vì em không đau lòng, không tuyệt vọng, không yêu anh đến chết đi sống lại mà cứ thế này ra đi, khiến anh cảm thấy không thỏa mãn được thói hư vinh đúng không?”

“Cô Thẩm, hãy chú ý cách dùng từ.”

“Hay là anh không muốn để em là người đòi ly hôn trước? Vậy thì, anh vờ như em chưa từng nói mấy câu đó đi, sau đó anh nói lại là được rồi. Anh thích tặng em quà đúng không? Thế thì anh đồng ý ly hôn đi, coi như món quà cuối cùng anh tặng em.”

“Thẩm An Nhược, em thử nhắc lại mấy câu đó trước mặt anh xem.” Ánh mắt Trình Thiệu Thần trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Thẩm An Nhược nói rất nhiều, bỗng cảm thấy vừa khát nước vừa hết sức phiền muộn, cô cầm lấy ly rượu lúc này Trình Thiệu Thần đưa, uống cạn một hơi. Cô uống quá nhanh, cuối cùng bị sặc, ho liên hồi.

Trình Thiệu Thần định đưa tay lên, bỗng nhiên lại thu về, chỉ nhìn cô như sắp khóc đến nơi.

“Anh không hề biết, thì ra em bất mãn với anh như vậy, từ lúc bắt đầu đã mệt mỏi, kéo dài mãi đến bây giờ. Anh vẫn đang nghĩ vì đâu mà dạo này em hay cáu, lẽ nào là vì Tần Tử Yên?”

“Em không quan tâm mối quan hệ của anh và Tần Tử Yên là gì.”

“Đúng, em không quan tâm, Tần Tử Yên chẳng qua chỉ là cái cớ của em mà thôi, cô ấy và anh ra sao đều chẳng có nghĩa lý gì hết. Quan trọng là, cuối cùng em cũng tìm ra cái cớ để em làm ầm lên với anh. Cơ hội này chắc em phải đợi lâu lắm rồi.”

“Anh nói đúng, Trình Thiệu Thần, đúng là như vậy đó. Bây giờ anh mới thấy mệt mỏi nhưng em đã chán từ lâu lắm rồi, không hiểu sao lại lấy anh, không hiểu vì sao lúc đó chúng ta lại có thể ở bên nhau.”

“Em không biết à? Anh lại hiểu rất rõ.” Trình Thiệu Thần lạnh lùng nhìn cô, “Bởi vì lúc đó em thất tình, em cần người ở bên cho bớt cô đơn. Cũng bởi vì, người đó xuất hiện đúng lúc, khí chất lại khá giống bạn trai cũ của em, nên em mới cảm thấy quen thân.”

Bầu không khí vô cùng bức bối như đang chờ đợi một trận mưa xối xả trút xuống, Thẩm An Nhược chết lặng nhìn anh, đợi anh nói tiếp.

“Sao? Thẩm An Nhược, tại sao em lại có thái độ như vậy? Năm đó, có đúng là em coi anh như người thay thế, bù đắp cho khoảng trống trong lòng không? Nhưng hiện tại, em phát hiện ra, bên ngoài giống nhau nhưng bên trong không có điểm tương đồng nên em càng thất vọng hơn phải không? Em rất hối hận vì năm đó đã dứt khoát chia tay anh ta, có đúng không?”

“Anh nói đúng, nếu hôn nhân chẳng qua chỉ như thế này, tại sao năm đó em không nhẫn nhịn hơn chút nữa, chỉ ít hôm nay chúng ta đã không tỏ ra căm ghét nhau.” Trình Thiệu Thần đâm trúng nỗi lòng sâu kín của cô, vốn đã quên từ lâu nay lại bị khơi ra, Thẩm An Nhược cảm thấy bị xúc phạm, không suy nghĩ, cứ thế hét lên.

Những người đang cãi nhau đầu óc đều phát hỏa, một khi đã tranh cãi là không cần lựa chọn từ ngữ, lời nào thốt ra cũng rất khó nghe, ra sức làm tổn thương đối phương.

Cô vốn tưởng Trình Thiệu Thần sẽ trở mặt, không ngờ anh vẫn rất bình tĩnh, rót thêm một ly rượu đưa cho cô: “Uống thêm một ly nữa nhé Trình phu nhân, hôm nay em kích động hơn thường ngày đó.” Giọng anh bình thản không một chút dao động, “Thẩm An Nhược, làm người không nên thành thật như vậy, thỉnh thoảng cũng cần nói dối một chút.”

Anh quá điềm tĩnh, ánh mắt sâu thẳm, Thẩm An Nhược cảm thấy bất an, đẩy anh ra định đi, liền bị ghì chặt xuống sofa: “Đừng đi, anh vẫn chưa muốn để em đi.”

“Trình Thiệu Thần, chúng ta đừng nên như thế này nữa có được không. Thế cũng coi là có duyên phận, hợp được rồi cũng tan được thôi.” Thẩm An Nhược yếu ớt nói. Cô thật sự không quen tranh cãi với người khác đến cùng, đặc biệt là với anh, bọn họ dù hay cãi nhưng chưa bao giờ như thế này, cảm thấy chẳng còn chút hơi sức nào nữa.

Anh mỉm cười lạnh lùng, bẻ cả người cô ném lên ghế: “Tan được sao? Trình phu nhân, từ giờ đến thời hạn ba tháng của em vẫn còn dài lắm.”

“Anh tránh ra! Tránh xa em ra!” Anh đè lên ngực cô, khiến cô đau tức và chẳng thể thở nổi, cô hét lên rồi dùng hết sức đẩy anh ra, cuối cùng làm anh tức giận thật sự, giữ chặt tay cô, hôn xuống cổ, xương quai xanh, có lúc còn cắn cô, làm toàn thân cô tê dại và sợ hãi. Đêm đã rất khuya, râu anh cọ vào khiến da thịt đau đớn, những chỗ bị anh cắn lại càng đau hơn.

“Trình Thiếu Thần, đồ vô liêm sỉ!” Thẩm An Nhược giãy giụa bên dưới anh, “Cút ra! Đừng làm thế với em!”

“Thế này là vô liêm sỉ sao? Em quên rồi à? Em vẫn còn là vợ anh. Xem ra phải để anh nhắc em nhớ nghĩa vụ của người vợ là thế nào.” Anh bế xốc cô lên, nhanh nhẹn đi lên gác. Anh ôm cô rất chặt, tưởng như xương cốt muốn gãy lìa, liền mạng giãy ra thì nghe thấy Trình Thiếu Thần nói: “Em muốn cả hai ngã cầu thang à?” Cô bỗng dừng lại, chưa kịp định thần, anh đã lên tới nơi, đập cửa phòng ngủ rồi ném cô lên giường, đè cô xuống, giữ chặt cô trong lòng mình.

Cô không phải đối thủ của anh, vĩnh viễn là như vậy, cố gắng hết sức để kháng cự, cơ thể lại không chịu sự chi phối của ý chí. Anh cởi quần áo của cô ra, một tay giữ chặt hai tay cô, tay kia bắt đầu ra sức công kích. Chân cô cũng bị kẹp chặt, không thể cử động. Anh khiêu khích cô, giầy vò cô, dùng ngón tay, môi, cơ thể mình làm cô đắm chìm, khuất phục, hành động của anh khiến cô cảm thấy như bị làm nhục. Cuối cùng cô cũng bị hạ gục, động tác của anh thô bạo và mãnh liệt như muốn xé tan cơ thể cô. Thẩm An Nhược thấy không thể chịu nổi, lúc đầu cô cố nén không phát ra âm thanh nào, cắn môi đến bật máu nhưng rồi lại bật khóc phía dưới anh.

Thẩm An Nhược khóc, nhưng Trình Thiếu Thần chẳng có ý định dừng lại. Cô biết nước mắt của mình chỉ khiến anh hưng phấn hơn nhưng không tìm được những giọt nước mắt lần dài. Tâm trí cô trôi dạt tới một phương trời rất xa, ở đó có những giấc mơ đứt đoạn, trong mơ chẳng có gì nhưng cô thấy sợ hãi, hình như những nguy hiểm chưa biết tới vẫn đang chờ đợi cô. Chân tay đã được thả tự do nhưng cô đã mất đi sức phản kháng từ lâu, cảm giác mình hết như một con búp bê vải rách nát mặc cho chủ nhân của nó ác ý chà đạp giầy vò, không ngừng không nghỉ, chẳng có điểm dừng. Về sau cô không còn cảm thấy gì nữa, hồn phách phiêu du lơ lửng giữa không trung, đôi mắt đã khô cạn, nhìn xuống hai thân thể vẫn đang quấn quýt lấy nhau chơi một trò chơi nhảm chán hết lần này đến lần khác, hết như một bộ phim người lớn, có âm thanh mà không có lời thoại. Mọi chuyện xong xuôi, Thẩm An Nhược mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, không đủ sức để khóc nữa. Cô mơ hồ nghe thấy có người thì thầm vào tai cô “Anh xin lỗi” vô cùng nhỏ, hầu như không rõ.

Chiếc điện thoại trên bàn bồng đồ chuông, một lần, hai lần, màn hình tinh thể lỏng nhấp nháy ba chữ ‘Trình Thiếu Thần’, đập thẳng vào mắt cô... Thẩm An Nhược lấy gối đè lên đầu, chỉ muốn tắt đi. Hồi chuông thứ ba vừa dứt bỗng dừng hẳn, không gian lại trở về yên tĩnh.

Tối qua cô ngủ không ngon, khóc nhiều nên đầu đau buốt, chốc chốc lại giật mình vì giấc mơ, rất mệt và buồn ngủ nhưng vẫn nửa mơ nửa tỉnh. Trời đã hửng sáng, Trình Thiếu Thần nằm sấp trên giường ngủ li bì, vẫn nắm chặt cổ tay cô. Đây là lúc anh ngủ say nhất, không dễ bị đánh thức. Cô khẽ khàng rời khỏi giường, cẩn thận rút tay mình ra, nhặt bừa một bộ quần áo ở dưới đất khoác lên người, rón rén đi sang phòng khác, chỉ rửa mặt chứ không tắm rửa, thay quần áo rồi bỏ đi. Lúc đến cửa phòng ngủ, cô định ngoái đầu lại nhìn nhưng rồi kiên quyết rời đi.

Đường phố lúc sáng sớm thật yên bình, Thẩm An Nhược chậm chạp lái xe về nhà, cô đứng dưới vòi sen tắm nước nóng một giờ đồng hồ, cứ như vậy cho đến khi nhận ra nước nóng quá không thể thở nổi mới lần tường bước ra ngoài hít thở chút không khí. Trước đây do bệnh huyết áp thấp, có lần cô đã bị ngất trong lúc tắm, vì thế không dám làm bừa, cô quấn khăn tắm vào người rồi ngồi thừ ra một lúc lâu, sau thấy lạnh mới phát hiện từ lúc về nhà cô mở cửa sổ mà quên chưa đóng.

Thực ra cô vẫn rất bình tĩnh, đầu óc trống trơn, cứ như thể tối qua vừa xem một bộ phim người lớn, sự việc phát sinh trên kẻ khác, chỉ là quá nhập tâm nên tự mình cảm thấy đồng cảm, bây giờ nghĩ lại chỉ nhớ mang máng những cảnh chính chứ không nhớ kĩ từng chi tiết.

Thẩm An Nhược đi làm chút đồ ăn để chống đỡ cơn buồn ngủ đang kéo đến, nhìn bộ dạng mình trong gương, đôi mắt sưng húp, mặt tái nhợt như ma lại thấy thật buồn cười. Cô cứ ngồi trên giường đến tám giờ gọi điện đến công ty xin nghỉ ốm một buổi sáng.

Cuối cùng có thể ngủ ngon được rồi. Từ cái đêm bố mẹ bị bệnh mà không cho cô biết, điện thoại của cô không bao giờ tắt, trừ lúc hết pin, huống hồ cô cũng lo công ty gọi đến. Vừa mới ngủ được một lúc đã bị chuông điện thoại đánh thức, là số di động lạ. Do dự một lúc cô mới bắt máy, là thư kí của Trình Thiếu Thần: “Sếp Trình sáng nay không gọi được cho chị nên nhờ em báo với chị, sếp có việc gấp phải đi công tác,

bây giờ đang ra sân bay rồi.” Thẩm An Nhược thở phào. Đi cũng tốt, đỡ gập đỡ phiền.

Cô vẫn không chịu nghe điện thoại của Trình Thiệu Thần. Không tắt máy, cũng không ngắt cuộc gọi, chỉ là không nhắc máy. Con người ưa sĩ diện đó bị từ chối nhiều lần sẽ không cố bám lấy cô nữa, càng không chủ động xuất hiện trước mặt cô. Chỉ là cô nhận điện thoại của trợ lý Đàm nhiều hơn trước, không phải nói chuyện phiếm mà là những thông báo về lịch trình của Trình Thiệu Thần. Gần đây anh khá bận, phải đi lại suốt, theo lời trợ lý Đàm thì một ngày đi ba thành phố. Cô không rõ tại sao anh lại bận như thế, dù thế nào cũng chẳng liên quan đến cô.

Chuyên mục tâm sự dành cho các bạn nữ hằng đêm, có hôm nói đến bạo hành gia đình, có người khóc lóc kể lể, có người che giấu lấp liếm, có người cực kì phẫn nộ. Thật vớ vẩn, đúng là vạc áo cho người xem lưng. Chuyện chẳng có gì, thật sự là chẳng có gì, cô hoàn toàn chẳng hận thù gì, coi như lần đó là mở rộng tầm mắt, cô đã trở lại thành gỗ đá rồi. Chỉ là không muốn tiếp tục dây dưa nữa, cuối cùng thật sự đâu còn lại gì.

Hôm trước có một vị khách rất quan trọng, điểm đến tiếp theo là thành phố W, công ty cho xe đưa vị khách đến tận nơi. Thẩm An Nhược đi cùng, thấy cũng gần chỗ Ôn Tịnh Nhã nên quyết định đến thăm, sợ sau này không còn cơ hội.

Tịnh Nhã đi làm sớm, giờ lại nghỉ ở nhà không thời hạn, một phút cũng không rời con gái. Tên chính thức của A Ngu là Trình Thiển Ngữ, tên do bố chọn, quả nhiên vừa khéo với cái tên, lúc không cười rất giống bố, lúc cười lại giống mẹ.

“Anh Trình Thiệu Khanh chăm chị rất khéo.” Ôn Tịnh Nhã tự hào nói, chị đã gầy đi nhiều, không còn giống lúc mới sinh, thần sắc rất tốt, không buồn bực như trước đây.

Thực ra chỉ cần gặp người vô lo vô nghĩ thì bản thân cũng thấy vui. Tịnh Nhã hình như chưa biết chuyện gì, rít rít kể một đồng chuyện vui, thỉnh thoảng lại nhắc tới chuyện hồi nhỏ. Nhận ra Thẩm An Nhược ít nói hơn bình thường, ngừng lại một chút: “Em không khỏe à? Sao gầy đi nhiều thế? Em vốn đã gầy rồi.”

“Em vẫn thế mà. Đạo này đi tập nên mỡ biến thành thịt rồi.” Đây là câu trả lời Thẩm An Nhược dùng để nói với những ai hỏi mình như vậy.

“Thế à? Máy ngày trước Thiệu Thần về, nhìn cậu ấy cũng gầy đi nhiều lắm.”

Thẩm An Nhược càng im lặng, Tịnh Nhã vẫn không phát hiện ra: “Đạo này Thiệu Thần hay về nhà lắm, có vẻ thật sự muốn làm hòa với bố. Trước Thiệu Khanh nói với chị đừng nghĩ bố con họ cãi nhau cả ngày, thực ra rất hợp nhau, chỉ cần hai người ở bên cạnh, cãi nhau cũng được mà thảo luận cũng thế, người khác đều trở thành thừa thãi hết. Như vậy cũng tốt, cần bản không có chuyện gì to tát, cứ âm ỉ như vậy bao nhiêu năm qua rồi.”

“Đúng vậy, chắc bố vui lắm.”

“Đương nhiên, ngày nào bố cũng rất vui vẻ, ngay cả khi công ty gặp rắc rối cũng không nổi cáu. À, nếu Thiệu Thần thật sự định về nhà, An Nhược, em cũng về An Khải giúp sức nhé, trước đây bố từng nói chuyện này rồi. Đúng rồi, sao em và Thiệu Thần không cùng về, đến mẹ cũng nhắc lâu lắm không gặp em.”

Cuối tuần, Thẩm An Nhược đi kiểm tra định kì, cô mệt mỏi nằm trên giường nghe bác sĩ nói: “Tình hình vẫn tốt. Đúng rồi, thuốc này cô không phải dùng nữa đâu.”

“Sao vậy?”

“Cô không biết mình đã có thai rồi sao? Năm tuần rồi?”

“Không thể!” Thẩm An Nhược bật dậy.

“Không sai đâu.” Bà bác sĩ già không hài lòng nhìn cô, “Đừng cử động mạnh như vậy, lại còn không biết giữ gìn nữa chứ.”

“Tôi vẫn uống loại thuốc đó mà, không phải bác sĩ nói...” Thẩm An Nhược lẩm nhẩm nói, cảm thấy trán và lưng toát mồ hôi lạnh. Cô bị trễ một tuần nhưng bình thường cũng không đều đặn lắm, đạo này sinh hoạt lại không điều độ nên càng không chú ý.

“Loại thuốc này không phải thuốc tránh thai, chỉ là có hiệu quả thôi. Hơn nữa trước nay chưa từng có biện pháp tránh thai nào tuyệt đối an toàn, trừ khi hai người không làm gì cả.” Đây là bác sĩ do người quen giới thiệu nên cũng có thể nói là thân thiết với cô, nói chuyện rất thoải mái, “Còn nữa, dạo này cô bị rối loạn nội tiết nghiêm trọng, tinh thần không tốt, sinh lý mất ổn định, xảy ra chuyện này cũng khó tránh.”

Thấy cô tỏ vẻ kinh hãi, bác sĩ nhẹ nhàng nói: “Cô lo chỗ thuốc này ảnh hưởng đến thai nhi à? Không sao đâu, thuốc này không có tác dụng phụ. Trước đây không phải rất muốn có con còn gì? Đây là chuyện tốt, sao lại căng thẳng như vậy?”

“Tôi cảm thấy... chưa chuẩn bị gì cả.”

“Duyên phận giữa bố mẹ và con cái có lúc cũng giống như duyên phận của nam nữ, càng khao khát càng khó có được, ngược lại, có khi khai hoa kết trái lúc không ai để ý.” Vị bác sĩ khuyên cô, “Đừng nghĩ nhiều nữa, không sao đâu, thanh niên thời nay cẩn thận quá, thực ra uống chút rượu có sao đâu, không phải chuyện to tát. Tuy chuẩn bị càng kĩ càng tốt nhưng tự nhiên đến thì hãy coi đó là có duyên, chi bằng thuận theo thôi.”

“Tôi không muốn có đứa con này.”

“Ôi, những gì nên nói tôi nói rồi. Nếu cô vẫn quyết tâm thì tùy cô thôi. Cô cứ nghỉ kỹ đi, về nhà cùng chồng bàn bạc. Giờ vẫn sớm, dùng thuốc để phá còn kịp.” Gặp nhiều trường hợp người mẹ chưa chuẩn bị sẵn sàng như cô nên bà bác sĩ cũng không biết làm sao, chỉ lắc đầu: “Nhưng nếu cô muốn giữ lại đứa con này thì cần chú ý, cô gầy quá, thể chất và tinh thần đều không tốt, rất dễ sinh non.”

Thẩm An Nhược đỡ đầu đi ra bãi gửi xe, cảm thấy đầu óc trống rỗng, sắp đến mùa đông rồi, ánh nắng bắt đầu nhạt dần nhưng cô vẫn thấy quá mạnh, nó làm cô hoa mắt. Thẩm An Nhược ngồi trong xe một lúc, cả người không còn chút sức lực, tay cũng run rẩy. Cô tì vào vô lăng đợi cho cơn chóng mặt qua, thấy có người gõ cửa kính xe. Hóa ra là anh bảo vệ, nhìn thấy cô liền thở phào: “Tôi còn tưởng rằng... Cô không sao chứ?” Anh nhìn cô nghi ngại rồi rời khỏi, Thẩm An Nhược lúc này mới phát hiện ra mình đang rơi nước mắt. Những nơi như bệnh viện, sinh lý tử biệt là chuyện ngày nào cũng diễn ra, nước mắt còn chẳng bằng không khí trong lành, chẳng có ai có thể trách được.

Cô là người ít khóc, từ lúc nhận thức được mọi chuyện, số lần cô khóc không đến mười đầu ngón tay, xem phim, đọc truyện, tình tiết đau lòng cũng không khóc. Nhưng giờ đây, cô chỉ thấy cuộc sống như thế này thật buồn cười, những tình huống đáng thương trên phim ảnh đều có kịch bản sẵn và bị ông trời thao túng, vai diễn rơi vào ai thì người đó diễn. Mà lần này vừa đúng rơi vào cô.

Cô quyết định sẽ đi làm phẫu thuật. Cô vốn sợ trẻ con, mà cái thai này đến thật không đúng lúc, thuốc, rượu, ẩm ướt, cáu kỉnh, ghen ghét, cảm phiền, hoảng sợ... đều liên quan đến nó, không có gì tốt đẹp, cô không dám khẳng định đứa trẻ đến từ những điều trên có thể khỏe mạnh và hạnh phúc, cô cũng không đủ dũng cảm để đối mặt. Để hậu quả ngoài ý muốn của việc này biến mất trong im lặng là được rồi. Kết cục này mình cô chịu trách nhiệm, không để ai biết, cũng không ai bị tổn thương.

Lúc đến bệnh viện, ngay cả Hạ Thu Nhận cô cũng không thông báo. Y tá riêng đã được mời tới, là người nơi khác, không có người quen nào ở đây. Thẩm An Nhược ngồi ngoài phòng chờ, cảm thấy toàn thân run rẩy. Cô đã đợi chờ nhiều thứ, đợi vào thi, đợi phỏng vấn, đợi khâu chuẩn bị rất lâu của một sự kiện nhưng chưa lần nào cô thấy căng thẳng và bất an như lần chờ đợi này. Tay cô ướt mồ hôi, nắm chặt lại, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay rất đau, cô cảm thấy như thế này sẽ vững lòng hơn. Cuối cùng cũng đến lượt cô, Thẩm An Nhược dồn sức đứng dậy, đột nhiên thấy quay cuồng, trước mắt tối sầm, y tá phải vội vàng đỡ lấy.

Bác sĩ nghe nhịp tim, đo huyết áp, quan sát một lúc: “Là căng thẳng hay không nữa? Hôm nay đừng làm vội. Cơ thể này mà tiếp tục tiến hành sợ sẽ có chuyện không hay. Cô về nghỉ mấy ngày, nếu không thay đổi quyết định thì tuần sau lại đến.” Rồi bác sĩ ghi giấy hẹn mới cho cô.

Thẩm An Nhược hết ngày nghỉ, lại đi làm. Sắp đến ngày hẹn lại với bệnh viện, cô căng thẳng không ngủ được. Cô rất sợ Trình Thiếu Thần biết, anh đã từng sống ở châu Âu, chịu ảnh hưởng của luật pháp bên đó, vì thế chắc chắn sẽ lên án việc phá thai, thậm chí còn cho đây là một hành vi phạm tội. Nếu anh biết thì cô tuyệt đối không có cơ hội bỏ đứa con này, nhưng cô hiện giờ, cả về sức khỏe lẫn tinh thần, cô không

nghĩ mình đủ dũng cảm và khả năng giữa đứa bé. Giữ lại rồi sao? Sẽ là đứa trẻ không cha, hay là vì nó mà cô và anh miễn cưỡng sống với nhau, khó xử cả đời. Trường hợp kiểu này rất nhiều, đối với ai cũng không công bằng. Huống hồ nó cũng chỉ là một thứ tội ác khác mà thôi. Rất nhiều lần cô cầm điện thoại lên định gọi cho anh nhưng rốt cuộc lại thôi.

Rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, cô không ngờ sau khi xảy ra việc đó lại gặp Trình Thiệu Thần trong tình huống này. Cô đang họp, đến lượt mình phát biểu, màn hình điện thoại đã để chế độ im lặng báo có người gọi, ngắt cuộc gọi hai lần mà vẫn kiên trì gọi tiếp. Hóa ra bố chồng cô đột nhiên ngã bệnh, lái xe của Trình Thiệu Thần đã ở trước công ty đợi nhưng anh không ngồi trong đó.

Chỉ mất hai phần ba thời gian bình thường đã đến nơi nhưng vẫn đến trễ, cô chỉ thấy được di hài của bố chồng. Trong linh đường có tiếng khóc không phân biệt được là thật hay giả. Có người đến đưa cho cô băng đen, mẹ chồng gục vào ngực Tịnh Nhã khó ngất đi, Tịnh Nhã mắt sưng đỏ, Trình Thiệu Khanh mắt cũng đỏ hoe, khẽ ôm vai cô: “Trước lúc lâm chung, bố nhắc đến em.”

Cô không hề biết bệnh tim của bố nghiêm trọng như vậy, hai tuần trước gặp nhau, ông còn cười hiền lành bảo cô sớm cho ông thêm đứa cháu. Lúc đó cô chưa biết mình đã có thai, chỉ cho rằng ông cụ vẫn chưa biết chuyện, trong lòng cảm thấy xấu hổ và bất an, nghĩ tới duyên phận ngắn ngủi với người cha từ lần đầu gặp mặt đã rất hiền từ với cô mà âm thầm thở dài, thật không ngờ đó lại là lần cuối cùng gặp mặt.

Cô thấy lồng ngực khó chịu không thể thở nổi, khóe mắt khô khốc, lại cúi đầu, né tránh ánh mắt của Trình Thiệu Thần. Đã lâu không gặp thành ra như người lạ, không chút cảm xúc, cũng chẳng có gì để nói, hệt như lần đầu trông thấy nhau. Mắt anh cũng khô, vằn lên những tia máu, mặt mày tái nhợt. Trình Thiệu Khanh nói Trình Thiệu Thần vừa từ Bắc Kinh vội vã trở về, cuối cùng ông cụ cũng có thể chờ anh về, nắm lấy tay anh yên lòng mà nhắm mắt.

Bọn họ trực bên linh cửu theo đúng nghi thức. Trình Thiệu Khanh và Tịnh Nhã, anh và cô, mỗi đôi trông nửa đêm. Đã vào mùa đông, linh đường rất lạnh cho dù đèn nến sáng rực, hình nhân bằng giấy đồng nam đồng nữ cùng ngư quý xà thần quý dị, khung cảnh này hình như cô đã gặp trong mơ, chỉ không nhìn rõ người nằm kia là ai, sau đó toàn thân toát mồ hôi mà choàng tỉnh. Trình Thiệu Thần nửa quý, cúi đầu đốt giấy, từng tờ từng tờ một, như thể đây là việc duy nhất trên đời anh có thể làm. Tay anh run run, cả một chồng giấy mà anh không buồn chia ra, Thẩm An Nhược im lặng lại gần giúp anh tách ra rồi lần lượt đưa cho anh. Anh đưa tay nhận lấy, không nói gì, rồi lại đốt từng tờ từng tờ một. Tàn giấy bay lả tả khói mùi mịt, khiến Thẩm An Nhược buồn nôn.

1 Theo phong tục tang ma của Trung Quốc, khi người chủ gia đình mất, họ thường đốt theo hình nhân giấy để thể hiện xuống âm phủ người đó vẫn có kẻ hầu người hạ. Còn ngư quý, xà thần chính là quý đầu trâu, thân mình rắn đại diện cho người đưa đường dẫn lối, đồng thời cũng là thuật ngữ dùng trong Phật giáo, ý chỉ âm gian có quỷ tốt, thần nhân.

Cảnh này cô chưa từng nghĩ đến. Cô lơ mơ nhớ ra sự trùng hợp ngày đầu gặp mặt, cứ như ý trời, lúc đó trong đầu nghĩ đến bộ phim kinh điển Bốn đám cưới một đám ma, hình như đã ứng nghiệm, ngày trước bọn họ gặp nhau tại ba đám cưới, sau đó là đám cưới của mình, đến bây giờ lại xảy ra chuyện này. Có gì đó cay cay xộc lên cổ họng và đáy mắt nhưng cô vẫn không khóc được. Vai và lưng Trình Thiệu Thần trước nay rất vững chắc, lúc này như so lại, chống tay vào mặt bàn, gục đầu xuống, mắt nhắm nghiền, xem ra anh vô cùng mệt mỏi, không còn thần thái như trước mà tựa như đứa trẻ làm mất chìa khóa về nhà. Cô động lòng, định đưa tay chạm vào anh, đúng lúc đó anh quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt vô hồn, không chút sinh khí, xuyên thấu thân thể cô hệt như xuyên qua không khí. Cô mở miệng nhưng không nói được gì, cánh tay đang vươn ra một nửa lại thu về. Khách sạn hai người đang ở rất gần bệnh viện, chỉ có ba tiếng nghỉ ngơi, Thẩm An Nhược đi tắm, trong lòng nặng trĩu, lúc về phòng thấy Trình Thiệu Thần đã cuộn trong chăn ngủ ở sofa, sắc mặt tiêu tụy, quầng mắt thâm lại, rõ ràng là nhiều ngày không được ngủ. Anh ngủ không ngon, hình như bị giấc mơ quấy nhiễu, Thẩm An Nhược nhớ trước kia anh ngủ rất tốt khiến cô cũng phải ghen tị.

Nghi thức tang lễ phức tạp và rắc rối nhưng cuối cùng cũng kết thúc. Mẹ chồng nói: “Thiệu Thần và An Nhược về nhà đi, ở đây có Thiệu Khanh và Tịnh Nhã rồi, không phải lo ẹ. An Nhược, chú ý chăm sóc Thiệu Thần, dạo gần đây nó rất mệt mỏi.” Bà Tiêu khóc hết nước mắt rồi cũng trở lại điềm tĩnh như trước. Trong tang lễ, An Nhược đã nhìn thấy dì Tình đứng ở chỗ xa và đông nhất, mặc quần áo đen, trông lại càng gầy

hơn, dì cũng như Thiếu Thần, không chút nước mắt, chỉ đứng đó một lúc rồi đi, không nhiều người trông thấy dì.

Lái xe của Trình Thiếu Thần là Tiểu Trần đưa hai người về. Trình Thiếu Thần lên xe đã ngủ luôn, anh nằm nghiêng, tư thế không thoải mái. Trong xe yên tĩnh, Thẩm An Nhược chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên, lúc sau thấy bí bức nhưng cố nhịn không mở cửa sổ xe. Cả đêm cô không chợp mắt, lại đứng nguyên một ngày, lúc này cô thấy rất mệt mỏi và buồn ngủ cứ mơ mơ màng màng. Lúc về đến thành phố, xe đi qua công ty của Trình Thiếu Thần, anh chỉ nói khẽ: “Anh về công ty có chút việc để Tiểu Trần đưa em về.” Anh bỗng nói chuyện với cô, từ hôm qua đến giờ chỉ duy nhất một câu này, An Nhược khẽ gật đầu, lúc anh mở cửa xuống xe, cô dồn toàn bộ hơi sức, lấy hết dũng khí nói: “Em có chuyện muốn nói, em ở nhà đợi anh.”

Trình Thiếu Thần khựng lại một lúc rồi khẽ gật đầu: “Anh sẽ về sớm.”

Xe chạy thẳng tới ngôi nhà đã rất lâu cô không về. Sau khi Trình Thiếu Thần xuống xe, Tiểu Trần kể rất nhiều về tình hình gần đây của anh, thì ra anh dạo này cũng không ở lại trong thành phố, thường xuyên phải ra ngoài, hoặc túc trực bên cạnh bố. Cô im lặng lắng nghe, cảm thấy vô cùng khó chịu. Cuối cùng đã về tới nơi, cô tự mở cửa xe bước xuống, Tiểu Trần nói: “Chị An Nhược, sắc mặt chị không tốt, để em đưa chị lên nhà.”

“Không cần, chị tự đi được. Em về đón anh ấy đi.”

Cô thấy hơi kì lạ, vì sao mọi âm thanh nghe đều rất mơ hồ, vì sao bước chân nhẹ tênh, đột nhiên nghe thấy Tiểu Trần hoảng hốt hét lên: “Chị An Nhược! Chị An Nhược!” Cô dần nhận ra đã xảy ra chuyện gì, hóa ra là thật, những việc giống nhau cứ liên tiếp xảy ra, bởi vì cô không muốn giữ đứa bé còn chưa chào đời này nên cho dù có đối ý cũng không kịp. Là nó biết mẹ nó không cần nó nên tự động bỏ đi trước.

Lúc cô dần tỉnh lại, chỉ nghe thấy những âm thanh hỗn loạn cùng cơn đau đến tê người.

“Thai nhi không giữ được, sảy mất rồi.”

“Cô ấy không sao, không sao cả. Chỉ là huyết áp thấp quá nên ngắt đi thôi.”

“Không bị ngã, chỉ ngắt thôi. Lúc thai nhi đang hình thành, rất dễ xảy ra chuyện nếu có sơ xuất.”

“Đừng buồn, hai người còn trẻ, vẫn còn cơ hội.”

“Bệnh nhân có thể bảo hiểm y tế không? Có chứng minh thư không?”

Cô vẫn mơ mơ màng màng, môi khô họng rát, cảm thấy nước mắt cơ hồ như chảy vào tận tim.

“Anh Thiếu Thần, xin lỗi, em không chăm sóc tốt cho chị An Nhược.”

Thì ra anh vẫn ở đây nhưng cô không nghe thấy tiếng anh, từ đầu đến cuối đều không nghe thấy gì cả.

Cuối cùng Thẩm An Nhược cũng tỉnh lại, trời đã tối hẳn. Cô thử cử động, bỗng chạm vào người bên cạnh.

Là phòng bệnh đơn, chỉ có một chiếc đèn nhỏ. Trình Thiếu Thần ngồi cạnh giường bệnh, trông anh nhợt nhạt hơn cả ban sáng, dưới ánh đèn gương mặt anh cơ hồ trong suốt, môi không chút máu.

“Anh xin lỗi, anh không biết...”

Giọng anh khàn khàn, mệt mỏi đến cực điểm.

“Chuyện em muốn nói với anh có phải chuyện này không?” Trình Thiếu Thần thấp giọng hỏi. Thẩm An Nhược liếc nhìn gương mặt anh, đáy mắt không biểu lộ cảm xúc gì, cô nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt cứ thế tuôn rơi.

“Vì sao lại phải khóc? Em đau lòng à? Em vốn không muốn có đứa bé này, mất nó đi như vậy không phải tốt sao?”

Thẩm An Nhược cắn môi, sợ mình khóc ra tiếng. Anh đã biết, vì cô có thể bảo hiểm y tế, chứng minh tư, còn cả tờ giấy hẹn đổi ngày phá thai, tất cả ở một chỗ trong túi của cô.

“Em không phải khóc, như thế này tốt hơn, chỉ là việc ngoài ý muốn. Đứa con này sẽ chẳng bao giờ biết được, nó vốn không có cơ hội đến thế giới này.” Anh nói từng chữ, chữ nào thốt ra cũng vô cùng khó nhọc.

Thẩm An Nhược dần bình tĩnh lại. Cô định giải thích, mở miệng ra lại không nói nổi một lời. Từng câu anh nói đều đúng, cô chưa từng che giấu nỗi điều gì trước mắt anh, nói thêm cũng chỉ làm mình khó xử.

“Em không muốn giải thích sao?” Trình Thiếu Thần khẽ hỏi.

“Anh có muốn nghe không?” Thẩm An Nhược cắn chặt môi, nhắm mắt lại, không muốn nói gì nữa.

Lâu sau, rất rất lâu sau, cô nghe thấy anh nói, giọng khàn đi, mệt mỏi rã rời: “Thẩm An Nhược, anh chỉ toàn đem những thứ em không thích áp đặt cho em, đứa con đã mất này, và cả cuộc hôn nhân của chúng ta nữa. Anh thành thật xin lỗi em.”

Anh nói xong câu này chỉ thở dài, hình như chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Thẩm An Nhược nằm viện đúng một tuần. Sẩy thai vốn không phải chuyện nghiêm trọng nhưng thể chất cô vốn yếu ớt, tinh thần bất ổn, tất cả các chỉ số đều kém. Cô tuy không phải người rất khỏe mạnh nhưng từ nhỏ chưa bị bệnh gì nặng, nằm suốt cả ngày không vận động như vậy thì mới là lần đầu, cảm thấy mọi thứ như ngừng lại, mỗi ngày ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi ngủ, lúc mở mắt thì ngất mây phiêu dạt trôi ngoài cửa sổ, cũng không muốn ăn, lâu lâu ra khỏi giường bệnh lại hoa mắt chóng mặt, ngất xỉu, mỗi lần như thế đều phải thở ô xy cấp cứu khiến mọi người kinh hãi. Cô không ngủ được, luôn gặp ác mộng, toàn thân đầm đìa mồ hôi, tới tới bác sĩ lại phải tiêm cho cô một liều an thần.

Bạn bè đồng nghiệp đến thăm, nói những câu an ủi động viên vô thưởng vô phạt. Tịnh Nhã cũng đến thăm, bọn họ không giấu được người nhà, vì AN Nhược không đến dự bảy ngày tang bố chồng, đành phải ọi người trong nhà biết lý do. Tịnh Nhã động viên cô mà nước mắt tuôn rơi, mẹ chồng gọi điện thoại bảo cô yên tâm tĩnh dưỡng, nói chưa hết câu đã nức nở nghẹn ngào. Cô chỉ thấy mệt, sao ai cũng làm ra vẻ đau lòng hơn cả cô, nhưng cũng phải cảm ơn Trình Thiếu Thần đã giúp cô giấu nhiều chuyện. Hạ Thu Nhận thường xuyên đến thăm cô, không nói lời nào mà chỉ ngồi bên cạnh, có lúc mang cho cô rất nhiều tạp chí, có lúc mang tới cả đồ chơi nhưng cô không buồn nhúc nhích, mặc cho thời gian như những đám mây trên trời lững lờ trôi, thật khó có được cơ hội phung phí cuộc sống như thế này, chỉ bằng cứ từ từ mà tận hưởng.

Người hộ lý rất tận tình chu đáo, xem chừng Trình Thiếu Thần đã trả không ít tiền. Cô cũng chưa gặp lại Trình Thiếu Thần, hoặc anh đến mà cô không biết, cô cứ mơ mơ màng màng, không phân biệt được là mộng hay thực, có lúc cảm giác như anh đang ngồi bên cạnh nhưng không nói gì. Hộ lý cũng thỉnh thoảng báo với cô: “Hôm nay anh Trình bảo tôi đưa cô lên sân thượng đi dạo một chút, ở mãi trong phòng không tốt...”

“Anh ấy đến à?”

“Ngày nào anh Trình cũng đến, lúc đó cô đang ngủ.”

Hôm đó cô vừa tỉnh lại, thấy một giỏ hoa và tấm thiệp màu tím nhạt đặt ở góc phòng, rõ ràng không phải mùa hoa nhưng nở rất đẹp. Cô không thích hoa, chịu không nổi mùi quá nồng nên hộ lý thường đặt hoa ở chỗ rất xa, đợi cô tỉnh dậy liền báo lại rồi chuyển tới phòng hộ lý: “Cô Trình, cô có muốn tôi mang ra ngoài không?”

“Không cần, tôi rất thích. Là ai mang đến vậy? Sao không gọi tôi dậy?”

“Một cô gái họ Tần, thấy cô ngủ nên bảo tôi đừng đánh thức cô.”

“Chị ấy vừa đi à?”

“Đúng vậy, mới đi chưa đến năm phút. Trước đó không lâu anh Trình cũng đến, ngồi lại nửa giờ mới đi.”

Lúc hộ lý xuống tầng giúp cô mua đồ, Thẩm An Nhược bỗng nhiên rất muốn ra ngoài đi lại. Cô tự ngồi dậy, mặc áo khoác ngoài, cẩn thận bám vào tường, bước từng bước một. Thực ra cơ thể đã khỏe lại nhiều, cảm giác đau đớn cũng không còn, chỉ vì nằm quá lâu, quên mất phải bước đi như thế nào.

Cô quyết định lên sân thượng, phòng bệnh ở tầng trên cùng, lên một tầng nữa là đến. Nằm ở đây mấy ngày mới biết, thì ra là phòng bệnh cho cán bộ cao cấp. Trước đây cô không để ý đến gia thế nhà họ Trình vì Trình Thiếu Thần rất ít khi thể hiện ra ngoài, hôm đó trong đám tang bố chồng, gặp không ít nhân vật vai vế, có chức quyền, vốn không phải là người dễ dàng xuất hiện. Bệnh viện ở trung tâm thành phố, hơn hai

mười tầng, từ sân thượng có thể nhìn thấy hơn nửa cảnh quan thành phố, nhưng chỉ có người bệnh tuyệt vọng hoặc những người có ý muốn tự tử muốn nhảy từ đây xuống.

Trên sân thượng rất vắng vẻ. Bởi vì hôm nay gió rất lạnh, ánh mặt trời yếu ớt, rất ít người ngu ngốc leo lên đây. Tuy nhiên không đến nỗi không một bóng người, ở đây có nhiều ghế dài, cô vừa lên đã thấy Trình Thiệu Thần đang ngồi đó châm thuốc. Gió rất mạnh, anh châm mãi không được. Lúc sau lại có người tới bên anh, dù mặc một bộ đồ tối màu nhưng vẫn rất xinh đẹp. Tần Tử Yên, cứ coi như một người bạn cũ của anh, chị cầm bật lửa trong tay anh, cẩn thận dùng tay chắn gió, giúp anh châm lửa.

Thẩm An Nhược quyết định cứ thế lẳng lặng rời đi, tránh làm khách không mời nhưng lúc cô chuẩn bị đi, vẫn phải chứng kiến cảnh Trình Thiệu Thần gục đầu vào lòng Tần Tử Yên, chị ôm lấy đầu anh, nhẹ nhàng vuốt ve như dỗ trẻ nhỏ, Trình Thiệu Thần trong lòng chị cũng ôm chặt lấy eo, bà vai hơi run rẩy.

Sắc trời lúc hoàng hôn, khung hình quá đẹp và tinh tế, cô không đành lòng đứng xem.

Ngày cứ thế trôi qua, cô tĩnh dưỡng ở nhà mấy hôm, sau đó trở lại công ty, ngày nào cũng nhận được vô số ánh nhìn đồng cảm, tăng ca, cố gắng làm bù vì mấy ngày nghỉ và công việc đã trì trệ quá lâu. Trong mười ngày cô không ở đây, công ty đã có một sự thay đổi lớn, điều chỉnh nhân sự, thay đổi cơ cấu, còn có vài vụ lớn, có vụ quan trọng, có vụ rất buồn cười, nhưng đều không liên quan đến cô. Cuộc sống của cô lại bình thường như cũ, cứ như chưa xảy ra chuyện gì. Trình Thiệu Thần rất khi xuất hiện trước mặt cô, nếu có gặp nhau thì tỏ ra rất khách sáo, xa cách, ví dụ như cúng ngũ tuần và thất tuần bố chồng, hai người dù đứng cạnh nhau nhưng cũng không nói với nhau câu nào. Tuy những người khác trong nhà coi cô như búp bê thủy tinh, nhưng cũng không để ý đến sự khác thường giữa anh và cô.

Cũng có những khi là vô tình. Hôm đó đột nhiên nhận được cuộc gọi của người lạ, luật sư Châu ở công ty luật nào đó hẹn gặp cô. Cô không nhớ bản thân có rắc rối gì liên quan đến luật pháp, sau đó ông ta nói thêm: “Tôi là luật sư của anh Trình.”, cô mới sực tỉnh. Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, cô gần như quên hẳn việc này, đã như thể người dưng, thì kỳ thực đồng thủ tục này không còn quan trọng nữa. Liếc qua tờ lịch, lật đi lật lại ghi chép, thế mà cũng đã ba tháng.

Luật sư Châu là một người trẻ tuổi, lại có khí chất, trông rất quen mắt, hình như gặp ở đâu rồi. Hai người nhìn nhau mấy giây, người đàn ông lên tiếng trước: “Tôi là luật sư Châu An Xảo, nhận ủy thác của anh Trình, muốn cùng cô thương lượng một số việc.”

“Trước đây tôi đã từng gặp anh.” Cô bỗng khẳng định thật ra cũng không nhớ đã gặp anh ta ở đâu.

“Đúng vậy, ba năm trước. Lúc đó tôi được nghỉ, có đi làm thêm.” Mắt anh ta lóe lên một tia bồn chồn rồi ngay lập tức lại trở như cũ, Thẩm An Nhược chợt nhớ ra anh ta là ai.

“Đám cưới hai người tôi có tham dự, khách đông quá, chắc cô không nhớ.”

Thẩm An Nhược cúi đầu. Thật vô lý, lẽ nào Trình Thiệu Thần cố ý mời người làm chứng cho họ một lần nữa tới làm chứng cho việc này sao?

“Chúng ta vào vấn đề thôi, luật sư Châu. Một tiếng sau tôi có việc rồi.”

“Tôi muốn hỏi cô... Việc cô ly hôn với Trình Thiệu Thần... Cô đã quyết định chưa?”

Cô lẳng lặng nhìn anh ta: “Đơn ly hôn của anh Trình đã chuẩn bị rồi chứ?”

Luật sư Châu thở dài, rút ra một tờ giấy trong tập hồ sơ trước mặt. Rất nhiều mục, Thẩm An Nhược đã từng học cách đọc lướt, nhìn qua một lượt rồi lấy bút trong túi ra định kí tên.

“Đợi đã, cô Thẩm, cô không định đọc kĩ nội dung sao?”

“Tôi biết anh Trình đối với người khác rất rộng lượng và thẳng thắn.” Thẩm An Nhược dùng tay đặt bút xuống: “Xin hỏi trong này có điều gì bất lợi cho tôi không?”

“Không có, hoàn toàn không có.” Luật sư Châu thành thật trả lời, “Nhưng nếu cô vẫn còn có yêu cầu khác...”

“Không, thế này là được rồi.”

Trang cuối cùng trong đơn, Trình Thiếu Thần đã kí tên rồi, bản nào cũng đã kĩ. Cô thường xem anh kí tên, đặc biệt là lúc kí đơn, chỉ một loáng đã xong, viết thảo, viết hoa, vô cùng bay bướm. Nhưng cô chưa từng thấy anh kí như thế này, rất chuẩn mực, chữ nghĩa thẳng hàng, nét nào cũng như thể dùng hết sức để viết, cứng cáp vô cùng. Cô thấy hoang mang, đột nhiên muốn xem chữ kí của anh trên tờ đăng kí kết hôn, hình như trước giờ cô chưa từng để ý.

Thẩm An Nhược cảm thấy tay mình hơi run nhưng vẫn kiên định ký tên mình vào mỗi tờ, từng nét giống nhau, rất nghiêm túc.

Đường như Luật sư Châu đang khê thở dài, lúc cô ngẩng đầu lên, anh ta đang nhìn cô, trong ánh mắt có gì đó cô không thể hiểu nổi: “Tôi rất tiếc, cô Thẩm, Thiếu Thần... Anh Trình hiện không ở đây, đợi anh ấy về, hai người có thể đi làm thủ tục chính thức.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Hôm nay là một ngày mùa đông rất bất thường, nhiệt độ cao, nắng gay gắt. Thẩm An Nhược nhìn đồng hồ, cô xin nghỉ một buổi sáng, giờ vẫn còn sớm nên đến công ty con thăm Trương Hiệu Lễ.

“Chúc mừng sếp, sếp Trương, cuối cùng cũng sống yên biển lặng.”

“An Nhược, chú định sẽ rời khỏi đây.”

Thẩm An Nhược nhìn ông.

“Chú có một người bạn, mời chú đến Villa Hoa Áo. Cháu nhớ ở đâu chưa?”

“Đương nhiên là nhớ, lần trước chú có mời chúng cháu đến đó ăn, khung cảnh nơi ấy rất đẹp.”

“Đúng vậy, chú nhớ cháu có nói cảnh đẹp quá, tới đó làm phục vụ cũng mãn nguyện. Chú còn mắng cháu nữa.”

Trên bàn Trương Hiệu Lễ có rất nhiều tập ảnh, đều do cô giúp ông sắp xếp theo từng năm, từng trang từng trang một.

“Cháu xem này An Nhược, tấm này còn có cháu. Đã nhiều năm rồi, lúc đó vẫn còn non nớt thế này cơ mà.”

Năm đó cô mới vào công ty, đi tham dự biểu diễn văn nghệ cuối năm, là tiết mục khiêu vũ, có bốn điệu nhảy, hết một điệu lại vội vã xuống sân khấu thay bộ khác. Thật sự đã quá lâu, nhưng dư âm của nó thì vẫn còn.

Hai người im lặng một lúc, mỗi người cầm một bộ ảnh lật xem. Có bộ ảnh từ mười mấy năm trước, lúc đó Chính Dương mới thành lập, các lãnh đạo đều còn rất trẻ, ai cũng đội mũ bảo hiểm cùng công nhân ở công trường khuôn vác, năm đó chụp bức ảnh này đều là những người cùng chung chí hướng, đồng lòng xây dựng tập đoàn, được như ngày hôm nay, cuối cùng lại đường ai nấy đi.

Sếp Trương lấy bộ ảnh từ trong tay cô, ngẩn ra một hồi: “An Nhược, đôi lúc cháu biết duyên phận đã hết nhưng lúc thật sự phải ra đi, vẫn cảm thấy không nỡ.”

“Cháu hiểu, sếp Trương.” Thẩm An Nhược nói khẽ, “Nhưng chú đã từng dạy cháu, quay đầu lại là hèn nhát. Con người phải nhìn về phía trước.”

**** *

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ xem: Không công khai

Scarlet2 đã từng nói: Mỗi ngày là một khởi đầu mới.

Câu nói này quả không sai chút nào.

**** *

2 Nhân vật trong tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió.

Sau khi Trương Hiệu Lễ rời Chính Dương chưa được bao lâu, tập đoàn Chính Dương đã xảy ra một việc không được coi là quá quan trọng, nhưng cũng làm ọi người bàn luận xôn xao. Trong cùng một ngày, Thẩm An Nhược của phòng Kế hoạch vừa nhận được quyết định bổ nhiệm thăng chức lại đệ đơn từ chức.

Mất một tháng để hoàn tất thủ tục bàn giao, Thẩm An Nhược theo đoàn du lịch đến Đông Nam Á chơi một chuyến, rồi tới Villa Hoa Áo của cựu Tổng giám đốc Trương hiệu Lễ. Cô thực tập trong mỗi bộ phận hai tháng, rồi trực tiếp lên làm trợ lý Tổng giám đốc.

Đó là một khách sạn mới mở, quan hệ giữa nhân viên chưa có gì phức tạp, không có nhiều mâu thuẫn về lợi ích, cũng không ai có ý kiến gì về việc cô được bổ nhiệm.

Từ nhiều năm nay, tình cảm giữa cô và Tổng giám đốc Trương vừa như thầy trò vừa như cha mẹ đối với con cái, hiện giờ đến một môi trường mới lại càng phối hợp ăn ý hơn. Trong công việc, sự nghiệp của cô đã hoàn toàn thuận buồm xuôi gió. Trước kia tinh thần cô không được tốt, sức khỏe cũng yếu, hay bị Hạ Thu Nhận chế giễu, nói thoạt nhìn trông cô như một ma nữ xanh xao, nhưng hai, ba tháng sau, công việc dù áp lực hay bận rộn nhưng sắc mặt cô có vẻ tốt hơn trước, như được lột xác hoàn toàn.

Đến Villa Hoa Áo, ngoài vì Tổng giám đốc Trương, lý do chính là cô rất thích môi trường làm việc nơi đây. Hoa Áo là một quần thể khách sạn phức hợp, được xây trên núi, ngoài hai mươi tám tầng ở tòa chính, còn có khu biệt thự, nhà ăn đặc biệt dành cho du khách, hội trường lớn, phòng triển lãm. Khác với hầu hết các nhà hàng với lối bài trí theo phong cách châu Âu, không gian ở Hoa Áo mang đậm phong cách Trung Hoa, ngoài tòa nhà chính, các tòa còn lại đều thấp, với những đỉnh dài lâu các, cầu nhỏ cong cong vắt ngang dòng nước trôi lững lờ, đan xem lẫn nhau, giữa các tòa nhà là vườn cây cảnh, hàng ngày ghé qua đây quả là một thú vui tao nhã.

Cuộc sống của cô cũng dần đi vào quy luật, không còn những đêm trằn trọc thao thức, mỗi tuần đến lớp học Yoga một lần, thỉnh thoảng còn tham gia lớp cắm hoa, có khi còn học thái cực quyền cùng mấy bác hàng xóm cao tuổi. Thậm chí cô còn sưu tầm rất nhiều cọ vẽ, buổi tối thấy chán lại lôi ra tô tô vẽ vẽ. Năm đó, suýt chút nữa cô đã thi ngành mỹ thuật, nhưng cuối cùng lại bỏ hết, tới nỗi ông chú bên ngành mỹ thuật cứ gặp cô là lại cần nhằn. Đôi lúc là thế, có những thứ một khi đã mất đi lại chẳng có ý tìm về. Chẳng ngờ bây giờ lại có hứng.

Cô vẽ tranh theo lối vẽ tỉ mỉ và sơn dầu, tranh vẽ theo lối tỉ mỉ khắc họa hình ảnh các mỹ nữ, từng nét từng nét vô cùng tinh tế, hệt như thêu hoa vậy. Tranh sơn dầu chỉ tập trung vào phong cảnh, cỏ cây, hoa lá, từng nét màu chấm phá, phủ lên tầng tầng lớp lớp, quét qua quét lại từng chút một, đều tốn không ít thời gian, mất nhiều ngày mới có thể hoàn thành xong một bức, vẽ xong rồi lại quẳng lên gác xép, không ngó tới nữa. Về sau, cứ khi nào cô vẽ gần xong một bức, Hạ Thu Nhận lại chạy tới canh chừng, lý do vì cô cứ vẽ xong là lại tham lam vẽ thêm vài nét chỗ này, quét thêm vài nét chỗ kia, thế là phá cả một tác phẩm vốn chẳng đến nỗi nào, làm Hạ Thu Nhận phải giữ cổ tay cô lại, vì thế sau này chỉ cần Hạ Thu Nhận cho rằng bức tranh nào đã vẽ xong, không cần tác giả đồng ý không, tự động tháo xuống mang đi. Thẩm An Nhược chỉ cười, chẳng hề tức giận chút nào.

Đôi lúc Hạ Thu Nhận cười cô, ly hôn xong cuộc sống còn tốt hơn so với trước khi kết hôn và đã kết hôn, cuộc hôn nhân đã hoàn toàn kết thúc vừa rồi đối với cô chỉ như là một khóa đào tạo dài hạn.

Sau khi ly hôn, lúc nào Hạ Thu Nhận cũng sợ cô buồn nên cứ đến cuối tuần lại qua với cô, kết quả bao giờ cũng ngỡ ngàng nhận ra tâm trạng Thẩm An Nhược luôn tốt hơn mình. Bản thân Thu Nhận vẫn còn đang bôn ba trong cái vòng luẩn quẩn xem mắt rồi qua lại một thời gian ngắn rồi lại xem mắt, chê bai đàn ông vẫn luôn là đề tài không bao giờ chán của cô nàng.

Một hôm, họ vừa ăn khoai tây chiên vừa xem phim Tình yêu đúng sai, một bộ phim hài nhẹ nhàng, George Clooney và Zeta Jones đóng cặp với nhau thật hoàn hảo. Mục tiêu cả đời của nữ chính là tìm được một người đàn ông giàu có để kết hôn, rồi ly hôn và hốt được một khoản phí bồi thường kék xù, từ điểm xuất phát tốt đó lại tìm kiếm miếng mồi tiếp theo béo bở hơn, trong khi đó, nam chính làm một luật sư chuyên về các vụ án ly hôn, sở trường là giúp đàn bà gài bẫy đàn ông, hoặc giúp đàn ông tránh sập bẫy của đàn bà. Từ đầu đến cuối phim, Thẩm An Nhược cứ cười khúc khích, Hạ Thu Nhận đòi đổi phim khác, kêu ca bộ phim thật quá nhạt nhẽo. “Đừng chuyển nữa, Clooney thật quá tuyệt vời”, Thẩm An Nhược nói. Xem đến đoạn cuối, đôi nam nữ đó chốc chốc lại ngăm ngăm mưu tính lẫn nhau, dè chừng nhau, hăm hại nhau,

cuối cùng hai bên đều thất bại.

Xem xong, tim cô đập loạn mấy giây, không ngừng nghĩ về người chồng cũ. Trình Thiếu Thần quả thật rộng lượng với cô. Trước khi cưới họ đã có một thỏa thuận trên giấy, là cô khẳng khái đòi như vậy, lúc đó Trình Thiếu Thần phản đối kịch liệt. Giờ nhìn lại, cô thấy có chút cảm khái, thì ra lúc đó trong tiềm thức mơ hồ cô đã đoán trước được kết cục, làm thế cũng chỉ là để tỏ vẻ thanh cao, giữ thể diện ình.

Sau khi ly hôn, tâm trạng của cô không được tốt, hiếm khi quan tâm tới những việc khác ngoài công việc và giải trí, mãi cho đến lúc có vài cơ quan liên tục liên hệ xác nhận với cô, cô mới biết Trình Thiếu Thần đã sắp xếp chu toàn trước cho cô, đảm bảo cho cô dù không có việc làm vẫn có một cuộc sống tốt, chỉ cần không tiêu xài phung phí. Về điểm này, cô thấy vô cùng cảm kích.

Sau khi rời khỏi Chính Dương, Thẩm An Nhược đem bán căn hộ nhỏ gần công ty ột đồng nghiệp trong thời kì giá nhà đang giảm mạnh, gia đình đó gặp một biến cố lớn, cuộc sống rơi vào tình cảnh khó khăn. Ngoài mấy món đồ cá nhân mang theo, toàn bộ đồ đạc và các vật dụng trong nhà đều để lại cho họ. Cô còn làm một việc khiến người mua vô cùng khó xử, trước khi bán căn hộ vài ngày, cô thay thế mới toàn bộ sofa và giường tủ, rồi thuê người đốt hết đồng sofa và giường tủ cũ.

Giờ cô đang sống trong căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố, nơi mà cô và Trình Thiếu Thần đã từng sống trước kia. Chỗ đó cách Hoa Áo không xa, chỉ khoảng bốn mươi phút lái xe. Nhưng một người sống trong căn nhà rộng lớn như thế thật quá lãng phí, cũng hơi trông trãi, cô đã từng muốn bán, nhưng rồi lại không nỡ. Cô rất sợ chuyển nhà, phiền phức đủ đường.

Thực ra vẫn còn một lý do nữa, lúc Trình Thiếu Thần rời đi, gần như không mang theo bất cứ thứ gì, từ quần áo, đến các đồ giải trí và toàn bộ vật dụng trong phòng làm việc của anh, trong kí ức của cô, dường như anh chưa động vào bất cứ thứ gì. Cô nhìn các món đồ, thật sự không biết phải làm sao, đành để nguyên vị trí cũ. Dù sao thì căn nhà quá lớn, phòng cũng nhiều.

Ngày thường ngày cô luôn khóa trái phòng của anh lại, cuối tuần có người qua quét dọn, rồi dọn dẹp cả phòng làm việc của Trình Thiếu Thần. Có hôm nửa đêm đang lơ mơ ngủ, chuột rút ở chân khiến cô tỉnh giấc, thấy khát, đi tìm nước uống, không kìm nổi đưa mắt liếc qua phòng làm việc của anh, khi ấy ý thức còn đang mơ hồ, tự hỏi tại sao anh lại phải khóa cửa nhỉ, rõ ràng trước giờ họ không đóng cửa bao giờ mà. Cô chỉ có một mình nên ít khi nấu ăn ở nhà, thường ra ngoài ăn, có khi ăn tối tại phòng ăn dành cho nahan viên của nhà hàng Hoa Áo rồi mới quay về, cuối tuần thỉnh thoảng cũng tự tay vào bếp, toàn những món đơn giản như cà chua trứng, rồi lại ngồi nghĩ, thật ra trước giờ mình đâu có thích ăn mấy thứ này, nhưng vì Trình Thiếu Thần thích nên hay làm, cô dần dần cũng quen. Thỉnh thoảng cô có ảo giác, dường như ly hôn chỉ là một giấc mơ, thực ra anh chỉ đi công tác dài ngày, chỉ là sẽ không quay trở lại nữa.

Thẩm An Nhược quy tất cả những hành động đó là di chứng của việc ly hôn. Kỳ thực ngay cả nhớ nhưng cũng không phải, bởi cô không buồn, không đau khổ. Nhưng sau khi đã chung sống với nhau một thời gian dài như vậy, rất nhiều thứ đã trở thành thói quen, in sâu vào xương tủy, không thể thay đổi trong một sớm một chiều.

Thỉnh thoảng cô vẫn nghe được chút ít thông tin của anh, mặc dù họ không còn liên lạc gì với nhau từ sau ngày đặt bút kí vào đơn ly hôn. An Nhược cứ nghĩ mối quan hệ với Tịnh Nhã rồi cũng sẽ dần dần nhạt đi, nhưng Tịnh Nhã vẫn thường xuyên liên lạc với cô, lúc thì gọi điện, lúc thì gửi thư, khi mới ly hôn còn thường xuyên hơn, kể cho cô nghe vài mẩu chuyện cười trên mạng, chuyện vui về A Ngu, gửi cho cô xem rất nhiều ảnh. Cô bết Trình Thiển Ngừ càng lớn càng xinh đẹp.

Tịnh Nhã cố gắng không nhắc đến Trình Thiếu Thần nhưng cũng có lúc vô tình hoặc cố ý tiết lộ một vài thông tin của anh. Như hôm ấy chị hào hứng nói trong điện thoại: “Nửa tiếng trước, A Ngu bỗng nhiên gọi ‘chú, chú’ cực kì rõ ràng, chị với mẹ hí hửng gọi tới Luân Đôn, quên mất bên đó đang là hai giờ đêm...”, rồi chợt nhớ ra gì đó và im lặng.

Cô vẫn biết anh đến châu Âu, hình như là Đức thì phải, thì ra giờ lại đến Anh. An Nhược cũng có chút tò mò, đơn giản là tò mò thôi, nhưng cuối cùng lại thôi không hỏi nữa.

Thêm một chuyện nữa, hôm đó Tịnh Nhã và cô nói chuyện với nhau về bộ phim bom tấn mới phát hành mà thực ra chỉ được cái tiếng còn nội dung dở tệ, khuyên cô nhất định không được lãng phí thời gian và sức

lực, bỗng nghe thấy tiếng của một người đang ở rất xa vang lên trong điện thoại: “Tĩnh Nhã, anh tới sân bay đón Thiếu Thần, em cũng đi cùng nhé, bé cả Tiểu Ngừ theo nữa.” Chỉ có Trình Thiếu Khanh không gọi con bé là A Ngu, anh ấy chỉ gọi là ‘Tiểu Ngừ’.

Đã quá lâu không còn nghe thấy cái tên này nữa, trái tim cô bỗng hẫng đi một nhịp.

Tĩnh Nhã cùng nhận ra cô đã nghe được, cẩn thận nói thêm: “Cậu ấy về nước một tuần, chỉ ở Bắc Kinh, hôm nay thuận tiện ghé qua nhà.”

Thật ra giải thích hay không cũng chẳng khác gì nhau cả, đâu còn liên quan đến cô. Từ trước tới giờ họ không còn liên lạc với nhau bởi chẳng có gì để nói nữa.

Công việc mới rất thú vị, không bận rộn như trước nhưng có thể quen biết rất nhiều người, đến đến đi đi, cuộc sống trước mắt thay đổi không ngừng, mỗi ngày là một điều mới mẻ.

Sau khi ly hôn, thỉnh thoảng cô cũng liên lạc với Giang Hạo Dương, thường chỉ là chuyện công việc. Giang Hạo Dương cũng hay mời cô đi ăn, có lúc cô từ chối, có khi nhận lời, tùy vào lịch làm việc hoặc tâm trạng khi ấy. Họ đối với nhau rất tốt, tựa như những người bạn thân lâu năm, có lúc anh cũng gợi ý cho cô một vài ý kiến về công việc. Hôm đó Giang Hạo Dương nói: “Anh cứ nghĩ công việc này không hợp với em, nhưng cuối cùng em lại làm việc rất trôi chảy và vui vẻ. Em không còn giống trước nữa rồi.”

“Đúng vậy, con người ta đâu thể cứ mãi như vậy được, ít nhất cũng phải già đi chứ.”

Thực ra Thẩm An Nhược không thay đổi gì nhiều, hòa nhã thân thiện, đối tốt và vui vẻ mỉm cười với mọi người, không cáu giận, kiêu lời, trước sau không nói chuyện thị phi, nhưng cô vẫn kiên quyết giữ nguyên tắc của mình, nói cách khác là cố chấp, một khi đã quyết định chuyện gì thì người khác rất khó thuyết phục. Tuy nhiên bất kể ra sao, từ trường phòng đến các nhân viên đều đối với cô rất tốt. Còn về chuyện sau lưng họ có nói xấu cô hay không, thì chẳng đến tai cô.

Cũng có lúc mọi việc không được thuận lợi như vậy. Một tối cô phải trực, đang kiểm tra tình hình kinh doanh các khu vực thì đột nhiên có người báo cáo, ở trung tâm giải trí có vị khách hàng không hài lòng với nhân viên phục vụ, đang làm ồn lên, khuyên thế nào cũng không được, một đồng người đang xúm vào xem, quản lý đại sảnh dưới đó nói hết lời rồi mà không giải quyết được. Cô vội vàng xuống xem, người nhân viên đi cùng cảnh báo cô: “Trợ lý Thẩm, chị cẩn thận, vị khách này là một tay ‘đại ca’ đấy.”

“Xã hội đen à?”

“A, có thể coi là vậy. Thật thất vọng, chẳng có chút khí chất nào cả.”

“Em xem nhiều phim xã hội đen của Hồng Kông quá à? Xem ít thôi, có xem thì xem bộ Bó già ấy.”

Tình hình không quá tệ. Người kia sau một hồi đập phá, trông thấy cô thì tỏ vẻ khinh thường, một cô gái yêu đuối, thoát nhìn như mới tốt nghiệp đại học, cho dù mặc bộ đồng phục đứng đắn thì vẫn chẳng có chút quyền uy nào. Tìm một cô búp bê cho có lệ à? Người quản lý đại sảnh trẻ tuổi vội vàng giải thích đây là trợ lý Thẩm của chúng tôi.

Nữ nhi yếu đuối thực ra cũng có lợi thế, tay đại ca kia cầm một chén lớn đầy rượu chìa ra trước mặt cô: “Em Thẩm, uống hết chén này, anh sẽ không so đo với các em nữa.”

Đám người kia còn chưa kịp ngăn cản, Thẩm An Nhược đã uống cạn một hơi, rồi dốc ngược chiếc chén lại ọi người nhìn thấy, tiếng vỗ tay và huýt sáo vang lên tứ phía. Cô còn chủ động uống thêm chén nữa, trịnh trọng kính rượu vị đại ca kia.

Cô vốn dịu dàng, đáng vẻ ngọt ngào giọng nói lại mềm mại, mang khí chất của người con gái Giang Nam vốn hiếm thấy ở nơi phương Bắc. Cái đó gọi là muốn đánh cũng phải tránh mặt cười, vị khách kia rất nhanh đã không còn tức giận nữa.

Vị đại ca họ Trịnh kia sau đó trở thành khách quen, nếu có tình cờ gặp lại sẽ chào hỏi, còn giới thiệu cô ọi người biết: “Đây là em gái Thẩm của tôi, về sau gặp em ấy, mọi người nể mặt nó một chút.”

Khi ấy cô có chút mạo hiểm bởi không còn cách nào khác, cô dám đánh cuộc vị đại ca mặt mũi hung dữ này từ sâu trong đáy mắt vẫn có chút ôn hòa lương thiện. Thật ra chỗ rượu ấy khiến cô rất khó chịu, cô không

về nổi nhà, tối phải nghỉ lại ở một phòng của khách sạn. Chiều hôm sau mới đi làm được, sếp Trương bực bội mắng: “Cậy mạnh cứng đầu, cháu đúng là đồ cậy mạnh cứng đầu.” Nhưng kết quả thu về lại rất tốt, không những vị đại ca kia không gây thêm rắc rối, đến mấy người ngày thường ngoài mặt khách sáo với cô, thực ra trong lòng luôn khó chịu chống đối, nay đối với cô cũng nhiệt tình và tôn trọng hơn, đột nhiên còn coi cô thành người của mình.

Cuộc sống bình an, sóng yên bể lặng như thế này thật tốt, nếu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chủ động điều chỉnh một chút là ổn.

Cơ duyên chẳng hẹn cũng tới. Phòng ăn phía Tây muốn mời một người chơi đàn piano nghiệp dư, tin tức mới công bố được nửa ngày đã có ba người đến ứng tuyển, trong đó có một người điều kiện rất tốt, cô được yêu cầu tới xác nhận.

Chàng trai này là sinh viên năm thứ tư, sắp tốt nghiệp đại học, ngoại hình không tệ, mặt mũi sáng sủa, rất có khí chất, chỉ là ánh mắt hơi lạnh lùng. Nhưng cũng không sao, nhiều người tới đây chỉ để dùng bữa, không cần cậu ta đi tiếp đãi khách. Cậu ta nhìn cô, nét mặt có phần kiêu ngạo nên Thẩm An Nhược bang quơ hỏi cậu ta một câu: “Cậu biết đàn bản ‘Bumblebee’ không? Thử đi xem nào?”

Chàng trai này đàn rất tốt nên đương nhiên được giữ lại. Về sau, Thẩm An Nhược xem tên của cậu ta, Trần Hiểu Thành. Ồ, cái tên đọc muốn lú lẫm. Dù sao cô cũng chẳng tỏ thái độ gì.

Trong giờ ăn trưa ở phòng ăn nhân viên, Thẩm An Nhược hay gặp Trần Hiểu Thành, cậu ta luôn chọn chỗ ngồi đối diện cô, suốt ngày quên mang thẻ cơm, lần nào cũng nhìn cô cười cười: “Thẩm An Nhược, chị có thẻ mời em ăn cơm không?”

Tên này cũng không biết thân phận là em, điệu cười mỉa dân ấy cũng chẳng có tác dụng gì đâu, cô có khả năng miễn dịch với những anh chàng đẹp trai rồi.

Nhưng cho đến một ngày thì cô cũng phải mở lời: “Trần Hiểu Thành, em chưa học một khóa phép tắc cư xử thì cũng nên có kiến thức cơ bản. Trợ lý Thẩm, cô Thẩm, chị Thẩm, tùy em chọn nhưng đừng gọi cả họ tên chị ra.”

“Dựa vào cái gì ạ? Bây giờ vẫn chưa đến giờ làm của em.”

Thẩm An Nhược lấy thìa gõ gõ keng keng lên bàn, quả nhiên thu hút ánh nhìn của mọi người: “Cậu Trần, vì hỏi tôi giống cậu bây giờ, tôi chỉ cần ung dung đợi tốt nghiệp thôi, còn cậu phải thức đêm chuẩn bị tâm lý cho kỳ thi.”

“Nói thật với chị, ngay cả khi thi, chẳng tới nào em đọc sách, những người thức đêm chuẩn bị đúng là kẻ ngốc.”

Sau vài câu qua lại, Thẩm An Nhược phát hiện ra cậu Trần này rất thích trêu đùa mình, thích nhìn cô lúc tức giận. Tìm ra nguyên nhân thì sẽ có cách đối phó, kệ cậu ta, nhìn thấy cậu ta thì đi đường khác, tối không đến phòng ăn nữa. Về sau cậu em Trần cũng chịu nhún nhường, gặp cô là lễ phép chào “Chị An Nhược”.

Cậu bé đáng người cao gầy, chẳng có da có thịt, ngón tay rất dài và mảnh, rất chú ý cách ăn mặc, nhìn là biết chưa bao giờ phải chịu khổ, hoàn toàn không phải kẻ thiếu tiền, ngành học cũng là ngành đang hot, cơ hội kiếm tiền đầy rẫy, không hiểu vì sao lại chạy đến chỗ này, hỏi cậu ta, lúc thì nói: “làm thêm” lúc lại nói “thích cảm giác có tri âm lắng nghe tiếng nhạc của mình”, hỏi lần nữa thì lại nói đang gom tiền đi Anh thăm em gái, chẳng có câu nào là nghiêm túc.

Quản lý phòng ăn phía Tây gặp cô thì cười: “Ăn cơm lúc nào cũng có một cậu chàng xinh trai quần lầy, em có cảm thấy vui vẻ mà ăn ngon hơn không?”

“Chị Trình, chị thừa biết dạ dày em không tốt, luôn ăn món thanh đạm. Nếu chị thích thì xin mời, em chịu không nổi rồi.”

“Ôi, trừ em ra thì cậu Trần đẹp trai đâu có quan tâm tới ai. Mà cũng lạ, em càng không vui thì cậu ta càng thích. Đứa trẻ này tính khí kì quái nhưng từ lúc cậu ta đến, doanh thu của sảnh chúng ta mỗi tháng đều

tăng mười phần trăm. Quả nhiên thời đại của trai đẹp đến rồi, chỉ cần sáng sủa, lập dị một chút là trở nên nổi tiếng.”

Một hôm cô đi về muộn, lúc lái xe tới cửa lớn thì thấy Trần Hiếu Thành đứng ở bên đường đợi cô, bèn dừng xe.

“Muộn quá hết xe rồi, chị cho em đi nhờ.”

“Vừa có chuyến xe buýt mà.”

“Em nhìn nhầm xe, không đuổi kịp.”

“Chị không tiện đường. Em gọi taxi về đi, ngày mai mang hóa đơn đến công ty thanh toán.”

Trần Hiếu Thành cười giễu cợt: “Trợ lý Thẩm, chị sợ em làm gì chị à?”

Thẩm An Nhược lạnh lùng nhìn cậu ta, không nói gì.

“Em thật sự rất thích chị nên mới muốn tiếp cận chị. Thế thì làm sao? Lẽ nào chị còn muốn em cất giấu tình cảm này, cố tình làm ngơ không thấy chị? Thực sự em chẳng còn cách nào khác với chị, lại càng không có can đảm làm ra việc gì bất kính với chị. Em có tội gì mà chị tránh em như tránh tà thể. Được rồi được rồi, nếu chị đã thấy em phiền phức như vậy thì từ mai em sẽ tránh xa tầm mắt của chị. Trời đất rộng lớn nhường này, sau này chị sẽ không bao giờ gặp lại em đâu.”

“Lên xe đi.” Thẩm An Nhược nói không chút cảm xúc, không đợi cậu thất xong dây an toàn đã đạp ga phóng vọt đi, hại cậu ta đập đầu vào cửa kính xe.

Chỉ là một thằng nhóc, hai thế hệ khác xa nhau, cô với cậu đúng thật là không có tiếng nói chung.

Cuối hè đầu thu, Trần Hiếu Thành sắp rời đi, đúng là sang Anh nhưng không phải sang thăm người thân mà là đi du học. Cậu ta kiên quyết mời Thẩm An Nhược ăn cơm.

“Chị xem, duyên phận giữ người với người ngắn ngủi thật đấy, bây giờ chị đã hối hận ngày trước không đối tốt với em chưa? Lại thật, với ai chị cũng tươi cười, sao không thể cười với em một cái. Không thì từ nay về sau chị muốn tốt với em cũng không còn cơ hội nữa đâu.” Cậu nói mà chẳng biết xấu hổ.

“Tốt nhất là bây giờ em biến mất trước mặt chị đi.” Thẩm An Nhược cảm thấy não mình như phình ra, “Chẳng phải đã từng nói Học viện Công nghệ Massachusetts mới là nguyện vọng cuối cùng của em à, sao lại đi Anh vậy?”

“Bạn gái cũ của em ở đó.”

“Yêu đến vậy sao? Yêu đến mức có thể vì cô ấy mà dẹp bỏ lý tưởng sang một bên, thế sao năm đó lại chia tay?”

“Lúc đó chưa hiểu rõ, cảm thấy chia tay có gì mà không làm được, nếu em muốn đi anh cũng không níu kéo. Thật ra đến giờ cũng không biết có được tính là yêu hay không, nhưng mà một hôm em mơ thấy nhiều năm sau, cô ấy bế con rồi chúng em gặp nhau trên đường, cảm giác đó thật khó hình dung. Không cam tâm, đúng là không cam tâm. Về sau em biết cô ấy vẫn một mình, tự nhiên hạ quyết tâm.”

“Em không gặp được cô ấy thì không yên lòng sao?”

“Chắc, có thể như thế. Nhưng mà nghĩ nhiều để làm gì? Em tin vào trực giác của mình nên muốn đi tìm cô ấy. Cứ cho là không thể nối lại như xưa nhưng ít nhất cũng đã cố gắng, sau này không phải hối hận.”

**** *

Một mình mình, quên hay nhớ, tiếc nuối hay không cam tâm, đều chỉ là chuyện của riêng mình, không liên quan đến người khác.

**** *

Hết chương 12

13. Chương 13

Gần đây có tin đồn lan truyền làm mọi người hoang mang, nhất là giờ nghỉ trưa ăn cơm, đều nghe thấy mấy anh chàng bàn bên cạnh thì nhau bàn tán.

“Lần này An Khải rút vốn đầu tư khỏi thành phố W, cậu nghĩ bọn họ định chuyển hướng đầu tư sang đâu?”

“Tớ vẫn tưởng là tin đồn nhảm cơ. Thay đổi chiến lược à?”

“Có thể chỉ là dự định, chờ cơ hội đến. Nghe nói trước đây An Khải xảy ra một số vấn đề, chính quyền thành phố không những không giúp còn cản trở, khiến nhà họ Trình phật lòng.”

“Kinh khủng vậy sao? Trình Thiếu Khanh vẫn luôn hành xử nhã nhặn điềm đạm, hóa ra một khi đã nổi sùng lên thì ra tay cũng đủ tàn nhẫn.”

“Tính khí ông cụ Trình rất đôn hậu, có điều nhà họ Trình vẫn còn một cậu hai nữa. Nghe nói cậu hai này táo bạo quyết đoán, cứng rắn vô cùng, thẳng trước vừa mới tiến một loạt bỏ lão về nghỉ hưu sớm, lại còn dám lên giọng với chính quyền thành phố, đúng là có mấy phần phong thái của ông cụ Trình năm xưa.”

“An Khải đã xảy ra chuyện gì vậy? Hình như có nghe thấy tin đồn gì.”

“Tớ cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói Trình Thiếu Khanh thiếu chút nữa bị liên lụy, ông cụ Trình cũng vì chuyện này mà nổi trận lôi đình. Sau khi ông cụ Trình qua đời, cậu hai nhà họ Trình nghỉ ngơi dưỡng sức mấy tháng, hiện nay bắt đầu phản kích trở lại rồi.”

“Có lẽ An Khải không định vượt ra khỏi đây đâu, khả năng đầu tư ở thành phố này rất lớn, cũng phải giữ thể diện cho chủ tịch Trình chứ.”

“Tớ thấy cậu hai nhà họ Trình đó thật đúng là loại người chẳng nề thân sơ gì hết, lần này đến cậu ruột cũng không khách sáo. Huống hồ bây giờ các thành phố đang ra sức mời chào họ, điều kiện nơi này lại cao hơn nơi khác.”

Mấy người này nói chuyện khá lớn, bàn của Thẩm An Nhược nghe rất rõ, các đồng nghiệp nữ xung quanh cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Cậu hai nhà họ Trình à, là Trình... Trình Thiếu Thần quyết chí bỏ nhà lập nghiệp, bây giờ rốt cuộc đã hồi tâm chuyển ý.”

“Không phải ngày trước Trình Thiếu Thần đã từng ở thành phố của chúng ta sao? Làm má năm ở TZ, sau đó lập gia đình thì không thấy tin tức gì nữa.”

“Tớ có người bạn làm trong An Khải cũng nói thời gian gần đây An Khải thay máu, thanh lọc cán bộ cao cấp, rất ồn ào, kết quả không một ai dám tìm anh ta náo loạn, chỉ biết khóc ròng trước tính khí của cậu hai nhà đó.”

“Con dâu cả nhà họ Trình không phải con gái ai đó sao? Đúng rồi, cậu hai đó đã kết hôn chưa?”

“Chưa bao giờ nghe nói gì, thông tin liên quan đến chuyện đời tư của Trình Thiếu Thần hình như có vẻ rất ít thì phải. Chắc là chưa đâu, còn trẻ như vậy ai lại tự chui đầu vào rọ chứ?”

Thẩm An Nhược thu dọn bát đĩa trước mặt: “Em no rồi, các chị cứ từ từ nói chuyện nhé.”

“Đừng đi, ngồi lại tí đã.” mấy bà chị này lớn tuổi hơn An Nhược một chút, ngoài lúc làm việc họ đều rất thoải mái với nhau, “An Nhược, em nói xem, bao nhiêu phần trăm Trình Thiếu Thần đã kết hôn rồi?”

“Chị Ái Lệ à, con chị sắp học tiểu học rồi, người kết hôn hay chưa thì liên quan gì tới chị?” Thẩm An Nhược vờ hờn dỗi mong qua được cửa ải này, thực ra bản thân đã thấy nổi da gà.

“An Nhược này, không phải bà chị này phán xét em đâu, nhưng cuộc sống của em quá không thú vị đấy.” Chị Ái Lệ bắt chước ngay giọng của cô.

Một số người đứng là bám dai như đĩa.

Thắm An Nhược bỗng nhiên thấy đau răng, hình như chiếc răng khôn đang mọc một nửa lại bắt đầu làm loạn.

Sáng sớm ngày thứ Hai, Thắm An Nhược đi làm như thường lệ. Bãi đỗ xe cách khu văn phòng không xa, trên đường gặp rất nhiều người, họ thi nhau hỏi thăm.

“Chào buổi sáng, trợ lý Thắm. Ôi, hôm nay trong chị lạ quá, cuối tuần rồi vui vẻ lắm hả?”

“Em chào chị Thắm ạ. Chị cắt tóc ạ?”

... Ai cũng hỏi.

Vâng, phải, cũng tạm được.

Đúng vậy, cắt tóc để thay đổi tâm trạng.

Kiểu này có đẹp không?”

Em đừng nhìn chị bằng ánh mắt đó được không?

Cuối cùng cũng đến phòng làm việc, cổ họng khô khốc, Thắm An Nhược bắt đầu cảm thấy hối hận về hành động cao hứng tối qua. Huống hồ từng giây từng phút, đôi giày đắt đỏ vừa mua tối qua đang làm chân cô đau nhức. Ai nói đồ cũ không bằng đồ mới, đôi giày này làm sao đi thoải mái như đôi giày cũ. Nghĩ đến đây cô càng thêm bực mình, cảm thấy căn bệnh ‘Thứ Hai mệt mỏi’ của mình lại được dịp phát tác.

Thay quần áo xong, chợt nhớ ra ở tầng dưới có bậc thềm bằng đá bị hỏng, phải tìm quản lý Lâm ở phòng công trình đi xem xét. Vừa định gọi điện thoại thì bên ngoài có người gõ cửa, đứng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay, quản lý Lâm đã tươi cười xuất hiện trước mặt cô.

“Em Thắm, từ đầu đến chân đều rực rỡ, tươi tắn quá, cuối tuần có chuyện vui à?” Lâm Quân cười rất tươi.

Vui cái đầu anh ấy!

“Lệnh Hồ huynh, mặt mày tươi tỉnh, hôm qua gặp người trong mộng à?” Cô cũng mỉm cười trả lời. Thắm An Nhược thấy dịch vị trong dạ dày trào lên, răng cũng đau buốt.

Mặt Lâm Quân bỗng vô cùng mờ ám: “Người trong mộng chính là em đấy.”

Anh chàng này tên thật là Lâm Hồ Thông, rất thích tự xưng là đại hiệp Lệnh Hồ Xung, mỗi ngày lại khiến hình ảnh của vị anh hùng này trong lòng Thắm An Nhược xấu đi một chút. Thật ra anh ta trông cũng được, nhìn xa cũng có thể coi là đẹp trai, phong độ hơn người, nụ cười khiến người khác bị mê hoặc, chỉ xin anh ta tốt nhất đừng có mở miệng ra, anh ta chỉ cần mở lời chắc chắn Tiểu Mã Ca1 lạnh lùng khí chất trong phút chốc sẽ biến thành Châu Tinh Trì thời trẻ.

1 Tên gọi thân mật của Mã Cảnh Đào, một diễn viên nổi tiếng của Đài Loan.

Thắm An Nhược đang nghĩ xem câu vừa nãy anh ta nói có ý gì thì bỗng có tiếng gõ cửa, cậu bảo vệ ôm một bó hoa tulip bước vào đặt lên bàn cô. Trắng tinh khiết, e ấp khoe nở, vừa dịu dàng vừa quyến rũ.

“Trợ lý Thắm, có người tặng chị hoa. Theo quy định, em không cho phép anh ta lên đây.”

“Ai thế?”

“Là người của tiệm hoa, anh ta không nói là ai tặng.”

Cậu bảo vệ vừa rời đi, Hồ Xung đại hiệp dõm dưng bên cạnh đã tẩm tặc: “Có người được đề ý kia, lạ thật đó. Ôi, hoa tulip trắng hình như biểu trưng cho thất tình thì phải?” Rồi ngữ điệu đột ngột thay đổi, cao vút lên, anh ta thật sự nên đi làm diễn viên lồng tiếng, “Anh nói em nghe, dạo này em làm anh chàng nào thất tình vậy? Đất trời mệnh mỏng rộng lớn như vậy, không ngờ mình cũng có đồng minh, mau giới thiệu người đó cho anh đi.”

Thắm An Nhược ngẩn ra mấy phút, cuối cùng cau mặt hỏi: “Lâm Hồ Thông, có phải anh đang giở trò quỷ không?”

“Anh vẫn hy vọng là anh tặng em. Nhưng em gái à, em biết anh lâu rồi, anh lãng mạn và không thực tế như vậy sao? Nhưng nếu em thích, lần tới anh sẽ lấy đó làm đó làm tấm gương học tập, thậm chí anh thề, anh đảm bảo là sẽ sáng tạo hơn.”

Phải đối diện với gương mặt tươi cười không chút đứng đắn này. Thẩm An Nhược chẳng còn gì để nói, trong lòng thầm nghĩ nếu các chị em cả ngày vẫn kêu gào “thầy quản lý Lâm là tim đập rộn ràng” mà nhìn thấy anh ta lúc này, nhất định sẽ tan nát cõi lòng.

Điện thoại của hai người cùng lúc có chuông báo, thì ra tám rưỡi, giờ làm việc bắt đầu. Lâm Hồ Thông lập tức thôi cười, thay bằng điệu bộ nghiêm túc, anh chàng này thật quá có đạo đức nghề nghiệp.

Anh ta đến báo cáo công việc.

“Sếp Trương bảo anh đưa cho em xem trước nếu không có ý kiến gì thì kí vào đây.”

“Hai căn biệt thự xây mới này cuối tuần sẽ hoàn thiện, anh có muốn đi xem không?”

Nói đến đây, cô bỗng nhớ ra một chuyện.

“Lần trước anh nói kiến trúc sư luôn ở công trường giám sát phải không?”

“Gần như ngày nào cũng đến, rất chuyên nghiệp.”

“Là một mỹ nhân sao?” Nhìn mặt anh ta xuân tình phơi phới, bèn hỏi lại.

“Chuẩn là mỹ nhân, nhưng không hề yếu ớt nhé. Cô ấy đến là công nhân làm việc rất chăm chỉ nên việc lần này hoàn thành xong sớm. Thật là mỹ nữ số một.” Anh ta liếc nhìn Thẩm An Nhược, “Đương nhiên đem so sánh với trợ lý Thẩm xinh đẹp thông minh thì vẫn chưa là gì.”

Thẩm An Nhược cười giả lả: “Lát nữa họp xong em ra công trường.”

“Để anh đi cùng bảo vệ em.”

Chín rưỡi, theo lệ mỗi tuần một lần, quản lý sẽ họp để sắp xếp kế hoạch, nhắc nhở phương châm, nhấn mạnh văn hóa công ty, cuối cùng gọi một số trưởng bộ phận lên báo cáo. Bởi vì không biết sẽ gọi ai, nên ai cũng căng thẳng, không thể không chuẩn bị cẩn thận, hết như đang bảo vệ luận văn. Thật đúng là, vừa khó chịu vừa căng thẳng.

Sếp Trương là một lãnh đạo tốt, đối với nhân viên vừa hào phóng vừa tôn trọng, chỉ có điều rất thích họp, mỗi lần đều có những sáng tạo mới, gọi là nâng cao năng lực thích ứng của nhân viên, làm cấp dưới trở tay không kịp. Tuy nhiên ông cũng có nhiều ưu điểm, nếu có chút quái gở kì quặc thì vẫn có thể bỏ qua.

Hôm nay đến lượt Lâm Hồ Thông, ăn nói vô cùng đỉnh đạc, thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát, lời nói rất có sức thuyết phục, chỉ nghe thôi cũng thấy bất ngờ.

Một nhân vật xuất chúng về tài ăn nói như Lệnh Hồ Xung dorm không ngờ lại có thể xuất hiện trong thành phố này.

Bộ dạng anh ta nghiêm túc và tự tin nhường ấy, chẳng trách mấy cô gái trẻ bị anh ta làm mê mẩn cả.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Thẩm An Nhược đến phòng làm việc của sếp Trương, bàn bạc xong công việc, sếp Trương nói: “Cháu cũng biết chuyện của tập đoàn An Khải đúng không? Giữa tháng sau họ tổ chức tiệc khai trương ở nhà hàng chúng ta. Về phương diện này cháu rất am hiểu, phối hợp với các phòng khác, cẩn thận một chút, bảo đảm không để xảy ra sự cố nào nhé.”

“Nhanh như vậy sao? Cháu tưởng phải một thời gian nữa.” Thẩm An Nhược hơi ngạc nhiên.

“Đúng vậy, họ làm việc rất nhanh. Nghe nói tất cả quản lý đều đã vào vị trí, bắt đầu làm việc chính thức, nhà xưởng tạm thời đã chuẩn bị xong, cuối tháng sẽ có hai nghìn công nhân đến làm việc, khuôn viên khu công nghiệp bên đó đến cuối tháng cũng khởi công xây dựng. Lần này hiệu suất thực sự rất cao. Đừng nói cái gì cháu cũng không biết chứ, đây là biểu hiện của việc thiếu rèn luyện kĩ năng nghề nghiệp đấy.”

Thẩm An Nhược cười, không nói thêm gì nữa.

“Thực ra bọn họ còn có ý muốn ký với chúng ta một hợp đồng giao đồ ăn cả năm. Con số hai nghìn công nhân không hề ít. Đợi tới lúc khuôn viên xây xong, quy mô sẽ rất lớn.”

“Chúng ta có nhất thiết phải tập trung vào phát triển mảng dịch vụ ăn uống lớn hơn nữa không? Còn nữa, An Khải thích phung phí như vậy, tìm đến chúng ta làm gì?” Thẩm An Nhược thực sự không phải vì chuyện cá nhân mà cảm thấy khó chịu, vị trí của Hoa Áo mặc dù không hề thấp, nhưng vẫn chưa phải là hàng đầu. An Khải thích khoe khoang tiền của, luôn phô trương thanh thế kiểu ‘đã không chọn thì thôi, nhưng chọn thì phải chọn cái đắt nhất.’”

“Thẩm An Nhược, cháu lại nổi tính trẻ con lên đấy sao?” Sếp Trương không hiểu cô phản đối thật hay đang vờ giận dỗi, “Có một vị khách lớn như An Khải tìm đến, nắm bắt cơ hội là tốt nhất, không kiếm được tiền cũng không sao, quảng bá danh tiếng của mình mới quan trọng. Cháu vốn nhanh nhạy mà còn không nhìn ra sao. Hơn nữa, lẽ nào cháu không biết, ngoài ưu thế về vị trí, chúng ta còn rất nhiều lợi thế khác. An Khải chọn chúng ta cũng là nể mặt chúng ta vài phần rồi, cháu không thấy cảm kích sao?”

Thẩm An Nhược hít sâu một hơi, rồi thở ra, thấp giọng nói: “Vâng, cháu sẽ gửi lời cảm ơn tới anh Trình Thiếu Khanh.”

Lần này tới lượt sếp Trương thở dài, giọng điệu lại càng mềm mỏng hơn: “An Nhược, cháu đang giả ngốc, hay thật sự không biết vậy? Hiện tại Trình Thiếu Thần mới là người điều hành hoạt động trong nước của An Khải.”

Thực ra cô đã biết chuyện này từ sớm, gần đây Trình Thiếu Khanh và Tịnh Nhã đi châu Âu, An Khải bên đó đã xây dựng chi nhánh, chưa kể đây là lĩnh vực sở trường của Trình Thiếu Khanh. Cô chỉ không ngờ lại nhanh như vậy.

Đúng lúc có điện thoại đến, khi sếp Trương nghe điện thoại, An Nhược cúi đầu, chán nản tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út bàn tay phải ra, đeo vào ngón giữa bàn tay trái, cứ đổi đi đổi lại như vậy. Mấy tháng gần đây, lúc buồn chán cô vẫn hay nghịch thế này, vì thế phát hiện hóa ra ngón giữa tay trái cũng kích cỡ với ngón áp út tay phải. Hạ Thu Nhận cười nói: “Sao càng gì bản lĩnh càng kém vậy, toàn làm những trò vụn vặt, mau tỉnh lại đi.”

Thực tế hôm qua cô đã gặp Trình Thiếu Thần.

Tối qua cô đi ăn cùng Hạ Thu Nhận, ăn quá nhiều nên đến khu mua sắm Ngân Đô đi bộ cho tiêu bớt, từ tầng một leo thang lên tầng bảy.

Tầng bảy chuyên bán đồ gia dụng và đồ dùng trong hôn lễ, đa số đều là đồ bạc, giá cả luôn khiến cho tầng lớp có thu nhập trung bình phải giật mình. Nhưng Hạ Thu Nhận rất thích khu này, nhìn no mắt mà không tốn tiền mua là thực tế nhất.

An Nhược vừa định rẽ sang khu đồ pha lê thì trông thấy bóng lưng quen thuộc của một người đàn ông, đã muộn rồi, thời tiết lại không quá lạnh mà vẫn ăn mặc chỉnh tề, quần áo phẳng phiu, áo vest vắt trên khuỷu tay, hình như đang chú tâm thưởng thức bức tranh lớn treo trên tường, từ góc nhìn của cô thì đó là một bức tranh phong cảnh điền viên.

An Nhược dừng lại một lúc, cô bỗng thấy ngực mình nhói lên khó chịu. Cô bị tật nhịp tim không ổn định, cứ có việc ngoài dự liệu là tim đập loạn nhịp.

Lúc đó có một người con gái tiến lại gần anh, cô ấy mặc một bộ váy vô cùng diễm lệ, dáng người yếu điệu, phong thái tao nhã, nhìn qua cũng biết là người đẹp. Thẩm An Nhược cảm thấy mình mãi mãi không thể có được khí chất trời phú này, có muốn giả vờ cũng không được.

Cô gái khẽ níu lấy tay của người đàn ông, nghiêng đầu nói với anh ta vài câu rồi nhẹ nhàng mỉm cười. Từ chỗ An Nhược đứng có thể nhìn thấy nụ cười cùng gương mặt thanh tú của cô gái, cô thoáng nghĩ đó là Tần Tử Yên nhưng không phải, cô gái này rất trẻ, tràn trề sức sống. Trình Thiếu Thần vẫn không quay người lại, cứ đứng như vậy ngắm tranh.

Trong đại sảnh vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, An Nhược lắng tai nghe, hóa ra là bài Somewhere in time thật là hợp tình hợp cảnh. Cách nhau một bức tường thủy tinh màu xanh nhạt, anh hoàn toàn không phát

hiện ra có người nhìn trộm. Ánh đèn chiếu vào vô số đồ dùng bằng thủy tinh, tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ. Đôi nam nữ đứng trong khung cảnh lộng lẫy này càng thêm xứng đôi.

An Nhược khẽ thở dài rồi bước tiếp, lời Thu Nhận đang nhìn chăm chăm như mất hồn vào chiếc giường sang trọng, giờ tay ra dấu im lặng, đẩy cô đi.

Xuống đến tầng dưới, Thu Nhận vẫn còn cười cô: “Thẩm An Nhược, cậu có lớn lên được chút nào không thế? Đến đó chào hỏi một câu, nói với cô gái đó ‘tôi là vợ cũ của anh ấy’, xem ai xấu hổ trước người đó thua.”

Thẩm An Nhược mặc kệ cô nàng, kéo Thu Nhận đi dạo trong tòa thương mại Phú Khải đối diện.

“Tớ nói với cậu rồi, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Uống công cậu ngày thường giả vờ giống thật, chẳng phải năm đó cậu rất phóng khoáng, tự nhiên đó sao?” Hạ Thu Nhận nói mãi không dứt, lấy chuyện trêu chọc cô ra làm thú vị.

“Ôi, được rồi được rồi, đừng nói đến chuyện đám đàn ông đáng ghét nữa, tớ dẫn cậu đi mua sắm nhé.” Thấy cô nhất định không nói, Hạ Thu Nhận cuối cùng cũng chịu thôi chủ đề này.

Cô tiêu gần hết hai tháng tiền lương, bao gồm đôi giày khiến cô đau chân cả ngày cho đến chiếc nhẫn nam đầy đá nhỏ màu xanh nước biển đang đeo trên tay.

Hạ Thu Nhận nói: “Chiếc nhẫn này giống hệt cái dê2, độ cứng vừa đủ, đeo nó lúc thêu thùa may vá cũng thật có phong cách. Ôi mẹ ơi, đắt quá. An Nhược à, cứ coi như chồng trước của cậu đền bù cho cậu một khoản ly hôn thì cũng không nên tiêu hoang như vậy, phải để dành cho tương lai mới đúng.”

2 Cái dê: Một vòng nhỏ bằng kim loại, trên có nhiều lỗ với các kích cỡ khác nhau, dùng để cài kim khi khâu vá. Thường được các nhà thiết kế thời trang sử dụng.

An Nhược cảm thấy mình thật sự đã kết giao nhầm người, giờ chỉ muốn tìm kim chỉ khâu miệng cô nàng lại.

Hạ Thu Nhận vẫn lải nhải không thôi: “Đã bao năm rồi, tật xấu này của cậu chẳng những không sửa mà còn có chiều hướng nặng hơn, tâm trạng không tốt là bắt đầu vung tiền, ăn uống bừa phứa, cắt tóc ngắn, may là dạ dày cậu không tốt, ăn không nhiều nên không béo, nếu không đã có thể làm phát ngôn viên cho hội chị em thừa cân. Tiếp theo chúng ta có cần đi cắt tóc không?”

“Ừ, đi thôi.”

“Gì hả? Cậu nói thật đấy à? Tớ đùa thế thôi. Chỗ tóc này nuôi bao lâu nay, cắt đi tiếc lắm. lúc ly hôn cậu còn không cắt, bây giờ cắt làm gì?” Hạ Thu Nhận như muốn ngắt xiu.

“Dạo này tớ muốn đổi kiểu tóc.”

Thực ra Thẩm An Nhược không có chuyện gì buồn, chỉ là gần đây thấy khó chịu, chi bằng lấy cớ để trút ra một thể.

Cô nhớ trước kia Trình Thiếu Thần rất không thích vào khu trung tâm thương mại, anh nói chỗ đó quá đông người khiến anh thấy khó thở, số lần hai người đi mua sắm với nhau chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay, phần lớn thời gian đều thà ngồi trong xe nghe nhạc chơi điện tử trên điện thoại di động đợi cô khoảng một giờ đồng hồ chứ nhất quyết không vào đây, điều này vô tình khiến khả năng mua sắm thần tốc của Thẩm An Nhược được cải thiện đáng kể. Về sau Thẩm An Nhược chỉ đi một mình, sau nữa đến đi dạo cũng mất hết hứng thú, trừ khi quá chán, nếu không cũng rất ít khi vào đây ngắm nghía.

Hai tòa biệt thự xây mới chuyên dùng để đón tiếp khách quý, hoàn toàn mô phỏng theo thiết kế của một hộ gia đình, đến dụng cụ phòng bếp cũng đầy đủ, tất cả đều là loại tốt nhất, rất đắt tiền.

Lúc đó cân nhắc so sánh không biết bao nhiêu thiết kế, có hai phương án Thẩm An Nhược rất thích, hơn nữa vừa may mắn nhất được với ý kiến của kiến trúc sư, vì thế cô ra sức thuyết phục mọi người, cuối cùng cô đã thành công.

Nghe nói tính cách và năng lực của kiến trúc sư đó rất tốt nên công nhân cũng rất nỗ lực làm việc. Cô vốn muốn gặp mặt người kiến trúc sư này từ lâu, tiện thể xem phán đoán của mình đúng không, thế mà lại kéo dài đến tận hôm nay.

Công trường xây dựng có phần hơi lộn xộn, thêm vào mùi nguyên vật liệu cũng không dễ ngửi, bọn họ đi xem một lượt, lần này thi công rất tốt, kiến trúc sư đến giám sát công trình định kỳ, phát hiện có vấn đề sẽ lập tức yêu cầu làm lại. Người đẹp đúng là có lợi thế, công nhân luôn rất nghe lời. Đây là những gì Lâm Hồ Thông đã nói.

Trong phòng tập thể ở tầng hai của tòa biệt thự thứ hai, cuối cùng cô cũng gặp được người mình muốn gặp, quả nhiên đúng như cô dự đoán, kiến trúc sư này là Tần Tử Yên.

Hai người ngồi trong phòng uống trà, Thẩm An Nhược mời nhưng người chủ động pha trà lại là Tần Tử Yên, lần này đã là tên gọi khác³. Động tác của chị vô cùng tao nhã, kể cả khi khoác trên mình bộ đồ công nhân xây dựng cũng không giấu nổi khí chất.

³Tần Tử Yên đã tự đổi tên của mình, từ chữ ‘Yên’ với nghĩa là ‘làn khói’ thành chữ ‘Yên’ với nghĩa là ‘xinh đẹp’, trong tiếng Trung hai từ này đồng âm.

“Em đã sớm thấy tên kiến trúc sư trong bản thiết kế, cảm thấy thật trùng hợp, chỉ khác một chữ.” Thẩm An Nhược dịu dàng nói. Gặp lại bạn cũ cũng là chuyện tốt.

“Chị không nghĩ lại là em.”

“Em đoán có thể là chị, phong cách thiết kế của chị rất đặc biệt, em nghĩ mình đã từng xem qua tác phẩm của chị. Tên này là nghệ danh à?”

“Thật không? Em thấy ở đâu vậy? Chị chưa từng dùng tên này.” Tần Tử Yên có phần kinh ngạc, đột nhiên như hiểu ra, vội chuyển chủ đề, “Chị đổi tên rồi. Không ngờ lại gặp em ở đây, chị chỉ biết em đã rời Chính Dương thôi.” Xem ra Tần Tử Yên không khác trước là bao, vẫn đáng vẻ dịu dàng mềm mại đó, chẳng trách vì sao đám đàn ông kia không nỡ làm khó chị.

“Tên cũ của chị chẳng phải rất đẹp sao?”

“Quá yếu đuối, quá mong manh nên chị đổi rồi.” Tần Tử Yên cười khẽ, “Thầy bói bảo thế.”

Thẩm An Nhược im lặng chốc lát rồi cười: “Sao không đổi thành Tử Nham, Nham trong từ nham thạch ấy.”

“Ừ nhỉ, thế mà chị không nghĩ ra. Chị chỉ nghĩ đổi như vậy lúc gọi vẫn không đổi, không thấy quá kỳ quặc.” Tần Tử Yên suy tư một lúc, “Dù sao cũng không nhiều người biết tên chị, hay chị đi đổi lại lần nữa?”

“Em nói đùa thôi, tên này cũng rất hay.” Tại sao chuyện của hai người chỉ xoay quanh chủ đề cái tên vậy nhỉ. Thẩm An Nhược cảm thấy thật kỳ lạ: “... Phải rồi, chị có em gái không?”

“Không có, chị là con một. Chị cũng không có chị em họ nào hết.”

Lúc hai người chào tạm biệt, Tần Tử Yên muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Thẩm An Nhược đã quay người đi rồi lại ngoái nhìn chị.

“Chị xin lỗi. Có một số chuyện... Chị cũng không biết... Nhưng thực tế không như những gì em nghĩ đâu...” Tần Tử Yên nói chậm rãi, mỗi câu thốt ra hình như đều phải suy nghĩ rất vất vả.

“Là mối quan hệ giữa em và Thiếu Thần có vấn đề, hoàn toàn không liên quan đến chị, chị nghĩ nhiều quá rồi.”

“Thật ra, anh ấy...” Ánh mắt chị nhìn Thẩm An Nhược từ bình thản dần chuyển sang lạnh lùng, những lời cuối cùng lại không thốt ra được.

Bảy giờ tối, Thẩm An Nhược mới ra về, vừa mở cửa xe đã thấy Lâm Hồ Thông đang ngồi trong xe bên cạnh vẫy tay qua cửa kính.

“Muộn thế này mới về sao? Em chưa ăn đúng không? Cùng đi ăn nhé?”

Thẩm An Nhược ném bó hoa tulip vào ghế phụ rồi ngồi vào xe nói: “Em không có hứng.”

Lâm Hồ Thông đã ra khỏi xe, đến bên gõ cửa kính xe cô. Thẩm An Nhược đành hạ cửa kính xe xuống.

“Chị à, chị thương đưa em này đi, mời em một bữa đi. Dạo này, em nghèo đói quá đến nỗi không có gì để ăn đây.”

Thẩm An Nhược bật cười, bỗng thấy trong lòng vui vẻ hơn hẳn.

Hai người lái xe nửa tiếng đồng hồ là tới nhà hàng Tứ Xuyên, họ gọi cá, tôm cay, còn cả canh chua cay, ăn tới mức tê hết cả đầu lưỡi.

“Mỗi lần ăn như thế này xong, hôm sau đều bị đau dạ dày, lần nghiêm trọng nhất là nửa đêm phải đi truyền nước nhưng mà nhịn không được vẫn muốn ăn.” Thẩm An Nhược cúi đầu thật thấp, khẽ lè lưỡi. Đúng là rất cay và tê, đã rất lâu rồi cô không ăn đồ Tứ Xuyên, ăn đến mức chảy cả nước mắt.

Mỗi khi dạ dày được lấp đầy, tâm trạng của Thẩm An Nhược cũng trở nên rất tốt.

“Anh có thể tặng em thuốc đau dạ dày, đồng thời cũng chẳng ngại ngày mai em bồi thường anh gấp ba lần. Còn nếu mai em vẫn đau, anh nợ em ba bữa cơm.”

“Anh đừng có mơ.”

Cuối cùng vẫn là Lâm Hồ Thông trả tiền. Anh chàng lắc lắc ngón tay trở trước mặt An Nhược, nghiêm túc nói: “Cô Thẩm, có điều này em vạn lần không được quên, tranh giành thứ gì với đàn ông cũng được nhưng không được tranh trả tiền ăn. Đây là vấn đề nguyên tắc, tuyệt đối là vấn đề nguyên tắc.”

Thẩm An Nhược không buồn tranh cãi, cuối cùng vẫn phải nghe theo.

Thực ra tâm trạng vui vẻ của cô chẳng kéo dài được lâu. Dạ dày của cô bắt đầu đau âm ỉ, hơn nữa cô bỗng nhớ lại nhà hàng vừa nãy là nơi đầu tiên cô cùng Trình Thiếu Thần đi ăn.

Cuối cùng là ai muốn ăn món Tứ Xuyên? Hay là ai chọn nhà hàng này? Cô? Hay Lâm Hồ Thông? Thật kì lạ, mới có hai tiếng đồng hồ mà không nhớ ra. Lẽ nào cô bị mắc bệnh mất trí nhớ rồi?

Đến tối, Thẩm An Nhược lại xem đĩa phim, bộ phim Gentlemen Prefer Blondes từ nửa thế kỷ trước, Marilyn Monroe mặc bộ lễ phục màu đỏ lấp lánh xẻ tà cao ngất, điệu dàng hát “Kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ”⁴.

⁴Tên tiếng Anh: Diamonds Are a Girl's Best Friend.

Thẩm An Nhược rất thích Marilyn Monroe, cũng chẳng sợ bị người khác nói là nông cạn. Một vẻ đẹp phóng khoáng mà quyến rũ, lại ngây thơ như trẻ con, e thẹn như trinh nữ, lưỡi nhác như chú mèo nhỏ, rõ ràng nhìn giống kiểu ngực to não bé, nhưng trong ánh mắt thỉnh thoảng ánh lên sự thông minh làm mê hoặc lòng người, xinh đẹp tuyệt vời. Tuy cuộc đời của cô rất bi thương, nhưng luôn để lại nụ cười cho thế gian. Bộ phim kết thúc, màn hình tối đen, tất cả chìm vào im lặng, Thẩm An Nhược đột nhiên cảm thấy lòng mình trống rỗng.

“Kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ?” Câu nói này hình như trước đây đã có người nói với cô.

Cô không nhận được lời từ trong góc khuất của ngăn tủ ra một cái hộp nhỏ, đồ hết ra giường, mười mấy cái nhẫn sáng lấp lánh đang nằm lẫn lộn trên đó.

Thẩm An Nhược vốn không chạy theo mode, không quá trưng diện, đi làm cũng chỉ mặc đồng phục, cũng may hợp với cô nên không đeo đồ trang sức, chỉ trừ nhẫn.

Sau khi ly hôn, cô có sở thích sưu tầm nhẫn, nhẫn vàng nhẫn bạc nhẫn kim cương hay đá các màu đều có, tùy theo màu sắc giày mà chọn nhẫn đeo cùng.

Trước đây cô không đeo nhẫn, từ lúc ly hôn mới có thói quen này, hình như đeo một chiếc nhẫn vào ngón áp út sẽ tạo cho cô một lớp bảo vệ vô hình.

Cô đổi nhẫn rất thường xuyên, đến Lâm Hồ Thông cũng phát hiện ra, nói cô mắc hội chứng bị bỏ rơi. Anh ta biết chuyện cô ly hôn, chuyện này thực ra không phải ai cũng biết: “Em gái à, em đừng bi quan về cuộc đời như thế, tương lai của em vẫn còn anh là người sẽ cùng em đi hết cuộc đời...” Có lần Lâm Hồ Thông

uống rượu đã gào lên với cô như vậy. Thẩm An Nhược tức giận lườm anh chàng, Lệnh Hồ Xung đại hiệp đừng biết mình lỡ lời, gãi mũi chán nản chuồn mất, hôm sau tặng cô một hộp kẹo lớn coi như xin lỗi.

Nhưng giá trị của đồng nhẫn này tính ra cũng không bằng số lẻ của chiếc nhẫn năm xưa Trình Thiếu Thần dùng để cầu hôn cô.

Chiếc nhẫn kim cương Trình Thiếu Thần tặng cô ít nhất cũng phải hai cara, lại được trang trí thêm nhiều viên kim cương nhỏ... Dù tinh xảo thanh nhã nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy quá phô trương. An Nhược nghĩ anh cố tình làm thế, cứ nhìn vào chiếc nhẫn lại thấy có vấn đề, về sau không chịu được liền hỏi: “Anh cố tình để mọi người biết em là đứa giàu xổi đúng không?” Trình Thiếu Thần cười ra vẻ rất vô tội: “Anh tưởng độ lớn của viên kim cương tỉ lệ thuận với tấm chân tình của anh.” Về sau còn lên lớp cô, “Kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ, đáng tin cậy, vĩnh viễn không bao giờ lừa em.” Cũng vì mỗi lần anh tặng cô món trang sức bằng kim cương hào nhoáng mà không thực tế nào thì đều bị cô cười vào mũi.

Tại sao lại nhớ đến con người đó, hôm nay tần suất kẻ này xuất hiện hơi cao rồi đây. Thật đúng là gặp phải quỷ.

Ngày làm thủ tục ly hôn chính thức, hai người vẫn rất bình tĩnh, thân thiện, sau khi giải quyết ổn thỏa còn ra nhà hàng quen dùng bữa trưa với nhau.

Nhà hàng này rất vắng vẻ lịch sự, trên bàn có cả bình thủy tinh cắm một bông hồng, hệt như tình nhân hẹn hò, người ngoài nhìn vào khó mà nhận ra đây là bữa ăn chia tay.

Thẩm An Nhược thích nhất là pizza hoa quả ở đây, tâm trạng vui vẻ nên ăn rất vô tư. Trình Thiếu Thần ngồi đối diện từ tốn nói như đang giao việc cho thư kí: “Tháng sau anh đi Đức, sẽ ở lại đó rất lâu. Nếu có việc gì chưa giải quyết xong, em có thể liên hệ với Đàm Phân, có rắc rối gì cứ tìm anh cả.”

An Nhược ăn nốt miếng pizza cuối cùng, uống sạch canh, nhìn thẳng Trình Thiếu Thần, “Anh không phải lo, trước đây em sống một mình vẫn rất tốt. Em có chuyện sẽ tự biết giải quyết. Phải rồi, cái này trả lại anh, luật sư của anh lúc gặp em quên mất cái này.” Thẩm An Nhược tháo chiếc nhẫn đắt tiền trên tay ra đặt trước mặt anh.

Trình Thiếu Thần im lặng, gương mặt chẳng biểu lộ cảm xúc gì, trong một thoáng ánh mắt bỗng lạnh lùng hẳn.

Thẩm An Nhược giả bộ như không nhận ra, cẩn thận dùng khăn ăn lau miệng và ngón tay, tự cảm thấy động tác của mình nho nhã mà ung dung vô cùng: “Anh nhận lại đi, đừng lãng phí thêm nữa. Sau này biết đâu còn dùng đến.”

Cuối cùng Trình Thiếu Thần không nhịn được phải mở lời, giọng nói hơi lạnh lạnh: “Thẩm An Nhược, chúng ta hợp được thì cũng tan được, trước đây em đã từng nói vậy.”

“Đương nhiên là em nhớ, xin anh nhận lại cho, cảm ơn.” Thẩm An Nhược nghĩ cũng may ăn đã no, vì thế lúc này cảm thấy vừa ấm áp vừa có sức lực, ngay cả hơi thở cũng ổn định, hoàn toàn có thể chống đỡ những cơn ớn lạnh đang ập đến.

Nhưng cuối cùng chiếc nhẫn này vẫn ở chỗ Thẩm An Nhược. cũng vì hôm ấy Trình Thiếu Thần quay người bước đi, không thèm quay đầu lại. Có điều anh cũng không quên thanh toán, đến trước quầy ném vài tờ tiền mệnh giá lớn, làm cô thu ngân choáng váng, vì căn bản hôm đó họ ăn không nhiều mà anh lại trả tiền gấp mấy lần.

Thực ra cô mới là người mất phong độ. Trong giấy thỏa thuận ly hôn, anh vô cùng hào phóng với cô, còn cô thì đã chấp nhận mà chẳng bày tỏ thái độ gì. Trong phút chia tay sau cùng, không nhất thiết phải tìm lý do chọc tức anh, vậy mà vẫn già mồm đến cùng.

Cuối cùng không thể hợp được tan được, có lúc Thẩm An Nhược cũng thấy đôi chút tiếc nuối.

Chia tay xong vẫn là bạn bè, đó chẳng qua chỉ là một trong những giấc mơ về thế giới đại đồng của những kẻ theo chủ nghĩa lý tưởng.

Từ đó về sau cô không gặp lại Trình Thiếu Thần nữa, cho đến tận hôm qua.

An Nhược xoay tròn chiếc nhẫn trên tay, chỉ thấy lấp lánh lóa mắt dưới ánh đèn, rồi chớp mắt rơi xuống đất. Cô quỳ xuống tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng mới thấy nó nằm dưới chân giường, phát ra ánh sáng yếu ớt.

Chiếc giường trong phòng này rất thấp, vì có một tầng ngăn kéo hẹp, cô phải kéo ngăn kéo dưới cùng ra mới nhặt được chiếc nhẫn. Lăn qua lộn lại một hồi, cả người ướt đầm mồ hôi.

Trong ngăn kéo để rất nhiều album ảnh, cả ảnh cưới cũng có. Thẩm An Nhược không hiểu vì sao mình lại lật album ra xem. Phần lớn những bức ảnh chỉ có cô hoặc phong cảnh, Trình Thiếu Thần không thích chụp ảnh, nên trừ những bức chụp ngày cưới, hai người có rất ít ảnh chụp chung. Còn Thẩm An Nhược lại không thích xem ảnh, mỗi lần dọn dẹp xong đều ném hết vào đây. Ngày trước Trình Thiếu Thần bảo cô, rõ ràng trong nhà có bao nhiêu chỗ không cất lại một mực muốn cất ở đây.

Có rất nhiều ảnh. Ảnh cưới, Trình Thiếu Thần không thích chụp, hầu hết đều không cười, thi thoảng mới cười nhưng rất cứng nhắc. Ảnh tiệc cưới, hai người họ bị khách mời làm khó dễ, khổ không tả nổi, vẫn phải tỏ ra phong độ, lúc đó mới đúng là hoạn nạn có nhau. Còn có ảnh lúc ở Lệ Giang, trên đỉnh Ngọc Long Tuyết Sơn, những đám mây nhẹ cuốn trên đỉnh, hôm đó rất lạnh, Thẩm An Nhược bọc mình thành cái bánh chưng, Trình Thiếu Thần ôm cô, trong bức ảnh này mới thấy anh nở một nụ cười hiếm hoi.

Sau đó An Nhược thấy một bức ảnh, nhớ mang máng hình như là một người bạn của anh chụp cho trong chuyến du lịch trăng mật ở Hà Lan. Trời xanh muôn dặm, hết vừa được gột rửa, xa xa có những chiếc cối xay gió màu trắng, hai người đùa nhau trên cánh đồng hoa, cánh đồng hoa tulip trải dài vô tận, màu đỏ, màu vàng, màu tím... như một tấm thảm nhung đầy màu sắc, vô cùng diễm lệ. Bên cạnh họ còn có một cánh đồng hoa tulip màu trắng, sáng cả một vùng, nở rộ rở.

Chuyện hoa tulip trắng đã qua vài ngày, người tặng hoa cũng không xuất hiện.

Thẩm An Nhược cũng không để ý, dù sao cô thường nhận được loại hoa kỳ lạ này một cách khó hiểu, thêm một lần cũng chẳng sao.

Cô vứt bỏ bó hoa héo vào thùng rác, thấy bình hoa thủy tinh đắt tiền mà để không thật phí phạm, quyết định ra hàng hoa mua một bó khác.

Ở đầu khu cô ở là một con đường sầm uất, có rất nhiều cửa hàng hoa lớn, nhưng không có tulip trắng. Chủ cửa hàng nói: “Loại hoa kì quái đó ai muốn mua chứ.” Sau đó cô mua một bó hồng trắng, cắm vào bình hoa, mỗi ngày ném vào một viên sủi aspirin. Trong phim Thành phố thủy tinh có nói, làm thế có thể giữ hoa lâu hơn. Cô không có cách nào xác thực, chỉ cảm thấy hành động và suy nghĩ theo quán tính đúng là khó giải thích.

Cô không thích hoa, thứ đó không để được lâu, thời gian đẹp nhất qua đi sẽ trở nên héo mòn. Nhưng cô lại rất hay nhận được hoa, hoa gì cũng có, đàn ông, phụ nữ đều tặng. Có lần, một khách hàng nữ đi du lịch ở Pháp về gửi cho cô bó violet lớn, quý bà đó không có con gái, ở khách sạn một tháng, mỗi khi nói chuyện thường thích nhéo mặt cô, muốn nhận cô làm con nuôi. Lại có lần, đại ca họ Trịnh sau anh em của mình lên núi chặt một cành hoa lê mới nở tặng cô mừng sinh nhật, anh ta nói loài hoa này rất giống cô, dọa cô toát mồ hôi lạnh, mỗi lần nhìn cành hoa trắng đẹp để lại lẩm nhẩm câu: “Nghịch chướng, đồ phá hoại tự nhiên, không phải do tôi làm.”

Cũng may rất hay có người tìm cô gây phiền phức, thật sự phải cảm ơn bọn họ, bằng không Thẩm An Nhược cũng phải cho rằng bản thân người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe nổ lốp.

Nhưng tần suất cái tên Trình Thiếu Thần xuất hiện bên tai cô càng ngày càng nhiều, rõ ràng đã bật tin lâu như vậy mà.

“Trợ lý Thẩm, hội trường phải trang trí lại, mời cô kí xác nhận.”

“Không phải dự định mùa xuân sang năm mới làm sao?”

“Lễ khai trương của An Khải tổ chức ở đó, bên họ sẵn sàng chịu chi phí, miễn là được quyền sử dụng đầu tiên, con lại không có yêu cầu gì đặc biệt, có thể theo sự sắp xếp của chúng ta. Công ty đó thật hào phóng.”

Kỳ thực chủ yếu là phần trang trí, Thẩm An Nhược đến xem bản thiết kế: “Bản phối màu này có thể thay đổi một chút được không?”

“Chúng tôi đã hỏi bên An Khải, họ không có ý kiến gì.”

“Cấp trên của bọn họ sẽ không thích phương án này đâu.”

“Nhân viên của An Khải nói, chủ tịch Trình để cho nhân viên tự quyết định những việc nhỏ, rất ít khi có ý kiến. Sao cô biết anh ấy không thích?”

“Trực giác.” Rõ ràng cô chưa nhắc đến Trình Thiếu Thần mà? Sao lại có người lòi anh ta ra? Thực ra bản phương án phối màu này cô cũng không hài lòng, khổ nỗi chị gái trước mặt đây thuộc dạng khó đụng, nếu can thiệp nhiều thì sẽ khiến cô ta bất mãn, lấy An Khải ra làm cớ, cũng chỉ vì cô nàng trước mặt này ‘trồng cây si’ vị lãnh đạo trẻ tuổi nào đó của An Khải mà thôi.

Thành phố này rõ ràng lớn như vậy mà. Thẩm An Nhược nghĩ mãi vẫn không tránh được nỗi cái tên này. Cô có thói quen mỗi buổi tối lướt qua diễn đàn khu vực, ở đó có rất nhiều bài báo tự viết, gồm cả tình hình ngành nghề hiện nay, các loại tin tức biến động, khiếu nại, phê phán, hăm dọa, quảng cáo, tất nhiên cũng không thiếu các tin đồn thất thiệt. Kết quả tối hôm đó, chủ đề và phản hồi được quan tâm nhất lại chính là anh, có một tiêu đề rất giật gân ngay trên đầu, cô phải chuẩn bị tâm lý mất mấy phút mới mở ra đọc, thì ra người lập chủ đề này hôm nay tình cờ gặp câu hai nhà họ Trình tại một nhà hàng nào đó, bởi có duyên gặp mặt một lần với người bạn cùng dùng bữa với cậu hai nhà họ Trình nên ra chào hỏi, thế là ngẫu nhiên lại có cơ hội trò chuyện vài câu với anh, thấy vô cùng xốn xang, lòng rạo rực không yên, cho nên đây bày tỏ sự sùng bái và ngưỡng mộ với người đàn ông tuyệt vời này, hai bàn tay trắng gây dựng cơ nghiệp thế nào, về lại tập đoàn xoay chuyển tình thế ra sao, dùng thủ đoạn cứng rắn dựng lại giang sơn thế nào... Hoàn toàn có thể trở thành một truyền thuyết, từng câu từng chữ đều là những mơ ước về một tình yêu màu hồng của các thiếu nữ, còn có thêm một bức ảnh, hình như là chụp trộm, bởi ảnh hơi mờ, lại chụp nghiêng, nét cười hơi lộ ra, vô cùng thần nhiên.

Phía dưới bài viết có rất nhiều bình luận.

Có kẻ bạo miệng: “Cậu hai nhà họ Trình cũng tốt nghiệp đại học với em trai tôi.” Có kẻ hùa theo: “À, thì ra là anh ấy, hôm đó tôi gặp anh ấy ở XX. Anh Trình đẹp trai hơn bất kì ai, rất có khí chất.” Có kẻ ghen ghét: “Tốt số thật, có ông bố giàu lại còn mất sớm.” Còn có người post ảnh lên: “Cậu Trình cùng mọi người chơi trò chơi trong bữa tiệc cuối năm tại TZ, lúc đó còn rất trẻ, nhưng bây giờ càng có phong cách hơn.”

Thẩm An Nhược hoảng hốt, gần như không đủ dũng khí xem tiếp. Rốt cuộc là anh đã thành người nổi tiếng, hay câu chuyện về sự nghiệp của anh đã trở thành trò vui ọi người? Lẽ nào ngày mai cô phải đeo khẩu trang ra đường? Không thể nào.

Nhưng vẫn may, không thấy ai đăng ảnh cưới, cũng không ai nhắc đến cô. Những tin đồn đều liên quan tới việc anh rời TZ về An Khải, còn chuyện liên quan tới đời tư lại không thấy ai bàn tán gì, đến cả chuyện kết hôn của anh cũng không nhắc tới, hình như đó là khoảng trống trong cuộc đời anh.

Cổ tình trốn tránh một người cũng không khó lắm. Vị trí quản lý của Hoa Áo lúc nào cũng nắm được tin tức đầu tiên, cô luôn tự hào về điều này, cô thường người đầu tiên biết những tin như khách hàng quan trọng nào đó muốn đến khách sạn vào lúc nào, xuất hiện ở đâu để nhắc nhở các bộ phận có liên quan chú ý phối hợp, vì thế luôn có đủ thời gian kiểm một lý do chính đáng để không phải xuất hiện.

Đời người thật kỳ lạ, năm đó bọn họ cách nhau xa đến vậy, lại tình cờ gặp nhau nhiều lần, giờ đây lại như bị buộc vào một vòng luẩn quẩn, quen biết chung quá nhiều người, lại vì một quyết định hoặc một sự việc mà có thể không gặp nhau.

Thực ra không thể nào tránh mặt nhau cả đời, nhưng lùi được ngày nào tốt ngày nấy, cô vẫn chưa luyện được vẻ mặt tươi tỉnh khi gặp lại anh.

Sau bữa trưa, có người chơi bóng có người ngủ trưa, Thẩm An Nhược thường uống cà phê ở khu vực nghỉ, đọc vài tờ tạp chí, rồi quay về phòng làm việc. Ở đây có khung cửa sổ sát đất rất lớn, cây cối um tùm, toàn bộ bàn ghế đều làm bằng mây, đậm chất Đông Nam Á. Chỗ này là nơi thích hợp để chuyện trò, lúc ít người có thể nói chuyện riêng, khi đông người rất thích hợp để nghe ngóng vài tin vĩa hè, cũng là nơi giao lưu giải đáp liên lạc tình cảm không chính thức.

Quản lý Tôn của phòng hội nghị đến ngồi bên cạnh cô. Thực ra cũng chỉ hơn cô ba tuổi, nhưng con gái đã học tiểu học, tính chị rất xông xáo, lúc làm việc rất nghiêm túc lại tốt bụng.

“An Nhược đi đánh cầu lông với chị đi, vận động tốt cho sức khỏe.”

“Chị Ái Lệ từ bé em đã không có tế bào vận động rồi, giờ tập luyện cũng chẳng có tác dụng gì, chị cứ đi đi.”

“Hôm nay ăn cơm muộn quá, lại sắp có khách qua làm việc, không thể để người utor sưng mồm hôi được.” Quản lý Tôn móc gương ra, cẩn thận ngắm lại mình, “Đúng rồi An Nhược, tối qua tiệc khai trương của An Khải diễn ra rất thuận lợi, nên họ muốn cảm ơn chúng ta, tất cả quản lý các bộ phận có liên quan đều đi cả. Chị nghĩ em cũng nên đi, trợ lý Đàm hỏi thăm tình hình đạo này của em mấy lần rồi.”

“Tối nay có việc đột xuất, em giải thích với cô ấy rồi.”

“Ừ. Nhưng trợ lý Đàm không thấy em sẽ thất vọng lắm đấy. Trước đây bọn em quen nhau sao?” Đoạn nghĩ một lúc rồi lại nói: “Nghe nói cô Đàm đó là trợ lý đầu tiên của tổng giám đốc Trình, là trợ thủ của anh ta, theo anh ta suốt, đến bây giờ cũng được bảy, tám năm rồi. Chị thấy thái độ của tổng giám đốc Trình với cô ta rất thân thiết, em đoán xem giữa bọn họ có gì đó không?”

Tính tình người phụ nữ này vừa thẳng thắn vừa bộc trực hết như đàn ông, thế mà vẫn thích hóng chuyện như thường, An Nhược cười: “Chị Ái Lệ, công việc đầu tiên của em cũng là làm với giám đốc Trương, đến giờ đã tám năm rồi.”

“Ôi, không giống nhau mà, giám đốc Trương đối xử với em như con gái vậy. Nhưng tuổi tác bọn họ gần nhau...” Quản lý Tôn nhìn An Nhược rồi chẳng còn hứng thú buồn chuyện nữa, dứt khoát chuyển đề tài, “À phải rồi, tối qua tổng giám đốc Trình còn khen gọi khách sạn của chúng ta, người như anh ta hẳn là rất ít khi khen ngợi người khác.”

“Tối qua anh ta cũng đến sao?” Tự dưng anh rồi thế nhỉ? Thấm An Nhược cảm thấy ngờ vực nhiều hơn là vui mừng.

“Anh ta mở tiệc ở một phòng khác, sau mới qua chúc rượu bọn chị. À, còn trẻ hơn tưởng tượng của chị, người thật đẹp trai hơn trong ảnh nhiều, khôi ngô tuấn tú, nho nhã lễ độ, uống rượu cũng khá. Dù thái độ hơi xa cách nhưng không hề lạnh lùng, có một phong thái rất khó diễn tả, khiến người ta thật tò mò vô cùng. Nhưng nụ cười của anh ta thật đẹp, giống y như trẻ con ấy, khiến người khác cảm giác như được tắm mình trong gió xuân.”

Kiểu miêu tả lạm dụng từ ngữ phóng đại quá mức lại mâu thuẫn thế này chỉ có đám fans cuồng mới không biết ngượng mà nói ra khỏi miệng, ví dụ như bà chị trước mặt cô đây. Thấm An Nhược nghe chị nói đến nổi choáng váng đầu óc, hoàn toàn chẳng biết nói gì.

“Chị vừa nói đến đâu rồi nhỉ? À, tổng giám đốc Trình nói, cách phối màu trong phòng hội nghị của chúng ta rất hài hòa lại đặc biệt, rất sáng tạo. An Nhược, trực giác của em tốt thật, quả nhiên anh ta thích phương án cuối cùng mà em chọn.”

Thấm An Nhược chợt rất muốn bỏ đi, lúc khác nghe bà chị này tâm sự thì tốt hơn, nhưng tất nhiên cô chẳng có cách nào đạt được ý nguyện ngay.

“Sau đó chị đáp, vốn không phải thiết kế như thế, nhưng trợ lý Thấm của chúng tôi kiên trì dùng đề án đó, thuyết phục mọi người. Trùng hợp thế nào mà Tổng giám đốc Trình cũng thích.”

Thấm An Nhược đang uống cà phê, bỗng chẳng thấy còn ngon nữa, bỏ cốc xuống, cúi đầu nhìn tay mình, ngẫm nghĩ, cảm thấy cứ im lặng mãi thì không lịch sự cho lắm, vì thế mới hỏi một câu: “Tối qua còn chuyện gì hay không ạ?”

“Hết rồi. Tổng giám đốc Trình không nói gì nữa, sau đó trợ lý Giản đề nghị mọi người cùng uống một ly, sau cùng anh Trình cáo từ rồi đi luôn.”

Thấm An Nhược lại đi rót cốc cà phê thứ hai, quên bống mất mình mà uống hai cốc trở lên thì chắc chắn sẽ bị đau dạ dày: “Chị Ái Lệ, chị có muốn uống một cốc không?”

“Chị không uống cà phê, cảm ơn em. An Nhược em cũng uống ít thôi, phụ nữ uống cái này không tốt đâu. Chị luôn muốn nói với em chuyện này, dạo này nếu em có thời gian, có ngại gặp em họ chị không? Vừa từ Mĩ về, điều kiện không tồi đâu.”

“Cảm ơn chị, nhưng bây giờ em một mình vẫn rất tốt.”

“Em đừng cãi lời chị, tuổi tác không còn nhỏ nữa, lúc nào cũng một mình đi đi về về, em không để ý đến bản thân, nhưng bọn chị nhìn đều thấy đau lòng.” Chị thấy Thẩm An Nhược lại đang nghịch nhẫn của mình, xoay một vòng, lại một vòng, vì thế thở dài, thở dài rất lâu, đột nhiên giận dữ nói: “Thằng đàn ông để em ra đi thật chẳng ra gì.”

Nhưng số của Thẩm An Nhược không phải lúc nào cũng may mắn như vậy, đôi khi không chú ý cũng có thể gặp xui xẻo.

Hôm đó cô phải đi công tác, nhưng sắp đi lại có việc gấp cần xác nhận. Trước lúc xuất phát không còn nhiều thời gian, cô vội vàng đến trước cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc Trương, đang định gõ cửa, Tiểu Muội đột nhiên nói: “Chị Thẩm, trong phòng sếp Trương có khách, vừa tới.”

Tổng giám đốc Trương từ trước đến nay không tiếp khách trong phòng làm việc, nhưng công văn này rất gấp, cần giám đốc Trương đọc qua và ký duyệt. Tiểu Muội không dám vào, vì thế cô tự mình gõ cửa, cùng lắm thì bị sếp Trương lườm áy cái. Sếp Trương không nói “Mời vào” như thói quen, mà tự ra mở cửa, nhìn thấy cô, hơi ngạc nhiên, rồi nhanh chóng bình thường trở lại.

Thẩm An Nhược không vào phòng, trực tiếp xin sếp Trương xem qua và ký ỳnh. Sếp Trương ngoài đầu hơi nghiêng người, hẳn là đang xin lỗi người khách kia. Cô thất lễ như thế cũng cảm thấy có lỗi, liếc mắt về phía sofa, nếu bắt gặp ánh mắt của vị khách kia, sẽ mỉm cười xin lỗi, nhưng vị khách ấy lại chính là người cô cố tình trốn tránh rất nhiều lần. Sớm biết thế này cô chắc chắn sẽ gọi điện mời sếp Trương ra ngoài. Thẩm An Nhược hơi hối hận nhưng không kịp nữa rồi.

Lúc này Trình Thiếu Thần cũng đang nhìn về phía cô, cô không rõ thái độ của anh, nhưng cô biết chắc anh không có biểu cảm gì, vì các cơ mặt không hề động đậy. Không khí trong một thoáng như ngưng đọng, cô nghĩ về mặt của mình giờ còn cứng ngắc hơn anh.

Kết quả người lúng túng nhất lại là sếp Trương, ông ký tên xong, thấy An Nhược cầm tài liệu quay người muốn đi luôn, không hề có ý định chào hỏi, khẽ hắng giọng: “An Nhược, cháu có thấy hộp trà Mao Phong của chú ở đâu không?” Bầu không khí dần dần bình thường trở lại.

“Trong tủ đựng đồ ngăn thứ ba bên trái hàng trên cùng của chú. Để cháu bảo Tiểu Kiều vào pha trà.”

“Không cần bảo con bé đâu, chú tự làm.”

“Thế để cháu pha.” Sếp Trương nghiêng trà, dụng cụ pha trà trong phòng đầy đủ cả, Thẩm An Nhược thành thực bày bộ chén sứ hảo hạng trước mặt bọn họ trong vòng một phút. Cô thấy động tác cảm ơn của người khách kia, vì thế cũng khẽ khàng đáp lễ, nhưng không hề ngẩng đầu lên. Giám đốc Trương nói: “Trà Mao Phong thứ thiệt, cậu nếm thử xem.” Trình Thiếu Thần ngáp ngừng một chút rồi bưng chén lên.

Thẩm An Nhược quyết định phải rời đi ngay lập tức, mặc kệ có thất lễ hay không.

Trong chén của Trình Thiếu Thần chỉ có hai ba miếng trà, chẳng khác nước lọc là mấy. Vì cô biết anh chưa từng uống trà, anh uống trà nhạt cũng sẽ đau dạ dày. Chuyện này chẳng liên quan đến điều gì khác, đơn giản là đạo đãi khách mà thôi.

Vì thế trước khi về mặt của giám đốc Trương trở nên kì lạ hay thái độ Trình Thiếu Thần trở thành cứng nhắc, cô nhất định phải rời khỏi đây, chỉ cần người lúng túng không phải cô là được.

Thẩm An Nhược thay một bộ quần áo thoải mái, tay xách túi, tay kia kéo một cái vali nhỏ đi ngang qua đại sảnh tầng một, tình cờ gặp Lâm Hồ Thông.

“Em đi công tác à? Một mình? Tự mình lái xe ra sân bay sao?”

“Anh phải đến sân bay đón khách bên Viện thiết kế, cũng gần giờ đó, để anh đưa em đi.”

“Em ở đây đợi anh, anh lái xe qua.”

Hôm nay Lâm Hồ Thông ăn mặc chỉnh tề, chắc chắn người khách kia là mỹ nhân hoặc trai đẹp rồi. Anh ta nhanh chóng lái xe đến trước cửa nơi làm việc, cầm luôn túi hành lý của cô.

“Em chỉ mang ít đồ thể này thôi à?”

“Ba ngày thôi mà.”

Anh ta vừa đặt đồ của cô ra cốp sau, vừa ngoảnh đầu nhìn quanh, thế là lúc đóng cốp bị kẹp tay chảy máu.

“Không sao, không sao đâu.” Lâm Hồ Thông vừa nói vừa đưa ngón tay lên miệng, tay kia còn kịp giúp cô mở cửa xe.

Thẩm An Nhược nhanh nhẹn rút ngón tay ra khỏi miệng anh ta, đưa cho anh ta một tờ giấy ăn: “Không vệ sinh, cẩn thận bị nhiễm trùng. Sao anh giống trẻ con thế?”

Anh ta rút ngón tay bị thương về: “Ai da, sao vẫn còn chảy máu, anh chóng mặt quá, làm sao bây giờ?”

Về mặt anh ta quá phóng đại, Thẩm An Nhược bị anh ta chọc cười, tìm một miếng băng dán cá nhân băng vết thương cho anh ta. “Còn lái xe được không? Gọi tài xế lái xe cho anh nhé.”

“Không sao, vết thương nhỏ ấy mà.”

Thực ra chẳng đến nửa phút, Thẩm An Nhược liền ngồi vào vị trí lái, thấy Lâm Hồ Thông không lên xe, nhìn theo ánh mắt của anh ta, đúng là oan gia ngõ hẹp, Trình Thiệu Thần đang đứng trước cửa tòa nhà, hẳn là đang đợi xe đến, sếp Trương đi cùng anh, không biết đã đứng đó bao lâu, cách bọn họ chỉ có vài mét.

“Tổng giám đốc Trình, sếp Trương.” Lâm Hồ Thông lên tiếng chào, cô cũng đành bước ra khỏi xe. Vốn dĩ cô đang cười với Lâm Hồ Thông, nụ cười đó liền cứng đờ lại rồi từ từ biến mất, biến thành vẻ lạnh nhạt, không nói một lời, hết như vẻ mặt anh đối diện với cô lúc này, thực ra vừa nãy Trình Thiệu Thần cũng cười với Lâm Hồ Thông, đến khi quay sang cô cũng đổi thành thái độ lạnh lùng như thế, ánh mắt phức tạp, không thể nào hiểu được đang nghĩ gì.

“Tay làm sao thế? Cậu đưa An Nhược ra sân bay à?” Sếp Trương hỏi.

“Bị thương chút xíu thôi, không sao đâu ạ. Tôi đi đón khách, thuận đường.”

“Lái xe cẩn thận. An Nhược này, cháu ở ngoài một mình phải chú ý an toàn đấy.”

Hôm nay thật là... Thẩm An Nhược nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu, khe thở dài.

“Em và tổng giám đốc Trình quen nhau à?” Lâm Hồ Thông bất ngờ hỏi.

“Hả?” Cô không nghe rõ. Xe của Trình Thiệu Thần chậm chạp theo sau bọn họ, con đường này giới hạn tốc độ, mọi người đều không thể lái nhanh. Lại đổi xe rồi, nhưng hãng xe không đổi, biển số vẫn là 99. Anh là người có mới nới cũ nhưng lại cố chấp nhất mà cô từng gặp.

“Hôm nay về mặt em nhìn tổng giám đốc Trình của An Khải hết như anh ta đang nợ tiền mình vậy.” Lâm Hồ Thông nửa đùa nửa thật, “Cười lên đi trợ lý Thẩm ơi, đối phương có khả năng là khách hàng lớn nhất trong hai năm tới của chúng ta đấy, thái độ của em không thân thiện chút nào, đám đàn bà con gái bên chúng ta trông thấy Trình Thiệu Thần đều ra sức cười toe toét đến nỗi không tiếc có nếp nhăn trên mặt, cười đến mức rút cả gân, bây giờ nỗ lực đó đã bị thái độ của em hôm nay làm cho đổ sông đổ biển hết rồi.”

Chẳng lẽ rõ ràng như thế sao? “Ai cũng cười với anh ta, kể cả anh. Không có em cũng có làm sao đâu.”

“Em nhìn lại đi, không biết thói hư tật xấu của đàn ông à? Cả thế giới này cười với anh ta cũng vô dụng, anh ta chỉ để bụng kẻ tỏ thái độ với anh ta thôi.”

“Anh bớt lời đi, anh cho rằng đàn ông trên đời này đều bụng dạ nhỏ nhen như anh sao?”

“Cái gì chứ, hôm nay anh chọc giận em à?” Lâm Hồ Thông cũng liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, “Nhưng mà, em Thẩm ơi, có một từ gọi là lật mềm buộc chặt phải không nhỉ? Nếu em cố tình muốn thu hút sự chú ý của ai đó, anh thấy em đã thành công một nửa rồi.”

**** *

Thẩm An Nhược rất ghét phải đi công tác, cô không quen khí hậu ở nơi khác, lạ giường là không ngủ nổi, cho dù ở khác sạn loại sang cỡ nào, bệnh ưa sạch sẽ cũng phát tác, sáng tối đều tắm, một ngày rửa tay rất nhiều lần, cô không quen dùng những thứ người khác đã dùng qua, kể cả khi đã khử trùng.

Cô tự thuê một phòng, cả buổi tối xem tivi cứ chuyển kênh liên tục, sau đó đặt chế độ hẹn giờ, cho đến lúc màn hình tivi tắt rồi mà vẫn còn tỉnh táo, chẳng biết làm gì đành ngồi dậy bật lại tivi.

Đột nhiên điện thoại trong phòng vang lên làm cô giật thót, trong điện thoại là một giọng nam lại: “Xin hỏi cô có cần phục vụ đặc biệt không?”

Đầu óc Thẩm An Nhược trống rỗng 0.1 giây, sau đó mới phản ứng lại được.

“Nếu như giống Châu Nhuận Phát hồi trẻ, thân hình giống Quách Phú Thành bây giờ thì có thể suy nghĩ, à đúng rồi, còn phải biết đàn piano, trình độ như Châu Kiệt Luân thì duyệt. Còn không thì quên đi, cảm ơn nhé.”

Đầu dây bên kia chỉ mắng khế một câu rồi cúp máy luôn.

Là một người khách cô đơn hay là trò đùa quái đản đây? Hay thật sự là nhân viên phục vụ đặc biệt? Mặc dù thường được nghe nói nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống này, dù sao danh tiếng của khách sạn này cũng rất tốt. Nghĩ đến khả năng này, Thẩm An Nhược bật dậy khỏi giường, cẩn thận xem xét tất cả cửa sổ, kiểm tra tất cả các học tử, không có vấn đề gì mới đi nằm lại.

Thẩm An Nhược bỗng cảm thấy bản thân khi này thật vô vị biết bao, đáng ra cô phải gác máy ngay lập tức rồi phản ánh với khách sạn. Nếu đổi lại là lúc trước, cô nhất định sẽ làm như thế. Ngẫm lại, phụ nữ đến tuổi nào đó sẽ trở nên rệu rã và nhạt nhẽo vô cùng. Hồi mới đi làm, cô luôn không hiểu vì sao đám chị em lại làm những việc khó hiểu như thế, bây giờ đã dần dần có thể tự mình trải nghiệm rồi.

Lúc không ngủ được, trong đầu sẽ hiện ra rất nhiều con người và chuyện cũ, ví dụ như Trình Thiệu Thần. Trước đây, một năm thì hơn một phần ba thời gian anh đều đi công tác, có phải lúc ấy lạ giường anh cũng không ngủ được không? Bệnh sạch sẽ của anh còn nặng hơn cô nhiều lần, có phải lúc ấy cũng không ngừng rửa tay, chẳng muốn chạm vào thứ gì? Phải rồi, anh nhất định đã quen một mình một phòng, nếu như gặp phải lời mời gọi khó hiểu như ban nãy thì anh sẽ xử lý thế nào đây? Gặp dịp thì chơi? Dập máy luôn? Hay là vô vị như cô khi này? Hoặc, lúc ở ngoài anh chẳng bao giờ cô đơn?

Nhưng nực cười làm sao, dù thế nào đi chăng nữa thì chuyện này liên quan gì đến cô chứ?

Cô cảm thấy lúc này mình còn tệ nhạt hơn lúc này gấp trăm lần, trở mình, cố nghĩ đến chuyện khác, nhưng chẳng bao lâu cái tên ấy lại nhảy ra, Thẩm An Nhược thở dài.

Càng lúc cô càng cảm nhận được lý trí của con người không phải lúc nào cũng chiến thắng được mọi thứ. Khi Trình Thiệu Thần rời xa cô, thi thoảng cô cũng nhớ đến anh, nhưng cảm thấy rất bình thường, đến cả các cậu bé từng tặng chocolate cho cô hồi tiểu học hay những nam sinh từng giúp cô cầm cặp sách thì thi thoảng cô cũng nhớ đến, huống hồ là một người đã để lại dấu ấn sâu đậm trong cuộc đời cô. Chỉ là hình bóng của anh giờ đây gần gũi quá, khiến cô bắt đầu cảm thấy bất an, bản thân cũng không thể nói rõ lý do.

Hôm nay, chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ cô đã vô tình gặp Trình Thiệu Thần đến hai lần, sau đó lúc ngồi trên xe Lâm Hổ Thông cô lại cảm thấy không khí bức bối nên hơi khó chịu.

Thật trùng hợp, bọn họ vẫn chạy xe cùng một hướng, chiếc xe đằng sau cũng cố tình giữ khoảng cách nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy xe anh từ gương chiếu hậu.

“Anh Lâm này, anh không phải được xưng là ‘Anh hùng xa lộ’ à, sao chạy xe chậm thế?”

“Sếp Thẩm, đường này giới hạn bảy mươi cây số một giờ, anh chạy sáu mươi chín cây rồi em còn chê chậm?” Lâm Hổ Thông tỏ vẻ tủi thân, liếc nhìn cô: “Phải rồi, em hay bị thương lắm à? Sao trong túi lại có băng cá nhân?”

“Để đề phòng thôi.”

“Em cũng thiếu cảm giác an toàn quá nhỉ, sống thế có mệt mỏi không?”

Một câu rất bình thường lại nói trúng tâm sự của cô, khiến cô càng buồn bực.

“Dừng xe lại bên đường đi, tay anh như thế, để em lái xe cho.” Ngón tay bị thương kia của Lâm Hồ Thông từ đầu đến giờ cứ gơ lên, không dám đặt vào vô lăng, giờ hẳn là lúc đau nhất.

“Em định làm nhục khả năng chịu đựng của anh, nghi ngờ tài lái xe của anh đấy à? Cứ cho là có chút xiu quan tâm thì anh cũng không định cảm ơn em đâu.” Lâm Hồ Thông vừa than thở vừa dừng xe lại bên đường, mở cửa xe vòng sang chỗ cô.

Lúc Thẩm An Nhược ngồi vào ghế lái, xe của Trình Thiệu Thần vượt qua xe bọn họ. Chỉ trong chớp mắt cũng đủ xảy ra rất nhiều chuyện, cô nhìn rõ người lái xe là Tiểu Trần đang gơ tay vẫy mình, còn Trình Thiệu Thần ngồi sau hình như cũng liếc sang. An Nhược nghi ngờ với một người tinh quái như Lâm Hồ Thông thậm chí anh ta còn nhìn thấy nhiều thứ hơn cả cô.

Thôi bỏ đi, ra sao thì ra vậy, mặc kệ người khác nghĩ gì. Hình như vừa nãy lại làm một chuyện lỗ mãng rồi thì phải, cô chỉ mong trí nhớ của Trình Thiệu Thần không tốt như mình.

Khoảnh khác mở cửa xe, cô đột nhiên nhớ lại hồi mình mới biết lái xe, khi đó A Ngu vừa chào đời, bọn họ thường xuyên đi đi về về giữa thành phố W và nơi này, bình thường đều là cô lái xe, Trình Thiệu Thần ngồi bên cạnh giúp cô nhìn đường. Đến chiều tối vào thành phố hay bị tắc đường cả nửa tiếng đồng hồ, xe cô nhích từng phân một, thi thoảng gặp một vài người không tuân thủ luật, dòng xe biến thành bàn cờ chết khiến tay chân cô luống cuống. Mỗi lúc như vậy, Trình Thiệu Thần thích nhìn cô lúng túng, hoàn toàn chẳng biết giữ ý gì cả, có lúc mỉm cười, có lúc cười phá ra thành tiếng, cô càng cáu thì anh càng vui. Nhưng cũng có khi, anh sẽ mở cửa xe, vòng qua rất tốt bụng: “Qua bên kia đi, để anh lái cho.” Cô không thể không phục anh, cho dù lúc tắc đường nhất thì anh vẫn có thể thoải mái, đưa xe ‘phá vòng vây’ thành công trong thời gian ngắn nhất.

Thật chẳng có tiền đồ gì cả, càng muốn gạt phăng một người ra khỏi kí ức lại càng nhớ rõ hơn, Thẩm An Nhược ngẫm nghĩ trước khi cơn buồn ngủ ập tới, hoặc có lẽ nên nghe lời chị Tôn Ái Lệ, tìm một người đàn ông để qua lại xem sao.

Cho dù ngủ không ngon giấc, hôm sau Thẩm An Nhược vẫn gọn gang chồm chu đi gặp Chủ tịch Thi của Hoa Áo. Cổ đông lớn nhất của Hoa Áo là một tập đoàn lớn ở ngoại tỉnh, chủ tịch quanh năm ở nước ngoài, lần này cô tới để báo cáo tình hình từng hạng mục riêng, đồng thời thay mặt Hoa Áo tham dự hội nghị đầu tư.

Chủ tịch Thi tuổi chưa tới bốn mươi, dáng người cân đối, lịch sự nho nhã, xuất thân là dòng dõi thế gia, ở anh có cái gì đó khiến người ta rất thoải mái. Thẩm An Nhược gặp mặt anh ta chưa quá năm lần, nhưng anh ta đối xử với cô cực kì thân mật, gọi cô là “Tiểu Thẩm” mà không phải “cô Thẩm” hay “Trợ lý Thẩm”, ấn tượng Thẩm An Nhược dành cho anh ta rất tốt.

Sau khi hội nghị kết thúc, Chủ tịch Thi nói tối nay có một buổi nhạc giao hưởng do tập đoàn tài trợ, có tặng vé mời, hỏi cô có hứng đi nghe hay không. Lý do đầy đủ như thế, hơn nữa trước nay cô vốn thích nhạc giao hưởng, Thẩm An Nhược nghĩ ngợi một lát rồi vui vẻ đồng ý.

Đêm nhạc dĩ nhiên rất tuyệt vời, nhưng lúc Thẩm An Nhược đến rồi mới phát hiện chỗ ngồi của cô lại ở ngay bên cạnh Chủ tịch Thi. Anh ta thấy cô, cười thân thiết như mọi khi, ánh mắt thân nhiên như cũ, nhưng trong lòng cô như có lửa đốt, cả buổi tối chẳng thể vui vẻ nổi.

Quả nhiên, đêm nhạc kết thúc thì Chủ tịch Thi rất hợp lẽ đưa cô về khách sạn. Cô viện đủ lý do từ chối khéo cũng không xong.

Có lúc Thẩm An Nhược cứ hi vọng trực giác của mình đừng nhạy bén như thế, nhưng lần nào cũng vậy, sự thực luôn chứng minh cô đã đúng. Vẫn may đều là người trưởng thành nên luôn chú ý đến thể diện, lời nói dừng đúng lúc, không lộ liễu tới mức trắng trợn mà mất đi phong độ.

Thẩm An Nhược nhìn thẳng vào mắt Chủ tịch Thi: “Tôi luôn cho rằng ông rất yêu vợ mình.”

Ba tháng trước anh ta đến Hoa Áo mở cuộc họp ban giám đốc, trước khi đi còn cố ý mời Thẩm An Nhược cùng chọn quà sinh nhật cho vợ mình. Vợ anh ta ở nước Mỹ, mà anh ta còn nhớ từng sở thích nho nhỏ thường ngày của cô ấy. Túc đó, Thẩm An Nhược xúc động vô cùng, còn cho anh ta thêm điểm.

“Tiểu Thẩm, tình yêu của tôi với vợ không hề mâu thuẫn với những gì tôi dành cho em.”

Thắng thắn quá, chân thành quá! Đây chính là đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông ưu tú.

Chút hi vọng về kế hoạch tương lai vừa xuất hiện trong đầu Thẩm An Nhược chỉ trong nháy mắt đã tắt vụt.

Muốn trốn cũng không trốn được. Vài ngày sau, Thẩm An Nhược nhận được điện thoại của mẹ chồng cũ, hẹn cô cuối tuần cùng dùng bữa ở thành phố cách đó vài trăm cây số.

“Lần sau gặp không biết là khi nào nữa. Con qua đây, mẹ muốn gặp con.”

Bà Tiêu muốn định cư ở London cùng gia đình Tịnh Nhã, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Thẩm An Nhược không có lý do gì để từ chối.

Cô không quá thân thiết với mẹ chồng cũ, trước nay chưa từng nói những lời tình cảm. Nhưng bây giờ ngẫm lại, thái độ của mẹ chồng mặc dù luôn lạnh nhạt nhưng chẳng bao giờ làm khó cô, đôi khi trong câu nói còn tỏ ra rất yêu chiều, thích tặng cô đủ thứ quà mặc cho cô có thích, có cần hay không, nhưng rõ ràng là vô cùng thật lòng, sau khi cô và Trình Thiệu Thần ly hôn, bà vẫn thường sai người tặng cô đủ loại được liệu và thuốc bổ. Thẩm An Nhược luôn cho rằng bản thân mình chưa bao giờ làm tròn bổn phận của một người con dâu, nhưng người quen thân luôn nói với cô, mẹ chồng cô hay khen cô lắm, cho dù bà chưa từng nói những lời dễ nghe trước mặt cô bao giờ.

“An Nhược, mẹ chưa từng nghĩ duyên phận mẹ chồng nàng dâu của chúng ta lại ngắn ngủi thế này.” Đó là câu đầu tiên bà Tiêu nói qua điện thoại sau khi cô và Trình Thiệu Thần ly hôn, vẫn là vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày, chẳng mang chút xúc cảm nào, vậy mà chỉ vài giây sau, tiếng nghẹn ngào trong điện thoại lại vang lên khiến Thẩm An Nhược cảm thấy mình như người mang tội.

Năm đó cô đã phải rất vất vả để quên đi quá khứ. Về sau, cô cũng không đi qua thành phố đã rất quen thuộc ấy nữa, ngay cả lúc đi công tác cũng cố sức tránh né, chỉ khi năm hết tết đến mới gọi điện thăm hỏi. Nhưng giờ đây cuối cùng cũng không thể không gặp.

Vì là cuối tuần, sợ lại tắc đường. Thẩm An Nhược cũng hiểu mình không nên tự lái xe, trời vừa sáng đã ra ga. Trên đường đi, cảnh sắc ngoài cửa sổ không ngừng thay đổi, từ ruộng bậc thang, vườn trái cây dần rộng mênh mông thành những đồng lúa bát ngát, trong lòng cô có điều gì đó rất bất an, cảm giác như bị đẩy ra pháp trường vậy.

Thẩm An Nhược đến nơi rất sớm. Cô tới nghĩa trang thăm ông Trình Hưng Hoa trước, rồi đi thăm dì Trình. Dì vẫn dịu dàng, trầm tĩnh như xưa, thái độ với cô như ngày hôm qua mới gặp, không hề nhắc đến bất cứ chuyện gì của nhà họ Trình trước mặt cô. Bia mộ của ông Trình phủ đầy hoa tươi, chẳng còn chỗ trống nào. Cánh hoa mềm mại, không hề có dấu vết khô héo, hẳn là có người đã tới không lâu trước đó. Trên bó hoa còn đặt hai chú chó bằng vải, chỉ có thể là tác phẩm của cô cháu gái mà ông Trình vẫn yêu quý.

Thẩm An Nhược nhẹ nhàng đặt bó hoa trắng của mình xuống trước bia mộ, lúc trông thấy trong rừng hoa dày đặc có một bó hoa tuy líp trắng, cô ngừng ra mắt vài giây.

Về đến nhà họ Trình cô mới thở phào, cho tới tận bữa trưa, trên bàn ăn cũng chỉ toàn phụ nữ, bà Tiêu, dì Trần, Tịnh Nhã, cô và bé Trình Thiển Ngữ. Mọi thứ trong nhà không có gì thay đổi, chỉ có người đã mãi mãi không còn nữa.

Bà Tiêu vẫn đối xử với cô như trước.

“Sao phải ngồi tàu hỏa tới đây, người thì đông, lại chẳng an toàn. Con nói một tiếng để lão Vương đi đón là được.”

“An Nhược, con ăn ít quá. Dì Trần hôm nay đích thân đi chợ mua món con thích đấy.”

“Kiểu tóc mới làm con gãy quá, mặt còn không to bằng bàn tay này, con vốn dĩ đã gãy rồi.”

Cả bữa cơm đều xoay quanh nhân vật chính là cô, đến cả bé A Ngu cũng đưa đôi mắt to tròn nhìn cô.

Sau bữa cơm, bà Tiêu cùng cô uống trà trong phòng khách: “Đồ con gửi mấy ngày trước mẹ đã nhận được rồi. Đúng là chỉ có con tinh tế, bao nhiêu năm qua, trừ dì Trần của con ra thì chẳng ai biết mẹ thích sưu tầm thứ này.”

“Lúc đi du lịch, con cảm thấy nó rất đẹp nên mang về thôi ạ.” Là mấy cái trâm kiểu cổ, cô để ý thấy bà Tiêu luôn cài những cây trâm khác nhau, cũng giống như cô không ngừng thay nhẫn vậy, vì thế mua gửi tặng bà rất nhiều.

“Nhưng kỹ tính và cẩn trọng như vậy, đối với bản thân mình chưa chắc đã là chuyện tốt. Trên đời này người sống vui vẻ luôn là những người hồ hững, mơ hồ.” Bà Tiêu cứ nhìn chăm chăm làm cô chột dạ, “Làm người hay làm việc đều cần xét cái gì là quan trọng nhất, chỉ cần phương hướng đúng, ưu thế luôn ở phía con, con hoàn toàn có thể không cần để ý đến những việc nhỏ không đáng kể.”

Thẩm An Nhược cúi đầu không nói, cô nghe thấy bà Tiêu thở dài: “Mẹ đã nghĩ rất lâu rồi mà vẫn không hiểu, con và Thiếu Thần đều là người thông minh, thế mà từ trước tới nay cái sự thông minh ấy lại không dùng đúng chỗ.”

“Con xin lỗi.” Trừ câu này ra, Thẩm An Nhược chẳng còn biết nói gì hơn.

“Vì sao con phải xin lỗi mẹ, mẹ chỉ cảm thấy con có lỗi với chính con thôi. Chuyện gì cũng thế, nhẫn nại là được, qua đi rồi thì trời quang mây tạnh, vì sao phải náo loạn đến nỗi chia tay.”

Thẩm An Nhược ngẩng đầu nhìn vào mắt bà, hi vọng nhìn ra manh mối gì đó.

“Con không cần nhìn mẹ, Thiếu Thần không chịu nói gì cả. Nhưng con trai mẹ sinh ra mẹ hiểu, lúc nó ly hôn với con quả thực rất khinh suất, nhưng dù sao đi nữa thì người đề nghị ly hôn trước chắc chắn không phải nó. An Nhược, mẹ nói có đúng không?”

Thẩm An Nhược cúi đầu. Bất cứ ai trước mặt bà Tiêu cũng đều chỉ có thể là người nghe giáo huấn, hướng hồ là cô.

“Hôn nhân không phải trò chơi, làm sao có thể nói chia tay là chia tay được. Trên đời này còn có thứ duyên phận nào lớn hơn hôn nhân, có thể khiến những người không phải máu mủ ruột rà trở thành người một nhà, phải mất trăm năm tu hành mới đổi lại được, sao có thể chẳng chút lưu luyến như thế.”

Bà Tiêu nhìn mái tóc của cô, thở dài: “Muốn cắt tóc thì cắt ngắn vài phân là được rồi, việc gì phải cắt ngắn như thế. Có chuyện gì nghĩ không thông thì cũng đừng lấy thân thể mình ra để trút giận, tóc cũng là một phần của cơ thể mà.”

Đến khi Trình Thiếu Khanh quay lại, cuối cùng Thẩm An Nhược mới có thể hít thở bình thường. Anh nhìn cô vài lần mới nhận ra, khẽ mỉm cười tỏ ý chào, sau đó vào với ‘mẫu thân đại nhân’. Thẩm An Nhược nghe thấy tiếng hai người vang lên ngoài cửa:

“Thiếu Thần đâu?”

“Đang trên đường, đột nhiên có chút chuyện gấp. Nó nói nếu như không kịp thì sẽ trực tiếp đến sân bay luôn.”

“Đùa gì thế? Gọi điện cho nó, bảo nó lập tức về ngay.”

Thẩm An Nhược cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, có lẽ vì hôm nay dậy quá sớm, ngay cả Tịnh Nhã ôm A Ngu đi vào cũng không nhận ra.

“Ôi, ‘Tiêu Thái hậu’ lại tìm cơ để lên lớp em nữa sao, có lẽ vì sợ sau này không còn cơ hội.” Tịnh Nhã nhìn cô đồng cảm, “Thực ra mẹ rất thương em, cứ nhắc mãi những chuyện lúc em còn ở nhà, đến cả những chuyện rất nhỏ nhặt cũng nhớ rõ, nói em biết quan tâm lại chu đáo. Thiếu Thần mới thăm, lần nào về nhà đều bị mẹ dạy dỗ một, hai tiếng đồng hồ liền, mắng nó ngu ngốc hết thuốc chữa, sau đó thì Thiếu Thần cũng sợ về nhà luôn, lúc ở nhà thì trốn mẹ...” Tịnh Nhã nhớ đến cảnh đó bỗng chốc bật cười.

“Phải rồi, sau khi nó về nước, chắc hai đứa phải gặp nhau rồi chứ.”

An Nhược gật đầu. Cũng coi như đã gặp rồi, mặc dù không nói câu nào.

“Cùng ra sân bay đi tiễn chị nhé. Không biết bao giờ mới gặp lại nhau nữa.” Tâm trạng Tịnh Nhã có vẻ rất tốt, ánh mắt sáng lấp lánh.

Thực ra cô đang vắt óc nghĩ xem làm thế nào để không phải ra sân bay tiễn họ. Xem ra giờ trốn không thoát rồi.

Tịnh Nhã ra sức lôi kéo cô, còn A Ngu tự mình ngồi xuống sofa. Cô bé ăn mặc hết như một con búp bê xinh xắn, ôm chú chó trắng nhỏ trong lòng, vừa ngoan ngoãn vừa yên lặng, lúc thì liếc mẹ, lúc lại cẩn thận quan sát cô.

Một lúc sau Tịnh Nhã đi nhận điện thoại, rất lâu chưa quay lại, trong phòng chỉ còn cô và A Ngu. Cô bé ôm chú chó nhỏ đến bên cô: “Cô thấy chú chó này của cháu có đáng yêu không?”

“Rất đáng yêu.” Giọng nói và ánh mắt đều rất dễ thương, thực ra trẻ con không quá đáng sợ.

“Của chú tặng cháu, tên nó là Thông Thông.” A Ngu tiến lại thật sát bên cô.

“Cô có một chú đồng nghiệp, tên cũng có chữ ‘Thông’. Tên này rất hay, cháu tự đặt à?”

“Là chú đặt, chú bảo nó có thể thành một đôi với cháu. Thế chú đồng nghiệp đó của cô có giống Thông Thông của cháu không?”

Thẩm An Nhược buồn cười bảo: “Không giống, Thông Thông của cháu đáng yêu hơn.”

“Thế cháu với Thông Thông, ai đáng yêu hơn ạ?”

“Cả hai đều đáng yêu.”

A Ngu mỉm cười, cô bé hết như một thiên sứ: “Cô là người tốt, chú toàn bảo Thông Thông đáng yêu hơn cháu gấp trăm lần, đúng là người xấu.”

“A Ngu, cháu không nên nói xấu người lớn sau lưng như vậy.” Cô bé này thật chẳng giống với vẻ ngoài chút nào.

“Cháu có nói trước mặt chú, chú cũng không nổi giận.” A Ngu nũng nịu nói: “Cô có muốn ôm Thông Thông một lát không? Cháu chưa cho người khác ôm bao giờ đâu đấy.”

Thẩm An Nhược ngay lập tức lắc đầu: “Cô sợ nó sẽ sợ cô, chó con thường rất sợ người lạ mà.”

“Nhưng mà cô không phải người lạ, cô là thím đúng không, trong nhà rất nhiều anh có thím.”

“Cô, cháu nên gọi cô là cô.”

“Thím.” A Ngu vẫn khẳng khái.

A Ngu ôm chú chó tên Thông Thông tiến đến gần, cô cảm thấy hơi thở chú chó trên tay mình, đồng thời nó đang thèo lười ra định liếm, mà A Ngu đã cọ cọ lên đùi cô, một cục bông mềm mại.

Thẩm An Nhược thấy nổi hết cả da gà, có lần cô kể cho người khác nghe chuyện khi cô sợ trẻ con và động vật nhỏ trông cô sẽ thế nào, mọi người còn cho đó là chuyện cười. Những người đó nên đến mà xem sắc mặt cô bây giờ, nhất định sẽ hiểu cô không nói đùa. Cô có thể cảm thấy mặt mình bắt đầu tái xanh lại.

“Ồ, thì ra là thím sợ động vật nhỏ.” A Ngu bỗng reo lên, “Vậy thím ôm cháu được không?”

“Được, nhưng cháu thả Thông Thông ra đi đã.” Thẩm An Nhược cứng ngắc thốt ra mấy câu. Chưa dứt lời, A Ngu đã nhảy lên lòng, đôi chân nhỏ xíu đặt lên chân cô, tay ôm lấy ngực cô, dịu đầu vào lòng cô, ề ề nói: “Thím thơm quá, không giống mùi của mẹ.”

Vừa rồi, còn nghĩ A Ngu là một thiên thần, giờ mới phát hiện ra nó chỉ là một con quỷ nhỏ.

Thẩm An Nhược cảm nhận được sự xuất hiện của cục bông nhỏ, mềm mại không xương uốn éo trong lòng, cầm không được, đẩy không đi, làm cho cô vã mồ hôi, tay lúng túng không biết đặt chỗ nào. Đáng sợ hơn, dưới chân có một thứ mềm mềm cọ qua cọ lại, cái lưỡi nóng hằm hập cũng đang liếm gót chân cô. Nhất định là chú chó Thông Thông đó! Cô sợ tới mức chỉ muốn đá cho nó một cái.

Thẩm An Nhược khóc không ra nước mắt, toàn thân nổi da gà, đây thực sự là địa ngục đối với cô. Có ai đó làm ơn làm phúc đến cứu cô bây giờ không, cô sẽ ghi lòng tạc dạ, cảm tạ ba kiếp.

Lời cầu nguyện thành tâm đôi lúc cũng linh ứng, không lâu sau, con vật nhỏ đang chảy nước dãi trên chân cô đã không còn nữa, một lúc sau nữa, đến cả A Ngu cũng bị người nào đó xách ra.

Thẩm An Nhược hoảng hốt chỉnh sửa lại đầu tóc và quần áo, hít thở thật sâu, định thần lại rồi mới ngẩng đầu nhìn về phía ân nhân cứu mạng. Thật kì lạ, không phải anh định đi thẳng ra sân bay ư, sao lại còn quay về đây?

Anh liếc cô, vẻ mặt rất phức tạp, rồi lại quay sang nhìn A Ngu. Tình cảnh lúc đó thật buồn cười, một tay anh ôm A Ngu, tay còn lại xách cổ áo Thông Thông, thế nhưng vẫn giữ được phong độ của một công tử cao quý, bình thản ngồi xuống sofa đối diện cô, tiện tay dúi Thông Thông vào lòng A Ngu, sau đó lại nhìn cô: “Em đến lúc nào?”

“Mười giờ.”

Anh gật gật đầu. Trong phòng trở lại vẻ lặng lẽ, hai người cũng chẳng nói thêm câu nào.

Bỗng nhiên Thông Thông kêu lên ăng ẳng, còn A Ngu từ trong lòng anh cố gắng trèo ra: “Chú, chú không thơm như thím. Chú muốn thím ôm cơ.”

Thẩm An Nhược thấy A Ngu dang tay hướng về phía mình, nghĩ chắc hẳn mặt mình lúc này đang cứng đờ, cũng may vào lúc cấp bách, Trình Thiệu Thần đã kịp thời túm cổ áo con quỷ nhỏ: “Trình Thiệu Ngữ, cháu có muốn ăn chocolate không?”

Thẩm An Nhược đổ mồ hôi lạnh, thật là quá nguy hiểm. Hai thanh chocolate, A Ngu lột lớp giấy bọc nhét luôn vào miệng một thanh.

Trình Thiệu Thần ho nhẹ một tiếng, hạ giọng: “Trình Thiệu Ngữ.”

Con bé rất thông minh, ngay lập tức hiểu ý của anh. A Ngu lắc lư chạy tới trước mặt Thẩm An Nhược, không nói lời nào, nhét thanh chocolate còn lại vào tay cô rồi quay về lòng Trình Thiệu Thần, lấy thanh chocolate đang vừa cho vào miệng đưa đến miệng anh:

“Nào, cháu cho chú một miếng này.”

“Chú không ăn, vì trên đó đã dính nước bọt của cháu rồi.”

“Ôi, nước bọt của cháu đâu có bẩn.” A Ngu tức giận, con bé ôm cổ Trình Thiệu Thần, liếm mặt anh, làm cho nước miếng dính lung tung trên mặt.

Anh rất thích trẻ con. Thẩm An Nhược nhìn hai chú cháu, bỗng thấy hoảng hốt, đã rất lâu rồi cô chưa thấy nụ cười với lúm đồng tiền trên gương mặt Trình Thiệu Thần, từ rất lâu trước khi ly hôn cũng chưa thấy, hình như cô đã quên mất sự tồn tại của nó.

Họ cùng nhau ra sân bay. Người nhà được phép vào không nhiều, chỉ có dì Trần và hai người lái xe. Thẩm An Nhược vốn không thích cảnh chia ly tiễn biệt, hết như phần kết trong một bộ phim truyền hình đầm nước mắt nào đó, ai ai cũng nghẹn ngào, cứ như năm mươi năm sau mới được gặp lại vậy, trái đất này rõ ràng chỉ bé như một cái làng thôi mà. Đến A Ngu cũng không chịu được, òa khóc, chỉ trừ hai người đàn ông nhà họ Trình và cô là không khóc.

Lúc trở về, nhận lệnh của bà Tiêu, cô ngồi xe của Trình Thiệu Thần quay về thành phố mình đang ở.

Lái xe vẫn là Tiểu Trần, quãng đường hơn ba tiếng di chuyển, cũng tương đối dài.

Chắc không muốn diễn vở kịch đánh chết cũng không chịu mở lời cho người tuổi trẻ xem, Trình Thiệu Thần bỗng nói: “Cảm ơn em đã đến tiễn họ.”

“Không có gì, việc nên làm thôi.”

Nửa tiếng sau, Thẩm An Nhược hỏi: “Dự án của các anh vẫn thuận lợi chứ?”

“Cũng ổn.”

Lại qua nửa tiếng, Trình Thiệu Thần nói: “Môi trường làm việc ở Hoa Áo rất được.”

“Vâng.”

Lại nữa tiếng sau, chẳng ai nói gì nữa. Đến cả Tiểu Trần cũng cảm thấy bí bách, mở nhạc lên nghe. Tiếng hát của Lý Khắc Cần vang lên trong xe, là một bài hát tiếng Quảng.

Bài hát chưa hết, Trình Thiệu Thần đã khều khều vào lưng Tiểu Trần: “Đổi bài khác.”

“Chẳng phải dạo này cậu hai rất thích nghe bài này sao?”

“Đổi bài khác.”

Trong xe lại vang lên tiếng violon của Tâm Hải, là âm thanh thánh thót, uyển chuyển du dương của bài Ái tình hào hoa. Thẩm An Nhược mỉm cười: “Bài này cũng không thích hợp để mở lúc lái xe, cứ như ru ngủ ấy.”

“Chị dâu yên tâm, em không ngủ gật đâu.” Tiểu Trần hùng hồn tuyên bố, hoàn toàn không phát hiện ra mình đã nói sai.

Thẩm An Nhược dựa lưng vào ghế sau, lặng lẽ nhớ lại rất lâu về trước, bọn họ đã từng vì chuyện mở bài hát nào trên xe mà cãi nhau. Thực ra cũng không lâu lắm, chỉ như vừa mới hôm qua, nhưng bị ngăn cách bởi hố sâu vạn trượng của những chuyện tầm thường vụn vặt, gần bên nhau mà như người xa lạ.

Cuối cùng cũng về tới thành phố, Thẩm An Nhược nói: “Dừng ở nhà gà đi, xe của em ở đó.”

“Muộn quá rồi, hay là cùng nhau ăn tối rồi hãy về.” Trình Thiệu Thần khề nói.

“Sáng nay phải dậy từ rất sớm, giờ mệt lắm, em muốn về nhà sớm một chút.”

“Lái xe lúc mệt rất nguy hiểm, anh đưa em về nhà luôn, mai hãy quay lại lấy xe. Không thì đưa chìa khóa cho Tiểu Trần, ngày mai cậu ấy mang xe đến cho em.”

Mỗi người nhượng bộ một chút, cuối cùng thỏa hiệp xong.

Thẩm An Nhược không thấy đói, trưa nay dưới sự giám sát của bà Tiêu đã ăn quá nhiều, giờ vẫn chưa tiêu hóa hết. Cô bỗng thấy nhớ bà, cả Tịnh Nhã, chắc phải rất lâu sau mới có thể gặp lại. Còn con quỷ nhỏ bé có bộ mặt thiên thần đó, nếu thực sự có duyên gặp lại, cô sẽ không phải sợ nó nữa, vì khi đó nó cũng thành một cô thiếu nữ rồi, cô chỉ còn phải sợ còn chó nhỏ bấy giờ mà thôi.

Cô vặn to âm thanh lên một chút, bỏ vào một chiếc đĩa khác, là ấn bản mới phát hành tại Hồng Kông của Lý Khắc Cần, chính là chiếc đĩa trong xe của Trình Thiệu Thần, vừa hay cô cũng có, My cup of tea, cô đã nghe đi nghe lại mấy tháng nay.

Thẩm An Nhược lấy ỉnh một cốc Bách La Xuân, cô vẫn thích dùng cốc thủy tinh uống trà hơn, có thể thấy rõ mọi thứ trong cốc. Vị trà rất nhạt, dạ dày cô không tốt, không ám uống trà đặc, từ bài đầu tiên đến bài thứ năm: Đám cưới giấy, Cha con, Tiếp tục độc thân, Ngã rẽ, Hoa rụng nhà ai... Sao mà hợp cảnh đến vậy!

Cuối tuần học, bồi dưỡng hai ngày, yêu cầu viết những điều tâm đắc. Hoàn thành bài tập, vẫn chưa hết suy nghĩ, tiếp tục viết:

1. Người thông minh không nên trong cùng một chuyện, phạm một lỗi tới hai lần.
2. Làm người cần phải cảnh giác với những nguy hiểm sắp tới, phải có dũng khí chống lại những cám dỗ, lường gạt, phải có khả năng chịu đựng đả kích.
3. Thỉnh thoảng trong những lúc thích hợp phải nên buông thả bản thân một chút cũng là để tiếp tục sống một cách đạo mạo.
4. Thẩm An Nhược, dạo này mệt nhọc quá.

**** *

Hết chương 13

14. Chương 14: Chương 14

Điện thoại đổ chuông sau khi hết giờ làm mấy phút, cán sự công đoàn Tôn Ái Lệ đang ở trong văn phòng với Thẩm An Nhược, cùng cô tám chuyện giết thời gian.

Trình Thiếu Thần, màn hình di động nhấp nháy cái tên này khiến Thẩm An Nhược hoa cả mắt.

Thì ra vẫn chưa xóa số điện thoại của anh, chính cô cũng cảm thấy kỳ lạ. Nhưng sau thời điểm, cái tên này chưa từng xuất hiện một lần.

Trước đây Hạ Thu Nhận từng cười cô, sao phải nghiêm túc thế, cho dù không đổi thành ‘chồng yêu’ hay ‘ông xã’, chỉ ít nhạc chuông cũng phải khác mọi người chứ, chẳng giống vợ chồng chút nào, giống đối tác làm ăn hơn. Không ngờ là cô ấy nói đúng.

Thẩm An Nhược hoang mang mất vài giây, ý thức được bà chị ngồi đối diện là chuyên gia hóng chuyện điện thoại của người khác, bèn lập tức ném di động vào ngăn kéo.

Quản lý kiêm cán sự Tôn định có muốn cũng không nhìn rõ tên trên màn hình di động, chỉ cười ý nhị: “Em không nghe à?”

Thẩm An Nhược cũng cười: “Gọi nhầm số, một ngày gọi đến mấy cuộc.”

“Đề xuất vừa rồi của chị, bao giờ em trả lời được.”

“Chị Tôn, người đẹp trong Hoa Áo chúng ta nhiều như vậy, vì sao cứ nhằm vào em thế?”

“Người như trợ lý Thẩm chỉ có một thôi. Nếu em tham gia sẽ là đại sứ thương hiệu của Hoa Áo, là ngọn cờ đầu trong lĩnh vực văn hóa doanh nghiệp của chúng ta.”

Nguyên nhân của việc này là Hoa Áo sắp tổ chức kỉ niệm ba năm thành lập, đây là dịp nhân viên từ tụt, thu hút khách hàng, cũng là để quảng bá hình ảnh, một công đôi việc, cơ hội này rất hiếm có. Các phòng điều động nhân viên lập ra nhóm riêng chuyên phụ trách sự kiện, mọi người ai cũng bận vô cùng. Trước bữa tiệc cảm ơn buổi tối có tiết mục văn nghệ, theo lời sếp Trương nói, xem qua danh sách tiết mục tham dự, không có lấy một nhân viên cấp cao nào tham gia, cảm thấy các quản lý thiếu tinh thần đóng góp nên đề nghị các nữ nhân viên từ cấp quản lý trở lên phải có tiết mục múa tập thể, cũng là thể hiện diện mạo và phong cách độc đáo đặc sắc của Hoa Áo. Thẩm An Nhược là nữ nhân viên giữ chức vụ cao nhất nên được đưa vào danh sách đầu tiên.

Cô tưởng tượng cảnh mười mấy bà cô đã hơn ba mươi trang điểm lòe loẹt, cửa sừng làm ghé, ăn mặc xanh xanh đỏ đỏ cổ vạt tuổi xuân hóa trang thành thiếu nữ, múa hát từng bừng mà thoáng thấy rung mình, vừa nói một tiếng “Không”, ngay lập tức quản lý Tôn phát huy sở trường lĩnh vực công tác chính trị của mình, chụp mũ cô không phối hợp làm việc, không hòa nhập tập thể, kênh kiệu, thích thể hiện... khiến Thẩm An Nhược choáng váng, trong khi đó chuông điện thoại cứ réo rất mãi, lần này chỉ kêu đến tiếng thứ hai cô đã lập tức nghe máy.

“Lúc nào em rảnh? Chúng mình đi ăn đi.” Giọng Trình Thiếu Thần vẫn thản nhiên như mọi khi.

“Tại sao?” Câu trả lời hình như không đúng chủ đề nhưng giờ cô đang bị bủa vây bốn phía, vin bỏ qua sự bối rối này.

“Em cứ coi như là bạn cũ gặp mặt. Từ sau khi anh về, chúng mình vẫn chưa nói chuyện đàng hoàng với nhau câu nào.” Giọng nói ở đầu dây bên kia vừa bình tĩnh vừa hòa nhã.

Thẩm An Nhược nhìn Tôn Ái Lệ, thấy chị đang quay ra hướng khác nên lòng cũng nhẹ nhõm hơn một chút. Cô cố tình lật quyển lịch soàn soạn: “Cả tuần này em bận rồi.”

“Vậy tuần sau đi. Lúc nào em rảnh chúng ta hẹn nhau lúc đó.”

Vị doanh nhân mà giới truyền thông lúc nào cũng tung hô tuổi trẻ tài cao không nên nhàn nhả như thế này chứ. “Tuần sau em phải luyện tập cho tiết mục văn nghệ tham gia lễ kỉ niệm thành lập công ty, sẽ không có thời gian rảnh. Thế nên... cảm ơn anh, tạm biệt.” Thẩm An Nhược tắt máy trước khi Trình Thiếu Thần kịp nói câu tiếp theo.

Tôn Ái Lệ tới bèn nắm lấy tay cô: “Thẩm An Nhược, thay mặt toàn thể công nhân viên, chị xin được cảm ơn sự giúp đỡ của em, thứ Ba tuần sau bắt đầu luyện tập, sẽ không mất nhiều thời gian của em đâu, chỉ bốn, năm ngày là xong thôi. Sếp Trương có ý muốn tiến cử em, sếp nói năm xưa ở Chính Dương em từng là hạt nhân văn nghệ mà.”

Quá choáng váng, thì ra cô bị cấp trên bán đứng. Còn nữa... cô đồng ý tham gia biểu diễn văn nghệ lúc nào vậy? Lúc này chỉ buột miệng nói ra, quên mất rằng Tôn Ái Lệ vẫn chưa đi khỏi. Đầu cuộc điện thoại lúc này của Trình Thiệu Thần hại cô, đúng là đồ quỷ.

“Chị Ái Lệ,” trước lúc quản lý Tôn lòng đầy mãn nguyện rời đi, Thẩm An Nhược gọi to, mỉm cười đề xuất: “Sếp Trương hát hay lắm. Nếu muốn tổ chức, chỉ bằng mời sếp Trương và sếp phó Lý cùng song ca một bài cách mạng, thế có phải làm lòng người phấn chấn hơn không?” Cháu xin lỗi chú Trương, là chú hại cháu trước.

“An Nhược, ý kiến của em quá tuyệt vời, một lần nữa chị thay mặt toàn thể công nhân viên cảm ơn em.” Tôn Ái Lệ lại nhiệt tình vỗ vai cô, “Chẳng trách không chịu gặp mặt em trai chị, hóa ra là có người khác rồi. Nhất định phải đẹp trai lắm, chỉ nghe loáng thoáng qua giọng nói là đoán được rồi. Thỉnh thoảng chúng ta cũng nên mềm yếu một chút, đừng để đám đàn ông sợ chạy mất, ra ngoài ăn một bữa cơm thay đổi không khí một chút cũng đâu phiền hả gì. Có lên!”

Thì ra toàn bộ cuộc điện thoại chị ấy đều nghe cả, may mà Trình Thiệu Thần cũng không nói nhiều, nếu để chị biết đó là thần tượng mới nổi gọi điện tới, không hiểu sẽ phản ứng ra sao.

Thẩm An Nhược thu dọn hết đồ đạc, chuẩn bị ra về thì điện thoại lại đổ chuông.

Thật ra cô không nên nghe, vì Trình Thiệu Thần chỉ gọi đúng ba lần, không bao giờ có lần thứ tư, nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nghe.

“Tối mai anh đến đón em, em ở công ty đợi anh, hay muốn về nhà trước?” Giọng Trình Thiệu Thần vẫn rất êm tai.

“Tối mai em có hẹn rồi.”

“Hẹn với cục trưởng Lý vụ Kế hoạch? Mai ông ấy đi công tác, tuần sau mới về. Thế nên chắc chắn em rảnh.” Trình Thiệu Thần nhẹ nhàng nói.

Lần này Thẩm An Nhược tức muốn hộc máu. Năm phút trước cô nhận được điện thoại của cục trưởng Lý xin lỗi vì vừa nhận được việc đột xuất, phải đi công tác cùng nhân viên có liên quan trong một dự án của thành phố, do vậy bữa tối ngày mai của bọn họ phải hủy bỏ. Giờ cô đã biết đâu là cái dự án phá hỏng kế hoạch của cô rồi.

Ngày hôm sau, lúc Thẩm An Nhược đến chỗ hẹn với Trình Thiệu Thần, vẫn chưa thể nghĩ ra tại sao bản thân không có chút dưng khí nào để thẳng thừng từ chối lời mời của anh. Có lẽ cô không muốn mối quan hệ này bị đóng băng, nếu sau này không thể thành bạn bè, cũng không nên là kẻ thù, cô không giỏi gây thù chuốc oán với người khác. Hơn nữa, Trình Thiệu lại là khách quan trọng của Hoa Áo, xuất phát từ trách nhiệm công việc, cô cũng không nên tùy tiện đắc tội với anh. Lý do thứ hai này mới là nguyên nhân chủ yếu.

Cô gặp anh ở nơi hẹn, Trình Thiệu Thần lại cho xe đưa cô lòng vòng quẹo vào khu phố cổ, anh tự mình cầm lái, đây cũng là chiếc xe ngày trước anh dùng.

Một quán ăn rất kín đáo nằm lọt trong khu dân cư, từ ngoài nhìn vào quán rất nhỏ, hệt như ngôi nhà bình thường, bước vào rồi mới thấy thật lớn, không chừng chiếm hết một tầng nhà, đại sảnh được thiết kế dựa theo góc nhìn của trẻ thơ, trông như mô hình nông thôn thu nhỏ, từ những cây cầu nhỏ cong cong vắt ngang dòng nước, cho đến những bụi cây bụi hoa xanh um, đu quay, xích đu, ngựa gỗ đặt rải rác khắp chốn, bàn ghế được làm từ gốc cây, tất cả đều rất mộc mạc, giản đơn, hệt như được trở về với tuổi thơ, thậm chí còn mắc cả võng, có người đang nằm trên đó nghỉ ngơi, đung đưa qua lại. Không giống một quán ăn mà giống nơi vui chơi, vì đồ trang trí ở đây đều là những loại đồ chơi hết sức đơn giản của thiếu nhi, những quyển sách bảng tranh đã không còn phát hành từ lâu, thậm chí cả những mô hình các nhân vật hoạt hình từ vài thập niên trước như Lulu, The Flower Angel1, Xì trum, hay cả Cảnh sát mèo đen2, những thứ này hiện rất

khó kiếm được bên ngoài mà ở đây lại bày la liệt đủ loại, cũng không sợ bị người ta tiện tay cầm mất. Anh vẫn luôn tìm ra những nơi khác lạ như thế này.

The Flower Angel 1 1 :Tên một bộ phim hoạt hình nổi tiếng của Nhật Bản những năm tám mươi.

Cảnh sát mèo đen 2: Tên một bộ phim hoạt hình của Trung Quốc sản xuất năm 1984.

Thẩm An Nhược vận dây cót một con gà đồ chơi, xem nó gật gù đi trên mặt đất. “Hồi bé em có rất nhiều đồ chơi loại này, còn sưu tập được mấy trăm cuốn sách bằng tranh cho thiếu nhi, về sau không hiểu mất đâu hết.”

“Em thích gì thì cứ mang về đi.”

“Anh là chủ à?”

“Của bạn anh, anh có góp chút vốn.”

“Mở ở nơi khuất nẻo thế này thì lời lãi làm sao?”

“Thực ra vốn chỉ mở cho bản thân chơi thôi, về sau bọn họ cảm thấy chi bằng cho những người cùng sở thích thưởng thức. Kiếm tiền chỉ là chuyện nhỏ.”

“Đúng là thú vui xa xỉ của người có tiền.”

Trình Thiệu Thần cười, không nói gì. Hai người ngồi ở góc trong cùng, phục vụ đã đến ghi đồ. Thực đơn cũng rất đặc biệt, bên trong có rất nhiều món ăn vặt ngày xưa.

Thẩm An Nhược ăn rất nhiều, những lúc cô không muốn nói gì thường chỉ ngồi ăn. Trình Thiệu Thần thì vẫn ăn rất ít, khi ăn cũng từ tốn, vừa ăn vừa ngắm cô ăn.

“Trước nay em không ăn uống điều độ, cũng không ăn kiêng, tại sao không có tí thịt nào vậy?”

“Mẹ em nói là vì em suy nghĩ nhiều quá.” Thẩm An Nhược từ tốn trả lời.

Trình Thiệu Thần khẽ cười, dẫn đo một chút rồi rụt rè hỏi: “Bác... bố em, dạo này bệnh tim đã khỏi hơn chưa?”

Thẩm An Nhược im lặng một lát, tim của bố có chút vấn đề, hai tháng trước mới phát hiện ra, không hiểu vì sao anh biết được. “Không sao rồi, chỉ là chút bệnh vặt.”

Hai người không nói nhiều với nhau vì không tìm ra chủ đề đặc biệt an toàn, nhưng không khí rất thân thiện, cứ như hồi họ mới biết nhau. Trình Thiệu Thần lặng lẽ uống nước, Thẩm An Nhược cầm một khối rubic lên xoay qua xoay lại, cuối cùng đến một mặt cũng không ghép xong. Càng lớn tuổi, chỉ số IQ của con người càng giảm đi, rõ ràng trước đây cô rất giỏi. Phát hiện ra sự thật tàn khốc ở một nơi đây đồ chơi và kí ức tuổi thơ như thế này, đúng là quá đau lòng. Thẩm An Nhược đặt khối rubic sang một bên rồi tìm món đồ chơi thứ hai, lúc quay lại đã thấy Trình Thiệu Thần xếp xong mặt mà cô còn chưa lại một miếng khi này.

“Anh xếp mặt màu xanh ở phía dưới đi.”

Chưa đến một phút Trình Thiệu Thần đã xoay xong, Thẩm An Nhược cảm thấy vô cùng buồn phiền: “Thế anh có thể lắp được cả sáu mặt không?”

Anh mất chưa đến năm phút để xoay lại thêm một lần nữa rồi đưa cô kiểm tra. Thẩm An Nhược không cam tâm nhưng không thể không phục. Có một số người thông minh bẩm sinh mà.

“Thực ra đều có kỹ xảo thôi, giống như công thức toán học, nhớ được thì không khó.” Trình Thiệu Thần giải thích cho cô, “Em muốn học không?”

“Không, chẳng có tính sáng tạo gì cả.”

“Nhưng có thể ngăn ngừa thoái hóa não.”

“Con người không thắng được ông trời, chi bằng thuận theo tự nhiên, thoái hóa thì cứ thoái hóa, quên được thì cứ quên.”

Trình Thiệu Thần từ đầu đến giờ vẫn hồ hững giờ đây lại chăm chú nhìn cô như đang suy nghĩ gì đó. Thẩm An Nhược thần nhiên nhìn anh, một lúc lâu sau, Trình Thiệu Thần cup mắt xuống trước, chỉ nhìn thấy hàng mi dài của anh.

Anh dùng thìa gạt gạt bát cháo của mình: “Gần đây cứ nghĩ lại chuyện ngày trước, kể cả những người và chuyện xưa nay không thể nhớ nổi cũng đột nhiên nhớ ra, rõ mồn một ngay trước mắt. Trước đây bố đã từng nói với anh, nếu con người bắt đầu hoài niệm thì lòng đã bắt đầu giả đi, nhưng lúc đó anh không hiểu.”

Thẩm An Nhược im lặng, đến khi anh ngược mắt lên, cô mới nhìn vào mắt anh, từ tốn nói: “Trình Thiệu Thần, em cũng là một trong những thứ anh nhớ lại, đúng không?”

Thẩm An Nhược theo đúng lịch cùng một số chị em sần sần tuổi nhau tập điệu Khúc tùy hứng XX, đều là người tốt nghiệp đã hơn năm năm, chức vị không quá khác biệt, kinh nghiệm cũng không hơn nhau là mấy, bình thường rất thân thiết, bây giờ cùng nhau làm loạn, có rất nhiều kỉ niệm chung, thật sự rất vui vẻ.

Đám con gái ‘trẻ tuổi’ này, mỗi lần tập được nửa tiếng lại đòi nghỉ ngơi mười lăm phút, thực ra toàn tán chuyện. Ngày thường đều nói chuyện công việc, thỉnh thoảng mới nói mấy câu chuyện phiếm vì không có nhiều thời gian, bây giờ thời gian thoải mái hơn mới có thể nói chuyện trên trời dưới biển. Ngày đầu tiên tám về chuyện tình của Momoe Yamaguchi và Tomokazu Miura³ rồi chuyển sang vì sao về nam tính lạnh lùng như Ken Takaru không còn thịnh hành nữa, giờ đi đâu cũng thấy những anh chàng đẹp như con gái, thật đáng sợ.

Tomokazu Miura³ :Ca sĩ người Nhật

Đến tối, Thẩm An Nhược lái xe về nhà, kênh giao thông đang phát bài Tình ca hai vì sao của Hứa Quan Kiệt, giai điệu của bài hát luôn làm cho người nghe thấy lòng chùng xuống. Cô đưa mắt nhìn ra ngoài, ánh đèn đường, đèn giao thông loang loáng như những vệt sao, trong lòng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, đâu khác gì trước đây, đến cây cối cũng chưa nẩy mầm, mà sao ai cũng hoài niệm lại quá khứ một cách kì lạ như vậy? DJ trên đài liên tục nói: “Những năm tháng đã từng bị chúng ta lãng quên nay từng chút được gọi lên trong lòng. Lúc đó chỉ cảm thấy bình thường, giờ ngoảnh đầu lại thấy tiếc ngẩn ngơ...” Lại đang ba hoa gì đây không biết.

Tiếp theo là bài Năm tháng trôi tựa như dòng nước của Mai Thục, bài hát này là một trong số bài hát yêu thích của Thẩm An Nhược, nhưng cuối cùng cô lại với tay tắt đi.

Thẩm An Nhược không tìm được nhớ lại cuộc gặp lần trước với Trình Thiệu Thần, kì thực cũng chỉ mấy ngày trước thôi, về cơ bản họ lại chia tay nhau trong bầu không khí chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Anh luôn nhẫn nhịn cô, cô biết, đến mức cô nói ra những câu vô lễ anh cũng coi như không nghe thấy. về sau không còn gì để nói, không khí quá trầm lắng nên Thẩm An Nhược nói: “Cảm ơn bó hoa anh tặng, em vẫn chưa có cơ hội gặp mặt để nói lời cảm ơn.”

“Hoa nào?” Trình Thiệu Thần khựng lại.

“Là bó tulip, cũng lâu rồi.” Còn giả vờ sao, thật buồn cười.

“À, hôm đó à.” Trình Thiệu Thần giật mình nhớ ra: “Hóa ra Đàm Phân tặng thật.”

Thì ra là như vậy. Anh chỉ thuận miệng nói một câu, còn trợ lý lại coi như ‘thánh chỉ’ mà chấp hành. Thẩm An Nhược không nói gì nữa, không ngờ Trình Thiệu Thần còn nhẫn nại giải thích: “Có một hôm anh nhìn thấy một bức tranh nhưng theo phong cảnh của Hà Lan, nhớ dáng vẻ em theo tranh ngày ấy, lại nhớ tới chúng mình đã từng đi nghỉ ở Hà Lan nên gọi điện hỏi Đàm Phân cửa hàng hoa có bán tulip trắng không.”

Anh không giải thích có khi lại tốt, Thẩm An Nhược nhớ rằng anh ghét nhất là phải giải thích với người khác nên nhìn anh cười dịu dàng: “Có người nói một người thành công có thể suy nghĩ nhiều thứ một lúc, xem ra quả nhiên là như vậy. Chỉ có điều, cùng đi dạo phố với người đẹp mà lại nghĩ đến vợ cũ, thế thì thật lẽ với mỹ nhân quá.”

Trình Thiệu Thần im lặng nhìn cô một lúc, ngay cả vẻ mặt khác lạ cũng không có, Thẩm An Nhược hơi nghi ngờ, phải chăng hôm đó anh cũng nhìn thấy cô? Trình Thiệu Thần chậm rãi mở lời tựa như vừa nói vừa cân nhắc từng chữ: “Thật trùng hợp, hóa ra hôm ấy em cũng ở đó. Sao không qua chào một tiếng?”

“Sợ người đẹp bên cạnh anh hiểu nhầm.”

“Lúc đó anh cùng...” Trình Thiệu Thần khẽ nhủu mày suy nghĩ, “Chắc là Doanh Doanh, cô ấy là em gái của một người bạn học, từ nhỏ đã quen biết nhau, cũng có thể coi là khách hàng.”

“Anh không cần phải giải thích, đâu có liên quan gì đến em.” Thẩm An Nhược điềm nhiên như không có chuyện gì.

Bộ mặt mới giả dối làm sao, Thẩm An Nhược vừa nhìn Trình Thiệu Thần với ánh mắt khinh khỉnh vừa nhủu thầm, sao tự dưng anh lại kiên nhẫn giải thích từng chuyện một như vậy, nếu là trước đây anh nhất định sẽ cười lạnh lùng rồi tìm cách chế giễu cô. Rõ ràng khi cô có tư cách hỏi, những câu như vậy cô còn lười chả muốn thốt ra lời, vừa rồi cô cố tình làm ra vẻ chanh chua, đồ ợ, căn bản là muốn anh mất kiên nhẫn mà trở mặt trước, không thì hà tất phải làm thế, cần gì phải nói những lời như vậy, chẳng bằng giữ lại chút phong độ cho bản thân.

Có lẽ cũng biết cô đang cố ý gây sự, lúc hai người từ biệt, Trình Thiệu Thần nói: “Chúng ta có thể nói chuyện một cách bình thường được không? Dù sao quen nhau như vậy cũng được xem là có duyên, không thể thành vợ thành chồng thì làm bạn cũng được mà.”

Con người này khi đứng trên lập trường một người bạn nói chuyện thì rất phong độ đúng mực, thái độ bình tĩnh, ánh mắt trong veo, ‘thuần khiết lại vô tội’, Thẩm An Nhược không chịu nổi, chọc chọc ngón tay vào cánh tay anh: “Anh Trình, anh có biết để làm bạn của nhau, điều kiện đầu tiên là gì không?”

Ánh mắt Trình Thiệu Thần dần lộ vẻ khó hiểu, Thẩm An Nhược tiếp tục nói, giọng lạnh lùng, thản nhiên: “Em nói cho anh biết, là tôn trọng, tôn trọng lẫn nhau. Anh đến hẹn em ra ngoài cũng phải giở thủ đoạn, bây giờ lại nhắc đến hai chữ ‘bạn bè’ trước mặt em. Lẽ nào anh không thấy buồn cười sao?”

Trở mặt đi, mau trở mặt đi, sau đó cô sẽ được về nhà. Kết quả là, Trình Thiệu Thần lại cười nói: “Cả tối em cố tình gây khó dễ cho anh là vì chuyện này à? Thẩm An Nhược, không phải lần đầu tiên em biết anh, em cảm thấy anh có nhất thiết vì muốn hẹn một người con gái đi ăn tối mà phải lợi dụng cả người có chức có quyền không?” Anh đang cười, vừa dịu dàng vừa lễ độ nhưng ánh mắt thì sầm lại, “Cục trưởng Lý đi công tác vì dự án của An Khải là bởi nhận được thông báo đột xuất của tỉnh, cho nên anh mới biết em có hẹn với ông ấy. Anh nói chuyện này ra là không muốn em có cơ hội lấy cớ. Em mất công rửa thắm anh cả tối nay rồi, lẽ nào hình ảnh của anh trong lòng em xấu xa như thế?”

“Tạm biệt, cảm ơn đã mời cơm.” Thẩm An Nhược mở cửa, lên xe của mình mà không ngoảnh đầu lại. Nhạc trong xe đang vang lên bài Chi bằng không gặp. Thật ra bài hát này có bản bằng tiếng quốc ngữ⁴, tên là Đã lâu không gặp, giai điệu và phối nhạc không thay đổi nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn khác. Chả trách trong hai bản này cô không nghe quen bản quốc ngữ, thì ra là vì chưa đạt được cảnh giới đó

Tiếng quốc ngữ⁴: Triếng Trung phổ thông

Chủ đề buồn chuyện trong hai tiếng mỗi tối ở lại luyện tập khiêu vũ của mấy bà chị không còn trẻ trung trong giờ giải lao ngày càng sôi nổi, hôm qua còn ép mọi người nói có nộ hôn đầu lúc mấy tuổi, mỗi tình đầu là theo đuổi người ta hay được người ta theo đuổi, ai không chịu trả lời phải hứng chịu công kích của mọi người. Vì hôm nay là ngày cuối cùng, họ chẳng kiêng dè gì hỏi thẳng về chuyện lần đầu tiên của mọi người có thành công hay không.

“Ôi, thật ngại quá, lúc đó chị đúng là một đứa khờ, cái gì cũng không biết, cứ lơ ma lơ mơ nên bị lừa, mãi về sau mới biết hóa ra là như thế nào.”

“Trời, mất mặt chưa kia, chưa từng xem phim A, đến một quyển sách có cảnh nhảy cảm cũng chưa đọc qua à?”

“Đừng cười cô ấy nữa, năm đó chị và chồng rõ ràng là đã xem và bắt chước theo phim A mấy lần rồi, thế mà đến lúc thực hiện, ôi, thật là quá khó.”

“Ồ.”

“Đáng thương quá.”

“Em đúng là bất hạnh đó Mỹ Lệ à.”

“Thôi đi, thế chỉ nói lên một điều là chồng chị quá ngây thơ.”

“Thôi đi, bạn trai đầu tiên của em cứ khoe khoang là dày kinh nghiệm, thế mà... ôi, thôi, không nói nữa, chuyện qua rồi không nhắc lại nữa.”

Thẩm An Nhược thận trọng mím môi, nhưng vẫn có người không bỏ qua cho cô: “An Nhược, trợ lý Thẩm, cô Thẩm, đừng cho rằng không nói gì thì mọi người quên mất em. Lần đầu của em phải đến lượt thứ mấy mới thành công? Cảm giác ra sao? Mau nói đi!”

Đến tận lúc về đến nhà Thẩm An Nhược vẫn rất xấu hổ, cô thực ra không có thói quen kể chuyện riêng tư của mình cho người khác biết, lúc ở cùng Hạ Thu Nhận, cô cũng không nhắc đến chuyện này, thế mà vừa nãy suýt chút nữa bị đám yêu nữ này ép cho phải miêu tả phân đoạn trong ‘cảnh giường chiếu’, đúng là đáng sợ. Ngạn ngữ có câu, ba người phụ nữ thành một vở kịch, cái kiểu làm việc tăng ca này thật chẳng khác gì đang ở trong một trường quay.

Đến tối, cô lục tìm mấy đĩa phim cũ, không hiểu sao lại lấy đĩa phim Hỷ Yến5 ra xem. Anh Triệu Văn Tuyên thời trẻ đúng là làm mê đắm lòng người, đồ Tây đứng đắn phăng phiu, đẹp đẽ như ngọc, lúc ở nhà mặc đồ ngủ thêu, má lúm đồng tiền lấp ló, vẻ mặt như trẻ con.

Hỷ Yến5: Một bộ phim của đạo diễn Lý An, nói về một người đồng tính nam từ Đài Loan nhập cư đến Mỹ. Anh cưới một cô gái từ Trung Hoa đại lục để làm vui lòng cha mẹ mình và để cho cô này có được một thể xanh.

Thẩm An Nhược bỗng thấy chướng mắt. Kỳ lạ, có lẽ tại lâu quá không xem phim của anh, bây giờ không tìm lại được cảm giác như hồi thiếu nữ, xem được nửa liền tắt đi.

Cô lại ngủ mơ, đã lâu lắm rồi cô không mơ. Các tình tiết hết như trong phim, nhân vật chính được thay bằng cô và Trình Thiếu Thần, tiệc cưới vui vẻ náo nhiệt không gì sánh được, các tiết mục mãi không hết, bạn bè của họ cũng không tỏ thái độ khó chịu, chỉ có anh ôm và nắm tay cô lần lượt tới từng bàn mời rượu, đi loanh quanh khắp đại sảnh, uống không biết bao nhiêu chai bia, cô còn dùng miệng mớm đồ ăn cho anh, tiếng cười và tiếng vỗ tay vang lên khắp phòng. Cảnh trong mơ rất thật, hiện rõ mồn một, đến những gương mặt trong sảnh cũng vô cùng quen thuộc. Đúng là cảnh trong phim, bị ‘hành hạ’ như vậy, anh và cô vẫn cười tươi, cười đến cứng hết cả cơ mặt, Trình Thiếu Thần ghé sát vào tai cô khẽ nói: “Cố lên em, còn sáu bàn nữa thôi.” “Chân em muốn gãy ra rồi. Anh còn uống được không?” “Anh vẫn trụ được. Sao chân em lại đau? Nửa ngày hôm nay đều là anh dìu em đi, đám phù dâu của em thật đáng sợ.” Bỗng có người gõ mặt bàn: “Cô dâu chú rể không được thì thầm như vậy! Nói to lên ọi người cùng nghe!”

Cuối cùng cũng tàn cuộc, Trình Thiếu Thần bị mời uống khá nhiều rượu nhưng vẫn tỉnh táo, về đến nhà, sau khi nôn ra hai lần thì tỉnh hẳn. Thẩm An Nhược nửa quỳ nửa nằm bên cạnh, giúp anh bỏ bớt quần áo, lấy khăn ẩm lau mặt lau người cho anh. Anh khép hờ mắt, thì thào: “Anh đã hiểu tại sao người ta sợ ly hôn, đánh chết anh cũng không chịu khổ như thế này nữa.”

Bộ phim vẫn chưa kết thúc, từng khung cảnh, có cảnh tiếp tục chạy, có cảnh dừng lại, hết như đang dựng phim, lóe sáng, tua nhanh. Lại có cảnh hạn chế người xem, mười ngón tay đan chặt, hai thân thể quấn lấy nhau, nhịp thở có phần hỗn loạn... Cảnh trên rõ ràng là giai đoạn còn mặn nồng, cảnh dưới đã nhảy ngay tới khúc mắng mỏ hạ nhục nhau, cô vật lộn, khóc lóc, kiệt sức trong bóng tối, linh hồn cũng ra đi... Thật chân thực, rõ ràng chỉ là người xem, mà sao có thể nhập tâm đến vậy, hết như chính mình trôi qua. Ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng trẻ con khóc, hình như đang gọi “Mẹ, mẹ”, phía trước vẫn là sương mù dày đặc, cô không nhìn thấy gì cả, muốn kêu cũng không kêu nổi, rồi choàng tỉnh dậy, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, chiếc giường đơn đang nằm ướt sũng.

Thẩm An Nhược ngồi dậy, cổ họng khô rát, bắp chân quả nhiên lại bị chuột rút căng cứng. Cô uống hai cốc nước lớn, đi rửa tay một chút, lúc bước ra mới phát hiện bên ngoài trời mưa to, sét rạch ngang trời, sấm nổ ầm ầm, đây là tiếng sấm đầu tiên trong năm nay.

Cô bỗng thấy oán hận Trình Thiếu Thần. Dù là sau đêm đó hay là khi ly hôn, cô đều chưa từng hận anh, còn giờ đây, cứ nhớ đến tên anh, cô lại thấy dấy lên một sự kích động mơ hồ. Đều tại anh, rõ ràng có thể tránh xa cô ra, mặc cô sống cuộc sống bình yên một mình, thế mà anh khi thì cố tình khi thì vô ý đến làm phiền cô, làm cho ngày tháng của cô trở nên hỗn loạn vô cùng, khiến cô mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Thẩm An Nhược ngồi trong bóng tối một hồi lâu, dần dần nhận ra, cũng không rõ là từ khi nào, cô không sợ đêm tối có mưa to và sấm chớp nữa.

**** **

Lúc Thẩm An Nhược ra khỏi tòa nhà của tổng công ty, Giang Hạo Dương đang từ bãi đỗ xe tiến tới. Khi đó đã tan làm, vì thế lúc anh hẹn cô cùng ăn tối, Thẩm An Nhược vui vẻ nhận lời luôn.

Bọn họ đến một nhà hàng Việt Nam mới mở cạnh bờ biển. Nhà hàng rất lớn, cách bài trí đậm chất cận nhiệt đới, không có phòng riêng mà chỉ có mảnh cỏ, bình phong bằng gỗ thấp cùng mấy cây cảnh lá lòa xòa ngăn cách thành các không gian độc lập, nhưng vẫn riêng tư tuyệt đối, không thể nhìn thấy người khác. Bọn họ chọn một bàn gần trong cùng.

Công việc của cô hôm nay khá suôn sẻ nên ăn rất ngon miệng, nhét đầy một bụng tôm bao mía, cua lột rồi đủ thứ điểm tâm. Giang Hạo Dương uống trà, mỗi món chỉ đụng có một chút, yên lặng nhìn cô ăn. Bọn họ không uống rượu.

“Sao anh không ăn đi?”

“Anh không đói. Trưa có tiệc, mãi mới tan cuộc.”

“Sở thích của anh quái đản thật, chuyên mời người ta ăn cơm chỉ để nhìn họ ăn.”

“Mời em ra ngoài một lần cũng thật khó, mãi mới có được cơ hội này. Gần đây có chuyện phiền phức, gặp người quen cũ thấy tâm trạng tốt hơn hẳn.”

“Kì lạ thật, chẳng lẽ dạo này bệnh dịch hoài niệm đang lan tràn sao?”

“Câu này có điển cố gì à?” Giang Hạo Dương thờ ơ hỏi, không thấy tiếng cười vừa rồi của cô.

“Không phải, chuyện cười nhạt nhẽo trên mạng thôi.” Thẩm An Nhược thấy trong mắt

Giang Hạo Dương nửa phần suy đoán, nửa phần đã hiểu rõ, đột nhiên mất hết hứng thú: “Cái điệu vờ thâm trầm vờ phong độ lúc ăn cơm này của anh chán chết đi được, làm người khác ăn chẳng ngon nữa.”

Giang Hạo Dương bình thản liếc nhìn cô, gắp một đũa rau lớn trong cái đĩa trước mặt mình lên, lại nhìn sang cô, cuối cùng bật cười.

“An Nhược, trải qua rất nhiều năm thái độ của em với anh mãi mới có thể bình thường trở lại, không còn kỳ quái khó hiểu nữa.”

Thẩm An Nhược còn đang nghĩ lại lời nói và hành động khi nãy, nghe anh nói vậy lại càng ảo não: “Cục trưởng Giang, em nào có kì quái, mỗi lần gặp anh em lại càng kính nể anh hơn đấy chứ.”

“Phải, rất kính nể, em không cần phải thông qua đào tạo, trực tiếp tham gia cuộc thi ứng xử xã giao của thành phố được rồi.”

Thẩm An Nhược cũng bật cười.

Lúc Giang Hạo Dương đi trả tiền, Thẩm An Nhược đứng ở tiền sảnh đợi anh. Việc kinh doanh của nhà hàng có vẻ rất tốt, nhiều khách còn không có chỗ ngồi, phải đứng chờ. Tiền sảnh đặt mấy chậu cây lá xanh quanh năm rất cao cùng thác nước nhân tạo, cảnh trí vô cùng đẹp để làm cô ngăn người ra ngắm, mãi cho tới khi Giang Hạo Dương gọi, cô mới giật mình.

“Sao anh lâu vậy?”

“Tình cờ gặp người quen, đứng lại chào hỏi chút thôi.”

“Hôm nay anh gặp nhiều người quen quá.”

“Có lẽ mùa hòa niệm chuyện cũ đã đến rồi, không phải vừa nãy em đã nói như thế sao?” Giang Hạo Dương nhìn cô, “Vẫn còn sớm, em có kế hoạch gì tiếp theo chưa?”

Vì xe không được tới thẳng bờ biển nên bãi đỗ cách nhà hàng khá xa. Dọc đường có một quán kem Ý, Thẩm An Nhược ghé vào mua hai hộp to, đưa cho Giang Hạo Dương một hộp.

“Trời vẫn còn lạnh, không phải lúc để ăn thứ này. Dạ dày em vốn không tốt, ăn xong lại đau thì đừng có hối hận.”

“Sao hối hận được? Chuyện gì cũng có giá của nó. Anh nghĩ mà xem, nếu anh bỗng nhiên có một ước muốn, rồi thực hiện được luôn, cho dù sau này phải trả giá một chút cũng rất đáng mà.”

“Em tìm đâu được nhiều lý lẽ hoang đường thế.” Giang Hạo Dương nhìn cô không đồng tình, nhưng cũng chẳng hề ngăn cản.

Anh nói đúng, đã rất lâu rồi bọn họ không bên nhau bình yên thế này, giống hệt trước đây. Những cuộc hẹn thi thoảng trước đó đều lạnh lùng xa cách, khách sáo đến giả tạo. Khi ấy Giang Hạo Dương không hề bụng, cô cũng mặc kệ.

Cách đó không xa vang lên tiếng hoan hô, thì ra đài phun nước chiếu tai laser hôm nay chính thức được đưa vào hoạt động. Vô số bọt nước trắng xóa bắn tung tóe, trong màn đêm, ánh sáng laser dệt nên một bức tranh vô vàn màu sắc, biến đổi không ngừng. Người trên quảng trường rất đông, bọn họ ngồi trên ghế đá cách đó rất xa vẫn có thể nhìn rõ.

Cô ăn hết hộp kem, thấy chiếc hộp trên tay Giang Hạo Dương chưa đụng chút nào, đã chảy mất một nửa, thế là tiện tay giật lấy.

“Em thật chẳng giống trước đây chút nào, anh nhớ khi ấy dù thế nào em cũng không ăn uống ở ngoài cơ mà.”

“Lúc ấy còn quá trẻ, phải giả làm thực nữ, chứ nhỡ không lấy được chồng thì sao.”

Giang Hạo Dương cười, “An Nhược, chúng ta quen biết nhau đã hơn mười năm rồi nhỉ?”

“Hơn mười năm? Lâu như thế rồi sao?”

Cả hai cùng im lặng, đài phun nước vẫn đang tiếp tục trình diễn Bản giao hưởng định mệnh được phát, cột nước bắn thẳng lên trời thành một đám mây rồi dần dần tan mất. Thẩm An Nhược đột nhiên bật ra một câu hỏi: “Anh và Gia Mẫn chia tay khi nào vậy?”

“Bọn anh chia tay lúc nào?” Giang Hạo Dương bị câu hỏi chẳng hề báo trước của cô làm cho bối rối.

Thấy mặt Thẩm An Nhược đầy vẻ hoài nghi, Giang Hạo Dương kiên nhẫn giải thích: “Chỉ là bạn bè bình thường thôi. Khi ấy cô ấy về nước nửa năm, muốn tìm một người đàn ông giúp cô ấy ngăn các đối tượng xem mắt, mà anh cũng vừa hay đang thiếu một người bạn khá giỏi đi cùng, có cung thì có cầu thôi. Quan hệ của bọn anh bây giờ cũng khá tốt.”

Một kết luận rất thực tế. Thẩm An Nhược im lặng trong giây lát, nhớ ra một số chuyện cũ, khẽ mỉm cười, “Lúc ấy em cứ tưởng chúng ta sắp thành người nhà đến nơi rồi, chuyện đời thật khó đoán...”

“Khó đoán thật, anh cũng chưa từng ngờ rằng bọn em lại như bây giờ.”

“Bên nhau quá lâu khó tránh cảm thấy mệt mỏi.”

“Giống như chạy bền ấy, sẽ có lúc cảm thấy mệt rã rời, nhưng chịu đựng, điều hòa một chút là ổn thôi. Em còn nhớ không, lần thi thể dục năm ấy em bỏ cuộc giữa chừng, cuối cùng vẫn phải thi lại, khổ sở thêm một lần nữa. Hà tất phải như thế?”

“Anh Giang này, anh không cần phải nhớ kỹ chuyện đáng xấu hổ của em như thế đâu.” Năm đó quả thực xấu hổ không để đâu cho hết, tình trạng sức khỏe của cô cực kì kém, chạy được một nửa không thể không bỏ cuộc, sau cùng phải thi lại, bị anh cười nhạo suốt.

Lại im lặng một lúc, Thẩm An Nhược khẽ lẩm bẩm: “Gia Mẫn là một cô gái tốt, anh bỏ lỡ cô ấy thật đáng tiếc. với lại, chỉ sợ cô ấy không nghĩ như anh thôi.”

“Cô ấy tất nhiên là rất tốt, đáng tiếc bây giờ đã là bạn gái của người khác rồi.” Giang Hạo Dương thản nhiên nói.

Thẩm An Nhược im lặng nhìn anh, Giang Hạo Dương nhìn lại cô, dịu dàng nói: “An Nhược, đời người là thế đấy, thứ mà em đã bỏ lỡ, lúc muốn tìm lại thì đã không còn kịp nữa. Nếu đã mất rồi, chỉ bằng nghĩ cách

quên nó đi. Đương nhiên, cũng có lúc em ngoảnh đầu nhìn lại, đột nhiên phát hiện nó vẫn ở chỗ cũ, nhưng chuyện ấy không nhiều đâu, chỉ có thể nhìn mà không thể có được, nếu không nắm bắt, cơ hội sẽ biến mất ngay.”

“Hình như sắp trở gió, chúng ta đi thôi.” Cô đột nhiên ngắt lời anh. Tia laser ở đài phun nước đang phối với khúc nhạc Điệu Valse mùa xuân, những tia nước mỏng manh khẽ bắn ra như đang múa, nhưng nhiệt độ đang giảm xuống, gió rất lạnh chẳng ăn nhập gì với tiết tấu nhẹ nhàng kia cả. Trong thời tiết này, ăn kem quả không phải là một ý kiến hay, cả người cô rét run.

“Không phải trước đây em rất thích bản nhạc này hay sao? Chưa nghe hết mà đã đi rồi à?”

“Không nghe nữa, em lạnh rồi.”

Giang Hạo Dương cởi áo khoác đưa cho, cô không hề khách sáo khoác lên ngay, hai người cùng đi đến bãi đỗ xe. Thẩm An Nhược cúi đầu, nhưng vẫn có thể cảm nhận Giang Hạo Dương đang nhìn mình, cô ngước lên nhìn lại, anh vẫn không hề né tránh, cứ nhìn cô chằm chằm. Trong ánh mắt ấy có chút gì đó như đang tìm kiếm, nhưng sự thấu tỏ vẫn nhiều hơn, khiến cô cảm thấy không dễ chịu chút nào.

“Sao em cứ nhắc đến Gia Mẫn mãi vậy?”

“Tuần trước bọn em nói chuyện điện thoại, giờ gặp anh đột nhiên nhớ tới cô ấy.”

“Em muốn nhắc nhở anh chuyện này nên mới chịu ra ngoài cùng anh?” Giang Hạo Dương như vừa hiểu ra, chậm rãi nói: “Vậy chúng ta trao đổi chút đi. Cũng tuần trước, cấp trên của An Khải ăn cơm cùng mấy người trong cục bọn anh, ai cũng uống hơi nhiều, sau đó chồng trước đây bản lĩnh của em tự dưng hỏi anh một câu...”

“Ngày trước anh từng nói em vừa ngu xuẩn vừa tùy hứng, anh nói nghiêm túc đúng không?” Thẩm An Nhược lại ngắt lời anh, “Em vẫn luôn cho rằng mình rất thông minh, lại vừa biết quan tâm đến người khác.”

“Muốn nhìn nhận vấn đề phải đứng ở góc độ thật gần và đặc biệt, mới có thể phát hiện những tính cách em không muốn người khác biết. Đáng tiếc phần lớn mọi người đều không có cơ hội, vì thế chỉ có thể thấy mặt thông minh, và biết quan tâm đến người khác của em.” Giang Hạo Dương cười thản nhiên, “Tự em còn không nhận ra sao?”

Trước mặt anh, cô luôn giống một đứa trẻ, vô phương chống trả, vì thế lại cúi đầu không nói câu nào.

“Em không muốn biết anh ta hỏi gì sao?”

“Cục trưởng Giang, trăng đêm này tròn quá.”

Giang Hạo Dương nhếch môi, “An Nhược, bộ dạng em bây giờ làm anh rất nhớ chuyện trước đây, đáng tiếc anh đã bỏ lỡ quá lâu rồi, đúng không?”

“Rốt cuộc tối nay anh muốn nói cái gì?”

“Vốn dĩ thật sự có lời muốn nói, nhưng có vẻ không cần nữa rồi.” Giang Hạo Dương bình thản nói, “An Nhược, anh nhớ có một ngày rất lâu về trước em hỏi anh, vì sao chúng ta lại chia tay?”

“Anh ấy hỏi anh vì sao ư?”

Giang Hạo Dương cười: “Cuối cùng em cũng muốn biết rồi sao?”

Thẩm An Nhược nín thở, dán mắt vào đôi môi anh.

“Hôm đó, lúc Trình Thiếu Thần và anh chúc rượu riêng với nhau, bỗng nhiên anh ta hỏi anh: Năm đó sao anh lại vứt bỏ vợ tôi.” Anh nhìn cô, “Có vẻ rất giống em đúng không, cả nội dung câu hỏi cũng không khác nhau.”

Thẩm An Nhược ngẩn ngơ vài giây, ngược mắt nhìn anh: “Hai người các anh trở thành bạn tốt từ lúc nào vậy?”

“Vẫn luôn là bạn tốt đấy chứ. Anh nhớ bữa tiệc đầu tiên sau khi anh đi làm đã uống rượu với anh ta rồi, lúc đó, anh ta mới từ nước ngoài về, bắt đầu gây dựng TZ. Có phải quen biết anh ta còn sớm hơn em nhiều lắm đúng không?”

Cuộc đời này có lúc còn kịch hơn cả kịch, vô lý đến tột cùng. Đến bãi đỗ xe, Thẩm An Nhược cũng chẳng nói gì, cúi đầu nhìn cái bóng của chính mình.

Mỗi câu nói của Giang Hạo Dương đều có ẩn ý khác, hình như chứa vô số tầng ý nghĩa, lúc là dò xét, lúc mong chờ, lúc lại như đang xem kịch. Cô thấy mệt mỏi, chỉ muốn mau mau quay về, chợt nghe thấy anh chậm rãi nhả ra một câu: “Vừa nãy có thật là em không nhìn thấy anh ta?”

Thẩm An Nhược ngẩng phát lên nhìn anh, nụ cười của Giang Hạo Dương thoáng về kinh ngạc: “Hóa ra là thật, anh còn tưởng em đang giả vờ.”

“Anh nói người quen kia chính là anh ấy.”

“Ừ, nhưng anh ta đã nhìn thấy em rồi, đoán chừng bữa cơm này anh Trình ngồi ăn cũng không được thoải mái cho lắm.”

Con người này thật nham hiểm, Thẩm An Nhược thầm thở dài: “Giang Hạo Dương, sao em cứ có cảm giác cả tối nay anh đang chờ xem kịch vui vậy?”

“Ừ, có thể coi là như vậy.”

Thẩm An Nhược nhìn theo ánh mắt của Giang Hạo Dương, thật không ra thể thống gì cả, cô thấy một đám người quen đang đi về phía bãi đỗ xe này, người nào cô cũng đã từng gặp. Người chồng trước của cô còn có luật sư Chu An Xảo, trợ lý Đàm Phân và Tần Tử Yên.

Đây quả nhiên là mùa thích hợp để hoài niệm chuyện cũ, đặc biệt là vô cùng phù hợp để bạn bè cũ tụ họp.

Thẩm An Nhược thấy hơi bồn chồn, rõ ràng vừa nãy còn thấy lạnh, giờ sau lưng đã ướt sũng mồ hôi.

Mấy người kia còn cách họ một đoạn, nhưng không nhìn về phía hai người, mà bãi đỗ xe rộng như vậy, cô rất muốn vờ như cái gì cũng không biết, cứ thế bỏ chạy luôn. Nhưng cô mới dịch một bước chân, Giang Hạo Dương đã kéo tay cô, thấp giọng nói: “Em không thấy quá mất lịch sự sao?”

Thẩm An Nhược khẽ thở dài, cô đương nhiên hiểu rõ dù không muốn đối mặt với những người kia, nhưng vẫn nên nể mặt đám bạn bè của Trình Thiếu Thần. Nếu kiểu gì cũng cho người ta xem kịch thì sao không diễn hay một chút? Nhưng Giang Hạo Dương chắc chắn không biết mối quan hệ của cô với những người đó, bằng không anh nhất định sẽ thông cảm cho lý do cô muốn vất chân lên tháo cổ tháo chạy như thế.

Quả thực đám người đó lúc đầu không nhìn thấy hai người, suốt cả quãng đường cười nói vui vẻ, loáng thoáng nghe Chu An Xảo mắng: “Chà, tối nay cậu uống hết một nửa số rượu còn không gục, giờ lại biết xấu hổ mà giả vờ say ư?” Trình Thiếu Thần nói: “Đã nói với cậu rồi, bữa rượu trưa nay tôi uống còn chưa tỉnh đây.” “Được rồi, được rồi, hôm nay tha cho cậu, hôm khác lại...” Anh ta im bặt ngay sau khi nhìn thấy hai người bọn họ. Cảnh tượng thật đặc sắc biết mấy, mỗi người đều có đầy đủ lý do để lúng túng và xấu hổ, nhưng ai cũng rất ung dung thản nhiên, chỉ trong vài giây đã nhanh chóng đổi thành thái độ vui vẻ hòa nhã như gặp lại bạn cũ.

“Trùng hợp quá, lại gặp rồi.” Không ngờ Trình Thiếu Thần mở lời trước, khẽ gật đầu thăm hỏi, về mặt và giọng nói đều đúng mực đến nỗi không thể bắt bẻ gì, cũng chẳng còn về gì là say rượu nữa. Anh nói xong câu này, thản nhiên nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh mà thân thiện.

Trước đây xem tin tức giải trí, một diễn viên nào đó đã nói, tiền bối của cô ta là tay lão luyện, lúc diễn chỉ cần theo sự dẫn dắt của người đó là tự nhiên có thể nhập vai. Cô vẫn luôn không hiểu, cứ nghĩ rằng kĩ thuật diễn của đối thủ càng cao siêu thì chẳng phải đối phương càng chịu áp lực hay sao? Bây giờ cô dần có thể cảm nhận sự huyền diệu đó rồi. Ở đây chỉ cần hai cao thủ có thể khống chế được cục diện, những người khác chỉ phải phối hợp tích cực là được, vì thế ai cũng rất tròn vai.

Đoạn kịch này rốt cuộc cũng diễn xong, bọn họ tạm biệt nhau, lại phát hiện cả chỗ đỗ xe cũng rất gần, chỉ cách có một hàng. Như vậy lúc Trình Thiếu Thần đến thì đã biết cô ở gần đây, sau đó lại trùng hợp vào cùng một nhà hàng, anh đương nhiên nhớ biển số xe cô, trong lòng cô đột nhiên nảy ra suy nghĩ này.

Lúc Thẩm An Nhược chuẩn bị ngồi vào ghế lái, mới nhớ ra trên người còn khoác áo ngoài của Giang Hạo Dương, vì thế cởi ra đưa cho anh. Hơi xấu hổ, những người kia còn đứng bên ngoài, nhưng cô cố gắng không nhìn họ. Từ gương chiếu hậu, cô thấy Tần Tử Yên lên xe của luật sư Chu, mở cửa sổ xe thò tay ra ngoài vẫy vẫy, cũng vẫy cả tay với cô, cô mở cửa sổ xe đáp lại, nghe thấy giọng của Đàm Phân: “Anh uống nhiều rồi, để em lái cho.”

“Không phải em vẫn chưa khỏi sao? Anh chạy xe chậm là được rồi, lên xe đi.”

Đàm Phân cười: “Em từ chối ngồi xe người uống rượu cầm lái, hay là gọi điện bảo tài xế đến đón anh?”

Lái xe ra ngoài thật chẳng dễ dàng gì, Thẩm An Nhược cẩn thận cho xe ra, đỗ lại, lại nghe thấy Giang Hạo Dương nói: “Nếu không ngại thì để tôi tiễn hai người một đoạn.” Hóa ra vở kịch này vẫn chưa kết thúc.

“Cảm ơn, lát nữa tài xế sẽ đến thôi.” Giọng của Trình Thiệu Thần vang lên.

“Vậy thì tốt rồi, cảm ơn nhé. Tôi đột nhiên nhớ ra phải về nhà trước mười một giờ để liên lạc với một người bạn. Giám đốc Trình, anh nhớ đợi lái xe nhé, đừng tự lái xe đấy.” Giọng của Đàm Phân.

“Sao em lại làm phiền Cục trưởng Giang thế?”

“Trước đây em chưa nói sao, em và Cục trưởng Giang ở cùng một khu, thuận đường mà.”

Giang Hạo Dương cười: “Đúng thế, chúng tôi cũng coi như là hàng xóm đấy.”

Thẩm An Nhược sắp lái xe ra khỏi bãi, tốc độ cực kì chậm, từ gương chiếu hậu thấy quả nhiên Đàm Phân đã vứt bạn học cũ kiêm sếp của mình lại, ngồi lên xe Giang Hạo Dương đi mất, còn Trình Thiệu Thần mở cửa xe của mình, ngồi vào, đoán chừng không định đợi tài xế đến.

Thật khổ cho đám người kia đã mất công diễn trò, nếu cô không phối hợp một chút thì thật là không biết điều. Thẩm An Nhược hít sâu vài lần, quay đầu xe đến bên Trình Thiệu Thần trước khi anh lái xe ra: “Lên xe.”

Phần căng thẳng nhất đã qua, khi chỉ còn hai người trong khoảng không gian chật hẹp không khí đã dịu đi rất nhiều.

“Anh đang ở đâu?”

Nơi Trình Thiệu Thần nói là một khách sạn. Thẩm An Nhược nhìn anh nghi ngờ nhưng không nói gì, anh thích ở đâu cũng chẳng liên quan gì tới cô.

“Trợ lý Đàm sao vậy?”

“Trước đây cô ấy bị tai nạn xe.”

“Có sao không?”

“Người thì không bị thương, nhưng một thời gian dài không dám lái xe.”

“Ừm.”

Sự im lặng làm không khí trong xe trở nên lúng túng, nhưng thực sự không có quá nhiều chuyện để nói. Qua một lúc lâu, Thẩm An Nhược mới nghĩ ra chủ đề thứ hai.

“Chị Tịnh Nhã và mọi người vẫn khỏe chứ?” Rõ ràng cô vẫn thường xuyên liên lạc với chị.

“Ừ, chị ấy khỏe, mẹ và anh cả cũng ổn.”

“Vậy là tốt rồi.”

“A Ngu nhờ anh chuyển lời hỏi thăm em.”

Đoạn đối thoại nhạt toẹt như nước lã, chẳng có mùi vị gì cả. Tác dụng phụ của hai hộp kem bắt đầu xuất hiện, dạ dày của cô đau lâm râm, còn Trình Thiệu Thần cũng day day trán, hơi cúi đầu, không nói câu nào, bộ dạng có vẻ rất khó chịu. Thẩm An Nhược đưa cho anh một chai nước.

“Trưa nay uống hơi nhiều, lúc tối còn bị A Xảo chuốc cho bao nhiêu.” Trình Thiệu Thần giải thích.

“Đều là người quen cả, uống ít đi một chút cũng được mà.”

“Tâm trạng cậu ta không tốt, muốn tìm vài người bạn học giải sầu.”

Với thời tiết này, thì ra ai cũng có tâm sự riêng, hoài niệm riêng, đúng là căn bệnh lây truyền.

Cô dừng xe lại bên đường. “Em xuống mua vài thứ.” Sau vài phút cô quay lại, Trình Thiệu Thần lười nhác dựa vào ghế, một tay đặt lên cửa xe đã hạ xuống, trên tay còn kẹp một điều thuốc đang cháy dở, bản thân ngẩn ngơ. Thấy cô quay lại, anh thu tay về, mở hộp đựng tàn thuốc để dập.

“Không sau đâu, anh cứ hút đi.”

Trình Thiệu Thần vẫn dụ dụ điều thuốc, có lẽ mới hút được mấy hơi. Chắc anh vẫn nhớ cô ghé mùi thuốc lá, mỗi khi anh hút thuốc cô lại mở hết tất cả các cửa sổ ra, vì thế anh rất ít khi hút trước mặt cô.

Thẩm An Nhược đi mua thuốc đau dạ dày, uống vài ngụm nước khoáng cho trôi xuống. Trình Thiệu Thần quay sang nhìn cô, cô mỉm cười miễn cưỡng: “Ăn phải chút đồ lạnh.”

“Nước cũng lạnh mà, tìm hàng cháo nào ăn tạm cái gì nóng đi.”

“Không cần đâu, lát nữa là khỏi mà.” Thẩm An Nhược do dự một chút, đưa hộp thuốc còn lại cho anh.

Thuốc dị ứng, lúc anh lấy chai nước khoáng cô đã nhìn thấy cổ tay anh có những nốt đỏ. Anh chỉ cần uống nhiều loại rượu, đầu tiên là tay, sau nữa tiếng thì cả người nổi mẩn đỏ, nghiêm trọng hơn thì bị sốt, nhưng sáng hôm sau là lại bình thường. Trình Thiệu Thần vô cùng ghét uống thuốc, mỗi lần bắt anh uống thuốc là như đi đánh trận, bày đủ trò lừa, dối, ép, quát nhưng vẫn chẳng ăn thua.

Trình Thiệu Thần cúi đầu nhìn mấy viên thuốc trong tay mình, lật trái lật phải, quan sát rất chăm chú.

“Anh lại uống nhiều loại rượu một lúc à?”

“Tối nay A Xảo tổ chức trò chơi, ai thua sẽ phải uống rượu thay đội thắng, bọn anh có bốn người, uống ba loại rượu.”

“Anh thua nhiều lần lắm à?”

“Tối nay tâm trạng không tốt, bọn họ lại còn hùa nhau đối phó với anh.”

Cuối cùng anh vẫn không chịu uống chỗ thuốc đó, chỉ lẳng lặng nhét vào túi áo.

Thẩm An Nhược cũng không nói thêm lời nào, chăm chú lái xe. Đã gần nửa đêm, nhưng vì đây là con đường vắng, xe cô vẫn nườm nượp qua lại, ánh đèn từ chiếc xe đằng trước chiếu thẳng về phía này, chói đến mức cô không mở nổi mắt. Bỗng nhiên chiếc xe phía sau đi sai luật vọt lên, áp sát vào xe cô, theo phản xạ cô bẻ vô lăng một chút, nhưng hơi quá đà, có người đã nhanh tay hơn cô, giúp cô chỉnh lại vô lăng. Thực ra trong lúc nguy cấp, Trình Thiệu Thần nắm lấy tay phải của cô, nhưng khi nguy hiểm qua đi anh vẫn không buông ra, chỉ lỏng tay một chút, nhẹ nhàng nắm tay cô. Nhiệt độ ban đêm rất thấp, tay cô lạnh như băng, còn tay anh thì vô cùng ấm áp, khiến da cô bỏng rát. Bọn họ cứ như vậy rất lâu, chẳng ai nói với ai câu nào, cho tới lúc sang số dừng xe, cô nhẹ nhàng rút tay ra, trong nháy mắt lại bị anh nắm chặt. Sau hai lần cố rút ra, cuối cùng anh cũng chịu buông.

“Anh uống thuốc đi, hai viên thôi. Nếu bệnh tình nghiêm trọng, đêm sẽ sốt mê man đó.” Thẩm An Nhược vừa nói vừa tự trấn tĩnh lại bản thân.

“Không nghiêm trọng tới mức đó đâu, hôm nay anh cũng không uống nhiều.” Dù nói vậy nhưng Trình Thiệu Thần vẫn tiện tay lấy thuốc từ vỉ ra, đặt trong lòng bàn tay nhìn một lúc lâu, cuối cùng hùng dũng hiên ngang nuốt xuống, gương mặt đầy vẻ vì nghĩa quên thân.

Thẩm An Nhược khẽ nhếch môi, tới khi Trình Thiệu Thần nhìn, cô mới phát hiện ra mình đang cười, dần thu nụ cười lại. Đây là nụ cười đầu tiên trong tối nay sau khi gặp Trình Thiệu Thần.

Lúc ấy cũng đã đến khách sạn của Trình Thiệu Thần, cô lái xe tới thẳng cửa chính, ngay lập tức có lễ tân ra mở cửa xe, sau xe cô vài mét cũng có một chiếc xe đứng đợi thế chỗ họ. Trình Thiệu Thần do dự một chút rồi mới xuống xe, hai người nhìn nhau, thực ra cũng chỉ nói một vài câu tạm biệt thông thường.

“Cảm ơn em.”

“Không có gì.”

“Tạm biệt.”

“Ngủ ngon nhé.”

Hết chương 14

15. Chương 15

Tâm trạng của Thẩm An Nhược bỗng trở nên rất tốt, sáng hôm thứ Sáu, trên bàn làm việc của cô đã chất đống hoa tươi. Thực ra cô cũng thường xuyên nhận được hoa, ai bảo phụ nữ độc thân là của hiếm chứ. Nhưng hôm nay thật ngoài sức tưởng tượng, tất cả chỉ vì bữa tiệc chúc mừng tối qua.

Bữa tiệc mừng ba tuổi tối qua tổ chức trong hội trường của villa, chừa lại rất nhiều chỗ cho khách mời. Các tiết mục hết sức sôi nổi từng bừng, đám chị em lớn tuổi bọn cô mặc váy bảy màu lên sân khấu nhảy điệu gypsy đã luyện tập trong cả một tuần liền; còn đám đàn ông ở dưới bậc lồi ra nào kèn chiêng mà đám trẻ con hay chơi, vừa thổi vừa gõ bập mạng, lúc kết thúc còn kêu gào: “Quản lý Tôn, chị thật tuyệt vời! Trợ lý Thẩm, tôi yêu cô!” Cứ như thế, âm ỉ khiến cả hội trường cười ồ lên. Bọn cô nhìn kĩ mới biết, hóa ra là đám nhóc ở phòng kĩ thuật dưới sự chỉ đạo của Lâm Hồ Thông.

Tiết mục tiếp theo là màn tuyên dương một bảo vệ đột trước vì làm việc nghĩa mà bị thương, tổng giám đốc Trương và phó tổng Lý lên trao thưởng cho cậu ta, MC hỏi nguyện vọng lớn nhất năm nay của cậu ta là gì. Cậu chàng không quen đứng trước chốn đông người, lắp ba lắp bắp mãi mới nói được câu quyết tâm. Lại hỏi cậu ta năm nay có hối tiếc gì không, cậu chàng kìm ản kìm nói này đột nhiên lưu loát hẳn, nói: “Tôi chỉ mong trợ lý Thẩm xinh đẹp có thể lên trao thưởng cho tôi.”

Cô vẫn chưa kịp thay trang phục thì đã bị mời lên sân khấu, ôm cậu nhóc còn chưa dậy thì hết trong tiếng hò hét của mọi người. Ánh đèn trên sân khấu quá chói mắt, cô không nhìn rõ phía dưới khán đài, chỉ nghe thấy tiếng cười âm ỉ, trong lòng khổ sở vô cùng, vẫn cố gắng giữ nụ cười thanh nhã, dịu dàng. Nhưng vẫn chưa xong, phó tổng Lý bề ngoài nhân hậu nhưng bụng dạ đen tối kia có lẽ vì bị cô tính kế phải lên sân hát một bài nên muốn trả đũa, bèn lấy micro nghiêm túc nói với bên dưới: “Trợ lý Thẩm xinh đẹp của chúng ta giờ vẫn đang độc thân, ai có ý thì mau xếp hàng nhận số đợi xem xét.” Thẩm An Nhược cảm thấy giây phút đó khóe miệng đang cố nhếch lên của mình tưởng như bị chuột rút đến nơi, cô đã trở thành nhân vật nổi bật nhất trên sân khấu đêm qua.

Đó chính là lý do bàn làm việc của cô phủ kín hoa như thế này, có người kí tên, cũng có một số bỏ trống, thậm chí còn có một chậu hoa lan cực kì đẹp còn nguyên rễ, năm nay những người thấy đông thì góp mặt cũng thích đùa dai nhiều thật đấy. Lúc sau có người còn đem đến tặng một cành đào vừa chắt khiến quản lý Tôn nhìn cô cười lớn: “An Nhược, mùa xuân đến rồi, hoa đào cũng đã nở, vận đào hoa của em vượng quá.”

“Chị Ái Lệ, vận đào hoa thi thoảng đôi bữa đến thì mới quý, nhiều quá lại hóa kiếp nạn rồi.”

Thật là choáng váng quá, lần sau có cơ hội tụ tập, cô nhất định phải chuốc cho phó tổng Lý say túy lúy mới được.

Trong đống hoa tươi trên bàn có một bó lớn khiến cô thấy bất an nhất, ba bông hướng dương cùng mười chín bông hồng vàng được bó rất khéo léo, trên thiệp không có tên, chỉ có tên viết tắt viết bằng tay, T.S, không nhiều người biết đó là nét chữ của Chủ tịch Thi của Hoa Áo. Tra một lúc mới biết, hoa hướng dương là biểu tượng của sự yêu mến, còn của hoa hồng vàng là xin lỗi, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoạt động chúc mừng diễn ra trong hai ngày, ngoài bữa tiệc tự tổ chức và các hình thức khen thưởng, tối hôm sau vẫn còn một bữa tiệc cảm ơn trong đại sảnh sang trọng, mời tới vô số khách quý, hầu hết đều là những bạn hàng quan trọng.

Cô mặc một bộ váy bán lễ phục cổ thuyền màu đen, chỉ đeo một chiếc nhẫn kim cương nhỏ thanh nhã, tuy nhiên lần này đổi sang ngón giữa, cẩn thận dặm lại lớp trang điểm nhưng cũng không quá đậm. Khi đó tóc

cô đã dài ra nhiều, chạm tới sau tai. Trang điểm ăn mặc như thế này không gây chú ý, cũng không tầm thường quá mức, vừa xinh.

Gặp tổng giám đốc Trương trong hành lang, ông cười với cô: “Bộ quần áo này của cháu, còn cả vóc dáng này nữa, rất giống nhân vật trong Bữa sáng ở Tiffany, ôm thêm con mèo nữa thì càng giống hơn.”

“Chú đừng nhắc đến mèo, tổng giám đốc Trương, lần trước con mèo nhà chú dọa cháu suýt chết. Nhưng cái nhẫn này đúng là của Tiffany đấy ạ.”

“Sợ động vật nhỏ đến thế sao, con bé này đúng là chẳng có lòng nhâ ái gì cả. Đỡ nhẫn suốt ngày làm gì? Chi bằng tìm một người đàn ông qua lại hên hò xem sao.”

“Tổng giám đốc Trương, chú cũng xem phim tình cảm ạ?” Lại thế nữa rồi, khẩn trương chuyển đề tài thôi.

“Xem cùng với cô của cháu ấy mà, vừa xem còn phải đưa giấy ăn cho bà ấy lau nước mắt. À, bà ấy bảo cháu tuần sau đến nhà dùng bữa đó.”

Chắc chắn lại là một bữa tiệc có thành phần quang trọng trẻ tuổi nào đó mời cơm, cô sắp thành ‘gái bao’ mất rồi. Vừa may giám đốc Trương có điện thoại, Thẩm An Nhược mượn cơ chuẩn luôn.

Trong bữa tiệc, cô gặp lại rất nhiều người quen. Có chủ tịch Nghê của Chính Dương là cấp trên trước đây, người luôn quý mến cô, nhìn thấy cô thì mỉm cười thân thiết vui vẻ như trước, cô hơi bối rối nhưng cũng có chút xấu hổ nên ra mời rượu riêng. Còn có ông chủ Tôn đã tặng cô hoa tươi suốt một tuần, hôm đó cô có ca trực, tình cờ giúp anh ta một chuyện nhỏ, thế là ngày nào cũng được mời cơm, sau khi bị từ chối khéo ba lần lại bắt đầu tặng hoa mỗi ngày, đến nỗi Tôn Ái Lệ cũng phải xúc động nói, sau giấc ngủ đông dài, hình như bọn đàn ông đều thấy đối, khiến cô cười đau cả bụng. Thực ra ông chủ Tôn còn rất trẻ, tay trắng lập nghiệp, xây dựng được cơ ngơi không hề nhỏ chút nào, nếu không phải là người bám dai như đĩa thì cô sẽ kính trọng anh ta. Cô vốn không biết bao nhiêu công sức mới có thể giữ nụ cười cùng dáng vẻ thanh nhã, khéo léo để thoát khỏi anh ta, sau đó lại thấy Trình Thiệu Thần và chủ tịch Thi đang đứng với nhau ở một góc không xa, cũng nhìn về phía cô, chắc chắn đã thấy dáng vẻ cô bỏ rơi người khác ban nãy rồi. Hai người đó đều giữ thái độ thản nhiên thường thấy, chỉ có điều một người lạnh lùng còn người kia có vẻ ấm áp hơn, đến cả dáng người cũng giống nhau, thật là xứng đôi, trong đầu Thẩm An Nhược nảy ra một suy nghĩ không hề trong sáng chút nào.

Sếp lớn đang nhìn, Thẩm An Nhược nào dám ra vẻ thanh cao, đành thông thả bước qua, mỉm cười thân thiện: “Chủ tịch Thi.” Căn nhắc suy nghĩ vài lần, rốt cuộc vẫn phải quay sang Trình Thiệu Thần: “Chủ tịch Trình, chào anh.”

“Ồ, thế là không cần tôi giới thiệu nữa nhỉ.” Chủ tịch Thi cười nhã nhặn khiến cô không nhìn thấu suy nghĩ của anh ta. Vừa lúc đó có nhân viên phục vụ đi qua, anh ta lấy hai ly rượu vang, đang định cầm ly thứ ba, Trình Thiệu Thần đã tiện tay lấy ỉnh một ly nước trái cây, thấy chủ tịch Thi cười liếc nhìn mình, anh khẽ nhếch môi cười: “Bệnh loét dạ dày tái phát.”

“Mời rượu phụ nữ sao có thể vô vị thế này được.” Chủ tịch Thi đưa một ly rượu vào tay Thẩm An Nhược, “Mời trợ lý Thẩm xinh đẹp, cảm ơn cô đã giúp Hoa Áo kinh doanh phát đạt. Lưu Thiệu Đông của Đông Viên vừa đến đây kể khổ.”

Cái tên Lưu thiếu gia miệng lưỡi không xương kia, vừa nãy khiến cho Thẩm An Nhược uống liền ba ly rượu, lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo, ngang nhiên chòng ghẹo cô, vì thế sau đó Thẩm An Nhược bắt được lỗi của anh ta, cũng bẫy anh ta chút xíu. Dù sao trên bàn rượu sôi nổi náo nhiệt chẳng ai trở mặt được.

“Chủ tịch Thi, tôi chẳng qua chỉ làm tròn chức trách mà thôi.” Cô uống cạn ly rượu. Chủ tịch Thi cũng cạn, chỉ có Trình Thiệu Thần khẽ nhấp môi, nhìn cô nửa cười nửa không, ánh mắt rất khó đoán.

Những tình huống như thế này thật mệt mỏi vô cùng, cô nhớ trước đây, khi dự tiệc cùng Trình Thiệu Thần, lúc nào cũng cố gắng trốn trong một góc, chẳng nói chuyện với ai, nhưng giờ đây cô trốn không thoát được, những gương mặt như đèn kéo quân cứ hiện ra trước mắt lần lượt hết người nọ đến người kia, cô vừa cười vừa nói vừa tiếp rượu, đúng chuẩn gái bao.

Cô liếc thấy Trình Thiệu Thần đã đến chỗ củ tịch Nghê, đi lấy đồ ăn cho ông ta, dáng điệu trở lại vẻ ngoan ngoãn trước mặt tiền bối, chẳng còn sự sắc bén như vừa nãy, một lát sau đã không thấy bóng dáng đâu nữa,

anh còn ghét những nơi như thế này hơn cô, chắc đã không chịu được mà bỏ đi rồi.

Thẩm An Nhược thấy chân đau vô cùng, còn cơ mặt cũng sắp cứng đờ, đang muốn ra ngoài hóng gió lại bất ngờ bị một giọng nói dịu dàng chặn lại: “Cô Thẩm, có rảnh không?”

Cô ngoảnh đầu lại, nhận ra vị phu nhân trước mặt là vợ của chủ tịch Thi, cô từng nhìn thấy ảnh của chị ta trên bàn làm việc. Chị ta không lớn hơn cô nhiều lắm, nhưng làn da trắng ngần, phong thái ung dung, hoàn toàn tự nhiên.

Chuyện trò với vợ của chủ tịch Thi cũng chỉ quanh đi quẩn lại mấy chuyện vặt vãnh, quá nửa đều là chị ta chủ động hỏi, tỉ như Thẩm An Nhược thích xem bộ phim nào, thích nhà văn nào, nhãn hiệu nước hoa nào, muốn đi thành phố nào du lịch nhất, cứ như thể đã quen biết cô lâu lắm rồi, còn thân mật nắm tay cô, thực ra bọn họ cũng chỉ là lần đầu tiên gặp mặt. Thẩm An Nhược bị nụ cười tao nhã ung dung của chị ta làm cho lạnh người, may mà cô và chủ tịch Thi không có gì, đều tại cách hỏi chuyện làm cô không thể không chột dạ. Cuối cùng vị phu nhân đó cũng chịu đi, bữa tiệc sắp tàn, cô men theo bức tường chuẩn ra ngoài, vòng qua vài dãy hành lang đến vườn sau của đại sảnh nghỉ ngơi đôi chút. Mấy con vịt trong hồ đều đã ngủ, không làm ồn nữa, trong không gian tràn ngập mùi hương ngọc lan và đinh hương, hơi mờ ảo, bên kia hồ có một đôi tình nhân đang thề non hẹn biển. Trời vẫn còn lạnh, vì thế cũng không quá đông, nơi cô đang đứng càng không có người. Không phải chỗ khuất, ánh sáng cũng không quá kém, nhưng vì mấy cành cây đinh hương che mất một đoạn đường, lại phải vòng qua một hòn non bộ nên muốn đến chỗ này không dễ dàng. Ghế đã có người đến lau dọn ba lần mỗi ngày, Thẩm An Nhược yên tâm ngồi xuống, đá giày sang một bên, vắt cả hai chân lên mép ghế khác, xoa bóp mắt cá chân đã hơi sưng lên. Vị trí này thật tốt, có thể nhìn thấy ánh đèn hào quang rực rỡ ở đại sảnh bên đó, lại vẫn được ngăn cách khỏi những ồn ào náo nhiệt. Trước đây khi ở nơi như thế này, lúc buồn bực cô thường lên ra ngoài nửa tiếng đồng hồ, hít thở không khí trong lành, điều chỉnh tâm trạng một chút, tưởng tượng căn phòng kia chẳng qua chỉ là một trường quay, đứng ở bên ngoài quan sát một vòng, rồi quay lại, cảm giác tây tây cũng tiêu tan, tinh thần lại dồi dào, có thể tự tin diễn tiếp một màn kịch khác.

Bỗng nhiên tiếng điện thoại vang lên, cô giật bản mình, đôi uyên ương kia cũng có vẻ chán nản nên đổi chỗ luôn.

Cô liếc mắt nhìn điện thoại, là chủ tịch Thi gọi đến, ngẫm nghĩ trong năm giây rồi bắt máy.

“Không sao chứ? Tự dưng không thấy em đâu.”

“Không sao ạ, tôi ra ngoài cho tỉnh rượu thôi.”

“Có sao không? Tôi tìm một nhân viên phục vụ giúp em nhé?”

“Không cần đâu, cảm ơn ngài.”

Cô không chắc trong vườn không có người nào khác, vì thế không thể gọi tên đối phương ra được nhưng chủ tịch Thi lại không hề hiểu cho điều đó.

“Tiểu Thẩm, ban nãy vợ tôi không nói gì không phải với em chứ?”

“Sao lại thế?”

“... Xin lỗi, làm phiền em rồi.”

“Không có gì. Thực ra tôi chẳng nhớ ngài đã nói gì với tôi.”

Thẩm An Nhược chăm chú nhìn bụi hoa đinh hương bên hồ. Vừa nãy vợ chủ tịch Thi có vẻ lơ đãng nhắc đến ‘giai đoạn bảy năm’, còn nhìn thẳng vào mắt Thẩm An Nhược nói, bọn họ đã lấy nhau được bảy năm rồi. Thẩm An Nhược cũng nhìn chị ta, vẻ mặt càng thần nhiên: “Chủ tịch Thi rất yêu chị.”

“Tôi biết.” Vị phu nhân kia cười dịu dàng.

Thật buồn cười, cái gọi là hạnh phúc lại cần người khác khẳng định sao? Cô nhớ lại một số chuyện, bật cười, rồi không nhịn được lại thở dài, chợt nghe thấy có người khẽ ho một tiếng.

Hành động quân từ ngay thẳng biết mấy, anh vốn có thể dọa cô hơn nữa cơ mà. Thẩm An Nhược ngẩng đầu nhìn Trình Thiệu Thần đang đứng cách cô vài mét, anh móc ra một điều thuốc, châm lửa, ngoảnh đầu nhìn cô.

“Sao anh lại theo dõi em? Với lại ở đây cấm hút thuốc.”

“Anh đến đây còn sớm hơn em, lúc em cởi giày anh đã ở đây rồi.” Trình Thiệu Thần chậm rãi bước qua, uể oải dựa vào băng ghế đá, “Em không sợ có người xấu à?”

“Chỗ này có ít nhất ba cái camera đấy.” Thẩm An Nhược lại chỉ điều thuốc.

Trình Thiệu Thần thản nhiên rít một hơi, nhàn nhã tự đắc: “Người hút thuốc không nghe cảnh cáo, các em định xử lý như thế nào?”

“Một điều phạt hai trăm năm mươi tệ, sau đó gọi bảo vệ mời ra ngoài.” Thực ra chỗ này không hề dán biển cấm hút thuốc, chẳng biết Trình Thiệu Thần có bị cô dọa hay không nữa.

Trình Thiệu Thần cười, đếm ba tờ một trăm tệ đặt xuống cạnh chân cô: “Em đợi anh hút xong hãy tìm bảo vệ đến nhé.”

“Em không có tiền trả lại, bọn em cũng không nhận tiền boa.”

Trình Thiệu Thần lại đặt thêm hai tờ. “Vây lát nữa anh hút thêm một điều.”

Cô bật cười: “Anh nhiều tiền thế, sao không đi làm từ thiện. Xây trường tiểu học hi vọng ấy.”

“Sao em biết anh chưa từng xây?”

Hừ, rõ là chẳng còn gì để nói. Thẩm An Nhược im lặng.

Nhưng Trình Thiệu Thần lại nhanh chóng phá vỡ sự im lặng ấy.

“Tối qua em thật nổi bật.” Hình như anh đang cười.

“Anh cũng có mặt à?” Sao có thể được chứ? Trước nay anh chưa bao giờ làm những chuyện vô vị như thế. Thẩm An Nhược ngạc nhiên đến nỗi suýt té ghế.

“Anh có một người bạn, là khách hàng của bọn em, tối qua đã quay lại một đoạn cho anh xem.”

Khách gì mà nhảm chán thế không biết, Thẩm An Nhược khẽ rửa thầm trong bụng.

Trình Thiệu Thần không châm điều thứ hai, điều thứ nhất cũng mới hút vài hơi đã dịu tắt, đi rất xa vứt đầu mẫu thuốc vào thùng rác.

Thẩm An Nhược ý thức được đáng về mặt lịch sự của mình, đành xỏ lại giày, thấy anh quay lại đứng cách một mét, khẽ mím môi, cúi đầu nhìn chân và đôi giày cao gót của cô rồi lại lướt lên đùi, thái độ hơi kỳ lạ.

Cô rất ít khi mặc váy, mà bộ váy hôm nay lúc ngồi xuống lại hơi ngắn. Thẩm An Nhược còn nhớ anh ghét nhất mình mặc màu đen. Điểm này khiến cô hôm nay rất đặc ý.

Nếu đổi lại là người khác, cô sẽ rất bức mình, nhưng lúc Trình Thiệu Thần nhìn cô như thế, cô lại thấy chẳng vấn đề gì cả, trong ánh mắt anh luôn luôn có đủ sắc thái tình cảm, chỉ trừ dâm loạn bỉ ổi, chuyện này cô có thể chắc chắn.

Quả nhiên Trình Thiệu Thần liếc qua mấy giây, chỉ hỏi một câu hờ hững: “Chẳng lẽ em không thấy lạnh sao?”

Gió đêm khá mạnh, bộ váy của cô lại ngắn. Vừa nãy vội vàng đi ra khỏi căn phòng bí bách, trong lòng buồn bực, gió lạnh giúp cô bình tĩnh lại, bây giờ cảm thấy lạnh thật, trên chân còn nổi cả da gà lên rồi.

Thẩm An Nhược đứng dậy, chỉnh trang lại váy áo của mình: “Cảm ơn anh đã nhắc nhở, em phải vào đây, tạm biệt.” Cô quay đầu đi thẳng, không thèm để ý thái độ của Trình Thiệu Thần sau lưng.

Cô trở lại đường cũ. Đi giày cao gót gần bảy phân leo qua hòn giả sơn là một việc rất nguy hiểm, cô cẩn thận giẫm lên một bậc cao, đang tính trèo xuống thì bị một người khác khẽ bắt lấy cánh tay, hóa ra anh luôn ở sau lưng cô, bước chân nhẹ nhàng nên cô không phát hiện ra. Có anh đỡ, Thẩm An Nhược tới được

chỗ bằng rất trơn sê, ngoảnh đầu nhìn, khuôn mặt Trình Thiệu Thần ngược sáng, ẩn hiện trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy những đường nét của anh. Anh đột nhiên vươn tay về phía cô, chạm khẽ vào mái tóc, Thẩm An Nhược vội lùi về sau một bước, quên mất đôi giày cao gót của mình, con đường nhỏ này lại được xây bằng đá tròn, suýt chút nữa thì ngã, anh đỡ lấy, cuối cùng vẫn lướt qua tóc cô, tay khẽ vuốt rồi lại buông ra. Hóa ra anh chỉ muốn gạt cánh hoa đình hương rơi trên tóc cô mà thôi.

Đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, lại ở rất gần, nếu có người nhìn ra ngoài sẽ phát hiện chỗ này có một đôi nam nữ bộ dạng rất khả nghi. Thẩm An Nhược vô cùng xấu hổ, vội vã bỏ đi, lúc vào tới đại sảnh rồi, quay đầu lại đã không thấy bóng dáng Trình Thiệu Thần đâu nữa.

Cô tự trấn tĩnh, trở về tiếp tục cố gắng diễn nốt vai của mình. Có khách quen sắp rời bữa tiệc, cô tiến rất xa, lúc quay trở lại, nhìn thấy một đứa bé đang ngồi xổm bên đài phun nước trước đại sảnh nghịch nước, nước không hề nông, mặt đá lại trơn, lập tức có bảo vệ ôm nó xuống, vừa mới buông ra, cậu bé lại leo lên, đến cô nhìn cũng thấy nguy hiểm. Lại gần, thấy bé trai đó khoảng ba, bốn tuổi, tóc vàng mắt xanh, môi hồng răng trắng, rất giống búp bê, là người nước ngoài.

“Đây là con của ai vậy?”

Bảo vệ lắc đầu.

Cô ngồi xuống thử dùng tiếng Anh bắt chuyện với cậu nhóc. Thằng bé chỉ nhìn cô chằm chằm ngậm chặt miệng.

Cô rất thiếu kinh nghiệm nói chuyện với trẻ con, một hồi lâu cũng chưa hỏi được câu nào, đứa trẻ kia xem chừng không hiểu tiếng Anh, chỉ mỉm cười với cô như một thiên thần nhỏ. Cậu nhóc này thật xinh xắn, đáng tiếc lại không nói câu nào.

Có lẽ là con của khách mời, cô nhất thời không nghĩ ra được có những ai, vì thế gọi nhân viên dắt thằng bé vào trong đại sảnh tìm người. Nó cứ lắc đầu, mím môi vẻ không kiên nhẫn, sau đó quay lại bên cô, đột nhiên nói: “Tommy”. Hóa ra đó là tên của thằng bé.

Nhân viên đi tra ở bàn đăng kí xem có con ai tên là Tommy không, không có kết quả. Thẩm An Nhược hơi đau đầu, cô thấy mệt, nhưng không yên tâm giao đứa trẻ cho ai. Cậu bé kia lại dần quen hơi cô, bắt đầu nói chuyện với cô. May mà bình thường cô xem nhiều phim điện ảnh nước ngoài, không học được nhiều nhưng phát âm cũng tạm tạm, đứa trẻ này nói tiếng Đức. Cô đột nhiên nhớ ra trong số khách mời hôm nay có người có thể giúp, sớm biết phải nhờ vả anh thì lúc này đã không vô lễ với anh.

Nhân viên không tìm thấy anh, vì thế cô đành nhắc điện thoại lên gọi. Anh ghét tiệc tùng như vậy, cô lại làm anh tức giận, có lẽ anh đã sớm bỏ về, cô cũng không ôm hi vọng lắm, nhưng năm phút sau, Trình Thiệu Thần quay lại thật, hóa ra anh vẫn chưa đi.

Cô không thể không phục, nhưng có những người dường như trời sinh ra đã có duyên với trẻ con. Thằng bé im như thóc, ở với cô mười lăm phút mới chịu nói một từ, với Trình Thiệu Thần chỉ sau mười phút đã cô cùng thân thiết, ánh mắt đề phòng lúc đầu với hai người hoàn toàn biến mất, một lát sau còn chủ động rúc vào lòng anh, cực kì ngoan ngoãn, ôm cổ anh khẽ thủ thủ, thi thoảng lại ngoảnh đầu nhìn cô. Trước nay Trình Thiệu Thần đối với trẻ con luôn kiên nhẫn, ánh mắt dịu dàng cùng nụ cười rạng rỡ, không hề giống anh lúc bình thường. Anh luôn là người hờ hững, nhưng ở chung với trẻ con lại rất hòa hợp. Ngày trước, mỗi lần cô thấy anh ở cùng trẻ con, dù là con của hàng xóm hay bạn bè, đều sẽ nảy sinh một cảm giác rất khó miêu tả như giây phút này.

Trình Thiệu Thần nhấn điện thoại, có lẽ đang gọi cho cha mẹ của Tommy.

“Liên lạc được với cha mẹ của thằng bé rồi à?”

“Ừ.”

“Sao họ lại để một mình thằng bé ở chỗ này?”

Trình Thiệu Thần không đáp, chỉ nói, “Tommy muốn đi tìm cha nó, anh thuận đường có thể đưa nó đi.”

“Làm phiền anh lâu quá rồi. Để lại địa chỉ là được, khách sạn sẽ đưa thằng bé về.”

Trình Thiệu Thần nhìn cô, nhìn đến nỗi Thẩm An Nhược thấy chột dạ, nhưng vẫn khẳng định rằng Hoa Áo phải có trách nhiệm đưa đứa trẻ về với cha mẹ của nó. Cô quan sát thái độ của Trình Thiệu Thần trong một giây, cảm thấy lần này anh quyết đối đầu với cô thật rồi.

Đàm phán cứng rắn với anh trước nay chưa bao giờ là một lựa chọn sáng suốt, Thẩm An Nhược thông minh chữa lời, “Nếu anh không phiền, bọn em sẽ cử nhân viên lái xe đi cùng, xác nhận đứa trẻ này thật sự đã về với cha mẹ.”

“Trợ lý Thẩm, trông anh giống kẻ buôn bán trẻ em lắm à?”

Có nhân viên phục vụ ở ngoài cửa thò đầu ra xem, Thẩm An Nhược bị giọng điệu của anh làm cho bực mình vô cùng, nhưng không thể cãi lại. Rất nhiều nhân viên đều đã trông thấy đứa trẻ này rồi, cả khách khứa cũng thấy, nếu cô tùy tiện giao nó ột vị khách thì làm sao ăn nói nổi, cho dù người trước mắt này tuyệt đối không thể là kẻ buôn người. Anh cũng không phải là người không có đầu óc, đương nhiên hiểu rõ vì sao cô lại kiên trì như thế, anh chỉ muốn khiến cô gặp phiền phức, trả đứa vụ hôm nay cô mất lịch sự với anh, đúng là đồ hẹp hòi.

Hai người giằng co một hồi, cứ nhìn nhau như vậy chẳng chịu nói gì, cậu bé đứng giữa cũng mở to mắt nhìn hai người.

Thẩm An Nhược quyết định nhận thua: “Em cùng anh đưa thằng bé về, không được từ chối.” Giọng cô rất thấp, nghe giống như đang van nài, thật ra vẫn nhìn chằm chằm vào mắt Trình Thiệu Thần. Anh rất bình tĩnh, lúc nói “Được”, mặt không hề biến sắc, nhưng trong mắt đột nhiên như vừa lóe lên điều gì đó. Thẩm An Nhược có thể khẳng định mình vừa mắc bẫy, suýt nữa thì phẩy tay bỏ đi, nhưng vẫn nhẫn nại, gọi nhân viên phục vụ đi lấy áo khoác ỉnh.

Trình Thiệu Thần tự mình lái xe, cậu bé chủ động trèo lên ghế phụ, vì thế Trình Thiệu Thần rất lịch sự giúp cô mở cửa xe sau. Cô do dự một lát, vốn định kiên quyết lái xe của mình nhưng nhớ ra chìa khóa xe không ở trên người, đành lên xe.

Xe dừng trước quảng trường Thời Đại, cách khách sạn Hoa Áo không xa lắm. Nơi đây là trung tâm giải trí đông đúc tấp nập nhất thành phố. Thẩm An Nhược nghi ngờ hỏi: “Cha thằng bé thăm thú ở đây, bỏ con lại sao?”

“Cha của Tommy đang ở hội nghị quốc tế, lát mới ra được. Bây giờ chúng ta đi ăn cơm, anh đói rồi.”

“Anh đang định trách khéo đồ ăn của Hoa Áo tối nay quá tệ sao?” Thẩm An Nhược hoài nghi hỏi.

“Anh ăn khuya không được sao?”

Thẩm An Nhược không nói gì nữa, thật ra cô cũng đang đói, cả tối chỉ uống rượu, ăn chẳng được bao nhiêu, bây giờ dạ dày rất khó chịu. Hơn nữa món bánh của cửa hàng này cũng rất được khiến cô càng thêm ăn.

Cậu nhóc vui vẻ ăn kem, chú Trình hiền lành ngồi bên cạnh giúp cậu lau miệng. Thằng bé vừa nói chuyện với Trình Thiệu Thần vừa nhìn Thẩm An Nhược cười cười, khiến cô càng nghi ngờ thật ra hai người họ đang bàn tán về cô.

“Em nghĩ anh nên nói với thằng bé không được tin người lạ, không được nói nhiều với người lạ, tuyệt đối không được ăn thứ người lạ mua cho. Còn nữa, ăn kem buổi tối là một thói quen không tốt đâu.”

“Mặc dù em sợ trẻ con nhưng lại có vẻ rất thành thạo trong việc giáo dục chúng thì phải.” Trình Thiệu Thần đang uống nước, lấy cốc che ngang mặt, hình như muốn giấu cô qua ly thủy tinh.

Câu nói này đã chạm đúng vào tâm tư của cô. Thẩm An Nhược mím môi, không nói gì nữa.

“Bạn bè.” Cô giải thích trước.

“Đàn ông?”

Thẩm An Nhược chỉ cười, nhanh chóng chuyển đề tài: “Chị Thôi, dạo này bên bộ phận phòng thể nào? Có thường xuyên kín phòng không?”

“Kín sao được? Tháng sau mới là mùa đất khách.”

“VẬY Ạ? NGHE NÓI BÊN VẠN HÀO, ĐÔNG PHƯƠNG VÀ KIM ĐÔ ĐỀU HẾT PHÒNG.”

“MẤY HÔM NAY BÊN VẠN HÀO NHẬN HỘI NGHỊ, SAO KHÔNG HẾT PHÒNG ĐƯỢC. NHƯNG CHỖ ĐÔNG PHƯƠNG VỚI KIM ĐÔ THÌ SAO CÓ THỂ, KHÁCH BÊN ĐÓ KHÔNG THỂ NÀO VƯỢT BÊN MÌNH ĐƯỢC.”

“CHẮC CHUYỂN KHÁCH CHO NHAU RỒI.” THẨM AN NHƯỢC CƯỜI. CÔ BIẾT NGAY TRẦN THIẾU THẦN ĐÃ GIỎ MÁNH KHÓE, NHÂN VIÊN CỦA KHÁCH SẠN NĂM SAO QUẢ NHIÊN NHƯ TRONG TRUYỀN THUYẾT, CÓ THỂ QUAN SÁT SẮC MẶT, THUẬN NƯỚC ĐẨY THUYỀN, NỔI GIÁO CHO GIẶC. CÔ PHẢI KIẾN NGHỊ VỚI BỘ PHẬN NHÂN LỰC, TĂNG CƯỜNG HUẤN LUYỆN CHO NHÂN VIÊN CỦA HOA ÁO NHƯ THẾ MỚI ĐƯỢC. TRẦN THIẾU THẦN CŨNG THỪA NHẬN CÓ ÂM MƯU RỒI, THỂ MÀ CÔ CÒN CAM NGUYỆN CẮN CÂU, THẬT LÀ ĐÁNG XẤU HỔ.

VƯỜN XƯƠNG RỒNG QUẢ NHIÊN NỞ HOA RẤT ĐẸP. MỘT MẢNH ĐẤT NHỎ TRONG VƯỜN HOA TRUNG TÂM KHÔNG HỀ ẪN NHẬP GÌ VỚI CẢNH VẬT XUNG QUANH, NHƯNG VƯỜN XƯƠNG RỒNG NHỎ NHỎ NÀY CÓ Ý NGHĨA KỈ NIỆM, NÊN ĐƯỢC CHĂM SÓC RẤT CẨN THẬN. XƯƠNG RỒNG NỞ HOA KHÔNG DỄ, LẠI CÙNG NỞ HOA SỚM, ĐỎ NHẠT, HỒNG PHẤN, VÀNG TƯƠI, ĐỦ CÁC MÀU, THẬT LÀ ĐẸP. VÌ LÀ NGÀY CUỐI TUẦN NÊN KHÁ ĐÔNG KHÁCH CŨNG ĐI NGẮM HOA, CHỤP ẢNH. CÔ CHĂM CHÚ NGẮM MỘT GỐC XƯƠNG RỒNG HÌNH CẦU NỞ HOA RẤT NHIỀU, HOA MÀU TRẮNG SỮA, TẮM, CHÍN BÔNG NỞ RỘ DÀY ĐẶT SAN SÁT NHAU. ĐỘT NHIÊN CÓ NGƯỜI KÉO VÁY CÔ, CÔ NGOÃNH ĐẦU LẠI, THẤY MỘT ĐỨA BÉ NGƯỜI NƯỚC NGOÀI ĐANG NHÌN MÌNH CƯỜI, HÓA RA LÀ THẺNG NHÓC BÚP BÊ TOMMY BỎ NHÀ TÌM CHA TÔI QUA. TRONG PHÚT CHỐC, CÔ NGHĨ ĐẾN MỘT SỐ THỨ, KHÔNG MUỐN THỪA NHẬN NHƯNG CŨNG NHÌN THEO HƯỚNG NGÓN TAY CỦA TOMMY, QUẢ NHIÊN CÁCH ĐÓ VÀI MÉT ĐÃ THẤY BẠN CŨ. NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐẸP TRAI NGƯỜI ĐỨC, CÒN CÓ MỘT NGƯỜI PHỤ NỮ TÓC VÀNG, DÁNG VẼ THÂN MẬT ĐANG CẦM MÁY CHỤP ẢNH HOA RẤT CHĂM CHÚ, THẤY CÔ LIỀN GỬI MỘT NỤ HÔN GIÓ, LẠI VỖ VỖ VAI NGƯỜI PHỤ NỮ TÓC VÀNG KIA CŨNG VÃY TAY MỈM CƯỜI THÂN THIẾT VỚI CÔ. TOMMY DỪNG TIẾNG TRUNG CÒN CHƯA SÔI NÓI VỚI CÔ: “BỐ, MẸ.” KÉO CÔ NGỒI XUỐNG, TỰ TẠO DÁNG CHỤP ẢNH, ÔNG BÉ ĐẸP TRAI BÊN KIA CŨNG PHỐI HỢP ĂN Ý, BẮM MÁY, RA HIỆU OK VỚI CẬU CON.

TRƯỚC LÚC ĐI, TOMMY CÒN THƠM MỘT CÁI LÊN MẶT CÔ. THẨM AN NHƯỢC CẢM THẤY VỪA NẤY MÌNH CƯỜI QUÁ NHẬP VAI, CƠ MẶT SẮP CỨNG CẢ RỒI, CUỐI CÙNG CŨNG BÌNH THƯỜNG TRỞ LẠI, NHẬN RA QUẢN LÝ THÔI ĐANG NHÌN MÌNH MỈM CƯỜI RẤT THÍCH THÚ: “AN NHƯỢC, NGHE NÓI VẬN ĐÀO HOA CỦA EM ĐẠO NÀY ĐƯỢC LẮM, QUẢ NHIÊN LÀ THẬT, CẢ TRẺ CON LẦN NGƯỜI LỚN NƯỚC NGOÀI CŨNG CÓ.”

“CHỊ THÔI, ĐỪNG LẤY EM LÀM TRÒ ĐÙA NỮA, KHÔNG THẤY VỢ NGƯỜI TA Ở BÊN CẠNH À.” THẨM AN NHƯỢC LÀM RA VẼ THUẬN MIỆNG NHẮC ĐẾN, “GIA ĐÌNH BA NGƯỜI ĐÓ LÀ KHÁCH CỦA CHÚNG TA Ạ? Ồ KHÁCH SẠN CHÚNG TA LUÔN?”

“KHÁCH Ở BIỆT THỰ SỐ CHÍN, Ở HƠN MỘT THÁNG RỒI.” QUẢN LÝ THÔI THAN THỞ, “EM QUEN ANH ĐẸP TRAI ĐÓ À? BỮA TIỆC TỐI HÔM NAY CÒN HỎI CHỊ, CÔ THẨM AN NHƯỢC LÀ NGƯỜI NÀO? MỚI MẤY HÔM ĐÃ QUĂNG LƯỚI RỒI SAO? HÀNH ĐỘNG NHANH THẬT.”

“ANH TA LÀ BẠN CỦA BẠN EM THÔI.”

“THẾ À, THẢO NÀO.” QUẢN LÝ THÔI LẠI BỔ SUNG THÊM MỘT CÂU RẤT THỪA TRƯỚC KHI THẨM AN NHƯỢC TÍNH CHẤM DỨT CHỦ ĐỀ, NHƯNG ĐỦ ĐỂ THẨM AN NHƯỢC NÓNG MÁU, “CHỊ NHỚ RA RỒI, BIỆT THỰ SỐ CHÍN LUÔN GIỮ LẠI CHO TẬP ĐOÀN AN KHẢI, NGHE ĐÂU NGƯỜI NƯỚC NGOÀI NÀY LÀ KỸ SƯ AN KHẢI MỚI ĐÀO TẠO. NGÀY GIA ĐÌNH HỌ CHUYỂN ĐẾN ĐÂY, TỔNG GIÁM ĐỐC TRẦN CỦA AN KHẢI CÒN TỰ MÌNH ĐẾN ĐÓN CƠ ĐẤY.”

**** *

THẨM AN NHƯỢC ĐỨNG Ở CHỖ ĐỖ XE MỘT LÚC, VẪN CÒN HƠI CHÓNG MẶT NÊN QUYẾT ĐỊNH LÁI XE VỀ NHÀ. BUỔI CHIỀU CÔ NÊN ĐI ĐÂU NHỈ? VỀ NHÀ NGỦ? HÔM NAY CÔ ĐÃ NGỦ NHIỀU RỒI.

ĐANG LÚC DO DỰ THÌ NHẬN ĐƯỢC ĐIỆN THOẠI CẦU CỨU CỦA HẠ THU NHẬN. CÔ NÀNG ĐANG ĐIÊN CUỒNG MUA SẮM TRÊN PHỐ ĐỒ CAO CẤP, TIÊU HẾT SẠCH TIỀN, NHƯNG VẪN KHẲNG KHẲNG GIỮ CHIẾC ÁO MÌNH ĐÃ NHẮM DÙ KHÔNG THỂ QUỆT THỂ, HỎI THẨM AN NHƯỢC CÓ THỂ QUA CỨU BỎ KHÔNG. CÔ DÀNH LÁI XE TỚI TÌM BẠN.

“SAO ĐẠO NÀY CẬU BẠN RỘN NHƯ NGÔI SAO THẾ? LÚC TÌM CẬU, KHÔNG PHẢI ĐANG TẬP HUẤN THÌ CŨNG TIẾP KHÁCH. HAY LÀ CÓ TÌNH MỚI RỒI? MAU BÁO CÁO XEM NÀO”, HẠ THU NHẬN VỪA LẮM NHẮM THEO THÓI QUEN, VỪA XOAY CÔ MỘT VÒNG, “HÔM NAY NHÌN CẬU RẤT KHÁC, ĐÃ LÂU LẮM RỒI KHÔNG TRANG ĐIỂM NHƯ NGÀY TRƯỚC. Ồ, SẮC MẶT HÔM NAY CŨNG TỐT HƠN MỌI KHI NỮA, XEM RA ĐANG RẤT GIẬN THÌ PHẢI.”

ĐÚNG THẾ, THẬT SỰ RẤT ‘TỨC GIẬN’. NGHĨ ĐẾN BỘ QUẦN ÁO NÀY CÔ LẠI THẤY KHÓ CHỊU, VÀO CỬA HÀNG THAY NGUYÊN MỘT BỘ MỚI TỪ ĐẦU TỚI CHÂN, VỪA BẮT NHÂN VIÊN CẮT MÁC, VỪA DẶN BỌN HỌ GÓI BỘ QUẦN ÁO CŨ CỦA CÔ LẠI.

“Làm gì vậy? Cậu ăn mặc tham dự trò chơi ‘Party down1’ ấy, được khe sườn quá hóa rồi à? Hạ Thu Nhận ném cho cô ánh mắt ‘cậu là đồ ngang như cua.’

Party down1: Tên một trò chơi được lấy cảm hứng từ một chương trình truyền hình, trong trò chơi bạn sẽ quản lý một đội ngũ phục vụ, chuẩn bị âm nhạc, đồ ăn, bằng tốc độ và chất lượng nhanh nhất.

“Tớ đang chán, muốn thay đổi tâm trạng.”

“Bạn thân yêu, tên đàn ông xấu xa nào dám trêu chọc cậu? Tớ giúp cậu đập chết hắn.”

“Sao cậu biết là đàn ông?”

“Thế nếu là con gái cậu có bực tức không?”

Hai người đi dạo tới chạng vạng tối, vì đói nên tạt vào một quán đồ Tây trên phố. Thẩm An Nhược thấy bít tết quá dai, mì quá giòn, pizza quá ngấy, hình như hôm nay tất cả đều có gì đó không đúng, đến cả cách nhồi nhét vào dạ dày cho đỡ bực bội cũng không còn hiệu quả. Cô bỏ dao nĩa ngồi ngẩn ra, điện thoại lại đổ chuông, cô cứ nhìn chăm chăm cái tên nhấp nháy trên màn hình cho tới khi Hạ Thu Nhận gọi cô: “Này, điện thoại.”

“Gọi nhầm thôi, hôm nay gọi nhầm mấy lần rồi.”

Một lát sau lại có điện thoại, cuối cùng cô đành cầm điện thoại ra ngoài bắt máy.

“Em đang ở đâu? Tối nay cùng đi ăn nhé.” Giọng Trình Thiệu Thần có vẻ rất thư thái.

“Việc công ty thu xếp ổn rồi à?”

“Ổn rồi.”

“Em đi cùng Hạ Thu Nhận, đang dùng bữa rồi.”

“Thế à? Khi nào hai người ăn xong, anh qua đón em.”

“Không cần, hôm nay cô ấy tìm em có việc, em muốn sang chỗ cô ấy.”

Trình Thiệu Thần dừng lại vài giây, giọng thăm dò: “Sao thế, không thoải mái chỗ nào à?”

Đến cả diễn trò cô cũng không qua nổi mắt anh. Cô quyết định nhận thua, không muốn lòng vòng mất thời gian nữa. An Nhược hạ thấp giọng: “Trình Thiệu Thần, anh đùa chưa đủ à? Theo luật chơi, sau khi đạt được mục tiêu thì phải lập tức đi tìm mục tiêu mới, không được loanh quanh tốn thời gian, hiểu chưa?”

Anh lại rất bình tĩnh trả lời: “Câu nói của em quá thâm thúy, anh nghe không hiểu.”

“Ý em là, anh dùng âm mưu gian kế với em, có phải quá coi trọng em rồi không? Không cảm thấy tốn thời gian quý báu của anh à?” Cô rít qua kẽ răng.

Trình Thiệu Thần ở đầu dây bên kia cười đáp: “Em suy nghĩ cả một ngày mới dám phản ứng lại à? Đêm qua anh thành thật thừa nhận những gì, em còn nhớ không?”

Tiếng cười của anh rất ấm áp, nhưng theo những hiểu biết của cô về anh, nụ cười đó rõ ràng còn ẩn chứa hàm nghĩa khác, đêm qua chẳng phải em đã ngầm đồng ý với âm mưu của anh rồi à, sao giờ lại lên cơn tam bành vậy?

Mặc dù chỉ là nói chuyện điện thoại nhưng Thẩm An Nhược cũng thấy vừa xấu hổ vừa lúng túng. Đêm qua lúc anh thừa nhận âm mưu của mình, cô làm sao có thể đẩy được anh ra, chỉ cảm thấy hai tai nóng dần lên.

“Anh với phục vụ khách sạn thông đồng lừa em cũng không sao, nhưng đến đứa trẻ nhỏ thế mà anh cũng lợi dụng, nửa đêm còn không cho nó ngủ, bắt nó xa mẹ, anh thật là vô liêm sỉ.” Cô không phải là đối thủ của anh lúc tranh luận, thà cô đi thẳng vào vấn đề luôn cho ngắn gọn.

Quả nhiên Trình Thiệu Thần khựng lại: “Trời, thông tin của em nhanh thật, anh còn tưởng phải vài ba hôm nữa em mới phát hiện ra chứ.”

Anh trưng ra thái độ vô liêm sỉ mà đầy tự hào ấy thực sự làm cô vô cùng tức giận, phải cố gắng lắm cô mới giữ cho giọng bình tĩnh: “Anh đắc ý lắm phải không, dùng thủ đoạn dụ dỗ trẻ vị thành niên với gái đã toan

phận gia như em, đường đường là doanh nhân ưu tú, anh không thấy tổn hại đến thân phận cao quý và gu thưởng thức của mình à?” Trong lòng còn thầm bổ sung thêm một câu, tức chết đi được, thủ đoạn dở hơi như thế lại làm cô sập bẫy.

“Thẩm An Nhược, em hấp dẫn hơn trẻ vị thành niên nhiều mà, đừng hạ thấp giá trị bản thân như thế.” Trình Thiếu Thần vẫn tiếp tục bốn cột, “Nhưng chuyện liên quan đến Tommy chỉ là tình cờ, em đừng nghĩ oan cho anh. Anh thật lòng muốn giúp em, vô tình gặp lại cậu bé, nó cứ làm loạn đòi đi tìm bố. Cơ hội một mũi tên trúng hai đích như vậy, anh làm sao có thể ngốc tới mức bỏ qua cơ chứ.”

“Lòng tin vào anh sụp đổ từ lâu rồi, em không tin anh.”

“Em không tin anh cũng không thể thay đổi sự thật được đâu. Chúng ta đừng cãi nhau qua điện thoại nữa được không, em đang ở đâu? Anh qua đón em nhé. Anh trực tiếp đến chịu tội với em được không?”

“Anh đi chết đi.” Thẩm An Nhược nói hết câu cuối rồi ngắt luôn điện thoại.

Thẩm An Nhược quay về chỗ ăn nuốt miếng bít tết, Hạ Thu Nhận ngồi đối diện quan sát cô một lát, rồi đưa ra kết luận chắc nịch: “Lại vừa có người chọc giận cậu rồi.”

“Làm gì có, cậu tưởng cậu là thần tiên sao?”

“Thẩm An Nhược, chúng ta quen biết gần như cả đời rồi, cậu có chuyện gì mà giấu được tớ nào?”

Cô quyết định bỏ miếng bít tết xuống, đi lấy salad. Một lớp, một lớp lại một lớp nữa, thao tác lặp đi lặp lại, salad chất cao như núi, cô gái bên cạnh trở mắt nhìn, quay sang xin chỉ bảo.

Hạ Thu Nhận có sở trường là tự tìm chủ đề, buôn bán chuyện trên trời dưới biển, thời sự, tích cổ, tùy ý xen kẽ nhau, chỉ cần không ngắt lời cô ấy, thỉnh thoảng lại phụ họa một câu, cô ấy có thể nói rất hào hứng. Cuối cùng Hạ Thu Nhận không còn chuyện gì để kể nữa, nhìn Thẩm An Nhược đang chẳng có hứng thú nào: “Tuần trước mình vừa gặp chồng cũ của cậu.”

Thẩm An Nhược ngẩng đầu nhìn cô bạn.

“Ôi, tớ chẳng tìm ra được khuyết điểm của anh ta. Thực ra anh ta đã giúp tớ một việc lớn.”

“Vậy sao?”

“Bọn tớ đến khu công nghiệp An Khải chụp hình, lần đầu tiên tớ thấy bộ dạng đó của anh ta, khi ấy anh ta mặc bộ đồ công nhân, đội mũ bảo hộ đang kiểm tra an toàn trên công trường. Trước đây tớ hay gặp anh ta với vẻ nghiêm trang đạo mạo, bỗng nhiên bị hình tượng mới của anh ta làm chấn động. Chồng cũ của cậu thật sự trong bộ dạng nào cũng rất đẹp, tiếc là anh ta không muốn chụp hình, bằng không lượng tiêu thụ tạp chí kỳ này của bọn tớ sẽ tăng lên đáng kể.”

“Khó khăn lắm chúng ta mới gặp nhau, cậu nhắc đến tên phá đám đó làm gì? Tối nay tớ qua nhà cậu ngủ, có sao không?”

“Tất nhiên là được, dạo này tớ ngủ không ngon giấc, đang định tìm người ngủ cùng. À, trước đây tớ mắng Trình Thiếu Thần, cậu toàn bênh vực anh ta, nhấn mạnh việc ly hôn là do cậu, rằng anh ta vô tội, sao hôm nay lại thay đổi thái độ một cách kì lạ vậy.”

“Từ trước tới giờ cậu vẫn không thích anh ta, sao hôm nay cũng kì lạ thế.”

“Bởi vì tớ chợt phát hiện, thì ra tớ luôn có thành kiến với anh ta, người này thực ra rất tốt, không tự cao tự đại, cũng không phải không đáng hoàng. Nhớ lại ngày các cậu kết hôn, mấy người bọn tớ trêu chọc giầy vò anh ta như vậy, mà anh ta chỉ cười, không hề biểu lộ một chút tức giận. Đúng rồi, trưa hôm đó giám đốc Trình mời bọn tớ một bữa, cô bé đồng nghiệp của tớ mỗi lần nhắc tới anh ta là hai mắt biến thành hình trái tim. Nói đến đây lại thấy rất giống ánh mắt của cậu.”

“Liên quan gì đến tớ? Cậu đừng nhắc đến anh ta nữa được không?”

Hạ Thu Nhận nhìn kỹ cô, bật cười: “Ồ, thì ra tên không biết điều làm phiền cậu chính là anh ta.”

Thẩm An Nhược phì cười nhìn cô bạn một cái, nhưng Thu Nhận càng cười to hơn, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “An Nhược, nói thật, tớ vẫn luôn nghĩ, nếu một người con trai nhẫn nại với những người bạn

không thích anh ta của cậu, thì chúng tỏ anh ta rất tôn trọng cậu. Dù sao cậu cũng chẳng tìm đâu ra người tốt hơn...”

Thẩm An Nhược ngắt lời cô: “Hạ tiểu thư này, cậu vì một bữa cơm và một sự giúp đỡ mà tính đem tớ đi bàn à. Chúng ta quen biết nhau gần như cả đời rồi, hôm nay tớ cũng giúp cậu một việc không nhỏ, sau đó mời cậu ăn cơm mà.”

“Bạn thân yêu, đừng cáu, đừng cáu, chúng ta đổi chủ đề, đổi chủ đề.” Hạ Thu Nhận thấy bão tố sắp nổi lên, nhưng chỉ được vài phút lại cười bảo: “An Nhược, tớ thật sự rất thích bộ dạng tức giận của cậu, quả thực rất hiếm, hết như ảo ảnh vậy.”

Thẩm An Nhược phải thừa nhận lần thứ N+1 rằng mình toàn gặp phải người không hiền lành chút nào, bất kể là bạn bè hay chồng cũ.

Buổi tối, cô đến nhà Hạ Thu Nhận ngủ, ngày trước có lần Hạ Thu Nhận ốm, cô cũng ở bên đó chăm sóc bạn vài hôm, đến cả đồ ngủ và đồ lót đều để ở đó hai bộ. Thực ra cô sợ Trình Thiệu Thần đến nhà tìm mình, mặc dù trực giác mách bảo chỉ có một phần mười khả năng. Anh không gọi lại, chắc là mất kiên nhẫn với cô rồi. Càng tốt, thế giới lại trở về yên tĩnh.

Hai người bọn họ vô cùng buồn chán, ăn đồ ăn vặt, ôm gối tựa ngồi đất xem tivi. Hạ Thu Nhận vừa đổi kênh liên tục vừa phàn nàn: “Chắc, sao càng nhiều kênh càng chẳng có gì để xem thế này. Chúng mình xem đĩa đi, dạo này tớ mua nhiều lắm.” Thu Nhận ôm một chồng đĩa lớn còn chưa bóc hết vỏ, Thẩm An Nhược lật qua lật lại, không nhìn được cười nói: “Ừ chà, cái nào cũng thế. Khẩu vị của cậu cũng đã man quá nhỉ, đều là bản full không cắt sao?”

“Không phải bản full thì ai thèm xem chứ? Còn nói tớ, cậu không xem làm sao biết nội dung nó thế nào mà bảo đã man. Cậu thôi làm trò đi, muốn xem cái nào?”

Đang nói chuyện, di động của Thẩm An Nhược lại reo vang, cô khẽ rửa thầm, giả vờ không thấy điệu bộ cười nhạo của Hạ Thu Nhận, ra ban công nghe điện thoại.

“Rốt cuộc anh muốn gì hả, anh làm ơn để em yên tĩnh chút được không?”

“Chúng mình nói chuyện đi.”

“Anh muốn tâm sự thì đi tìm bác sĩ tâm lý hoặc cha xứ đi cũng được.”

“Thẩm An Nhược, sao em càng lớn tuổi càng giống trẻ con vậy. Được rồi, là anh sai, xin em đừng tức giận nữa. Em không nghĩ rằng chúng ta nên nghiêm túc nói chuyện về ngày hôm qua sao?”

Cô ngắt lời: “Trình Thiệu Thần, anh đừng làm trò cười nữa được không? Bây giờ là thế kỷ Hai mươi mốt rồi, chúng ta đều là người trưởng thành, đôi bên cùng tình nguyện cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, xin anh quên đi giùm em.”

“Anh rất nghiêm túc nói chuyện với em, thái độ của em có thể hợp tác hơn một chút được không?”

“Vâng, thái độ của anh đủ hợp tác rồi, vậy mà cố tình để lại thể tín dụng cho em? Anh quá hào phóng rồi đó anh Trình ạ.”

“Em đừng đánh trống lảng.” Cuối cùng giọng anh cũng có đôi chút tức giận.

“Trình Thiệu Thần, mục tiêu anh mong muốn đã đạt được rồi, anh nên bắt đầu cuộc chơi mới từ điểm xuất phát mới thôi. Để quan hệ giữa chúng ta không nên xấu đi nữa, xin anh đừng chú ý đến em được không?” Được lắm, cô rất vui vẻ vì cuối cùng anh cũng tức giận, dù chỉ là một chút ít.

“Anh có chuyện muốn nói với em, em đi ra đi.”

“Em không có chuyện gì để nói với anh hết.”

Kiểu đối thoại này thật vừa nhàm chán vừa mệt mỏi, thực ra còn lãng phí rất nhiều sức lực, cô chống đỡ được một phút đã lộ rõ yếu điểm của mình.

Thực ra không cần tới một phút, Trình Thiệu Thần chỉ một câu nói đã trở về ung dung bình thản: “Thẩm An Nhược, anh cũng hơi hiểu ra một chút. Thực ra hôm qua em cũng lợi dụng anh đúng không, sau đó phát hiện mọi chuyện không như tính toán, cho nên thẹn quá hóa giận muốn qua cầu rút ván.”

Tên vô lại này quả thật làm cô tức muốn chết, những lời anh nói vẫn luôn chọc đúng tim đen của cô. Thẩm An Nhược vô cùng bức bối, lý sự lại trong điện thoại: “Phải, đúng như lời anh nói. Anh cứ dây dưa mãi với em là muốn gì? Em không phải trẻ vị thành niên, cũng không phải lần đầu, chẳng lẽ anh muốn chịu trách nhiệm với em à?”

Lúc tắt máy, cô còn hận sao anh không gọi vờ điện thoại cố định, nếu không cô đã có thể đập máy thật mạnh để anh ta nghe cho hả giận.

Thẩm An Nhược đứng ở ban công nhà Hạ Thu Nhận một hồi, đợi hết tức rồi mới đi vào, bằng không chắc chắn sẽ trở thành đối tượng cho cô bạn nguy hiểm của mình mặc sức chế nhạo. Cô tiện tay xóa số của Trình Thiệu Thần rồi lại chợt nghĩ, tên anh ta có ba chữ, nếu xóa tên đi, mỗi lần anh ta gọi tới lại hiện ra mười một chữ số. Cô vốn đã dị ứng với chữ số, xóa đi thế này cũng chẳng khác là bao, chỉ làm cô càng thêm đau đầu, vì vậy đành đổi số điện thoại của anh thành ‘Trư tiểu nhị’, một lát liền đổi thành ‘Đồ vô lại’, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cứ thấy giống như đang tán tỉnh nhau, lại hậm hực đối về như ban đầu.

Nếu hệ thống di động có thể cho tất cả các cuộc gọi của anh ta vào danh sách đen thì tốt biết mấy. Thẩm An Nhược nghĩ đến đây, bỗng nảy ra ý xấu, cô đặt nhạc chờ cho số điện thoại của anh, dùng bài hát Tề non hện biển của Trần Dịch Tấn, đây là tên bài hát được giới thiệu, thực ra tên bản phát hành ở Hồng Kông là Một đêm mất hồn.

Thẩm An Nhược nhớ Trình Thiệu Thần ghét nhất là người khác đặt nhạc chờ, mỗi lần như vậy đều giơ điện thoại ra xa khỏi tai, cô biết ngay khi ấy anh đang phải chịu đựng tiếng nhạc chờ khó chịu.

“Dù cho ngày mai em phủ nhận mọi thứ, ít nhất giờ đây em vẫn gọi tôi một cách chân thành.” Ca từ này đã có lúc làm cô ngẩn ngơ rất lâu, giờ lại rất thích nó, phù hợp với anh, chờ anh gọi điện tới nghe bài hát này, chắc chắn sẽ phát điên vì khó chịu, như vậy chắc hẳn sẽ không gọi lại nữa.

Cuối cùng Thẩm An Nhược cũng nguôi giận, quay lại phòng khách, nhưng vừa thấy Hạ Thu Nhận nhìn mình đầy vẻ ám muội, huyết áp cô lại tăng vọt. Cô bạn bình thường cũng hay trêu chọc cô, nhưng cô chưa bao giờ thấy khó chịu, sao hôm nay lại chướng mắt đến vậy.

“Cậu ra ngoài lâu thế. Ổn cả rồi chứ? Nếu có chuyện gì thì cứ nói nhé. Nào, cuối cùng là cậu muốn xem đĩa nào?” Hạ Thu Nhận đã bóc hết tất cả các đĩa phim bày đầy trên bàn giống như đang bán.

Thẩm An Nhược hậm hực liếc cô bạn, hít một hơi, thêm một hơi nữa, cuối cùng phun ra hai tiếng qua kẽ răng: Sắc giới.

Liên mấy ngày sau cũng không thấy Trình Thiệu Thần làm phiền cô nữa. Chỉ mỗi ngày gọi một cuộc điện thoại, nhưng cô không nghe, anh cũng không gọi lại lần thứ hai, chắc bài nhạc chờ sến sẩm đó làm anh nản lòng thật.

Ngày đầu cô không nghe điện thoại, vài phút sau anh còn gửi một tin nhắn: “Anh có chuyện muốn nói với em.” Cô trả lời lại: “Đi chết đi.” Sau đó đến cả tin nhắn anh cũng không gửi nữa.

Thực ra cái cảm giác thất vọng chút chút không phải là không có, những lời cô chuẩn bị để mắng mỏ anh đều chưa được dùng, nhưng chẳng thể át được niềm vui từ trò đùa dai kia nên cũng nhanh chóng quên đi.

Trong công việc trợ lý Thẩm vẫn là một bóng hồng xinh đẹp, phong thái đoan trang, đáng vẻ nhẹ nhàng tinh tế, làm gương cho không ít nam nữ nhân viên noi theo.

Hoa Áo mới nhận thêm nhân viên vào bộ phận quản lý, đang tiến hành đợt huấn luyện ngắn hạn, cô cũng là một trong những cán bộ hướng dẫn. Hoa Áo sở hữu kiến trúc sân vườn kiểu cổ, không gian vô cùng yên tĩnh, nên hay cho thuê để làm nơi huấn luyện và tổ chức hội nghị, bọn họ cũng thường họp và huấn luyện ở đây. Chương trình kết thúc, cô mang máy tính xách tay chuẩn bị quay về văn phòng thì có học viên nán lại trong sân nhờ cô tư vấn, An Nhược vừa trả lời, vừa liếc nhìn chủ tịch Thi đang đi cùng khách hàng, giải thích về hai cây hòe già ôm nhau trong sân chính.

Trong sân vẫn còn người, thực ra cô rất muốn thừa dịp hỗn loạn để trốn về, chỉ cần giả vờ như không thấy, còn chàng trai trẻ đi cùng cô lại cố tình hô lên: “Chủ tịch Thi”. Cô chẳng còn biết né đi đâu, đành cười dịu dàng bước tới chào hỏi, nhân tiện cũng chào hỏi vị khách quý mà chủ tịch Hoa Áo đích thân làm hướng dẫn viên dẫn đi thăm quan, trong lòng tưởng như sắp tức ứa máu.

Cô miễn cưỡng tiếp chuyện chủ tịch Thi, tỏ như nội dung huấn luyện hôm nay, tình hình cơ bản của học viên, cuối cùng nói một câu lịch sự: “Xin phép không làm phiền hai người nữa” rồi nhanh chóng rời đi, không ngờ anh ta đột nhiên lại gọi giật lại: “Tiểu Thẩm!” Thẩm An Nhược biết ngay tình hình có vẻ xấu đi rồi.

Quả nhiên là vậy, chủ tịch Thi với giọng điệu thân thiện nhất, ôn hòa nhất, nói: “Nếu cô không có việc gì gấp thì dẫn chủ tịch Trình đi một vòng nhé. Nơi này cô quen thuộc hơn tôi, rất nhiều thứ tôi giải thích không được rõ.”

“Tôi cũng chỉ là trình độ nghiệp dư mà thôi, để tôi mời trưởng phòng Lý của phòng quan hệ xã hội tới đi cùng chủ tịch Trình thì tốt hơn.” Thẩm An Nhược thận trọng mỉm cười: “Chủ tịch Thi, hai mươi phút nữa có khách của bên cục công thương tới, tôi...”

“Tôi vừa nghe nói rồi, đang tính cùng tổng giám đốc Trương qua bên đó, còn trưởng phòng Lý cũng phải có mặt để giới thiệu tình hình, vì thế cô hãy thay mặt tôi tiếp chủ tịch Trình nhé, có việc gì cần, tôi sẽ gọi điện cho cô”, chủ tịch Thi ngắt lời cô, nhanh chóng sắp xếp mọi thứ, quay sang xin lỗi Trình Thiệu Thần rồi rời đi.

Cô cảm thấy hai người này nhìn kiểu gì cũng rất giống lang sói trong truyền thuyết. Vốn dĩ cô còn cảm thấy kinh ngạc, sao mà trùng hợp thế nhỉ, rõ ràng Hoa Áo vô cùng rộng lớn, lại cứ phải đụng mặt anh ta, bây giờ cô đã hiểu, thì ra đã bị cấp trên bán đứng. Còn cả lời xin lỗi chân thành của chủ tịch Thi mấy hôm trước nữa, cô nghi ngờ suốt mấy hôm liền, bây giờ đã hiểu là vì cái gì, hóa ra vốn không phải vì thể diện của cô lớn như thế.

Sao cô lại ngốc nghếch thế nhỉ, khăng khăng lấy cục công thương ra làm lá chắn. Thẩm An Nhược vừa thâm chán nản, vừa liếc xéo Trình Thiệu Thần, thấy vẻ mặt thản nhiên của anh khi ngẩng đầu ngắm hai cây hòe già ôm nhau, trên cây đầy những bông hoa trắng lấp lánh đang độ nở rộ. Cô ngó nghiêng xung quanh, trong sân vẫn còn khách, quả thật không thể nổi giận. Chàng trai trẻ phòng nhân sự đã giúp cô mang máy tính xách tay đi, còn chủ tịch Thi lúc sắp ra đến cửa chợt quay đầu nhìn bọn họ vẫy tay, Thẩm An Nhược ngay lập tức đem nụ cười đã tắt treo lại trên mặt.

“Hai cây này chắc phải được một trăm năm rồi nhỉ? Hình dạng quấn vào nhau này thật sự kì lạ.” Trình Thiệu Thần cúi đầu nhìn xuống tám biển dưới tàng cây ‘Trăm năm hòa hợp’.

“Em thì lại nghĩ chúng như đang đánh nhau, anh xem, thế kia thật ra rất giống hai người đang đấu vật, nhưng lại bị con cháu hiểu sai.” Thẩm An Nhược lạnh lùng nói.

Trình Thiệu Thần phì cười, quay người lại nhìn cô. Hôm nay An Nhược mặc đồng phục, trước ngực đeo bảng tên, vì phải gặp nhân viên mới và khách hàng, mỗi lần xuất hiện đều phải chỉnh chu, đến cả đầu tóc và trang điểm cũng rất cẩn thận, có thể nói là trang bị tới tận răng, vô cùng kĩ lưỡng, vì thế mới không hề sợ hãi trước anh.

“Xin hỏi anh Trình muốn thăm quan những gì?”

“Em thấy chỗ nào đáng để thăm quan.”

“Tầng hai mươi tám cao nhất của tòa nhà chính, có thể nhìn xuống toàn cảnh thành phố.”

“Vậy tới đó đi.”

Thật đáng ghét, lẽ nào bệnh sợ độ cao của anh ta đã khỏi rồi?

Tòa nhà chính rất xa nơi này, bọn họ phải đi qua vô số những công trình khác. Trình Thiệu Thần cố tình làm phiền cô, hỏi này hỏi nọ, có lúc còn khăng khăng đòi vào xem một lát, sự kiên nhẫn của cô cũng sắp tới giới hạn. Nếu không phải lúc này anh là khách quý, cô sớm đã phui tay bỏ đi rồi. Bình thường cô cũng không thể đi bộ xa như vậy, từ chỗ này qua chỗ khác, để tiết kiệm thời gian và sức lực, hầu hết toàn lái xe.

“Đi bộ lâu như vậy, em có bị đau chân không? Có cần nghỉ một chút không?” Trình Thiệu Thần hỏi, hai người bọn họ đang đứng trước cửa khu cà phê.

Giày của cô đúng là hơi cao, “Ngài Trình khách sáo quá, được phục vụ ngài là vinh hạnh của tôi, sao có thể mệt chứ?” Thẩm An Nhược cười nói thản nhiên.

Trình Thiệu Thần cười: “Trợ lý Thẩm, nếu em đi đóng phim chắc chắn sẽ gặp may đó.”

“Từ khi nào An Khải có ý định đầu tư vào điện ảnh vậy? Xin chủ tịch Trình hãy nói tốt giúp tôi vài câu, cho tôi một cơ hội.”

“Có vẻ rất đáng để xem xét.” Trình Thiệu Thần nhìn cô: “Em định đóng vai gì?”

Cô quyết định không đùa với anh nữa. “Anh Trình, An Khải gần đây có phải đang tạm ngừng đóng cửa để chỉnh đốn không? Nếu không sao anh rảnh rỗi thế, giờ hành chính còn có thời gian ngắm cảnh nữa?”

“Lẽ nào em không biết, công ty vận hành càng tốt, ông chủ càng nhàn rỗi?” Trình Thiệu Thần mỉm cười, “Nhưng anh rất cảm động vì em đã quan tâm tới anh.”

Cô tức đến mức không thốt nổi nên lời.

“Thẩm An Nhược, chúng ta tìm chỗ nào ngồi một lát đi, không phải giày của em hôm nay hơi cao sao? Anh thừa nhận, anh đến đây chủ yếu là muốn gặp em.”

“Chúc mừng anh đã được toại nguyện. Nhưng xin anh hiểu rõ rằng, vì hiện tại anh đang xuất hiện với tư cách là khách của Hoa Áo em mới đi cùng anh, nên xin anh đừng làm những việc không phù hợp với vai trò của một vị khách, đừng nói những câu không liên quan tới vị trí của mình. Nếu anh lấy mục đích khác để tới đây, vậy em cũng không có trách nhiệm phải lãng phí thời gian với anh nữa đúng chứ?”

Cô làm ra vẻ uy hiếp nhưng vẫn không chọc giận nổi Trình Thiệu Thần, anh cười đáp: “Không phải em nói phong cảnh tầng hai mươi rất đẹp à? Nếu em không mệt thì chúng ta qua bên đó đi.”

Ở đại sảnh của tòa nhà chính, lúc hai người đi qua hành lang, đột nhiên có một chàng trai trẻ chạy tới suýt đâm vào người cô. Cô bị Trình Thiệu Thần ôm vào lòng, còn chàng trai đó va đúng vào người Trình Thiệu Thần.

“Xin lỗi, rất xin lỗi.” Chàng trai khá bối rối ngượng ngùng khi thấy người mình vừa va phải là trợ lý Thẩm và một người trông có vẻ như là khách.

Thẩm An Nhược mời Trình Thiệu Thần tránh đi một lát, anh đi được khoảng năm mét, Thẩm An Nhược mới hỏi chàng trai mặc đồng phục của Hoa Áo: “Cậu tới Hoa Áo bao lâu rồi?”

“Ba tháng ạ.”

“Nguyên tắc thứ tư của nhân viên là gì?”

“Cư xử lễ độ...”

“Điều thứ hai.”

“Ngoại hình sạch sẽ.”

Chàng trai cúi đầu nhìn mình, lúng túng cài lại hai nút áo của bộ đồng phục, thấy Thẩm An Nhược vẫn đang chăm chú quan sát, lại lấy bảng tên trong túi áo ngực đeo lên ngực.

“Về chép lại quy tắc nhân viên mười lần, ngày mai đến văn phòng tôi nộp.” Thẩm An Nhược nhìn bảng tên cậu ta, mãi mới cho cậu ta đi.

Thang máy chuyên dụng rất chậm, cũng không còn ai khác, Trình Thiệu Thần nhin cười, Thẩm An Nhược liếc anh một cái, anh mới cười thành tiếng: “Trước giờ anh chưa hề biết lúc làm việc em lại nghiêm khắc thế.”

Cô không thèm để ý tới anh, thang máy ‘đình’ một tiếng rồi mở ra, cô đi ra ngoài trước, leo thêm một tầng cầu thang cuốn mới lên tới sân thượng.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, trời xanh mây trắng, vài áng mây nhạt như những sợi bông bay bay. Tầng hai mươi tám chưa phải là quá cao, nhưng phong cảnh ở đây rất tuyệt, kề sông dựa núi, trông về phía biển, xung quanh cũng không có tòa nhà nào cao hơn, chỉ thấy mái ngói đỏ tươi san sát. Trình Thiệu Thần đứng cách lan can khoảng hai mét, nhìn cô nhứ mảy: “Em có cần phải dựa sát vào lan can như thế không?”

Cô tựa cả người vào lan can, Trình Thiệu Thần không chịu nổi, bước lên phía trước kéo cô ra xa, làm cô suýt chút nữa bị trượt chân.

Cô đẩy anh: “Xin anh hãy chú ý hình ảnh của mình, trên này có camera, nối trực tiếp với phòng bảo vệ.”

“Em đứng đó anh rất lo.”

“Em đứng đâu thì liên quan gì tới anh? Anh lo lắng thì liên quan gì tới em?”

“Chẳng lẽ trong sổ tay nhân viên bên em không có quy tắc ‘lịch sự với khách’ sao?”

Cô lấy ra một quyển sổ tay bỏ túi, lật tới một trang trong đó đưa cho anh xem: “Có khoản này: giữ khoảng cách thích hợp với khách. Vì vậy, xin anh hợp tác.”

Trình Thiệu Thần thở dài: “Em đừng khó chịu như thế được không? Nếu em vẫn chưa nguôi giận, chí ít cũng phải cho anh biết cách làm em nguôi giận, cứ nghiêm mặt như thế mãi em không thấy khó chịu à?”

“Cách à, rất đơn giản, anh cách xa em một chút, đừng làm phiền em nữa. Coi như em xin anh đẩy Trình Thiệu Thần, anh hãy cư xử tốt với em một chút, nể tình những kỉ niệm đẹp để giữa hai ta được không, anh thấy lúc trước chúng ta nhầm chán quá nên nhất quyết làm nó xấu đi phải không?”

“Anh rất ngạc nhiên, sao em lại có thể cho rằng kỉ niệm giữa chúng ta là đẹp để được nhỉ? Nhìn bộ dạng hiện giờ của em, anh còn tưởng mỗi hồi ức với em đều không đáng nhắc lại.” Giọng Trình Thiệu Thần bắt đầu trở nên rất kỳ lạ, đây là dấu hiệu anh sắp nổi giận.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại của anh vang lên, anh dịch sang một bên nghe điện thoại, Thẩm An Nhược trông thấy một miếng đá có dấu hiệu nứt trên sân thượng, lập tức gọi điện cho Lâm Hồ Thông: “Lát nữa anh lên sân thượng tòa nhà chính kiểm tra lại giúp tôi, miếng đá thứ năm từ cửa theo hướng Đông có vấn đề.”

“Anh biết lâu rồi, nhưng loại đá đó hiện tại không có hàng.”

“Em không quan tâm anh dùng cách gì, dùng keo dán hay phẩm màu đều được, tóm lại không được để như hiện giờ.”

“Dạ.” Lâm Hồ Thông ở đầu dây bên kia bắt chước giọng các thái giám đáp lại, cô là cấp trên trực tiếp của anh mà, “Ồi, sao hôm nay em giống Từ Hy thái hậu quá. Ai giỏi tới mức có thể chọc giận em vậy? Em lên sân thượng làm gì thế?”

“Ít ba hoa đi, ngày mai trước lúc hết giờ phải làm xong.” Lúc cô nghe điện thoại, thấy Trình Thiệu Thần nhìn mình chằm chằm, hình như đang tính toán gì đó, sắc mặt trở lại bình thường, xem ra không để bụng chuyện cô thất lễ vừa rồi.

Thẩm An Nhược bị anh nhìn thì hơi bực: “Nếu anh không thích ở đây, vậy chúng ta đi thôi.”

Trong thang máy, Trình Thiệu Thần như nghĩ ra điều gì, lại cười. Cô nhìn anh bằng ánh mắt ‘Anh có bệnh thật rồi’.

“Thu hoạch lớn nhất của anh hôm nay là phát hiện ra lúc làm việc em rất thú vị. Nếu anh mà biết cấp dưới của mình có người để quy định nhân viên trong túi áo, luôn tự nhắc nhở bản thân, anh sẽ cảm động tới mức lập tức thăng chức, tăng lương cho người đó mất.”

“Ý anh là sao? Anh bị nhân viên làm tình làm tội nên định thò chân vào đây ư?”

“Em có hứng thú không?”

“Trời còn sáng mà, giám đốc Trình mơ gì thế.”

Cuối cùng cô cũng đuổi được ôn thần này đi, chỉ thiếu nước khua chiêng gõ trống ăn mừng. Nếu không phải Trình Thiệu Thần nói mấy câu trước khi đi làm cô bất an, chắc chắn cô sẽ làm như thế.

Trước khi đi anh nói: “Thẩm An Nhược, nếu anh thật sự muốn làm phiền em, em nghĩ em tránh được sao?”

Cô chưa kịp suy nghĩ về câu nói mang tính uy hiếp của Trình Thiệu Thần thì bị một tin làm choáng váng đầu óc.

Lúc này cô đang ngồi đối diện bàn làm việc của tổng giám đốc Trương, nhìn chăm chăm vào hai tờ công văn. Cô đã xem đi xem lại hai lần, tới mức sắp nhìn thủng hai tờ giấy mỏng manh. Thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, hai cổ đông lớn nhất của Hoa Áo, tổng cộng năm mươi một phần trăm cổ phần, đã bị tập đoàn An Khải thu mua.

Kết quả không cần nói cũng đoán được, villa Hoa Áo khổng lồ này sẽ nhanh chóng thay tên đổi chủ.

Cô vốn đã biết phía Thi thị có ý định giảm cổ phần, nhưng hoàn toàn chẳng để tâm, cô chỉ là người làm thuê mà thôi, ai là ông chủ cũng như nhau. Không ngờ, cổ phần Hoa Áo lại rơi hết vào cùng một người. Chẳng trách cô chỉ giống như ếch ngồi đáy giếng, không hiểu được những nước cờ của các doanh nghiệp lớn. An Nhược vốn tưởng An Khải đang dốc toàn lực đối phó với hạng mục khu công nghiệp của họ, vốn đầu tư rất lớn, công trình quy mô to, sao vẫn còn nhàn rỗi chen một chân sang bên này. Vì thế không hiểu những điều Trình Thiệu Thần ám chỉ. Thảo nào anh tự nhiên lại có hứng thú với công việc của cô, cổ tình mập mờ không chịu nói thẳng, chắc là vì vẫn chưa tìm được đúng thời điểm để nhìn thấy dáng vẻ đáng cười của cô.

Tất nhiên Thẩm An Nhược không quá tự tin mà nghĩ rằng, vì cô ở đây nên An Khải mới ném tiền sang bên này, chín con số, cô làm gì đáng giá đến mức ấy. Cô tự giấu mình, Trình Thiệu Thần năm lần bảy lượt xuất hiện ở Hoa Áo, chẳng qua cũng chỉ là để bàn chuyện công việc, nhân tiện tìm trò đùa vui vẻ một chút. Thế mà cô còn tưởng sức hấp dẫn của mình lớn tới mức đường đường chủ tịch Trình Thiệu Thần, lại đặc biệt tìm cách tiếp cận theo đuổi cô. Hai ngày trước, cô còn ra sức kiểm điểm bản thân, thấy mình quá mất thể diện trước mặt Trình Thiệu Thần, ý lại việc anh không chấp mình mà cổ tình gây chuyện, bây giờ cô chỉ hối hận lúc đó không đập anh một phát. Vì qua mấy ngày nữa thân phận của anh thay đổi, chắc cô chẳng còn cơ hội thực hiện nguyện vọng này.

“Dù sao cũng là tại mình ngốc.” Câu này cứ quanh đi quẩn lại trong đầu cô, thấy cứ quen quen, nghĩ kĩ, thì ra là câu nói của Vương Giai Giai. Cuộc sống này luôn đầy ắp những vở hài kịch đen trắng.

“Thực ra việc này mới được quyết định hai ngày, chú cũng vừa mới biết tin chính xác hôm nay.” Tổng giám đốc Trương dè dặt quan sát thái độ của cô. Thẩm An Nhược cảm thấy may mắn vì biết tin này qua sếp Trương chứ không phải từ Trình Thiệu Thần, nếu không cô không thể giữ được thái độ bình tĩnh như bây giờ.

“Kế hoạch của An Khải có lẽ bắt đầu từ khi chúng ta tổ chức tiệc.”

“Chú cũng không biết. Cậu hai nhà họ Trình làm việc rất kín kẽ, chưa chín muồi thì không hề hé lộ bất cứ tin tức nào. Nhưng có thể chắc chắn rằng chủ tịch Trình có ấn tượng tốt với Hoa Áo, trong ngoài đều hợp ý anh ta.” Tổng giám đốc Trương khoát tay với cô, mỉm cười.

“Tiềm nay kinh doanh của Hoa Áo rất tốt, nhà nước nhượng cổ phần cho An Khải là điều dễ hiểu, nhưng Thi thị chịu nhượng bộ thì thật khó hiểu.”

“Thực ra là kết quả cạnh tranh trên nhiều phương diện, Thi thị là doanh nghiệp ngoài khu vực, chuyển đổi lợi nhuận gặp mạo hiểm là khó tránh, năm ngoái đã vượt quá giới hạn, điều này cháu cũng biết. Lãnh đạo thành phố rất không hài lòng, hy vọng Hoa Áo do một doanh nghiệp trong vùng khổng chế cổ phần, An Khải đúng lúc thuận nước đẩy thuyền. Lẽ ra Hoa Áo sẽ không bao giờ nể mặt lãnh đạo thành phố đơn giản như thế, nhưng bọn họ còn mối hợp tác với An Khải, giá An Khải đưa ra lại hợp lý.”

“An Khải mà chấp nhận xuống nước với lãnh đạo thành phố, họ chắc chắn cũng không để An Khải thiệt đâu.”

“Tất nhiên rồi. Họ cũng chỉ dùng mức giá thấp nhất đã có trong tay bốn trăm héc ta bờ biển Đông Giao.” Giám đốc Trương cũng bị cách dùng từ của cô làm cho bật cười.

“Bất động sản sao?”

“Khu du lịch nghỉ dưỡng ỉ. Chủ tịch Trình rất có hứng thú với mô hình quản lý khách sạn của chúng ta.”

“Đôi bên cùng có lợi, một mũi tên trúng nhiều đích, như vậy tốt hơn.”

“Tất nhiên, chủ tịch Trình là nhân tài ưu tú mà.”

Lúc Thẩm An Nhược cúi đầu nghịch ngón tay của mình mới nhận ra đã lâu rồi không đeo nhẫn. Bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Chắc là từ hôm nào đó Trình Thiếu Thần nhìn chăm chăm vào ngón tay cô, tới mức cô thấy bối rối, từ đó không đeo nữa.

Giám đốc Trương nhìn cô: “Anh ta muốn chú giải thích rõ cho cháu về vụ buôn bán trong sạch này, anh ta nghĩ cháu sẽ không kiên nhẫn nghe anh ta nói.”

Thẩm An Nhược cảm thấy nếu không mỉm cười thì thật có lỗi với rất nhiều người: “Sếp Trương, cháu hỏi chú một câu được không? Tình huống này cháu nên nói gì mới phải? Sao cháu cứ thấy không nói gì mới là đúng đắn nhất.”

“Ha ha, cháu càng lớn càng đùa như trẻ con thế. An Khải không muốn can thiệp vào tổ chức và mô hình quản lý của Hoa Áo, nên Trình Thiếu Thần thi thoảng mới xuất hiện ở Hoa Áo. Nếu cháu không muốn, cháu sẽ không có nhiều cơ hội gặp anh ta ở đây đâu. Công ra công, tư rat ư, đừng cố chấp quá, đừng giả ngốc cũng đừng nghĩ nhiều, nên làm gì thì làm thôi.”

Thẩm An Nhược chỉ thấy mệt mỏi: “Sếp Trương, lúc trước chúng ta còn định đến phía Nam khảo sát, về sau vì thời tiết mà chưa hoàn thành. Giờ là thời cơ tốt nhất, chi phí cũng thấp.”

“Cháu ra ngoài một chút cũng tốt. Mấy người? Muốn bao giờ đi?”

“Bốn người, sáng mai xuất phát.”

Tổng giám đốc Trương đỡ khóc đỡ cười: “Cháu thật là ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách. Uống công chú dạy bảo cháu bao nhiêu năm qua, chú có bao giờ như thế đâu nhỉ? Cháu làm vậy thật mất mặt quá.”

“Xin lỗi thầy Trương, hôm khác cháu sẽ sửa ạ.”

Thẩm An Nhược đi công tác bảy ngày, hôm về trùng vào cuối tuần, về nhà bố mẹ ở hai ngày, lúc quay về làm việc, lại cảm thấy tràn đầy tự tin và dũng khí.

Cô vẫn luôn có hai chiếc điện thoại, một số dùng trong trường hợp khẩn cấp, chỉ có một vài người phụ trách mà cô trực tiếp quản lý mới có, hầu hết thời gian đều tắt máy, giờ mới phát huy tác dụng. Chuyển công tác này rất bình yên, đến cả sếp Trương cũng chỉ mới gọi cho cô một cuộc, thông báo vài việc quan trọng, tiện thể cười cô một phen.

Thực ra có gì phải sợ, dù sao cũng phải đối mặt, thế mà cô lại chọn cách chạy trốn, đúng là mất hết thể diện, Thẩm An Nhược tự khinh thường bản thân. Nếu Trình Thiếu Thần mà biết cô lấy cớ đi công tác để tháo chạy, không biết sẽ đắc ý thế nào, ngay cả sếp Trương cũng trêu đùa cô, hướng hồ là Trình Thiếu Thần. Dù thế nào thì anh vẫn luôn tìm thấy giá trị tiêu khiển ở cô. Ngày trước Hạ Thu Nhận còn cười cô, tuy nhát gan và khó tính, nhưng lại rất hiểu bản thân, còn có ý thức tự phê bình, đều là những đức tính tốt đẹp rất khó có được. Giờ cô mới cảm nhận điều này rõ ràng, nhưng thực ra làm gì có ưu điểm gì, toàn là khuyết điểm chồng chất. Dù sao căn nguyên cũng tại Trình Thiếu Thần không tốt, rõ ràng đang trời yên biển lặng, anh ta cố tình đến phá hỏng, chính là đám mây đen lớn, là bóng ma ám ảnh trên đầu cô, che khuất ánh sáng rực rỡ trong cuộc sống của cô.

Thẩm An Nhược vừa làm báo cáo công tác vừa suy nghĩ vấn đề, viết xong kiểm tra lại một lần, không cso lỗi sai, câu cú cũng lưu loát, thật khó tin.

Buổi sáng vào phòng vệ sinh, liếc nhìn tấm gương ở bồn rửa mặt, son môi đã trôi hết cả, chắc vì sáng uống nhiều nước, lát nữa phải tô lại một lượt, nếu không trông rất nhợt nhạt. Nghiêng mặt soi gương, Tôn Ái Lệ cũng đang soi gương tô son, nhìn thấy cô, lập tức giơ ra hai thỏi son môi: “Cho chị xin chút ý kiến tham khảo đi, màu nào đứng đắn mà không già?”

Chị là quản lý bộ phận khách hàng, rất ít khi xuất hiện ở tầng này. Thẩm An Nhược cười: “Sao nghiêm trọng thế? Vị khách nào quan trọng mà chị tiếp đón cẩn thận vậy.”

“Là chủ tịch Trình mới nhậm chức của chúng ta, giờ đang lần lượt gặp mặt phụ trách các bộ phận.”

“Anh ta đang ở tầng này sao?” Thẩm An Nhược biến sắc, lúng túng hỏi, sau mới cảm thấy câu hỏi ban này vừa kém thông minh vừa mất bình tĩnh.

“Hỏi thừa vậy.” Quả nhiên Tôn Ái Lệ ném chò cô ánh mắt như thể ‘em là đồ ngốc’, “Ồi, không thể nào, dù em đi công tác thì những chuyện thế này vẫn phải được thông báo chứ.”

“À, em biết chuyện này rồi. Chỉ là không ngờ hôm nay chủ tịch Trình lại hạ giá xuống thăm thôi, nghe nói anh ta đang rất bận phải không?” Thẩm An Nhược yếu ớt nói.

“Đúng thế, em gặp may đó, vừa đi công tác về đã được diện kiến.” Đang nói chuyện, quản lý Thôi bước vào, soi gương chỉnh lại tóc.

“Thế nào?” Quản lý Tôn lập tức xán đến hỏi, xem ra việc ‘tiếp đón’ ngài Trình là theo thứ tự tuổi tác, lớn tuổi được ưu tiên trước.

“Không có chuyện gì, chỉ là tìm hiểu sơ qua tình hình, chưa tới năm phút.” Quản lý Thôi tiếp tục chỉnh lại đầu tóc, “Nhưng quả thật vượt ngoài sức tưởng tượng của chị, vô cùng trẻ trung, rất lịch sự, hòa nhã, lúc chị đi ra còn đứng lên tiễn, mỉm cười nữa, khiến chị đỏ cả mặt.”

“Nụ cười của chủ tịch Trình có sức sát thương vô cùng lớn nhé, rất giống trẻ con.” Ánh mắt quản lý Tôn Ái Lệ bỗng trở nên thật dịu dàng, tình mẫu tử của chị như được khơi dậy.

Quản lý Thôi giờ mới phát hiện Thẩm An Nhược cũng đang đứng cạnh, lập tức véo vào tay cô: “Em gái đáng thương, đi công tác về chắc mệt lắm hả, nhìn này, vừa gầy vừa nhợt nhạt.”

“Không đâu, tại phần nền hôm nay hơi dày thôi ạ, son môi cũng bay hết rồi.” Cô nhìn xuống hai thỏi son môi của quản lý Tôn, “Màu hồng nhạt.”

“Không cần tỏ ra quá trang trọng đâu.”

“Chỉ là tham khảo thôi mà.”

“Được, chị nghe em. Khiếu thẩm mỹ của em có vẻ khá giống với của chủ tịch Trình.”

Thẩm An Nhược quay về phòng làm việc, cảm thấy đầu mình như to ra. Hơn một tuần không đi làm, nhiều việc bị dồn đọng, nhưng đến đọc công văn cũng thấy phiền muộn. Lúc điện thoại trên bàn reo lên, suýt chút nữa cô nhảy dựng lên. Trưởng phòng nhân sự đích thân thông báo cho cô: “Trợ lý Thẩm, mười giờ hai mươi phút, có mặt ở văn phòng của chủ tịch.”

Cô nhìn thời gian, còn mười lăm phút nữa, vì thế liền đi uống một cốc nước, suýt nữa bị sặc, trát thêm một lớp phấn thật dày, soi gương tập mỉm cười. Sau đó cô in đơn xin thôi việc đã viết sẵn trước khi đi công tác ra một bản, gấp lại ngay ngắn, để vào túi áo, bỗng nhiên thấy an tâm hơn, cứ như thể đó là tấm bùa hộ mệnh vậy.

Lát nữa nếu có người làm cô thấy khó chịu, cô sẽ trực tiếp nộp đơn thôi việc.

Hết chương 15

16. Chương 16

Thẩm An Nhược đứng trước cửa văn phòng hít vài hơi thật sâu, rồi giơ tay gõ cửa. Cô không nghe thấy mấy câu như “mời vào” ngay, không biết người bên trong có tình làm khó, hay vì cô gõ nhẹ quá nên anh không nghe thấy, đang suy nghĩ thì cửa đột nhiên mở ra.

Trình Thiệu Thần tự mình ra mở, đứng trước cửa, nghiêng người mời cô vào.

Cô bình tĩnh bước vào, từ khoeo mắt liếc thấy chủ tịch mới nhậm chức vươn tay chỉ về chỗ tiếp khách, coi như không nhìn thấy, tới ngồi luôn ở chiếc ghế da trước bàn làm việc. Đây mới là chỗ báo cáo công việc, cấp dưới ngồi ở chỗ tiếp khách từ trước đến nay đều không đúng quy tắc. Huống hồ, trên bàn có một kẹp tài liệu màu đen, bên cạnh đặt bút, mỗi tài liệu của bọn họ đều được đánh dấu màu, từ nhãn màu cô có thể nhận ra đó là bảng lý lịch nhân viên. Rõ ràng vừa nãy anh vẫn luôn ngồi ở đây tiếp từng quản lý nhân viên cấp cao của Hoa Áo.

Trình Thiệu Thần ngồi xuống đối diện cô, cách nhau một bàn làm việc rất rộng, sau đó lật kẹp tài liệu ra, cúi đầu nhìn hồ sơ, rồi ngẩng đầu, khẽ mút môi nhìn cô, hết như đang kiểm tra xem bức ảnh trong hồ sơ và người thật giống nhau bao nhiêu.

“Họ tên: Thẩm An Nhược, chức vụ: Trợ lý Tổng giám đốc, thuộc bộ phận: Văn phòng Tổng giám đốc.” Thẩm An Nhược cảm thấy hành động vừa nãy của anh rất thú vị, hết như đang đóng kịch, ngay lập tức phối hợp cùng: “Sếp Trình, chào mừng anh.”

Trình Thiệu Thần cười cười, cô nhìn không hiểu lắm: “Đây là lời chào mừng không sáng tạo nhất từ sáng đến giờ anh nghe thấy đấy.”

Thẩm An Nhược cũng cười áy náy, không biết nói gì, cô vốn không có gì để nói.

Sếp Trình tôn kính lại cúi đầu đọc hồ sơ của cô. Con người nhạt nhẽo của cô thực ra chỉ cần dùng vài trăm chữ là có thể tóm gọn, cũng không biết anh xem gì mà chăm chú thế, Thẩm An Nhược lại cúi đầu nghịch ngón tay. Phía đối diện bỗng nhiên vang lên tiếng nói, cô đang ngơ ngẩn, liền giật nảy mình.

“Anh đã nhờ chú Trương Hiệu Lễ giải thích với em rồi, đây là một vụ mua bán thương mại rất thuần túy.” Cuối cùng Trình Thiệu Thần cũng mở lời, thái độ vô cùng đứng đắn.

“Em hiểu. Anh không cần phải giải thích lần nữa đâu.”

Anh mặc âu phục màu xám đậm, sơ mi hoa văn chìm màu trắng, cà vạt xám nhạt, cả bộ quần áo không tìm ra nổi một nếp nhăn, dáng vẻ hơi xa lạ. Thẩm An Nhược nhớ lại, trừ cuối tuần ra, hầu hết thời gian anh đều mũ áo chỉnh tề như thế này, nhưng ngày trước chỉ toàn nhìn thấy anh ăn mặc chỉnh chu đi ra ngoài, hoặc vẫn như vậy trở về nhà chứ chưa từng thấy lúc anh làm việc, chi li mà nói, lần trước gặp trong phòng làm việc của tổng giám đốc Trương là lần đầu tiên, nhưng lúc đó cô kinh ngạc quá độ nên không để ý kỹ.

“Vì thế, anh hi vọng em đừng vì chuyện này mà cảm thấy phiền phức.” Hình như anh đang cân nhắc câu chữ, bổ sung thêm, “Một tháng chắc anh chỉ xuất hiện ở phòng làm việc không quá hai lần, em sẽ không phải thấy anh thường xuyên đâu.”

Thẩm An Nhược nhìn thẳng vào anh, hơi ngẩn ngơ. Chiếc cà vạt màu xám nhạt anh thắt, trong tủ quần áo ở nhà cũng có một cái, anh có rất nhiều cà vạt, ngày trước tháo ra ở đâu là tiện tay quăng luôn ở đó, đều là cô thu dọn. Khi ly hôn, ngoài chiếc anh đang thắt ra, những chiếc còn lại đều không mang theo. Thật dễ hơi, anh thà mua lại hết đồ đạc, cũng không chịu nhờ người đi lấy lại đồ ỉn.

Cô không nói một lời khiến Trình Thiệu Thần bối rối, sau đó lại cất tiếng: “Từ phía cá nhân anh... cho dù là công hay tư, anh vẫn mong em có thể ở lại.”

“Hả?” Thực ra không phải cô cố ý, Thẩm An Nhược từ nhỏ đã có một tật xấu, lúc nào không khí căng thẳng nhất, tâm trí cô lại trôi đi đâu mất.

Có lẽ Trình Thiệu Thần nghĩ rằng cô đang định cãi lại, cầm chiếc bút trên bàn lên, kẹp vào ngón giữa sau đó lại buông xuống, dừng khoảng ba giây rồi nói tiếp: “Đương nhiên, nếu em thật sự cảm thấy hoàn cảnh bây giờ làm em khó xử, anh sẽ cố hết khả năng của mình giới thiệu em đến nơi em muốn tới.”

Ý của câu nói này cô thực sự đã hiểu rõ.

Cô cúi đầu nhìn tay mình, lại ngẩng đầu, thái độ khiêm tốn, giọng nói nhẹ nhàng: “Thứ lỗi cho em hỏi một câu vô lễ, đây là quyền lợi chung của tất cả nhân viên anh gặp hôm nay, hay là chỉ là quyền lợi của một mình em được hưởng vậy?”

Trình Thiệu Thần im lặng nhìn cô, không nói gì, ánh mắt khiến người ta không tài nào hiểu nổi.

Anh đang cố tình tạo bầu không khí căng thẳng, Thẩm An Nhược quyết định rút quân ngay, không dây dưa nữa, miễn cho phải bại trận trong ê chề.

“Em biết rồi, rất cảm ơn anh, em sẽ suy nghĩ nghiêm túc.” Cô đột nhiên đứng dậy, cúi người chào, “Làm phiền anh rồi, em nghĩ mình nên đi thôi.”

Cô cố tình đổi trắng thành đen, tự ý đi luôn, Trình Thiệu Thần chưa kịp nói câu “Anh còn chưa cho em đi” đã là tốt bụng lắm rồi, chẳng lẽ cô còn mong anh đứng dậy mỉm cười tiễn cô đi sao, mau mau chuẩn khỏi chỗ nguy hiểm này là tốt nhất, ai quan tâm lịch sự với kiêu chề cơ chứ.

Thẩm An Nhược đã ra đến cửa, đặt tay lên nắm cửa, nghe thấy sếp lớn sau lưng từ tốn nói: “Xin em hãy cân nhắc kĩ, anh và Tổng giám đốc Trương đều mong em có thể ở lại.”

“Vâng, em sẽ làm như thế.” Thẩm An Nhược không quay đầu lại.

Thẩm An Nhược quay về phòng làm việc, xé lá đơn từ chức luôn nắm trong tay đã thấm mồ hôi, thành bốn mảnh, vứt vào sọt rác.

Thái độ của anh thật khó dò, giọng điệu cũng vậy, khiến người ta không đoán nổi dụng ý thật sự. Nếu anh thật sự muốn cô đi, cô còn lâu mới đưa đơn từ chức để anh như ý; nếu anh không có ý đó thì việc đệ đơn xin từ chức lúc này sẽ thật là vô lễ, ít nhất cũng làm giảm bớt oai phong của cô trước khi chính thức bước lên sàn đấu. Tóm lại là chỉ vì tên bụng dạ thâm sâu này, suốt ngày thích giả làm chúa cứu thế từ bi cứu khổ cứu nạn, kết quả hại cô chẳng thể nào bình thường nổi.

Cô gọi mấy cuộc điện thoại xử lý công việc, cảm thấy khát bèn rót một cốc nước nóng, bỏ một viên C sủi vào, như thế mới không thấy nước đắng nghét nữa. Cô thích thú nhìn viên thuốc vừa to vừa cứng sủi bọt lên trong nước, lật qua lật lại, càng lúc càng nhỏ lại. Nhưng quá trình này cũng chẳng quá ba mươi giây, vì thế lại bỏ thêm một viên vào, thế là cốc nước có vị quá nồng, khiến cô ho hắng mãi không thôi.

Thẩm An Nhược cầm cốc nước đứng bên cửa sổ, định ngắm phong cảnh bên ngoài, thế nào lại nhìn thấy Trình Thiệu Thần và tổng giám đốc Trương sánh vai bước ra khỏi cao ốc tới chỗ bãi đỗ xe. Tổng giám đốc Trương đưa anh ra tận xe, có lẽ anh tự mình cầm lái. Anh chào tổng giám đốc Trương, ông vươn tay vỗ vai anh, hai người khá giống con cháu với bậc cha chú, hoàn toàn chẳng có vẻ gì là cấp trên với cấp dưới. Chỉ có điều tổng giám đốc Trương cực kì ít khi tiễn người khác một đoạn xa thế này, ít nhất ông cũng chưa từng tiễn chủ tịch Thi như vậy.

Thẩm An Nhược chợt cảm thấy tâm trí rối bời, giống như lúc nhỏ, rõ ràng người bạn thân nhất với mình lại bị người khác tự nhiên cướp mất. Tính cách như trẻ con này hóa ra chẳng có gì thay đổi.

Thật ra Tổng giám đốc Trương luôn rất quý mến Trình Thiệu Thần, ngay cả sau khi bọn họ ly hôn, ông cũng từng mắng cô ngu ngốc, có điều lúc đó ông luôn đứng ở lập trường người nhà cô để nói. Nhưng bây giờ... Thẩm An Nhược cảm thấy hết sức phiền muộn, cuối cùng tên đại ôn thần kia cũng tạm thời biến mất, chuyện đáng vui mừng như thế giờ cũng khiến cô vui không nổi.

Chiều thứ Hai theo lệ cũ là họp các bộ phận, tổng giám đốc Trương, phó tổng Lý, cô, vài người phụ trách bộ phận trực thuộc, cho dù có thay máu cấp lãnh đạo thì nội dung cuộc họp cũng chẳng có nhiều khác biệt so với bình thường. Chỉ là Thẩm An Nhược cảm thấy hình như luôn có một số ánh mắt dừng lại trên mặt mình, còn cô thì cúi đầu vờ như không biết, có lúc nhìn thẳng lại khiến người ta tránh không kịp, chỉ đành khẽ mỉm cười thân thiện với cô.

Lúc cuộc họp kết thúc, tổng giám đốc Trương đột nhiên nói: “Hôm nay chủ tịch Trình Thiệu Thần mời tất cả chúng ta cùng ăn cơm, mọi người về sắp xếp lịch đi, cố gắng đừng để vắng mặt nhé.”

“Biết rồi ạ.” “Không vấn đề gì.” Không có lấy một người nói “không đi”.

Thẩm An Nhược cảm thấy mắt và thái dương đang khẽ giật giật, cô phải uống thuốc đau đầu ngay mới được. Cô biết con người thâm hiểm kia cơ bản không dễ dàng buông tha cô như vậy mà.

Trình Thiệu Thần bất ngờ đặt bữa liên hoan ở hội sở cao cấp khá yên tĩnh, mà không chọn nhà hàng nào đó của Hoa Áo theo lẽ bình thường. Dù hơi bất ngờ, nhưng hầu hết mọi người đều rất vui mừng, ngày thường

tiệc từng công việc đều ở Hoa Áo, quen thuộc đến mức một đĩa hạt dưa có bao nhiêu hạt cũng tính ra. Vả lại, chỗ Trình Thiệu Thần chọn là nhà hàng dành riêng hội viên, bình thường không có cơ hội đến.

Đương nhiên cũng có người không vui, chẳng hạn như Thẩm An Nhược. Cô đứng cạnh xe, đang tính làm sao thừa cơ chuồn đi, tổng giám đốc Trương đã gọi với sau lưng cô: “An Nhược, đi cùng xe chú đi, cháu uống rượu thì đừng nên tự lái.” Tổng giám đốc Trương có tài xế riêng, giờ cô muốn chuồn cũng không chuồn nổi nữa rồi.

“Cháu không đi được không?” Thẩm An Nhược ngồi trên xe vô cùng ủ rũ, muốn nhận được đôi chút thông cảm.

“Cháu nghĩ sao?” Tổng giám đốc Trương liếc cô.

“Nếu bảo bệnh viêm dạ dày của cháu bỗng nhiên phát tác có được không, sếp ơi.”

“Thẩm An Nhược, cháu không sợ hành trình tối nay trực tiếp chuyển thành sang bệnh viện hả?”

Thẩm An Nhược thở dài, tựa vào ghế: “Cháu có cảm giác như lần đầu tiên đi phỏng vấn.”

“Lá gan lúc cháu gọi anh xưng em với tên đại ca kia đi đâu mất rồi?” Tổng giám đốc Trương rất bất mãn với chuyện cô ngu dốt tỏ ra anh hùng cật mạnh ngày trước, luôn lấy ra chọc ngoáy cô.

“Mọi người đều biết hết rồi ạ?”

“Đám quản lý cấp cao có lẽ đều biết rồi, mấy hôm nay đều có người đến tìm chú chứng thực. Cũng đâu phải làm tình báo, sợ người ta làm gì? Bọn cháu lúc đó mặc dù không công khai, nhưng cũng có giữ bí mật đâu, có người biết chuyện, ngày trước không nói vì chẳng liên can gì.”

“Ôi.” Thẩm An Nhược cảm thấy không còn gì để nói.

“Thực ra để bọn họ biết cũng tốt. Bình thường, đã quen thân với cháu, nếu như không biết chuyện, lại làm ầm lên thành chuyện cười, sẽ trách cháu lừa dối đồng nghiệp. Bọn họ lại không dám đắc tội với chủ tịch.”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

“Không phải lo lắng đâu. Cháu cũng biết đám người đó bình thường mặc dù ầm ĩ điên cuồng, nhưng làm việc tự có chừng mực, chuyện này đến tai ai cũng chẳng sao. Còn nhân viên cấp dưới, cháu không phải trực tiếp tiếp xúc với họ, cháu quan tâm chuyện họ biết hay không làm gì.”

Thẩm An Nhược buồn rầu cắn ngón tay, trước mặt tổng giám đốc Trương, cô luôn giống một đứa trẻ con.

“Cháu càng lớn càng chẳng có tiến bộ gì cả. Chú có thể nhắc nhở cháu, chuyện cá nhân cháu muốn đánh chửi gì cậu ấy là chuyện của cháu, nhưng hôm nay là công việc, chú là cấp trên, cháu là cấp dưới, dù thế nào cháu cũng phải nể mặt chú, không được làm bừa.”

Ông thấy Thẩm An Nhược lén lườm mình, lại cười: “Đương nhiên chú đây phỉ lời rồi, An Nhược nhà chúng ta luôn biết điều nhất mà.”

Lại khen cô như khen một đứa trẻ, Thẩm An Nhược còn buồn rầu hơn năm phút trước.

**** Tôi là đường phân cách Hồng Môn Yến1 ****

Nhân viên trong buổi liên hoan không nhiều, đều là những người giám đốc Trình đã gặp mặt lúc sáng, trừ tổng giám đốc Trương, phó tổng Lý và cô, còn có vài nhân viên phụ trách bộ phận trực thuộc Hoa Áo, thêm cả Trình Thiệu Thần, tổng cộng cũng chỉ có mười người, hiếm khi nào đông đủ như thế này, ngày trước cả tiệc cuối năm cũng không được như vậy.

Hồng Môn Yến1: chỉ bữa tiệc diễn ra ở Hồng Môn ngoại ô thành Hàm Dương vào năm 206 trước công nguyên, tham dự bữa tiệc có Hạng Vũ và Lưu Bang. Đây là bữa tiệc bước ngoặt có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc chiến Sở Hán. Người đời sau thường dùng cụm từ ‘Hồng Môn Yến’ để chỉ những bữa tiệc không có ý tốt lành.

“Theo lý mà nói thì lẽ ra nên tổ chức ở nhà hàng của chúng ta. Nhưng hôm nay tôi lấy danh nghĩa cá nhân mời mọi người, đổi địa điểm sẽ thoải mái hơn.” Chủ tịch Trình Thiệu Thần ngồi ở ghế chủ tọa, kiên nhẫn

giải thích với mọi người vì sao không tổ chức ở Hoa Áo, “Hơn nữa bình thường mọi người lúc nào cũng dùng bữa ở một chỗ, hẳn là thấy hơi nhàm chán, thay đổi không khí một chút sẽ góp phần nâng cao năng suất và hiệu quả làm việc.” Mọi người xung quanh đều cười hân hoan với anh.

Nụ cười của anh ôn hòa ấm áp, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe, khiến người ta như được tắm trong gió xuân, vừa mát mẻ vừa ấm áp. Trong đầu Thẩm An Nhược hiện lên lời đánh giá về anh của một người nào đó đang ngồi ở đây, tiện thể thêm vài tính từ sến sẩm nữa vào. Nếu chỗ này là buổi thi của Học viện Sân khấu điện ảnh mà cô làm giám khảo, nhất định sẽ cho Trình Thiệu Thần mười điểm, hơn nữa còn cho anh miễn thi mà lấy bằng luôn.

Đám người này cũng thể hiện xuất sắc không kém, trong những buổi liên hoan riêng không có khách hàng, bình thường chưa đến mười lăm phút sẽ hiện nguyên hình. Đàn ông cời cà vạt, phụ nữ cời tất, đứng ngồi ngả ngớn, nốc rượu ừng ực, chọc phá lẫn nhau. Thế mà giờ đã qua nửa tiếng đồng hồ, mọi người vẫn ngồi nghiêm chỉnh, cứ chỉ ung dung tao nhã, lời lẽ đúng mực dí dỏm, cả bàn toàn là quý ông thực nữ, ai ai cũng giống như những vị đại sứ đầy lịch sự.

Trình Thiệu Thần không nói nhiều, nhưng lại rất có khả năng kiểm soát tình thế. Anh băng quơ đưa ra một chủ đề, sau đó im lặng làm thỉnh giả, thỉnh thoảng xen vào vài từ, nhưng không bao giờ đẩy chủ đề câu chuyện về phía mình, thấy đề tài thảo luận quá sâu hay nhạt nhẽo sẽ lại đổi sang chủ đề mới. Vì thế, dù mọi người đều tỏ vẻ cực kì đứng đắn nhưng không hề câu nệ, thậm chí rất thoải mái, ai nấy có vẻ đều rất vui, kể cả Thẩm An Nhược. Dù sao từ trước đến nay cô vẫn không cần cố giả vờ, đều là vẻ dịu dàng vô hại.

Khi không phải đóng vai nhân vật chính, Thẩm An Nhược luôn là người nói ít nghe nhiều, hôm nay lại càng thế, còn mong người khác coi cô như người vô hình luôn càng tốt.

Nhưng cô chọn sai chỗ. Tổng giám đốc Trương hôm nay đóng vai phụ, phó tổng Lý nhiều tuổi nhất và quản lý Thôi ngồi ở hai vị trí của khách quý. Theo nguyên tắc tôn trọng phụ nữ, quản lý Tôn và cô ngồi hai bên tổng giám đốc Trương.

Đám đàn ông hôm nay có lẽ đều cố tình giữ khoảng cách an toàn với cô, chẳng như lúc bình thường luôn nửa đùa nửa thật kêu “Tôi muốn ngồi cạnh em Thẩm”, tranh nhau giành chỗ ngồi bên cạnh cô. Lâm Hồ Thông bận việc nên tới muộn nhất, phát hiện chỉ còn chỗ trống bên cạnh Thẩm An Nhược. Sắp xếp chỗ như thế này khiến cô vừa ngắc đầu đã nhìn thấy khuôn mặt điềm tĩnh của Trình Thiệu Thần, ngoài ra còn có phó tổng Lý bụng dạ đen tối thích trêu chọc cô nhất, quản lý họ Trần và trưởng phòng họ Lưu bộ phận PR, đều tỏ thái độ hết sức kỳ lạ. Còn người hiền lành nhất lại ngồi ở góc chết cô không nhìn thấy.

Cô không chủ động mở lời, hầu như chỉ mỉm cười, bị gọi tên mới đáp lại. Hương vị đồ ăn ở đây rất ngon, rượu cũng uống không quá nhiều, còn lâu cô mới tự làm khó mình. Nhưng cũng không tránh khỏi thi thoảng bị dính đòn. Chẳng hạn như không biết sao lại nói đến chuyện mấy bức vẽ dán trên tường phòng sinh hoạt nhân viên, trưởng phòng họ Lưu nói: “Toàn là nhân viên vẽ đấy, cả tổng giám đốc Trương cũng bị ép phải vẽ một bức làm gương.”

“Mấy người chỉ muốn bêu xấu tôi thôi.” Tổng giám đốc Trương bổ sung.

Sếp Trình kinh ngạc tán thưởng: “Có mấy bức rất đẹp, tôi có ấn tượng với bức Khoảng cách, lối vẽ và bút pháp có thể nói là chuyên nghiệp.”

“Chủ tịch Trình hiểu về hội họa sao? Chúng tôi đây đều là tay ngang, chỉ biết bức nào thú vị nhất thôi. Bức anh nhắc đến lúc này là của trợ lý Thẩm.”

“Thế ư?” Trình Thiệu Thần liếc mắt nhìn cô thật nhanh, sau đó cup mắt, “Phong trào văn hóa công sở của Hoa Áo thật tuyệt vời.” Sau đó lại chuyển đề tài.

Từ chỗ của Thẩm An Nhược có thể nhìn thấy trưởng phòng Lưu hơi thất vọng, anh ta không xem được kịch hay. Có lẽ anh ta chỉ đợi Trình Thiệu Thần nói “Trợ lý Thẩm có tài quá nhỉ” hoặc “Tôi không biết cô ấy còn biết vẽ”.

Chuông điện thoại của Trình Thiệu Thần vang lên, anh cáo lỗi rồi ra ngoài nhận điện thoại. ,ười lăm giây sau, tiếng của sếp lớn vẫn chưa thấy vang lên, mọi người đoán chừng anh đã đi khá xa, vì thể nhiệt độ trong phòng ‘đùng’ một cái tăng ít nhất năm độ C.

“Tiểu Thẩm, hôm nay cô ăn ít vậy, không ngon miệng sao?” Phó tổng Lý là người mở lời trước.

“Cháu đang giảm béo, chú Lý.”

Có vài người phì cười.

“Con bé này, thấy gì quên nấy, mấy hôm trước còn gọi ta là anh Lý đẹp trai, hôm nay đã gọi là chú rồi.” Phó tổng Lý vô cùng ai oán.

“Đúng thế đúng thế, cô ấy giờ có người làm chỗ dựa rồi.” Trưởng bộ phận Lưu trong văn phòng cũng phụ họa theo.

“Chà chà.” Giám đốc PR họ Trần ho khan, “Trình phu nhân, tiểu nhân cũng vài lần giúp người đuổi đám đàn ông xấu xa liếc mắt đưa tình, người đừng quên nhé, tiểu nhân sau này nguyện vì người phục vụ.”

“Anh Trần, cảm phiền anh thêm chữ ‘cũ’ vào nhé.”

Thực ra bình thường hết giờ làm, bọn họ vẫn lấy việc trêu nhau làm vui, ai bị nhầm trúng thì coi như số người đó xui xẻo. Thẩm An Nhược giận không được, trốn không xong đành phải tiếp chiêu.

Đám lang sói này nhần nhịn cả tối, cuối cùng cũng lộ nguyên hình, giờ phát hiện ra trò vui mới thì đời nào chịu buông tha cô. Tôn Ái Lệ thấy không vừa mắt chút nào: “Nhìn cả đám đàn ông xấu xa này xem, bắt nạt một cô gái trẻ không cảm thấy quá đáng quá sao.”

“Chị Ái Lệ, khó khăn lắm chị mới đóng vai thực nữ được nửa buổi, chị cứ tiếp tục như vậy đi mà, đừng phá vỡ hình tượng nhanh như vậy.” giám đốc Trần hắng giọng nói.

“Ngồi đó mà mơ đi.” Cuối cùng Tôn Ái Lệ cũng từ bỏ vai thực nữ của mình.

Hai người này mà tranh cãi thì mọi người sẽ chẳng thể nào yên tĩnh nổi mất, Thẩm An Nhược vội can: “Dừng, chúng ta đổi chủ đề.”

“Không được, An Nhược à, trước đây em toàn ngồi xem hài kịch của bọn chị, hôm nay đưa đẩy thế nào lại tới lượt em, uống ba chén trước đi rồi chúng ta nói chuyện khác.”

“Này, chị cứ tiếp tục như thế, em sẽ giận đấy, em giận thật rồi đấy.” Thẩm An Nhược uy hiếp bọn họ, nhưng giọng điệu vẫn rất mềm mại, chẳng có vẻ gì là cáu giận cả.

“Ôi, tôi lại thích nhìn dáng vẻ An Nhược lúc tức giận đó.”

“Giận đi giận đi.”

“Những người ở đây chưa ai thấy cô tức giận bao giờ.”

“Đừng sợ, cô ấy chỉ được cái cáo mượn oai hùm, mạnh miệng vậy thôi.”

“Nào nào, các đồng chí một vừa hai phải thôi, các cậu làm cô ấy khóc thì mất vui đó.” Câu nói cuối cùng là của Lâm Hồ Thông.

“Ừ nhỉ, vẫn là cấp trên của cậu, nên cậu xót cũng phải, Hồ Thông này, nhưng cậu gốc thế nào cũng nên xem xét lại tình thế bây giờ chứ...” phó tổng Lý không thấy có người ngoài liền mượn rượu nói bừa.

“Anh Lý, già rồi mà còn thế, từng đấy tuổi rồi còn đi bắt nạt cấp dưới.” Quản lý Thôi nói.

“Cô đừng vu oan cho tôi nhé, tôi bắt nạt cô khi nào?”

Quá nguy hiểm, không thể để hai người này tranh cãi được, cấp trên không ra cấp trên, cấp dưới chẳng ra cấp dưới, thật khó coi. Quản lý Thôi còn đang bưng bưng khí thế muốn ra mặt giúp cô. Thẩm An cười yếu ớt: “Chị Thôi, phó tổng Lý thích đùa vui thôi mà. Đến người sao Hỏa cũng biết quan hệ của em và phó tổng Lý ở Hoa Áo là tốt nhất, đúng không ‘anh Lý’?”

“Cô lại có ý đồ xấu xa rồi, tôi đã yên bề gia thất rồi, cô đừng quyến rũ tôi nữa. Rõ ràng quan hệ của cô với Hồ Thông mới là tốt nhất.”

“Thực ra tôi vẫn luôn yêu thầm cô Thôi, lúc đó vì muốn tiếp cận cô ấy mới vào Hoa Áo.” Lâm Hồ Thông đáp lại qua quýt. Đúng lúc quản lý Thôi cầm giấy ăn định ném về phía cậu ta, mọi người đều cười nghiêng

ngủ, ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ nhẹ. Trình Thiệu Thần cầm di động bước vào, cũng không rõ anh ở bên ngoài đã nghe thấy bao nhiêu, mọi người đều có chút ngượng ngùng.

Trình Thiệu Thần mỉm cười xin lỗi mọi người, quay trở về chỗ ngồi. Cả đám lập tức khôi phục lại dáng vẻ nghiêm chỉnh ban đầu, nụ cười còn đọng lại trên mặt đôi ba người, cũng dần dần biến mất.

“Đang nói chuyện gì vui à?” Trình Thiệu Thần hỏi một câu băng quơ.

“Vâng, đang kể chuyện xấu hổ lúc say rượu của tôi.” Phó tổng Lý tiếp lời, “Chuyện tôi uống rượu say lần nào về nhà cũng bị phạt ngủ đất, đây là còn nhẹ có lần còn bị ăn đấm thẳng mặt.”

Mọi người cũng cười hưởng ứng.

Chủ nhiệm Lưu nói: “Phó tổng Lý, đây đều là chuyện cũ rồi. Bây giờ chỉ cần anh uống nhiều một chút, chị dâu sẽ ở tầng dưới chờ anh về nhà, thấy bọn em còn trách không bảo vệ anh tốt.”

“Ai da, cũng chỉ tại An Nhược nham hiểm đã dạy cho anh một chiêu nhớ đời.”

“Chia sẻ chút đi để mọi người cùng học hỏi.”

“Chắc chắn, hôm đó An Nhược bảo tôi giả say một trận, đợi chị dâu của các cậu đến kéo tôi đi thì giãy ra ‘tránh xa tôi ra, tôi có vợ rồi’. Kết quả thì, ha ha, các cậu thấy rồi đó.”

“Đọc truyện cười trên mạng ấy mà.” Thẩm An Nhược giải thích với mọi người đang cười ồ lên.

“Anh xem, An Nhược bình thường tức giận thế thôi, thời khắc quan trọng là luôn đứng về phía anh đó.”

“Đúng thế, cô ấy còn ủng hộ chị dâu cô ấy xử tôi thảm hơn. Lần đó vì cô ấy cảm thấy tội lỗi do chuốc tôi hơi nhiều rượu, trong lòng day dứt không yên, nếu không còn lâu cô ấy mới giúp đàn ông chúng ta chống lại chị em phụ nữ.”

“Chẳng phải anh một chén là ngất nhưng ngàn chén thì không say sao, ai mà giỏi tới mức chuốc say được anh chứ.”

“Đúng mà, lâu rồi không uống nhiều. Lần ngồi với người bên cục quy hoạch đó, con bé này lại giúp người ngoài trị tôi.”

“Anh vu oan cho cô ấy rồi, hôm đó An Nhược còn uống thay anh mấy chén mà.” Tổng giám đốc Trương mở lời.

“Anh Trương, việc gì anh phải phá hoại hình tượng của tôi thế.

Đó cũng là một tình huống ngoài dự kiến. Cục quy hoạch là bộ phận thuộc quyền quản lý của Giang Hạo Dương, lần đó vừa đúng lúc anh cũng có mặt. Mặc dù không còn quan hệ gì với Trình Thiệu Thần nhưng bị người khác nhắc đến chuyện này, cô vẫn thấy ngại. Ngắc đầu lên, quả nhiên anh cũng đang nhìn cô, không biết đã nhìn bao lâu rồi, ánh mắt hai người giao nhau trong chốc lát, rồi lại tiếp tục né tránh.

“Đến lượt ai uống nhỉ? Tiếp tục thôi.” Có người đề nghị.

Vừa hay tới lượt Thẩm An Nhược, cô cầm một ly rượu vang gần đấy, không nói nhiều lời, một hơi cạn sạch.

“Cô uống không đầu không cuối, chẳng nói lý do thì uống cũng như không.” Phó tổng Lý vẫn không muốn buông tha cô dễ dàng.

“Uống rượu đầu tiên phải thật lòng, hình thức chỉ là thứ hai. Điều này không phải anh đã từng dạy tôi sao?” Thẩm An Nhược mời lại anh, tự mình rót một ly đầy, cũng hướng về phía Trình Thiệu Thần: “Mời chủ tịch Trình, tôi cạn trước, anh cứ tự nhiên.” Đây mới là nhân vật chính của ngày hôm nay.

Cả buổi tối không ai dám mời rượu Trình Thiệu Thần, anh cũng uống không nhiều. Giờ phút mọi người chờ đợi cuối cùng cũng đến, tất cả tròn mắt chuẩn bị xem kịch hay.

“Con gái không nên uống nhiều rượu, chỉ cần một chút là được rồi.” Trình Thiệu Thần nói xong, nhìn ly rượu của mình, uống một hơi hết sạch.

Thực ra anh đã từng nhấn mạnh điều này, nữ giới có thể không cần uống, nhưng chủ trương của Hoa Áo là trên bàn rượu nam nữ như nhau, nên lòng tốt của anh không được ủng hộ hoàn toàn nhưng dưới sự nhắc nhở của anh, quản lý Thôi và quản lý Tôn cũng không uống nhiều. Thẩm An Nhược thấy anh uống trước, nhìn ly rượu của mình, thoáng thấy anh đang nhìn mình, lại không biết nên làm thế nào, uống hết là không nể mặt anh, mà chỉ uống một chút thì cũng không hay. Ánh mắt mọi người đều đang đổ dồn về phía cô.

“Uống một nửa đi, có thành ý là được rồi.” Tổng giám đốc Trương quyết định thay cô.

Những người khác đều mang vẻ mặt thất vọng, khó khăn lắm mới xem được trò hay, vậy mà cứ thế lặng lẽ kết thúc.

**** Tôi là đường phân cách giải Oscar vai nam phụ xuất sắc nhất ****

Bữa tiệc cũng đến hồi tan cuộc. Thẩm An Nhược đứng trong sân, thấy trang hôm nay vừa to vừa tròn.

Được Trình Thiệu Thần yêu cầu, nhà hàng gọi xe đưa những người uống rượu về. Bọn họ đưa từng con ma men lên xe, tổng giám đốc Trương cũng tiện đường đưa hai người về, Trình Thiệu Thần luôn lịch sự ở lại cùng họ không về trước. Cuối cùng chỉ còn lại Thẩm An Nhược và quản lý Chu của phòng nhân sự.

Lúc Trình Thiệu Thần đưa xe của mình tới, anh dịu dàng hỏi: “Tôi đi hướng Đông, có ai cùng đường không?”

Quản lý Chu xưa nay trầm tĩnh ít lời, cả tối không nói câu nào, cuối cùng cũng chịu nói một câu chẳng đúng với những lời nhận xét chút nào: “Tôi và trợ lý Thẩm đều tiện đường, cảm ơn anh.” Hơn nữa còn chủ động mở cửa xe ngồi vào ghế phụ lái.

Tài xế vẫn là Tiểu Trần, thấy Thẩm An Nhược thì vô cùng vui vẻ, nhưng vì còn người ngoài, ngay lập tức thu lại những lời định nói, chỉ cười với cô. Đường không xa lắm mà Tiểu Trần lái rất chậm, không ai nói câu nào. Thẩm An Nhược cảm thấy giờ phút này còn phiền não gấp đôi so với quãng đường lúc đến hay trong bữa tiệc, hạ cửa sổ xuống thật thấp, tỳ tay lên, chống cằm.

“Hạ tay xuống đi, dễ như vậy rất nguy hiểm.” Trình Thiệu Thần nói.

Tình huống này giống như trước đây, từ khi nào nhỉ? Thẩm An Nhược cảm thấy đầu lại bắt đầu hơi đau đầu, nhưng lúc này cô chẳng quan tâm. Lúc mọi người tạm biệt nhau hơn mười phút trước, đám người đó bình thường đều anh nhường tôi, tôi lại nhường anh, khi ấy đều tranh nhau về trước, cuối cùng vớt cô và quản lý Chu ở lại. Mà quản lý Chu ‘trung hậu’, cô còn nhớ rõ hôm nay anh có lái xe tới.

Vở kịch này đúng là ngoài ý muốn, cô vốn cứ tưởng tiệc tối đã kết thúc, cô cũng nên cảm ơn rồi rút lui, nhưng sắp tới ngưỡng cửa của thắng lợi lại bị bạn bè thông đồng bán đứng. Chưa đến phút cuối quả nhiên không nên sớm đắc ý.

Thẩm An Nhược không thêm quan tâm đến lời cảnh cáo của Trình Thiệu Thần, tiếp tục giữ nguyên tư thế, anh bèn nghiêng người kéo tay cô xuống. Cô định vùng ra nhưng nhìn ghế trước lại đành kìm lại. Cô gầy, mặc áo cộc tay, anh dùng một tay cũng có thể kéo bàn tay của cô lại, nhưng lại buông ra rất nhanh.

Quản lý Chu sau khi nói địa chỉ liền tựa vào ghế nhắm mắt ngủ, cho đến lúc xuống xe vẫn còn chưa tỉnh, vậy mà vẫn nhớ quay lại vẫy tay với Thẩm An Nhược: “Trợ lý Thẩm, tôi đi trước đây, uống nhiều rồi, không tiễn nhé. Xin lỗi chủ tịch Trình, tôi không uống được rượu, khiến ngài chê cười rồi.”

“Đâu dám.” Trình Thiệu Thần khách khí đáp lời.

Mọi người diễn kịch quá cao siêu, Thẩm An Nhược chỉ biết âm thầm nghiền răng.

**** Tôi là đường phân cách bờ vực sụp đổ ****

Tiểu Trần hỏi: “Anh Thiệu Thần, đi đâu đây?” Liếc nhìn sắc mặt của Thẩm An Nhược, lập tức mở miệng cung kính nói: “Chị An Nhược, chị muốn đi đâu?”

“Tôi về nhà.” Thẩm An Nhược giờ không thể cười nổi nữa rồi.

Tiểu Trần lại nhìn Trình Thiệu Thần, nhận được sự đồng ý mới lái xe đi.

Xe tiến vào tiểu khu, đi qua trung tâm dịch vụ, Thẩm An Nhược liền kêu dừng xe, cầm túi bước xuống, Trình Thiệu Thần cũng xuống xe đi cùng.

“Em đi mua đồ.”

“Anh đi cùng em.”

Tiểu Trần thò đầu ra nhìn, cảm thấy có gì đó không ổn, kêu: “Bên này không được phép đỗ xe, em đến bãi đỗ, anh Thiệu Thần gọi điện cho em nhé” rồi lập tức chuồn mất.

Thẩm An Nhược đang đi rất nhanh, đột ngột quay lại, Trình Thiệu Thần suýt nữa va vào cô.

“Em đi mua băng vệ sinh, anh đi theo làm gì?” Cô hùng hổ gào lên với anh.

Trình Thiệu Thần ngẩng đầu ngăm trắng, thản nhiên nói: “Em chưa tới ngày mà?”

Rõ ràng là anh muốn trêu tức cô. Thẩm An Nhược quay đầu bước tiếp, anh giữ tay cô từ phía sau, cô vùng mà không thoát được, bực tức nói: “Chủ tịch Trình, anh cũng muốn mượn chức vụ quấy rối nữ nhân viên ư?”

Trình Thiệu Thần bị cô chọc cười nhưng vẫn không chịu buông tay: “Không phải em muốn anh dọn sạch đồ của mình sao?”

“Cuối tuần vào ban ngày, em sẽ để lại chìa khóa cho anh. Lúc khác em không tiếp khách, nhất là loại đàn ông vừa bỉ ổi vừa hạ lưu.” Cô bị chọc giận nên lời nói lại càng khó nghe hơn.

Trình Thiệu Thần không nhịn được cười, cuối cùng cũng buông tay cô ra, cô quay người chạy mất, quên cả nhìn đường, suýt thì tụt chân, may mà anh nhanh tay kéo cô lại, ôm chặt vào lòng.

“Buông ra, đừng chạm vào tôi!” Thẩm An Nhược bắt đầu hét, không quan tâm trên đường có người hay không, Trình Thiệu Thần nhanh chóng cúi đầu cô vào ngực mình, khiến cô kêu không ra tiếng.

Nhưng tiếng hét vừa rồi của cô cũng thu hút sự chú ý, một giọng nói già nua vang lên từ đằng xa: “Bên đó có chuyện gì không?” Lại có tiếng nói: “Cô gái, có cần giúp gì không?”

Cô vừa nghe đã nhận ra giọng nói này là của ai, nhưng thà rằng bọn họ không nghe thấy thì hơn. Đó là cặp vợ chồng già gần bảy mươi sống cùng tầng với cô, mỗi tối họ thường cùng nhau đi bộ ba, bỗng tiếng đồng hồ, cô còn học được một bài Thái cực quyền với họ.

Cô cố thò đầu ra, bỗng nhiên bị một luồng sáng làm chói mắt, rồi lại bị Trình Thiệu Thần cúi đầu vào ngực. Ông già cầm đèn pin soi về phía họ: “Tiểu Thẩm, có phải cháu không?” Ông thật là gan dạ, nghe nói ngày trước đã từng đi lính, xem ra đúng là thế thật.

“Có phải ông Triệu không ạ? Hai cụ vẫn minh mẫn quá.” Trình Thiệu Thần hòa nhã nói.

“Là Tiểu Trình à. Lâu lắm không thấy cháu. Ra nước ngoài à?”

“Vâng, cháu ra nước ngoài ạ.”

“Hai đứa sao vậy, cãi nhau à?”

“Vâng ạ, cháu chọc tức cô ấy, cô ấy đang giận cháu ạ.”

“Đi mau đi mau, nhiều chuyện quá, phá hoại vợ chồng người ta thân mật.” Tiếng bà Triệu cũng vang lên.

Cô muốn thò đầu ra nhưng bị anh tiếp tục ấn vào, cô nghe thấy ông Triệu trước khi đi còn nói nhỏ một câu đủ cho bọn họ nghe thấy: “Thanh niên các cháu, muốn thu phục được phụ nữ thì phải lừa, nghiêm túc lừa, kiên trì lừa.”

Trình Thiệu Thần hơi cử động một chút, chắc đang gờ tay ra hiệu cho ông Triệu, cô còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cười thâm của anh.

Thẩm An Nhược quyết định cả đời này sẽ khinh bỉ anh. Anh hại cô bị đồng nghiệp cười trộm sau lưng không tính, còn khiến cô không ngẩng mặt lên được với hàng xóm.

Tiếng bước chân của vợ chồng ông Triệu xa dần, Trình Thiệu Thần vẫn chưa có ý định buông ra, cô phản ứng một chút liền bị anh ôm chặt hơn, bèn hung hăng cắn anh. Áo vest của Trình Thiệu Thần để lại trong xe, sơ mị lại rất mỏng, cô cắn lên vai anh một miếng to, càng lúc càng mạnh, không chịu nhả ra. Anh kêu lên một tiếng, thế nhưng không đẩy ra, chỉ sống chết ôm chặt lấy cô.

Thẩm An Nhược có một chiếc răng nanh nhỏ, cô đem toàn bộ sức lực tập trung vào chiếc răng đó, kết quả là răng cô đã đau mà anh vẫn không lên tiếng. Thẩm An Nhược thấy mệt, cuối cùng cũng nhả ra, vai anh ướt một mảng. Trong lòng hoảng hốt, tưởng mình cắn anh bị thương, sau đó mới phát hiện thì ra là nước mắt của mình, không biết đã lặn tự lúc nào.

Phát hiện này càng làm cô đau đầu, thể diện của mình cũng như áo lót, hoàn toàn đã bị anh gỡ bỏ. Cô vẫn bị anh ôm chặt, sắp không thở nổi. Cô không thử giãy giụa nữa, cứ thế tựa đầu vào vai anh khóc thút thít, vừa khóc vừa véo vào cánh tay và lưng anh, véo thật đau, nhưng anh không hề trốn tránh.

Thẩm An Nhược cũng không biết mình khóc bao lâu, chỉ nhớ sau đó Trình Thiệu Thần cúi đầu hôn lên tóc mai và gò má cô, vừa vỗ nhẹ lưng cô, vừa khẽ thì thầm tai cô dịu dàng gọi: “An Nhược, An Nhược.”

Lần đầu tiên anh gọi tên cô như thế. Vì vậy Thẩm An Nhược trong vòng tay anh đột nhiên mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào.

**** *

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ: Không công khai

Định luật ‘ba cỏ’:

Thỏ không ăn cỏ gần hang, ngựa tốt không nhai lại cỏ, chân trời góc bể chỗ nào chẳng có cỏ thơm.

Mấy con thỏ với ngựa tốt kia đều không bằng người, đương nhiên cũng không thể là người tốt.

**** Tôi là đường phân cách đã được lợi còn khoe mẽ ***

Thẩm An Nhược nằm bẹp trên giường, ôm gối vùi mặt mình vào trong, lòng nhủ thầm “Tôi là lợn” lần thứ một trăm lẻ một.

Tư thế này khiến cô hơi ngạt thở, nhưng có lẽ đã khóc sưng mắt rồi, lớp trang điểm trôi đi, chắc giờ trông mặt cô khủng khiếp đến nỗi không thể nhìn nổi mặt ai, vì thế có chết cô cũng không chịu xoay người. Ban nãy cô khóc hụt cả hơi, giờ đau đầu kinh khủng, bình thường cô rất ít khi khóc, lớn như thế này rồi mà chỉ khóc vài lần, thế mà hơn một nửa số lần đó đều bị anh trông thấy, khiến Thẩm An Nhược càng đau đầu hơn.

Sao cuối cùng lại như vậy được nhỉ? Rõ ràng cô đã chiếm được thể thượng phong, vừa khóc vừa đá vừa cắn, Trình Thiệu Thần hình như cũng chẳng thêm động tay hay dùng sức, cuối cùng vẫn thành công. Tóm lại là cô vô trí vô dũng, càng chẳng có khí phách gì cả.

Trong phòng quá yên tĩnh, chỉ có tiếng thở cũng tiếng tim đập, Trình Thiệu Thần dùng ngón tay chạm vào tóc cô, cẩn thận vuốt xuống, vén hết ra phía sau tai, chậm rãi lướt qua gáy đến bờ vai trần, sống lưng, vòng eo... đến nơi nhiều thịt hơn một chút còn khê nhéo vài cái. Anh chạm vào cô từ đầu đến chân, lại xuôi theo đường cũ trở về, cô có cảm giác anh giống như tên thợ săn đang kiểm tra con mồi lúc đi săn về.

Lúc này đây, tay anh chắc cũng không thấy dễ chịu, vì cả người cô đầy mồ hôi, khóc lóc đã khiến cô hao hết sức lực, lại thêm trần lăn lộn vừa nãy, bây giờ cả người ướt sũng, giống như người chế đuối được vớt lên vậy. Hơn nữa trên người cô không có nhiều chỗ có thịt cho anh vờn vò, hầu như anh chỉ có thể kiểm tra xem có thiếu khúc xương nào hay không thôi.

Nhưng cô cũng không thấy dễ chịu, hình như nhiệt độ bắt đầu nóng lên, mà bàn tay anh như có lửa, chạm vào người cô nóng hổi. Đôi lúc có gió lùa vào, cô lại cảm thấy lạnh.

Thẩm An Nhược ngúng nguẩy nằm đó giả chết, Trình Thiệu Thần đột nhiên gãi vào lòng bàn chân cô, làm cô co rúm cả người, suýt nữa bật dậy. Anh đưa hai cánh tay đỡ vào nách cô, muốn lật người cô lại, Thẩm

An Nhựt ôm chặt lấy gối, liều chết khôn theo. Anh thử hồi lâu cũng không xoay chuyển được gì, cuối cùng đành từ bỏ, cúi người bên tai cô khẽ nói: “Em sắp đè lệch mũi rồi đấy.”

“Biến đi.” Giọng Thẩm An Nhựt từ trong lồng ngực vọng ra.

Anh buông tay, nằm kề sát cô, Thẩm An Nhựt vẫn giữ tê thế hướng ra ngoài, khẽ dịch người mấy cái, cách anh một khoảng.

Cô sắp ngạt thở thật rồi, đáng nằm này còn làm ngực và lưng cô đau nhức vô cùng, cô nghiêng người, quay lưng lại với Trình Thiệu Thần, bỏ gối ra hít thật sâu.

Bàn tay anh lại tiến tới, một tay giữ eo cô, tay kia chạm vào khoeo mắt, nơi ấy vẫn còn vương mấy giọt lệ, lúc sau trượt xuống, xoa nhẹ phần ngực mềm mại của cô. Thẩm An Nhựt lấy cùi chỏ huých ra sau, bụng nghĩ thầm, chộc cho anh bị nội thương là tốt nhất, nhưng lại bị anh nhẹ nhàng giữ chặt lấy cánh tay. Cô đá tiếp một cước ra sau, lần này anh không tránh, chấp nhận chịu một đòn của cô nhưng Thẩm An Nhựt đá quá mạnh đến nỗi quật cả ngón chân mình, cô đau quá kêu thành tiếng, cuối cùng chân cũng rơi nốt vào vòng kiểm soát của anh.

“Em có muốn uống nước không? Đi tắm đi.” Anh vừa xoa bóp ngón chân bị đau cho cô, vừa dịu dàng hỏi.

Câu trả lời của Thẩm An Nhựt là lấy gối che đầu.

Anh không biết phải làm sao, cuối cùng thở dài, buông cô ra. Cô có thể cảm thấy hình như anh đã xuống giường, có tiếng thay quần áo loạt xoạt. Anh lại thử kéo cái gối ra lần nữa, nhưng vẫn bị phản kháng, cuối cùng đành chịu thua, đắp lại chăn cho cô, cốc nhẹ vào đầu cô qua chiếc gối.

Thẩm An Nhựt tập trung nghe tiếng mở cửa và tiếng bước chân xa dần, cuối cùng quăng gối ra hít lấy hít để, lát sau xuống giường đi tắm. Trong phòng không bật đèn, ánh trăng chiếu xuyên qua tấm rèm in bóng trong phòng. Phòng tắm ngay trong phòng ngủ, cô lấy chăn bọc mình lại, lúc đi bước chân hơi nghiêng ngả, suýt nữa vấp phải tấm ga trải giường kéo dài trên mặt đất.

Người trong gương quả nhiên nhếch nhác luộm thuộm, tái nhợt như ma, đến đầu tóc cũng giống cái tổ quạ. Chẳng trách Trình Thiệu Thần từ lúc ôm cô về để lúc đồ ngon đồ ngọt để quần lấy cô đều không dám bật đèn lên.

Cô đứng dưới vòi hoa sen, thầm nghĩ không lẽ Trình Thiệu Thần bị mình chọc giận đã đi thật rồi sao. Nhưng hẳn là vẫn chưa đi, vì lúc cô vừa mới mặc kệ hình tượng của mình, khóc lóc một trận ra trò, còn thừa cơ quẹt nước mắt nước mũi lên người anh, anh mắc bệnh sạch sẽ như thế, chắc chắn sẽ tắm rửa rồi mới đi. Nghĩ đến bộ dạng anh bị cô làm cho bẩn cả người nhưng không dám giận dữ, Thẩm An Nhựt bỗng thấy thật đặc ý, cơn đau đầu chóng mặt hình như cũng đỡ dần.

Đang suy nghĩ lung tung, cửa phòng tắm đột nhiên bị kéo ra, Trình Thiệu Thần ngực trần chân không bước vào. Cô kêu lên một tiếng, thực ra lúc cửa chưa mở đã biết là anh, nhưng hành động và suy nghĩ không tài nào ăn khớp nổi. Đang muốn mở miệng kêu anh rút ra, lại liếc thấy bả vai anh bị cô làm cho thâm tím một mảng có vẻ rất nặng, vì thế hơi chột dạ, không nói gì nữa, quay người vào tường, không thêm để ý đến anh mà thản nhiên gội đầu tiếp.

Bọt xà phòng đầy đầu đầy mặt, cô không dám mở mắt, xoay người mò mẫn vùi nước, lại đụng phải người anh, cô đang muốn rút tay về anh liền kéo lại gần, cẩn thận xả bọt trên đầu cho cô. Cô không mở mắt ra được, đành mặc anh. Bầu không khí quá kì quái, ô xy lại không lưu thông nổi, mà bàn tay anh bắt đầu không đứng đắn. Thẩm An Nhựt đẩy anh ra lại bị đè vào tường. Hơi nước trong phòng bốc lên mù mịt, lúc bốn mắt nhìn nhau, tóc và mặt anh vẫn đầy nước, ánh mắt hình như cũng vô cùng mờ ảo, cô nhìn thấy mình trong mắt anh.

Từng tế bào trong cơ thể Thẩm An Nhựt đều đang cảnh giác, cảm hận trừng mắt nhìn anh, cẩn thận đề phòng hành động tiếp theo của anh. Nếu như anh muốn ép cô ở nơi này, chắc chắn cô sẽ phản kháng đến cùng, còn ghét anh cả đời này nữa. Cuối cùng anh lại không làm gì, chỉ dùng hai cánh tay giam cô trong lòng mình, khẽ giọng nói: “Chúng ta...”

“Câm miệng, em ghét nghe giọng của anh.” Cô đá anh một cái, chẳng có chút sức lực nào, nhưng thừa cơ cúi người lách ra khỏi tay anh, chui ra ngoài.

Không khí ngoài phòng tắm dễ chịu hơn hẳn, hơi thở của cô cuối cùng cũng trở lại bình thường, cứ để người ướt sũng vào phòng thay đồ lục tung đồ ngủ và đồ lót trước đây anh bỏ lại, vứt hết vào máy khử độc, lại chạy đi kiếm bàn chải đánh răng mới. Cô đang tính lên đặt hết bên ngoài phòng tắm, đúng lúc ấy Trình Thiệu Thần lau tóc đi ra, vì thế cô vội vàng ném bộ đồ ngủ còn nóng vào đầu anh bị anh dễ dàng bắt được.

Tiếp đó, cô chạy đi kiếm túi chườm đá trong tủ lạnh để đắp mặt, không thì ngày mai không dám gặp ai mất, lúc quay lại thấy Trình Thiệu Thần nằm trên giường, hình như đã ngủ. Thẩm An Nhược bò lên giường lấy chân đạp anh: “Đây là giường của em, anh sang phòng khác mà ngủ.”

“Em đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, sao còn chưa hết giận vậy.” Trình Thiệu Thần mơ màng nói, “Thế lực tốt thật, âm ỉ bao lâu rồi còn chưa mệt. nghỉ sớm đi, mai em còn phải đi làm mà.”

Cô vốn đã hết bực mình, nhưng hai chữ ‘đi làm’ lại khiến cô nổi cơn tam bành, “Ai thêm đi làm ở công ty của anh chứ? Ngày mai em sẽ thôi việc!”

“Ừ, em thôi việc đi, anh nuôi em.” Giọng Trình Thiệu Thần hơi mơ màng.

“Anh đi chết đi. Em thà đi làm gái bar chứ không cần anh nuôi.”

“Cũng được, anh sẽ đi ủng hộ em mỗi ngày.”

Cô sắp bị anh chọc tức mà chết mất, ra sức đẩy anh: “Đáng ghét, đi đi, anh ra phòng đọc sách ngủ đi.”

“Em đừng ồn ào nữa. Em mà còn đẩy anh thì tự chịu hậu quả đấy.” Giọng anh hơi khàn đi.

Mặc dù vẫn còn tức nhưng phụ nữ thông minh phải thấy cái hại trước mắt, Thẩm An Nhược lập tức ngoan ngoãn nằm im, cách anh khoảng nửa mét, còn cầm một chiếc gối ngăn giữa hai người: “Anh mà dám đụng vào em, em sẽ tố cáo anh... xâm nhập tư gia trái phép.” Cô vội kìm lại những lời suýt buột miệng nói ra.

Trình Thiệu Thần nằm đó, nghiêng đầu nhìn cô một lúc, dáng vẻ uể oải lười biếng, nhưng trong mắt lại như đang tính toán điều gì đó. Anh chỉ mỉm cười, nhắm mắt lại, không quấy rối cô nữa, có lẽ cũng đã mệt, chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng thở đều đều của anh.

Nhưng Thẩm An Nhược lại không ngủ nổi, cứ nửa mơ nửa tỉnh, khi khóc và uống rượu xong cô đều mất ngủ, huống hồ hôm nay cả hai thứ còn đến cùng một lúc, đầu bắt đầu đau, đành ngồi dậy bật đèn đi tìm thuốc uống.

Ánh đèn rất dịu, cô nghiêng đầu nhìn, Trình Thiệu Thần gối đầu lên cánh tay, ngủ rất say. Lúc ngủ trông anh rất hiền lành, đôi mi dài cụp xuống, khoe miệng khẽ nhếch lên, anh ngủ cũng rất ngoan, chưa từng phát ra âm thanh kỳ quái gì, nhưng hôm nay anh nằm sắp không giống bình thường, khuôn mặt vô cùng đáng yêu.

Lúc cô xuống giường còn đắp chăn cho anh, khi ngủ anh thích cởi trần, lại thích đắp chăn ra, trên lưng anh có vài dấu vết rất rõ ràng, có vết thì do cô cắn véo lúc khóc, còn có vết khi hai người quấn quýt cô lấy móng tay cào. Cô không hề nhẹ tay, nhưng anh cũng chẳng kêu lấy một tiếng. Thẩm An Nhược đột nhiên nghi ngờ anh nằm sắp mà ngủ là vì những vết thương kia đang bắt đầu đau, vì thế lúc cô tìm thuốc đau đầu, chẳng hiểu vì sao lại tìm luôn thuốc mỡ bôi ngoài da.

Cô quan sát hồi lâu, khi chắc chắn rằng anh đã ngủ say mới nửa quỳ trên giường, cẩn thận bôi thuốc mỡ mát lạnh lên những vết thương kia, vừa thoa vừa tự khinh bỉ mình, còn mắng cả anh: “Mình sợ ngày mai anh ấy kiện mình tội cố ý gây thương tích thôi, cho nên bây giờ phải xóa chứng cứ.” Thẩm An Nhược tự nhủ.

Trình Thiệu Thần đột nhiên động dậy, cô giật mình sợ hãi đến lạnh toát cả sống lưng, thì ra anh chỉ trở mình thay đổi tư thế nằm, liếm môi, hình như đang mơ một giấc mơ đẹp chứ chưa tỉnh.

Thẩm An Nhược nín thở nhìn anh rất lâu, mãi về sau mới nhận ra mình bị dọa đến nỗi quên cả hít thở. cô hít sâu vài cái, nhét hộp thuốc mỡ xuống dưới nệm giường, lại nằm xuống giường, mãi lúc lâu sau vẫn chưa buồn ngủ, trong đầu vẫn ngổn ngang suy nghĩ. Hay là đi uống thêm hai viên thuốc ngủ nữa, sau đó cô phất

hiện hóa ra quên chưa tắt đèn đầu giường, tắt cả chỉ tại vừa nãy anh dọa cô, vì thế lại cẩn thận len lén ngồi dậy.

Bên cạnh một cánh tay đột nhiên vươn qua sát người cô, Trình Thiệu Thần ghé sát đầu lại. Dáng vẻ anh hơi mơ màng, chắc là bị cô đánh thức, dịu đôi mắt còn đang ngái ngủ, nói: “Chúng ta bắt đầu lại đi.”

Thẩm An Nhược tóm lấy cái tay đang đặt lên bụng cô quăng sang một bên, đẩy đầu anh ra khỏi đùi mình, tắt đèn đầu giường: “Đừng nói mơ nữa, mau ngủ đi.”

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Hôm sau trợ lý Thẩm An Nhược xuất hiện ở nơi làm việc trước mười lăm phút như thường lệ, trang điểm khéo léo, ăn mặc chỉnh chu, lịch sự chào hỏi nhân viên vệ sinh đang quét dọn, mỉm cười, ánh mắt bọn họ nhìn cô vẫn thản nhiên như trước.

Quản lý Chu khi gọi điện cho cô báo cáo hoặc bàn bạc công việc, hay gặp lúc ăn trưa cũng nói cười như thường.

Dường như đêm qua chỉ là một vở kịch mọi người diễn cùng nhau, kịch đã hạ màn rồi, diễn viên cũng phải thoát vai, trở lại cuộc sống bình thường.

Chỉ có Tôn Ái Lệ, Thẩm An Nhược thấy hơi áy náy với chị, suy cho cùng chị là người thân thiết với mình nhất, trước đây qua lại với Trình Thiệu Thần, cũng từng nhắc đến chuyện với anh. Dù cô không cố tình lừa dối trêu đùa, nhưng vẫn giấu sự thật, nếu quản lý Tôn trách cô, cô cũng khó thoát tội. Nhưng lúc ăn cơm xong gặp ở thang máy, quản lý Tôn không đợi cô mở miệng đã túm lấy vai cô véo nhẹ: “Mọi người không có ác ý, thích em nên mới trêu mà thôi. Đừng giận nhé.”, khiến cô không nói nổi thành lời.

Buổi chiều, văn phòng gửi bảng điều chỉnh cuộc họp và lịch làm việc của lãnh đạo đến, xem xét một lúc, quả nhiên chủ tịch mới mỗi tháng chỉ cần xuất hiện cố định hai lần ở Hoa Áo, trong đó có một buổi cô trốn không được.

Trên thực tế, sau đó nếu Trình Thiệu Thần có việc công phải đến Hoa Áo đều sẽ gọi điện trước cho cô: “Hôm nay anh có việc đến Hoa Áo.” Tiếp đó thông báo cho cô khoảng thời gian đến và có thể ở đó bao lâu, khiến cô không nhận được mà bắt đầu suy đoán lung tung, chủ tịch đại nhân rốt cuộc là muốn cô nhanh chóng trốn đi, hay là muốn cô ăn mặc xinh đẹp nhiệt tình ra cửa tiếp đón.

Nhưng ngoài lúc làm việc ra anh chẳng bao giờ có nổi chút lịch thiệp như vậy, toàn không mời mà tới, tự do ra vào nhà cô, mặc dù trước đây nó cũng từng là nhà của anh. Thẩm An Nhược nhớ rõ rằng mình chưa hề đồng ý với anh bất kỳ điều kiện nào, nhưng anh vẫn cứ tự động mò tới trước mặt cô.

Đều là tại cô cả. Sáng sớm hôm đó lúc Thẩm An Nhược dậy, anh vẫn đang ngủ rất say, cô cố tình muốn làm anh muộn giờ nên không gọi anh, nhưng vẫn cẩn thận tìm cho anh sơ mi và âu phục, còn là lượt cẩn thận. Vì nếu để anh ra khỏi nhà cô trong bộ dạng áo quần nhàu nát xộc xệch thì người mất thể diện, không ai khác lại là cô.

Liên mấy ngày sau anh luôn viện đủ cớ xuất hiện trước mặt cô mỗi tối, ngày đầu tiên là trả lại chìa khóa, vì lúc ra khỏi nhà tiện tay cầm luôn chìa khóa dự phòng, sau đó lại vì muốn lấy đồ, có lúc lại là lý do vô cùng kỳ quặc không tiện từ chối. Thẩm An Nhược luôn lạnh lùng xa cách với anh, hoặc cố tình phá rồi, ra sức vắt óc tính kế để tống cổ anh đi, nhưng số lần thành công không nhiều, ngược lại còn thường xuyên bị anh lừa lên giường.

**** Tôi là đường phân cách giới hạn trẻ con ****

Bọn họ vừa kết thúc trận chiến không cân sức, Trình Thiệu Thần vẫn phủ phục lên người Thẩm An Nhược, mặt vui vào ngực cô, rất lâu chẳng thêm động đậy.

Anh làm cô thở vô cùng khó khăn. Thẩm An Nhược không đẩy anh ra nổi, bèn giật giật tóc anh: “Trình Thiệu Thần, anh hao tâm khổ tứ nghĩ kế tới mềm cả người, cũng chỉ vì muốn lừa một đứa con gái chẳng xinh đẹp, cũng chẳng có da có thịt như em lên giường thôi ư, anh không cảm thấy mất mặt sao?”

Trình Thiệu Thần vẫn nằm im. Cô tưởng anh đã ngủ, thử đẩy anh ra, ai dè anh bỗng ngẩng đầu lên, giữ lấy cằm của cô. Trong mắt anh bùng lên một ngọn lửa nhỏ, hai bên tóc mai vẫn còn hơi ướt. Thẩm An Nhược tưởng anh sắp nổi giận tới nơi, sau đó sẽ giống như những nhân vật nam chính trong tiểu thuyết bậc tước

ngồi dậy bỏ đi, ai dè giọng anh vẫn bình tĩnh lạ thường: “Thẩm An Nhược, anh phải dạy em một bài học, bình thường em chọc phá, ra sức làm khó anh thế nào cũng được, nhưng đừng bao giờ lôi ra trong trường hợp này.”

Giọng nói của anh lạnh lùng, nhưng hành động tiếp theo lại không hề lạnh lùng chút nào, cuối cùng người phải trả giá lại là cô, báo hại cô ngủ một mạch từ rạng sáng tới giữa trưa mới bò dậy nổi, may mà ngày hôm sau là cuối tuần. Thật là một bài học khó quên.

Đúng tối đó, cô lại ‘đến ngày’ sớm hơn thường lệ, nhất định là do anh ‘hành hạ’ cả cơ thể lẫn tinh thần cô đây mà.

Lần này bụng cô đau dữ dội, cả tối nằm trên giường đổ mồ hôi lạnh, uống thuốc, ôm túi chườm nóng đều không ăn thua. Lúc khó chịu nhất, còn dùng gối kìm tiếng kêu, cô không hề khóc, chỉ ứa một chút nước mắt. Trình Thiếu Thần cứ tới gần cô trong vòng nửa mét là lại bị cô hét đuổi đi.

Trình Thiếu Thần bất đắc dĩ, cầm laptop ngồi xa cô đúng nửa mét, cứ chốc chốc lại quay sang nhìn cô.

“Anh đưa em đi bệnh viện nhé?” Anh lau mồ hôi trên trán cô, mặt mày lo lắng.

“Đồ thần kinh, loại bệnh này ai mà dám đến bệnh viện chứ?”

“Em mỗi lần đến kì đều thế này à? Sao trước giờ anh không biết.”

Tất nhiên là anh không biết. Trước khi kết hôn, mỗi lần đến thời gian này cô đều từ chối gặp anh. Sau khi kết hôn, thời gian bọn họ sống chung không nhiều lắm, lúc thấy không thoải mái cô luôn ngủ một mình, đi nằm từ sớm, anh cũng không làm phiền.

Một lát sau cơn đau cũng giảm bớt, vì thế mới có tâm trạng tìm anh chọc phá. Liếc qua màn hình máy tính, cứ tưởng anh lên mạng, không ngờ anh đang chơi điện tử, lại còn là mấy trò trẻ con cài sẵn trong máy.

“Trình Thiếu Thần, anh sắp bị hội đồng quản trị của An Khải cho rơi đài à? Sao rảnh vậy?”

“Em cũng làm quản lý, sao không hiểu rằng, ông chủ càng giỏi thì càng rảnh rỗi nhỉ?” Trình Thiếu Thần vẫn không ngẩng đầu lên.

“Mấy ngày này em không tiện, anh đừng qua đây.”

Lần này anh ngẩng đầu lên thật: “Thẩm An Nhược, em không nhớ gì à? Em mà nói lần nữa là anh trở mặt thật đấy.”

“Anh trở mặt được càng tốt, trả lại sự bình yên cho em.”

Anh gấp máy tính đứng lên đi về phía cô, Thẩm An Nhược lập tức kéo chăn trùm kín đầu. Anh sẽ không ‘bạo hành’ cô vào thời gian này chứ, thế thì quá mất nhân tính rồi. Phản ứng của người này không giống người thường chút nào, anh ta nên mở cửa biển đi mới đúng chứ.

Trình Thiếu Thần kéo chăn của cô ra, luồn bàn tay vào trong áo, ngồi bên giường dịu dàng xoa bụng cho cô. Tay anh rất ấm, lực lại vừa phải, thực ra còn hữu hiệu hơn cả túi chườm nóng.

Bầu không khí lúc này làm cô thấy ngượng ngùng và lúng túng, Thẩm An Nhược nhắm mắt, nhẹ nhàng bắt lấy tay anh, ngăn không cho anh chạm vào những nơi không nên chạm, chợt nghe thấy giọng của anh: “Anh sẽ không trở mặt, anh sẽ không mắc bẫy em đâu, cho em tức chết.”

**** Tôi là đường phân cách ác nữ soi mói ****

Ngày cuối tuần thứ hai Trình Thiếu Thần đưa cô ra ngoài, lái xe tới một căn biệt thự.

Căn biệt thự rất cổ, trên bờ tường bằng đá phủ đầy những bông tường vi vàng, đã có người ở cổng đợi bọn họ. Vào bên trong, sân vườn đủ các loại hoa lá cây cỏ đan xen nhìn thật thích mắt, hoa diên vĩ đang độ nở rộ. Trong phòng rất sạch sẽ, không có quá nhiều đồ đạc, nhưng hình như vẫn còn dấu vết đã từng có người lưu lại đây.

“Gì thế? Anh lại muốn mua nhà à?” Thẩm An Nhược hỏi.

“Em thích chỗ này không?”

“Em khinh bỉ tất cả ông chủ giàu có ở khu này.” Đây là khu đất đắt nhất thành phố, nằm trong khu trung tâm, gần sông dựa núi, thế này là còn cố tình ra vẻ khiêm tốn giản dị lắm rồi.

“Anh đã mua rồi, còn để em đứng tên nữa.”

Sao, giờ lại còn dùng tiền để mua chuộc cô nữa, càng ngày càng táo tợn. Thẩm An Nhược lườm anh: “Anh đã hỏi ý kiến em chưa? Anh lục giấy tờ của em từ khi nào vậy? Anh xâm phạm quyền của em.”

Trình Thiệu Thần cười: “Ngày trước em bảo sống ở biệt thự không an toàn, anh còn tưởng em thật sự không thích.”

“Em vốn dĩ không thích.”

“Hồi nhỏ em làm văn, không phải nói mai sau muốn ở trong một ngôi nhà có tường quây quanh bằng đá, có cả vườn hoa nữa à.”

Chắc là cô lại bị bố mẹ kính yêu bán đứng rồi, cô biết họ vẫn còn giữ rất nhiều đồ ngày bé của mình, vở bài tập, bài kiểm tra, giấy khen, thỉnh thoảng cô cũng xem lại, nhưng vẫn không hiểu anh xem được từ lúc nào.

“Chẳng lẽ đi lấy ước mơ hồi bé ra làm tiêu chuẩn? Hồi đó em chỉ muốn đối phó với giáo viên nên viết cho đủ chữ thôi.” Thẩm An Nhược ngồi lên lan can ban công tầng hai, Trình Thiệu Thần vẫn luôn giữ cánh tay cô, sợ cô ngã, “Hồi bé em còn muốn được giải oscar, sau đó đến mấy tiểu quốc Ả Rập làm vương phi. Anh nghĩ có thể không?” Cô thờ ơ nói.

“Năm ngoái, người đạt giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đã hơn bảy mươi rồi, nếu em thật sự muốn, ngày tháng còn dài để em phấn đấu vì bức tượng đồng Oscar đó. Còn điều thứ hai, đàn ông bên đó có thể lấy bốn vợ, em chịu nổi không?” Trình Thiệu Thần chậm rãi nói, cuối cùng cũng kéo cô xuống khỏi lan can.

“Là em được gả chứ có phải anh đâu, anh quan tâm vợ vẫn làm gì.”

Thì ra Trình Thiệu Thần đã sống ở đây một thời gian, vẫn muốn dụ cô tới sống cùng, Thẩm An Nhược đương nhiên không đồng ý. Thật ra anh cũng không quá kiên nhẫn với cô, trừ thời gian đầu còn ra sức quấy nhiễu, sau đó anh giao ước với cô hai điều, cô theo thói quen từ chối một điều, anh cũng thừa biết tính khí của cô, nhưng cứ đến cuối tuần lại cố gắng lừa cô tới đây.

Vị quản gia già lúc nào cũng đứng thẳng, vẻ mặt nghiêm nghị, nói năng từ tốn, thế nhưng Trình Thiệu Thần đối xử rất khách sáo với ông, Thẩm An Nhược từ chối ra ngoài ăn cơm cùng anh, cũng không muốn nấu cơm, vì thế anh chỉ có cách mời đầu bếp đến nấu.

“Nếu anh thích thế luôn, sao không gọi quản gia Anh, đầu bếp Pháp tới.” Thẩm An Nhược chế giễu anh.

“Chú Nhậm ngày trước là bộ đội đặc chủng, hồi anh còn bé, chú đã dạy anh rất nhiều điều. Chú ấy không có người thân nên anh mời chú ấy về đây giúp anh trông nom nhà cửa.”

Về sau Thẩm An Nhược còn thấy một người giống Ken Takakura, khí chất tự nhiên khiến người ta vừa kính nể vừa sợ hãi, nhưng ông lại mỉm cười, đầy yêu thương với cô mặc dù vẻ mặt không có gì thay đổi.

“Di Trần cũng không có người thân, sao anh không để di ấy qua đây, nhận tiện chăm sóc anh luôn?”

“Di Trần không muốn xa quê, thà một mình trông cả căn nhà đó còn hơn.” Bọn họ nói chuyện tới tận khuya, chờ hoa quỳnh nở, chú Nhậm nói đêm nay hoa sẽ nở. Tâm trạng Thẩm An Nhược rất tốt, nhưng Trình Thiệu Thần ngáp liên tục, “Thật ra di Trần có muốn qua anh cũng không dám để di ấy qua đây.”

Mấy nụ quỳnh đã bắt đầu nở được một nửa, Thẩm An Nhược nhìn không rời mắt, mặc kệ Trình Thiệu Thần, cô biết anh chẳng nói được điều gì hay ho.

“Di Trần vẫn luôn lấy em làm tiêu chuẩn con gái hiền dịu thực nữ, nếu để di ấy nhìn thấy vẻ mặt hung ác của em bây giờ, chắc di ấy sẽ bị sụp đổ hình tượng mất.”

“Đây được coi là vẻ mặt hung ác sao? Bộ dạng nguy hiểm nhất của em anh còn chưa thấy đâu.” Thẩm An Nhược ném cái gối tựa về phía anh, “Vậy anh định khi nào phá bỏ hình tượng của em?”

“Sao anh phải làm thế? Đáng vẻ ‘dạ xoa’ hoang dã của em thật sự làm anh cảm thấy rất kinh ngạc thích thú.” Trình Thiếu Thần bật cười, làm lộ ra hai lúm đồng tiền, hai vai cũng rung rung. Thẩm An Nhược cúi kính ném tiếp chiếc gối thứ hai.

Hết chương 16

17. Chương 17

Thẩm An Nhược kiên quyết làm âm lên một trận, ngoài việc làm mình xấu tính đi và khai thác được tiềm năng trở thành người đàn bà đánh đá chua ngoa, thì không thu lại được gì nhiều. Hơn nữa cô càng tỉnh táo nhận ra, bất kể động khẩu hay động thủ, cứ cho là Trình Thiếu Thần có ý nhường cô, cô cũng khó giành phần thắng, càng về sau cô càng làm âm lên, anh lại càng thấy thích thú.

Tự biết tổng kết và phê bình bản thân là một ưu điểm lớn của Thẩm An Nhược. Tới khi phát hiện ra tự hành hạ mình mà chỉ làm trò cười cho Trình Thiếu Thần, rất nhanh chóng cô thu lại móng vuốt, quay về vẻ dịu dàng lịch sự như mọi khi. Anh không trêu chọc cô cũng không gây sự, chỉ là không còn tự nhiên như trước nữa.

Ngoại trừ cuối tuần ra, thời gian còn lại cô không tới căn biệt thự kia, cũng không muốn ra ngoài dùng bữa với anh. Những lời mời của anh bị cô từ chối tới quá nửa, do vậy Trình Thiếu Thần thường về nhà, chủ yếu vì có tiệc chiêu đãi, dự xong tiệc anh sẽ đến, trước khi đến sẽ gọi điện thoại trước cho cô, cũng có lúc anh đến từ sớm, ở lại chưa được một tiếng, nhận điện thoại lại đi. Mỗi quan hệ này có chút gì đó rất vụng trộm, khiến Thẩm An Nhược cảm thấy hứng thú nên có lần cô cười nói, đây có được tính là ‘quy tắc ngầm’ đằng sau hậu trường hay không, Trình Thiếu Thần hỏi vặn lại ‘quy tắc ngầm’ là gì.

Thật chẳng nhập vai gì cả, Thẩm An Nhược đành nhả nài giải thích: ví dụ nhân viên cấp dưới như em, vì những lý do không tiện nói ra mà dành cho chủ tịch hội đồng quản trị, tức là anh, những phục vụ đặc biệt ngoài công việc.

Trình Thiếu Thần úp mặt vào gối, khẽ cười: “Theo như định nghĩa này, người chịu quy tắc ngầm nên là anh chứ? Người cung cấp dịch vụ đặc biệt lẽ nào không phải anh?”

Thẩm An Nhược lại bị anh chọc tức, lấy chân trườn lên anh tận hai phút, sau vì không thấy anh phản kháng gì mới bỏ ra, thấy Trình Thiếu Thần vừa há miệng thở dốc vừa tiếp tục cười: “Thực ra anh vẫn chịu được thêm một phút nữa.”

Cứ như vậy, tuần nào hai người cũng có hơn nửa số buổi tối ở cùng nhau. Từ lúc Thẩm An Nhược không cố tìm cách gây sự, bọn họ không nói gì nhiều, chỉ đơn giản là ở chung dưới một mái nhà, cuộc sống vừa yên bình vừa ăn ý, hết như quay trở lại những ngày trước khi kết hôn.

Tối đến, Thẩm An Nhược co người ngồi trên sofa xem những bộ phim cũ từ nửa thế kỷ trước. Trình Thiếu Thần ngồi trên sofa đơn khác, tập trung xem một quyển sách hướng dẫn sử dụng bằng tiếng nước ngoài dày cộp, cứ lật vài trang lại có một tấm hình lớn. Anh xem sách một cách hứng thú, nếu không nhìn rõ tên cuốn sách mà chỉ nhìn vẻ mặt của anh, cô còn nghĩ anh đang đọc truyện tranh.

Thật vô vị. Thẩm An Nhược nhớ trước kia anh cũng ôm quyển từ điển đọc rất chăm chú, từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy anh đọc bất kỳ một quyển tiểu thuyết nào. Trình Thiếu Thần ngẩng đầu lên thấy cô đang xem phim một hồi rồi bĩu môi: “Đúng là nhạt nhẽo, lớn rồi mà còn xem thứ này.”

Cô đang xem phim Nữ hoàng Sissi, công chúa trẻ tuổi tình cờ gặp vị hoàng đế tuần tú, phải lòng rồi mới biết đó là vị hôn phu của chị gái, lúc đó Romy Schneider cũng chỉ mười bảy tuổi, cùng độ tuổi với nhân vật trong phim, vô cùng trẻ trung, xinh đẹp.

Cô lườm anh một cái: “Anh muốn làm việc thì lên gác đi.”

“Anh không phiền gì em chứ?”

“Anh phá hỏng cảm xúc lúc xem phim của em. Trước đây là ai đã nói, đem công việc về nhà làm đúng là ngốc nhỉ?”

“Anh không làm việc, anh chỉ thấy xem bản vẽ rất thú vị, giống như hồi nhỏ xem sách thiếu nhi vậy.” Quả nhiên cách giải trí của anh đúng là khác người.

Trình Thiếu Thần đọc thêm một lúc nữa: “Anh nhớ năm đó học tiểu học, bọn anh được tham gia trại hè, Tịnh Nhã chính vì xem bộ phim này mà giả vờ sai chân, hại anh vì đưa cô ấy về nhà mà bỏ lỡ trò vui ở lớp.”

“Em cũng vì xem bộ phim này mà trốn học, nhưng lúc đó em cố tình ăn ba que kem rồi bị đau bụng, không thể tham gia lớp học hè môn mỹ thuật, nên có thể yên tâm thoải mái ở nhà xem tivi.” Cô và Tịnh Nhã đã lâu không nói chuyện, nay nghe thấy tên chị, Thẩm An Nhược cảm thấy rất thân thiết.

“Thì ra từ hồi tiểu học em đã thông minh như vậy.” Trình Thiếu Thần càng nghĩ càng thấy buồn cười, “Tình tiết ấu trĩ này có gì đáng xem thật không hiểu nổi bọn em.”

“Bộ phim này chính là ước mơ trong lòng mỗi cô gái, đàn ông con trai các anh đương nhiên không hiểu rồi.”

“Ước mơ? Trong lịch sử, thực chất hai người này...” Anh nói được một nửa, hình như thấy không ổn nên dần hạ giọng xuống, cúi đầu tiếp tục đọc bản vẽ còn thú vị hơn cả truyện tranh của mình.

“Ước mơ là ước mơ, hiện thực là hiện thực, ai lại ngốc đến mức không phân biệt được cơ chứ.” Thẩm An Nhược không để ý đến việc anh đã ngừng nói, lại cố tình bổ sung thêm.

Trong lịch sử, hai người này không phải một đôi tình nhân đáng mơ ước, mà bằng mặt nhưng không bằng lòng, đồng sàng dị mộng, mỗi người đều có người trong lòng. Cuối cùng cô gái cao quý ấy mất sớm, còn chẳng đợi được đến lúc đầu bạc răng long. Vậy mà trong phim, kết cục lại tuyệt đẹp, chứng kiến mối tình như vậy, các cô gái bây giờ chắc chắn tưởng rằng hai nhân vật sẽ mãi mãi sống hạnh phúc. Thẩm An Nhược cảm thấy có chút hoang mang, ngay cả khi thượng úy Poker lúc nào cũng gây hài xuất hiện còn chẳng khiến cô cười nổi nữa.

Kết thúc phim, hai nhân vật chính kết hôn, hôn lễ long lầy, sang trọng vô cùng, khăn voan của nữ chính dài đến nỗi phải có một em bé đi theo nâng. Nghi thức có phần máy móc, cô rất không thích đoạn này, đang lúc cô cúi đầu tìm đĩa phim khác thì nghe thấy tiếng Trình Thiếu Thần bên tai: “Chúng mình cưới lại nhé?”

Tay Thẩm An Nhược khựng lại mấy giây, cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn Trình Thiếu Thần. Về mặt anh vẫn rất bình thản, mặc dù không cười nhưng lúm đồng tiền vẫn hiện rõ, khi nhìn thấy sắc mặt của cô, lúm đồng tiền dần mở đi, thái độ cũng trở nên nghiêm túc hơn. Có lẽ bộ mặt của cô giờ chẳng dễ coi chút nào.

Đều tại cô phản ứng quá chậm, cô vốn có thể nói ngay “Anh mơ à?” hay “Anh nói gì vậy?” để lấp liếm cho qua, nhưng cô đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất. Thẩm An Nhược tự thấy mình cần nói gì đó, nếu không bầu không khí sẽ quá lạnh lẽo. Cô nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ kiểu gì cũng chỉ ra một câu nên đành cười gượng gạo: “Sao anh vẫn nghĩ không thông vậy? Chúng ta hiện giờ cứ như thế này không phải rất tốt sao?”

Trình Thiếu Thần nhìn chằm chằm vào màn hình, bộ phim đã kết thúc, chỉ còn từng hàng dài chữ chuyển động.

“Nếu chúng ta vẫn sống hòa hợp với nhau thì sao không thử tiếp tục cuộc hôn nhân?”

Thẩm An Nhược nhắm mắt lại, cô không đủ dũng cảm nhìn thẳng vào mắt anh, “Em nhớ trước khi kết hôn, mối quan hệ của chúng ta rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả bây giờ. Lẽ nào anh không sợ chúng ta sẽ diễn lại vở kịch này từ đầu? Anh có đủ dũng khí làm vậy, nhưng em nghi ngờ bản thân không tự tin tham gia. Đạo này đúng là đã già rồi, em không còn hơi sức gây chuyện nữa, chỉ bằng cứ như thế này đi.”

“Em không thấy lúc mới bắt đầu chúng ta đã rất mơ hồ sao? Đến tận giờ anh vẫn không hiểu tại sao chúng ta lại ra nông nổi này, khi ấy rõ ràng anh không hề có ý định...” Trình

Thiếu Thần nói được nửa câu, hình như bị ảnh hưởng bởi tâm trạng chán nản của cô nên cũng dừng lại.

“Năm đó, chúng ta từ lúc quen biết đến khi kết hôn đều rất mơ hồ, về sau thành ra như thế này, âu cũng là kết quả tất yếu.”

Trình Thiệu Thần bị cô chặn họng không nói được câu nào, anh chỉ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy. Thẩm An Nhược bỗng nhiên bật dậy: “Em đi làm đồ ăn khuya, anh muốn ăn gì không?” Cô quên mất là mình đang làm mình làm mảy với Trình Thiệu Thần, chỉ cần anh đến, cô sẽ không vào bếp, nếu ăn ở nhà cũng là gọi đồ về ăn.

“Gi cũng được.” Mấy phút sau, từ sau lưng cô mới vang lên giọng nói rầu rĩ của Trình Thiệu Thần.

**** Tôi là đường phân cách trở ngại trong giao tiếp ****

Đồ ăn trong tủ lạnh không nhiều, Thẩm An Nhược chỉ làm món mì nấu với cà chua và trứng đơn giản. Thực ra rất phiền phức, đặt nồi lên bếp bật lửa to rồi cho nước và ì vào, luộc mì thật kỹ, lúc gần nấu xong mới nhận ra, đây là khẩu vị ưa thích nhất của anh. Nếu đổi lại nấu ỉnh cô ăn, chỉ cần ngâm mì ăn liền là được. mì ăn liền là một trong số những món ăn Trình Thiệu Thần ghét nhất, trước kia cô không có cách nào nấu mì cho anh được. Lẽ nào trong thâm tâm cô thấy mình quá quá đáng nên muốn bồi thường? Cô cố gắng xua ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Lúc cô mang mì ra, Trình Thiệu Thần đã ngồi sẵn bên bàn ăn. Anh ăn từng miếng một rất lịch sự nhưng vẫn bị toát mồ hôi. Thẩm An Nhược từ bên kia bàn im lặng đưa giấy ăn cho anh. Khung cảnh này đã lâu không gặp, đến cô cũng thấy ngỡ ngàng.

Cô đi rửa bát, lúc lau khô tay xong, thấy Trình Thiệu Thần vẫn đang ngồi trước bàn ăn, nhìn về phía mình, không biết anh đã ngồi đó nhìn được bao lâu rồi. Thẩm An Nhược đứng ở cửa phòng bếp, cũng yên lặng không nói gì. Hai người cứ bốn mắt nhìn nhau như thế này, có gì đó rất hòa hợp nhưng thái độ vẫn lạnh nhạt, bầu không khí giờ đây vô cùng nặng nề.

Thời gian cứ chậm chạp trôi đi, cuối cùng Trình Thiệu Thần phá vỡ sự im lặng, lảng lảng nói: “Lúc ở một mình mới nhận ra, hóa ra không thể nhớ rõ lý do chia tay mà chỉ nhớ dáng vẻ đang đeo tạp dề đứng trong bếp của em, tất cả món anh ăn đều không có hương vị như em làm, còn nữa...” Dường như anh đang suy nghĩ, rõ ràng anh không quen nói kiểu này, ngừng rất lâu rồi mới lại mở lời, “Có một số thứ khi đã thành thói quen thì rất khó thay đổi. Có những lúc tỉnh dậy trong khung cảnh rất quen thuộc, bỗng dưng không phân biệt được là mơ hay là thật.”

“Không có thói quen nào là không thể thay đổi được, nếu anh thật sự muốn làm điều đó.” Thẩm An Nhược lạnh nhạt nói: “Em cũng thường xuyên nhớ dáng vẻ lúc quét dọn cầu thang của bác Vương, cuối năm ngoái bác ấy bị bệnh rồi qua đời, em buồn mất mấy ngày.”

Trình Thiệu Thần nhìn chằm chằm chân nển bằng đồng trên bàn ăn, là tạo hình những thiên thần nhỏ. “Em nói đúng, không có thói quen nào không thay đổi được, có thể chỉ là không muốn, sợ đến khi thói quen thay đổi thì chẳng còn nhớ được gì nữa.” Anh thở dài.

Thẩm An Nhược biết kiểu nói chuyện này khiến anh mệt mỏi. Kỳ lạ thật, cô lại hiểu rõ điều đó.

“Có thể là không cam tâm, không cam tâm để cuộc sống hoàn mỹ của anh có một tí vết nào. Anh luôn tỉnh táo và thông minh hơn em, vì thế lý do chúng ta chia tay anh đương nhiên rõ hơn em. Cuộc đời anh gần như chưa từng chịu thất bại, mà cuộc hôn nhân theo anh là thuận buồm xuôi gió, không cần hao phí chút sức lực nào này lại thất bại, làm anh tổn thương, khiến anh hy vọng có thể sửa chữa, để nhiều năm sau có nhớ về cũng không thấy tiếc nuối.”

Trình Thiệu Thần nhìn thẳng vào mắt cô, ánh nhìn sâu thẳm: “Em nhất định phải dùng cách này để giải thích động cơ của anh sao?”

Thẩm An Nhược mở miệng định nói nhưng thôi, cả căn phòng lại chìm trong sự yên lặng. Cô biết dù mình không trả lời anh, anh cũng sẽ không hỏi lại lần nữa, do đó dù rất khó khăn, Thẩm An Nhược cũng cố đáp lại: “Trình Thiệu Thần, anh luôn đối tốt với em, từ trước đến nay, kể cả sau này, em biết điều đó. Cũng như việc em chưa từng phản đối ở bên anh, anh cũng biết như vậy mà. Nhưng lẽ nào anh không cảm thấy, ở cùng nhau và kết hôn, thật ra là hai việc khác nhau? Đàn ông và phụ nữ đến lúc không thể không thay đổi mới phải lựa chọn chia tay hay kết hôn. Chúng ta hiện giờ không tốt sao? Việc gì phải thay đổi?”

Trình Thiệu Thần nói một cách chậm rãi, cứ như từng từ từng chữ phải đắn đo mãi mới thốt ra: “Anh nhớ có người nói, hôn nhân là thành ý và sự thừa nhận quan trọng nhất của đàn ông đối với phụ nữ.”

“Về chuyện này thì trước đây rất lâu rồi anh đã nói với em.”

Lần này Trình Thiếu Thần đúng là không còn gì để nói.

Lúc lâu sau, Thẩm An Nhược nói tiếp. Cô đứng cách xa anh hơn một mét, khoảng cách ấy khiến anh không với tay tới được, cô cũng đứng ở chỗ cao hơn anh, như thế giúp cô thấy an toàn.

“Trình Thiếu Thần, hồi nhỏ em rất thích sưu tầm búp bê gỗ nhiều màu, lúc đó em sưu tập được rất nhiều, có thể treo đầy một giá trên tường, muốn gì cũng có. Về sau em làm mất một con trong số đó, là một con mèo con. Nó không phải con đắt và đẹp nhất, cũng không phải con em thích nhất, nhưng em cứ nhớ về nó mãi, cho dù em còn rất nhiều con khác thậm chí sau đó em sưu tập thêm rất nhiều búp bê gỗ hình mèo con. Nhưng em không thể quên, lúc nào cũng thấy thiếu thiếu, bộ sưu tập của em không thể hoàn thiện, niềm vui của em cũng không trọn vẹn. Em buồn bã rất lâu, sau đó nhà em sửa nhà, lúc thu dọn phòng, em tìm lại được nó.”

Trình Thiếu Thần nhìn cô, từ lúc cô bắt đầu kể chuyện, vẻ mờ mịt trong đôi mắt anh đã trở nên sáng tỏ.

“Anh không muốn hỏi em, bây giờ những con búp bê gỗ đó ở đâu sao?”

Anh không nói gì nên Thẩm An Nhược nói tiếp: “Sau đó em không còn thích sưu tập búp bê gỗ nữa, bèn đem tất cả tặng cho cô bé hàng xóm, kể cả búp bê con mèo em tìm suốt bao năm mới thấy. Anh xem, một khi đã tìm lại được thứ tưởng như không thể để mất, thứ đó sẽ chẳng khác gì những thứ khác.”

Đêm đã về khuya, bốn bề im lặng như tờ, không gian trong thoáng chốc bỗng đông cứng lại. Thẩm An Nhược cũng thấy mệt, hình như từ trước đến giờ bọn họ chưa bao giờ nói chuyện với nhau nhiều như vậy, hai bên đều cảm thấy hối hận vì đã không rút lui sớm. Tốt nhất là đem tất cả rắc rối vướng bận thể hiện ra bên ngoài, chẳng thà cãi nhau một trận cho xong, còn hơn cố tình che giấu hết ngày này sang ngày khác.

Thẩm An Nhược nhìn vào mắt anh, không nói thêm gì. Trình Thiếu Thần cũng nhìn cô, sau đó bất ngờ cười: “Anh hiểu ý em rồi. Nhưng Thẩm An Nhược à, em vẫn tiếp tục gây khó dễ sao? Em đột nhiên tốt bụng kể chuyện cho anh nghe, anh cũng không biết phải phản ứng thế nào nữa.” Giọng điệu của anh lại trở về vẻ lạnh lùng như mọi khi.

“Em cũng không quen được với việc anh bỗng trở nên trịnh trọng.”

Vì vấn đề chưa thể tìm ra tiếng nói chung này, sau đó mấy ngày, cả hai không nói chuyện với nhau, bởi chẳng ai chịu mở lời. Bọn họ vốn khó nói chuyện, trước nay không thể bàn bạc một cách nghiêm túc. May là ngoại trừ lời nói ra, vẫn còn cách giao tiếp khác, ví dụ như cơ thể. Tứ chi quấn lấy nhau, mồ hôi đầm đìa, thở không ra hơi, mối quan hệ một tiếng trước vẫn còn đang trong thế giằng co đã phần nào được giải quyết.

Trước đây Trình Thiếu Thần trêu cô, nói trên giường là nơi cô ít tỏ ra cứng đầu khó chiều nhất. Thẩm An Nhược rất không tình nguyện mà thừa nhận, đây là cách giao tiếp ít gặp trở ngại nhất của hai người. Vì lúc ấy anh luôn tập trung và tích cực, không hề che giấu cảm xúc, còn cô lại trở nên đơn giản và thẳng thắn. Nếu Trình Thiếu Thần làm cô khó chịu hay không thoải mái, cô cũng cào cào khiến anh không dễ chịu, nhưng nếu anh nhẹ nhàng thân mật, cô cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo như một chút thỏ con.

Thực tình cuộc đối thoại hôm đó khiến Thẩm An Nhược tự thấy chột dạ, Trình Thiếu Thần thật lòng thật dạ muốn cầu hôn, cô lại cố ý để sự việc loạn lên. Vì thế mấy ngày liền cô dịu dàng nhu thuận nhưng Trình Thiếu Thần không hề cảm kích, lại còn thường xuyên làm cô tím mặt.

Đàn ông đúng là cứng chiều không được, nhượng bộ cũng không xong, hé ra chút ánh sáng là lại được dịp lấn tới. Thẩm An Nhược ngày càng phát hiện ra sự kháng cự của mình mặc dù không phân biệt phải trái nhưng vẫn luôn là sự lựa chọn đúng đắn. Đến phút chột dạ ban nãy cô cũng nhanh chóng tìm cách quên đi.

**** Tôi là đường phân cách của vết thương tích tụ trong lòng ****

Ví dụ như một tối, Trình Thiếu Thần đang hết sức chăm chú xem bản vẽ của mình, các bức vẽ được bày đầy trên chiếc ghế con trước sofa. Ở trong bếp Thẩm An Nhược dùng thìa múc từng miếng dưa hấu ép lấy nước, thò đầu ra hỏi: “Anh muốn cho đá vào nước ép dưa hấu không?”

Mãi không thấy động tĩnh gì. Cô hỏi lại lần nữa nhưng anh không đáp nên đành nói: “Vậy anh thích nước nho ép không?”, mặc dù nước nho là một thứ rất khó ép, nếu anh thích thật thì cô khổ đây. Vậy mà cũng không thấy anh nói gì.

Thẩm An Nhược tức giận tới cạnh anh, dùng thìa gõ vào đầu anh một cái: “Này!”

Lần này Trình Thiệu Thần mới trả lời: “Đừng đánh vào đầu anh.” Anh rất ghét người khác động vào đầu và tóc mình.

“Anh làm trò gì thế hả? Đồ quỷ bụng dạ hẹp hòi.”

“Người bị cự tuyệt không phải là em, đương nhiên em có thể giả bộ rộng lượng.” Trình Thiệu Thần không ngẩng đầu, tiếp tục xem bản vẽ.

Thẩm An Nhược hừ một tiếng: “Anh oan ức quá nhỉ, cứ như thể kiếp này anh chưa bị từ chối lần nào vậy.”

“Dĩ nhiên là có rồi nhưng bị một người năm lần bảy lượt từ chối mà em vẫn còn muốn anh phải vui vẻ cười nói sao?”

“Nếu anh thấy bất công thì cứ từ chối em đi.”

“Đi làm việc của em đi, đừng làm phiền anh, sao mà nhạt nhẽo thế.”

“Rốt cục anh uống nước dừa hấu hay nước nho?”

“Không uống.”

“Anh xem, anh cũng từ chối em mấy lần, em có bao giờ so đo với anh đâu. Thế nào? Thấy trong lòng dễ chịu hơn chưa?”

Trình Thiệu Thần cuối cùng cũng ngẩng đầu, liếc xéo cô: “Chẳng cảm thấy gì cả. giờ anh bị em làm ầm ĩ phát phiền thôi.”

Mẹ Thẩm An Nhược gọi điện hỏi kì nghỉ dài này cô về nhà không, sau một hồi nói chuyện phiếm bỗng hỏi: “Thiệu Thần về nước cũng lâu rồi, con vẫn thường xuyên gặp nó chứ?”

Thẩm An Nhược chột dạ mất mấy giây: “Mẹ, mẹ nhắc đến anh ấy làm gì?”

“Gần đây An Khải có mua lại một nhà hàng, đó có phải nơi con làm việc không?” Bà Lâm Chiến Vân nói xong, lại bổ sung thêm, “Sao lại trùng hợp thế chứ? Thằng bé này thật có lòng.”

“Từ lúc nào mẹ đổi sang xem bản tin tài chính vậy? Mẹ cho rằng anh ta vì con mà mua lại công ty của con sao? Mẹ không phải gà mái vàng, làm sao sinh ra được cô con gái đáng giá như vậy chứ.”

Mẹ An Nhược trách: “Con gái đâu mà trái tính trái nết, con không còn quan hệ với người ta thì sao phải can dự việc mẹ quan tâm tin tức của nó? Tốt xấu gì cũng từng là con của mẹ”, rồi lại tiếp tục, “Thiệu Thần hiểu chuyện hơn con, ở nước ngoài mà thỉnh thoảng vẫn gọi điện hỏi thăm bố mẹ, lần trước còn hỏi bố con mấy tháng nữa thì nghỉ hưu, có muốn qua đó giúp bạn nó không. Bạn nó mở xưởng đóng tàu, đang tìm người giám sát công việc. Áp lực không nhiều như công việc hiện giờ của bố, lương cũng rất hậu.”

“Công việc nhẹ nhàng mà lương cao, ở đâu có chuyện tốt thế? Bố sắp về hưu rồi, để bố ở nhà nghỉ ngơi đi mẹ, bố mẹ cũng đâu thiếu tiền. Hơn nữa còn có con mà.” Tên quỷ này, yên tâm làm sao nổi chứ.

“Bố con đâu có thuộc dạng người thích nghỉ ngơi, để ông ấy ở nhà không có việc gì làm sẽ buồn chết mất. Hơn nữa, cách chỗ con cũng gần. Đúng là một thằng bé cẩn thận, con mới là đứa chẳng biết tốt xấu gì.”

Thẩm An Nhược nhìn từ cửa sổ ra bên ngoài, Trình Thiệu Thần đang nói chuyện với chú Nhậm trong vườn hoa của biệt thự, thấy cô đang nhìn mình, anh vẫy tay: “Em xuống đây xem, chỗ hoa này nở lạ quá.”

Chết thật, dù cô rất nhanh tay bịt tai nghe lại nhưng bà Thẩm tai thính mắt tinh vẫn hỏi: “Vừa nãy là ai vậy? Giọng này hình như...”

“Đồng nghiệp. Hôm nay con trực ở công ty.” Thẩm An Nhược nhanh nhẩu đáp rồi chuyển sang chủ đề khác. May là hôm nay có gió, giọng anh vọng đến từ xa nên không được rõ ràng.

Mấy hôm sau bà Thẩm lại gọi điện bảo con gái không phải về nhà, vì bà cùng bố cô sẽ đi du lịch. Hai ông bà già từ lúc nào lại lãng mạn thế nhỉ? Thẩm An Nhược lòng đầy nghi vấn, định ninh là trò quỷ của Trình Thiệu Thần nhưng lại không tìm ra sơ hở nào cả.

Ba ngày nghỉ, Thẩm An Nhược đành ở cùng Trình Thiệu Thần. Bọn họ về quê, ruộng lúa mì vàng ươm, cánh đồng ngô xanh biếc, hàng bạch dương cùng vô số cây ngô đồng thẳng tắp như người lính đứng canh, nở đầy những bông hoa tím nhạt. Ban ngày hai người ra ngoài chơi, tối đến về ở trong thôn. Sân vườn vô cùng yên tĩnh, ngôi nhà hai tầng, thiết kế tinh xảo khéo léo, tường xây bằng đá, có hành lang uốn khúc và cửa sổ sát đất, sàn nhà bằng gỗ, trong nhà đầy đủ đồ dùng tiện nghi, khác xa tưởng tượng của cô về vùng quê. Các đồ dùng trong căn phòng cô và anh ở có vẻ đều rất mới, đến rèm cửa cũng như vừa được treo lên, tất cả giống hệt phòng tân hôn.

Thẩm An Nhược cảm thấy ngạc nhiên, lạ lẫm với mọi vật ở đây, ban ngày cô ung dung đội mũ chống nắng đứng bên bờ xem máy gặt thu hoạch lúa mì, đã xem là xem đến nửa ngày, cô còn chạy sang bên ruộng ngô giúp người ta bẻ ngô. Sau đó thấy bên ruộng lúa mì có mấy cây mọc xéo không được gặt, cứ tiếc mãi, không hiểu Trình Thiệu Thần từ đâu kiếm ra được một cái liềm đưa cho cô, anh thấy cô vụng về mãi mới cắt được một cây mà chỉ biết cười, cũng không lại giúp. Những cây lúa này được cô mang về cắm vào bình hoa, vì chỉ mặc áo và váy ngắn, cánh tay và đùi bị cạo dại làm xước, người cũng như bị cảm nắng nên ngủ luôn cả một buổi chiều.

Ngày thứ hai, anh và cô không ra ngoài đang nắng mà lái xe lên vườn hoa quả trên núi chơi, trên này mát mẻ hơn nhiều.

Đào hồng đã hết mùa, từng chùm quả màu vàng trong suốt như thủy tinh treo lủng lẳng đầy trên cành. Vườn đào to mà không có mấy người, Thẩm An Nhược vừa hái vừa đưa lên miệng cắn, vì người khác cũng làm hết như cô. Trình Thiệu Thần thấy thế liền nhăn mặt, anh lấy một chai nước khoáng, kiên quyết phải rửa sạch xong mới cho cô ăn, đúng là thích quan trọng hóa vấn đề quá mức. Cô cũng đưa lên miệng anh nhưng anh mím chặt môi, sống chết không chịu ăn. Cái người này không hái cũng không ăn, đi đi lại lại như là đang kiểm tra tình trạng sinh trưởng của cây cối, đúng là cụt hứng, làm người khác mất vui theo.

Bọn họ sang vườn táo, đa số các loại hoa quả đã được bọc kín nên trông rất xấu xí. Những cây chưa được bọc thì quả cũng nhỏ và xanh. Thẩm An Nhược ngửa đầu mở to mắt tìm kiếm mấy trái đẹp để hái mang về làm kỷ niệm, bỗng nghe thấy tiếng Trình Thiệu Thần từ sau lưng nói nhỏ: “Đừng cử động, có rắn.”

Ngay lúc đó cô cảm thấy tim ngừng đập, máu cũng đông cứng, không dám ngẩng đầu lại, căng thẳng nhắm mắt rồi run rẩy hỏi: “Ồ đâu?” Cô sợ phát khóc.

Thẩm An Nhược cảm giác Trình Thiệu Thần đang chậm chậm tiến lại, thấy yên tâm hơn nhiều. Đột nhiên anh chụp lấy vai cô, Thẩm An Nhược hét lên một tiếng, giật mình nhảy dựng lên rồi nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy cổ anh, tưởng như sắp thất chết anh.

Trình Thiệu Thần mừng ra mặt, vừa vỗ về cô vừa cười: “Đồ nhát gan, anh trêu em đấy.”

Thẩm An Nhược vừa tức vừa ngượng, chưa hoàn hồn, toàn thân mềm nhũn, vẫn ôm chặt cứng lấy tay anh, cô dùng hết sức dấn mạnh vào người anh. Trình Thiệu Thần đành ôm ngang người cô rồi bế xuống núi, trên đường gặp chủ vườn hoa quả thân thiện nhìn họ mỉm cười: “Thanh niên các cháu lãng mạn quá. Nóng thế này mà ôm nhau chặt thế, không sợ bị cảm nắng sao?”

“Cô ấy bị tẹo chân.” Trình Thiệu Thần điềm tĩnh nói.

Trên núi có vách đá dựng đứng, phải ười mấy mét, dưới chân núi có dòng nước chảy qua. Trình Thiệu Thần ôm cô đứng bên rìa không quá một mét, làm bộ như định thả cô xuống, Thẩm An Nhược khê co người lại.

“Em sợ gì? Em không sợ độ à?”

“Chẳng phải anh sợ sao? Chỉ cần anh hoa mắt chóng mặt một chút là em gặp họa ngay. Độ cao thế này chắc không chết được, chỉ khiến người ta thành sáng nhạt lá chiều đá ống bơ, còn đáng sợ hơn.”

“Vậy cho em hai sự lựa chọn. Sau khi trở về cùng anh đi đăng ký, bằng không anh thả em xuống thật đó. Mười giây thôi, mau quyết định đi.”

Thẩm An Nhược ôm chặt lấy cổ anh, cười hì hì: “Thả đi thả đi, xem hai người chúng ta có cùng rơi xuống không?”

Trình Thiếu Thần lùi lại phía sau mấy mét, anh buông lỏng tay, suýt nữa làm cô ngã. Thẩm An Nhược giữ chặt lấy áo anh mới đứng vững được, tiện chân đá anh một cái.

“Em thật không phải là một cô gái bình thường. Nghe nói với những chuyện như thế này, phải khóc lóc làm loạn lên mới đúng chứ nhỉ.”

“Em là ai nào? Em là cô gái thông minh ưu tú mà ngài Trình hai lần muốn lấy làm vợ, sao anh có thể so sánh em với những cô nàng bình thường được chứ?”

“Trình độ nịnh bợ và tự sướng của em đều không cao thế đâu, anh nghe mà thấy ghê.”

Buổi tối, vì lạ chỗ nên Thẩm An Nhược rất khó ngủ, còn Trình Thiếu Thần vẫn ngủ ngon lành.

Nhiệt độ ngoài trời không quá cao, cửa sổ mở nhưng không có gió, không khí rất oi bức.

Hai người vẫn luôn có một vài thói quen giống nhau, ví dụ như không thích điều hòa và quạt điện, chưa tới lúc nóng không thể chịu nổi thì sẽ không dùng đến. Đây cũng được coi là điểm chung hiếm có ngoài trở ngại về giao tiếp.

Cô trở mình, đụng phải Trình Thiếu Thần, cảm thấy người anh hơi ướt, chạm vào thì cả người anh toát mồ hôi, trán và cổ ướt đầm. Có lẽ ngủ cũng không ngon, Thẩm An Nhược ngồi dậy, cầm cái quạt ở bên gối quạt cho anh, bên ngoài ánh trăng sáng rõ.

“Có lúc em hết như bà ngoại anh.” Không biết Trình Thiếu Thần tỉnh từ lúc nào, lầm bầm nói.

Thẩm An Nhược thấy mình đúng là lo vớ lo vẩn, nhàm chán quá đi, cô buông quạt rồi lại nằm xuống.

Anh rất ít khi đề cập đến người nhà nhưng trong ấn tượng của cô, người bà ngoại chưa từng gặp mặt này có gì đó rất thân quen. Cô hỏi: “Bà mất lúc nào vậy?”

“Rất lâu rồi, năm anh học lớp Mười hai. Bà bị xuất huyết não, quá bất ngờ, nhà anh không ai kịp chuẩn bị gì.” Anh lặng lẽ thở dài, “Thế cũng tốt, không phải chịu quá nhiều đau đớn, chỉ một chút thôi.”

“Ông nội em cũng thế, ông qua đời lúc em học lớp Mười hai.” Thẩm An Nhược nhìn ra ngoài bầu trời, thực ra nhìn không thấy rõ, giọng cô có chút buồn ngủ, “Gần đây mấy người bạn thân xảy ra chuyện, ung thư, tai nạn giao thông, có người còn gặp cả cướp. Hai tuần trước em phải đến bệnh viện ba lần rồi. Sống quả không dễ dàng gì.”

Cô dần cảm thấy buồn ngủ, lại nghe Trình Thiếu Thần nói: “Người anh đẹp trai của em dạo này cũng nằm viện rồi. Em biết chưa?”

“Ai?” Trong một thoáng cô chưa thể phản ứng lại.

“Giang Hạo Dương.”

Mỗi lần cái tên này được thốt ra từ miệng anh, cảm giác đều vô cùng kỳ lạ. Thẩm An Nhược khựng lại một lúc lâu rồi nói: “Ừ”. Nghĩ một hồi tiếp: “Sao anh biết? Có nặng lắm không?”

“Không nguy hiểm như những người bạn kia.” Anh nói đơn giản.

Thẩm An Nhược không nói thêm gì nữa.

“Mai em có muốn về sớm một chút để qua thăm anh ta không?”

“Cũng được.”

“Sáng mai chúng ta đi.”

“Không phải sáng mai anh còn việc ở đây sao? Anh cứ ở lại đi, em tự về được.” Thẩm An Nhược lật người quay lưng về phía anh ngủ.

Phải rất lâu sau, Thẩm An Nhược nửa tỉnh nửa mơ, loáng thoáng nghe thấy Trình Thiếu Thần thấp giọng nói, hình như đang tự nói với mình nhưng vẫn vang đến tai cô: “Hung hăng, ngang ngược.”

Cô vốn định giả vờ không nghe thấy nhưng đã tỉnh ngủ nên trở mình đập anh một phát: “Anh thích gây sự à? Trước đây, lúc anh cùng cô Tử Yên nào đó vờn nhau, em có nói gì không?”

“Em đừng vu oan, ai với ai vờn nhau hả?”

Thẩm An Nhược hứ một cái.

Trình Thiệu Thần ngồi dậy: “Anh với cô ấy chỉ là bạn bè, anh đã nói với em rồi, em không tin anh cũng chịu.” Lúc nửa ngủ nửa thức, giọng anh rất thấp, lại hơi khàn khàn, nghe thật dễ chịu, nhưng anh lại cố ý thêm một câu: “Trong sáng hơn em với anh ta.”

Thẩm An Nhược cũng bật dậy rất nhanh, ầm ỨC vô cùng, cô định mở miệng nhưng lại nhịn được. Không khí trong phòng trầm lắng nặng nề, cuối cùng cô nói: “Cô bạn học của anh đi đâu rồi? Lâu lắm không nghe được tin tức gì.”

“Về Pháp rồi, định cư bên đó luôn.”

“À, thảo nào.” Thẩm An Nhược thấp giọng rồi lại nằm xuống.

“Thẩm An Nhược, em có ý gì?”

“Em có ý là thảo nào lâu lắm em không gặp chị ấy, trước đây chúng em hay vô tình gặp nhau. Thế anh nghĩ em có ý gì? Em đâu có điếc, việc gì anh phải lớn tiếng như vậy? Thôi ngủ đi, em không muốn cãi nhau với anh.”

Thật bức mình, chẳng muốn ngủ nữa. Không khí càng ngọt ngào hơn trước. Thẩm An Nhược nhắm mắt đếm nhịp tim của mình, Trình Thiệu Thần cũng xoay người lại, xem ra không muốn ngủ, anh nói, giọng mềm mỏng hơn mọi khi, lại hơi mơ màng: “Anh cứ nghĩ... Thẩm An Nhược, lúc đó em kiên quyết ra đi, không lẽ là liên quan đến Tần Tử Yên?”

Cô định giả vờ ngủ, coi như không nghe thấy nhưng lại thấy rằng giả vờ ngủ còn khó hơn trả lời câu hỏi của anh.

“Lẽ nào anh cho rằng chúng ta chia tay là vì người khác? Em chưa từng nghi ngờ mối quan hệ của hai người, dựa vào hiểu biết của em về anh thì cũng không đến nỗi chẳng biết phân biệt như thế. Nếu nói em để bụng thì cũng chỉ là vì em cần một cái cớ.”

“Cái cớ để rời xa anh? Cái cớ này của em thật...”

“Anh không phải cũng thế sao? Rõ ràng biết em và Giang Hạo Dương căn bản không có gì nhưng cứ thích lấy anh ấy ra để chọc em, bởi vì chọc tức được em là anh vui.”

Không khí trong phòng quá ngọt ngào. Bọn họ cứ như đang đánh cờ, câu nào nói ra cũng suy tính rất kĩ.

“Tại sao lại phải chia tay? Anh nghĩ em luôn tự tìm được niềm vui ỉn, cái gì cũng không cần, cái gì cũng không để tâm, rất khéo léo, thỉnh thoảng chỉ làm mình làm mẩy chút chút. Anh vẫn nghĩ đó mới là trạng thái bình thường nhất của chúng ta.”

“Anh nghĩ vậy sao? Còn em thấy hôn nhân của chúng ta ngày càng nhạt nhẽo, mỗi bước như đang dò dẫm trong ruộng bông, xung quanh là bong bóng xà phòng, lúc nào cũng nửa mơ nửa thật, vậy mà cứ muốn ràng buộc lẫn nhau. Cho dù chưa từng có ảo tưởng về hôn nhân, em cũng nghĩ không nên theo cách mà chúng ta đã từng thử. Có lúc em định thay đổi, sau lại nghĩ càng cố thay đổi lại càng thảm, thà rằng ly hôn, tốt cho anh và cũng tốt cho em.”

“Em đã biết rõ như vậy, thế sao còn bỏ đi?”

“Em đã nói với anh rồi, việc chúng ta ly hôn không liên quan đến người khác, sao anh mãi không chịu hiểu? Cái em để ý không phải các mối quan hệ của anh mà là thái độ của anh. Anh quá lợi hại, luôn có cách làm đảo lộn cuộc sống của người khác, sau đó bàng quan đứng ngoài xem như không liên quan đến mình, những người anh cho là vật cản, anh có thể phủ họ đi như phủ bụi. Đối với em anh cũng như nuôi thú cưng, lúc vui thì chơi đùa với em, khi không vui lại coi em như người vô hình. Em làm um lên anh cũng mặc kệ, đến lúc phát mệt sẽ phải thôi, bằng không cũng nhẫn nại dỗ dành em vài câu, đợi em ngoan ngoãn rồi gạt em sang một bên. Hoặc đây là cách anh lý giải về hôn nhân, nhưng đó chưa từng là cách em muốn. Hôn nhân

đối với anh chẳng qua chỉ là sợi dây trói em lại để em không chạy lung tung mà thôi.” Đêm tối là thời điểm tốt để che giấu, cô không biết đang nói nhĩn nghe hay nói cho Trình Thiệu Thần nghe. Có một số thứ cô chưa từng nghĩ tới, hoặc là không muốn nghĩ, nhưng nó như những hạt giống, chỉ cần có độ ẩm và hơi nước thích hợp sẽ nảy mầm từ đất lên.

“Em không thể lấy một thứ khác tốt hơn để hình dung sao? Ví dụ như điều và dây điều. Anh lại cứ tưởng là đã cho em đủ tự do.”

“Đúng, rất tự do, anh luôn rất tốt với em, em chưa hề phủ nhận điều đó. Vì thế chúng ta ly hôn không phải vì vấn đề của anh, mà do em thay đổi. Đổi lại là người khác, có thể người đó sẽ vui vẻ chịu đựng, nhưng khi ấy em không muốn làm khổ anh nữa.”

Nói chuyện kiểu này đúng là làm người ta phát điên, Thẩm An Nhược vô cùng hối hận khi đã khơi ra chuyện này. Trình Thiệu Thần lại rất giỏi trong việc làm bầu không khí thêm nặng nề. Anh cứ lặng im không nói gì khiến người ta bức bối và căng thẳng, đợi đến khi mọi việc gần kết thúc, cuối cùng cũng dịu đi, anh lại đột nhiên lên tiếng.

“Em vẫn luôn ầm ức, đến bây giờ vẫn thấy thế. Lúc tâm trạng em không vui, miệng lưỡi lại trở nên vô cùng linh hoạt.”

“Em không ầm ức, em thấy rất tốt. Miệng lưỡi của em vẫn thế, do anh không biết thôi.”

Trình Thiệu Thần định ôm lấy vai cô, tay đã vươn ra rồi lại thu về, cuối cùng nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay cô. Anh dừng lại một lúc ở đó rồi mới từ từ nói: “Anh thật sự cảm thấy rất có lỗi với em, cũng tiếc nuối cho kết cục của chúng ta, vì thế rất hy vọng có thể bù đắp.” Anh nói chậm, đắn đo từng từ từng chữ, gần đây anh hay như vậy, “Chúng ta... nhất là lúc cuối cùng, vì anh quá tùy hứng và kích động. Anh cứ nghĩ trong hôn nhân, đôi khi phụ nữ hay tùy hứng, kích động, điều này hoàn toàn có thể điều chỉnh được, thậm chí rất thú vị. Nhưng nam giới một khi đã như vậy sẽ rất dễ gây ra hậu quả nghiêm trọng. Anh luôn đĩnh ninh như vậy, thậm chí còn đi khuyên người khác, hóa ra lại phạm phải sai lầm này... Ví dụ cương bức em khi em không muốn nghe em giải thích, thực ra khi ấy anh biết rõ. Rõ ràng em đã định nói với anh, anh nên thông cảm cho em nhưng lại không chịu làm, ọi việc rơi vào bế tắc. Hai chuyện này, về sau anh cố bào chữa thế nào cũng khôì thôi day dứt được.”

“Anh không cần phải day dứt như thế, thật ra em đâu có dễ bụng. Về chuyện tối đó, trước đây chúng ta đã ‘làm’ nhiều lần, cũng không khác là mấy, ngoài việc hơi mất mặt ra, anh cũng không làm em tổn thương, em chẳng cần phải hận hay căm ghét anh. Dù em luôn giấu mọi chuyện trong lòng nhưng không phải giả bộ đến mức độ đó đâu. Về hậu quả, cứ cho là chúng ta mất đi một quãng thời gian vui vẻ. Còn chuyện sau này... Anh không để em thiệt thòi, tờ giấy hện phá thai anh nhìn thấy cũng không phải giả, em vốn định giấu anh, chỉ vì sức khỏe yếu nên không thực hiện được. Nếu không xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, thực ra anh cũng không có cơ hội biết chuyện này.”

Trình Thiệu Thần không nói gì nhưng hơi thở của anh trầm hẳn lại như đang âm thầm chịu đựng điều gì đó.

“Em không nhất thiết phải thành thật như thế.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng, kèm theo tiếng thở nặng nề.

“Em chỉ muốn giảm bớt những áy náy trong lòng anh.”

“Thật cảm ơn em.”

“Không có gì.”

Cuộc nói chuyện đến đây xem như kết thúc, nên thở phào nhẹ nhõm rồi nhưng Thẩm An Nhược vẫn thấy mệt và bất an, hình như ngày tháng yên bình của hai người đã bị cô làm đảo lộn hết cả. Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, cô thấy cái kết như thế này thật gượng nên cho thêm một đoạn: “Anh xem, chúng ta có hiểu nhầm gì đâu, hoàn toàn là do tính cách mà ra cả. Anh tuyệt đối đừng vì ai mà thay đổi, từ giờ em cũng không muốn thỏa hiệp. Vì thế anh đừng lo lắng quá, chúng ta chỉ cần bắt đầu lại từ đầu, coi như chưa có gì xảy ra được không?”

“Ngủ thôi, anh mệt rồi.”

“Trình Thiếu Thần, em không hề làm bộ làm tịch, em nói đều là thật, kể cả anh có thấy không xuôi tai.”

“Anh biết. Thực ra anh thà nghĩ là em đang giả vờ làm bộ làm tịch còn dễ chịu hơn.”

**** Tôi là đường phân cách của việc tác giả vì chán mà bổ sung thêm đôi chút ***

Ngoài chuyện công việc, những thứ khác cô rất ít khi nói nhiều như vậy, đột nhiên thấy mệt mỏi vô cùng. Lúc đang mơ màng thấy Trình Thiếu Thần ra khỏi giường uống nước, sau đó không thấy động tĩnh gì nữa. Cô mở mắt nhìn anh đang ngồi trên ghế mây, cả người phủ đầy ánh trăng, dường như đang suy nghĩ gì đó. Cô thì thào nói: “Cho em cốc nước. Sao anh không ngủ đi.”

Anh đặt cốc nước lên đầu giường, nói: “Nóng quá, anh không ngủ được. Anh đi tắm đã”, sau đó quay người đi mất.

Thẩm An Nhược bị cảm giác ấm nóng bất thường đánh thức. Trình Thiếu Thần ôm cô từ đằng sau, môi hôn bỏng rát vào gáy và hai bên tai cô. Nhưng anh tắm nước lạnh, toàn thân anh lạnh ngắt, anh ôm lấy cô khiến cô cũng runng mìn theo.

“Đừng, em buồn ngủ.” Thẩm An Nhược lấy khuỷu tay thúc vào anh.

Nhưng Trình Thiếu Thần chẳng hề có ý định buông cô ra, một tay anh giữ chặt hai tay cô, tay kia cố ý trêu ghẹo thân thể cô, không chỉ tay mà còn cả môi và người anh nữa. Cứ mỗi lúc như thế này, cô đều hoảng hốt cứ ngỡ anh có tính cách phân liệt, một mặt là người đàn ông độc tài chuyên chế muốn nắm tất cả trong tay, một mặt là đứa trẻ thích làm nũng dụi dụi vào lòng cô. Đối với người đàn ông, cô không cách nào chống lại được, còn đối với đứa trẻ, cô cũng không nỡ khước từ, tóm lại kết quả vẫn là cô thua, bị đánh bại, hoàn toàn bị khuất phục.

Anh dùng sức mạnh không thể kháng cự của mình chiếm lấy cô. Một khi thực hiện xong, lớp nguy trang một đứa trẻ hoàn toàn biến mất. Lúc này anh như một kẻ xâm lược, độc tài chuyên quyền, đoạt lấy toàn bộ cảm giác của cô. Ấy thế mà mấy phút trước cô còn mềm lòng với anh, thật là chẳng có trí nhớ gì cả.

Cuộc nói chuyện khi nãy nhất định đã khiến anh vô cùng khó chịu, lúc ở trên giường, anh không thể nào che giấu cảm xúc. Anh ôm hờ cô từ phía sau rồi cứ thế tiến vào, hoàn toàn không dồn ép gì cô, nhưng những động tác mạnh mẽ của anh khiến cô cảm thấy thật khó chịu đựng. Thẩm An Nhược thử chống cự, tư thế kì quặc này làm cô cảm thấy toàn thân bất lực, giống như bị treo trên vách đá, chỉ cần anh buông lỏng tay cô sẽ ngã, ý nghĩ này làm cô sợ hãi.

Nhưng anh giữ cô rất chặt, không để cô tự do hành động, cô đành vươn tay ra tìm lấy thứ gì đó để bấu víu. Cánh tay một lần nữa lại bị anh nắm lấy, kéo ra sau cho đỡ vướng, rướn người vào sâu hơn, ép môi cô rồi cắn vào ngực cô, tưởng như một miếng có thể nuốt gọn, vừa cắn vừa mút lướt lên phần cổ mịn màng làm cô đau nhói. Có lẽ anh muốn lưu lại dấu vết trên cơ thể cô, tay anh dừng lại ở điểm thân mật nhất của hai người, vuốt ve cô. Anh xem cô như một món đồ chơi bằng cao su, vẫn vò mãi không thôi, Thẩm An Nhược nhin không được hết lên, tiếng kêu của cô nhanh chóng bị anh nuốt gọn.

“Em nói không sai mà, anh không chịu được việc mọi thứ ngoài tầm kiểm soát, bị đoán trúng tim đen, nên thẹn quá hóa giận.” Cuối cùng anh cũng buông cô ra, Thẩm An Nhược cuộn tròn trong lòng anh, chỉ trích anh một cách yếu ớt.

“Em cố tình che giấu mối quan hệ của chúng ta, lén la lén lút, trên đường nhìn thấy anh cũng coi như không thấy, đến cùng anh ra ngoài ăn cũng nhất quyết không chịu. Có phải em thấy kiểu quan hệ bất hợp pháp này rất thú vị, hay hơn nhiều so với trước đây không?” Hơi thở ấm nóng của anh phả vào tai khiến cô run lên.

“Phải, có lẽ là thế. Anh không thấy thế sao?” Cô định chọc cho anh tức chết.

“Anh chỉ thấy em xem anh như người tình của em, không chịu trách nhiệm gì mà lợi dụng anh.”

Anh đang mắng cô là đồ phụ nữ lẳng lơ, cô có ngốc đến đâu cũng nghe ra như vậy. Bởi vì tay vẫn đang bị anh khống chế Thẩm An Nhược bèn đạp vào chân anh: “Anh đừng giả vờ tốt đẹp. Chẳng lẽ anh không lợi dụng em? Anh xem em như một dự án khó thực hiện, vì thế anh mới hứng thú như thế. Bây giờ giả vờ tội nghiệp, chẳng qua là vì tiến độ không được như ý, tâm lý mất cân bằng mà thôi.”

“Em đừng mang thuật ngữ trong công việc lên giường.”

“Kết hôn đối với anh chẳng qua cũng chỉ là cái vòng để khóa em lại, khiến em không chạy mất, sau đó anh có thể yên tâm đi làm những việc anh muốn, không cần ngày nào cũng tốn công tốn sức xem chừng em.”
Thẩm An Nhược nói liền một hơi.

“Được rồi, như ý em, chúng ta cứ như thế này thôi. Từ nay về sau không đề cập đến việc kết hôn nữa, anh bị em làm cho loạn hết lên rồi.” Trình Thiệu Thần bị cô làm cho nghẹn một lúc, đành tiu ngữu nói.

**** *

Từ: Blog của Thẩm An Nhược

Chế độ: Không công khai

Lòng tự tôn của đàn ông, đôi khi còn dễ rách hơn cả giấy gạo nếp¹, dùng nước miếng thấm một chút là tan biến ngay. Mỏng manh như thế, ai tin được rằng nó có thể bền vững cả đời.

**** *

Gạo nếp¹: Một loại gạo được làm từ tinh bột như khoai lang, lúa mì... dùng để gói các loại kẹo và bánh ngọt, ngăn ngừa đồ ăn dính ra lớp giấy bao ngoài.

Có lẽ cuộc đàm phán trao đổi tình cảm hiếm có của bọn họ hôm đó đã khiến Trình Thiệu Thần choáng váng không ít, vì thế số lần anh xuất hiện trước mắt cô cũng giảm đi hẳn. Đương nhiên theo lời của Trình Thiệu Thần là do dạo này anh bận quá.

Anh chỉ đến khi đã quá nửa đêm, lúc nào cũng có hơi rượu nhưng vẫn rất tỉnh táo, có lúc chỉ nằm bên cạnh cô, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, có lúc lại cố ý đánh thức cô dậy. Có lẽ lúc cô nằm dưới bị anh giày vò không còn sức chống cự, anh càng đạt được niềm vui chinh phục, lòng tự tôn đàn ông bị hao tổn cũng được khôi phục phần nào. Người này đúng là không chịu được đả kích, Thẩm An Nhược cảm thấy chẳng còn gì để nói nữa.

Bữa đó Thẩm An Nhược và Hạ Thu Nhận cùng đi thăm Giang Hạo Dương, thật ra vẫn là Trình Thiệu Thần đưa cô về. Giang Hạo Dương không ở trong viện, còn đổi cả chỗ ở, đến một khu kiểu cũ vắng vẻ, bọn cô phải tốn bao nhiêu công mới tìm được.

“Thực ra không có gì đáng ngại cả đâu, anh chỉ đang nghỉ phép thôi.” Sắc mặt Giang Hạo Dương vẫn tốt, nghe nói là xuất huyết dạ dày, mỗi ngày y tá sẽ qua truyền nước, có cả người giúp việc theo giờ đến nấu cơm cho anh.

Anh vốn không thích những nơi ồn ào người qua người lại hỗn tạp, thậm chí còn không như những người khác chọn tới sống ở nơi thuận tiện dành cho công nhân viên chức. Lúc đổ bệnh trốn ở đây quả thật đã tránh được nhiều rắc rối.

Bọn cô ngồi chưa được bao lâu thì có tiếng chuông reo. Giang Hạo Dương tự mình ra mở cửa, hai người ngồi trong phòng không ra ngoài chào hỏi. Người đến là một cô gái trẻ tuổi, chỉ nói mấy câu liền đi luôn, tổng cộng chưa đến hai phút.

Giang Hạo Dương trở lại vẻ mặt rất bình thản, Hạ Thu Nhận cười trêu anh: “Anh à, anh đang có vận đào hoa đấy sao.”

“Vớ vẩn.” Anh cười nhạt quay sang Thẩm An Nhược, cô vội vàng cup mắt xuống.

Căn phòng này dành cho đàn ông độc thân, vì thế không cách âm, trong phòng cũng có thể nghe thấy bên ngoài nói chuyện.

Cô gái nói: “Quần áo để thay của anh, còn có cả sách, quyển cuối cùng anh cần em vẫn chưa tìm thấy. Em nấu canh cho anh đó, tay nghề cũng tạm được thôi. Em nhớ lần trước anh nói đi Vương nấu canh chán quá.”

“Làm phiền em quá, thật ra để người trong cục về lấy hộ anh là được.”

“Tiện đường thôi mà, không vấn đề gì đâu. Em không ở lại lâu nữa. Sếp của bọn em mở cuộc họp đột xuất, em phải về công ty đây.”

“Bây giờ bọn em hẳn là rất bận, đừng để ảnh hưởng đến công việc của em.”

“Không sao. Sếp em đã bảo rồi, hiếm khi có thể quang minh chính đại qua lại với lãnh đạo cấp cao thế này, nhất định phải đón tiếp tử tế, cố gắng hết sức lấy lòng, không lúc nào không thể hiện thành ý, phải coi đó là việc quan trọng nhất mà làm. Em nhận lệnh làm việc thôi, vì thế anh không cần phải khách sáo đâu.”

“Hóa ra anh ta cũng có thể nói câu dài như thế đấy. Nhưng câu này nghe có vẻ không được tự nhiên cho lắm.” Giang Hạo Dương cười.

“Anh hiểu anh ấy mà, anh ấy không giỏi thể hiện tình cảm với người khác, đây chắc cũng được coi là cố gắng của anh ấy rồi ạ.” Cô gái cười rúc rích, rồi rời đi luôn.

Trái đất này nhỏ thật, hóa ra là trợ lý Đàm Phân của Trình Thiếu Thần. Số lần bọn cô gặp nhau không nhiều lắm, nhưng Thẩm An Nhược quá quen với giọng nói của Đàm Phân, cô ấy có giọng nói rất dễ chịu.

Mấy lần Giang Hạo Dương vô tình nhìn qua thì vẻ mặt của cô luôn rất thú vị, Thẩm An Nhược quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao tự nhiên anh lại mắc bệnh dạ dày vậy?” Hạ Thu Nhận hỏi.

“Ăn cơm với tổ nghiên cứu hạng mục trong tỉnh, chắc uống phải loại rượu không hợp.”

“Anh thật xứng với chức vụ người đầy tớ của nhân dân, suýt nữa hy sinh vì nhiệm vụ.” Thẩm An Nhược khẽ than thở. Chẳng trách anh giấu nhưng Trình Thiếu Thần lại biết, hóa ra là như thế.

“Mới có mấy hôm không gặp mà cái miệng này đã cay nghiệt thế rồi.” Giang Hạo Dương cũng thở dài.

Hạ Thu Nhận đi rót nước cho Giang Hạo Dương, trong phòng chỉ còn lại anh và cô.

“Sắc mặt em dạo này rất tốt, khá hơn lần trước anh gặp em nhiều.”

“Vì trời ấm lên rồi. Mùa đông em dễ bị cảm nên trông sắc mặt lúc nào cũng kém.”

“Mùa này mặc váy cưới khá thích hợp, anh nhớ lần trước hơi lạnh.”

Thẩm An Nhược nhìn vào mắt anh, cười: “Sao vậy? Anh bị mỹ nhân kế và lời đường mật dụ dỗ, chỉ trong chốc lát đã muốn giúp người ta bán đứng em sao?”

“Muốn bán cũng phải chọn thời điểm thích hợp mà bán, chờ lúc hết độ tươi non thì không bán được giá cao nữa đâu.”

Thẩm An Nhược cúi đầu, hồi lâu mới nói: “Ở một mình tự do thật, phòng không thích lại đổi, bạn cơm và bạn chơi có thể thay đổi thường xuyên, bị ốm lại có tình nguyện viên chăm sóc. Chẳng lẽ anh không thấy thế?”

“Khả năng châm chọc người khác của em tiến bộ không chỉ một chút đâu.” Giang Hạo Dương bật cười, “Anh không có kế hoạch độc thân cả đời, nhưng em có lẽ chưa bao giờ có cơ hội cảm nhận được, đơn độc một mình là muốn gặp được người vừa ý cũng chẳng dễ dàng chút nào.” Anh dừng lại một chút, “Lời anh nói chắc em không muốn nghe... nhưng mà sự kiên nhẫn của đàn ông cũng có giới hạn, già néo đứt dây đó em.”

“Anh ấy cũng mua chuộc anh luôn rồi à?”

“Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, bây giờ em rất giống con chó đã cắn Lữ Động Tân².” Giang Hạo Dương nhìn cô một lát, lại bật cười: “Được rồi, em cứ tiếp tục làm khó anh ta đi. Nhìn người lục đục như thế, thật ra anh thấy rất thoải mái.”

²Xuất phát từ thành ngữ ‘Chó cắn Lữ Động Tân’, có nghĩa là làm ơn mắc oán, ở đây Giang Hạo Dương đang mắng khéo Thẩm An Nhược.

Sau đó Hạ Thu Nhận cũng nói với cô: “Cậu cứ chơi đùa nhiệt tình đi, đợi có ai đó hết kiên nhẫn muốn rút lui, tớ không cho cậu mượn vai để khóc đâu.”

“Cậu làm sao biết chắc chắn tớ sẽ khóc. Nam nữ qua lại có thể coi như một trò chơi, hợp thì ở bên nhau, không hợp thì giải tán, nhưng hôn nhân là chuyện cả đời, phải kiên nhẫn đến thể nào mới chịu được đối phương mấy chục năm chứ. Nếu là một trò chơi, vốn dĩ nên kết thúc trong một ngày, có gì mà nuôi tiếc. Tớ chẳng còn hơi sức đâu mà chơi lại trò giả thành thật lần nữa.”

“Bây giờ cậu biết hôn nhân là chuyện cả đời rồi ư? Vậy sao lúc đó còn làm ầm ĩ lên như vậy, sao không chịu nhẫn nại một chút. Còn cái tên họ Trình kia, lúc đó mắc bệnh thần kinh gì để giờ tồn không biết bao công, đáng đời.”

“Lúc đó nghĩ rằng dù sao cũng không chịu được đến cùng, cần chi phải cố gắng nữa, đau dài không bằng đau ngắn, chết sớm đâu thai sớm.”

“Đồ thần kinh, cả hai luôn.”

“Năm nay cậu đi xem mặt đến lần thứ mấy rồi?” Thẩm An Nhược nhanh chóng chuyển đề tài.

“Cho cậu hay, bây giờ tớ chẳng còn hứng thú gì với hôn nhân cả. Nhìn tấm gương xuất sắc của hai người các cậu, tớ mắc bệnh trở ngại tâm lý rồi.”

Người ngoài cuộc đứng là lo lắng thừa, thật ra hai người bọn cô bên nhau vẫn rất tốt, chẳng hề vì cô bóc trần khuyết điểm của anh, anh tỏ thái độ với cô mà tan vỡ. Giữa hai người không quá khách sáo, nhưng cũng không đến mức xích mích khó chịu, cẩn thận duy trì sự cân bằng kì lạ này, giống như con lật đật, nhìn như lung lay sắp ngã, nhưng lại không ngã được. Hạ Thu Nhận nói, người khác không thể gặp đúng người đúng lúc vậy mà hai người bọn cô còn cố tình kéo dài thời gian tới thời điểm không thích hợp, khiến cả hai đều trở thành những miếng ghép xa lạ. Thật ra Hạ Thu Nhận cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Thẩm An Nhược tốn bao công sức mới thuyết phục được Lâm Hồ Thông hẹn hò với cô bạn mình, Lâm Hồ Thông vì có việc đột xuất nên lỡ hẹn, sau đó Hạ Thu Nhận quyết cho anh ta leo cây hai lần, khiến mọi chuyện đi tong. Thẩm An Nhược cuối cùng cũng hiểu vì sao con đường tình duyên của cô bạn này lại gian khổ, dài dằng dặc như thế. Nói tóm lại, mọi người đều đang tự tìm niềm vui và nỗi buồn theo cách của riêng mình.

Đạo này Trình Thiếu Thần thường xuyên đi công tác, nhiều đến nỗi Thẩm An Nhược cũng không nhận được, hỏi: “Công việc không suôn sẻ à? Sao anh bận rộn thế?”

“Có một vụ hợp tác không thỏa thuận được điều kiện, lãng phí dây dưa, lãng phí thời gian.”

“Vụ đó em cũng nghe nói rồi. Không phải đối tác có quan hệ rất tốt với bên anh sao?”

“Chính thế mới phiền phức, kéo bè kéo phái, toàn bộ công sức hao tổn hết cả. Thôi kệ đi, đừng nhắc đến công việc ở nhà nữa, đủ phiền phức lắm rồi.”

Một lát sau anh lại chủ động hỏi: “Em cảm thấy giữa hy sinh một chút danh dự để bảo toàn lợi ích lớn cho công ty với việc trả một cái giá đắt để giữ chút danh dự có cũng được không có cũng xong, nên chọn cái nào.”

“Không phải không nói chuyện công việc ở nhà sao? Hơn nữa, trong lòng anh đã sớm quyết định rồi, hỏi em làm gì, em không chi phối nổi quyết định của anh đâu.”

“Thẩm An Nhược, em đừng lúc nào cũng miệng lưỡi sắc bén như thế. Phụ nữ nên ngốc nghếch một chút mới đáng yêu.”

“Ngày trước chê em ăn nói vụng về, bây giờ lại ghét em nói năng sắc bén, anh khó chiều thật đấy.” Thẩm An Nhược ngáp dài, buồn ngủ chảy cả nước mắt, “Còn nữa, chẳng lẽ anh không thấy rằng, em ngốc nghếch tự tình thông minh vẫn tốt hơn thật thà hiền lành, càng mang đến nhiều niềm vui cho anh sao?”

“Nói cũng đúng.”

Tivi ban đêm thường chiếu mấy bộ phim nước ngoài không thu hút khách lắm, bản dịch Hồng Kông vì thể tên phim và tên nhân vật nghe rất lạ. Bộ phim hôm nay kể về một đôi vợ chồng kết hôn vì lý do chính trị, thực ra mỗi người họ đã có người mình yêu, bên ngoài thì giữ vẻ ân ái mặn nồng, nhưng cả hai đều có cuộc sống riêng của mình.

“Phim chán quá.” Trình Thiệu Thần chẳng mấy hứng thú, “Nhưng một cuộc sống như thế thực ra cũng tất tốt.” Thẩm An Nhược lườm anh, lại bị anh phản công: “Lườm anh làm gì? Còn không phải tại em làm âm ỉ à?”

Anh đi tác nhiều ngày. Ba bốn ngày đầu, Thẩm An Nhược cảm thấy yên tĩnh và nhẹ nhõm, dễ thở hơn hẳn. Lâu dần lại thấy thiếu thiếu thứ gì đó, tựa như đi làm cả tuần chờ mãi rốt cuộc cũng tới thứ Sáu, đột nhiên lại nhận được thông báo đào tạo cuối tuần hoặc tăng ca, tuy vẫn thuộc về công việc hàng ngày nhưng không thích hợp lắm. Ban ngày làm việc, tối đến phải đi xã giao, vì thế cô không gọi điện cho anh, chỉ đợi anh gọi đến. Hơn mười giờ đêm vẫn chưa có điện thoại, cô lại lo lắng có phải anh uống quá chén, hay gặp tai nạn gì rồi hay không. Thói quen xấu một khi đã hình thành quả nhiên rất đáng ghét.

Thẩm An Nhược nhớ lại những ngày tháng bọn họ kết hôn trước đây, có một dạo phần lớn thời gian anh đều phải đi công tác. Ban đầu cô cũng bồn khoăn, lo lắng anh uống say không ai chăm sóc, lo anh ăn uống không quen, nhưng anh vẫn vui vẻ không lo nghĩ gì, thường xuyên quên gọi điện về. Cô gọi đến thì rất ít khi nhắc máy, sáng sớm về nhà thì buổi tối cô mới biết, dần dà cô cũng không quan tâm nữa, mặc kệ anh, mỗi lần anh đi công tác thì coi như mình được nghỉ phép.

Khách sạn tuyển một loạt nhân viên, toàn là những gương mặt mới. Có một cô gái khiến cô chú ý, dáng vẻ đoan trang thanh tú, xinh đẹp thanh mảnh, ánh mắt lạnh lợi, nhưng làm việc không được tốt cho lắm, lúc bày bàn ăn, quét dọn phòng của khách, chân tay luống cuống, loạn hết cả lên. Thẩm An Nhược đến gần nhìn thể nhân viên tạm thời trên người cô bé, Chung Luyến Thần. Mười ngón tay mảnh dẻ trắng nõn cho thấy rõ ràng là một cô gái được nuông chiều.

“Dung mạo, phong cách của Chung Luyến Thần đều tốt, vì sao không để cô ấy thực tập ở chỗ tiếp tân?” Thẩm An Nhược nói với quản lý Chu.

“Là do chủ tịch sắp xếp, hình như là người của đối tác bên kia. Có lẽ muốn viết báo cáo điều tra khảo sát, tự trải nghiệm cuộc sống ở đây, cũng không lâu đâu.” Quản lý Chu chậm rãi nói, vì thế Thẩm An Nhược không hỏi nhiều thêm nữa.

Quả nhiên là một vị đại tiểu thư, lại ở chỗ này mà diễn vai Lọ Lem, cô bé và Trình Thiệu Thần đều thật đúng là thiên tài.

Chung Luyến Thần thi thoảng gặp cô, luôn tươi cười rạng rỡ gọi cô là “trợ lý Thẩm”, chốc chốc lại xin cô chỉ dạy vài vấn đề, cực kì khiêm tốn, nhưng trong mắt không giấu nổi vẻ quan sát đầy hiểu biết với cô.

Sau khi Trình Thiệu Thần trở về, khi bọn họ đang đi nghỉ cuối tuần ở một nơi rất yên bình vắng vẻ, thì gặp Chung Luyến Thần toàn thân ướt nhẹp, quấn một chiếc khăn lông to sụ bên bể bơi.

“Anh Thiệu Thần, chị An Nhược.” Chung Luyến Thần tươi cười ngọt ngào, thay đổi xưng hô cũng nhanh thật.

“Đây là Chung Luyến Thần... con gái bạn thân của bố anh.” Lúc Trình Thiệu Thần giới thiệu cô bé, rất khó mới nhận thấy anh hơi khựng lại một chút.

“Chị An Nhược, chị không bơi à?”

“Chị là con vịt cạn, nước sâu quá một mét là choáng rồi.”

“Vậy em đi đây.”

Thẩm An Nhược ngồi dưới ô che nắng uống nước ép hoa quả, Trình Thiệu Thần và Chung Luyến Thần nói chuyện cách đó không xa. Bọn họ không chú tâm hạ thấp giọng, người trong bể bơi rất ít, vì thế cô nghe thấy rất rõ ràng.

“Tiểu Luyến, sao em vẫn còn ở đây thế? Chơi đủ rồi thì mau về chỗ cha em đi, đừng ở chỗ này gây phiền phức.”

“Thầy Thiệu Thần, em ở đây tự lực cánh sinh, chẳng làm phiền gì anh mà.”

“Em đi đến đâu thì phiền phức đến đó. Em ghét ai thì đi hại người ta đi.”

“Anh đoán đúng rồi, em đến đây hại anh đấy.” Nói xong nghiêng người, cứ như vậy rơi vào trong bể bơi.

“Cô bé bơi rất giỏi.” Sau đó Thẩm An Nhược nói với Trình Thiệu Thần.

“Trong mắt em tất cả những ai có kỹ thuật tốt đều được coi là bơi giỏi và giỏi hơn em.” Trình Thiệu Thần hoàn toàn không nhìn vào bể bơi, “Con bé mỗi ngày đều ở Hoa Áo, em từng gặp nó rồi à?”

“Gặp rồi, rất cố gắng, rất chăm chỉ.”

“Em tránh xa nó một chút, con bé khó chơi lắm.”

Hai người nói chuyện câu được câu chăng, Thẩm An Nhược uống hết ly nước hoa quả chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên cứng đờ cả người, giọng hơi run rẩy: “Anh có để ý thấy con bé đã rất lâu không trôi lên mặt nước rồi không?”

Cô còn chưa dứt lời, Trình Thiệu Thần đã nhảy xuống nước.

Lát sau Trình Thiệu Thần mặt mày vô cảm cầm khăn lông lau dần, cả người ướt sũng. Chung Luyến Thần đứng một bên cười ngặt nghẽo: “Em có kêu cứu gì đâu, tự anh muốn nhảy xuống mà. Anh Thiệu Thần, em cảm động quá, hóa ra anh quan tâm em như thế cơ đấy. Em còn tưởng anh chỉ mong sao em chết đuối luôn.”

“Im miệng đi.”

“Em còn không bực thì anh bực cái gì nào. Hôm nay suýt nữa em có thể phá kỷ lục nín thở của mình, tại anh phá ngang đấy.”

“Chung Luyến Thần, anh nói, em không được phép cãi lại.”

Buổi trưa, ba người bọn họ cùng nhau dùng bữa, Tiểu Luyến không dám lộn xộn nữa, im lặng ngoan ngoãn. Trình Thiệu Thần ra ngoài nhận điện thoại, cô bé nhân cơ hội nói chuyện linh tinh với Thẩm An Nhược, cũng không có gì quan trọng.

“Vì sao gọi em là Tiểu Luyến? Nên gọi là Tiểu Thần mới đúng chứ.”

“Mọi người đều gọi em là Tiểu Thần. Nhưng anh Thiệu Thần không thích chữ cuối trong tên em vì phát âm giống tên anh ấy, chỉ có anh ấy gọi em là Tiểu Luyến thôi.”

**** *

Vài ngày sau có một bữa tiệc về một thương vụ làm ăn, Thẩm An Nhược cũng phải thay mặt Hoa Áo tham dự. Trình Thiệu Thần gọi điện thoại hỏi cô có muốn đi cùng hay không, lúc đó cô đang bực mình vì một đồng công việc, vì thế nổi quạu: “Vợ trước cùng ‘gì gì đó’ bây giờ, anh thấy em nên dùng thân phận nào khiến cho anh tỏa ánh hào quang lấp lán hơn?”

“Em thật nhảm chán. Chẳng lẽ anh không thể tìm người đi cùng sao?”

“Đi đi, đi đi, đừng có làm phiền em nữa.”

Bữa tiệc so với bình thường cũng chẳng khác nhau là mấy. Thẩm An Nhược đi cùng Lâm Hồ Thông. Bọn họ không phải khách quan trọng, chỉ tính ghé qua cho có mặt rồi đi. Cô vẫn chưa nhìn thấy Trình Thiệu Thần, con người này quả nhiên cứ tiệc tùng là biến mất tăm mất tích. Nhưng cô lại thấy Chung Luyến Thần, ngọt ngào nũng nịu, là phong cách từ trước đến nay Trình Thiệu Thần rất ưa thích.

Chung Luyến Thần dù trang điểm giống thực nữ, nhưng cứ ngó đông ngó tây tìm đồ ăn, còn không biết kiếm đâu ra một tờ tạp chí làm quạt, hoàn toàn không thèm để ý đến hình tượng của mình. Nhưng khi có người đến gần, ngay lập tức biến lại thành một con thiên nga bé nhỏ, cao quý và dịu dàng.

“Em nhìn chăm chăm cô gái đó cả buổi rồi, không phải em có sở thích lạ đấy chứ?” Lâm Hồ Thông nói mát.

“Anh không thấy cô bé đó rất đáng yêu à?”

“Anh chỉ thấy cô ta ‘không đáng yêu’ với ‘giả vờ đáng yêu’ mà thôi.” Anh ta đột nhiên thấy Trình Thiệu Thần xuất hiện bên cạnh Chung Luyến Thần, thấp giọng chửi thề một tiếng, “Thẩm An Nhược, em sắp tâm hại anh. Em phải sớm nói cho anh biết chủ tịch cũng tới đây chứ. Ít nhất anh cũng có thể đứng xa em một chút.”

“Trong lòng anh không có ý gì, sợ gì chứ?”

“Ai bảo trong lòng anh không có ý? Nhiều là đằng khác.” Lâm Hồ Thông quay đầu nhìn cô một cái, Thẩm An Nhược cũng cười rạng rỡ với anh ta.

“Hai người thích làm trò thật đấy, một đôi thiên tài.” Anh ta nói, đột nhiên nhớ ra điều gì, “Cô bé kia chính là người thực tập ở chỗ chúng ta đúng không, bảo sao quen mắt thế.”

“Chỉ ‘quen mắt’ thôi sao? Miễn là mỹ nữ, chỉ trong vài tiếng đồng hồ anh đã biết gia phả nhà người ta rồi cơ mà.”

“Đương nhiên, em hiểu anh quá. Gia thế của cô bé này không đơn giản đâu.” Anh ta nghiêng người thì thầm bên tai cô một cái tên.

Thẩm An Nhược kinh ngạc chốc lát, không nhịn được xoay người nhìn về phía bên kia.

“Gia đình cô ta với nhà họ Trình có mối quan hệ thâm giao.” Lâm Hồ Thông bổ sung.

Trước khi bọn họ rời đi, Thẩm An Nhược vào nhà vệ sinh. Tầng một nhiều người, cô bèn lên tầng hai, lúc ra ngoài nghe thấy có người cúi đầu nói điện thoại trên hành lang. Bởi không còn ai khác, nên cực kỳ yên tĩnh.

“Con không làm đâu, con chưa chơi đã mà. Cái gì? Hai nhà biết rõ lẫn nhau? Đừng mượn cớ này để con làm vật hi sinh trao đổi lợi ích của mọi người nữa. Anh ấy cũng thật sự không thích con, chỉ coi con như em gái thôi.”

Đó là lối cụt, Thẩm An Nhược không tránh được, mà đi đến gần thì lại phải gặp Chung Luyến Thần, chỉ đành cười cười. Chung Luyến Thần nhìn thấy cô, cũng cười rạng rỡ, nhưng hình như ít nhiều không thoải mái lắm.

Cô về nhà sớm, tắm tấp xom liền nằm trong phòng ngủ xem tivi, lúc Trình Thiếu Thần về, thấy cô mặc áo ngủ tơ tằm màu hồng cánh sen: “Em mặc bộ đồ ngủ này đi dự tiệc còn đẹp hơn bộ dạng em trang điểm thành con quạ đen, đã bảo em rồi, em mặc màu đen quá nhợt nhạt, còn gây kinh khủng.” Anh không can thiệp việc cô mặc quần áo gì, trừ màu đen ra, mỗi lần như thế đều bắt bẻ cô.

“Cả bữa tiệc bao nhiêu người, giai nhân bên cạnh anh cũng trắng trẻo ngọt ngào, làm gì phải nhìn chăm chăm vào em thế?”

“Anh nhìn em mà em còn mắt quạ mày lại với thằng đàn ông khác, anh không nhìn thì em còn muốn làm gì nữa?”

Thẩm An Nhược rút cái gối sau lưng ra ném anh: “Đồ đáng ghét, anh chỉ ỉn phóng hỏa, không cho người ta thấp đèn.”

Anh tắm xong, ôm cô cùng xem tivi. Thẩm An Nhược không thoải mái, ôm túi nước chườm nóng cũng thấy khó chịu. Trình Thiếu Thần vứt túi chườm đi, khẽ xoa bụng cho cô: “Nếu em có thai thì không phải phiền như thế này nữa.”

“Trình Thiếu Thần, anh mà dám ‘úp sọt’ em, em sẽ cắn chết anh.” Thẩm An Nhược véo bàn tay anh.

“Đừng có lúc nào cũng hung dữ thế chứ, nhanh già lắm đấy. Lần này anh sẽ đi công tác rất lâu, em phải dịu dàng với anh một chút.”

Tivi lại chiếu một bộ phim chẳng rõ tên là gì. Nam chính sắp kết hôn, nói với nữ chính, anh phải lấy cô ấy, nhưng anh yêu em. Cuối cùng người đàn ông đó hủy hôn, nhưng nữ chính đã bỏ đi mất rồi, nhiều năm sau hai người mới gặp lại nhau.

“Gu xem phim của em dạo này càng lúc càng tầm thường đi.” Trình Thiếu Thần nói, “Nhưng người đàn ông đó đáng thương thật.”

“Hắn ta rõ ràng là một tên khôn kiếp.”

“Thẩm An Nhược, em không được chẳng nói chẳng rằng gì chạy mất đâu đấy.” Trước khi ngủ Trình Thiếu Thần đột nhiên nói.

“Sao em phải chạy?”

“Dù sao em vẫn luôn có vẻ bất cứ lúc nào cũng muốn chạy mất, khiến người khác cảm thấy rất không yên tâm.” Trình Thiệu Thần ngáp dài, thì thầm nói.

“Ai khiến người khác không thấy yên tâm nhỉ? Anh đang nói mình đấy à.”

Hồi lâu không có tiếng đáp lại, quay người nhìn, anh đã ngủ mất rồi.

Trình Thiệu Thần đi chưa được mấy hôm, Chung Luyện Thần cũng chào tạm biệt cô, nói muốn ra ngoài chơi. Thẩm An Nhược có ấn tượng khá tốt với cô gái nhỏ hơn mình vài tuổi này. Hiếm có người nào có gia thế tốt lại không bị chiều chuộng sinh hư, đối với cô rất khách sáo và lễ phép, chỉ là cố gắng giữ khoảng cách với cô.

“Nếu chị không chắc chắn một người con trai có thích mình không, nhưng anh ta đối xử với chị rất tốt, chị sẽ lấy anh ta chứ?” Lúc rời đi, Chung Luyện Thần hỏi cô.

“Kết hôn là do duyên phận, nghĩ nhiều cũng không thể quyết định được đâu.”

“Nhưng nếu chị rất thích anh ấy? Chị có cam chịu không?”

“Chị không biết.”

Lần này Trình Thiệu Thần đi công tác rất lâu, có tối gọi điện cho cô: “Những ngày tháng không có người làm phiền em, có phải vô cùng thoải mái, tự do tự tại không?”

“Không đến mức đó nhưng cũng không tồi. Giờ anh đang ở đâu?”

“Hôm nay vừa tới Hàng Châu.”

“Chung Luyện Thần cũng ở đó, chắc anh biết rồi nhỉ?”

“Biết rồi, anh gặp cô ấy rồi.” Anh thở dài ở đầu dây bên kia.

Thẩm An Nhược cũng không muốn nghĩ nhiều, cô vẫn luôn dễ thích nghi với hoàn cảnh, nhưng có đôi khi không muốn thuận theo nên cô chạy trốn. Trong khách sạn có một vị khách rất quan trọng, thậm chí tổng giám đốc Trương còn đích thân đón tiếp. Hôm đó Thẩm An Nhược phải dùng cơm cùng người đó và trợ lý trên phòng ăn chuyên dùng ở tầng thượng, sau khi mỉm cười lễ phép, tự mình đi vào phòng ăn.

Chắc chắn là gần đây nhân phẩm của cô có vấn đề nên mới lại nghe lén người khác nói chuyện.

“Khách sạn này bây giờ đã là của An Khải, cô Chung đã chơi ở đây một thời gian.” Trợ lý của vị khách nói.

“Con mắt của Thiệu Thần thật tinh tường. Mấy đứa con trai nhà họ Trình đều rất có triển vọng, chẳng bù cho nhà họ Chung, thật làm người ta tức chết. Cậu xem dự án hợp tác lần này, thực lực cách nhau quá rõ rồi.”

“Ông Chung luôn yêu cầu cao với con mình. Cũng sắp thành người một nhà cả rồi, cô Chung mặc dù mạnh miệng, nhưng tôi thấy cô ấy cũng xuôi xuôi rồi.”

Mặc dù bọn họ nói nhỏ, không định để người khác nghe thấy, nhưng cô không phải kẻ điếc.

Thời gian Trình Thiệu Thần đi công tác lần này rất dài. Nhưng trong điện thoại anh vẫn tỏ ra ung dung bình thản, như không có chuyện gì, cô cũng không muốn phá hỏng không khí này. Người này luôn như thế, chuyện gì cũng quá tự tin. Cô nghĩ nếu muốn bản thân sống vui vẻ, cách tốt nhất là đừng lãng phí tâm sức nghĩ ngợi nhiều làm gì. Cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, nên thế nào thì cứ như thế là được.

Buổi tối tiếp tục xem mấy bộ phim kinh điển, tình tiết cũ rích, cô ngồi xem một cách hào hứng, nam nữ trong phim lúc nào cũng thật kém cỏi, hiểu lầm chẳng vì lý do gì, chia tay cũng vô cớ, cả đời đều lướt qua nhau. Nhìn nhân vật trong bộ phim âm ỉ phát điên, cô lại nghĩ tới sự nhàn nhã thờ ơ như người ngoài cuộc của mình. Hiện tại, nếu cũng xuất hiện tình cảnh này, có lẽ cô nên tìm một vị trí làm người xem, không cần phải đổ máu nhập vai đi tranh giành hơn thua làm gì.

Có điều cô vẫn muốn tránh xa ra một chút, chỉ cần đổi chỗ thôi mà bầu không khí hít thở cũng đã khác rồi. Tuy rằng trước nay những thứ thô lậu, xấu xí, độc ác đều xuất hiện trong phim ảnh tiểu thuyết, nhưng lúc

này cô mới phát hiện, cái gọi là độc ác, xấu xí, thô lậu chỉ là trí tuệ và kinh nghiệm thực tế của quần chúng nhân dân mà thôi.

Cơ hội đến thật đúng lúc, có một khóa học bồi dưỡng cán bộ cấp cao theo hình thức khép kín trong mười ngày, diễn ra ngay trên hòn đảo ngoài thành phố, đi đường bộ rồi đi đường thủy tổng cộng hết hơn ba giờ. Nội dung khóa bồi dưỡng rất hữu ích, nhưng vất vả. Lúc phòng nhân sự xin ý kiến cô, Thẩm An Nhược liền đồng ý luôn.

“Trời nóng, sức khỏe cháu lại yếu, giao thông ở đó không thuận tiện, điều kiện cũng không tốt lắm. Người đi bồi dưỡng lại đông, thực ra cháu không cần đi lúc này.” Trong lúc phê duyệt kí văn bản, tổng giám đốc Trương nói với cô.

“Không sao đâu ạ, đã lâu rồi cháu cũng chưa được đi ra ngoài học hỏi bổ sung kiến thức.”

Cô lười nói với Trình Thiếu Thần, vì nếu anh không đồng ý, chỉ một câu cũng làm cô không thể thực hiện ý định của mình. Thực ra tạm thời cô rời đi một thời gian, không xuất hiện trong tầm mắt của anh, biết đâu lại có ích cho anh suy nghĩ và giải quyết vấn đề, không để anh vì lúc nào cũng nhìn thấy mình mà khó xử. Ôm mục đích cao thượng này, cô rất thân nhiên với kế hoạch không từ mà biệt này của mình.

Thời gian xuất phát vừa hay cũng là cơ hội tránh phải gặp mặt Trình Thiếu Thần, đợi tới khi mục đích đạt được rồi gọi điện thông báo cho anh là xong. Cô không định cao chạy xa bay, mai danh ẩn tích, cô chỉ không mạnh mẽ đối mặt mà thôi. Kỳ thực nơi cô đi không xa, có thể đi đi về về trong ngày, nếu thời gian không dài, về cơ bản không thể gọi là đi công tác.

Tối trước ngày đi, cô thu dọn hành lý đơn giản, xuống tầng kiểm tra cửa sổ như mọi khi, vào bếp hâm nóng chút sữa. Vừa uống được một ngụm nhỏ, nghe thấy có người mở khóa. Cửa bị khóa trong, không thể tự mở từ bên ngoài, cô đành phải ra mở cửa, trên tay còn cầm hộp sữa. Trình Thiếu Thần sao lại về sớm nhỉ, rõ ràng chiều mai anh mới về cơ mà, Thẩm An Nhược vừa chột dạ vừa tức tối.

Cửa vừa mở, cô đã bị anh ôm vào lòng. Trình Thiếu Thần cố tình khàn khàn giọng nói lớn: “Em gái, nếu muốn bảo toàn mạng sống, hãy ngoan ngoãn đi theo anh.”

Đêm hôm khuya khoắt rồi, anh lại hào hứng quá, Thẩm An Nhược giãy giụa trong lòng anh: “Sao về sớm mà không nói tiếng nào?”

“Dọa em à?”

“Đúng, trong nhà có giấu đàn ông đấy, anh đừng lên tầng.” Thẩm An Nhược đẩy anh ra, nhưng anh càng ôm chặt hơn, hơi thở cũng nặng dần. Nhìn theo ánh mắt anh, vừa rồi bị anh làm cho bất ngờ, cô cũng giật mình bóp chặt hộp sữa. Hậu quả là sữa bắn hết hai người, bây giờ đang chảy từ cổ vấy ngủ cô xuống, đẳng trước ướt một mảng lớn, dãn vào da, lộ rõ cảnh xuân.

Trình Thiếu Thần cúi xuống liếm vài giọt sữa vương trên phần da lộ ra của cô, cô run nhẹ, cúi thấp người chui ra khỏi vòng tay anh: “Anh đói không? Em đi nấu mỳ.”

“Không đói, anh ăn trên máy bay rồi.” Anh tiện tay ném áo ngoài lên sofa, nói lỏng cà vạt, lên tầng tắm rửa. Đi đến giữa cầu thang, quay lại thấy cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ, cười cười với cô: “Em có muốn tắm chung không?”

“Không, cảm ơn.” Thẩm An Nhược kéo tà trước của váy ngủ, cô không để nó dãn vào người, hơi lúng túng. Cô là người làm gì cũng có kế hoạch, những lúc xảy ra tình huống phát sinh cũng có thể xoay sở rất tốt, nhưng giờ vẫn không tránh khỏi luống cuống.

Cô mang vali hành lý sang phòng đọc sách, vào phòng tắm khác lau qua người, thay bộ váy ngủ bị ướt, sau lại thấy có chút khó xử, không biết nên nằm xuống giả vờ ngủ hay đánh tiếng đang khó chịu muốn đổi phòng ngủ. Tóm lại cô cảm thấy rất mệt mỏi, không muốn phát sinh thêm rắc rối nữa. Cô đang rối bời suy nghĩ thì cửa phòng tắm mở ra, cô cứng người không quay đầu lại, lại bị Trình Thiếu Thần kéo vào lòng, lưng cô dán vào lồng ngực trần ấm áp của anh. Anh hôn lên tai và vai cô, thấp giọng hỏi: “Em có nhớ anh không?”

“Không nhớ.” Thẩm An Nhược trốn tránh, bị hơi thở của anh làm ngứa ngáy, nhưng phần ngực mềm mại và bụng dưới đều bị anh vuốt ve, không thể thoát khỏi anh. Cô chỉ chống cự cho có, rồi bị anh đè lên giường một cách dễ dàng, váy ngủ cũng bị cởi ra. Cô vẫn giữ tư thế nằm sấp, ôm chặt gối, không chịu xoay người. Trình Thiệu Thần cũng không ép cô, hết như một con thú nhỏ cắn mút vành tai và bả vai cô, lướt tới tấm lưng trơn mịn, phần eo thon thả, cái mông mềm mại, xuống đến ngón chân cô. Anh rất dịu dàng, nhưng mỗi lần cắn mút, cô lại không kìm được, run lên nhẹ nhẹ, toàn thân tê dại. Quả là cao thủ, cô nào phải đối thủ của anh. Thẩm An Nhược cảm thấy thất bại, rõ ràng trong lòng muốn phản kháng, nhưng cơ thể lại đầu hàng, đầu óc văng vất, dường như có chuyện gì quan trọng, chỉ là rất mơ hồ không nhớ ra. Cô bỗng nhiên tức giận, không rõ là đang giận ai, dùng sức mạnh lớn nhất xoay người một cái, vì động tác quá nhanh, lật Trình Thiệu Thần đang không phòng bị, lấy hết sức đè anh xuống, chân đè lên tay của anh, còn tay thì túm cổ anh.

Trình Thiệu Thần bị cô bất ngờ vùng dậy, trừ lúc đầu giây giụa theo phản xạ, còn thì không chống cự tiếp, để mặc cô giày vò, thậm chí có lúc còn phối hợp cùng cô, nét mặt biến ảo, cảm xúc trong mắt mờ mờ, là do cô khơi dậy dục vọng của anh, cũng bởi anh đang chịu sự giày vò của cô. An Nhược dùng răng, chiếc răng nanh vừa nhỏ vừa nhọn, cắn mút nhưng không nhẹ nhàng như anh mà dùng sức cắn mạnh làm anh run rẩy. Cô phải thừa nhận, cảm giác có người run rẩy dưới cơ thể mình rất dễ chịu, chẳng trách Trình Thiệu Thần thích trêu đùa cô, ép cô từng chút một cho tới khi cô không thể kháng cự được. Kiểu quan hệ này của hai người, từ trước tới nay cô chưa bao giờ nắm quyền kiểm soát, cũng không có cơ hội chủ động, động tác lúc này vừa không đẹp mắt vừa không điêu luyện, giống như đang làm loạn hơn.

Rốt cục Thẩm An Nhược cũng chiếm được thế thượng phong, cô cho đó là thắng lợi của bản thân, cố gắng lờ đi sự thật là có người đang nhượng bộ, ngồi trên người anh, dùng váy ngủ của mình buộc tay anh lên đầu giường. Thật ra cô buộc không chặt nhưng anh chẳng hề giãy giụa. Tóc của cô xõa xuống mặt và vai của Trình Thiệu Thần, anh đột nhiên nâng người lên ngậm một bên ngực cô, tham lam như muốn nuốt vào bụng, động tác cũng trở nên mạnh mẽ, không theo quy luật làm cô hơi hoảng. Thẩm An Nhược tránh sang một bên, tiếp tục chặn anh lại, đặc ý nhìn khuôn mặt vạm vỡ của anh, thở hổn hển nói: “Trình Thiệu Thần, anh thấy thế nào? Anh hoàn toàn không thể khống chế được mọi chuyện, cảm giác này không dễ chịu lắm phải không?”

“Thỉnh thoảng thử một hai lần, thực ra cũng thú vị. Chỉ cần không phải lúc nào cũng vậy là được.” Giọng anh cũng hổn hển đứt quãng.

Thực ra Thẩm An Nhược cũng chẳng chiếm được ưu thế lâu, thế lực cô không tốt, sớm đã không còn chống đỡ được, lại lần nữa trở thành con mồi của anh, để mặc anh thao túng. Dáng vẻ kiêu ngạo của cô cũng chỉ như tấm vải đỏ khiêu khích sinh lực dồi dào của loài bò tót, sau cùng chỉ càng làm anh điên cuồng và phần khích mà thôi.

Sóng tình như cơn cuồng phong dữ dội dần lắng xuống, Thẩm An Nhược ngất đi một lát, lúc tỉnh lại mới phát hiện bàn tay anh không chút kiêng dè đang du ngoạn khắp người cô. Thấy cô mở mắt nhìn mình, anh bèn cúi xuống hôn cô, tay trượt xuống dưới, tiếp tục khiêu khích nơi mẫn cảm nhất của cô. Lần thứ hai xâm chiếm, anh cúi xuống nỉ non bên tai cô: “Em rất nhớ anh, phải không?”

“Anh tưởng tượng vừa thôi.” Cơ thể cô đã đầu hàng nhưng miệng quyết không chịu thua.

Trình Thiệu Thần khẽ cười, động tác nhanh và mạnh hơn, thỏa mãn nhìn cô phía dưới rên rỉ khi thì khe khẽ cầu xin. Khoảnh khắc khi cô sắp bước tới thiên đường, anh dịu dàng thì thầm bên tai: “Nhưng anh rất nhớ em.”

Giọng nói của anh làm toàn bộ giác quan của cô trong phút chốc bùng nổ, rồi vỡ òa thành những tia sáng lấp lánh. Cơ thể cô cũng như tan ra thành nước rồi dần biến mất trong vòng tay anh, cô gần như không cảm nhận được sự tồn tại của mình nữa.

Những buổi tối thế này có thể làm cho người ta giảm tuổi thọ, hơn nữa, chắc chắn anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người dám khiêu khích uy quyền của mình. Trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu Thẩm An Nhược bỗng hiện ra ý nghĩ này.

Hôm sau là ngày đi làm bình thường, Thẩm An Nhược bị chuông báo thức gọi dậy, lăn qua lăn lại trên giường chán rồi mới đứng dậy đi rửa mặt. Trình Thiệu Thần nằm nghiêng, vẫn đang ngủ say sưa. Cô ngơ

ngác nhìn anh một lát, ý thức được tối qua đã đánh mất cơ hội vùng lên hỏi tội anh, nhưng rất nhanh ném ý nghĩ bất an đó đi.

Quan hệ của hai người họ, mỗi lần có tiến triển, hay chuyển hướng, quyền chủ động không nằm trong tay cô, vốn dĩ cô không cảm thấy được anh, nhiều nhất cũng chỉ sống chế giữ lại tôn nghiêm của bản thân mà thôi.

Trình Thiệu Thần trở mình, hình như đã dậy. Thẩm An Nhược hỏi: “Anh có định ra khỏi giường không đấy? Sáng rồi.”

“Bọn họ đều nghỉ chiều nay anh mới về.” Anh dụi mắt, bộ dạng ngái ngủ lâu bầu hết như trẻ con, “Em cũng không phải đi làm, xin nghỉ mấy ngày, nghỉ ngơi cho khỏe.”

Thẩm An Nhược không nghe theo đề nghị của anh, đứng giờ đến công ty. Theo kế hoạch mười một giờ xuất phát, đầu tiên phải ra bến xe, sau đó ngồi xe đến bến tàu, tính cả thời gian chờ, trước ba giờ là có thể tới nơi. Cô sắp xếp ổn thỏa tất cả công việc trong thời gian mình không ở công ty, dọn dẹp cả văn phòng, tổng giám đốc Trương đích thân gọi điện tới: “Đến phòng chủ tịch giải thích bản kế hoạch đi.” Cô chợt cảm thấy mệt mỏi, xem giờ, mười rưỡi.

Bản kế hoạch chắc chắn không có vấn đề, cô đã theo sát cả nhóm, tự mình thẩm duyệt từng chữ. Vả lại từ trước đến nay Trình Thiệu Thần không bao giờ bối lõng tìm vết những chuyện này, dù có vấn đề, anh cũng chỉ biết qua lời tổng giám đốc Trương. Vì thế anh tìm cô chỉ vì một lý do mà thôi. Không thể ngờ, anh trở về nhanh như vậy, không tới trụ sở chính của An Khải mà lại tới đây trước.

“Chẳng lẽ em không thấy bản kế hoạch này lan man không súc tích sao? Vì một mục đích đơn giản như vậy mà phải lòng vòng mãi.” Lời ít ý nhiều, mờ dậu rất hay.

“Thành viên trong nhóm chúng tôi cho rằng những chi tiết rườm rà đó sẽ đem lại hiệu ứng tốt hơn, dù sao điều chúng tôi muốn là hiệu quả xã hội và lợi ích kinh tế chứ không phải bày ra cho vui.” Cô quan sát nét mặt của anh, thấy anh mím miệng không nói, tay rút tài liệu khác đưa anh, “Chúng tôi còn có phương án dự phòng, có thể phù hợp với yêu cầu của anh hơn.”

Anh nhìn thẳng vào cô, Thẩm An Nhược liếc quanh, không dám đối diện với ánh mắt của anh. Anh rất ít đến văn phòng này, số lần cô vào đây còn ít hơn. Tính ra, đây là lần thứ hai.

Trình Thiệu Thần ném hai tập tài liệu lên bàn, chẳng buồn đọc, chắc anh không nghĩ cô có thể bày ra chiêu này. Anh hít một hơi, lại một hơi rồi chậm rãi nói: “Anh vừa nghe tổng giám đốc Trương nói, em phải đi rất lâu?”

“Vâng, mười một giờ khởi hành. Mười ngày, cũng không lâu lắm.”

“Sao anh không biết?”

“Những việc thế này chỉ cần tổng giám đốc Trương phê duyệt là được, lẽ nào chủ tịch Trình quên rồi sao?”

“Thẩm An Nhược!” Giọng Trình Thiệu Thần không còn vẻ ung dung nữa.

“À, hôm qua em quên không nói.” Thẩm An Nhược trả lời qua loa.

Khoảng cách chỉ hơn một mét, hai người bốn mắt nhìn nhau, mỗi người một suy nghĩ, bầu không khí nặng nề tĩnh lặng bao trùm.

Rất thú vị, đây chính là phụ nữ và đàn ông trưởng thành, mấy tiếng trước còn ôm ấp quấn quýt lấy nhau như thể cả thế giới chỉ có hai người, bây giờ đã có thể lạnh lùng giằng co nhau.

Thẩm An Nhược nhìn xuống đồng hồ, từng giây từng giây đang trôi qua, quyết định mở miệng trước: “Còn mười phút nữa em phải đi rồi.”

Trình Thiệu Thần im lặng hồi lâu, chiếc bút nắm trong tay rồi lại đặt xuống, sau đó lại cầm lên, cuối cùng nở nụ cười miễn cưỡng và nói mấy tiếng: “Thượng lộ bình an, chú ý an toàn.”

Hết chương 17

18. Chương 18

Thẩm An Nhược lên thuyền mới cảm thấy thần kinh được thả lỏng đôi chút. Gió biển nhẹ nhàng, mang theo vị mặn ẩm ướt đọng lại khóe miệng. Cô đưa tay lên mặt, hóa ra là nước mắt chảy ra từ lúc nào không hay. Điều tại gió biển quá ẩm khiến mắt cô không thích ứng được thôi.

Hóa ra cô cũng gặp phải kiểu tình tiết nhạt nhẽo trên phim truyền hình hạng hai lúc tám giờ thế này, vậy mà ngay cả bất chúc lòng dừng cảm và mạnh mẽ quyết bỏ đi của nữ chính trong phim cô cũng không có. So với việc tự dẫn vật bản thân để viết nên một bài ca liệt nữ bi tráng, cô chỉ mong một cuộc sống yên ổn, vì thế muốn ra sao thì ra vậy.

Vốn muốn bỏ đi tìm chút yên tĩnh trong chốn vắng, dù không đến mức oanh liệt, ít nhất cũng thông dong nhân nhĩ. Nhưng chỉ một ước mong nhỏ nhoi như thế ông trời cũng không chịu giúp cô thỏa lòng, cứ để cô bị người ta vạch trần, cuối cùng tư thế bỏ đi chẳng thể thoát mái nổi. Hơn nữa, một sự thật rất hiển nhiên là, điều Trình Thiếu Thần để bụng không phải là chuyện cô muốn đi, mà vì cô đi mà không hề nói cho anh biết. Quyền uy của anh bị thách thức, đây mới là nguyên nhân anh tức giận.

Còn lâu cô mới đau lòng khóc lóc vì buồn bã. Cô chỉ cảm thấy, một chuyện giống kịch như thế, khi vận lên người mình cũng trở nên nhạt nhẽo, cuộc đời bế tắc và vô vị này thật khiến người ta buồn ngủ.

Thẩm An Nhược đến cơ sở đào tạo báo danh. Môi trường ở đây rất tốt, trên đảo không hề có kiến trúc cao tầng nào, mọi hướng đều có thể nhìn thấy biển, cửa sổ có hướng Đông, nếu dậy sớm thì thậm chí chỉ có thể ngắm bình minh, mở cửa sổ là nghe thấy tiếng sóng biển rì rào. Ở nơi có thể phóng tầm mắt ra xa như thế này, mọi nỗi lòng của con người bỗng trở nên bé nhỏ. Cô dần quên mất tại sao mình lại buồn bực đến như vậy, cảm thấy mệt mỏi vì tối qua chẳng được ngủ yên, tắm rửa qua loa xong liền leo lên giường ngủ một mạch tới khuya.

Trong điện thoại có hai cuộc gọi nhỡ, là Trình Thiếu Thần, trước khi cô ngủ đã đặt chế độ rung, có lẽ là ngủ say quá không nghe thấy. Do dự một lát, cô nhấn số gọi lại, không muốn chơi trò lằng nhằng này với anh nữa, cô chẳng còn hơi sức mà chơi nữa rồi.

Hóa ra anh chỉ hỏi cô đi đường có thuận sẽ không, chỗ ở và ăn uống có dễ chịu không, công việc thế nào, rất giống cấp trên quan tâm tới cấp dưới. Giọng của anh chẳng có chút cảm xúc gì, cô không giấu nổi sự mệt mỏi, nói chuyện qua loa cũng cảm thấy khó khăn, một lát sau đã chẳng còn gì để nói.

“Vì sao đột nhiên em lại muốn đi?” Lúc sắp cúp máy, Trình Thiếu Thần bỗng hỏi.

“Công tác bình thường thôi mà.”

“Thẩm An Nhược, không phải hôm nay anh mới quen biết em.”

“Em muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành, dạo này khí quản không được tốt.”

“Thẩm An Nhược, em có chuyện giấu anh.” Rất lâu sau, Trình Thiếu Thần mới buông một câu.

“Em mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

“Em thích kiểm chuyện gây sự, cả ngày làm mình làm mẩy, đánh đổ như thế không mệt mới lạ.”

Anh đã chọc giận cô thành công.

“Đương nhiên, người khác lúc nào chẳng sai, anh mới là chân lý, Trái Đất này đều phải theo anh. Em cúp máy đây, tạm biệt.” Cô ném điện thoại sang một bên.

Vài giây sau, Trình Thiếu Thần gọi điện lại.

“Anh đã từng nói với em rằng anh ghét nhất là người ta tùy tiện cúp điện thoại của anh chưa hả?”

“Thế thì anh cúp trước đi.”

Giọng anh nhuốm vẻ uể oải: “Thẩm An Nhược, rốt cuộc em muốn thế nào đây? Em không muốn kết hôn anh không nhắc đến nữa, em bảo anh xem thường em nên bây giờ anh quán lấy em muốn chết. Lần này em lại giận dữ gì nữa, em có thể nói rõ ràng dứt khoát ra không để anh còn biết đường mà ăn năn hối hận.”

Anh nói thêm vài câu thì có thể nên đổi tên là ‘Tình Thánh1’. Thẩm An Nhược cắn răng, nghĩ một lúc, cuối cùng thốt ra mấy chữ: “Tiểu Luyến của anh có khỏe không?”

Tình Thánh1: Vị thánh tình yêu.

Ở đầu dây bên kia anh hơi sững lại: “Tự dưng em nhắc đến con bé làm gì? Nó thì lúc nào chẳng khỏe.”

“Một cô bé được nâng niu từ nhỏ lại bị anh lợi dụng, nó khỏe mới lạ.”

Trình Thiệu Thần ngừng lại vài giây: “Thẩm An Nhược, em phải nói cho rõ ràng, chuyện Chung Luyến Thần với anh thì có liên quan gì?”

Giọng điệu của anh mang theo sự lạnh nhạt như không liên quan đến mình, Thẩm An Nhược cảm thấy rất vô vị: “Không phải sắp kết hôn rồi sao, anh còn nói không liên quan đến mình, anh bình thản thật.”

Anh “À” một tiếng: “Tiểu Luyến đã nói với em à? Con bé thay đổi quyết định rồi sao?”

Cơn giận của Thẩm An Nhược bốc lên ngàn ngút: “Chuyện này anh từ từ mà tìm hiểu. Em mệt rồi, tạm biệt.” Cô cảm thấy mình nên niệm thanh tâm chú2, dạo này cô hay tức giận quá.

Thanh tâm chú2: Hay còn được gọi là ‘Đại bi chú’, là bài chú căn bản để minh họa công đức nội chứng của Đức Quảng Tự Tại Bồ Tát.

“Không được ngắt máy.” Cô đang định cúp máy, nghe thấy giọng Trình Thiệu Thần vang lên, không lớn nhưng mơ hồ lộ ra vẻ giận dữ khiến cô hơi chột dạ.

Bọn họ im lặng, cô như nghe thấy tiếng thở đang cố nén lại của Trình Thiệu Thần ở đầu bên kia. Từng giây trôi qua, cuối cùng anh cũng mở miệng, trở lại vẻ bình tĩnh thường lệ, nhưng lạnh như băng: “Thẩm An Nhược, em đừng có nói với anh là em đang nghĩ người muốn lấy con bé là anh. Em nhất định không được thừa nhận đâu đó.”

Thẩm An Nhược thấy ngạt thở, lập tức nhận ra lần này chắc chắn mình phải nhận thua, nhưng đầu óc vẫn mờ mịt, cô thận trọng ngậm miệng không nói nữa. Bốn bề vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng vỗ vào bờ cát và tiếng nhịp tim của cô, có thể nghe rõ tiếng thở của Trình Thiệu Thần, hệt như anh đang ở trước mặt cô vậy.

“Hóa ra đây mới là nguyên nhân em bỗng dưng bỏ chạy không nói một lời. Nhưng có người đã nói với em là anh muốn lấy Chung Luyến Thần sao? Câu này là ai nói với em, cho anh biết tên người đó.”

Anh ngừng lại, thấy Thẩm An Nhược không nói gì, lại nói tiếp: “Nếu em không nhắc đến Tiểu Luyến, anh có nghĩ nát óc cũng không rõ vì sao lần này em lại trở mặt như vậy. Ngay cả chứng thực chuyện đơn giản như thế này em cũng lười không thêm làm mà bỏ đi luôn.”

“Bây giờ không phải em đang tìm cách chứng thực sao? Mọi chuyện trùng hợp như vậy, em hiểu lắm cũng phải thôi.”

“Em gọi đây là chứng thực à? Em vốn đã tự mình định tội cho anh rồi. Nếu anh không hỏi đến cùng thì không biết còn bị oan đến lúc nào, cũng không biết em còn có thể làm chuyện gì nữa.”

Cô không còn gì để nói, chỉ nghe thấy giọng anh càng lúc càng bình tĩnh lại, còn cô càng lúc càng căng thẳng, hệt như trước một trận bão lớn, oi bức ngột ngạt, sự im ắng bất thường, không biết lúc nào sấm chớp mới nổi lên.

“Thẩm An Nhược, anh có một người em họ, em không nhớ sao? Nhưng nó vẫn nhớ em, lần nào gọi điện cũng hỏi thăm em. Hồi tháng Ba, nó và Tiểu Luyến đang chuẩn bị hôn lễ thì tự nhiên làm loạn lên, hôn lễ bị hủy bỏ, người lớn hai nhà vẫn luôn chờ hai đứa nó đổi ý đấy.”

Cô thực sự đã quên có một người như thế thật. Trình Thiếu Dung, con trai duy nhất của người chú thứ hai có địa vị không tầm thường trong thành phố của Trình Thiếu Thần. Là một sĩ quan trẻ tuổi, ở nước ngoài quanh năm, trong ấn tượng của cô, tựa hồ chỉ có ngày bọn họ kết hôn mới gặp cậu ta.

Hóa ra là như vậy. Thật là quá trùng hợp, dường như ông trời đang cố tình đối đầu với cô. Nhưng tóm lại vẫn là ôc đang đuối lý, vì thế vẫn nân thành khấn nhận sai thì tốt hơn. Cô thật lòng xin lỗi, Trình Thiếu Thần lại không chịu bỏ qua.

“Xin lỗi? Em diễn màn kịch chạy trốn chẳng hiểu vì lý do gì rồi nói một câu xin lỗi là đủ rồi sao? Thẩm An Nhược, đầu phải hôm nay em mới quen anh, sao em không chịu động não một chút xem anh có phải là loại người làm ra chuyện đó không?” Giọng anh đều đều, tức giận đến độ vừa nói vừa nghiêng răng khiến người ta ớn lạnh, “Chỉ có thể nói thế này, trong lòng em, anh vẫn luôn là loại người bỉ ổi như thế, vừa quán lấy em không rời, vừa đùa bỡn người con gái khác, cầu hôn em lại có hôn ước với người khác, vì lợi ích mà ngay cả bản thân mình cũng có thể đem ra trao đổi mua bán. Chẳng trách em không chịu lấy anh, không chịu tin rằng anh sẽ sống với em cả đời. Hóa ra điều em không tin không phải là hôn nhân, em chỉ không tin anh mà thôi. Em không yêu anh, không muốn lấy anh cũng không sao, nhưng chúng ta đã quen nhau từng ấy năm, không phải vợ chồng thì cũng là bạn bè. Em hạ thấp nhân cách của anh đến mức này khiến anh cảm thấy tuyệt vọng.”

Hiếm khi anh nói liền một mạch nhiều như thế này, trong một chốc như thở không ra hơi.

“Xin anh đừng làm quá lên như thế có được không? Em không tính rời xa quê hương mai danh ẩn tích đâu, em chỉ đi bồi dưỡng, chỗ em bây giờ cách anh còn chưa đến ba trăm cây số. Cứ cho là em thực sự hiểu lầm, em cũng không làm mấy chuyện quá khích đâu, chẳng qua em đang đợi anh tự mình giải thích với em thôi.”

“Chẳng thà em cứ khóc lóc đòi anh chứng minh để anh biết đường mà giải quyết cho xong. Em mắng anh phụ tình, vô sỉ, sao cũng được, như thế còn hơn em coi như chuyện không liên quan đến mình. Em làm ầm ĩ lên, ít nhất cũng thể hiện em đang quan tâm, nhưng từ trước đến nay em luôn cho rằng thể diện của bản thân quan trọng hơn mọi thứ khác, lúc nào cũng thích giả vờ như không có chuyện gì. Sao nào? Em tính tặng anh cho người khác sao? Em đang cảm thấy hành động của mình rất thần thánh, rất cao thượng phải không? Thực ra cũng chỉ vì em không thêm quan tâm anh chuẩn bị lấy ai mà thôi, dù sao cũng đâu liên quan đến em. Em đương nhiên sẽ không vì chuyện này mà vứt bỏ mọi thứ hiện tại để lưu lạc bên ngoài, trong lòng em, đã bao giờ anh quan trọng đến thế đâu. Bỏ chạy tới một đảo nhỏ để tránh đi vài ngày, rõ ràng là em đang khinh thường anh.”

Cô bất cẩn mở đúng chiếc hộp Pandora ra thật rồi, không ngờ khi Trình Thiếu Thần làm một bài, thuyết trình dài lại có cảm hứng văn chương đến thế, bình thường thật sự không thể nhận ra. Đúng là vận đổi sao rồi, cách đây không lâu cô cũng thế này khiến Trình Thiếu Thần á khẩu không nói gì được, làm anh phiền muộn mất mấy hôm, chớp mắt đã đến lượt cô rồi.

“Thẩm An Nhược, em vẫn luôn cố chấp nói thái độ của anh với em giống như đối xử với thú cưng. Vậy thái độ của em với anh thì sao? Lúc anh ở bên, em không hề chống cự, có lúc còn như cam tâm tình nguyện, nhưng lúc anh không ở bên, em chưa từng cảm thấy thiếu vắng, không chừng còn thở phào nhẹ nhõm ấy chứ. Thực ra anh cũng rất muốn biết, em coi anh là cái gì? Người qua đường? Hay khách làng chơi?”

“Trình Thiếu Thần, anh đủ rồi đấy, chẳng qua chỉ là anh bị hiểu lầm một chút mà thôi, có nhất thiết phải phóng đại lên như thế không?”

“Người bị vu khống không phải là em, đương nhiên em có thể nói mát rồi!”

“Anh cũng không phải chưa...” Lời nói đã ra đến miệng lại trượt trở lại, Thẩm An Nhược quyết định không chọc giận anh nữa, “Phải phải, em sai thật rồi. Anh vô tội thuần khiết hết như thiên thần, em vì ganh ghét đố kỵ anh quá hoàn mỹ nên trong lòng luôn muốn tìm cơ hội bới móc anh. Không còn sớm nữa, em phải úp mặt vào tường ăn năn hối lỗi đây, anh cũng đi ngủ đi.”

**** Tôi là đường phân cách bụng dạ hẹp hòi ****

Thẩm An Nhược nằm trên giường lại không thấy buồn ngủ nữa, có lẽ vì lạ giường, cũng vì buổi chiều cô lơ ngơ quá nhiều. Không ngủ được rất khó chịu, trái tim nửa như tắc nghẽn, nửa như trống rỗng, mọi chuyện đã giải thích rõ ràng rồi, cô lại càng rối rắm hơn. Trình Thiếu Thần không nói oan cho cô, trước đó quả thật

cô giận dữ nhiều hơn đau lòng, giận Trình Thiếu Thần sao có thể bày cái trò hạ cấp như thế, lại càng nghi ngờ anh đang thăm dò trả thù cô. Thế nên cô mới không muốn để anh thấy được mình đang làm trò cười, khiến hư vinh của anh được thỏa mãn. Cô cố ép mình không đi nghe ngóng sự tình để không tự hành hạ bản thân, cũng cố tình không để tâm, dựa dẫm ai đều không an toàn bằng dựa vào chính mình. Nhưng trước đây bọn họ cãi nhau, cô cũng chưa bao giờ là người đuối lý.

Lần này Trình Thiếu Thần rất giận, đến sau cùng, giọng nói cũng như nghẹn lại. Trong kí ức của cô, đây là lần anh cáu nhất, ngay cả lần có hành động bạo lực rất lâu trước đây cũng không tức giận như thế này. Lúc ấy anh chỉ uống hơi nhiều, lại bị cô làm cho kích động, còn cô lại không muốn nửa thuận theo nửa chống cự như trước.

Cô nhìn đồng hồ, giờ này anh thường chưa ngủ, thở dài, lại nhắc điện thoại, nhưng cuộc gọi bị từ chối.

Chương trình đào tạo lần này xếp lịch vô cùng dày đặc, tối nào cũng có hoạt động, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng mệt nhọc, về đến khách sạn tắm rửa xong chỉ kịp lăn ra ngủ luôn. Sóng điện thoại trên đảo không tốt lắm, lúc được lúc không, Trình Thiếu Thần không gọi điện cho cô nữa, cô cũng chẳng thêm chủ động gọi. Lòng tự trọng của người đàn ông này mỏng như giấy gạo nếp. Lần trước cô nói móc anh, anh cũng dần dỗi với cô mất mấy ngày liền. Lần này người sai là cô, anh lại càng được thể làm mình làm mẩy. Sĩ diện lớn như vậy thì anh cứ tự mà trở về bình thường, cô còn lâu mới xoắn lấy anh.

Cũng gọi được hai cuộc điện thoại. Một lần là lúc trên đảo có bão lớn, tình hình khá nguy hiểm, sóng điện thoại bị ngắt, lúc bọn họ về khách sạn, quản lý đại sảnh nói có người để lại lời nhắn muốn cô gọi lại. Cô dùng điện thoại cố định gọi lại, Trình Thiếu Thần hồ hững nói: “Anh chỉ muốn xác nhận em chưa bị gió thổi đi mất.”

Thẩm An Nhược không so đo với anh, dịu dàng hỏi anh ăn tối chưa, vì lúc ở một mình anh thường quên ăn cơm. Anh nói một câu “không cần em lo” rồi ngắt máy, Thẩm An Nhược cầm điện thoại chỉ biết chết lặng.

Lần thứ hai là khi kết thúc đợt tập huấn, cô gọi điện cho anh nói muốn ở trên đảo thêm vài ngày để khảo sát các nhà trọ của ngư dân địa phương.

Rõ ràng trời đã tối, anh lại nói đang có cuộc họp, giọng hoàn toàn mất kiên nhẫn.

“Trợ lý Thẩm, em đang tranh thủ làm việc tư, lấy tiền của công ty đi du lịch sao?”

“Báo cáo chủ tịch, tôi đã xin nghỉ phép năm ngày, vì thế từ ngày mai là kì nghỉ riêng của tôi.”

“Thế thì em muốn chơi bao lâu thì chơi, báo cho anh biết làm gì. Nếu em muốn kéo dài thời gian nghỉ thì đi mà báo với tổng giám đốc Trương ấy.”

Cái tên hẹp hòi nhỏ mọn thù dai này, cô tức đến nỗi không nói nên lời, lập tức quyết định sẽ ở đây hết kỳ nghỉ phép.

Thẩm An Nhược thuê một căn phòng của ngư dân, hằng ngày đều dành phần lớn thời gian để ngắm biển. Không có khu công nghiệp, nước biển và bầu trời đều xanh being biếc, không nhiễm khói bụi như ở thành phố. Cô sống thoải mái, tự do, lại khỏe mạnh, như người đang tu hành. Năm ngày cộng thêm hai ngày cuối tuần, cô có thể ở đây trọn vẹn một tuần liền.

Nhưng những ngày nhàn nhã ấy còn chưa qua trọn vẹn được hai ngày, trên đảo đã có thêm một vị khách không mời mà đến, là Chung Luyến Thần, nhìn thấy cô còn làm ra vẻ ngạc nhiên: “A, chị An Nhược, sao lại trùng hợp thế nhỉ, chị cũng ở đây à.”

Vốn dĩ nơi cô ở đã đầy khách, nhưng Chung tiểu thư vừa đến, người khách phòng bên liền lập tức chuyển đi, rõ ràng người đó đã nói muốn ở hai tuần. Thật là có tiền mua tiền cũng được.

“Em không quen với cuộc sống ở đây, ở gần chị một chút cho có cảm giác an toàn.”

Cô bé bảo mình đến đây du lịch ngắm cảnh, thực ra như là đến giám sát Thẩm An Nhược thì đúng hơn, lúc nào cũng không cách cô quá mười mét, đã vậy khi nói chuyện còn giả bộ tình cờ nhắc đến Trình Thiếu Thần.

“Dạo này anh Thiếu Thần bận lắm, chị Đàm Phân nói có lúc anh ấy còn ngủ ở công ty.”

“Bệnh dạ dày của anh Thiếu Thần lại tái phát rồi, có vẻ rất nặng, nhưng anh ấy không đi bệnh viện, cũng không uống thuốc.”

“Tâm trạng anh ấy không tốt, thậm chí còn hung dữ với em hơn trước nhiều.”

“Anh ấy có vẻ gầy đi.”

Cứ mỗi giờ cô bé lại nhắc đến tên Trình Thiếu Thần một lần, Thẩm An Nhược bị cô bé làm cho đau cả đầu.

Ngày tiếp theo, cô lại càng đau đầu hơn, vì Trình Thiếu Dung cũng đến, đáng vẻ vội vã, cả người đầy bụi đường mệt mỏi, quần phục vẫn mặc trên người.

“Chị dâu.” Cậu chàng khách sáo gọi Thẩm An Nhược, thấy thái độ của cô không tự nhiên, liền gãi đầu cười gượng ngừng cười: “Thói quen rồi, không sửa được.” Trình

Thiếu Dung có vài phần giống Trình Thiếu Thần, khuôn mặt chính trực nghiêm nghị, so với bộ dạng chính tà khó phân, biến ảo khôn lường của Trình Thiếu Thần thì anh tuần uy vũ trung hậu hơn nhiều.

Chung Luyến Thần thấy cậu ta bèn quay đầu định đi, Trình Thiếu Dung kéo tay lại liền bị Chung Luyến Thần hất ra: “Cút đi, đừng có làm phiền tôi.”

Thẩm An Nhược nhanh chóng lánh đi.

Đôi oan gia này đụng đầu nhau, kỳ nghỉ thanh tịnh như tu hành của cô coi như đã đi tong, không nghĩ là lại được thưởng thức truyền hình trực tiếp đôi nam nữ hủy hôn cãi nhau.

Thẩm An Nhược nhớ lúc kết hôn rồi, cô và Trình Thiếu Thần cũng cứ gặp là cãi nhau, cuối cùng để không cãi nhau nữa đành không gặp nhau, lý do thì không làm sao nhớ nổi, đơn giản chỉ là những chuyện nhỏ nhặt không tên. Lúc ấy chán đến mức muốn ném hết đồ đạc, bây giờ nghĩ lại cảm thấy rất thú vị. Đường nhiên cô còn nhớ lúc đi công tác Vân Nam, khi ấy cách nhau xa như vậy mà anh vẫn đuổi theo tới, giống như Trình Thiếu Dung lúc này. Còn giờ đây, chỉ là cách nhau hơn hai trăm cây số, đến cả trò chuyện cũng lười, anh không cho cô bậc thang để xuống, cô cũng chẳng thèm quay về.

“Nhìn theo góc độ của Đảng và nhân dân, em cũng nên khách sáo với anh hùng vừa trở về từ Tứ Xuyên chút chứ.” Thấy Trình Thiếu Dung nhịn nhục chịu khổ, Thẩm An Nhược không nở lòng đứng ngoài nhìn.

“Em đã nương tay với anh ta rồi đấy, nếu không chị tưởng anh ta còn toàn thân ở lại trên đảo hay sao?” Giọng Chung Luyến Thần đằng đằng sát khí.

“Thiếu Dung có vẻ rất trung hậu thật thà, xuất thân trong gia đình ấy, tính cách như cậu ấy càng hiếm hơn.”

“Phải rồi, anh ta trung hậu thật thà chết đi được ấy, lúc ngủ còn lẩm bẩm tên bạn gái cũ, trong ví còn để ảnh mối tình đầu. Bọn đàn ông chẳng có ai tốt cả.”

Thẩm An Nhược khổ sở nhịn cười.

Buổi tối cô tản bộ trở về, đúng lúc nghe thấy phần cuối của cuộc chiến.

“Muốn đánh muốn chửi tùy em, nhưng chúng ta về nhà ằm ỉ được không? Sao em không thể để anh giữ thể diện trước mặt chị dâu của anh vậy, em muốn hại anh sau này không còn mặt mũi nào gặp chị ấy sao.”

“Đồ khốn, anh còn mặt mũi nói điều kiện với tôi hả. À, tôi quên mất, anh yêu thâm chị An Nhược không phải mới chỉ một hai năm nhỉ.”

“Chung Luyến Thần, sao em lại ngậm máu phun người thế hả.”

“Là ai lúc đầu rất phấn khích nói với tôi, cô dâu của anh trai anh hoàn toàn phù hợp với hình tượng người vợ trong lòng anh hả.”

“Em vẫn còn yêu thâm anh họ của anh đấy thôi, em yêu thâm mười năm rồi, còn khóc lóc ằm ỉ kiên quyết đòi đổi cái tên này để đánh tiếng cho anh ấy, đừng cho rằng anh không biết. Em đáng thương thật, anh họ anh hoàn toàn chẳng đón nhận tình cảm của em.”

“Trình Thiếu Dung, anh nhảy xuống biển chết đi.”

Sau đó vang lên tiếng động gì đó mơ hồ, không biết là động tay hay động khẩu rồi.

Đây chắc chắn là chốn thị phi, Thẩm An Nhược quyết định rút lui sớm. Cô thu dọn đồ đạc, tạm biệt hai người, bịa ra một lý do để họ không nghĩ ngợi nhiều, cũng tránh bị mật báo tin tức.

Kì nghỉ còn vài ngày, Thẩm An Nhược quyết định về nhà với bố mẹ, ngồi xe lửa cả đêm. Trạm xe nhỏ địa phương chỉ có chuyến chậm, trên đường cứ lắc la lắc lư, đi rồi lại dừng, cô nửa tỉnh nửa mê, luôn nhìn thấy ngọn đèn màu vàng cam trên sân ga, cuối cùng đến nơi mới hơn bốn giờ, trời vừa tờ mờ sáng.

Thẩm An Nhược vốn muốn để bố mẹ bất ngờ, không hề báo trước, nhưng nhà không có ai, có lẽ hai người trời vừa sáng đã đi bách bộ rồi, may mà cô luôn mang chìa khóa nhà bên mình. Cô đi qua từng phòng, sau cùng thấy mệt, nằm trên giường của bố mẹ mơ hồ ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại trời đã sáng hẳn, trở mình thì thấy bức tường treo đầy ảnh. Bố mẹ sau khi tốt nghiệp đại học cũng đến thành phố này, ở đây không có người thân trong nhà, liền treo ảnh của tất cả người thân trong nhà, chiếm một khoảng tường rộng. Thẩm An Nhược nói phong cách trang trí này khiến người ta đau đầu nhức mắt, vì thế bố mẹ chuyển hết bức tường ảnh sang phòng ngủ của họ, vì ở đây cô ít có cơ hội vào. Thực ra hầu như đều là như là ảnh của cô, từ ảnh thẻ đến ảnh chụp chung tháng trước, còn có vài bức ảnh cưới của cô và Trình Thiếu Thần, hóa ra vẫn chưa bị bố mẹ vứt đi.

Cô đến gần ngắm nghía, An Nhược và Trình Thiếu Thần đều thích đơn giản, đến cả tranh treo tường cũng ít, hoàn toàn không có, nên mấy bức ảnh kia cô không mấy khi xem. Mỗi bức đều làm bộ làm tịch, anh không cười, cô thì cười cứng nhắc, giống vẽ lạnh lùng trên trang bìa của tạp chí. Cũng chưa lâu lắm, mới có hơn một nghìn ngày, dù là cô hay anh đều không khỏi cảm thấy vài phần xa lạ trên mấy bức ảnh.

Bố mẹ vẫn chưa về nhà, vì thế Thẩm An Nhược thử liên lạc với bố mẹ, gắng hỏi một hồi mới biết bố bị bệnh, hôm nay phải làm phẫu thuật.

Cô vội vàng chạy vào bệnh viện. Người chờ thang máy quá đông, thang máy lại chậm, cô đành leo thang bộ, chạy thẳng một mạch lên tầng sáu. Cô chạy quá nhanh, hơi thở loạn nhịp, mồ hôi ướt đầm quần áo, lúc đến phòng bệnh đã thấy bố thay quần áo để làm phẫu thuật, nước mắt lập tức rơi xuống.

“Từ bé con đã không thích khóc, sao bây giờ lại khóc như mưa vậy.” Bố An Nhược khẽ an ủi cô, “Chỉ là cuộc tiểu phẫu thôi mà, hai ba ngày là có thể ra viện. Chẳng mấy khi con được nghỉ ra ngoài chơi, bố không nỡ làm phiền con.”

Câu nói này làm Thẩm An Nhược càng khóc to hơn, cô không biết bố bị bệnh tim, nếu không có sự trùng hợp này, trong lúc bố cô đang làm phẫu thuật, cô vẫn đang vui vẻ nghỉ ngơi.

“Con gái nhà chúng ta chuyện nhỏ lại khóc, chuyện lớn thì không khóc nổi. Ông vừa nãy nói sai rồi, làm gì đến nỗi ấy?” Mẹ An Nhược nói.

“Bà Lâm, nể tình tôi sắp bị đục lỗ trên người mà nhường tôi chút được không? An Nhược ngoan, là bố không đúng, về sau có chuyện gì bố sẽ nói với con. Đừng khóc nữa, tim của bố sắp khóc theo con đây.” Bố An Nhược thấy con gái khóc mà ruột gan rối bời, vuốt tóc cô, tay chân luống cuống an ủi: “Ôi, bọn trẻ này lạ thật, hôm nọ Thiếu Thần cũng thế, mặt trắng bệch, làm mấy y tá còn tưởng nó là người bệnh.”

“Ai?” Thẩm An Nhược ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Ồ, cái đó...”

“Bố mẹ có nhầm không thế? Thà cho anh ta biết còn hơn nói với con? Bố mẹ có coi con là con của bố mẹ không vậy?” Cô nín khóc, giận dữ nói, đột nhiên bị mẹ đâm vào chân một cái.

Thẩm An Nhược nhận tín hiệu, lập tức im bật, biết có người tới, liền nhanh nhẹn rút khăn giấy ra lau mồ hôi và nước mắt rồi quay đầu lại, ngạc nhiên nghe thấy mẹ nói: “Thiếu Thần con tới rồi à? Không phải mẹ đã nói không cần đến sao? Đường thì xa, thời tiết hôm nay cũng không tốt.”

“Không sao. Con cũng có việc ở gần đây.”

Cô bắt đầu xoay người. Đúng là gặp quỷ, cô lại quên mất mặt mình còn lem nhem nước mắt, mồ hôi chảy từ trán xuống, tóc mai hai bên thái dương còn ướt, bộ dạng rất nhếch nhác. Nhưng anh cũng chẳng khác hơn, khuôn mặt mệt mỏi, còn gầy đi trông thấy.

Đã hai tuần họ chưa gặp nhau, vậy mà lại phải nhìn thấy nhau trong tình huống này. Trình Thiệu Thần thấy cô cũng hơi ngạc nhiên, hai người không nói gì.

Mẹ An Nhược đứng sau lưng, lẳng lặng véo vào thắt lưng, ra hiệu cho cô lên tiếng chào hỏi. Thẩm An Nhược bị đau run lên một cái, mọi việc đều không qua khỏi mắt Trình Thiệu Thần. Cô ném cho anh một cái nhìn khinh bỉ, anh quay sang hướng khác. Vừa đúng lúc bác sĩ gây mê và trợ lý đến đẩy bố An Nhược, ông Thẩm Tịnh Hoa vào phòng phẫu thuật, tám giờ đúng.

Mọi người ngồi đợi ngoài phòng phẫu thuật, Thẩm An Nhược ngồi cùng mẹ, Trình Thiệu Thần im lặng ngồi hàng ghế đối diện, cúi đầu, như thể đang tỉ mỉ nghiên cứu ngón tay của mình.

“Bố con tự nhiên thấy không khỏe, mẹ đưa bố vào viện, cuối cùng bác sĩ lại là bạn đại học của Trình Thiệu Thần, cũng tham dự... của hai đứa. Vì thế ngay lập tức nhận ra bố con, sau đó Trình Thiệu Thần biết, hôm ấy nó chạy tới đây, mới hôm kia thôi. Thằng bé rất lo lắng, gây sức ép với mấy chuyên gia, cuối cùng tới tai cả viện trưởng. Thực ra chỉ là tiểu phẫu thôi. Cũng không phải bố mẹ chủ động nói với nó.”

“Vâng.”

“Bố con muốn đợi tới khi phẫu thuật xong mới nói cho con biết, không muốn con lo lắng. Thiệu Thần nói không có con cháu ở bên cạnh không hay lắm nên nói nó sẽ tới đây với mẹ.” Mẹ An Nhược khẽ giải thích, “Con xem bộ dạng của thằng bé kia, còn căng thẳng hơn cả hai mẹ con mình, chắc đang nhớ tới bố nó. Hồi đó ông Trình cũng mắc bệnh giống bố con, vì không để ý nên sau này mới trở nên trầm trọng. Haizz, đứa bé đáng thương.”

Thẩm An Nhược ngẩng đầu nhìn Trình Thiệu Thần, sắc mặt tái nhợt, vừa rồi nói chuyện giọng cũng hơi khàn khàn. Cũng phải thôi, để có mặt ở đây vào giờ này anh phải đi từ lúc ba giờ sáng. Anh thích ngủ nướng, từ trước tới nay không muốn dậy sớm, hơn nữa bệnh viện là nơi anh ghét nhất, anh sợ kim tiêm, sợ thuốc và sợ cả mùi thuốc khử trùng.

Mẹ An Nhược thở dài, “Có những người đàn ông cả đời không biết nói những lời có cánh, như bố con. Nhưng nếu cậu ta phụng dưỡng bố mẹ con như bố mẹ mình, cho dù con nghi ngờ hay lo lắng điều gì, con cũng phải tin cậu ta thật lòng với con.”

“Ngày trước mẹ từng nói, nên tránh chỗ đã từng ngã, ngã hai lần cũng một chỗ là kẻ ngu ngốc còn gì.”

“Mẹ còn dạy con làm người không được tùy hứng, làm việc gì cũng phải nghĩ cho kĩ, không được phép mang hôn nhân ra làm trò đùa, con quên hết rồi à? Thiệu Thần còn lý trí hơn con nhiều, nó về nước không bao lâu đã đến thăm bố mẹ, thành khẩn nói lúc đó ly hôn quá vội vàng, nếu còn có cơ hội bù đắp, xin bố mẹ đừng ngăn cản. Đã nói nước ấy rồi, mẹ với bố con cảm thấy chẳng có lý do gì mà từ chối nó.”

Thẩm An Nhược ngẩng ra một hồi, ngẩng đầu nhìn Trình Thiệu Thần ngồi ở phía xa, anh vẫn cúi thấp đầu, giống như đang có tâm sự. “Nham hiểm”, cô lẩm bẩm trong miệng.

“Hết thuốc chữa.” Mẹ An Nhược bị con gái làm cho ghen hờn, lại véo thắt lưng cô một cái, “Phải nói tên nhóc Trình Thiệu Thần này khá đẹp trai, nhiều tiền, còn nữa, cũng khá thông minh. Trừ lần đó ra, nó cũng không có sai lầm gì lớn, sao con nhỏ mọn thế.”

“Mẹ, càng ngày mẹ càng có khiếu hài hước.” Thẩm An Nhược che thắt lưng hít một hơi, có lẽ chỗ đó bị mẹ véo thành xanh tím mất rồi.

“Đúng là không thể nói chuyện với người kém thông minh như con được mà. Bố con thật đáng thương, bình thường đến tiệm cũng sợ, lần xui xẻo này chẳng thà để mẹ thế chỗ ông ấy, để ông ấy ở ngoài lo lắng cho xong.” Mẹ An Nhược lẩm bẩm rồi lơ lửng cô con gái, đến ngồi cạnh Trình Thiệu Thần.

Ca phẫu thuật của bố An Nhược rất thuận lợi. Trình Thiệu Thần sau khi ca phẫu thuật kết thúc cũng đi khỏi, gần nửa đêm mới quay lại thăm bố An Nhược, nhân tiện chào tạm biệt, anh nói anh phải quay về.

Anh tự mình lái xe tới, cũng phải di chuyển mất mấy tiếng, mà bên ngoài lại đang mưa to, lại có sấm chớp, đường cao tốc đã bị ngăn lại, chỉ có thể đi đường trong thôn. Mẹ An Nhược lấy lý do quá nguy hiểm bảo anh ở lại nghỉ ngơi, kiên quyết không đồng ý cho anh trở về một mình, rồi quay sang nhìn An Nhược: “Có

phải đem qua ngủ không ngon không? Cả buổi chiều trông con như người mất hồn. Về nhà nghỉ ngơi với Thiếu Thần đi.”

“Con ở đây với bố.”

“Con ở đây chỉ thêm vướng víu, đi mau đi. Tối đến có hộ lý trông nom rồi, cô giúp việc sẽ đến đưa cơm, hơn nữa bệnh viện cũng không cho phép nhiều người ở lại.”

Thẩm An Nhược còn muốn vùng vằng, mẹ cô đã dùng ánh mắt “Con không phải mẹ sinh ra” lườm cô. Cô quay sang phía bố, mong bố sẽ biểu lộ chút ý giữ cô lại, nhưng bố nhắm mắt giả vờ ngủ. Cô chỉ còn cách giận dỗi bỏ về.

Trình Thiếu Thần đi rất nhanh, bước chân sải rộng làm cô không theo kịp, nên dứt khoát đi từ từ phía sau, một lát đã không thấy anh đâu. Tối khi xuống đại sảnh tầng một lại thấy anh trong đám người đang đứng ở cửa, chắc vì ngoài trời mưa quá to mà anh không mang ô.

Từ sáng sớm tới giờ, bọn họ vẫn không nói với nhau câu nào. Vì sau ca phẫu thuật vẫn còn hơi hỗn loạn, mẹ An Nhược bận nên không có thời gian giám sát hai người.

Trình Thiếu Thần nhận lấy ô rồi bước đi, không hiểu anh định bỏ cô lại, hay định ra lấy xe trước. Để đảm bảo an toàn, cô đi từng bước nhỏ tới bên anh, cùng anh che ô. Gió rất lớn, mưa tạt vào, dù che ô nhưng hai người vẫn bị ướt, nước mưa lạnh buốt làm cả người cô rét run, hai người xích lại gần nhau hơn.

“Chuyện đó, cảm ơn anh.” Cô cố gắng lịch sự.

“Anh chỉ quan tâm tới người anh thân thiết, không liên quan gì tới em, sao em phải cảm ơn.”

Cô thức trắng một đêm trên xe lửa, lại sợ hãi lo lắng một trận, ban ngày cũng không nghỉ ngơi, giờ phút này chẳng còn hơi sức tức giận với anh, vì thế chọn cách im lặng.

Khu nhà cô không dễ tìm, bên ngoài lại mưa trắng trời trắng đất, nhưng Trình Thiếu Thần nhanh chóng đưa cô về, dừng xe, ngồi yên trong xe đợi cô xuống.

“Anh muốn đến khách sạn hay vẫn quay về như đã định? Nếu anh mạo hiểm đội mưa về thì em sẽ bị mẹ mắng chết mất.”

Anh liếc mắt nhìn cô, không nói không rằng cho xe thẳng vào bãi đỗ, xuống xe cùng cô, bổ sung một câu cô không bao giờ ngờ tới: “Em bị mắng thì liên quan gì tới anh.”

Tới cửa nhà, Thẩm An Nhược đi tìm bộ quần áo khô, lúc ra đã không thấy bóng anh. Nhà cô không hề nhỏ, cô tìm mãi mới thấy anh ở trong bếp, đang lấy chai nước khoáng trong tủ lạnh ra uống.

“Bị đau dạ dày mà còn uống nước lạnh?” Cô đưa anh một bộ quần áo và khăn mặt, tiện tay cầm chai nước về.

“Biết anh bị đau dạ dày mà em còn ở bên ngoài chơi vui vẻ không về, để anh tự vật lộn?” Trình Thiếu Thần tức giận.

“Còn một đám người cưng nựng anh, anh tự vật lộn kiểu gì vậy? Còn nữa, không phải anh bảo em không phải về nhà, cứ ở bên ngoài chơi vui vẻ à?”

“Từ lúc nào mà em lại nghe lời anh thế. Anh đã bảo em không được chạy mất, mau kết hôn với anh, sao em không nghe theo luôn đi.” Thật choáng váng, anh mới ngồi cùng bố mẹ một lúc mà cách nói chuyện đã y hệt họ, Thẩm An Nhược khẽ rung mình.

“Trình Thiếu Thần, vì có gì anh không chịu buông tha em vậy. Ngày trước anh làm em chịu ảm ức thiệt thòi, em có suy sụp như anh không? Bây giờ anh còn tự hành hạ bản thân, thật ấu trĩ.”

“Hừ.” Anh hừ mũi trả lời cô.

Sau khi ăn no, tâm trạng của anh hình như không còn quá tệ, thậm chí còn giúp cô rửa bát, vì cô không tập trung, bất cẩn làm nước bắn tung tóe.

“Buổi chiều anh đi đâu thế? Anh đến đây vì công việc thật à.”

“Anh tìm một khách sạn ngủ bù, hôm nay dậy sớm thấy hơi mệt.” Anh thành thật trả lời.

“Nếu không mệt, có phải anh đã đi từ chiều rồi không?”

“Em rất mong anh đi càng sớm càng tốt phải không? Thật đáng thương, khó khăn lắm mới về nhà một lần lại không đuổi được anh đi.”

“Em đã xin lỗi anh mấy lần rồi, anh còn chưa tha thứ sao? Anh đàn ông gì mà yếu đuối, chịu một chút thiệt thòi cũng không được.”

“Thái độ xin lỗi của em không thành khẩn.”

“Đồ hẹp hòi, em mới là người không thêm sự tha thứ của anh.”

Thẩm An Nhược không nói chuyện với anh nữa, chăm chú gọt hoa quả.

“Em định ở nhà mấy hôm? Bao giờ về thì anh qua đón.” Sau một lúc lâu, Trình Thiệu Thần đột nhiên hỏi.

“Anh đi mà diễn trò cho bố mẹ em xem. Nơi tập huấn của em cách đây chưa tới nửa ngày đường còn chẳng thấy anh đến đón, còn chặn lối về, làm em không biết đi đâu. Bây giờ còn giả vờ giả vịt cái gì?”

“Anh không thể nuông chiều thói xấu bỏ nhà đi chơi của em. Sau này cứ không vui là em lại bỏ đi, càng đi càng xa thì anh biết sống thế nào?”

Hai người ngồi trong phòng khách, mỗi người im lặng chiếm một góc sofa. Trình Thiệu Thần chẳng quan tâm tới hình tượng của mình, ngồi phịch xuống ghế, vừa xem tạp chí, vừa liếc Thẩm An Nhược gọt táo. Cô gọt rất thành thực, từng lớp vỏ mỏng manh cứ thế rơi xuống. Trình Thiệu Thần chăm chú chờ lớp vỏ kia đứt đoạn, nhưng gọt đến hết vẫn là một sợi hoàn chỉnh. Anh lại cúi đầu lật tạp chí, đột nhiên nhảy dựng lên, ném tạp chí sang một bên, liếc nhìn cô, tựa hồ như nghĩ ra điều gì, tự cười một mình, cười đến mức Thẩm An Nhược cảm thấy hơi ngạc nhiên, giương mắt nhìn anh, tiện tay đưa quả táo mới gọt sang.

Anh nhìn cô cười đầy ẩn ý: “Tự nhiên anh nhớ đến dáng vẻ tối hôm đó của em. Anh còn tưởng vì em nhớ anh quá nên mới nhiệt tình như thế. Có phải lúc đó em hận nên mới cắn anh không, nếu trong tay cầm dao, chắc em phải xắt anh ra thành từng miếng mất.”

Anh vừa nhắc đến tối hôm đó, Thẩm An Nhược đã thấy từ đầu đến chân nóng ran. Cô giằng cuốn tạp chí trên tay anh muốn xem anh vừa xem cái gì, thì ra chỉ là chuyện tào lao. Một người con trai đi công tác xa về, nói với bạn gái mình, anh ta đã yêu một người con gái khác, thậm chí còn muốn lấy cô gái đó. Cô bạn gái kia bình tĩnh đồng ý chia tay, sau đó tới buổi hẹn cuối của hai người, lúc chàng trai kia định lấy tấm ảnh bạn gái mới của mình đưa cho cô xem, cô gái liền rút con dao giấu trong người đâm vào tim chàng trai. Thực ra bức ảnh chỉ là một cái gương nhỏ, vốn dĩ không có người con gái nào khác. Đúng là một trò đùa lẳng mạn và một kết thúc đầy bi kịch.

“Anh đang sợ chuyện gì xảy ra à? Anh yên tâm đi, em nhát gan lắm, không dám làm chuyện đó đâu.”

“Nếu em yêu anh đến mức ấy, anh có thể cam tâm tình nguyện chết trong tay em.” Trình Thiệu Thần tự nhủ thầm một câu.

Thẩm An Nhược lườm anh một cái, lập tức ngậm miệng, dừng một lát rồi không nhận được nói: “Đâu phải trẻ con, nói chuyện sao lại không giữ ý tứ gì cả.”

“Thực ra trong lòng em cũng đang nghĩ như vậy chứ gì.”

“Dù sao cũng toàn là lý lẽ của anh. Hôm đó ai còn kêu trời kêu đất rằng em coi thường sự tồn tại của anh.”

“Lúc đó anh tức gần chết, vừa phút trước còn thấy mình như ở trên thiên đường, mấy phút sau đã rơi xuống địa ngục, giống như rơi tự do vậy. Đổi lại là em, lẽ nào em không tức giận?”

Cô không bình luận gì, Trình Thiệu Thần nói tiếp: “Mấy hôm nay anh cũng hiểu ra một số chuyện. Em cảm thấy ở bên anh không có cảm giác an toàn, không chịu tin rằng ban đầu anh lấy em là thật lòng, cũng không tin tưởng chúng ta có thể ở bên nhau cả đời, vì thế em không chịu đồng ý lấy anh lần nữa.” Anh không đợi cô trả lời, tiếp tục nói, “Thực ra anh ở bên em mới không có cảm giác an toàn, lúc nào em cũng trong trạng thái muốn bỏ đi, chuyện gì cũng mặc kệ, làm gì có ý định thật lòng ở bên anh cả đời?”

“Mấy ngày nay anh tiến hành bỏ túc văn hóa à, giờ nói chuyện trơn tru hẳn.” Thẩm An Nhược mệt mỏi nói.

“Tóm lại, thái độ của em làm cho anh cảm thấy, nếu anh quá lưu luyến thì như tự kết liễu mình. Chúng ta coi như huề nhau được không?” Trình Thiệu Thần không thèm để ý đến thái độ chế giễu của cô, nói liền một hơi.

Không thể tin được có người cãi lý lại đạt tới trình độ xuất quỷ nhập thần như vậy. Thẩm An Nhược im lặng nhủ thầm.

Cô cười gượng: “Anh xem trước đây em nói không sai mà, lúc đầu chúng ta có thể đến với nhau đúng là kì tích, rốt cuộc là ai làm hại ai đây.”

“Chắc đây là duyên phận trong truyền thuyết, tùy tiện bỏ đi thì đáng tiếc biết bao. Vậy nên chúng ta cưới lại đi, có gì phải đắn đo nữa, không phải sẽ tốt hơn trước đây sao?”

“Em không muốn. Trình Thiệu Thần, vì sao anh không chịu tin là em thật sự không thích tờ giấy đó cùng với mấy cái nghi lễ đáng sợ kia nhỉ. Giống như khế ước bán thân, đóng dấu là hoàn toàn mất quyền tự chủ, những ngày tháng sau đó, quyền tự do không nằm trong tay mình nữa. Còn anh, chắc vì anh không mất đi quyền không chế nên mới cố chấp như thế.”

Trình Thiệu Thần thở dài: “Em đã xác định là anh bó tay với em, vì thế mới bướng bỉnh như vậy.” Một lúc sau anh mới mở lời, “Bỏ đi, dù sao anh cũng nghĩ thông rồi, ít nhất lúc đầu em không lấy ai khác mà lại lấy anh, bây giờ dù em không chịu lấy anh, nhưng cũng không từ chối ở cùng anh, thậm chí lúc anh không ở bên, em cũng không bị người khác lừa đi mất. Đối với anh thế là quá đủ rồi.”

“Chỉ là em chưa gặp được người vừa mắt thôi, còn lâu em mới đợi anh.” Thẩm An Nhược nghiêm mặt nói.

“Ý nghĩa câu này của em không phải anh chính là người đàn ông mà em yêu nhất sao?” Trình Thiệu Thần mỉm cười.

“Anh say mê em như vậy, em cũng không có cách nào.” Thẩm An Nhược bĩu môi.

Anh đột ngột ôm lấy Thẩm An Nhược, để cô ngồi lên đùi mình, nới lòng vòng tay ôm cô. Thẩm An Nhược giãy giụa lùi về sau, cuối cùng lại ngồi chính giữa đùi anh, tư thế này làm cô cao hơn anh, anh phải ngước mắt lên mới nhìn được vào mắt cô.

Lúc này anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Em thích ở cùng anh, phải không?”

Thẩm An Nhược cúi thấp đầu nhìn vào đôi mắt anh, ánh mắt anh rất kiên quyết, đợi cô trả lời. Ánh mắt hai người quán quýt thật lâu, Thẩm An Nhược khẽ nói: “Phải.”

Trình Thiệu Thần tựa hồ như thở nhẹ ra, đặt cô ngồi xuống thấp hơn, ôm trọn cô vào lòng, cứ thế nhìn thẳng vào cô, tư thế này rõ ràng anh không quen.

“Anh chỉ cần một câu nói để anh có thể an tâm mà thôi. Chỉ cần em quan tâm, trong lòng em có anh, anh sẽ có dũng khí chờ đợi em, chờ cho tới khi em không còn sợ kết hôn, thật lòng muốn lấy anh.”

“Bất kể bao lâu anh cũng chờ?”

“Cả đời cũng có thể.”

Hết chương 18

19. Chương 19: Ngoại Truyện 1

Nhật ký nghỉ hè của bạn nhỏ

Trình Thiệu Thần

Ngày X tháng X năm X, thời tiết: nắng

Hôm nay là ngày thứ hai được nghỉ hè, tối qua mẹ đã gọi bà ngoại đến giám sát mình. Bà ngoại nói, ngủ nướng chỉ là một thói quen xấu, lãng phí cuộc đời, vì thế mình chỉ cần ngủ nhiều hơn mọi khi nửa tiếng đã bị bà đến tận giường khua dậy.

Mặt trời rực rỡ trên cao, hoa mĩm cười với mình, chú chim nhỏ nói, chào buổi sáng, cuối cùng hôm nay cũng không phải tới trường.

Cuộc sống quá tuyệt vời, tất cả những tính từ mình nghĩ ra hôm qua cũng không thể diễn tả hết tâm trạng của mình lúc này. Hôm qua xem bộ phim Khai quốc đại chiến¹ trên tivi, mình mới hiểu, thì ra cảm giác của những năm 1949 là như thế.

Khai quốc đại chiến¹ : Lễ thành lập quốc gia.

Hôm qua mình chỉ cần mất một ngày đã làm xong hết bài tập hè. Cô Phiêu, em xin thẻ danh dự là em tự làm, không hề đi chép của ai. Cô có thể không tuyên dương em nhưng không thể phê bình em trước lớp được.

Ngày trước ngoại hay nói, muốn nổi tiếng thì phải làm nhân lúc còn trẻ.

Thực ra làm bài tập về nhà cũng thế, nếu xong hết thì ngày nào mình cũng được chơi thoải mái.

Nhưng cô Phiêu còn giao thêm bài tập, bắt bọn mình một tuần viết nhật ký hai lần, khi đi học lại sẽ kiểm tra, phải ghi kín quyển vở này bằng những kỉ niệm mùa hè đẹp để.

Cô giáo ơi, chuyên gia có nói, muốn thể chất và tinh thần của trẻ em phát triển khỏe mạnh thì phải giảm tải cho học sinh cấp một, cấp hai.

Khi còn sống ông em còn bảo, những đứa trẻ biết chơi, mai này mới có thể kiếm tiền.

Cô Phiêu, không phải em có ý kiến gì, em chỉ đưa ra kiến nghị thôi ạ.

Lời phê của chủ nhiệm kiêm giáo viên ngữ văn Phiêu A Hề: Em Trinh, em đừng có quậy. bài này không tính, em viết lại bài khác cho cô!

Ngày X tháng X năm X, thời tiết: mưa

Thực ra hôm nay là một ngày thời tiết tuyệt vời để đi bắt ếch, nhưng hôm qua mình đã phạm phải một lỗi nho nhỏ, nên bị bà ngoại phạt tập piano nhiều hơn nửa tiếng.

Mình rất ghét piano, thà ình đi đập bông còn hơn. Tại sao các bạn khác được ra ngoài chơi còn mình phải ngồi đây tạo tiếng ồn nhỉ?

Các nhà khoa học đã khẳng định, vấn đề về môi trường sẽ là vấn đề lớn nhất của toàn cầu trong thế kỉ Hai mươi mốt.

Có một hôm, mình nghiên cứu báo chí xem làm thế nào để không phải tập đàn piano nữa, cơ bản có hai cách:

Làm hỏng đàn, một bạn ở Thượng Hải vì không muốn tập đàn mỗi ngày mà dùng búa làm hỏng đàn.

Làm tay bị thương, một bạn ở Bắc Kinh vì không muốn tập đàn mỗi ngày nên dùng dao làm tay bị thương.

Cách số một thì không thể, bởi vì chắc chắn bố sẽ ình một trận, rồi mua một chiếc đàn mới. Bố đánh rất đau, lần trước mình bị đánh tuy đã khỏi, nhưng trong lòng vẫn còn ám ảnh.

Cách thứ hai thì lại càng không được, đau lắm, không thể đánh đàn, nhưng chẳng lẽ cũng không thể làm việc khác được sao? Sau này lớn lên mình còn muốn đi làm bộ đội làm phi công bảo vệ tổ quốc, tiêu diệt chủ nghĩa đế quốc đáng ghét.

Cây đàn đầu tiên của mình là ông bà ngoại mua tặng, bà ngoại nói con trai biết chơi đàn rất oách, nếu mai này mình thất nghiệp, ít ra còn có cái nghề này, có thể đi mãi nghề kiếm ăn. Còn ông ngoại thì bảo chơi đàn có thể lừa con gái, ngày xưa ông cũng nhờ thế mà lừa được bà ngoại.

Mình không hiểu lời của ông bà ngoại lắm. Đánh đàn không phải gần giống đập bông sao, mà động tác đập bông còn đẹp mắt hơn, thế thì oách chỗ nào chứ? Còn chuyện lừa con gái, ôi, mình suốt ngày bị bọn con

gái quần lấy phát phiền, mình cần gì phải lừa chúng nó? Chi bằng mình nói mình bị bệnh truyền nhiễm, không biết chừng chúng nó sẽ tránh xa mình ra một chút.

Lời phê của chủ nhiệm kiêm giáo viên ngữ văn Phiêu A Hề: Mặc dù lời văn và ý tứ còn lộn xộn, nhưng cảm xúc trong nhật kí đã thể hiện được tình yêu nước thuần phác và tư duy phân tích một cách hợp lý, làm cô rất cảm động. Em Trinh, cố lên!

Ngày X tháng X năm X, thời tiết: nắng

Hôm qua Ôn Tịnh Nhã bắt mình lên núi bắt bướm cùng, phiền phức muốn chết, chẳng làm sao trốn được đành phải đi.

Dù người lớn đã từng cảnh cáo bọn mình là không được tự tiện lên núi, nhưng mình không thể để một mình nó lên nói được, rất nguy hiểm.

Hay là mách người lớn, nhưng sao mình có thể làm chuyện hèn hạ như vậy được?

Bướm thì chẳng bắt được mấy, khó khăn lắm mới tìm thấy một con, chuẩn bị bắt thì tự nhiên Ôn Tịnh Nhã túm lấy tay mình nói: “Thiếu Thần, Thiếu Thần, thả nó đi, nó rất đáng thương, nó với con bên kia là một đôi, đừng chia rẽ chúng nó.” Sau đó mình bắt được một con, lúc quay lại thì thấy Ôn Tịnh Nhã nước mắt vòng quanh: “Xin cậu đấy, thả nó đi đi, nó già yếu ác liệt như thế sẽ bị thương mất.”

Thật là không thể chịu nổi bọn con gái, rốt cuộc là ai muốn đi bắt bướm, cuối cùng lại làm như mình là người xấu vậy.

Sau đó Tịnh Nhã không đi được, chân bị xước chảy máu, lại còn bị trẹo chân, đau đến mức chỉ biết khóc.

Mình nói: “Cậu rắc rối chết đi được, để tôi công cậu xuống núi.”

Ôn Tịnh Nhã hét to: “Không được! Cậu chưa nghe câu ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’ à?”

Giả vờ giả vịt. Vừa rồi lúc leo núi, bị bám trượt còn túm lấy tay mình, khi ấy sao không nghĩ đến chuyện này đi.

Hai đứa vừa đi vừa nghĩ, chắc phải đi mất vài tiếng, cuối cùng cũng thấy anh mình trên đường.

Tịnh Nhã vừa thấy anh mình thì chạy ra ôm cổ anh ấy khóc tướng lên, cứ làm như mình bắt nạt nó không bằng. Anh hai công nó sau lưng, cả ba cùng xuống núi.

Thật đúng là chẳng có tí tiền đồ nào, được anh mình công trên lưng thì ngủ suốt đoạn đường xuống núi, tới tận khi trời tối vẫn chưa tỉnh, dọa mọi người phải đi mời bác sĩ, đồ con heo, còn không mau tỉnh dậy nói giúp mình vài câu, tức chết đi được.

Mình lại bị ăn một trận đòn, nhưng cũng không đau lắm, vì mình quen rồi. Tất nhiên mình không nói lí do nó kéo mình đi, ai bảo mình là đàn ông, phải biết gánh vác trách nhiệm chứ.

Buổi tối mình bị phạt không được xem tivi, úp mặt vào tường, còn phải viết bản kiểm điểm. Vẫn là anh hai thương mình nhất, lén đưa ình một cuốn truyện tranh mình mới thoát được buổi tối khó chịu. Sáng hôm sau, Ôn Tịnh Nhã lương tâm trời dậy, mang một bọc to đồ ăn ngon tới thăm mình, còn bắt chúc giọng văn của mình viết bản kiểm điểm, sau đó ình chép lại.

Cô Phiêu, cô phải thế không được cho bố mẹ của em đọc những bài viết này, cô không thể phản bội lòng tin của em được.

Lời phê của chủ nhiệm kiêm giáo viên ngữ văn Phiêu A Hề: Cảm ơn em đã tín nhiệm cô đến vậy. Cô xin thế... cô sắp ới máu rồi.

Ngày X tháng X năm X, thời tiết: âm u

Ô la la, đây là trang nhật kí cuối cùng, thế là mình sắp hoàn thành bài tập hè rồi.

Sáng nay mình dậy từ sáu rưỡi sáng, mặc quần áo, đi vệ sinh, đánh răng, rửa mặt, ăn sáng.

Bổ sung một chút, lúc đánh răng mình dùng kem đánh răng hương dâu, nhân kiểu gì mình quên rồi. Khi rửa mặt mình dùng xà bông hương chanh, sau đó lại dùng khăn khô lau sạch. Bữa sáng là sữa, trứng chiên, bánh ga tô, bánh bao, rau diếp, tương mặn và tương ngọt, jăm bông, mình ăn rất no, no căng cả bụng luôn.

Bây giờ là tám giờ sáng, mình rất cố gắng viết bài. Nhưng ngày hôm nay mới qua một chút thời gian, thật sự mình chẳng có gì để kể cả, ngoài trời đang âm u, có thể sẽ mưa, mọi người khi ra ngoài nhớ mang theo ô nhé, không có ô thì phải trú mưa, dầm mưa sẽ bị cảm cúm đó, nếu có sấm chớp lớn thì chớ trú dưới tán cây nhé.

Sắp đủ số chữ rồi, sắp đủ số chữ rồi, sắp rồi, vẫn chưa đủ được.

Nhưng mà cô Phiêu, cô nể tình em ngồi viết cả buổi sáng, dù không đủ số chữ thì cô có thể tha thứ được không ạ?

Các chuyên gia nói rồi, đối với trẻ em phải hay khuyến khích, ít phê bình, phải tìm ra sở trường của trẻ.

Lời phê của chủ nhiệm kiêm giáo viên ngữ văn Phiêu A Hề: Em Trinh, nếu em đọc được lời phê này, mời em lên văn phòng của cô ngay, cô muốn động viên trực tiếp.

20. Chương 20: Ngoại Truyện 2: Tết Đoan Ngọ

Tết Đoan Ngọ chỉ có hai người năm 2004

Trình Thiệu Thần cầm một chiếc bánh chưng1 lên, lật qua lật lại xem xét.

Bánh chưng1: Một loại bánh hình như quả tram, làm bằng gạo nếp và nhân đậu xanh, gần giống bánh chưng của Việt Nam, là món ăn truyền thống trong ngày tết Đoan Ngọ của Trung Quốc.

Thẩm An Nhược: “Anh không ăn bánh à?”

“Đã nhiều năm không ăn rồi, thà không ăn còn hơn để bị dính tay.”

“Có phải trước giờ anh chưa từng tự bóc bánh chưng?”

“Ừ.”

“Anh muốn ăn vị nào? Em bóc cho anh nhé.”

Thẩm An Nhược kiên nhẫn bóc từng cái bánh một, xếp ngay ngắn trong đĩa.

**** Tôi là đường phân cách đôi vợ chồng mới cưới ****

Tết Đoan Ngọ năm 2005

Trình Thiệu Thần gọi điện thoại về: “Tối nay anh tiếp khách, không về nhà ăn cơm.”

Thẩm An Nhược: “Hôm nay là tết Đoan Ngọ, anh nhớ ăn bánh chưng đấy.”

Trình Thiệu Thần: “Thế à? Vậy anh sẽ cố về sớm, em phần cho anh đồ ăn khuya nhé.”

Lúc Trình Thiệu Thần về nhà, thấy vợ đang cuộn tròn trên sofa phòng khách, ngủ thiếp đi tự bao giờ. Anh nhẹ nhàng bế cô về phòng ngủ, nhưng Thẩm An Nhược vẫn tỉnh giấc, dịu dịu mắt vào bếp hâm nóng đồ ăn khuya cho anh, bóc từng cái bánh chưng một, gấp gấp gấp dài ngồi bên cạnh nhìn anh ăn.

**** Tôi là đường phân cách một mối ****

Tết Đoan Ngọ năm 2006

Thẩm An Nhược gọi điện thoại đến: “Tối nay có về nhà ăn cơm không?”

Trình Thiệu Thần: “Anh có việc, em ăn một mình đi.”

Thẩm An Nhược: “Em biết rồi.”

Thẩm An Nhược đi ăn KFC một mình, hai cái ngô, ba cái bánh tart và Milo, không có bánh chưng, béo ngậy đến mức buồn nôn, đành mua một bình trà xanh đi xem phim một mình. Về đến nhà đã gần nửa đêm, Trình Thiệu Thần vẫn chưa về.

**** Tôi là đường phân cách mỗi ngày một ngã ****

Tết Đoan Ngọ năm 2007

Bà Tiêu gọi điện: “Thiệu Thần, dạo này có bận gì không? Bưu phẩm gửi cho con đã nhận được chưa? Bên trong có một gói bánh chưng, con nhớ phải ăn đấy.”

Trình Thiệu Thần: “Sao mẹ lại gửi bánh chưng ạ?”

“Tết Đoan Ngọ mà, ở nước ngoài khó mua lắm phải không?”

“Vâng, con biết rồi ạ. Thật ra không cần phiền phức như thế đâu, chỗ nào chẳng có người Trung Quốc, có gì không mua được chứ.”

“Chẳng lẽ con tự mình đi mua sao?”

Trình Thiệu Thần tìm thấy cái bọc còn chưa bóc ra, mở ra thì thấy mấy cái bánh chưng, chột ngẩn ngơ.

Bà Lâm Chiến Vân gọi điện tới: “An Nhược, dạo này con sống thế nào? Phải chăm sóc bản thân đấy. Hôm nay đã ăn bánh chưng chưa?”

Thẩm An Nhược: “Đã tết Đoan Ngọ rồi ạ? Con quên mất rồi.”

**** Tôi là đường phân cách quay đầu là bờ ****

Tết Đoan Ngọ năm 2008

Trình Thiệu Thần vừa cẩn thận bóc lá bánh chưng, chỉ sợ dính tay, vừa nhìn Thẩm An Nhược đang uể oải: “Sao hôm nay em ăn ít thế?”

“Tâm trạng không tốt, không muốn ăn.”

“Có muốn ăn bánh chưng không?”

“Không ăn đâu. Dính lắm, ăn xong lại phải đi rửa tay.”

“Em muốn ăn vị nào? Để anh bóc cho em.”

21. Chương 21: Ngoại Truyện 3: Bố Mẹ Mình

Bình giám chua1

Mẹ mình là người mẹ dịu dàng xinh đẹp nhất trên đời này, mọi người đều nói như vậy. “Mọi người” ở đây là ông ngoại mình, bác Tịnh Nhã, thím Luyến, ông nội Nhậm, bà nội Trần, thầy giáo Bạch, chú Lý, chú Trần, dì Tôn, thím Trương, còn cả đám bạn đã từng thấy mẹ mình nữa, rất nhiều rất nhiều người.

Bình giám chua1: Nghĩa bóng ý chỉ ghen tuông. Xuất phát từ điển cố, thời Đường vua Đường Thái Tông muốn lung lạc lòng người đã bắt tể tướng đương thời Phòng Huyền Linh nạp thiếp, nhưng thê tử của ông này ngang ngược can thiệp, không đồng ý. Đường Thái Tông hạ lệnh cho thê tử của Phòng Huyền Linh giữa việc nạp thiếp và uống thuốc độc chỉ được chọn một. Phòng phu nhân tính tình cường liệt liền cầm bát thuốc độc uống liền một hơi trước mặt Đường Thái Tông. Đến khi đó Phòng phu nhân mới biết thứ bà uống không phải rượu độc mà là giấm chua. Từ đó về sau ‘uống giấm, giấm chua’ còn được dùng với nghĩa ghen tuông, đố kỵ.

Nhưng mà, không có bố mình.

Vì có một lần mình nói với bố, bạn con khen mẹ xinh đẹp dịu dàng, bố nói: “Những người dịu dàng hơn thì không đẹp bằng mẹ con, đẹp hơn lại không dịu dàng bằng mẹ con, mẹ con chẳng qua có điểm trung bình hơi cao thôi, hơn nữa còn rất giỏi che giấu bản thân.”

Bố lúc nào cũng chê mình đọc sách ít hơn bố, nói với mình mấy câu lú lỏm cả lưỡi giống y chang tiếng nước ngoài, mình không hiểu, nhưng có một chuyện thì mình thừa biết, bố mình đang ghen.

Đúng rồi, mình tên là Trình Già Minh, tên này mẹ mình đặt cho, cũng là bố mình đặt. Nghe nói chuyện là như thế này. Có một người đàn ông trong một quyển sách tên là Trình Gia Minh, mẹ mình rất thích người đó, vì thế muốn đặt tên này ỉn. Lúc đầu bố cũng đồng ý, dù bố nghĩ cái tên này rất tầm thường, nhưng bố tôn trọng ý kiến của mẹ. Nhưng sau đó bố vô tình biết được nguồn gốc của cái tên này, vì thế vô cùng tức giận, nhất quyết sửa tên ỉn. Bố với mẹ bàn bạc mấy tiếng đồng hồ liền, cuối cùng tên của mình mới thành thế này đây.

Bố đúng là một bình giấm chua, dù bố thường giả vờ không quan tâm gì cả.

(2) Miếng đậu phụ to

Tối qua mẹ không thèm để ý đến bố, bố cũng vậy, chẳng ai chịu ai. Đến tối, mẹ vào phòng kể chuyện cổ tích dỗ mình ngủ. Bố cũng qua dỗ mẹ: “Đừng giận nữa mà, coi như anh sai rồi, được chưa nào?”

Mẹ bảo: “Cái gì mà coi như anh sai rồi? Vốn dĩ là anh sai mà.”

Bố nói: “Ừ ừ, em nói đúng, đúng là anh sai rồi.”

Bố mẹ tưởng mình đã ngủ say, thật ra mình đang giả vờ ngủ thôi. Vì mỗi lần mẹ tưởng mình ngủ say rồi đều khẽ xoa mũi, mắt với tóc mình, mỗi lần như thế mình thấy rất vui vẻ, hạnh phúc, vì thế mình thích giả vờ ngủ lúc mẹ dỗ mình.

Bố đúng là chẳng có chút lập trường của đàn ông gì cả. Còn đâu cái gì mà nam tử hán đại trượng phu, toàn là miếng đậu phụ mềm nhũn.

Nhưng mà bố chỉ giống miếng đậu phụ trước mặt mẹ thôi, trước mặt người khác thì rất giống đại trượng phu, đặc biệt là trước mặt mình, mỗi lần dạy dỗ mình đều đợi tới lúc mình sợ mới chịu tha cho.

Lúc bố không dạy dỗ mình, mình cũng yêu bố lắm.

(3) Tác dụng của tấm gương

Bố dạy mình, làm đàn ông con trai, có rất nhiều chuyện không thể làm, chẳng hạn như không được đánh con gái, không được hơi một tí là khóc, không được không có lý do chính đáng mà không đi nhà trẻ, không được kén ăn, không được nói dối, càng không được không thấy mẹ là chạy đi tìm mẹ khắp nơi.

Nhưng mà...

Cuối tuần nhân lúc mình không ở đó, bố gọi điện ẹ đang đi dạo phố với dì Thu Nhận: “Bọn em đi cả ngày rồi, không thấy mệt à? Buổi tối còn muốn đi cùng nhau sao? Hôm khác ăn đi, hôm nay về sớm nhé, Già Minh tìm em cả ngày nay đấy.” Huhuhuhu... Mình thề là mình không tìm mẹ cả ngày nay, mình chỉ tìm mẹ cả ngày nay, mình chỉ tìm mẹ có đúng một lần. Rõ ràng là bố nhớ mẹ, thế mà còn dám nói dối.

Có một lần, mình phát hiện lúc ăn cơm bố nhặt hết rau thơm, gừng với thịt mỡ trong bát ra lên vứt đi.

Mình cũng không thích mấy món đấy, còn phát hiện động tác bố nhặt thịt mỡ ra rất phong độ, vì thế mình cũng học theo bố. Nhưng mẹ lại nói: “Già Minh, con mà không ăn là không cao được đâu đấy.” Mình không muốn chọc mẹ tức giận, đành ngậm ngùi cố nuốt mấy món khó ăn đó.

Sau đó mình lại phát hiện ra một bí mật, chỉ cần là mẹ nấu cơm, trong bát của bố sẽ không xuất hiện ba món kia nữa. Hừ hừ hừ.. mẹ thiên vị. Nhưng mà, bố cũng đã cao lắm rồi, không cần cao thêm nữa.

Cuối cùng có một lần... hôm đó bố mẹ và mình cùng ra ngoài ăn cơm, trong mì lại có rất nhiều miếng thịt mỡ bé xíu. Đúng lúc mẹ đi ra ngoài, mình thấy bố bắt đầu nhặt thịt mỡ ra, mình cũng lập tức nhặt của mình. Bố nhìn mình một cái, không nói gì, sau đó mẹ quay lại thấy mình nhặt thịt mỡ ra, nhẹ nhàng bảo: “Trẻ con ngoan không được kén ăn.”

Mình bảo: “Nhưng bố cũng có thích ăn thịt mỡ đâu. Vì con là con trai của bố, nên con cũng không thích ăn.”

Mẹ nói: “Ai bảo thế, bố con không kén ăn đâu.” Sau đó nghiêng đầu nhìn bố.

Vì thế, mình cực kì vui khi nhìn người bố thân yêu của mình, dùng vẻ mặt như đang uống viên thuốc đắng ngắt nhất trên đời, trước mặt mình bỏ rất nhiều thịt mỡ vào trong miệng, không dám nhai mà nuốt luôn.

(4) Phỏng vấn giữa chừng: Paparazzi nghiệp dư

Mình là phóng viên nhỏ tuổi nghiệp dư được đặc phái đến của tờ báo Phiêu A Hề Phiêu A Hề 7 + 1, sếp và thầy của mình là dì Phiêu thông minh, xinh đẹp, thanh lịch, hiểu lòng người, dịu dàng, hiền lành. Nhiệm vụ chính của mình là khai thác những thông tin riêng tư mất thể diện của bố mẹ cho dì Phiêu, có như thế dì Phiêu mới đảm bảo với mình sẽ không viết kịch bản vớ vẩn hại bố mẹ mình chia tay. Nhưng mà hình như dì Phiêu không hài lòng lắm, với công tác của mình thì phải... mình rất buồn.

(A)

Tiểu Tiểu Trình: Bố ơi, sao bố muốn kết hôn với mẹ?

Bố của Tiểu Tiểu Trình: Vì bố rất muốn kết hôn với mẹ con.

Tiểu Tiểu Trình: Mẹ ơi, sao mẹ muốn kết hôn với bố?

Mẹ của Tiểu Tiểu Trình: Vì... bố mẹ phải nuôi Già Minh mà.

Tiểu Tiểu Trình: (Người lớn nói chuyện kì lạ thật)

(B)

Tiểu Tiểu Trình: Mẹ ơi, nếu con với bố cùng rơi xuống biển, mẹ cứu ai trước ạ?

Mẹ của Tiểu Tiểu Trình: Mẹ không biết bơi...

Tiểu Tiểu Trình: Bố ơi, nếu con với mẹ cùng rơi xuống biển, bố cứu ai trước ạ?

Bố của Tiểu Tiểu Trình: Không phải con biết bơi rồi à? Đương nhiên là chúng ta cùng đi cứu mẹ con rồi.

(C)

Tiểu Tiểu Trình: Bố mẹ rất yêu nhau phải không ạ?

Mẹ của Tiểu Tiểu Trình: Câu này hỏi bố con đi.

Bố của Tiểu Tiểu Trình: Trẻ con sao lại hỏi câu không lành mạnh như thế hả?

(D)

Tiểu Tiểu Trình: Bố ơi, bố có thấy mẹ rất xinh đẹp không?

Bố của Tiểu Tiểu Trình: Trình Già Minh, làm người đàn ông không thể hời hợt như thế được, nhìn phụ nữ nhất định phải xem nội tâm của họ như thế nào, con có hiểu không?

Tiểu Tiểu Trình: Nhưng mà chẳng lẽ bố không thấy mẹ rất đẹp ạ?

Bố của Tiểu Tiểu Trình: Ờ, rất xinh đẹp.

Tiểu Tiểu Trình: (chỉ vào tivi đang chiếu Miss World) Mẹ với cô này ai đẹp hơn ạ?

Bố của Tiểu Tiểu Trình: ... Trong mắt bố... đương nhiên là mẹ con.

Tiểu Tiểu Trình: Mẹ ơi, mẹ có thấy bố rất đẹp trai không?

Mẹ của Tiểu Tiểu Trình: Mẹ không để ý lắm... chắc là... tạm được

Tiểu Tiểu Trình: (chỉ vào một người đàn ông nghe nói đẹp đến nỗi quỷ khóc thần sầu trên tivi) Bố với người này ai đẹp trai hơn ạ?

Mẹ của Tiểu Tiểu Trình: Trình Già Minh, con không thể sỉ nhục bố con như thế được.

(5) Chồng xướng vợ họa

Mẹ thích làm ngược lại với bố, mình biết từ lâu rồi.

Chẳng hạn như mẹ giơ hai bình hoa mới cắm xong cho bố xem: “Phòng sách của anh bày màu vàng hay màu trắng đẹp hơn nhỉ?”

Bố nói: “Màu vàng.”

Mẹ bảo: “Nhưng em thấy màu trắng đẹp hơn.” Vì thế cuối cùng trong phòng sách của bố bày bình hoa màu trắng kia.

Bố ngạc nhiên, dĩ nhiên con gái cũng không biết. Hoa là mẹ tự tay cắm, bố nên bảo “đều đẹp cả”.

Có một hôm, mẹ lại giơ hai bình hoa hỏi bố, lần này bố rất thông minh, lập tức nói: “Đều đẹp cả.”

Nhưng mẹ lại bảo: “Hoa này có mùi thơm, dạo này phế quản của anh không tốt lắm, hay là không cắm nữa vậy.” Cuối cùng hai bình hoa đó bị mẹ quăng vào nhà vệ sinh.

Nhưng nếu người có quan điểm trái ngược với bố là mình, mẹ sẽ lập tức đứng về phía bố ngay, chẳng giúp mình gì cả.

Có một hôm mình chỉ phạm tí tẹo lỗi, thật sự chỉ là một lỗi nhỏ xíu. Kết quả bố gọi mình vào phòng sách dạy dỗ mình ít nhất ba trăm giây, lại còn bắt mình về phòng úp mặt vào tường một tiếng đồng hồ, viết một tờ tự kiểm điểm hơn ba trăm chữ, phải đi nhận lỗi với Tiểu Dương, còn không ỉnh sáng mai sang nhà Tiểu Vy chơi nữa.

Mình không dám lên tiếng, cúi đầu ra khỏi phòng sách, đúng lúc đụng phải mẹ, mình lập tức ôm mẹ khóc: “Mẹ ơi, mẹ ơi, bố lại phạt con, rõ ràng là Tiểu Dương sai nhiều hơn. Bố xử bất công, mẹ phải bảo vệ công bằng cho con.”

Mẹ còn chưa kịp nói gì, bố đã lên tiếng: “Thêm hai hình phạt nữa, một tuần không cho ăn chocolate và kem, không cho chơi game nữa.” Mình ngoảnh đầu lại nhìn, bố đứng ở cửa phòng sách từ lúc nào thế? Vừa này vẫn còn ngồi trong phòng mà.

Ban này mình giả vờ khóc, nhưng bây giờ mình muốn khóc thật luôn. Sao bố không học bố của Tiểu Dương ấy, lấy gậy đánh mình một trận cho xong.

Mình ằng ạng nước mắt, đáng thương như cún con nhìn mẹ, muốn mẹ giúp mình nói vài câu để bố rút hai hình phạt sau lại, nếu không được thì rút cái cuối cùng lại cũng tốt.

Mẹ xoa đầu, nhéo mặt mình, dịu dàng nói: “Ngoan, nghe lời nào, cứ theo lời bố con mà làm đi.”

(6) Chiến tranh lạnh

A Ngu là chị họ của mình, tên Trung Quốc chính thức là Trình Thiển Ngữ, lúc nào cũng cậy lớn hơn mình ba tuổi ra vẻ chín chắn hơn mình, còn đặc biệt danh ‘A Bát1’ ỉnh nữa chứ. Mình vừa phản đối, chị liền nói: “Em là em trai yêu quý nhất của chị mà, chị là A Ngu, đương nhiên em phải tên là A Bát rồi.” Được rồi, chị thích gọi thế nào thì gọi. Bố bảo rồi, đàn ông con trai không nên chấp nhặt với con gái.

A Bát1: trong tiếng Trung nghĩa là gốc gác.

Chị A Ngu mỗi lần về nước đều thích giả vờ đứng lớp giảng bài ỉnh. Một lần chị ấy bảo: “A Bát, A Bát, người lớn cãi nhau gọi là ‘chiến tranh lạnh trong gia đình’, không có lợi với sự phát triển tâm lý của trẻ nhỏ chúng mình.”

Theo lời chị A Ngu, nhà mình cũng có rất nhiều vụ ‘chiến tranh lạnh trong gia đình’, nhưng mình chẳng cảm thấy lạnh hay chiến tranh gì cả. Bố mẹ cũng cãi nhau, nhưng toàn cãi nhau lúc ông bà ngoại không ở nhà, đã thế còn cẩn thận tránh mình nữa. Chẳng hạn một giây trước bố mẹ còn đang tranh luận, vừa nhìn thấy mình liền tươi cười với mình ngay, cả hai cùng giả vờ cười, tỏ vẻ chẳng có chuyện gì xảy ra, bố còn dịu dàng khoác vai mẹ nữa chứ.

Các cô các chú trên tivi phải lúc rất tình cảm mới ôm nhau, nhưng khi bố ôm mẹ trước mặt mình, mình liền cảm thấy, ừm, nhất định bố mẹ vừa cãi nhau xong.

Mình rất thích bố mẹ cãi nhau. Mỗi lần bố mẹ cãi nhau xong, hai người sẽ cùng đưa mình đi khu vui chơi, hoặc xem phim, chơi với mình rất lâu.

Bình thường lúc bố mẹ không cãi nhau, toàn là ông bà ngoại đưa mình đi chơi. Ông bà ngoại cũng cãi nhau, ông bà cãi nhau xong, bà ngoại sẽ nấu món mình thích ăn nhất, ông ngoại đưa mình đi mua đồ chơi mình thích nhất, còn cưng chiều mình hơn lúc bình thường. Mình cũng mong ông bà ngoại hay cãi nhau.

Vì thế mình thấy chị Thiển Ngừ nói chẳng đúng tẹo nào, người lớn phải thường xuyên cãi nhau mới có lợi cho sự phát triển của trẻ nhỏ chứ.

Nhưng lần đầu tiên vô tình trông thấy bố mẹ cãi nhau, mình rất lo lắng, mình sợ bố mẹ sẽ ly hôn giống bố mẹ của bạn Tiểu Khiết, cả hai đều không cần mình nữa. Sau đó mình phát hiện mẹ không ngủ trong phòng của bố mẹ nữa, mà ngủ trong một phòng khác, mình lại thấy vui vẻ, vì cuối cùng mình cũng có thể ngủ chung với mẹ rồi. Mẹ vừa mềm vừa thơm, lúc mình ngủ cạnh mẹ nằm mơ rất ngọt ngào.

Lúc mình đang ôm mẹ, nằm mộng đẹp, bố đột nhiên xuất hiện, xách cổ áo, ném mình lên giường trong phòng mình. Bố hay ỷ lớn bắt nạt nhỏ như thế đấy, cướp mẹ với mình y chang đám bạn mình cướp đồ chơi ấy, mình không đấu lại bố. Hơn nữa mẹ còn đang ngủ, mình sợ đánh thức mẹ dậy.

Mình lén nhìn qua khe cửa xem bố muốn làm gì, thấy bố ôm mẹ về phòng cũ. Mẹ chắc chắn vẫn chưa tỉnh, vì mẹ không giãy giụa gì cả.

Sáng hôm sau, mẹ không ra ăn sáng. Mình muốn đi xem mẹ thế nào, nhưng bố không cho, bảo mẹ bị ốm rồi, sẽ lấy sang mình, nhưng bố lại vào với mẹ, còn bê bữa sáng vào phòng ẹ nữa chứ.

Chắc chắn là mẹ bị bố làm cho tức quá mà ốm rồi, vì thế bố mới phải bón ẹ ăn. Nhưng mà bố chưa bao giờ bón ỳnh cả, dù mình chơi xấu thế nào bố cũng mặc kệ mình tự ăn, ông bà ngoại muốn bón ỳnh bố cũng không chịu, bảo phải rèn ỳnh tính tự lập. Hừm, trọng nữ khinh nam.

Mẹ khỏi bệnh nhanh lắm, mặt mẹ đỏ như quả táo, buổi trưa còn tự xuống bếp nấu canh cá viên mình thích ăn nữa. Ăn no xong mình mới nghĩ ra một chuyện, có thể không phải mẹ nấu ỳnh mà là nấu cho bố, vì bố còn thích ăn canh cá viên hơn mình cơ.

Hôm sau, bố mẹ lái xe đưa mình đi leo núi ở một chỗ rất xa. Ngon núi đó ngày trước ông bà ngoại đã đưa mình đi một lần rồi, mình tự leo được nửa cơ. Nhưng mình muốn trút giận ẹ, vì thế mới leo được một tí liền giả vờ hết cả hơi, ôm lấy chân bố không chịu đi tiếp nữa. Thế là bố phải ôm mình lên tận đỉnh núi, sau đó lại công mình về.

Núi rất cao, trời thì nóng, mình ôm bố rất chặt, sau lưng bố ướt đầm mồ hôi. Mình thấy hơi không đành lòng, suýt nữa mở mồm nói bố ơi, con có thể tự đi, nhưng mình vẫn nhin, ai bảo bố bắt nạt mẹ chứ? Hừm.

Mẹ ơi, con yêu mẹ. Có con ở đây, không ai bắt nạt mẹ được đâu.

(Hậu kí: Sau khi xuống núi, bố nói với mẹ, cổ và vai bố rất đau, vì thế lúc cả nhà quay về, mẹ lái xe, Đến tối, mẹ lại giúp bố xoa cổ, đắp vai. Bố thật là yếu ớt. Chắc, rõ ràng mình đang phạt bố, sao lại mệt đến mẹ thế này? Thật là.)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-qua-duong-voi-va>